STAR WARS™

EU, JEDI

MICHAEL A. STACKPOLE

MICHAEL A. STACKPOLE

STAR WARS

EU, JEDI

Traducere făcută de *Sebastian C.*
şi *Dumitrescu Cristian*

Michael A. Stackpole
I, Jedi
1998

Michael A. Stackpole

Michael Austin Stackpole (născut la 27 noiembrie 1957) este un autor american de science-fiction şi fantasy, cunoscut mai ales pentru cărțile sale *Star Wars* şi *BattleTech*. S-a născut în Wausau, Wisconsin, dar a crescut în Vermont. Este licențiat în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer de jocuri pentru diverse companii de jocuri şi a scris zeci de articole de revistă cu distribuție limitată în cadrul industriei.

În prezent locuieşte în Scottsdale, Arizona.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Niciunuia dintre noi nu îi plăcea să aştepte în ambuscadă, în primul rând pentru că nu puteam fi pe deplin siguri că nu suntem noi cei cărora li se pregăteşte o distrugere în flăcări. *Invidioşii* – echipajele de piraţi care acţionau împreună cu Distrugătorul fost Imperial *Invidiosul* – scăpaseră până acum de eforturile Noii Republici de a-i lovi. Păreau să ştie unde vom fi, când vom ajunge acolo şi cu ce forţă, apoi îşi planificau raidurile în mod corespunzător. Ca urmare, am petrecut mult timp făcând evaluări ale pagubelor de luptă provocate de încercările lor, iar ei chiar au făcut eforturi pentru a ne da multă bătaie de cap cu munca de evaluare a pagubelor.

Escadrila Vagabond coborâse la nivelul solului pentru a aştepta pe mai mulţi asteroizi mari din sistemul K'vath. Această locaţie ne plasa în imediata apropiere a lunii primare a lui K'vath 5, Alakatha. Ne-am oprit motoarele şi ne-am pus senzorii în modul pasiv doar pentru a evita detectarea din partea celor pe care voiam să-i prindem în capcană. Conform instrucţiunilor noastre de misiune, Serviciile de Informaţii ale Noii Republici primiseră un pont pe care îl considerau de încredere, conform căruia cel puţin o parte din flota de piraţi a Leonei Tavira ar urma să atace o navă de lux care părăsea ţărmul unei staţiunii situate pe continentul nordic al Alakathei. Mirax şi cu mine ne-am petrecut luna de miere acolo acum trei ani, înainte ca Thrawn să atace Noua Republică, motiv pentru care aveam amintiri plăcute despre acel loc şi îmi aminteam foarte bine de bogăţia care se vedea prin bijuteriile şi metalele preţioase de la gâturile şi mâinile elitei Noii Republici.

Am aruncat o privire la cronometrul X-interceptorului meu.

— Nava *Glitterstar* este încă în grafic?

Whistler, cuibărit în spatele cabinei mele de pilotaj, chicoti cu o uşoară notă de batjocură în glas.

— Da, ştiu că ţi-am spus să mă anunţi dacă apare vreo schimbare şi, nu, nu credeam că nu ai înregistrat asta în circuitele tale. Mi-am strâns mâinile înmănuşate, apoi mi-am rotit încheieturile pentru a scăpa de o parte din tensiune. Sunt doar neliniştit.

Whistler ciripi un comentariu.

— Hei, doar pentru că răbdarea este o virtute, asta nu înseamnă că nerăbdarea este un viciu.

Am oftat şi am trecut la un exerciţiu Jedi de respiraţie pe care mi-l recomandase Luke Skywalker când încercase să mă recruteze ca Jedi. Inspirând pe nas cât am numărat până la patru, am ţinut respiraţia timp de vreo şapte secunde, apoi am expirat în opt secunde. Cu fiecare respiraţie, am lăsat tot mai multă tensiune să iasă din mine. Am căutat luciditatea minţii de care aveam nevoie pentru bătălia care urma să aibă loc – dacă se materializau *Invidioşii* – însă aceasta îmi scăpa cu aceeaşi uşurinţă cu care *Invidioşii* scăpaseră din mâinile Noi Republici.

Lucrurile păreau să se desfăşoare rapid. Mirax şi cu mine ne-am căsătorit repede şi, deşi nu am regretat deloc că am făcut-o, evenimentele au conspirat să ne facă viaţa de cuplu extrem de dificilă. Marele Amiral Thrawn şi năzbâtiile sale ne-au stricat prima aniversare, iar salvarea lui Jan Dodonna şi a celorlalţi care fuseseră întemniţaţi odată cu mine pe *Lusankya* m-a ţinut departe în timpul celei de-a doua aniversări. Apoi, asaltul Împăratului renăscut asupra Coruscantului a aruncat un Distrugător Stelar peste ceea ce fusese casa noastră. Niciunul dintre noi nu era acolo în acel moment, ceea ce se întâmpla mult prea des.

De fapt, singurul beneficiu al faptului că am fost desemnaţi să îi urmărim pe *Invidioşi* a fost faptul că liderul lor, fostul ofiţer de marină Leonia Tavira, părea să aibă un apetit pentru o viaţă de plăceri. Când *Invidioşii* ei dispăreau între raiduri, aveam de obicei o săptămână de pauză înainte să ne facem griji cu privire la un alt atac. Mirax şi cu mine am folosit bine acest timp liber, reconstruindu-ne casa şi relaţia, dar odată cu asta au venit şi nişte consecinţe pe care le-am văzut ca fiind incredibil de perturbatoare – la o scară perturbatoare de tip *Thrawn*.

Mirax a decis că vrea copii.

Nu am nimic împotriva copiilor – atâta timp cât stau acasă cu părinţii lor la sfârşitul zilei. Faptul că i-am spus opinia mea lui Mirax în aceşti termeni nu a fost cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut vreodată şi, de fapt, s-a dovedit a fi unul dintre cele mai dureroase. Rănirea şi durerea din ochii ei m-au bântuit multă vreme. În adâncul sufletului meu, ştiam că nu va fi posibil să o descurajez şi nici măcar nu eram sigur, în cele din urmă, că voiam să o fac. Am încercat, totuşi, şi am recurs la majoritatea argumentelor standard pentru a face acest lucru.

Stratagema *este o perioadă instabilă în galaxie* a pierdut în faţa faptului că părinţii noştri s-au confruntat cu o alegere similară şi au reuşit să se descurce destul de bine. Argumentul *nesiguranţa locului meu de muncă* s-a ofilit sub logica asigurării mele de viaţă şi apoi a picat atunci când Mirax m-a lăsat să arunc o privire asupra dosarelor contabile – cele *reale* – referitoare la afacerea ei de import/export. A subliniat că ea ar putea să ne întreţină cu uşurinţă pe toţi trei sau patru, iar eu nu ar trebui să lucrez nici măcar o secundă, exceptând îngrijirea copiilor. Dincolo de toate astea, mai spuse că aş fi un tată grozav. Afirmase că tatăl meu făcuse o treabă excelentă cu mine. Învăţându-mă abilităţile de a fi tată, ştia că voi fi minunat cu copiii. Folosind acest argument, întorsese împotriva mea dragostea şi respectul pe care îl aveam pentru tatăl meu. Făcea să pară că îi dezonoram memoria prin faptul că nu aduceam copii pe lume. A fost un argument foarte convingător, aşa cum ştia că va fi, şi m-a lovit destul de tare.

În retrospectivă, ar fi trebuit să ezit de la început şi să ne fi scutit pe amândoi de o mare suferinţă. Ea îşi câştiga traiul – un trai *foarte bun*, se pare – convingând tot felul de persoane că vechiturile pe care nimeni altcineva nu le mai voia erau absolut vitale pentru ei. În timp ce mă angaja în discuţii logice – concentrându-mi

apărarea pe această cale de atac –, reuşea să treacă de garda mea la un nivel pur emoțional. Micile comentarii despre ce fel de copil va genera loteria noastră genetică m-au făcut să îmi investesc creierul în rezolvarea acelui puzzle. Asta a scos la iveală instruirea mea de detectiv – instruire care nu mă lăsa să renunț la un caz până nu aveam un răspuns.

Care, în acest caz, însemna *un copil*.

A reuşit, de asemenea, să mute pe ecranele HoloNet chiar atunci când era difuzat un eveniment care prezenta ştiri despre gemenii de trei ani ai Leiei Organa Solo. Copiii erau incredibil de drăguți şi însăşi existența lor fusese considerată responsabilă de o explozie de copii în Noua Republică. Ştiam că Mirax nu era atât de superficială încât să îşi dorească un copil din invidie sau pentru a fi la modă, dar comentase că era de vârsta Leiei şi că era un moment bun pentru a avea un copil sau doi. Iar acel factor de drăgălăşenie îți putea intra pe sub piele. Presa din Noua Republică se ferea să îi arate pe gemeni salivând şi curgându-le nasul în modul în care o fac copiii, şi amplifica la maximum chestiile atrăgătoare ale micuților. S-a ajuns ca atunci când îmi aminteam visele avute, acestea să fie cu mine legănând în brațe un copil adormit.

Destul de ciudat, am încetat foarte repede să mă mai gândesc la acele vise ca la coşmaruri şi am făcut tot posibilul să le păstrez în minte.

Realizând că eram pierdut, am început să negociez pentru a câştiga timp. Mirax refuza categoric să accepte termene fixe, mai ales pentru că eu gândeam în *ani*, aşa că am condiționat lucrurile. I-am spus că, odată ce ne vom ocupa de *Invidioşi*, vom lua o decizie finală. Mi-a acceptat decizia un pic mai bine decât mă aşteptam, ceea ce a început să mă preocupe şi să mă facă să mă simt vinovat. Aş fi crezut că era o tactică pe care decisese să o folosească, dar ea a crezut că vinovăția e un ciocan şi, cu siguranță, ea era o fană a vibrolamelor.

Am expirat din nou încet.

— Whistler, aminteşte-mi când ajungem acasă, ca Mirax şi cu mine să luăm o decizie în legătură cu copilul. Acum, nu mai târziu. Tavira nu-mi va dicta viața.

Suita înaltă şi veselă de triluri a lui Whistler coborî într-un ton scăzut de avertizare. Am aruncat o privire la monitorul meu principal. Nava *Glitterstar* se ridicase de pe Alakatha şi o altă navă apăruse în sistem. Whistler o identificase ca fiind un crucişător modificat, cunoscut sub numele de *Booty Full*[1]. Spre deosebire de designul elegant al navei de croazieră, crucişătorul era împânzit de proeminențe negre care se desprindeau rapid şi începeau să se îndrepte spre *Glitterstar*.

Mi-am activat sistemul de comunicare.

— *Lider Vagabond*, *Grupa Trei* are contact. Un crucişător şi optsprezece *Urâte* se îndreaptă spre *Glitterstar*.

Vocea lui Tycho se auzi rece şi calmă.

— Recepționat, *Nouă*. Atacă navele de luptă împreună cu *Grupa Doi*. *Grupa Unu* se va ocupa de crucişător.

Am trecut pe canalul tactic al *Grupei Trei*.

— Aprindeți motoarele, *Vagabonzi*, ne ocupăm de navele de luptă.

Am pornit motoarele, apoi am redirecționat energia către motoarele repulsoare. X-interceptorul se ridică ca o fantomă din mormânt şi îşi îndreptă botul spre nava de croazieră. În timp ce X-interceptorul lui Ooryl se alinia în stânga mea iar ceilalți doi

[1] *Booty Full – Funduleț Plin.*

piloți ai mei, Vurrulf şi Ghufran, soseau în dreapta, am călcat accelerația la maxim şi m-am lansat în luptă. Un zâmbet înflori pe chipul meu. Orice creatură gânditoare care avea pretenția de a fi sănătoasă la cap ar considera că aruncarea în luptă cu o navă fragilă din metal şi fero-ceramică ar fi o prostie sau o sinucidere. Să propulsezi la viteză maximă aceeaşi navă în luptă nu făcea decât să agraveze situația, iar eu ştiam asta.

De asemenea, foarte puține experiențe în viață se puteau compara cu zborul în luptă – sau cu angajarea oricărui inamic într-o luptă – pentru că a face acest lucru este singurul moment în care civilizația ne cere să ne amintim de natura noastră animală şi să o folosim împotriva unei prăzi foarte periculoase. Dacă nu aş avea capacitatea fizică, mentală şi chiar mecanică la cel mai înalt nivel, aş muri şi prietenii mei ar putea chiar să moară odată cu mine.

Dar nu aveam intenția să las să se întâmple astea.

Cu o mişcare a degetului mare am comutat laserele pe torpilele protonice şi le-am trecut pe un singur foc. Am selectat o primă țintă şi am îndreptat reticulul de pe afişajul de deasupra capului spre profilul ei. Whistler emise un bipăit calm în timp ce încerca să fixeze ținta, apoi chenarul din jurul navei de luptă se înroşi şi tonul său deveni constant. Am apăsat pe trăgaci şi am lansat prima torpilă protonică. Aceasta a zburat încinsă şi de culoare alb-roz, fiind urmată de altele care ieşiseră din direcția *Grupei* mele. În timp ce utilizarea torpilelor protonice împotriva navelor de luptă era considerată exagerată de către unii piloți, în cadrul *Escadrilei Vagabond*, folosirea unei astfel de tactici a fost întotdeauna considerată o modalitate rapidă de a reduce şansele adversarului în favoarea noastră – şanse care erau de obicei mai mari decât un Hutt şi, în mod clar, mai urâte.

Invidioşii foloseau o formă de navă de luptă personalizată numită Tri-Luptător. Aceasta pornea de la cabina de pilotaj de tip sferă şi de la ansamblul motoarelor ionice al unui TIE de bază făcut de *Sistemele Seinar* – o marfă care, după hidrogen şi prostie, era cea mai răspândită în galaxie – şi o îmbina cu un trio de lame dispuse la fiecare 120 de grade. Cele două de jos serveau drept tren de aterizare, în timp ce a treia se ridica deasupra cabinei de pilotaj. Nava de luptă avea montate sub carlingă cele două lasere ale modelului TIE, în timp ce pe cea de-a treia lamă avea un tun ionic. Navele aveau, de asemenea, nişte scuturi de bază, ceea ce explica de ce aveau mai mult succes decât *ochii* simpli, iar hublourile laterale tăiate în carenă îi ofereau pilotului mai multă vizibilitate. Pentru că trioul de aripi părea că se agață de cabina de pilotaj, noi am poreclit designul *cuplaj*.

Scuturile şi vizibilitatea suplimentară nu au ajutat *cuplajul* pe care l-am luat în vizor. Torpila protonică se înfipse direct în orificiul de evacuare al motorului stâng şi ieşi efectiv prin cabina de pilotaj înainte să detoneze. Nava de luptă se rostogoli precum o minge de foc auriu învolburată şi dispăru pur şi simplu. Alte trei *cuplaje* explodară în apropiere, apoi alte trei explodară în dreapta, unde ataca *Grupa Doi.*

— Alege țintele cu grijă, *Grupa Trei.* Ooryl, ne ducem după perechea din stânga.

— *Zece* a înțeles, *Nouă*.

Mi-am propulsat X-interceptorul pe aripile stabilizatoare din stânga şi am tras din nou de manşă. Tăind din puterea motorului, am strâns cercul, apoi m-am rostogolit spre dreapta în timp ce pirații începeau un viraj lung în serpentină. Am comutat de la rachete la laserele duble şi am obținut imediat o încadrare galbenă în

jurul navei de luptă din frunte. Am accelerat din nou la maxim pentru a mă apropia de țintă şi am deschis comunicația.

— Sunt pe urmele liderului.

Ooryl mi-a dat un dublu clic pe comunicație pentru a-mi spune că a recepționat mesajul. Împingând maneta puțin spre dreapta, chenarul de țintire a devenit verde şi am apăsat butonul de tragere. Două proiectile roşii loviră ținta. Mai întâi i-am prăjit scuturile. *Cuplajul* aruncă scântei de la generatorul de scuturi, ca o cometă care arunca gheață. Al doilea proiectil pătrunse prin carlingă şi, deşi intrase cam sus, lovise dur. Scânteile ieşiră din gaură şi *cuplajul* începu o spirală lentă în jos, spre Alakatha.

Ooryl se rostogoli spre stânga când celălalt *cuplaj* se spulberă. Mi-am adus X-interceptorul în spatele lui în timp ce-şi pregătea lovitura. Primele două focuri ale Gandului trecură de scuturi şi arseră şanțuri în fuzelajul navei. Următoarele două perforaseră motoarele, aruncând nava în față, dezintegrându-se într-un jet de flăcări aurii. Flacăra se stinse brusc, lăsând Tri-Luptătorul să se *prăbuşească* prin spațiu spre centura de asteroizi.

Prin plafonul carlingii puteam vedea globul vărgat verde cu alb al lunii Alakatha şi nava *Glitterstar* ridicându-se de acolo. Mai departe, în dreapta, *Booty Full* părea să se cuibărească în vid ca o insectă malignă. Turbolaserele aflate de-a lungul coloanei vertebrale a navei şi dintr-o turelă amplasată pe burtă trăgeau în salve, încercând să urmărească o *Grupă* de X-interceptoare, însă proiectilele nu reprezentau un pericol real pentru acestea. Colonelul Celchu, Hobbie, Janson şi Gavin Darklighter erau maeştri vechi în a *le scoate dinții* unor pirați ca aceştia. Atâta timp cât le țineam ghearele ocupate, *Booty Full* nu avea nicio şansă.

Primele atacuri tăioase ale X-interceptoarelor veniră din partea lui Tycho şi Hobbie. Aceştia se rostogoliseră şi fiecare dintre ei trimisese câte o torpilă protonică în scuturile de la pupa. Venind din cealaltă direcție, Gavin şi Wes Janson mitraliară nava cu focuri laser. Cea de-a doua rafală a lui Gavin topise complet turela ventrală, în timp ce salvele lui Janson ciuguleau din nou în partea din spate a navei pentru a o distruge. *Booty Full* era terminată, deşi nu mă îndoiam că va mai fi nevoie de câteva runde înainte ca echipajul să realizeze asta şi să se predea.

L-am urmat pe Ooryl în sus şi în jurul pupei lui în direcția luptei. Acesta degenerase destul de bine într-o cursă de urmărire şi ucidere. Pierderea a şapte nave înainte să-şi vadă măcar duşmanii îi şocase în mod clar pe pirați şi, mai ales, le redusese numărul aproape de al nostru. În timp ce *cuplajele* erau mai agile decât X-interceptoarele – nu cu mult, dar suficient pentru a face lupta cu ele să fie dificilă – nu puteau să ne depăşească în viteză sau în armament. Neavând disciplina unei unități militare antrenate precum *Escadrila Vagabond*, când s-a instalat panica, s-au destrămat şi ne-au făcut munca mult mai uşoară.

Ooryl se opri asupra unuia dintre ei şi îl lovi cu o rafală completă de lasere. Nava explodă, dar prin explozie veni în forță o altă navă inamică, îndreptându-se spre Ooryl. *Cuplajul* reuşi să tragă o salvă cu tunul ionic, trimițând o furtună de fulgere peste scuturile lui Ooryl, care căzură înainte să disperseze explozia de ioni.

Motivatorul unității sale R5 explodase, iar Whistler raportă că motoarele erau scoase din funcțiune.

— Ooryl, inițiază o repornire.

Nu ştiam dacă mai putea comunica sau nu, dar i-am oferit oricum sfatul şi am

tras o dublă rafală spre *cuplaj*. Țintind în grabă, lovitura a ratat la mică distanță, dar a făcut *cuplajul* să vireze. Rostogolindu-mă spre dreapta, m-am îndreptat spre el.

— Aici *Nouă*. Mă duc împotriva unuia dintre ei. Cineva să-mi păzească spatele.

Vurrulf, Klatooinanul din *Grupa Trei*, scoase un strigăt tăios: *Am înțeles, mă ocup!*, aşa că m-am simțit un pic mai în siguranță în urmărirea *cuplajului*. Unul dintre cele mai rele lucruri pe care le poate face un pilot este să se blocheze atât de mult pe o țintă încât să nu observe ce se întâmplă în rest. Atunci când *conştientizarea situației* se concentrează asupra unei singure ținte, vânătorul devine vânat şi nu ştie niciodată ce îl loveşte. E o greşeală de începător şi, deşi nu sunt începător, nu sunt imun la ea.

Pilotul *cuplajului* era bun şi era clar că nu dorea să moară, dar Whistler nu raportase că îşi dezactivase armele, aşa că era la fel de clar că dorea să lupte. Am încercat să mă poziționez asupra lui, dar el îşi modula accelerația şi se folosea de agilitatea navei sale pentru a continua să se desprindă înainte ca eu să reuşesc să îl fixez pe vizor. Am tras câteva focuri de armă spre el, dar au trecut la mare distanță. Oricât de mult aş fi încercat, nu reuşeam să țin pasul cu virajele şi manevrele lui.

Am redus accelerația şi l-am lăsat să câştige ceva distanță. Şmecheriile lui au continuat, dar la distanță, mişcările care îl scoseseră din raza mea vizuală de aproape abia dacă mai depăşeau marginile cadranului de țintire. Am apăsat butonul de tragere şi am trimis două rafale pereche spre el. Una dintre ele străpunse scutul din spate şi spintecă una dintre aripile de aterizare. Celelalte două săgeți de energie atinseră gurile de aerisire ale propulsiei stânga, limitându-i capacitatea de manevră.

Whistler afişă o frecvență de comunicații folosită de *cuplaj* şi am apelat-o pe unitatea mea de comunicații.

— Sunt Căpitanul Corran Horn din Forțele Armate ale Noii Republici. Vă accept predarea.

Mi-a răspuns o femeie.

— Nu ştii că *Invidioşii* nu se predau niciodată?

— Nu este valabil şi pentru *Booty Full*.

— Riizolo este un prost, dar nu are un mandat de arestare pe capul lui. Eu am. Râse. Nu am nimic altceva pentru care să trăiesc, în afară de onoarea mea. O singură cursă, Horn, tu şi cu mine.

— Vei muri.

O cursă directă ar anula avantajul de agilitate al *cuplajului*. Ea trebuia să ştie asta.

— Dar poate că nu singură. Nava ei încetase să mai danseze şi făcu o buclă lungă. Permite-mi această onoare.

Cuplajul se întoarse şi îşi începu cursa spre mine. Am vrut să fac ceea ce mi-a cerut şi aş fi făcut-o, cu excepția unui singur lucru: *Invidioşii* dovediseră de nenumărate ori că nu aveau onoare. Am trecut pe torpilele protonice, am primit un semnal rapid de la Whistler şi am apăsat pe trăgaci. Torpila lansată din X-interceptorul meu a sprintat direct spre nava ei. Oricât de bună ar fi fost, pilotul *cuplajului* ştia că nu avea cum să se ferească de ea. Ea trase cu ambele lasere, dar rată. Apoi, în ultimul moment, trase o rafală ionică care nimeri torpila. Fulgere albastre trecură peste ea, arzând toate circuitele care îi permiteau torpilei să o urmărească şi să se apropie de nava ei. Sunt destul de sigur că, doar pentru o secundă, a crezut că a câştigat.

Problema cu o torpilă este că, indiferent dacă circuitele sale sofisticate cedează, încă mai are acumulată o cantitate mare de energie cinetică. Chiar dacă nu detectează proximitatea țintei şi nu detonează, o masă atât de mare care se deplasează atât de repede afectează o carlingă de *cuplaj* la fel cum un ac afectează un balon. Torpila ejectă motoarele ionice ale *cuplajului*, explodându-le. Rămăşițele navei se împrăştiară încet prin spațiu şi în cele din urmă explodară.

Whistler îmi transformă ecranul de amenințare în verde, indicând faptul că nu mai existau inamici activi în zonă. *Grupa Trei* raportă şi Ooryl era din nou în stare de funcționare. Scutul său frontal cedase şi refuza să se redreseze, dar în rest era în regulă. Vurrulf şi Ghufran anunțară că nu avuseseră probleme cu X-interceptoarele lor. După cum s-a dovedit, doar Reme Pollar din *Grupa Doi* fusese lovită îndeajuns de tare încât să fie forțată să se ejecteze, dar anunțase că va fi bine până când va fi preluată de Skipray-ul de intervenție de pe *Glitterstar*.

Am comutat comunicația pe canalul de comandă.

— Totul e în regulă aici, *Lider Vagabond*.

— Recepționez, *Nouă*. Se pare că nu a fost o capcană aşa cum ne-am temut.

— Nu, domnule, într-adevăr.

— Spune-le piloților tăi să se pregătească să se alăture flotei.

— Vom face cum ordonați, domnule Colonel.

Am transmis ordinul piloților mei, dar înainte să pornim spre punctul de întâlnire desemnat, flota făcu un micro salt de la marginea sistemului. Un Crucişător Mon Calamari şi două Distrugătoare din clasa Victory formau un triunghi în spațiul de deasupra Alakathei. Venisem în sistem la bordul navei *Home One* şi am folosit micro salturile pentru apropiere. Pentru că informațiile despre *Booty Full* erau neobişnuite, ne aşteptaserăm să fie o ambuscadă, aşa că flota aştepta să vadă dacă *Invidioşii* se vor năpusti asupra *Vagabonzilor*. Dacă ar fi făcut-o, am fi avut şansa să-i terminăm odată pentru totdeauna.

Mi-am deschis comunicația.

— Colonele, dacă ne aşteptam ca pirații să ne atace şi nu au făcut-o, misiunea aceasta a fost un succes?

— Bună întrebare, *Nouă*. Asta este una dintre acele misiuni în care doar Serviciile Secrete vor putea să ne spună cum ne-am descurcat. Tycho ezită un moment. Pe de altă parte, am pierdut doar nave, nu şi piloți. Este o victorie de fiecare dată când se întâmplă asta.

Capitolul 2

Sistemul K'vath era suficient de departe de Coruscant pentru a fi la modă şi dezirabil pentru a te izola – deşi preţul unei căni de lum acolo ar fi fost suficient pentru a-i descuraja pe cei mai mulţi să se bucure de vacanţă. Mirax şi cu mine nu ne-am fi dus deloc acolo cu trei ani în urmă, dar Wedge Antilles ni-l recomandase, iar cineva din conducere fusese convins că participarea noastră la eliberarea Coruscantului ne făcea pe Mirax şi pe mine exact genul de cuplu de fiţe care să atragă atenţia elitei la modă a Noii Republici. Drept urmare, nu am plătit nimic cât timp am petrecut acolo, iar faptul că am împiedicat atacul navei *Booty Full* asupra Alakathei m-a ajutat să mă simt un pic mai bine că m-am bucurat atunci de ospitalitatea lumii. *Glimmerstar* a solicitat o escortă până la Coruscant, pe care *Home One* a fost de acord să o ofere. Acest lucru însemna că drumul de întoarcere se va face în ritmul liniştit dictat de nava de croazieră, în locul vitezei mai mari de care era capabil Crucişătorul Mon Calamari.

Vagabonzii ar fi putut să-şi ducă singuri X-interceptoarele acasă, dar călătoria ne-ar fi blocat în carlingă timp de douăzeci şi patru de ore, lucru pe care îl aşteptam cu acelaşi entuziasm cu care discutam despre vremurile trecute cu tatăl lui Mirax. Ar fi fost drăguţ dacă *Glimmerstar* ne-ar fi permis să ne petrecem ziua suplimentară de călătorie pe nava de croazieră, însă recunoştinţa lor s-a extins doar până la a ne lăsa să studiem de la distanţă liniile frumoase ale navei. Oricum, aveam destule îndatoriri care să ne ţină ocupaţi şi, în ciuda umidităţii apăsătoare, cazările de pe Crucişătorul Mon Calamari nu erau chiar atât de rele. După ce am aterizat cu X-interceptorul şi l-am pregătit pe Whistler pentru reîncărcare, am mâncat rapid ceva în popotă, apoi m-am alăturat restului escadrilei într-o sală de şedinţe pentru raport. Cu toţii am glumit pe seama lui Reme că se ejectase, dar ne-am bucurat să o avem printre noi şi ne-am bucurat de descrierea pe care a făcut-o despre nava de intervenţie a lui *Glimmerstar.* După aceea am reuşit să prind cateva ore de repaus şi de odihnă, am făcut puţină mişcare şi m-am îndreptat spre popotă pentru micul dejun. Ooryl ridică o mână cu trei degete şi mi-a făcut semn să mă apropii de masa pe care o ocupa de unul singur.

I-am zâmbit şi i-am făcut semn din cap, apoi am luat câteva prăjituri pentru micul dejun şi o băutură proteică artificială *Nerfmilk*[2]. Aproape că m-am abţinut, pentru că a consuma ceva care nu îţi cade bine la stomac putea fi o greşeală atunci când mănâncai cu un Gand, dar îmi era foarte sete. M-am lăsat pe scaunul de vizavi de Ooryl şi am făcut tot posibilul să nu arunc nicio privire în bolul din care se hrănea.

— S-a întâmplat ceva interesant cât timp am lipsit?

Părţile de gură ale lui Ooryl se depărtară în aproximaţia lui de zâmbet şi ochii lui compuşi străluciră intens. Carnea lui verde-cenuşie era de o nuanţă uşor mai închisă decât sosul de pe tentaculele pe care le pescuia din castron şi contrasta puternic cu portocaliul strălucitor al costumului său de zbor. Bucăţi noduroase ale

[2] Nerfmilk – lapte de nerf.

exoscheletului său ieşeau în unghiuri ciudate din interiorul țesăturii, ca şi cum carnea sa ar fi avut o reacție alergică la culoare.

— Nimic pe care Ooryl îl consideră ieşit din comun.

M-am încruntat. Cei din rasa Gand aveau tradiția de a vorbi despre ei înşişi la persoana a treia şi fără să folosească pronumele *eu*, deoarece considerau că era culmea aroganței să o facă. Doar acei membri Gand care săvârşiseră fapte atât de mărețe încât toți Gandii să ştie despre ele, aveau voie să vorbească despre ei înşişi cu *eu*. Întreaga *Escadrilă Vagabond* se dusese chiar pe Gand şi luase parte la ceremonia *Janwuine-jika* a lui Ooryl, cea care îi conferise acest drept. Faptul că revenise la persoana a treia însemna că îl deranja ceva.

— Ce s-a întâmplat? Mi-am îngustat ochii verzi şi m-am uitat fix în orbitele lui negre fațetate. Doar nu poți fi stânjenit pentru că ai fost lovit de acel *Invidios*.

Ooryl clătină încet şi deliberat din cap.

— Lui Ooryl îi este ruşine că nu a putut să te ajute cu problema ta.

— Problema *mea*?

— Ai fost distras, Corran. Ooryl îşi aşeză pe blatul mesei mâinile care arătau doi păianjeni cu armură. Tu şi Mirax vă doriți urmaşi. Dacă Ooryl ar fi pe Gand, Ooryl ar putea ajuta la rezolvarea acestei probleme.

Mi-am băgat în gură o bucată dintr-o prăjitură, am mestecat repede şi am înghițit.

— Opreşte-te. De unde ştii despre chestia cu copilul?

Gandul rămase nemişcat pentru o clipă, apoi înclină capul.

— Lui Qrygg i s-a spus de către Mirax că tu şi ea veți avea copii, prin urmare Qrygg a trebuit să facă tot ce-i stă în putință pentru a se asigura că nu vei fi ucis în luptă.

M-am uitat fix la el cu o privire aspră.

— Mirax ți-a spus despre discuția noastră în legătură cu copiii?

— Mirax dorea să ştie dacă ai vorbit cu Qrygg despre asta. Când Qrygg a spus că nu ai făcut-o, ea l-a rugat pe Qrygg să încurajeze discuția dacă o vei aborda. Capul lui Ooryl se ridică din nou. Nu ar trebui să-ți fie ruşine să vorbeşti cu Ooryl despre asta. Ooryl este demn de încrederea ta.

I-am oferit lui Ooryl cel mai larg zâmbet pe care l-am putut afişa. L-am exagerat, pentru că el nu era atât de bun la cititul subtilităților.

— Ooryl, dacă aş fi vorbit cu cineva despre faptul că ne dorim copii, acela ai fi fost tu. Îți încredințez viața mea în fiecare zi şi nu am avut niciodată vreun motiv să regret asta.

L-am văzut cum îşi deschidea părțile gurii, imitându-mi zâmbetul şi mi-am dat seama chiar atunci că fusesem un prost să păstrez toată discuția pentru mine.

— Şi chiar ar fi trebuit să vorbesc cu tine despre asta. Sfaturile tale au fost întotdeauna binevenite şi înțelepte. Doar că *nu m-am gândit*, ceea ce este un obicei prost pe care sperasem să-l abandonez.

— Dacă Ooryl ar fi fost cu adevărat înțelept, Ooryl te-ar fi sfătuit să-l abandonezi.

— Ai făcut-o, în foarte multe feluri. Am suspinat încet. Şi, aşa cum ți-a spus Mirax, am vorbit despre copii. A venit la tine ca să afle ce gândeam eu. Sunt sigur că orice ajutor pe care i l-ai oferit a fost apreciat.

— Lui Ooryl i-ar plăcea să creadă asta. Îți aminteşti că în timpul ritualului

Janwuine-jika al lui Ooryl, Ooryl a fost de asemenea inițiat în căile de a fi *Descoperitor*[3]. Pe Gand, *Descoperitorul* îndeplineşte multe sarcini utile. El localizează sclavii pierduți, citeşte în ceață pentru a găsi semne de bun augur şi vânează criminalii. Mai există o sarcină pe care o îndeplineşte pentru cei ca tine şi Mirax. El se poate plimba prin ceață şi poate găsi copilul pe care îl doresc. Aceşti copii născuți în ceață sunt un dar şi sunt crescuți de semenii mei ca şi cum ar fi ai lor. Aş fi onorat să fac asta pentru tine, prietene.

Am zâmbit.

— Mulțumesc, dar cred că mă pot descurca singur cu partea de producere a copiilor.

Mandibulele lui Ooryl se deschiseră brusc.

— Atunci *eşti* capabil...

— Da, chiar sunt. Mi-am ridicat bărbia. *Chiar sunt.* Nu am probleme la capitolul ăsta.

Pentru o clipă, o membrană apăru peste ochii lui Ooryl.

— Atunci de ce nu aveți deja un copil?

— Ce?

— Acesta este scopul vieții, nu-i aşa? A crea viață este cel mai mare act pe care îl poate înfăptui o ființă vie.

Solemnitatea şi adevărul din cuvintele sale m-au lovit puternic.

— E adevărat, dar...

— Este acesta un moment în care Ooryl ar trebui să-ți amintească faptul că încerci să renunți la a fi nechibzuit?

Mi-am încleştat maxilarul şi mi-am îngustat ochii.

— Dacă e atât de important să ai copii, tu de ce nu ai niciunul?

Ooryl ridică din umeri. Nu era o mişcare naturală pentru el, iar exoscheletul său pocni în semn de protest.

— Eu sunt *janwuine*. Nu eu trebuie să-mi aleg o soție, ci Gandul trebuie să aleagă una pentru mine. În acel moment voi comite cu mândrie fuziunea genetică.

— Ideea îşi pierde ceva în traducere aici. Am băut un pic din *lapte* şi am servit o altă bucată de prăjitură pentru a scăpa de gustul gros de calcar. Adevărul este că intenționez să rezolv chestia asta cu Mirax după ce ne întoarcem pe Coruscant.

— Bine. Cu poveştile pe care le-ai spus despre tatăl tău, orice copil pe care îl vei avea va fi bine îngrijit.

Am ridicat o sprânceană la el.

— Şi de unde ştii că voi fi de acord să am copii?

— Am vorbit cu Mirax. Este suficient.

M-am dat în spate şi am râs uşor.

— N-am avut niciodată vreo şansă, nu-i aşa?

— Nu, Corran, dar asta înseamnă că, de fapt, vei avea toate şansele.

Ooryl înfulecă un tentacul, apoi îşi şterse sosul verde de pe obraz.

— Cu toții am ajutat la crearea şi consolidarea Noii Republici. Crearea generației căreia îi va fi încredințată aceasta constituie încă o datorie pe care o avem către posteritate.

---

[3] Descoperitor – organizație mistică a speciei Gand, sensibilă la Forță, cu secole înainte de Războiul Civil Galactic, pe planeta lor natală, învăluită în ceață. Erau cunoscuți pentru abilitățile lor extraordinare de urmărire. Folosind Forța ca un al şaselea simț, Descoperitorii deveneau experți în urmărire şi vânătoare.

Cuvintele lui Ooryl mi-au rămas imprimate în minte pe tot restul călătoriei şi au acționat asupra mea ca un virus. În momentul în care m-am urcat în X-interceptor şi am început să mă îndrept spre hangarul nostru de la sol, abia aşteptam să mă întorc acasă la Mirax şi să încep să lucrez imediat la un copil. Şi, deşi acest fel de urare entuziastă de bun venit atunci când se întorcea oricare dintre noi din călătorii nu era deloc neobişnuită, de data aceasta avea să fie mai mult decât un mod de a spune fără cuvinte *Mi-a fost dor de tine*. Însemna că părți din noi nu vor mai fi niciodată separate.

Gândul ăsta mi s-a părut atât de just şi de plăcut, încât chiar şi survolarea câmpurilor de rămăşițe care împânzeau Coruscantul nu a reuşit să-mi *strice* starea de spirit decât foarte puțin. Fâşii imense de distrugeri fuseseră sculptate în peisajul urban. Nave care nu ar fi trebuit niciodată să intre în atmosferă se prăbuşiseră, strălucind în alb din cauza căldurii şi lăsând în urmă nori groşi de fum negru, pentru a se izbi apoi de peisajul urban. Acestea au croit mari şanțuri prin cartiere şi au creat cratere uriaşe în mijlocul clădirilor. Sute de milioane, poate chiar miliarde de ființe muriseră în luptele dintre facțiuni care au urmat asaltului lui Thrawn asupra Noii Republici; iar noi nu ne recuperasem nici pe departe.

Privind clădirile distruse şi epavele contorsionate, mi-a fost greu să evoc amintiri despre Coruscantul de dinainte, de pe vremea când încă era Centrul Imperial. Îmi aminteam de râurile imense de lumină care făceau ca nopțile să strălucească de viață, dar aici predomina doar un gri tern. Luminile strălucitoare dăduseră cândva o viață artificială Coruscantului, iar fără ele planeta urbană părea moartă. Ştiam că nu era chiar atât de rău. În ciuda distrugerilor vaste şi a pierderilor enorme de vieți, lumea continua să trăiască. Pagubele catastrofale scoseseră la iveală ce era mai rău în unele ființe, dar scoseseră la iveală şi ce *era mai bun* în cele mai multe.

Mirax şi cu mine plănuisem să locuim în nava ei *Pulsar Skate* atunci când casa noastră fusese distrusă de una dintre navele prăbuşite, dar prietenii nu ne-au lăsat. Iella Wessiri, fosta mea parteneră din Forța de Securitate Corelliană, a reuşit să îşi convingă şeful de la Serviciile Secrete ale Noii Republici că ar trebui să ne dea în folosință un adăpost pe care îl întrețineau, aşa că am ajuns să avem un loc chiar mai aproape decât cel anterior față de Cartierul General al *Escadrilei Vagabond*.

Povestea noastră nu a fost cea mai impresionantă. Proviziile care fuseseră adunate timp de ani de zile în perioadele de instabilitate politică s-au revărsat brusc. Lumea a primit refugiați în casele lor, ceea ce nu era ceva neaşteptat, dar multe dintre gazde erau vechi familii Imperiale, iar refugiații proveneau din diversele specii non-umane din galaxie. Loviturile pe care Coruscantul le primise din partea Lorzilor Războinici Imperiali dărâmaseră şi ultimele ziduri de rezistență. Suferința formase o legătură comună care începuse să erodeze xenofobia de ambele părți.

Împreună cu restul escadrilei, m-am apropiat şi am aterizat în hangarul nostru. Am predat X-interceptorul unui tehnician, m-am schimbat în haine civile şi am luat un autobuz aerian spre sud, către Munții Manarai. Mi-au atras atenția o mamă şi un copil care stăteau pe un scaun mai sus de mine. Am văzut cum femeia zâmbea în timp ce copilul se întindea nesigur şi o apuca de nas. Şi-a înclinat uşor fața în sus, sărutându-i mâna, apoi şi-a coborât fața până când a fost nas în nas cu copilul ei. Şopti ceva şi îşi frecă nasul de cel al copilului, apoi se trase înapoi însoțită de râsul celui mic. Râsul încântat al bebeluşului încă îmi răsuna în urechi în timp ce

autobuzul se desprindea din canioanele întunecate şi începea să zboare peste un peisaj ruinat de resturi de duracretă împrăştiate ca solzii unui dewback pe podeaua unui grajd. Epavele arse ale navelor zăceau peste tot, răsucite şi pe jumătate topite. Resturi de țesături care îmbrăcaseră cândva victimele fluturau şi se agitau din diverse puncte ale mormanelor de piatră. Porțiuni strălucitoare, care puteau fi orice, de la jucării până la cioburi de holodisc, împânzeau peisajul. În ciuda distrugerii totale, râsul copilului copleşea totul. Râsul era inocent şi lejer, batjocorind ruinele din jur.

Lumea putea crea şi distruge, dar râsul părea să sugereze că oricine credea că distrugerea era mai puternică decât creația, era un prost. În primii zece ani din viața acelui copil, cicatricile bătăliei de pe Coruscant vor fi şterse. Şi chiar dacă nu ar fi fost şterse, acel copil ar fi putut, peste douăzeci sau treizeci de ani, să fie persoana care să se ocupe de ştergerea lor. Viața era cu adevărat antidotul distrugerii.

Am zâmbit. *Mirax a avut dreptate tot timpul, şi Ooryl, de asemenea. Dacă trăim pentru prezent şi în prezent, nu ne bucurăm de viitor. Este necesar să trăim pentru viitor dacă vrem să avem vreunul. Da, Mirax, vom avea un copil. Mai bine zis, copii. Ne vom aduce contribuția la viitor.*

I-am făcut cu ochiul femeii cu copilul când am coborât la stația mea. Mi-am croit drum printre clădiri şi peste pasarelele care duceau spre casa mea. Era cât pe ce să mă opresc la un magazin pentru a cumpăra un vin decent pentru a sărbători rezolvarea problemei noastre, dar am decis în schimb să o duc pe Mirax undeva pentru o masă liniştită şi romantică. Nu ştiam exact unde vom merge, dar cu droizii constructori care umblau pe planetă, ştiam că existau zeci de restaurante care fuseseră create în săptămâna în care fusesem plecat. Găsirea unui loc unde să mâncăm nu ar fi fost o problemă. Am apăsat pe clanța uşii şi am băgat codul în plăcuța de blocare. Uşa a alunecat şi un val de aer cald se revărsă în cascadă peste mine. Am păşit în interiorul întunecat al apartamentului, lăsând uşa să se închidă în urma mea.

Aerul cald m-a înconjurat ca o pătură groasă şi, pentru o clipă, aproape că am cedat panicii, pentru că mi s-a părut sufocant şi dens. Starea bună de spirit începu să se risipească. Aerul era cald pentru că Mirax închisese unitatea de confort ambiental a apartamentului. Amândoi făceam asta atunci când urma să fim plecați pentru o perioadă lungă de timp. Era posibil ca ea să fie plecată doar în timpul zilei, dar o privire rapidă la stația de pregătire a mâncării mi-a spus că nu era cazul. Toate vasele fuseseră spălate şi puse deoparte; iar coşulețul cu fructe pe care îl ținea prin preajmă nu era la vedere. Asta însemna că îl pusese în frigider ca să nu se strice cât timp era plecată.

Am continuat să pătrund mai departe în apartament. Mi-am strecurat capul în dormitorul întunecat din stânga, dar nu am văzut niciun semn de viață acolo. Zona de luat masa, care se învecina cu stația de pregătire a mâncării din dreapta, era la fel de lipsită de viață. Masa principală avea pe ea praf de câteva zile, iar agenda de date care fusese amplasată lângă locul meu conținea probabil toate mesajele care sosiseră pentru mine până în momentul în care plecase Mirax.

În zona sufrageriei, în stânga, am văzut o lumină care clipea pe holotabletă. Am zâmbit. *Bravo, n-ai plecat fără să-mi laşi un mesaj.* Mi-am dat jos jacheta şi am aruncat-o pe un scaun din piele de nerf, apoi m-am aplecat şi am apăsat butonul de sub lumină. Având o înălțime de patruzeci şi cinci de centimetri şi fiind la fel de frumoasă ca întotdeauna, Mirax îmi zâmbea. Chiar şi în miniatură, părul ei negru

strălucea şi focul îi umplea ochii căprui. Purta cizmele negre şi salopeta de culoare albastru închis în care o întâlnisem prima dată şi avea o jachetă din piele de nerf albastră atârnată pe umăr. O geantă mică de pânză se odihnea la picioarele ei.

— *Corran, speram să fiu aici când te întorci, dar am o cursă pe care nu o pot refuza. O să-ți povestesc totul când mă întorc. Va trebui să te simți singur doar pentru o zi. Dacă îmi schimb planurile, te anunț.* Se aplecă să-şi ia geanta, apoi îmi zâmbi din nou când se îndreptă. *Te iubesc. Să nu uiți şi să nu te îndoieşti de asta. Niciodată. Mă voi întoarce curând, iubire.*

Imaginea ei se dizolvă în statică, apoi holotableta se închise singură. Am întins mâna pentru a rula din nou mesajul, dar am ezitat. Ajunsesem să văd zeci de astfel de mesaje când mă întorceam acasă, în timpul petrecut împreună, la fel şi ea, însă niciodată nu am mai vrut să redau unul. *De ce vreau asta acum?*

M-am gândit că poate mă simțeam puțin înşelat şi puțin vulnerabil. Îmi petrecusem cea mai mare parte din timpul departe de ea gândindu-mă la copii şi ajunsesem în cele din urmă să-i accept punctul ei de vedere, iar ea plecase! Luasem una dintre cele mai importante şi cruciale decizii din viața mea, iar ea era plecată şi se plimba prin galaxie ca şi cum decizia mea nu ar fi fost mare lucru. Faptul că decizia era tratată cu atâta lejeritate m-a durut un pic şi am vrut să o aud spunând din nou că mă iubeşte. Oricât de mult ştiam că analiza despre emoțiile mele era adevărată, ştiam, de asemenea, că emoțiile nu erau în centrul problemei mele. Am apăsat butonul şi am ascultat din nou mesajul ei, apoi am dat din cap. Mi-a spus că voi fi singur doar pentru o zi sau două şi că, dacă îşi va schimba planurile, mă va anunța. Adevărul era, totuşi, că întârziasem o zi întreagă din cauza escortării lui *Glitterstar* spre Coruscant, aşa că ea ar fi trebuit să fie aici. Nu primisem niciun mesaj de la ea cu privire la vreo întârziere, aici sau la Cartierul General al *Escadrilei*, iar asta m-a surprins.

Alții ar fi interpretat expresia *aproximativ o zi* ca pe o măsură destul de vagă a timpului, dar pentru Mirax era dureros de exactă. Îşi câştiga existența livrând obiecte de valoare la diverşi clienți, la timp şi intacte. Dacă ar fi vrut să spună douăsprezece ore standard, ar fi spus-o. Dacă ar fi vrut să spună douăzeci şi cinci de ore, nu le-ar fi rotunjit la o zi, ci mi-ar fi dat cea mai bună estimare a ei, la oră sau la minut.

Oricât de condamnabil şi îngrijorător părea, ştiam că nu trebuia să mă panichez. Orice mesaj ar fi putut fi întârziat sau redirecționat greşit. Ea ar fi putut chiar să se oprească să-şi vadă tatăl pe *Întreprinderea Rătăcitoare* şi sistemul lui de comunicații ar fi putut fi din nou căzut. Un fior mi-a trecut pe şira spinării, dar am dat din umeri.

Cred că veştile mele bune vor trebui să mai aştepte. Simțindu-mă încă puțin vlăguit şi obosit în urma zborului pentru a ajunge acasă, m-am dezbrăcat de haine, am mers la stația de împrospătare, m-am spălat, apoi am căzut în pat. Am lăsat uşa dormitorului deschisă în speranța că mă voi trezi când se va întoarce Mirax.

Slabe şanse să se întâmple asta. Am căzut într-un somn adânc, întunecat şi greu, ca cele mai adânci umbre de pe Coruscant. Mi-am dat seama că eram în derivă şi am încercat să caut visul despre copil, sperând că decizia mea va contura mai multe detalii despre el, dar nu am reuşit. Conştiința mi s-a evaporat într-o mare de neant şi am căzut într-un somn fără vise.

Corran.

M-am trezit la auzul numelui meu, dar nu am putut recunoaşte vocea.

CORRAN!

Țipătul lui Mirax m-a smuls din somn. M-am ridicat în pat şi am întins mâna spre ea. Imaginea chipului ei dispăru din fața ochilor mei când mâinile mele întâlniră doar cearşafuri reci acolo unde ar fi trebuit să fie ea. Am pipăit în jurul ei, căutând căldura pe care corpul ei ar fi trebuit să o lase acolo, dar nu am găsit nimic. Timp de doar o bătaie de inimă, creierul meu m-a dojenit cu o străfulgerare a mesajului lui Mirax, apoi ceva şi mai oribil m-a izbit. Fierea îmi veni în gât, sufocându-mă.

Într-o clipă orbitor de teribilă, am ştiut că Mirax dispăruse!

Capitolul 3

M-am dat jos din pat pe partea cealaltă şi am dat cu fluierul piciorului într-o masă joasă plasată acolo. Am dat cu piciorul furios în ea. *Cine a pus-o acolo?* Ştiam că nu eu am pus-o acolo, pentru că până şi o ciocnire uşoară ar fi răsturnat-o şi ar fi împrăştiat datacardurile stivuite pe ea la fel de uşor ca şi lovitura mea de picior.

M-am uitat prin cameră şi, în penumbră, am văzut tot felul de lucruri care erau în neregulă cu locul acela. Hologramele de pe pereți erau destul de plăcute, ba chiar reprezentau scene de pe Corellia, dar erau din locuri pe care nu le cunoşteam de pe planeta mea natală. *Cine a construit această parodie a casei mele?*

Picioarele mi s-au prins în cearşafurile pe care le aruncasem şi m-am prăbuşit în mâini şi genunchi. Durerea din tibie şi-a găsit un aliat în genunchi şi în mâini şi, pentru o clipă, asta m-a şocat şi m-a adus la o luciditate completă a minții.

Hologramele, masa şi datacardurile, toate aceste mici piese din apartament care nu erau ale mele, erau lucruri pe care Mirax le amplasase aici. *Mirax, soția mea.* M-am uitat la tot ceea ce adusese pentru a face ca apartamentul nostru să devină ca o casă. Cumva, găsise înlocuitori pentru multe dintre lucrurile pe care le pierdusem când fusese distrusă casa noastră anterioară. Practic, în timp ce mă uitam prin cameră, puteam cataloga contribuțiile ei la decorațiuni şi puteam chiar să-mi amintesc când şi unde găsise obiectele. M-am uitat la dulap şi am putut vedea hainele ei agățate acolo. Mi-a fost uşor să-mi amintesc când cumpărase acea rochie sau de unde luase acea jachetă. Dar nu mi-am putut aminti nimic cu privire la legăturile ei cu acele obiecte. Uitându-mă la haine, nu puteam să-mi amintesc care dintre rochii era preferata ei. Nu puteam să-mi amintesc ce jachetă considera că o făcea mai zveltă, sau ce bluză şi ce pantaloni le considera adecvate pentru afaceri şi ce ținută purta atunci când ieşeam să ne distrăm.

Am studiat o hologramă a Insulei Vreni de pe Corellia. Acesta arăta o insulă mică acoperită de copaci, plutind într-o mare agitată în timp ce se apropia o furtună. Schimbându-mi uşor privirea, am proiectat un fulger în imagine, o furcă triplă masivă care trimitea nenumărate tentacule care se târau pe valuri. Imaginea era fantastică, iar holograma era o operă de artă, dar nu-mi puteam aminti de ce o dorise Mirax. Nu ştiam dacă îl cunoscuse pe autorul hologramei sau dacă petrecuse ceva timp pe insulă, sau dacă o cumpărase ca pe o investiție.

Mirax a dispărut, iar eu pierd detalii din viața ei.

M-am ridicat şi am fugit în sufragerie. Lumina roşie încă clipea pe holotabletă. Am apăsat pe ea cu urgența unui pilot care se ejectează dintr-o navă de luptă lovită. Imaginea ei apăru din nou şi am zâmbit, dar când a vorbit, zâmbetul mi s-a stins. Nenumăratele nuanțe pe care le interpretasem în modul în care mă privea şi în ceea ce spunea, în felul în care îşi inflexiona vocea şi îşi schimba accentul, dispăruseră. Păream să mă uit la o emisiune publicitară cu o femeie frumoasă care vindea orice, de la lumânări până la o excursie la stațiunile de pe Alakatha.

Am apăsat un alt buton şi am trecut holotableta în modul de comunicare. Am tastat un apel către Cartierul General al *Escadrilei.*

Capul şi umerii unui droid negru se materializară, aproape pierduți în

întuneric, cu excepția strălucirii ochilor aurii din capul său în formă de scoică.

— Ați sunat la Cartierul General al *Escadrilei Vagabond*. Sunt M-3. Mă bucur să vă văd, Căpitane Horn.

— Şi eu pe tine, M-3. Mi-am trecut degetele înapoi prin părul scurt şi castaniu. Am să-ți pun o întrebare şi vreau un răspuns direct… Iar întrebarea va suna ciudat.

— Înțeleg parametrii cererii dumneavoastră.

— Bine. Am ezitat un moment. Este aproximativ 1:30 dimineața, ora galactică, nu-i aşa?

— 1:31:27, mai exact, domnule.

Am aprobat din cap. În mod normal, consideram enervantă atitudinea strictă a lui M-3 față de realitate, dar în acel moment era un colac de salvare pentru sănătatea mea mintală.

— Iar eu sunt Corran Horn, nu-i aşa?

Capul droidului tresări brusc înapoi.

— Da, domnule. O clipă, vă rog… Amprenta vocală a fost verificată cu o precizie de 99,4953 la sută, variația fiind justificată de stresul de călătorie şi de gradul de odihnă.

— Bine, bine, M-3, foarte bine. Mi-am lins buzele. Uite care-i partea cea mai importantă.

Imaginea droidului se aplecă în față spre mine.

— Sunt pregătit, domnule.

— Sunt căsătorit cu Mirax Terrik, nu-i aşa?

Ochii lui M-3 se aprinseră.

— Oh, da, domnule. Vă amintiți că am participat la ceremonia pe care a condus-o Comandantul Antilles pe *Lusankya* şi am participat din nou la ceremonia pe care ați avut-o aici, pe Coruscant. Cred că Whistler a făcut o înregistrare holografică a primei ceremonii şi ştiu că au existat mai multe holograme ale celei de-a doua.

Mi-a căzut maxilarul. *Ştiam* că existau holograme ale ceremoniilor, dar le uitasem. Copiile noastre originale fuseseră distruse când fusese mistuită casa noastră, dar Mirax obținuse copii noi de la tatăl ei. Am vrut să mă întorc la dulapul în care le păstrasem şi să redau una imediat, dar am ezitat. Nu puteam risca să le găsesc la fel de goale din punct de vedere emoțional cum fusese reluarea mesajului lui Mirax.

— Vă simțiți bine, Căpitane Horn?

M-am încruntat, apoi am dat încet din cap.

— Nu ştiu, M-3. Colonelul este disponibil?

Ochii lui M-3 pâlpâiră pentru o clipă.

— Colonelul este în biroul său. Are o întâlnire programată peste treizeci de minute standard.

— Roagă-l să o anuleze sau să o amâne, te rog. Trebuie să vorbesc cu el. M-am uitat intens la M-3 ca şi cum aş fi putut ajunge în creierul lui robotic şi să-i comunic urgența mea. Mirax a dispărut, adică *a dispărut* cu adevărat, şi trebuie să o găsesc. Voi fi acolo într-o jumătate de oră. Horn, terminat.

* * *

Am ajuns la sediu puțin mai târziu decât mă aşteptasem din cauza unei indecizii ciudate din partea mea în privința alegerii hainelor. M-am apucat să răscolesc aproape orice îmbrăcăminte, însă am găsit prea multe cămăşi, pantaloni şi jachete pe care le cumpărase Mirax pentru mine şi, destul de des, le adusese din toată galaxia. Oricât de mult m-aş fi străduit, nu puteam să-mi amintesc ce spusese despre vreuna dintre ele. Nu puteam să-mi amintesc zâmbetele sau râsetele ei în timp ce mă îmbrăca, sau ce spusese când, mai târziu, se chinuia să mă dezbrace din nou de haine. Fiecare cămaşă atârna acolo ca o fantomă a unei amintiri, toate bidimensionale şi fără viață.

În cele din urmă am îmbrăcat ceva – o potrivire hidoasă de modele şi culori, după cum s-a dovedit, dar mă îmbrăcasem pe întuneric. Aveam o privire bântuită, aşa că lumea din autobuzul aerian s-a ferit să se apropie de mine. Aş fi luat speederul nostru şi, fără îndoială, aş fi salvat o parte din timpul pe care îl pierdusem îmbrăcându-mă, dar chiar şi zăpăcit, aşa cum eram, ştiam că nu aveam ce căuta să pilotez ceva prin Oraşul Imperial, chiar dacă traficul era lejer.

M-3 nu făcu nicio încercare să mă oprească în anticamera biroului lui Tycho. Am trecut pe lângă el, apoi am intrat brusc în birou, am luat poziția de drepți şi i-am dat lui Tycho un salut cât se poate de hotărât.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, domnule.

Stând în picioare la biroul său, cu o fereastră panoramică mare din oțel transparent care încadra o privelişte asupra Palatului Imperial din spatele său, Tycho arăta ca o hologramă reprezentând perfect imaginea de recrutare a unui pilot. Cu coloana vertebrală de oțel dreaptă, cu talie de viespe, cu părul şaten deschis tuns scurt şi care abia începuse să arate câteva fire albe la tâmple, mi-a întors salutul.

Simpatia i-a înmuiat ochii albaştri.

— M-3 mi-a povestit despre problema ta, deşi nu mi-a dat prea multe detalii.

— Nu am avut prea multe să-i dau. Îmi pare rău.

Tycho clătină din cap şi îmi arătă un scaun în fața biroului său.

— Nu e vina ta, cred. Aruncă o privire înapoi spre uşă. De aceea l-am rugat pe Generalul Cracken să ni se alăture.

M-am întors şi l-am văzut pe Airen Cracken intrând în birou. Deşi era un bărbat mai în vârstă, nu se îngrăşase din cauza asta. Părul său era predominant alb, dar nuanțe din părul roşcat pe care i-l transmisese fiului său Pash încă mai persistau pe părțile laterale şi pe partea din spate. Ochii lui erau verzi, ca şi ai mei, dar mai mult de un verde marin, ceea ce nu-i făcea să fie lipsiți de intensitate. A aşteptat să-l salutăm amândoi, ceea ce am şi făcut, iar el ne-a întors prompt salutul.

Tycho aşteptă ca Generalul Cracken să se aşeze pe celălalt scaun, înainte să se aşeze el însuşi.

— Generalul Cracken avea oricum o întâlnire cu mine, şi una pe care nu o puteam amâna.

— Da, domnule, am spus eu, în timp ce mă aşezam.

Îl întâlnisem pentru prima dată pe Generalul Cracken pe Coruscant, când m-am prezentat la procesul de trădare şi crimă al lui Tycho. Sosirea mea păruse să-l fi luat prin surprindere pe General, dar aceea fusese prima şi ultima dată când îl văzusem luat pe nepregătite de ceva. Îmi ceruse să îl ajut să negocieze cu Booster Terrik pentru a intra în posesia unui Distrugător Imperial, iar eu eşuasem în acea misiune destul de lamentabil. Rarele ocazii în care ne-am întâlnit de atunci fuseseră mai satisfăcătoare, dar prezența lui aici nu m-a liniştit deloc.

Cracken zâmbi cu prudenţă.

— Am vrut să discut cu Colonelul Celchu despre informaţiile pe care le-am obţinut de la Phan Riizolo, Căpitanul lui *Booty Full*. De la el, într-adevăr, am aflat foarte puţine lucruri utile care să ne ajute să ne ocupăm de *Invidiosul* şi să rezolvăm misterul locaţiei sale.

M-am încruntat.

— Aş prefera să vorbesc despre soţia mea...

— Ştiu, dar asta este relevant, crede-mă, Căpitane Horn.

Se aplecă în faţă şi conectă un cablu de la datapadul pe care îl purta la holoproiectorul de pe colţul biroului lui Tycho. O imagine a unui Distrugător Imperial plutea acolo, ca şi cum ar fi fost pe orbită în jurul modelului cristalin al lui Alderaan, centrat pe marginea apropiată a biroului.

— Acesta este *Invidiosul*, reprezentat în holoimagini Imperiale vechi, deoarece nu dispunem de unele actuale de o calitate credibilă. În momentul morţii Împăratului, făcea parte dintr-o forţă operativă comandată de Înaltul Amiral Teradoc[4] şi a servit ca parte a flotei cu care şi-a protejat proprietăţile în timp ce Imperiul se prăbuşea. Asta a fost cu şapte ani în urmă. Apoi, cu aproximativ şase ani în urmă, se pare că l-a obţinut Leonia Tavira.

Cracken apăsă o tastă de pe datapadul său şi imaginea se schimbă în cea a unei femei foarte tinere, îmbrăcată într-o uniformă navală Imperială, cu însemnele de rang de Amiral. Văzusem destule insigne de rang pe autointitulaţii Lorzi Războinici încât să ajung să-mi imaginez că Imperiul le dăduse ca favoruri de petrecere la înmormântarea Împăratului, dar nu le văzusem niciodată la cineva atât de tânăr. Părul ei negru fusese tuns până la linia maxilarului, subliniindu-i tinereţea, dar o foame străveche se citea în ochii ei violeţi.

M-am uitat la Cracken.

— E un copil.

— A fost. Cracken se dădu înapoi în scaunul său. Credem că avea şaisprezece ani standard când a început o aventură cu Mofful de pe Eiattu 4, planeta natală a unui fost pilot din *Escadrila Vagabond*.

Tycho zâmbi.

— Plourr. Nu am ştiut că făcea parte din familia conducătoare a acelei lumi până când au venit să o caute pentru a se întoarce şi a-i ghida.

M-am concentrat pentru o clipă.

— Ea a fost în escadrilă înainte să vin eu, înainte ca escadrila să fie reformată şi Coruscantul să fie cucerit. Nu mi-am dat seama cine era când am întâlnit-o pe Corellia, pe vremea când eram încă în CorSec.

— Rapoartele ei cu privire la acel incident au menţionat totuşi lucruri deosebite despre tine, Căpitane Horn. Cracken îşi strânse mâinile. Leonia s-a dovedit a fi ambiţioasă şi, după moartea aparent accidentală a soţiei Moffului, acesta s-a căsătorit cu Leonia. Apoi acesta a suferit un atac cerebral care l-a lăsat fără glas şi

---

[4] Treuten Teradoc – Lord Războinic uman de sex masculin care a ajuns la putere după prăbuşirea Imperiului Galactic. Teradoc a fost ofiţer al Marinei Imperiale care s-a remarcat după Bătălia de la Endor. După moartea Împăratului Palpatine pe Endor, Imperiul a rămas fără direcţie şi fără ordine venite de pe Coruscant. Teradoc a revendicat stăpânirea asupra Marelui Maldrood, o regiune care înconjura cartierul său general de pe Centares şi sectorul Maldrood, unde era staţionat. Teradoc, originar de pe Er'Kit, şi-a asigurat o serie de lumi cu resurse cheie în jurul noului său regat, dar apropierea sa de Imperiul Separatist al Marelui Moff Zsinj l-a adus în rivalitate cu colegul său războinic.

paralizat. Din cauza unei alergii la bacta, traseul de recuperare a sănătății sale nu a fost unul uşor pentru el, dar a depus eforturi susținute pentru recuperarea fizică. Şi-a recăpătat capacitatea de a-şi folosi mâinile, un obiectiv pe care îl avea, se pare, pentru că apoi a întors un blaster asupra lui însuşi şi s-a sinucis. Leonia în schimb i-a revendicat titlul şi sarcinile şi a condus Eiattu 4 până când Plourr şi *Vagabonzii* au forțat-o să fugă. Ceea ce a şi făcut, cu o parte considerabilă din bogățiile planetei.

Am simțit un fior pe şira spinării. De-a lungul anilor auzisem nenumărate poveşti despre persoane dispuse să-i sacrifice pe alții pentru propria lăcomie. În CorSec chiar investigasem câțiva dintre aceşti *ucigaşi îndurerați*, dar nu erau nimic în comparație cu Leonia Tavira.

— Există vreo îndoială că ea şi-a ucis sotul şi pe prima lui sotie?

Cracken clătină din cap.

— Nu, după mintea mea, dar nu există nicio dovadă care să arate că a făcut-o. Pe Eiattu nu există nicio urmă despre ea – a scăpat cu o navetă – până când a avut o altă întâlnire cu *Escadrila Vagabond*. De data asta era la comanda unei mici bande de pirați care s-a dovedit a fi ceva mai puțin maleabilă decât *Invidioşii*. A fugit din acea confruntare şi s-a înhăitat cu Teradoc. A obținut Super Distrugătorul *Invidiosul* de la el prin mijloace necunoscute şi a dispărut, cu excepția unor raiduri ocazionale de aprovizionare. A devenit mai îndrăzneață în timpul campaniei lui Thrawn şi a apărut pentru prima dată cu *Invidioşii* în timpul întoarcerii Împăratului. Era o îngrijorare minoră pe atunci, dar a învățat foarte bine cum să îşi gestioneze pirații.

O imagine a navei *Booty Full* înlocui holoimaginea.

— Ceea ce a făcut ea a fost să formeze o coaliție liberă de pirați şi jefuitori într-o flotă care depinde de ea pentru planificare şi coordonare. Ea le furnizează orele şi locurile de întâlnire, apoi trasează cursurile, transferă planurile de luptă şi foloseşte puterea de foc a *Invidiosului* pentru a suprima apărarea planetară. Apoi, aliații ei pradă şi jefuiesc până la refuz şi îi cedează jumătate din ceea ce iau. Apoi dispare, iar ei se întorc în vizuinele lor, aşteptând următorul ei apel.

M-am încruntat.

— De ce nu ne-am dus după flota ei? Nu poate fi atât de dificil să le dăm de urmă.

— Nu este. Ştim sigur că mulți dintre ei îşi petrec timpul pe Nal Hutta sau în diverse ascunzători ale contrabandiştilor din întreaga galaxie. Ochii lui Cracken se îngustară. Fără Tavira şi *Invidiosul*, flota ei s-ar destrăma şi ar fi simplu să îi eliminăm. Cu nava ei intactă, nu putem începe să atacăm flota decât dacă dedicăm suficiente forțe pentru a putea respinge o ambuscadă. Ai fost la K'vath. Am avut acolo un Crucişător Mon Calamari şi două Distrugătoare pentru a doborî un crucişător de mare tonaj şi optsprezece Tri-Luptătoare.

Tycho se aplecă în față şi îşi sprijini coatele pe birou.

— Adevărul e, totuşi, domnule, că nu am fost prinşi într-o ambuscadă la K'vath.

— Ştiu, iar acesta este unul dintre cele mai tulburătoare aspecte ale întregii situații. Cracken suspină şi Corran simți cum un val de oboseală se scurse odată cu respirația lui. Sursa care ne-a dat pontul despre atacul lui *Booty Full* pare să fie una legată de Tavira. Riizolo spune că a vrut să plece pe cont propriu, astfel că a rupt legăturile cu Tavira. El spune că oricum îi ascunsese adevărul, motiv pentru care a putut să-şi cumpere propriile *cuplaje*. A furat chiar şi planurile de capturare a navei

Glitterstar din calculatorul ei. Pentru că noi am escortat nava de croazieră înapoi pe Coruscant, el crede că a avut doar ghinion în momentul raidului, deoarece, evident, noi eram acolo pentru a escorta nava, nu pentru a ne lua de el.

Am clătinat din cap.

— Nu ar fi primul criminal care refuză să creadă că i s-a întins o cursă.

— Încă este suficient de naiv încât să creadă că puţinele informaţii pe care a reuşit să ni le dea îl vor scăpa de închisoare. Cracken mai apăsă o tastă de pe datapad. Cam cel mai util lucru pe care ni l-a furnizat este această imagine actualizată a Leoniei Tavira.

Dispăruse vulpea inocentă din imaginea anterioară. Deşi era încă foarte tânără, Leonia devenise mai tăioasă şi mult mai frumoasă. Ochii ei violeţi aveau o privire pătrunzătoare care contrazicea zâmbetul blând de pe faţa ei.

Părul îi crescuse oarecum şi era tuns vâlvoi, dar era prins cu o bandană roşie de aceeaşi nuanţă cu dungile stacojii de pe jacheta ei neagră. Purta pistoale blaster pe fiecare şold, iar centurile de arme care îi înconjurau talia îi subliniau fizicul subţire şi micuţ. Jambierele negre stăteau lipite de ea ca şi cum ar fi fost carne sintetică, în timp ce cizmele blindate îi înfăşurau picioarele de la genunchi în jos.

Am clătinat din cap.

— Se pare că viaţa i-a dat câteva lecţii de tip *Inimă de Gheaţă*.

Cracken pufni într-un râs.

— Nu-mi place să mă gândesc ce ar fi devenit Tavira dacă ar fi luat-o Ysanne Isard ca ucenică. Sau chiar Marele Amiral Thrawn, dacă ar fi fost cazul. Se pare că învaţă din experienţele ei foarte repede şi foarte bine, ceea ce reprezintă o parte din motivul pentru care avem probleme în a o localiza. Aşa cum am bănuit înainte şi cum a confirmat Riizolo, ea iniţiază contactul, nu invers. Niciunul dintre piraţii *Invidioşi* nu ştie unde îşi ascunde nava sau când va apărea. Doar persoanele recrutate pentru a face parte din echipajul de pe *Invidiosul* află aceste secrete, dar această cale de acces este unidirecţională. Odată ce eşti invitat pe *Invidiosul*, nu mai pleci de acolo.

Tycho studie imaginea Tavirei, apoi se uită la Cracken.

— Mi se pare că îmi amintesc de o serie de alte operaţiuni lansate împotriva ei, care s-au dovedit a fi zadarnice. Bănuieşti că are surse de informaţii care să o pună în temă cu planurile noastre?

— Cu siguranţă mi-ar plăcea să cred că da, domnule Colonel, pentru că asta înseamnă că am putea să o prindem în capcană dacă am putea să-i localizăm sursa şi să-i furnizăm date false.

Cracken îşi deschise mâinile.

— Până acum, toate eforturile în acest domeniu au rămas fără rezultat. De fapt, am pus-o pe Iella Wessiri să coordoneze eforturile noastre de a repera orice spioni care lucrează pentru Tavira, şi amândoi ştiţi cât de minuţioasă poate fi.

Am zâmbit. Iella fusese partenera mea în CorSec şi anchetatorul principal al acuzării în procesul de trădare al lui Tycho.

— Dacă ea nu poate găsi un spion, înseamnă că nu există niciun spion.

— O concluzie pe care sunt forţat, cu reticenţă, să o accept. Cracken clătină din cap. Cumva, Tavira pare să ştie când ne pregătim pentru unul dintre raidurile ei şi îl anulează. Nu am reuşit să ne dăm seama de niciun tipar de comportament care să o dea de gol, aşa că am fost nevoiţi să ne bazăm pe metode tot mai

neconvenționale pentru a încerca să o localizăm.

Se întoarse cu fața la mine şi mi s-a cristalizat gheața în măruntaie.

— O parte dintre aceste eforturi o implică pe Mirax.

M-am prăbuşit pe spate în scaun, simțindu-mă brusc la fel de bătrân ca galaxia însăşi.

— Cumva, ştiu că nu este moartă, dar nu o pot simți. Ce ştiți, domnule General?

— Ştiu foarte puține lucruri, iar unele dintre ele nu pot să ți le spun.

Tycho se încruntă.

— Este vorba de soția lui, domnule General, şi a dispărut.

— Ştiu asta, domnule Colonel, şi ştiu unde ar putea fi.

Cracken îşi ținea mâinile ridicate pentru a preveni orice comentariu din partea oricăruia dintre noi. Nu trebuie să o fi făcut pentru mine, pentru că mă simțeam de parcă toate oasele mele se transformaseră în lichid şi simplul fapt de a respira era aproape mai greu decât puteam să gestionez.

— Mirax a venit să mă întrebe ce ar putea face pentru a contribui la încetarea raidurilor *Invidioşilor*. Se pare că un client de-al ei, un colecționar de antichități, pierduse câteva obiecte de valoare când un raid al lor i-a devastat o reşedință de vacanță pe care o administra. Îşi dorea obiectele înapoi şi era interesat ca Mirax să facă nişte cercetări. Ea a venit la mine oferindu-şi serviciile, şi menționând că o astfel de poveste de acoperire i-ar putea permite să ajungă acolo unde agenții mei nu pot ajunge. I-am explicat că *Invidioşii* s-ar putea dovedi foarte periculoşi, dar ea era dispusă să accepte acest pericol – deşi voia să călătorească singură, nedorind să-şi supună copiloții la un asemenea risc. A spus că, cu cât vor fi distruşi mai repede *Invidioşii*, cu atât îşi va face mai puține griji cu privire la posibila ucidere de către ei a membrilor *Vagabond*, astfel încât tu şi ea să vă puteți întoarce la viețile voastre.

Cumva mi-am strâns mâinile în pumni şi m-am luptat să opresc lacrimile care amenințau să mi se scurgă din ochi. *Dacă nu aş fi pus distrugerea Invidioşilor ca şi condiție pentru decizia noastră de a avea un copil, ea nu şi-ar fi asumat niciodată acest risc. Ar fi trebuit să prevăd asta, ar fi trebuit să ştiu ce va face. Ea nu a fost niciodată genul care să stea fără să facă nimic atunci când îi scăpa vreun obiectiv din mână.*

Sau a fost? Odată cu această întrebare, cu realizarea faptului că nu-mi mai puteam aminti suficient de multe despre ea pentru a răspunde, au apărut lacrimile. Am vrut să-mi cer scuze, dar nodul din gât mi-a înăbuşit cuvintele. Gura mi s-a deschis într-un țipăt tăcut, apoi am izbit cu pumnul drept de brațul scaunului şi am închis gura. Am pufnit, mi-am şters lacrimile, apoi am revenit în poziție verticală.

— Vă rog, iertați-mă, am îngăimat.

— Nu e nimic de iertat, Corran. Tycho îmi oferi un zâmbet curajos. Suporți asta mult mai bine decât aş fi făcut-o eu dacă aş fi primit veşti similare despre Winter.

Cracken întinse mâna şi mă mângâie pe genunchi.

— Dacă nu ar fi fost vorba de presentimentul tău că Mirax a dispărut, nu m-aş fi alarmat prea tare, Căpitane Horn. Ea a întârziat să dea raportul, însă nu atât de mult timp încât să consider că este necesar să presupunem ce este mai rău.

— Nu presupun nimic, domnule. Mi-am deschis pumnii şi m-am uitat în jos la mâinile mele goale. A dispărut. Nu e moartă, doar *dispărută*! Dormeam şi am auzit-o

strigându-mi numele, iar apoi a dispărut.

Capul lui Cracken se ridică.

— Crezi că e mai mult decât un coşmar?

— Nu a fost un coşmar.

— Atunci face parte din moştenirea ta Jedi?

M-am oprit şi m-am gândit bine. Păstram un fel de legătură inconştientă, neantrenată, cu Mirax prin intermediul Forței? Nu ştiam dacă asta era posibil.

— Nu ştiu, domnule General, ştiu doar că a dispărut. Nu o mai pot simți. M-am uitat spre Tycho. Spune-mi că poți simți prezența lui Winter, te rog.

Tycho zâmbi uşor.

— Cred că ştiu ce vrei să spui, Corran, şi îi simt prezența când suntem împreună, dar nu este ceva constant. Este plecată să îl îngrijească pe Anakin Solo şi nu am nicio idee unde este sau cum se simte. Cunoscând-o, presupun că totul e bine. Nu pot să-ți spun, însă, că am cu ea aceeaşi legătură pe care o ai tu cu Mirax.

— Mulțumesc pentru onestitate. M-am întors spre Cracken. Spuneți-mi unde a fost ultima dată.

Generalul clătină din cap.

— Nu pot.

— Trebuie.

— Nu pot şi nu vreau, Căpitane Horn. Chipul lui Cracken se încordă. Gândeşte-te un minut. Am agenți pe teren care sunt foarte vulnerabili…

— De vulnerabilitatea lui Mirax îmi fac griji acum.

— Ştiu asta, omule, să nu crezi că nu ştiu. O nuanță tăioasă se strecură în vocea lui Cracken şi îmi tăie furia. Este în aceeaşi poziție în care erai şi tu când v-am strecurat pe tine şi pe *Vagabonzi* aici, pe Coruscant. Dacă îți dau această informație şi pleci după ea, s-ar putea să-i faci pe cei care au de-a face cu ea să creadă că li s-a întins o cursă. Trebuie să ai încredere în ea şi să ai încredere că va face ceea ce trebuie.

— Şi dacă asta nu e de ajuns? Mi-am dat seama că mâinile îmi deveniseră din nou pumni, aşa că m-am forțat să le deschid din nou. Poate că nu vreți să-mi dați informațiile, domnule General, dar vi se poate ordona să o faceți.

— Numai de către Consiliul de conducere al Noii Republici.

I-am aruncat o privire cât se poate de dură.

— Sunt dispus să le fac o petiție pentru ca ei să-mi obțină aceste informații. Ceea ce am făcut pentru Noua Republică poate că a devenit un pic învechit, şi nimic nu este la fel de obositor precum eroul de ieri, dar voi folosi tot capitalul politic pe care îl am pentru a o salva pe Mirax.

Cracken mă privi încruntat.

— Dar nici măcar nu ştim dacă necesită să fie salvată.

— *Dumneavoastră* nu ştiți, domnule General, însă eu ştiu. M-am ridicat în picioare şi le-am oferit ambilor bărbați un salut. Vă respect foarte mult pe amândoi şi nu vreau să fiu insubordonat, dar soția mea are probleme şi *o voi ajuta*. Mi-ar plăcea să mă ajutați, dar, în cazul contrar, să nu încercați să mă opriți.

Capitolul 4

Ştiam că motivele Generalului Cracken de a refuza să-mi dea informaţiile pe care le doream erau bune şi întemeiate şi că, dacă aş fi fost în locul lui, m-aş fi împotrivit cererii mele, la fel ca el. Acest tip de logică rece se topea însă în faţa furiei şi a durerii pe care o simţeam. Dacă aş fi luat pur şi simplu o decizie şi nu aş fi încercat să amân lucrurile, Mirax nu ar fi dispărut. Evitasem responsabilitatea *o dată* şi nu aveam de gând să o mai dezamăgesc şi a doua oară pe Mirax.

Ameninţarea mea de a adresa o petiţie Consiliului de conducere al Noii Republici nu era una în van, dar Cracken ştia că nu avea de ce să se teamă de ea. Teoretic, orice cetăţean al Noii Republici putea comunica cu un Senator şi, dacă se justifica în cazul său, putea chiar să obţină o audienţă la Consiliu. În cazul meu, aş putea să mă adresez mai direct lui Doman Beruss, Consilierul Corellian, şi să cer o audienţă în acest sens. Eram destul de sigur că voi putea să vorbesc în Consiliu, dar asta mă îndepărta totuşi de obţinerea a ceea ce aveam nevoie de la Generalul Cracken.

Chiar înainte de a merge la Consiliu, trebuia să obţin sprijinul diverşilor membri pentru a avea o şansă de a obţine aprobarea cererii mele. În realitate, ştiam că ar fi fost destul de uşor ca cererea mea să fie respinsă în numele securităţii, însă dacă câţiva membri ai Consiliului m-ar fi susţinut, aş fi putut avea oricum câştig de cauză.

Totuşi, pentru a obţine un astfel de sprijin, trebuia să cer favoruri de la prieteni. Prima mea oprire în această încercare – cel puţin prima oprire după ce m-am întors acasă şi m-am schimbat în uniforma de serviciu – a fost biroul Generalului Wedge Antilles. Nu am sunat în prealabil, iar asistenta executivă a lui Wedge, oricât de formală şi rece ar fi fost, păru să accepte ca fiind o chestiune firească să trec pe acolo.

Naturaleţea biroului lui Wedge dezvăluia multe despre omul pe care ajunsesem să-l cunosc şi în care ajunsesem să am încredere de-a lungul anilor. Întregul perete din spatele biroului său fusese realizat din oţel transparent, oferind iluzia că lucra în balcon. Îi oferea o privelişte minunată asupra Coruscantului şi, mai ales, o mare parte din orizont. Biroul era suficient de mare pentru a ateriza un X-interceptor, iar Wedge îl păstra suficient de degajat pentru a putea ateriza *cu adevărat* un X-interceptor acolo. În partea stângă a încăperii, Wedge avea o canapea, o masă joasă şi câteva scaune ponosite care ar fi arătat mult mai bine în vreo sală de şedinţe a escadrilei.

— Sper că nu vă deranjez, domnule General.

Wedge îmi oferi un zâmbet mare care pulsă din nou ceva căldură în mine.

— Corran, mă bucur să te văd. A trecut prea mult timp.

L-am salutat, apoi i-am strâns mâna.

— Aşa este, domnule General, mult prea mult timp.

Se încruntă şi îmi făcu semn să mă îndrept spre o canapea, departe de biroul său. Veni din spatele biroului şi luă loc pe un scaun în faţa mea, lăsând masa joasă între noi. Am observat că se potrivea cu cea de care mă împiedicasem în dormitor, iar

tibia îmi pulsă dureros. Pe masă erau împrăştiate o sumedenie de fişe de date din reviste istorice militare şi publicaţii de arhitectură.

Wedge mă privi cu atenţie în timp ce se aşeza.

— Nu trebuie să fii atât de formal, Corran.

— Îmi pare rău, Wedge. Mi-am forţat un zâmbet pe faţă. În escadrilă am înţeles cu toţii de ce Comandamentul te-a mutat la operaţiunile flotei atunci când Împăratul renăscut ameninţa Noua Republică, şi chiar şi în ultimele patru luni ai zburat pe aici îndepărtând rămăşiţele de pe orbitele joase pentru a nu se prăbuşi şi a ucide şi mai multe fiinţe de aici. Apoi, când ai acceptat această misiune la sol în loc să te întorci, ei bine, unii dintre noi ne-am întrebat dacă nu cumva te-ai obişnuit să auzi cum ţi se spune Generalul Antilles.

Zâmbi în felul acela dezinvolt şi deschis pe care îl avea, cu ochii lui căprui strălucitori.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să mă întorc la escadrilă, dar, ştii, mi-am petrecut ultimii unsprezece ani din viaţă distrugând lucruri. Când m-am întors pe Coruscant şi am văzut tot ce fusese distrus aici, şi toate lumea rămasă fără casă – ca tine şi Mirax – nu ştiu, ceva din mine a dorit o schimbare.

Wedge se aplecă în faţă pe scaun şi o şuviţă de păr şaten i se legănă pe frunte. Ridică unul dintre datacardurile jurnalului de arhitectură.

— Cu mult timp în urmă, când locuiam pe Gus Treta cu părinţii mei, visam să am o casă pe pământ şi să construiesc clădiri incredibile. Rebeliunea şi tot ce a mai intervenit m-au făcut să uit acest vis, dar survolarea distrugerilor de aici mi le-a readus în minte. Nu ştiu dacă voi rămâne legat de acest lucru, dar deocamdată este ceva ce vreau să fac.

O parte din mine voia să protesteze şi să-l convingă să se reîntoarcă la escadrilă, dar părea atât de *fericit* încât nu puteam să-i reproşez că îşi schimbase locul de muncă.

— Ştii că vom fi fericiţi să te avem din nou alături de noi.

— Mulţumesc. Wedge dădu din cap şi se aşeză înapoi în scaunul său. Deci, ce te aduce aici? Doar în vizită?

Am înghiţit în sec.

— Nu chiar. Am nevoie de o favoare. O *mare* favoare.

Răspunsul lui veni un pic mai grav decât înainte.

— Ce este, Corran?

— Mirax a dispărut şi trebuie să o găsesc. Generalul Cracken ştie de unde a raportat ultima dată – îndeplinea o sarcină pentru el la acea vreme – şi nu vrea să-mi spună unde a fost.

Wedge se încruntă.

— Nu vrea ca tu să pleci şi să pui în pericol viaţa ei şi operaţiunea lui.

— Ştiu, dar ea are probleme şi trebuie să o ajut. Vreau să ştiu dacă ai fi dispus să vorbeşti cu Consilierul Organa Solo şi să vezi dacă m-ar ajuta să fac o petiţie către Consiliu pentru a-i ordona lui Cracken să-mi dea acele informaţii.

Am încercat să-mi fac solicitarea să pară rezonabilă, dar chiar în timp ce auzeam cuvintele, am ştiut că era o nebunie. Chiar dacă Wedge m-ar fi ajutat, Consiliul nu mi-ar fi putut oferi ceea ce îmi doream. Depăşisem cu mult limitele şi ştiam asta, dar nu aveam altă soluţie.

Înainte ca Wedge să poată răspunde, un bărbat cu ochi strălucitori intră pe uşa biroului. Se uită înapoi la asistenta lui Wedge, şi spuse:

— Va dura doar o secundă, apoi voi pleca. Se uită la Wedge cu un zâmbet la fel de larg ca al unui Hutt şi plin de îngrijorare pe faţă. Wedge, vrei să mergi cu mine pe Kessel?

— Kessel? Ăsta e ultimul loc în care m-aş fi gândit că ai vrea să mergi. Wedge clipi şi îşi alungă surpriza. Mulțumesc pentru invitație, Han, dar am îndatoriri aici.

— Ce îndatoriri? Droizii de construcție se descurcă singuri. Poți veni cu mine să-i verifici pe cei pe care i-ai lăsat acolo, cum ar fi Fliry Vorru.

Han Solo trecu cu privirea pe lângă Wedge şi mă salută cu o mişcare rapidă a capului.

— Scuze că vă întrerup.

Wedge se uită de la el înapoi la mine, apoi zâmbi.

— Voi doi nu v-ați cunoscut?

Am clătinat din cap.

— Îl cunosc pe Generalul Solo după reputație, cu siguranță.

Zâmbetul lui Han Solo rămăsese la locul lui.

— Nu mai sunt un general, ci doar un civil, mulțumesc.

Wedge zâmbi şiret.

— Nu cred că la asta se referă întreaga reputație, Han. Acesta este Corran Horn. A lucrat în CorSec.

Han îmi întinse o mână.

— Atunci şi eu te cunosc după reputație. Şi pe tatăl tău.

— Tatăl meu?

Cel mai notoriu contrabandist de pe Corellia aprobă din cap.

— A fost odată pe urmele mele. A trebuit să-mi fac o programare la Academia Navală Imperială ca să scap de el.

Han Solo avea o urmă de înfumurare în glas pe care o asociam de mult timp cu cea a contrabandiştilor şi a criminalilor care se lăudau cu escapadele lor de scurtă durată, iar eu voiam să-l urăsc pentru asta. Ştiam că făcuse trafic cu mirodenii pentru un Hutt şi ăsta, de asemenea, era un alt motiv pentru mine să îl consider scursura universului. Chiar şi faptul că în restul galaxiei Corellienii erau adesea văzuți ca nişte derbedei ostentativi, în mare parte datorită faimei isprăvilor sale, era mai mult decât suficient pentru a-şi câştiga duşmănia mea pentru totdeauna.

Dar era ceva în ochii lui şi în fermitatea strângerii sale de mână care dădea de înțeles spiritul onorabil care se afla în sufletul său. Ar fi fost uşor să-l ridiculizez ca pe un simplu mercenar care şi-a găsit norocul alături de Prințesa Leia, dar asta ar fi negat întreaga durere pe care o suferise şi efortul pe care îl depusese în lupta împotriva Imperiului. Ceva din om se lupta în el să nu ia calea uşoară, să nu-şi abandoneze prietenii şi să nu renunțe la cauze fără speranță. Poate că era dorința de a reuşi sau teama de eşec, ambele sau chiar mai multe, dar asta m-a făcut să realizez că un catalog al crimelor şi faptelor sale nu ar putea rezuma acest om.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule.

— Ai fost în CorSec. Eu ar trebui să îți spun *domnule*. Ridică din umeri. Dar formalitatea nu a fost niciodată punctul meu forte.

Wedge îi făcu semn lui Han să se aşeze pe un scaun, dar bărbatul rămase în picioare.

— Corran m-a rugat să vorbesc cu soția ta despre o chestiune foarte importantă. Îți aminteşti de Booster Terrik?

Fața lui Han se lumină.

— Booster? Este greu de uitat. A fost o legendă printre contrabandişti încă dinainte să se răcească Corellia într-un bulgăre. Nu tatăl tău l-a trimis pe Booster pe Kessel?

Am aprobat din cap.

— Pentru cinci ani.

Han tresări.

— E o perioadă *lungă* de timp de petrecut în mină.

Wedge aprobă din cap.

— Corran s-a căsătorit cu fiica lui Booster, Mirax.

— Serios! Iată pe cineva care, în sfârşit, are socri la fel de interesanți ca ai mei. Han se uită la mine. Despre ce voiai să vorbească Wedge cu Leia?

— Mirax a dispărut. Vreau să mă duc după ea, dar Airen Cracken nu vrea să-mi spună unde se afla când a dispărut. Am ridicat din umeri. Speram să-i ordone Consiliul să îmi dea această informație.

— Leia ar putea să-i convingă să facă asta, dar nu aş paria prea mult pe asta, puştiule. Ochii căprui ai contrabandistului se înăspriră. Oricât de înțelegătoare ar fi Leia față de cauza ta, adevărul este că cererea ta ar fi destul de jos pe lista de priorități a Noii Republici. Şi, dacă te gândeşti la asta aşa cum te-ai fi gândit când erai în CorSec, nu ai fi putut în niciun caz să dai astfel de informații soțului unui ofițer sub acoperire.

Am aruncat o privire spre podea.

— Ştiu.

— Cu toate astea, spuse el, lăsând un ton mai uşor să se strecoare în cuvintele sale, Serviciile de Informații ale Noii Republici nu sunt singurul loc de unde poți obține informații despre Mirax. Încă mai zboară pe *Pulsar Skate*?

Mi-am ridicat capul.

— Da, domnule.

— Înainte să plec spre Kessel – Leia m-a însărcinat să lucrez ca agent de legătură cu deținuții, deoarece am mai fost în zonă – voi face câteva tatonări şi voi vedea dacă *Skate* a fost văzută în vreunul dintre locurile obişnuite. S-ar putea să apară o pistă pentru tine. Ochii lui Han se îngustară în direcția mea. Dar asta numai dacă treci peste chestia asta cu *domnule*.

Am zâmbit fără să vreau.

— Mulțumesc, Han. Şi eu sunt Corran, în ciuda faptului că am fost în CorSec.

Han zâmbi.

— Galaxia este un loc mare, aşa că această căutare nu va fi uşoară, dar nu mă aştept ca asta să conteze prea mult pentru tine.

— Nu contează.

— Fie ca Forța să fie cu tine, atunci. Se uită la Wedge. Eşti sigur că nu vrei să vii cu noi pe Kessel?

— Data viitoare, Han, nu chiar acum. Wedge îi oferi un zâmbet. Ultima dată când am fost acolo – când *Escadrila Vagabond* a fost acolo – lui Moruth Doole nu prea i-a plăcut de mine. Fă-mi o favoare şi nu-i pomeni de mine.

— Am înțeles. Când mă întorc, o să te anunț dacă am aflat ceva, Corran. Piratul ne aruncă amândurora un salut uşor. Zbor bun pentru amândoi.

Wedge şi cu mine ne-am uitat după el în timp ce se răsucea şi dispărea pe uşă. Am râs.

— Are o anumită prestanță, nu-i aşa?

Wedge aprobă din cap.

— Cam greu de uitat.

— Aşa se explică recompensele de pe capul lui. Am simțit cum zâmbetul mi se estompează încet. Wedge, încă ceva, nu ştiu dacă plănuieşti să te întâlneşti cu Iella acum că ai ajuns să lucrezi la sol, dar dacă o faci, nu o întreba despre Mirax. Încă lucrează pentru Cracken şi s-ar putea să aibă informații, dar nu vreau să aibă probleme dacă mi le furnizează.

— Voi ține cont de asta. Wedge se încruntă uşor. Chiar ar trebui să o contactez, nu-i aşa?

Am zâmbit.

— Voi doi păreați să vă înțelegeți de minune. Credeam că ați devenit destul de serioşi până acum.

— Şi aş fi făcut-o. El ridică din umeri, neliniştit. Intenționam să încep să mă întâlnesc cu ea înainte de apariția soțului ei, apoi, după moartea lui şi cu Thyferra şi *Escadrila Spectru* şi Thrawn…

— Ştiu, s-au întâmplat o mulțime de lucruri care au îngreunat situația. Cu toate astea, ele nu pot concura cu o fată de pe planeta natală, dacă vrei să ai pe cineva care să împartă universul cu tine.

— Tu şi Mirax dovediți cu siguranță asta. Wedge privi în altă parte cu un pic de nostalgie. Chiar ar trebui să o sun şi să mai dau o şansă lucrurilor. Poate că odată ce voi reuşi să fac să meargă bine această reconstrucție, îmi voi putea face timp.

— Aşa cum a spus Han, este o galaxie destul de mare, dar nu cred că vei găsi în ea pe cineva mai bun pentru tine decât ea. Mi-am forțat un râs bizar. E o galaxie mare şi eu trebuie să-mi caut soția, în timp ce perechea perfectă pentru tine este atât de aproape. Viața nu este niciodată uşoară, nu-i aşa?

— Nu, aşa este. Ochii lui Wedge se luminară şi un zâmbet începu să înflorească pe fața lui. Cu toate astea, s-ar putea să avem un avantaj în ceea ce priveşte rezolvarea problemei tale.

— Ce vrei să spui?

— Luke este aici, pe Coruscant. Ar trebui să vorbeşti cu el. Wedge dădu solemn din cap. Să o găseşti pe Mirax poate fi ca şi cum ai găsi un *quark* într-o gaură de deuteriu, dar dacă asta e sarcina ta, să primeşti ajutorul unui Jedi nu ar fi deloc un lucru rău.

Capitolul 5

În ciuda orei matinale, Wedge îl sună pe Luke Skywalker, şi am fost invitaţi în camerele sale din Palatul Imperial. Wedge procură un aparat de zbor şi am zburat până acolo. Generalul abordă un curs agresiv printre turnurile înalte şi benzile groase de trafic care sufocau căile aeriene din districtul palatului. Ridicând speederul pe partea stângă, am alunecat printre două platforme de ridicare foarte încărcate, după care am făcut un arc de cerc mare care ne-a adus în apropierea uneia dintre numeroasele platforme de aterizare ale palatului.

M-am uitat la el şi la privirea de plăcere pură care se citea pe chipul lui.

— Poate că nu-ţi vine să crezi, dar îţi lipseşte enorm de mult escadrila.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Îmi lipseşte zborul, cu siguranţă, dar să am de-a face cu voi, piloţii de vânătoare, şi cu orgoliile voastre, era obositor.

— Da, astea sunt vorbe aiurea. Acum ai de-a face cu politicienii şi cu orgoliile lor. Am râs cu voce tare. Tocmai ai trecut la ţinte cu adevărat dificile.

Wedge se încruntă pentru o secundă.

— E mai mult adevăr în asta decât vreau să mă gândesc, prietene.

Am tăcut amândoi când Palatul Imperial apăru la vedere. Fiind o aglomerare de turnuri şi edificii masive, părea a fi monumentul suprem al puterii. Chiar şi aşa, diferitele părţi fuseseră sculptate cu o atenţie atât de rafinată la detalii încât, luate separat, unele porţiuni din ansamblu păreau de-a dreptul fragile. Ceea ce păreau de departe a fi nişte membrane subţiri şi nişte panglici împletite, devenea mult mai solid când te apropiai. Apropierea dezvăluia şi mai multe niveluri de detaliu, cu lumini care clipeau şi culori strălucitoare presărate peste tot.

Complex părea să fie singurul cuvânt care putea defini pe deplin palatul.

Guvernul Noii Republici încercase să renunţe la numele *Palatul Imperial* şi de-a lungul anilor fuseseră lansate diverse campanii pentru a-l numi *Casa Republicii* sau pur şi simplu *Capitoliul.* Niciuna dintre aceste campanii nu avusese succes, pentru că niciun nume nu părea potrivit. Era ca şi cum clădirea crescuse pentru a umple fiecare nuanţă sugerată de titlul de *Palat Imperial* şi să o numeşti altfel părea pur şi simplu greşit.

Wedge trimise codurile potrivite pentru ca să aterizăm la palat, apoi mă conduse printr-un labirint de coridoare spre camerele Maestrului Jedi. M-aş fi pierdut cu totul în încâlceala de coridoare şi aş fi avut doar o vagă senzaţie a deplasării noastre prin turn şi în sus, fără a şti cu adevărat cât de departe am ajuns. O parte din acest lucru se datora faptului că modelele ornamentate şi culorile vibrante folosite pentru a decora acest turn al palatului aproape că m-au copleşit. Predomina utilizarea culorii stacojii Imperiale, cu auriu, argintiu, albastru şi verde accentuând diverse elemente. Tocmai când amestecul de culori devenea prea mult, treceam pe lângă o nişă sau un panou de perete care adăpostea opere de artă de pe una dintre miriadele de planete din galaxie. Am găsit alcovurile ca fiind mai degrabă un fel de sanctuar şi le anticipam, trecând de la unul la altul aşa cum m-aş deplasa de la un sistem la altul într-un zbor lung. Ceea ce mi s-a părut ciudat în legătură cu

reacția mea a fost faptul că nu era prima mea vizită în Palatul Imperial. Nu puteam fi sigur că nu mai fusesem în chiar acest turn înainte, dar cert era că o bună parte din palat era decorată în mod ostentativ. O parte din mine a speculat că motivul pentru folosirea atât de brutală a culorilor şi a ornamentelor era că, atunci când locuise Împăratul aici, supsese atât de mult din viața tuturor, încât, dacă ceva nu era prezentat în mod brutal şi extrem de clar, lumea nu-l remarca.

Palatul nu se schimbase de la vizitele mele anterioare, dar întotdeauna venisem aici cu soția mea. Dragostea lui Mirax pentru artă, cunoştințele ei despre diversele piese, stilurile lor, originile probabile şi chiar valoarea de piață, îmi furnizaseră un context în care să încadrez totul. M-am concentrat asupra lucrurilor care o interesau pe ea şi m-am bazat pe principiile pe care mama mea mi le oferise în timpul vizitelor noastre la muzeele de pe Corellia. Prin Mirax reuşisem să filtrez toate lucrurile iritante, dar fără ea culorile mă asaltau.

Camerele Maestrului Skywalker m-au salvat. Uşa se deschise înainte să ajungem la ea şi Wedge nu ezită să se avânte în camera slab luminată. Lumina slabă înăbuşi multitudinea de culori. Deşi camerele încă aveau stilul Imperial, nu exista un exces de mobilier care să le împânzească cu unghiuri, țesături pluşate şi franjuri atârnate. Rafturile care fuseseră construite în pereții fiecărei camere erau aproape lipsite de cutii de datacarduri şi de curiozități. În afară de câteva amintiri – un baston gaderffii, casca lui de X-interceptor şi câteva obiecte pe care mi le aminteam din mausoleul Jedi al Împăratului –, rafturile rămăseseră goale.

Camerele Jediului mi-au amintit de starea foarte sărăcăcioasă a adăpostului în care eu şi Mirax ajunsesem să locuim. Absența distragerilor făcea ca încăperile să fie liniştite. Timpul părea să încetinească aici şi, pentru prima oară de când descoperisem că Mirax dispăruse, nu mă simțeam de parcă o furtună de nisip îmi biciuia creierul.

Luke se uită la noi din mica lui chicinetă şi ne zâmbi.

— Wedge, mă bucur să te văd din nou. Şi pe tine la fel, Căpitane Horn. Pot să vă ofer ceva de băut?

— Cafea, dacă ai. Wedge îşi ascunse un căscat cu dosul mâinii drepte. Stai prea pe întuneric aici, ca să pot adormi chiar acum.

— Cafea să fie, atunci.

Maestrul Jedi se uită la mine şi am simțit cum un curent electrizant străbate privirea ochilor săi albaştri. Când ne mai întâlnisem înainte, sesizasem puterea din el, dar acum, după experiențele sale cu Împăratul renăscut, puterea lui se intensificase. Din punct de vedere fizic, arăta puțin cam istovit şi epuizat, pielea din jurul ochilor i se întinsese şi îi apăruseră riduri la colțuri. Ştiam că aveam aceeaşi vârstă din punct de vedere cronologic, dar ca experiență mă depăşea cu mult.

— Şi pentru tine, Căpitane? Păstrez aici pentru Han nişte bere *Gizer Albastru Palid*. Eu iau doar o ciocolată caldă.

M-am gândit o clipă, apoi am clătinat din cap.

— E prea devreme ca să încep să beau şi nu sunt sigur dacă aş vrea să mă opresc. Şi cu siguranță nu am nevoie să fiu mai treaz de atât.

— Agitația ta este uşor de perceput. Luke făcu un gest spre scaunele simple şi masa joasă de vizavi de stația de preparare a mâncării. De ce nu-mi explici care este problema?

Calmul liniştitor al vocii sale reuşi să înăbuşe tumultul de emoții din mine în timp ce luam loc. Wedge se aşeză în dreapta mea, iar Luke vizavi de el. M-am aplecat

în față pe scaun, sprijinindu-mi coatele pe genunchi. Am inspirat adânc, am reținut aerul pentru o clipă şi am expirat încet.

— Soția mea, Mirax, a dispărut. Era plecată într-o misiune dată de Generalul Cracken, o misiune pentru a vedea dacă poate descoperi locația *Invidiosului*, astfel încât să putem pune capăt raidurilor Leoniei Tavira. Am ezitat, mestecându-mi buza inferioară pentru o secundă. Nu s-ar fi dus, dacă nu ar fi fost vorba de faptul că i-am spus că, odată ce ne vom ocupa de *Invidioşi*, vom putea lua o decizie cu privire la dorința ei de a avea copii. Dacă nu aş fi pus acea condiție privind luarea deciziei, ea nu s-ar fi dus la Cracken şi nu ar fi fost răpită.

Luke se întinse şi îmi puse o mână pe brațul stâng.

— Stai o clipă. Calmează-te. Construieşti pe o fundație care nu este solidă.

M-am încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Îți asumi responsabilitatea pentru acțiunile lui Mirax – o responsabilitate pe care nu ți-o poți asuma. Luke îşi păstra tonul vocii scăzut şi uniform, forțându-mă să mă concentrez pentru a-i putea auzi cuvintele. Este posibil ca ea să se fi dus la Cracken pentru a ajuta să pună capăt raidurilor *Invidioşilor* dintr-o mulțime de motive. Este clar că a vrut să te ajute pe tine şi *Escadrila Vagabond* să vă ocupați rapid de ei. Crezi că ceea ce a făcut ea a fost dictat de amânarea unei decizii luate de tine. Probabil că era mai interesată să te țină pe tine şi pe prietenii tăi în viață.

Wedge încuviință din cap.

— Trebuie să recunoşti, Corran, că ceea ce tocmai a descris Luke este exact genul de lucru pe care l-ar face ea.

Am închis ochii pentru o clipă, apoi am aprobat încet din cap.

— Ai dreptate. Ai dreptate, dar asta nu înseamnă că o parte din dispariția ei nu este şi din vina mea.

Mâna lui Luke se strânse pe antebrațul meu.

— Sentimentul tău de vinovăție este firesc, dar nu poți să îl laşi să te paralizeze. Sunt curios, totuşi, în legătură cu un lucru. Spui că a fost *răpită*. De unde ştii asta?

— Nu ştiu exact, ci pur şi simplu *ştiu*. Dormeam, aşteptând să se întoarcă acasă, când am auzit-o strigându-mi numele. Am auzit-o strigându-l din nou, apoi nu a mai fost nimic. Am deschis ochii şi mi-am încrucişat privirile cu Maestrul Jedi. Am simțit că dispăruse – nicidecum *moartă*, doar izolată de mine. Şi apoi am început să uit detalii despre ea şi despre viața noastră. Puteam să mă uit prin cameră şi să identific lucrurile pe care le adusese ea în casă sau pe care le deținuse sau le folosise, însă nu mai aveam niciun detaliu emoțional. Simt ca şi cum ea se dizolvă din memoria mea.

Luke se îndreptă şi îşi sorbi ciocolata caldă. Pentru o clipă, privirea i se îndepărtă şi chipul îi deveni o mască întunecată.

— Foarte curios.

— Ce anume?

— Faptul că amintirile se estompează. Se uită din nou la mine cu ochii intenşi. Aş vrea să încerc ceva, dacă nu te deranjează.

M-am uitat la Wedge, care a aprobat din cap liniştitor.

— Bine. Ce vrei să fac?

Luke zâmbi cu seninătate.

— Doar deschide-ți mintea pentru mine. Vreau să te cercetez. Vei simți ceva – o mică presiune. S-ar putea chiar să te gâdile.

— Bine.

A inspirat adânc şi, în timp ce expiram, am simțit un val de pace care m-a cuprins. M-am străduit să mă relaxez în timp ce ochii Jediului se închideau pe jumătate. Am simțit ceva în mintea mea, ceva blând şi totuşi ferm, ca o bătaie liniştitoare pe spate, apăsându-mi conştiința. A devenit mai intensă şi s-a mutat de la un punct la altul – dacă se poate spune că ceva atât de eteric precum o minte are puncte. Am simțit diferite unghiuri de atac şi o creştere a presiunii care a fost la limita dureroasă, apoi s-a evaporat şi Luke se dădu în spate.

M-am uitat la el aşteptând.

— Ce?

Mi-a zâmbit copilăreşte.

— Foarte interesant. Încercai să-mi rezişti?

Am clătinat din cap.

— Nu, deloc. A fost vreo problemă?

— Un pic. Puteam să scot nişte impresii de suprafață, dar erai închis destul de bine. Se încruntă pentru o clipă. Lasă-mă să încerc într-un alt mod. Wedge, vreau ca tu să începi să vorbeşti. Despre ce anume nu prea contează. Ceva simplu. Poate o glumă. Corran, concentrează-te pe vocea lui Wedge şi pe ceea ce simți pentru el. Eu voi face acelaşi lucru, ceea ce ar trebui să ne aducă gândurile pe căi aproximativ paralele. Asta mi-ar putea oferi o deschidere.

Am ridicat din umeri.

— Merită să încercăm, cred.

Ne-am uitat amândoi la Wedge.

— Nu mă pricep prea bine la glume.

Luke dădu din cap.

— Sunetul vocii tale este obiectivul principal aici, nu să ne faci să râdem.

— Bine. Deci, un Bothan intră într-un cafenea cu un *gornt* sub braț…

Am închis ochii şi am ascultat sunetul vocii lui Wedge. M-am gândit la toate momentele în care îl auzisem, la toate sfaturile şi felicitările pe care mi le dăduse, la toate pericolele pe care le împărtăşisem, dar şi la momentele bune. M-am minunat de modul în care reuşisem să răzbim în situații imposibile, câştigând împotriva unor şanse mici, mai mult decât ar fi pariat chiar şi un Corellian. M-am gândit la cei pe care i-am ajutat, la viețile pe care le-am salvat şi chiar la durerea comună a camarazilor pierduți în luptele noastre de-a lungul timpului.

În tot acest timp am sesizat doar un indiciu al sondării lui Luke. De data asta, în loc să pătrundă direct, a permis ca explorarea lui să înceapă să curgă în aceeaşi direcție cu gândurile mele. Fluxul simțurilor sale s-a contopit cu mine şi orice apărare mentală pe care o aveam în acest moment nu a reuşit să identifice pe deplin cealaltă prezență din mintea mea. Investigația lui Luke s-a strecurat pe lângă toate astea, lovindu-se în continuare de amintirile mele despre Wedge, apoi, când a dat peste o amintire în care apăreau atât Wedge, cât şi Mirax, se abătu brusc, iar eu am simțit ca şi cum un colț de oțel transparent ar fi fost înfipt adânc în creierul meu.

Probabil că am leşinat pentru o secundă, pentru că următorul lucru pe care l-am văzut a fost Wedge stând deasupra mea. Am clipit pentru a alunga lacrimile şi m-am trezit uitându-mă la tavan, cu scaunul meu răsturnat pe spate. Mă agățam de brațele scaunului atât de tare încât mă dureau mâinile. Picioarele mele se

strânseseră atât de tare în jurul picioarelor scaunului încât am auzit fibra de material plastic scârțâind şi pocnind. Am simțit o arsură în plămâni şi am realizat că trebuia să-mi amintesc să respir.

Wedge se lăsă în genunchi lângă mine.

— Eşti bine, Corran? Luke, cum te simți?

— Un pic mai bine decât el, bănuiesc. Luke apăru de cealaltă parte a mea şi îşi apăsă mâna stângă pe umărul meu. Am simțit ceva curgând din el în mine şi membrele mele tremurânde s-au relaxat. Uşurel, Corran. Ştiu că a fost un şoc. Îmi pare rău.

Mi-am strecurat încet mâna stângă pentru a-mi şterge gura şi am găsit un pic de sânge de pe buza muşcată. Durerea încă mai răsuna în creierul meu, iar golul din adâncul stomacului m-a făcut să mă bucur că nu băusem nimic. Am tuşit şi mi-am forțat un zâmbet slab.

— Nu e ceea ce plănuiai?

— Deloc.

Luke şi Wedge mi-au desprins membrele de pe scaun şi m-au ajutat să mă ridic în picioare. Cu un gest, Maestrul Jedi aduse un alt scaun lângă mine şi m-am aşezat din nou. A trebuit să mă lupt ca să nu alunec fără vlagă pe podea, dar am reuşit.

— Îmi pare rău că ți-am stricat scaunul.

— Nu este nicio problemă.

Wedge se încruntă.

— Deci, ce s-a întâmplat? Nu credeam că gluma mea a fost atât de proastă.

Luke râse politicos şi chiar şi eu a trebuit să zâmbesc.

— Nu, Wedge, nu a fost. Chiar şi Corran va fi de acord cu asta. Ceea ce s-a întâmplat a fost că am reuşit să trec de apărarea lui şi m-am folosit de o amintire cu tine şi Mirax împreună pentru a face legătura cu mintea lui. Făcând asta, l-am străpuns pe Corran într-o rană psihică vastă şi deschisă.

Am tremurat.

— Şi cumva te-am aruncat înapoi din mintea mea.

— Ba da, ai făcut-o, şi destul de puternic. Luke îşi îndreptă propriul scaun şi se aşeză din nou. Cred că am un indiciu despre pierderea ta de detalii emoționale în ceea ce o priveşte pe Mirax.

— Spune-mi.

— Ai arsuri de memorie. Trauma de a o auzi strigând după tine şi apoi de a o simți dispărută ți-a ars destul de mult emoțiile în ceea ce o priveşte. Mintea ta închide accesul la anumite zone pentru a nu mai suporta un alt şoc ca acela. Luke ridică uşor din umeri. Apărarea ta este destul de puternică şi acum este ca o inflamație după o traumă. Eşti închis din punct de vedere emoțional şi foarte greu de atins.

Îmi revenise ceva putere în membre, aşa că m-am tras într-o poziție dreaptă.

— Nu e ceva permanent, nu-i aşa?

— Nu cred. Luke sorbi din băutura lui. Mintea poate fi destul de rezistentă.

Am aşteptat ca el să mai înghită o gură de ciocolată, apoi l-am întrebat:

— Deci, mă ajuți să o găsesc?

— Mi-ar plăcea, foarte mult. Mai întâi trebuie să ne dăm seama de ce a dispărut.

Wedge se încruntă peste marginea cănii sale de cafenea.

— A dispărut pentru că a plecat să iscodească despre *Invidioşi.*

— Aceasta este cauza principală, da, dar de ce ea? Şi de ce nu a fost ucisă de-a dreptul? Luke îşi strânse mâinile. Au existat momente în care am simțit de la distanțe mari că prietenii mei sunt în pericol, dar cel mai puternic moment a fost atunci când Han, Leia şi Chewbacca se aflau pe Bespin şi erau torturați de Darth Vader. Acesta voia ca eu să vin la el, pentru a mă putea convinge să trec de partea întunecată.

— Dar el ştia deja că ai fost antrenat ca Jedi. Ştia că vei fi receptiv la acest tip de momeală.

Mi-am lovit propriul stern cu degetul mare.

— Aproape nimeni din afara escadrilei nu cunoaşte legăturile mele Jedi şi nu am fost antrenat. De fapt, sunt foarte puține lucruri care să mă lege de Jedi.

Luke dădu din cap.

— Atunci ce legătură există între Mirax şi ei?

Inima mi s-a oprit pentru o secundă.

— *Bastard Sith*, ea are medalionul meu Jedi. I l-am dat când ne-am logodit. Îl poartă ca pe un talisman norocos când călătoreşte.

Chipul Maestrului Jedi se întunecă.

— S-ar putea să fie asta. Din câte am aflat din tradițiile Jedi Corelliene, când un Cavaler devenea Maestru, i se băteau medalioane memoriale. Acestea erau dăruite familiei, prietenilor, Maestrului său şi elevilor lui. S-ar putea ca cineva să fi văzut medalionul, să fi presupus că există o legătură acolo şi să fi acționat.

— Dar de ce? Nu avea sens pentru mine. Ai spus că Vader ți-a torturat prietenii ca să te atragă într-o capcană. Eu n-o pot localiza pe Mirax, deci cum aş putea cădea într-o capcană?

Wedge clătină din cap.

— Ar putea fi doar un avertisment, Corran, care să te împiedice să faci ceva.

— Sigur, dar ce?

Luke ridică o mână.

— Nu ştim. Să speculăm acum ar putea fi o pierdere de vreme. Faptul că am folosit exemplul de pe Bespin s-ar putea să ne fi pus pe o pistă greşită. Ar putea fi nimic mai mult decât cineva care o răpeşte pe Mirax pentru că a recunoscut-o şi crede că poate cere o răscumpărare, din moment ce amândoi sunteți cunoscuți ca făcând parte din Rebeliune. Este posibil ca avertismentul pe care l-ai primit să fi venit înaintea cererii de răscumpărare, iar răpitorii să nu ştie că ai fost avertizat.

Ochii mei se îngustară.

— Bine, atunci suntem cu un pas înaintea lor. Cu ajutorul tău, o putem găsi pe Mirax şi ne putem ocupa de această situație înainte ca ea să devină mai gravă.

— De acord, dar există o problemă.

— Care anume?

Luke suspină.

— Eu nu am legătura care te leagă pe tine de Mirax. Forța subită cu care s-a rupt legătura ta cu ea mă face să mă întreb dacă nu cumva ea se află în stază. Va trebui să o întreb pe Leia ce a simțit când a fost închis Han în carbonită – ştiu că a durut-o teribil. Pun pariu că ceea ce ai simțit tu a fost în mare parte la fel cu ce a simțit ea.

Mi-am strâns brațele în jurul meu. Gândul că Mirax ar putea fi înghețată în carbonită, sau băgată într-un tub de hibernare, mă umplea de groază.

— Vrei să spui că nu ai cum să o găseşti.

— Nu, nu chiar acum, nu de la distanța asta.

Inima mi s-a strâns.

— Deci e pierdută.

— Nu am spus asta. Luke îşi lăsă cana pe masă şi se uită fix în ochii mei. Cred că *tu* o poți găsi. Cred că eşti suficient de puternic în Forță pentru a o găsi, chiar dacă este în hibernare. Poate că gândurile ei au fost încetinite până în punctul în care abia dacă se percep, dar prin intermediul Forței le poți găsi. Ele te vor conduce la ea.

— Dar trebuie să o găsesc *acum*!

— Nu, insistă el cu calm, trebuie doar *să o găseşti*. Ceea ce trebuie să faci *acum* este să înveți *cum* să o găseşti.

Luke se ridică în picioare, se roti în spatele scaunului său şi se sprijini puternic de spătarul acestuia.

— M-am gândit mult la ceea ce s-a întâmplat în ultima vreme şi ştiu că nu există nicio posibilitate ca Leia, eu şi copiii ei, pe măsură ce ajung la maturitate, să putem să ne asumăm toate responsabilitățile la care suntem chemați să facem față acum. De-a lungul celor o mie de generații în care Jedii au menținut pacea în galaxie, au existat o mulțime de Jedi; sute cu siguranță, mii probabil. Cele mai bune eforturi ale Împăratului de a distruge Jedii nu au fost pe deplin încununate de succes şi există încă persoane sensibile la Forță. La fel ca tine, Corran, ca mine şi ca Mara Jade. Trebuie să formăm mai mulți Jedi pentru a împărți povara. Ştiu că te-am rugat înainte să mi te alături şi să te antrenezi cu mine. Ai refuzat din motive bune şi întemeiate. Evenimentele de atunci nu m-au lăsat să fac presiuni pentru a restabili Ordinul, dar acum este momentul. În câteva zile am de gând să cer Senatului să mă lase să înființez o Academie Jedi. O simplă căutare în bazele de date a scos la iveală o serie de candidați viabili. *Dacă* voi reuşi să fac rost de o duzină, cred că voi avea destui pentru a începe. Mi-ar plăcea ca tu să fii unul dintre ei.

— Cum pot să mă gândesc să mă antrenez pentru a deveni un Jedi când soția mea a dispărut?

Wedge mă privi încruntat.

— Gândeşte-te o clipă, Corran. *Dacă* răpirea ei a fost menită să-ți trimită un mesaj – un mesaj pe care numai un Jedi îl poate înțelege – atunci oricine o are este suficient de puternic încât să creadă că poate înfrunta un Jedi şi să supraviețuiască. Dacă nu te antrenezi să devii un Jedi, care crezi că sunt şansele să o poți salva?

Luke aprobă din cap.

— Wedge are dreptate. Şi, dacă ai primit mesajul datorită sensibilității tale la Forță şi răpitorii nu ştiu nimic despre asta, antrenamentul Jedi te va face cu atât mai capabil să te descurci cu ei şi să o salvezi.

Logica lor era de neclintit, dar tot mă simțeam inconfortabil să mă dedic unui curs de antrenament în timp ce Mirax lâncezea în stază.

— Nu ştiu.

Maestrul Jedi zâmbi puțin.

— Nu m-aş fi aşteptat la vreun răspuns mai sincer. Sunt două lucruri pe care trebuie să le iei în considerare, Corran. Primul: când Vader mi-a torturat prietenii, a făcut-o pentru a mă atrage la el *şi* pentru a-mi întrerupe antrenamentul. Am făcut cea mai gravă greşeală din cariera mea părăsindu-mi Maestrul în acel moment. M-a

costat mâna, aproape m-a costat viaţa şi, după cum au decurs evenimentele, ar fi putut afecta grav Rebeliunea. Ai o şansă, fiind confruntat cu o provocare similară, să eviţi greşeala pe care am făcut-o eu. Sper că vei profita de ea.

Simţeam sinceritatea care se revărsa din el.

— Care este celălalt lucru?

— Tradiţia Jedi Corelliană e una puternică. În analele Jedi, mulţi Jedi Corellieni se remarcă prin devotamentul lor faţă de serviciu. Ei au avut tendinţa de a nu se îndepărta prea mult de Corellia – acel sistem avea mai mult decât suficient de oferit pentru ei – dar înţelepciunea şi curajul lor au avut un impact deosebit. Eşti moştenitorul acestei tradiţii şi cred că va fi foarte important să o reintegrezi în noile tradiţii Jedi. Ceea ce vei face intrând în cadrul Academiei nu îţi va permite doar să o salvezi pe Mirax, ci îi va ajuta şi pe alţii să îşi atingă potenţialul maxim în Forţă.

— Înţeleg ce spui, Maestre Skywalker, dar mai sunt şi alte probleme. Am ridicat din umeri. Nu sunt ca tine sau ca Han Solo, dar nici nu sunt necunoscut în Noua Republică. Dacă răpitorii lui Mirax află că sunt la Academia ta şi că sunt antrenat ca Jedi, viaţa ei ar fi pierdută.

Wedge îndreptă privirea spre mine.

— În lipsă de altceva, statutul său de erou al Rebeliunii ar putea probabil să distragă atenţia celorlalţi studenţi.

— Foarte adevărat, dar asta nu este o problemă prea greu de gestionat. Luke zâmbi cu seninătate. Vopseşte-ţi părul, lasă-ţi barbă, vei arăta altfel. În perioada în care ai lucrat la CorSec ai efectuat operaţiuni sub acoperire.

— Sigur, dar în timpul acelor misiuni nu eram cunoscut sub numele de Corran Horn.

— Nu, ţi-ai schimbat numele. Luke aprobă solemn din cap. În cercetările mele referitoare la Jedii Corellieni am văzut un nume – probabil un strămoş de-al tău. E posibil chiar să fi fost numit după el. El se numea Keiran Halcyon. Poţi să-i foloseşti numele. Este suficient de apropiat de al tău pentru ca tu să răspunzi la el, dar suficient de îndepărtat pentru a-ţi oferi acoperirea de care ai nevoie.

Keiran Halcyon. Numele se învârtea în creierul meu şi părea să calmeze ultimele fărâme de durere care mai persistau în urma atingerii provocate de sondarea lui Luke.

— S-ar putea să meargă. Trebuie să mă gândesc la asta.

Luke întinse mâna şi mă bătu pe umăr.

— E o decizie importantă. Du-te acasă. Gândeşte-te neapărat la asta. Gândeşte-te la revendicarea moştenirii pe care Imperiul a încercat să ţi-o nege. Asta este încă o şansă pentru tine de a învinge acel rău şi de a te pregăti să lupţi cu alte rele noi. Dacă îţi doreşti cu adevărat ca galaxia să fie sigură pentru copiii pe care tu şi Mirax îi veţi avea, să înveţi să devii un Jedi este cel mai bun curs posibil pe care îl poţi urma.

Capitolul 6

Wedge m-a condus acasă şi s-a oferit să rămână să discute cu mine, dar l-am lăsat să plece.

— Apreciez oferta, Wedge, dar ai lucruri mai importante de făcut decât să mă asculţi cum polemizez din toate părţile.

Wedge îşi strânse buzele într-un rânjet sumbru.

— Nimic din ceea ce am de făcut nu este mai important decât prietenii mei. Mirax e la fel de aproape ca o soră mai mică pe care aş fi putut-o avea vreodată şi cu siguranţă o consider ca fiind parte din familie. Tu eşti un prieten bun. Oricât de mult te deranjează să nu poţi face nimic în acest moment, cel puţin ai câteva opţiuni. Eu sunt chiar mai orb decât tine în problema asta, dar voi fi gata să te ajut indiferent de decizia pe care o vei lua.

I-am strâns mâna întinsă.

— Mulţumesc. Crede-mă, vei mai auzi veşti de la mine.

— Mă bazez pe asta.

Am ridicat o mână.

— Un singur lucru, te rog. Să nu-i spui nimic lui Booster.

Wedge se încruntă.

— Dar el este tatăl ei. Ar trebui să i se spună.

— Da, dar dacă lui Cracken îi era teamă că eu voi fi ca un *nerf* într-un bazar de antichităţi, imaginează-ţi ce va face Booster. Am clătinat din cap. E posibil ca *Întreprinderea Rătăcitoare* să nu fie în cea mai bună stare, dar faptul că un Distrugător Imperial apare şi ameninţă o lume nu va fi probabil cea mai bună cale de a o recupera pe Mirax.

— Ai dreptate. Wedge zâmbi. Nu-l voi minţi, dar nici nu mă voi strădui să-i spun ceva până când sau dacă nu voi avea ceva veşti bune.

— Mulţumesc. Ne vedem mai târziu, Wedge.

* * *

Am coborât treptele de la zona de aterizare comună a complexului şi m-am îndreptat spre apartament. Uşa a glisat şi s-a deschis când am băgat codul. Făcusem doi paşi înăuntru înainte să observ că erau mai multe lumini aprinse decât atunci când plecasem. Fără un blaster sau sabia de lumină a bunicului meu, eram lipsit de apărare în faţa celui care intrase prin efracţie. Eram pe cale să mă întorc şi să mă îndrept din nou spre ieşire, când din sufragerie răsună un ciripit familiar.

— Da, Whistler, eu sunt.

Micuţa unitate R2 verde se rostogoli, îşi roti capul astfel încât receptorii săi vizuali să poată cuprinde holul, apoi se întoarse şi dispăru din nou. Am mers în sufragerie şi am găsit o varietate de pungi şi recipiente cu mâncare îngrămădite pe masa holopadului. Braţul în formă de cleşte al droidului se întinsese din corpul său cilindric şi ridicase o conservă de nerf din vârful unui morman instabil.

— Whistler, în ciuda a ceea ce ţi-a spus Mirax cu luni în urmă despre

obiceiurile mele alimentare atunci când este plecată, chiar mă pot hrăni singur. M-am lăsat în genunchi pe podea lângă el şi am prins conserva pe care mi-a lăsat-o în poală. Da, sunt sigur că ar fi bună, dar acum nu mi-e foame.

Fluieratul său începu să sune încet şi apoi se înălţă.

— De ce? Am pufnit. Nu ştiu cât de mult poţi înţelege din asta, Whistler. I-am ignorat răspunsul batjocoritor şi am mers mai departe, organizându-mi gândurile pe măsură ce înaintam. Dacă tot eşti aici, ştiu că ai controlat jurnalele portuare ale lui *Skate* şi ai văzut că Mirax a dispărut. Adevărul este că a *dispărut* cu adevărat. Cineva a luat-o şi Maestrul Jedi Luke Skywalker crede că este ţinută în stază undeva. Niciunul dintre noi nu are idee de ce.

Tonul jalnic al lui Whistler îmi ridică un nod în gât. După aceea, ciripi şi fredonă o grămadă de lucruri, dar nu mi-am putut da seama ce voia să spună. Am întins mâna şi l-am mângâiat uşor pe cupolă. Braţul lui în formă de cleşte trase uşor de mâneca jachetei mele.

— Tocmai am venit de la o discuţie cu Wedge şi cu Luke Skywalker. Amândoi cred că dacă mă antrenez ca Jedi, asta ar fi cheia pentru a o găsi pe Mirax, dar cred că va dura prea mult. O parte din mine ştie că au dreptate, dar o altă parte nu crede că Mirax îşi poate permite tot acest timp. Tot încerc să mă gândesc la ce ar trebui să fac sau la ce ar face tatăl meu, dar am atât de multe întrebări la care trebuie să răspund încât mă pierd.

Whistler se clătină înainte şi răsturnă unul dintre mormanele de conserve pe care le crease. Sonda lui de date ieşise şi se înfipse în portul de date de pe holopad. Într-o clipă apăru imaginea tatălui meu, care stătea în picioare uşor mai înalt decât Mirax, în timp ce Whistler ciripi insistent, însă nu l-am putut înţelege.

— Uşurel, uşurel. Unde vrei să ajungi?

Imaginea tatălui meu dispăru, înlocuită de cuvintele strălucitoare: *Tot ce trebuie să faci este să întrebi.* Eram pe punctul de a cere o explicaţie suplimentară a acestei replici, însă cuvintele au avut o rezonanţă în mine şi le-am recunoscut destul de repede. Înainte să eliberăm Thyferra, înainte de Thrawn şi de eliberarea prizonierilor de pe *Lusankya*, Whistler mă informase că tatăl meu codificase şi încărcase în el un mesaj holografic care vorbea despre moştenirea mea. Whistler spusese că mesajul fusese înregistrat înainte să intru în CorSec. Fusese instruit să mi-l redea ori de câte ori îl ceream şi puteam furniza cheia de criptare. Atunci m-am împotrivit să ascult mesajul, deoarece mă temeam că mă va face să iau decizii pe care nu voiam să le iau. Dacă tatăl meu m-ar fi îndemnat să devin Jedi, să caut un Maestru şi să mă antrenez, ştiam că aş fi făcut-o. La vremea aceea, asta ar fi însemnat să părăsesc escadrila, să o părăsesc Mirax şi să-i abandonez pe foştii prizonieri de pe *Lusankya*. Nu puteam face asta, aşa că am lăsat deoparte ideea de a asculta ce avea de spus tatăl meu.

După toate cele întâmplate, cu Thrawn şi restul, nu am mai avut ocazia să explorez ceea ce mi-a lăsat tatăl meu. Mirax mi-a spus că mesajul în sine nu fusese ultimul cadou pe care mi-l lăsase tatăl meu. Ultimul cadou a fost încrederea pe care mi-a oferit-o, permiţându-mi să aleg când şi dacă să-i ascult mesajul. Am preţuit acest dar şi, deşi ştiam că trebuie să ascult mesajul, amânând decizia am făcut ca acest ultim dar să dureze mai mult. Chiar când acest gând mi-a năvălit în minte, mi-am dat seama că ascultarea mesajului nu va distruge darul oferit de tatăl meu. Încrederea lui fusese implicită în fiecare aspect al vieţii noastre. Tatăl meu murise în

brațele mele, iar eu fusesem neputincios să-i previn moartea. Din această cauză îmi îngăduisem să-mi imaginez că în ultimele sale secunde de viață s-a întrebat unde mă aflam. S-a întrebat de ce nu am fost acolo pentru a-l ajuta. Trebuia să sper, de dragul sănătății mele mintale, că ştia că mi-aş fi dat propria viață pentru a o salva pe a lui. Cumva, am crezut asta; chiar am *ştiut* asta.

Am zâmbit.

— A înregistrat acel mesaj cu mult înainte de a muri. Nu a fost niciodată menit să fie o moştenire, ci un mecanism de siguranță. Dacă urma să i se întâmple ceva, nu aş fi rămas fără informațiile pe care el credea că trebuie să le ştiu. Şi trebuie să-mi amintesc că nu m-ar fi pus niciodată în situația de a face o alegere împotriva intereselor mele. Am încredere în el în acest sens, dar prin faptul că nu am ascultat mesajul nu am reuşit să acționez conform acestei încrederi. Am dat din cap către Whistler. Te rog, redă mesajul pentru mine. Codul de decriptare este *Nejaa Halcyon*.

Imaginea tatălui meu reapăru şi mi se strânse gâtul. Întotdeauna fusese mai înalt decât mine şi, cu mine în genunchi pe podea, a trebuit din nou să mă uit în sus la el. Părul lui negru era tuns scurt, iar ochii lui de culoare cafenie aveau reflexe aurii care scânteiau. Purta zâmbetul acela uşor pe care îl văzusem atât de des. Aveam probabil şaisprezece ani când înregistrase mesajul – încă avea constituția lui robustă şi doar o urmă de îngrăşare cu care avea să lupte până la sfârşitul vieții.

Vocea lui se auzea clară şi puternică.

— Fac această înregistrare pentru tine, Corran, pentru că sunt lucruri pe care ar trebui să le ştii. Să fii în CorSec poate fi periculos şi nu vreau să mi se întâmple ceva ce te-ar împiedica să afli despre familia noastră. Sper şi am încredere chiar acum că stăm împreună şi ne uităm la asta, râzând de cât de tânăr arătam când am înregistrat-o. Dacă nu este aşa, vreau să ştii că te iubesc şi că am fost întotdeauna foarte mândru de tine.

Whistler întrerupse mesajul în timp ce eu încercam să *opresc şuvoiul lacrimilor*. Şocul dispariției Mirax poate că m-a împiedicat să mai simt ceva pentru ea, însă durerea provocată de moartea tatălui meu a revenit în forță pentru a umple golul din mine. Mi-am dat seama că eram îngenuncheat acum aşa cum îngenuncheasem în cantina unde murise, legănându-i capul în poala mea. Era aproape ca şi cum îi simțeam din nou sângele impregnându-mi hainele. Frustrarea pe care o simțeam față de situația lui Mirax s-a adăugat frustrării pe care o simțeam față de moartea tatălui meu şi aproape că am fost pe punctul să plec. *Dar niciunul dintre ei nu ar fi făcut asta.*

Am pufnit şi mi-am şters nasul pe mânecă, apoi am deschis ochii şi i-am făcut semn din cap lui Whistler.

— Mulțumesc, prietene.

Mesajul continuă cu tatăl meu zâmbind larg.

— Asta va suna ca o poveste sălbatică, dar totul este adevărat. Bunicul tău, Rostek Horn, este de fapt bunicul tău vitreg. După cum ştii, acesta s-a asociat cu un Jedi înainte de Războiul Clonelor, iar acel Jedi a murit în misiune departe de Corellia, imediat după Războiul Clonelor. Acel Jedi, Nejaa Halcyon, a fost tatăl meu. Mi-a fost Maestru înainte să plece. Aveam doar zece ani când a murit, iar Rostek Horn a avut grijă ca eu şi mama mea să nu ducem lipsă de nimic. Mama mea şi Rostek s-au îndrăgostit şi s-au căsătorit, iar Rostek m-a adoptat. Mai important, când Imperiul a început să îi vâneze pe Jedi şi familiile lor, a reuşit să distrugă

înregistrările şi să fabrice altele noi care ne-au protejat de mânia Imperiului. Ştiu că este un secret greu de ținut față de tine, dar era necesară înşelăciunea. Te cunosc, Corran, şi ştiu că ai fi fost foarte mândru de moştenirea ta. Le-ai fi spus şi altora despre ea, împărtăşind-o cu ei, iar asta ar fi însemnat pieirea ta. Lordul Vader şi ceilalți care îi vânează pe Jedi au fost necruțători. Am văzut rezultatele muncii lor. Ținându-te în ignoranță te țineam în siguranță. A fost un târg teribil de făcut, dar era singurul care putea fi făcut.

Chipul tatălui meu se încruntă în acea expresie pe care o avea atunci când lucrurile nu mergeau exact aşa cum îşi dorea.

— Familia Halcyon este bine cunoscută printre Jedii Corellieni. Eram foarte respectați şi multe au fost omagiile aduse lui Nejaa Halcyon la moartea sa. Nu mai găseşti nicio înregistrare a lor acum, desigur. Ceea ce Imperiul nu a distrus, a distrus sau a ascuns Rostek – nici măcar nu a vrut să-mi spună unde sunt înregistrările, dar nu pot să cred că ar fi permis să piară toate urmele prietenului său. Halcyonii erau puternici în Forță, dar nu erau ostentativi şi nici nu erau predispuşi la manifestări publice de putere. Un cuvânt aici, un act acolo, lăsând lumea să aleagă între bine şi rău, în propriul lor ritm şi pe propriul risc – asta era mai degrabă felul nostru de a fi. Şi astfel, aici, cu acest mesaj, îți ofer o alegere. Voi fi mândru de tine şi te voi iubi indiferent de ceea ce vei alege. Faptul că spui că vrei să te alături CorSec ne-a umplut pe mine şi pe bunicul tău de mai multă mândrie decât îți poți imagina. Nu există o onoare mai mare pe care ne-o poți arăta decât aceea de a ne călca pe urme. Vreau să ştii, totuşi, că alegerea mea este o punte între două căi. În timp ce Rostek şi tatăl meu *au lucrat* împreună, CorSec şi Jedi, eu *am folosit* ceea ce am învățat de la tatăl meu pentru a lucra în CorSec. În acest fel, servesc atât tradiția Halcyon, cât şi tradiția Horn.

Imaginea tatălui meu îşi deschise mâinile.

— Dacă ai ocazia, dacă simți nevoia, sper că te vei deschide şi tu pentru ambele tradiții. Nu înseamnă că a fi un Jedi este mai bine decât a servi în CorSec... Nu este deloc aşa. Dar sunt atât de puțini cei care reuşesc să devină Jedi, încât să te îndepărtezi de această cale este o tragedie. Eu am fost forțat să mă îndepărtez de ea. Este speranța mea că tu de asemenea nu vei fi îndepărtat de ea şi că, dacă este posibil, voi putea să te instruiesc aşa cum m-a instruit tatăl meu.

Tatăl meu zâmbi şi mândria îi înflăcără ochii.

— Poftim, fiule. Acum ştii mai multe despre cine eşti şi despre ce potențial ai pentru a deveni cineva. Singurele limite pe care le ai sunt limitele pe care ți le vei impune tu însuți. Ştiu că, indiferent ce vei decide, va fi ceea ce trebuie. Eşti atât de bun, Corran, şi atât de special. Aş cunoaşte o mare bucurie dacă îi vei readuce pe Halcyoni înapoi în Ordinul Jedi, dar chiar şi asta nu va fi nimic în comparație cu bucuria pe care o cunosc în a te avea ca fiu şi în a te şti fericit şi sănătos.

Mesajul se opri şi Whistler se oferi să îl redea din nou, dar am scuturat din cap.

— El vrea ca eu să mă antrenez. Ştie că asta este ceea ce trebuie să fac. M-am gândit pentru o clipă. Şi cred că şi eu ştiu asta. Întotdeauna am văzut serviciul meu în CorSec ca fiind tot ceea ce puteam face pentru a preveni ca cei nevinovați să ajungă să fie răniți de rău. Asta a fost atunci, la fel cum a fost mai târziu să zbor cu *Escadrila Vagabond*. Acum, tot ceea ce pot face este să devin Jedi, ca Luke Skywalker şi precum tatăl tatălui meu. Să fac altceva ar însemna să fiu nedemn de încrederea pe care cu toții mi-au acordat-o. M-am ridicat încet în picioare. A face

orice altceva mai puțin înseamnă că nu-mi îndeplinesc responsabilitățile față de Mirax. Nu voi lăsa să se întâmple asta.

Am mers pe hol şi am intrat în dormitorul meu. Am glisat înapoi un panou fals din noptiera mea şi am scos cilindrul subțire argintiu care fusese sabia lui Neja Halcyon. Degetul meu mare drept apăsă butonul negru de pe el, permițând lamei alb-argintii să prindă viață şuierând. Aceasta zumzăi în timp ce m-am întors spre Whistler şi am răsucit lama prin aer.

— Luke Skywalker caută elevi, iar eu am nevoie de un instructor. Am zâmbit când Whistler fluieră triumfător. S-a născut *Keiran Halcyon*.

Capitolul 7

După ce am ieşit din baia apartamentului, mi-am uscat părul cu prosopul în timp ce mă îndreptam spre sufragerie şi i-am zâmbit Iellei când aceasta apăru în fața mea.

— Poftim, ce părere ai?

Şi-a îngustat ochii căprui spre mine, apoi a aprobat din cap.

— Nici urmă de verde.

— Bine. Mi-am atârnat prosopul alb în jurul gâtului, prinzându-l de fiecare capăt. Va dura ceva timp să mă obişnuiesc să-mi văd reflexia cu părul atât de aproape de alb.

Şi-a ascuns o şuviță de păr brun-auriu după urechea stângă.

— Te face să pari mai în vârstă. Mustața şi barba de țap îți schimbă conturul bărbiei suficient de mult încât aproape că nu te-am recunoscut când ai sunat mai devreme.

— Nu crezi că verdele a avut vreo legătură cu asta? Am pufnit pe nas. Nu credeam că vopsirea părului meu va fi atât de complicată.

— Corran, ar fi trebuit să citeşti instrucțiunile de pe cutie.

— Am citit.

— Şi apoi ar fi trebuit să le urmezi. Mi-a aruncat o privire de dezgust simulat. Odată ce ai ingerat agentul de metabolizare, trebuie să fii foarte exact cu privire la cât timp trebuie să laşi gelul de fixare a culorii. Dacă greşeşti momentul, ai probleme.

Mi-am smuls părul de pe piept.

— Da, însă eu încercam să-mi aplic pe tot corpul meu. Să te dai cu chestia aia durează.

— De aceea o faci în etape, nu încerci să aplici totul deodată. Ea începu să râdă, iar eu am roşit. Ai trecut de la smarald la verde pal pe degetele de la picioare. Totuşi, barba s-a asortat cu ochii tăi.

— Dar ar fi fost un chin nesfârşit să o accesorizez. I-am aruncat o privire obraznică, apoi am zâmbit. Cel puțin nu va trebui să repet acest chin timp de un an sau doi.

— Adevărat, de obicei atât durează ca metabolizatorul să părăsească foliculii, dar ai grijă. Alimentele ciudate îi pot afecta chimia. Ea se întinse. Apropo de asta, unde mă vei duce la prânzul pe care mi l-ai promis?

Am ridicat din umeri.

— Alege tu. Adevărul este că nu m-am gândit prea mult la mâncare în ultimele două săptămâni.

Iella se încruntă către mine.

— Ştii, încă sunt puțin supărată pe tine. Credeam că suntem prieteni, dar soția ta dispare şi tu nu mă suni şi nu-mi spui despre asta?

Am închis ochii şi am dat din cap.

— Ştiu că ar fi trebuit să o fac.

— Ai perfectă dreptate că ar fi trebuit. Vocea ei se înmuie şi i-am simțit mâna mângâindu-mi brațul gol. Ai fost alături de mine când l-am pierdut pe Diric. Nu cred

că aş fi putut trece peste asta fără tine. Îţi datorez multe şi chiar dacă nu ţi-aş datora, aş fi vrut să te ajut cu astfel de lucruri.

Am deschis ochii şi i-am oferit un zâmbet îndrăzneţ, dar mi-am şters o lacrimă cu prosopul.

— Am vrut să vorbesc cu tine, dar tu lucrezi pentru Serviciile Secrete ale Noii Republici şi nu am vrut să te pun într-o poziţie de conflict între slujba ta şi prietenia noastră. Nu, aşteaptă. Te cunosc şi te respect, pe tine şi profesionalismul tău. Ştiu că ai fi făcut şi vei face ceea ce este corect şi în cel mai bun interes pentru toată lumea. Ştiu, de asemenea, că nu asta este exact ceea ce vreau. Nu am vrut să crezi că m-ai dezamăgit pentru că nu mi-ai putut spune nimic.

Iella clătină din cap, apoi îmi oferi acel zâmbet îngăduitor pe care mi-l aminteam din anii în care am fost parteneri în CorSec.

— Probabil că în şedinţele de informare ale escadrilei tale despre *Invidioşi* ţi-au spus cam tot ce ştiu eu despre aceştia.

Am arcuit o sprânceană proaspăt blondă.

— Dar există zvonuri?

— Zvonuri vagi, nesusţinute. Îşi strânse buzele pentru o clipă. La unele dintre primele raiduri, când Leonia Tavira s-a învrednicit să călătorească până la sol şi să viziteze ruinele pe care nemernicii ei le-au lăsat în urmă, supravieţuitorii au relatat că au văzut siluete cu armuri care o însoţeau. Niciodată mai mult de una, şi toată lumea le-a descris ca având un aer de tip *Vader*; dar au fost descrise atât figuri masculine, cât şi feminine. Odată cu raportul lui Riizolo, care se adaugă în context, credem că avem cel puţin patru indivizi distincţi.

M-am scărpinat la ceafă.

— Când spui *Vader*, vorbim doar de măşti, pelerine şi respiraţie greoaie, sau erau şi alte manifestări ale puterii Forţei?

— Nimic mai concret decât imaginea, deşi Riizolo insistă că erau speciali. Nu ştiu dacă am încredere în rapoartele lui, totuşi. Cred că ne spune multe din ceea ce vrem să auzim, ca să-i găsim un adăpost în care să se ascundă. Iella ridică din umeri. Din tot ceea ce ştim despre Tavira, ar fi ca şi cum ar fi cultivat o imagine a lui Vader pentru slugile ei, făcând-o să apară pentru ei aşa cum era Împăratul pentru Vader. Toate rapoartele par să fie de acord cu faptul că poate fi inteligentă, dar este, de asemenea, categoric vanitoasă.

Am aprobat din cap.

— Interesante informaţii. Mulţumesc. Deci, unde vrei să mănânci?

Mi-a plesnit jucăuş o mână pe burtă.

— Ar trebui să găsim un loc unde să te îngraşi. Ai slăbit.

— Am fost la antrenament. Au trecut aproape două săptămâni de când am decis să mă înscriu la Academia Jedi şi mi-am luat concediu de la escadrilă. Mi-am aruncat prosopul pe un scaun, fără să-mi pese că droidul de curăţenie îl va anunţa pe Whistler şi că el mă va certa pentru asta. Îţi aminteşti cum a decurs antrenamentul la Academia Forţelor de Securitate Corelliene, iar eu am trecut prin el când încă eram copil. Antrenament fizic în zori, alergări lungi, cursuri, alte alergări, exerciţii, veghe în picioare. Vom avea toate astea şi multe altele în cadrul Academiei Jedi.

Iella surâse.

— Veţi fi elita elitelor. Crezi că eşti în stare să faci asta?

— Sper că da. Sunt de vârsta Maestrului Skywalker şi probabil că sunt într-o

formă fizică la fel de bună ca şi el, dar pun pariu că va aduce o grămadă de copii. Chiar va trebui să mă forțez. Trebuie să o fac, totuşi, pentru că Mirax se bazează pe mine.

— Te vei descurca bine, Corran. Sau ar trebui să-ți spun Keiran?

— Corran va fi bine.

— Bine. Ce părere ai despre mâncarea Ithoriană?

Am strâmbat din nas.

— Mâncarea e bună, dar vreau ceva cu ceva mai multe proteine animale.

— Este un nou local Twi'lek care s-a deschis la câteva sectoare mai jos şi mai departe de aici.

— *Car'ulorn's Kavsrach?*

Ea aprobă din cap.

— Cred că acela este locul. Am auzit că fac ceva special dintr-un mynock.

— Dacă voi mânca mynock, va trebui să fie foarte special. I-am făcut cu ochiul. Nawara a spus că mâncarea e bună acolo, aşa că pare să fie o idee bună. Lasă-mă să mă îmbrac cu nişte haine ca lumea şi plecăm.

În timp ce mă schimbam, Iella consultă ghidul Oraşului Imperial şi descoperi că restaurantul era de fapt mai aproape decât credea oricare dintre noi. Ne-am hotărât să mergem pe jos până acolo şi ne-am strecurat în mersul uşor pe care îi aveam când mergeam împreună în patrulare pe Corellia. O mulțime de ani păreau să se fi topit în timp ce ea îmi arăta lucrurile pe care ştia că le voi găsi amuzante, iar eu făceam acelaşi lucru pentru ea.

I-am dat un cot uşor în coaste.

— Te-ai gândit vreodată, când eram parteneri, că vom ajunge pe Coruscant?

Ochii ei se îngustară pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

— Poate în vacanță, deşi mă pot gândi la sute de lumi în care aş fi preferat să mă duc. Diric a vrut întotdeauna să vină aici, să vadă centrul galaxiei. Pe atunci mă gândeam că este prea urban.

— Şi acum?

— Odată ce ajungi aici, descoperi că nu este deloc un singur oraş mare, având cartiere şi mici oraşe-state. Nu este doar un bloc mare şi uniform de gri. Îmi oferi un zâmbet şiret. Mi-ar plăcea totuşi să mă duc într-un loc precum Alakatha.

M-am oprit brusc când doi copii Rodieni mici au trecut în fugă pe lângă mine, şi m-am sprijinit puternic pe Iella pentru a mă susține.

— Ai putea să-i ceri Generalului Cracken să te trimită acolo ca să verifici cum şi-a ales Riizolo ținta.

— M-am gândit la asta, dar ar trebui să-l târăsc cu mine şi pe piratul ăla fricos, prin urmare nu cred că este o misiune pe care să mi-o doresc.

Am zâmbit.

— Vorbeşte cu Wedge. I-ar prinde bine o vacanță.

— Uite o idee.

Iella alunecă în fața mea pe măsură ce pasarela pe care ne aflam devenea tot mai aglomerată. Se strecură pe lângă o adunătură de Whiphizi, apoi arătă cu degetul spre o mică minge de lumină de un roşu aprins la câteva niveluri mai jos.

— Ăla e locul.

Ne-am grăbit să mergem mai departe şi să coborâm. În *Car'ulorn's Kavsrach* se strânseseră deja o mulțime de lume, iar majoritatea erau Twi'leki. Am luat acest lucru ca pe un semn bun, chiar dacă ni s-a părut oarecum neliniştitor când am fost

conduşi pe o cărare întortocheată până la o masă mică, în spate, lângă bucătărie. Pentru că Twi'lekii îşi foloseau zvârcolirile şi mişcările cozilor cefalice – mai corect, lekkuuri – aşa cum oamenii îşi foloseau mâinile pentru a sublinia lucrurile pe care le spun, întreaga încăpere era animată de contorsionări şerpuite.

M-am uitat la Iella prin proiecția holografică a meniului.

— Aminteşte-mi că nu vreau nimic cu tăiței.

Ea râse şi indică spre un produs aflat la trei rânduri mai jos din capul listei.

— *Mynock Coronet City*. O combinație picantă de fâşii de mynock marinate cu nuci *vweilu* şi *chale* Ithorian, într-un sos lum.

— Sună bine, dar mie mi se pare mai bună friptura de *gornt*. I-am zâmbit. Îmi aminteşte de o glumă pe care am auzit-o de la Wedge zilele trecute.

— Nu cea cu *Bothanul cu un gornt într-o cantină*?

— Ai auzit-o? Ai vorbit cu Wedge?

— Sunt cam un miliard de glume despre Bothani şi *gornti*, Corran, şi probabil că le-am auzit pe toate. Tind să fie destul de populare în lumea Informațiilor. Iella aruncă o privire spre masă. Dar, nu, nu am vorbit cu Wedge.

Chelnerița noastră veni şi ne luă comanda. Ne spuse că am făcut alegeri bune, dar frisoanele rapide care îi străbăteau unul dintre lekkuuri mi-au sugerat că ea ar fi preferat să bea scuipat de rancor decât să mănânce friptură de *gornt*. Am refuzat să mă las intimidat de asta.

— Şi un pic mai mult sos pe el, te rog.

În timp ce se îndepărta, am fixat-o pe Iella cu privirea.

— Ce se întâmplă între voi doi? Amândoi păreați să vă placeți şi să vă înțelegeți bine.

Iella se încruntă şi îşi ciuguli o unghie de la degetul mare, ceea ce am recunoscut ca fiind un semn că nu era sigură cum să-mi răspundă.

— Aş vrea să ştiu. Cu siguranță ne-am înțeles bine şi a fost foarte înțelegător când s-a întors Diric şi m-a sprijinit mult după ce a murit. Ştii cum au fost îndatoririle noastre, aşa că nu am prea avut timp să ne întâlnim. Iar acum el are responsabilități noi care îi ocupă şi mai mult timpul.

— Da, dar l-ai putea convinge să îşi facă timp.

— Mi-ar plăcea să cred că da. Nu ştiu. Ea se lăsă pe spate şi ridică din umeri. Îți aminteşti când Inspectorul Sassich a fost promovată şefă în cadrul CorSec? Pe atunci ea abia împlinise patruzeci de ani – o mare realizare.

M-am gândit la asta.

— Şi-a părăsit soțul, şi-a cumpărat acel speeder roşu ZRX-29 şi a început să ia lecții de antrenament personal de la gemenii ăia care aveau cam jumătate din vârsta ei. Îmi amintesc asta.

— Ți-ai dorit să fii unul dintre gemeni.

— Nu, în acel moment îmi doream doar să pot împrumuta speederul. Am râs. Cred că îmi amintesc că mama mea a avut câteva lucruri de spus despre alegerile ei.

Iella se încruntă.

— Mama ta chiar a spus ceva critic la adresa cuiva?

— Nu am spus asta. Din câte îmi amintesc, mama mea a comentat că modelul Incom ZX-26 ar fi fost un vehicul mai practic. Am ridicat din umeri. Cam atât de critică putea fi. Întotdeauna a crezut că bârfa era de prost gust. Totuşi, ce vrei să spui despre Wedge?

— Cred că se află în acelaşi tip de fază de tranziție a vieții sale. Timp de mai bine de un deceniu a fost responsabil pentru deciziile de viață şi de moarte în urma cărora şi-au pierdut viața multe ființe. Asta nu înseamnă că altcineva nu ar fi cauzat moartea mai multor ființe luând decizii mai proaste – ăsta e un lucru destul de sigur – dar el a mers în această direcție încă dinainte ca tu să intri în CorSec. Este cu doi ani mai în vârstă decât tine? Înseamnă că a avut parte de multe presiuni atunci când tu încă erai un copil. Având în vedere moartea părinților săi şi faptul că a încercat să-şi câştige existența prin transportul de mărfuri...

— Şi timpul petrecut cu Booster Terrik...

— Corect. Nu a avut niciodată şansa de a se relaxa şi de a fi el însuşi. Cred că asta e ceea ce face acum şi nu sunt sigură că în acest moment vrea să aibă atâtea reminiscențe ale trecutului său.

Analiza pe care o făcuse asupra situației lui Wedge părea să fi nimerit destul de bine, dar ea fusese întotdeauna o bună evaluatoare de caractere.

— Deci asta înseamnă că o să te retragi?

Ea aprobă din cap, apoi îi zâmbi chelneriței noastre în timp ce femela Twi'lek aşeza mâncarea în fața noastră.

— Miroase minunat. Mulțumesc.

Am aruncat o privire spre bolul plin cu sos. O cocoloaşă plutea la suprafață şi câteva bule se rumeniră de la maro la kaki, apoi explodară.

— Şi chestia e că sunt destul de sigură că asta va fi mult mai bună decât mâncarea oferită de academie.

Servitoarea îmi aruncă o grimasă de tipul *ți-am spus eu*, făcând un gest cu un lekku şi se îndepărtă. Iella vârî în gură o furculiță cu o bucată de mynock, închise ochii şi oftă.

— Este foarte gustoasă.

Aroma mâncării pluti spre mine, începând să-mi lase gura apă. Pentru a reprima acel comportament, mi-am înfipt furculița într-o bucată din ceea ce speram să fie *gornt*, dar aceasta s-a scufundat departe de ochii mei.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, Iella.

Un mârâit din stomacul meu mi-a subliniat remarca sarcastică.

Ea se aplecă în față şi îmi şopti conspirativ.

— Este vina ta. Twi'lekii consideră *gorntul* ca fiind mâncare pentru turişti. Ai putea la fel de bine să intri într-o cantină şi să comanzi *nerfmilk*.

— Hei, l-aş comanda imediat.

Râse şi am realizat că o să-mi lipsească acel sunet.

— Dacă nu aş fi simțit că trebuie să merg la Academie, dacă nu aş fi simțit că tatăl meu vrea să merg, nu cred că aş fi făcut-o.

— Ba da, ai fi făcut-o, Corran. Ea dădu din cap spre mine. Odată ce ai fi auzit despre Academie, te-ai fi dus – chiar şi dacă Mirax nu ar fi dispărut.

— Ce vrei să spui? Am înțepat vitejeşte o bucată de *gornt*, apoi am strecurat-o în gură. Cum poți să spui aşa ceva?

— Am fost partenera ta, îți aminteşti? Eşti foarte competitiv, ceea ce poate fi drăguț şi simpatic uneori, atâta timp cât cineva nu-ți stă în cale. Vrei să ştii de ce ai fost prima persoană care a evadat din închisoarea lui Isard, *Lusankya*? Pentru că în niciun caz nu aveai de gând să o laşi să te învingă.

— Ce legătură are asta cu Academia?

— Întotdeauna ți-ai dorit să fii cel mai bun, iar faptul de a deveni Cavaler Jedi va însemna exact asta pentru tine. Uită-te la tine însuți. Deja ai început antrenamentul înainte să începi efectiv antrenamentul. Ți-ai dat seama că Maestrul Skywalker va aduce persoane mai tinere decât tine şi deja te gândeşti cum să fii mai bun decât ei.

Am mestecat din *gornt* şi m-am gândit. Şi am mai mestecat puțin.

De fapt, recunoaşterea adevărului din cuvintele Iellei mi se părea la fel de grea ca şi *gorntul* pe care îl mestecam, iar înghițirea oricăruia dintre ele mă durea. În ciuda disconfortului ce se întrezărea, ştiam că avea dreptate. Am înghițit *gorntul*, apoi am tuşit uşor şi am dat din cap către ea.

Ea întinse mâna şi mă bătu cu un deget pe frunte.

— Singurul lucru pe care încă nu l-ai înțeles este că persoana care se află cu adevărat în competiție cu tine eşti tu însăți. Luke Skywalker va fi un Maestru dur. De asta nu mă îndoiesc. Şi ştiu că şi Wedge a fost, dar nu au fost la fel de duri precum vei fi tu însuți cu tine. Te cunosc suficient de bine ca să ştiu că nu vei da înapoi, aşa că sper doar să-ți aminteşti că atunci când vei simți toată presiunea asupra ta, cea mai mare parte a acesteia vine chiar din interiorul cutiei tale craniene.

Mi-am bătut un pumn în stern pentru a ajuta *gorntul* să alunece.

— Ştii, ai fi putut să-mi spui asta cu mult timp în urmă.

— Ți-am spus. De mai multe ori. Pe atunci nu prea aveai chef să asculți.

M-am uitat în jos.

— Când a murit tatăl meu.

— Da. Vocea ei se înmuie. Poți învăța multe de la Luke Skywalker. Poate face parte din faptul că este un Jedi, dar el pare să lucreze mult din inimă, urmându-şi sentimentele. Tu lucrezi în primul rând cu creierul. Să gândeşti tot timpul – asta te caracterizează cu siguranță, Corran, şi a fost foarte util în CorSec, dar cred că va trebui să te deschizi mai mult odată cu acest antrenament.

Am aprobat încet din cap.

— Probabil că ai dreptate. Cred că vom vedea cât timp durează să moară vechile obiceiuri.

Iella îşi dădu ochii peste cap.

— Asta înseamnă că vei fi un Jedi, cam atunci când soarele va deveni o novă?

— Am înțeles ce vrei să spui.

— Bine. Mi-a făcut cu ochiul. Vrei să încerci puțin din acest mynock?

M-am uitat în spate şi am clătinat din cap.

— Nu. Mi-am stabilit cursul şi eu voi fi cel care îl va parcurge. Acest *gornt* nu este rău odată ce treci de partea cu gustatul, mestecatul şi înghițitul.

— Da, spune-mi asta peste o jumătate de oră.

Acea perspectivă începu să-mi provoace o stare de vomă. Am suspinat.

— Uite, Iella, apreciez ceea ce tocmai ai spus, şi simplul fapt de a şti că ai fost aici şi că m-ai fi ajutat în legătură cu dispariția lui Mirax, a fost suficient pentru a mă ajuta să merg mai departe. Vreau să ştii asta.

Ochii ei căprui îmi studiară fața pentru o clipă.

— Te cred.

— Şi vreau să ştii că apreciez cu adevărat ajutorul tău. Cu vopseaua şi cu acele zvonuri. Mi-am înfipt forțat furculița într-o bucată mai mică de *gornt*. Am o întrebare la care probabil că poți răspunde mai uşor decât oricine altcineva.

— Dă-i drumul.

— Am vorbit cu toată lumea despre decizia mea, cu excepția bunicului meu. Care crezi că sunt şansele să mă strecor pe Corellia, să-l văd, şi să mă întorc înapoi?

Ea se gândi o clipă, apoi îşi puse furculița jos.

— Nu cred că cineva din regimul *Diktatului* îl urmăreşte pe Rostek, aşa că a-l vedea nu ar fi o problemă. Cu toate astea, încă mai ai mandate de arestare pentru crimă. Moştenirea lui Kirtan Loor încă ar putea să îți cauzeze probleme dacă ai fi identificat şi arestat. În ceea ce priveşte intrarea şi ieşirea, guvernul actual nu este cu mult mai bun decât orice alt regim Corellian în ceea ce priveşte împiedicarea contrabandiştilor să intre şi să iasă. Cu ceea ce ştii despre sistem, ai putea reuşi să intri. Adevărata problemă este că, având în vedere că relația dintre guvernul Corellian şi Noua Republică nu este deloc fericită, nu aş vrea să fiu prinsă pe Corellia dacă aş fi în locul tău.

— Înțeleg. Am impresia că ultima hologramă pe care i-am trimis-o bunicului meu a fost tăiată în bucăți înainte să o primească. Chiar şi citind printre rânduri puțin din mesajul de răspuns pe care el mi l-a trimis înapoi, ştiu că nu a reuşit să înțeleagă multe din ceea ce i-am spus.

Noua bucată de *gornt* la care începusem să muncesc mă împiedică să continui discursul, aşa că am ridicat din umeri.

— Dacă vrei, Corran, o să mă ocup de găsirea unei linii de comunicații sigure către Rostek. N-ar trebui să ne taxeze resursele atât de mult. În acest fel nu vei avea nevoie să intri şi nu vei risca să fii prins, înainte să ai şansa să te antrenezi.

Am încuviințat din cap, apoi am încercat să înghit.

— Apreciez asta.

— Nu mă deranjează să te țin departe de probleme. Asta fac prietenii unul pentru celălalt.

— Mulțumesc. I-am zâmbit chelneriței noastre când m-a întrebat dacă totul a fost pe placul nostru. Oh, da, absolut.

Ambele ei lekkuuri tresăriră.

— Şi ați dori o prăjitură pentru a încheia gustarea?

Am zâmbit, apoi i-am făcut cu ochiul Iellei.

— Am dori. Şi prietena mea va comanda pentru noi. Asta fac prietenii unul pentru celălalt.

Capitolul 8

Cu Ooryl în scaunul copilotului de lângă mine, am activat luminile de avertizare pentru coborâre ale navetei de clasă Lambda, apoi am îndreptat nava spre atmosfera lunii junglă Yavin 4. Ne apropiam din partea dinspre noapte a lunii – rotația ei o îndepărta de steaua din centrul sistemului – dar era orientată spre partea de zi a gigantului gazos în jurul căruia orbita. Acest lucru însemna că aveam la dispoziție o mare parte a luminii portocalii reflectate, care ne permitea să ne apropiem.

M-am uitat la Gand şi am zâmbit.

— Apreciez că mă laşi să conduc chestia asta.

Ooryl îşi deschise parțial gura.

— Am înțeles că nu vei zbura cât timp eşti aici.

— Da, Whistler nu este fericit că a fost lăsat în urmă pe Coruscant, dar Maestrul Skywalker vrea să reducă la minimum distragerile. Are sens, iar eu voi fi mult prea ocupat ca să mai particip la zboruri. Whistler ar trebui să aibă destule de făcut, trecând în revistă toate rapoartele despre *Invidioşi* şi efectuând o analiză a activităților criminale pentru mine.

— Voi avea grijă ca Whistler să fie bine îngrijit.

— Mulțumesc.

Comenzile de control zvâcniră puțin sub mâinile mele când am întâmpinat nişte turbulențe la coborârea prin atmosferă. Luna junglă avea o atmosferă destul de umedă care, potrivit documentelor pe care le citisem, rămânea destul de stabilă, cu excepția tranziției de la zi la noapte şi invers, când îşi făcea efectul răcirea şi încălzirea. Mi-am menținut controlul în timp ce coboram printr-o pătură subțire de nori.

Luke Skywalker apăru printre noi şi ne indică direcția exactă.

— Acolo este. Coboară-ne pe partea asta.

— Aşa cum ordonați. M-am uitat la el. Vreți să vă puneți centura, domnule?

— Cu plimbarea asta uşoară pe care ne-o oferi? M-a atins pe umăr. O voi face, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Nu e niciun motiv să am mai multe variabile în joc decât am cu adevărat nevoie. Am redus accelerația şi am început să măresc puterea bobinelor repulsorlift. Pregăteşte-te să retragi aripile la semnalul meu şi să cobori trenul de aterizare.

Ooryl se aplecă în față, cu degetele pregătite să apese pe întrerupătoarele corespunzătoare.

— Aşa cum ordoni.

Am urmărit cum altimetrul se derula încet în jos şi am tras nasul navetei în sus, într-o traiectorie de planare ceva mai bună. Frunzişul gros al junglei părea un covor pestriț, cu câte un copac uriaş care se înălța ocazional. Mai departe, Marele Templu, o structură piramidală din pătrate de piatră, se profila precum o creatură extraterestră în mijlocul vegetației. Văzusem de ani de zile imagini ale structurii respective – mai întâi în ştirile Imperiale şi mai târziu în fiecare istorisire a victoriilor Rebeliunii de până atunci. Arăta impresionant în holograme, dar niciodată cu

adevărat şi cu siguranță nu atât de maiestuos ca în realitate.

— Acum.

În timp ce Ooryl puse comutatoarele aripilor în poziția *sus*, eu am redus puterea la zece la sută şi am amplificat alimentarea către bobinele repulsorlift. Naveta înaintă cu uşurință şi rată la limită retezarea unor copaci când am coborât în luminişul din partea de est a templului. Acolo, la bază, am văzut o deschizătură lungă şi joasă, de o înălțime suficientă pentru a putea strecura naveta înăuntru, dar o zonă de aterizare fusese amenajată la distanță suficient de mare de acea zonă.

Şi în spatele ei se adunaseră cele două duzini de ingineri ai Noii Republici care participaseră la pregătirea Marelui Templu pentru noul său rol de sediu al Academiei Jedi. Ooryl urma să-i ducă acasă, lăsându-ne pe mine, pe Maestrul Skywalker şi pe alți doi recruți în urmă. Alți nouă recruți aveau să ne urmeze, ceea ce făcea ca prima promoție a Academiei să fie o duzină.

Am lăsat naveta la sol fără nici măcar o izbitură şi i-am făcut cu ochiul lui Ooryl.

— Nu mi-am pierdut îndemânarea, dar o să-mi fie dor să zbor.

— Eu sunt *Descoperitorul*. Te voi ajuta să-ți regăseşti îndemânarea, Keiran. Ooryl îşi întoarse scaunul şi îşi înclină capul spre Luke. Cu condiția ca Maestrul Skywalker să nu se opună ca Qrygg să facă asta.

Maestrul Jedi îi oferi un zâmbet larg lui Ooryl.

— Eşti binevenit să-i perfecționezi vechile abilități în timp ce eu i le perfecționez pe cele noi.

— Ooryl este onorat.

— Bine, nu vreau să-mi pierd certificatul de zbor.

Am apăsat un comutator şi am coborât rampa de îmbarcare. Un val de aer cald şi umed se revărsă imediat în navetă. Am apăsat butonul de eliberare a curelei de fixare şi m-am ridicat de pe scaun.

— Mulțumesc, Ooryl. Ne vedem data viitoare când mai treci pe aici.

— Ooryl va fi mândru să aibă ca prieten un Cavaler Jedi.

— Şi partener de zbor.

— Şi partener.

Gandul se aşeză în scaunul pilotului în timp ce eu îl urmam pe Luke în compartimentul pasagerilor. Luke Skywalker era puțin mai înalt decât mine, dar aveam constituții similare. Ceilalți doi pasageri se înălțau deasupra fiecăruia dintre noi. Brakiss era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât mine, iar Kam Solusar cu încă zece centimetri mai înalt. Brakiss avea constituția zveltă şi trăsăturile ascuțite ale unui aristocrat. Dacă nu ar fi fost privirea bântuită a ochilor săi albaştri şi felul în care aceştia se afundau puțin în craniu, l-aş fi luat drept vreun nobil planetar la un antrenament distractiv. Kam Solusar era chiar antiteza lui Brakiss, în ciuda faptului că îi împărtăşea culoarea blondă. Părul lui Kam era tuns scurt şi ciufulit. Trăsăturile sale puternice, masive, erau accentuate de părul de pe obraji şi bărbie. Constituția sa puternic atletică îl marca ca fiind cel mai puternic dintre noi din punct de vedere fizic, iar liniile de la nivelul feței şi aspectul dur al pielii de pe mâinile sale îmi dădeau indicii atât despre vârsta sa, cât şi despre greutățile prin care trecuse.

Faptul că purta deja o sabie însemna, de asemenea, că era mai mult decât puteam vedea la el. Luasem cu mine sabia bunicului meu, dar o împachetasem în mica geantă din compartimentul de marfă. Încă nu mă simțeam înclinat să o port, în

ciuda insistențelor Maestrului Skywalker că aveam tot dreptul să o fac. Până nu aveam mai multă pregătire, era doar o simplă unealtă şi eu simțeam că merita să fie mai mult.

Ne-am luat bagajele din grămada de provizii pe care o descărcaseră unii dintre ingineri, apoi Luke ne-a condus spre zona în care restul ne aşteptau sosirea. I-am făcut cu mâna lui Ooryl în timp ce rampa de îmbarcare se retrăgea şi naveta decola din nou. Ooryl pilotă naveta într-un cerc mare în jurul Marelui Templu, apoi o luă în trombă spre partea de zi a lunii, dispărând din vedere ca şi cum ar fi fost înghițită de păduri.

Luke îşi lăsă mantia neagră să alunece de pe umeri şi îşi deschise brațele.

— Bine ați venit pe Yavin 4. Aceasta va fi noua voastră casă. Am vrut ca voi trei să fiți primii studenți, pentru că toți trei înțelegeți mai bine ce vom face aici. Fundația voastră presupune că veți progresa mai repede, de aceea s-ar putea să vă cer să îndepliniți sarcini suplimentare, cum ar fi să ajutați alți elevi.

Apoi arătă din cap spre Kam.

— Tatăl lui Kam, Ranik Solusar, a fost un mare Maestru Jedi. Kam a studiat cu el, a devenit Cavaler Jedi, apoi a fost cooptat de Imperiu. A devenit unul dintre războinicii întunecați ai Împăratului, dar apoi a respins partea întunecată.

Muşchii se strânseră la colțurile fălcilor lui Kam.

— Maestrul Skywalker a reuşit să atingă fundația pe care o imprimase tatăl meu în mine. Acum îl slujesc.

Luke arătă spre celălalt bărbat.

— Brakiss, aici de față, a fost descoperit de către Imperiu ca fiind sensibil la Forță. L-au antrenat pentru a-şi folosi abilitățile, folosindu-l în mare parte ca spion. I-au ținut deasupra capului amenințarea de a-i distruge familia pentru a-l face să se conformeze dorințelor lor. El se află aici pentru a învăța cum să-şi folosească abilitățile în beneficiul altor ființe vii.

Brakiss ne aruncă un zâmbet slab, dar nu oferi niciun comentariu.

Luke îşi mută atenția spre mine.

— Bunicul lui Keiran Halcyon a fost un Jedi care a murit în timpul Războiului Clonelor. Familia lui Keiran are o puternică tradiție Jedi şi el se află aici pentru a o revendica. După cum ați văzut, este, de asemenea, un pilot priceput şi a avut parte de o pregătire care cred că ne va fi utilă pe parcurs.

Kam îmi întinse mâna, aşa că i-am strâns-o, însă cu Brakiss am făcut un schimb de înclinări din cap. Maestrul Skywalker începu să se îndrepte spre Marele Templu.

— Structura de aici are cinci niveluri – şase, dacă punem la socoteală şi nivelul de observație din vârf. Cel mai de jos nivel, cel de sub parter, a fost amenajat de Rebeliune pentru a asigura depozitarea şi întreținerea navelor noastre de luptă. Etajul principal găzduieşte zona de operațiuni de zbor, precum şi câteva apartamente de locuit. Cele două niveluri de deasupra au fost folosite de Rebeliune ca centru de comandă al bazei şi centru de operațiuni de luptă. Aceste niveluri reprezintă cea mai mare parte din ceea ce vom folosi, dar au doar câteva facilități de bază pentru calculatoare, instruire şi o bibliotecă. Pentru noi, valoarea lor este ca locuințe pentru studenți şi ne va servi şi ca sală de mese. Cel mai înalt nivel de aici este Marea Cameră, pe care am păstrat-o liberă. Zâmbi cu prudență. M-am gândit să vă permit să vă alegeți propria locuință şi să vă odihniți. Putem continua îndrumarea mâine.

Am ridicat o mână.

— Am câteva întrebări, dacă nu vă deranjează.

— Desigur.

— Vom folosi aici Timpul Galactic Coordonat sau vom utiliza doar ora normală de pe Yavin? Rotația lunii este puțin mai rapidă decât cea de pe Coruscant, aşa că dacă ne menținem pe scala galactică, nu ne vom sincroniza cu planeta.

Maestrul Jedi ezită o clipă, ochii săi albaştri reflectând nuanțele portocalii ale cerului.

— Odată cu antrenamentul, timpul va deveni în mare măsură subiectiv. Te voi învăța tehnici de revigorare Jedi, aşa că nevoia ta de somn se va schimba. Preocuparea pentru timp ar putea crea presiune asupra studenților. Şi nu vreau asta.

M-am încruntat.

— Dar dacă nu avem un simț coordonat al timpului aici, cum vom şti când vor începe sau se vor termina orele de veghe?

Luke mă privi întrebător.

— De ce ar trebui să veghem?

Am vrut să răspund că, dacă cineva precum Thrawn ar vrea să apară cu o flotă Imperială pentru a rade planeta, avertizarea ar fi un lucru bun. Bineînțeles, toate avertismentele din lume cu privire la apariția unei flote care să vină să atace ar fi fost inutile din moment ce nu aveam nicio navă aici care să ne permită să plecăm. Nu exista, deci, absolut niciun motiv practic pentru a pune pe cineva să stea de pază, aşa că m-am întors la motivele date pentru astfel de lucruri la Academia CorSec.

— A sta de veghe ne oferă un sentiment de responsabilitate şi stimulează încrederea între studenți, deoarece avem grijă unii de alții.

Luke aprobă din cap.

— Acest lucru este bun, dar aici vreau să ajungeți să aveți încredere în Forță. Veți descoperi, pe măsură ce înțelegerea şi îndemânarea voastră cresc, că Forța ne va oferi toate avertismentele de care avem nevoie dacă există vreo amenințare. O vom cunoaşte şi vom avea suficient timp să reacționăm la ea.

Asta sugerează modul în care Invidioşii evită toate capcanele pe care le întindem. Un fior rece păru să-mi străpungă coloana vertebrală. *Este posibil ca cineva suficient de versat în Forță să-şi ascundă prezența pentru a nu fi detectat?*

— Înțeleg, Maestre. Mi-am aplecat capul spre el. Atunci ne vom trezi pur şi simplu în zori pentru a începe antrenamentul fizic?

El îşi deschise mâinile.

— Puteți face tot ce considerați necesar pentru a vă simți în largul vostru şi receptivi la Forță.

— Deci nu va fi niciun antrenament fizic organizat?

Kam râse înfundat.

— Pari dezamăgit, Keiran.

— Nu chiar, doar confuz.

Luke zâmbi.

— Cred că vei găsi antrenamentul destul de solicitant şi destul de obositor.

Am arătat spre sabia lui Kam.

— Vom avea, cel puțin, antrenament de luptă, corect?

— Da, veți fi antrenați în mânuirea sabiei de lumină.

— Nu asta e întrebarea pe care am pus-o.

Luke îşi ridică capul.

— Atunci ar fi bine să-mi explici.

Mi-am apăsat vârfurile degetelor împreună.

— Sabia de lumină, după cum ştim cu toţii, este o armă foarte puternică şi letală. Tatăl meu mi-a spus odată că nimeni nu a regretat vreodată că a nimerit o ţintă cu o armă paralizantă, spre deosebire de o lovitură letală cu un blaster. Antrenamentul de luptă de bază ne-ar putea ajuta să nu fim nevoiţi să folosim o sabie atunci când ar putea funcţiona o metodă mai puţin periculoasă. Antrenamentul în acest sens înseamnă că vom avea mai multe opţiuni la dispoziţie.

Maestrul Jedi îşi îngustă ochii.

— Te referi la tehnicile defensive?

— Sunt tehnici de luptă care pot fi folosite în mod ofensiv sau defensiv, la fel ca o sabie. Am ridicat din umeri. Este doar o idee.

Kam aprobă din cap.

— Un astfel de antrenament ar pune bazele pentru orice antrenament cu sabia pe care îl vom face mai târziu.

— Bine, Kam şi Keiran, voi veţi veni cu un plan pentru un astfel de antrenament. Vom discuta mai mult când veţi reuşi să aveţi ceva. Luke mă privi cu o urmă de zâmbet pe buze. Mai este ceva?

— Nu, Maestre.

— Dacă te gândeşti la ceva, anunţă-mă. Ne făcu semn să mergem mai departe spre Templu. Acum găsiţi-vă un spaţiu de locuit.

Toţi trei l-am lăsat în urmă şi nu am vorbit în timp ce ne apropiam de Marele Templu. Locuind pe Coruscant, văzusem clădiri mult mai masive, dar puţine aveau în ele antichitatea şi sentimentul de stabilitate pe care le-am găsit în Templu. Nu mi s-a părut ciudat că o clădire veche de milenii înainte de apariţia Imperiului adăpostise o mişcare care a răsturnat acel Imperiu. Puteam să îmi imaginez cu uşurinţă că demnitatea acestei clădiri se simţea insultată de lumea oraş care fusese Centrul Imperial şi făcuse tot ce putuse pentru a contribui la distrugerea Imperiului.

De ce nu a ras Imperiul locul după ce l-a abandonat Rebeliunea era o enigmă despre care mă gândeam că nu va fi rezolvată niciodată.

Generatoarele şi luminile lăsate în urmă de ingineri iluminau spaţiul mare al hangarului. În afară de proviziile depozitate, încăperea era goală, dar ecourile urgenţei pe care o simţiseră Rebelii în ziua în care au zburat pentru a distruge *Steaua Morţii* încă mă atingeau. Frica, panica şi încrederea ameţitoare în cauza lor încă mai străbăteau din pereţi. Pentru prima dată în tot timpul în care am fost asociat cu *Escadrila Vagabond*, puteam simţi ceea ce simţiseră Wedge, Biggs şi Luke când înfruntaseră *Steaua Morţii.* Emoţiile lor declanşau rezonanţe în interiorul meu, scoţând la iveală amintiri din ultima misiune pe Luna Neagră şi din asaltul final împotriva forţelor lui Isard pe Thyferra. Pentru prima dată am simţit cu adevărat legătura pe care noii membri *Vagabond* o aveau cu eroii care îi precedaseră.

Nu sunt sigur în ce moment m-am îndepărtat de Kam şi Brakiss, dar a fost înainte ca aceştia să se îndrepte spre nivelurile superioare. M-am trezit singur la nivelul solului şi într-o mică încăpere construită în structura Templului însuşi. Inginerii o amenajaseră cu o pereche de paturi şi câteva dulapuri pentru echipament, cu pături şi cearceafuri îngrămădite la picioarele patului. Mi-am aruncat rucsacul pe pat şi am zâmbit. Nu puteam să-mi dau seama de ce camera mi se părea familiară sau potrivită, dar aşa era.

— M-am gândit că te voi găsi aici.

M-am întors şi l-am văzut pe Luke stând în uşă.

— Nu ar trebui să fiu aici?

Luke îşi ridică mâinile în aer.

— Această cameră este perfectă pentru tine, crede-mă. Cu siguranță este mai bună pentru tine decât oricare dintre cele de la nivelurile superioare. Făcu un gest uşor şi unul dintre dulapuri alunecă în tăcere cincizeci de centimetri spre stânga. Uită-te acolo jos, la blocul situat la trei centimetri mai sus de podea.

M-am apropiat şi m-am aplecat. Mucegai şi ceva licheni crescuseră peste acel bloc, strecurându-se de pe sol, dar am reuşit cu uşurință să îi îndepărtez. Erau nişte litere inscipționate în piatră şi am zâmbit când am citit cu voce tare.

— *Imperiul sau Noi – nu există compromis. Biggs Darklighter, Wedge Antilles, Jek Porkins.*

Un zâmbet copilăresc răzbătu în colțul gurii lui Luke.

— Pe atunci, cei trei stăteau aici, eu am venit târziu şi am avut camera de sus. Ne-am întâlnit aici şi am schimbat poveşti înainte să plecăm – eram prea emoționați ca să dormim. Cu toții credeam că vom supraviețui, în ciuda şanselor mici. Cred că inscripția a fost pentru ei o protecție împotriva morții. Dacă nu supraviețuiau, dacă întreaga Rebeliune murea, cel puțin ar fi existat o înregistrare a numelor lor.

— Dar succesul vostru a garantat că toată lumea cunoaşte acele nume, şi pe al tău de asemenea. Ceea ce ați făcut aici a schimbat cursul vieții pentru miliarde de ființe.

Luke îşi coborî mâinile, iar mantia îl învălui în umbră.

— Ceea ce vom face noi *aici*, acum, va schimba viețile a miliarde de ființe.

M-am îndreptat şi m-am întors spre el.

— Vreau să-mi cer scuze pentru întrebările mele. Sunteți un Maestru Jedi, iar eu sunt aici ca să învăț. Nu am vrut să arăt lipsă de respect.

— Nu m-am supărat. Întrebările tale au fost pertinente, dar le-ai bazat pe o viață trăită fără atingerea Forței. Zâmbetul lui se lărgi oarecum. Maestrul meu, Yoda, credea că sunt nerăbdător şi imposibil de antrenat. Tu te descurci mult mai bine în această privință. Ai tendința, prin natura ta, de a gândi prea mult şi de a fi suspicios. Asta ar putea fi o problemă. Suspiciunea ridică ziduri, permite fricii să crească. Asta poate interfera cu abilitatea de a folosi Forța.

Am aprobat din cap.

— Atunci, cu riscul de a te face să te îngrijorezi şi mai mult în privința mea, trebuie să-ți mai pun o întrebare.

— Te rog.

— Ai menționat că atât Kam, cât şi Brakiss au experiențe legate de partea întunecată. Nu ne-ai adus pe noi trei împreună cu intenția de a mă pune să-i urmăresc, nu-i aşa?

Luke clătină categoric din cap.

— Deloc. Ochii lui se învăluiră în umbră, totuşi puncte de lumină păreau să scânteieze în centrul lor. În timpul întoarcerii Împăratului, şi eu am trecut de partea întunecată. Am făcut acest lucru dintr-o varietate de motive, unele dintre ele păreau să aibă sens la vremea respectivă, iar multe dintre ele încă îmi provoacă dificultăți. Ceea ce am trăit atunci mi-a dat o înțelegere a părții întunecate care este vitală pentru a o combate. Mai important, dragostea surorii mele şi a prietenilor mei m-a determinat să mă întorc. Asta m-a izbăvit. Chiar şi cea mai josnică victimă a părții

întunecate poate fi răscumpărată. Prin întoarcerea spatelui în fața răului, Brakiss şi Kam au început deja călătoria lor spre lumină. Vreau să-i ajut să termine această călătorie. Nu mai fi atât de suspicios. Nu gândi, ci *simte.* Sarcina ta nu este să îi supraveghezi, ci să înveți de la ei. Vocea lui Luke începu să se înăsprească, iar cuvintele lui străbăteau cu putere prin mine. Vei descoperi, la un moment dat, că partea întunecată îți va vorbi. Este seducătoare, oferindu-ți totul cu foarte puțin efort din partea ta. Învață din lecțiile pe care le-au îndurat ceilalți, astfel încât puterea lor să devină puterea *ta* atunci când vei înfrunta acest test.

Am aprobat încet din cap.

— Am înțeles.

Fața Maestrului Jedi se lumină.

— Bine. Somn uşor, Keiran Halcyon. Ceea ce vei înfrunta în viitor s-ar putea să nu ți se pară la fel de dificil ca distrugerea unei *Stele a Morții,* dar te asigur că este cu uşurință la fel de important.

Capitolul 9

În decurs de o săptămână, restul candidaţilor Jedi sosiră la academie, umplând Marele Templu cu viaţa, culoarea şi râsul pe care bănuiam că locul nu le mai cunoscuse de la sărbătoarea de după distrugerea *Stelei Morţii.* Cu toate astea, acea sărbătoare trebuie să fie fost nuanţată de tristeţe pentru pierderea atâtor camarazi, pe când noi priveam cu nerăbdare spre viitor şi asta ne făcea mult mai fericiţi.

Maestrul Skywalker ne-a permis fiecăruia dintre noi să abordăm antrenamentul în mod individual. Deşi existau exerciţii de grup şi sesiuni de instruire organizată, cu toţii aveam o marjă de manevră destul de mare în ceea ce făceam.

Mi-a lipsit sentimentul de camaraderie pe care îl stabilisem cu ceilalţi cursanţi din cadrul Academiei CorSec; dar aici ştiam cu toţii că suntem pionieri şi că suntem esenţiali pentru viitorul Noii Republici. Acest lucru a pus o presiune semnificativă asupra noastră pentru a reuşi, iar un program de pregătire mai dur şi mai aspru ar fi putut sfârşi cu uşurinţă prin a ne învrăjbi unii împotriva altora.

Şi, oricum, o parte din asta s-a întâmplat în mod natural. Pentru că am pus la inimă sugestia lui Luke, care dorea ca fiecare dintre noi să se simtă bine cu el însuşi şi cu eforturile sale, mă trezeam în zori şi mă duceam să alerg pe traseele din pădurile tropicale. Fiind treaz atât de devreme am avut ocazia să văd ceea ce era numit *Furtunile Prisma.* Atunci când luna traversa în spatele gigantului gazos şi rămânea în umbra sa, nopţile deveneau foarte reci. În atmosfera superioară se formau cristale de apă, iar când luna ieşea din spatele gigantului gazos, lumina soarelui era spulberată de milioane de prisme. Lumina dansa şi strălucea prin atmosferă, scânteind ca un fulger multicolor. Prima dată când am văzut-o, am crezut că a apărut o flotă pe orbită şi a început să se confrunte cu o altă flotă. Am văzut repede că nu era nimic îngrijorător şi am învăţat să aştept cu nerăbdare să o văd. Le-am împărtăşit vestea şi celorlalţi, desigur, iar unii dintre ei s-au târât afară din paturile călduroase pentru a urmări strălucitoarea furtună. Stăteau acolo şi priveau spre cer în timp ce eu mă pregăteam pentru alergare. Când am pornit la drum şi m-am întors să le fac un semn rapid cu mâna, am observat că unul dintre ei era mai atent la mine decât la furtună.

Gantoris.

Cred că ştiam că vor urma conflicte de personalitate inevitabile, dar, având în vedere unitatea noastră ca scop, speram că vor fi banale. Fiind un bărbat înalt, cu faţa lată, care îşi purta părul lung şi negru strâns într-o împletitură, Gantoris fusese un fel de conducător în comunitatea sa. Abilităţile sale în Forţă îi ajutaseră pe semenii săi să supravieţuiască şi avea toate caracteristicile unui lider. Se purta ca atare şi avea un ego puternic. Nu obişnuia să fie al doilea în faţa nimănui şi cred că decisese că făceam antrenamentul suplimentar pentru a intra în graţiile Maestrului Skywalker.

De fapt, făceam antrenamentul fizic suplimentar pentru că eram pur şi simplu încăpăţânat. Hotărâsem înainte să ajung aici că trebuie să mă menţin în formă

pentru a mă putea descurca bine, iar dacă nu continuam, trebuia să recunosc că am greşit. Gantoris nu era singura persoană prezentă cu un orgoliu sănătos, ceea ce îl făcea pe al meu să nu fie dispus să primească nicio lovitură, făcându-mă să recunosc că am greşit. Am făcut tot posibilul să ignor privirea dură pe care mi-a aruncat-o Gantoris şi am încercat doar să mă bucur de alergare. Pădurea tropicală şi umiditatea au făcut ca acest lucru să fie foarte dificil. În ciuda faptului că turmele mici de *runyip* îşi croiau drum pe aceste poteci suficient de des pentru a lăsa o mulţime de urme de copite, vegetaţia locală părea hotărâtă să recucerească potecile. Dacă nu erau rădăcinile noduroase ale copacilor care încercau să mă împiedice, îmi zgâriau faţa rădăcinile lemnoase şi scheletice ale orhideelor nebuloase. Orhideele atrăgeau privirile într-un alt sens – nu mai văzusem niciodată flori care să aibă asemenea vârtejuri de culoare în ele. O parte din mine se întreba ce alte tipare ar fi descoperit în florile lor cineva ca Ooryl, care putea vedea în gama ultravioletă.

Umiditatea trăgea cel mai mult de mine, iar hainele mele se îmbibau de transpiraţie încă de la primul kilometru şi jumătate. Alergarea m-a adus afară şi m-a purtat pe lângă *Templul Frunzelor Albastre*. Cu un astfel de nume, te-ai fi aşteptat să fie înconjurat de arbuştii cu frunze albastre care tindeau să invadeze cele mai multe dintre celelalte luminişuri, dar nu era adevărat. Numele venea de la modelele de frunze sculptate pe suprafaţa şi în jurul uşilor acelui templu mai mic. Nu intrasem încă înăuntru, dar Maestrul Skywalker menţionase că acesta conţinea un cristal albastru care pulsa cu putere. Ne spuse că nu avea niciun indiciu privind originea sau scopul său, lăsându-mi un mister de rezolvat în timpul meu liber – dacă mai aveam aşa ceva.

Principalul pericol în alergarea prin pădure venea de la unele dintre creaturile care trăiau acolo. Dacă aş fi dat peste un roi de gândaci piranha, cariera mea de Jedi s-ar fi încheiat destul de repede. Gândacii albaştri puteau să dezlipească carnea de pe oase mai repede decât aveau nevoie Jawa pentru a dezmembra un speeder. Din fericire, gândacii aveau tendinţa de a se deplasa prin partea superioară a pădurilor, iar majoritatea creaturilor se îndepărtau din calea lor cu un maxim de chiote, ţipete şi alte sunete de avertizare utile.

Woolamandrele cu blana lor albastră cu auriu se deplasau în haite prin pădure şi păreau să se bucure de o mare plăcere să-şi împroaşte ţintele cu frunze, beţe, fructe şi orice altceva care le venea uşor în labă, cum ar fi ocazional câte o căpuşă. Am învăţat destul de repede să nu-mi placă *woolamandrele* şi m-am trezit bucurându-mă în tăcere pentru *stintarilii* care pândeau prin copaci ca o armată în misiune de căutare şi distrugere. Rozătoarele aveau destui dinţi şi fălci suficient de puternice pentru a muşca sănătos din cele mai mari *woolamandre*. Deşi nu-mi doream ca o mulţime de *stintarili* să se mute în Marele Templu, mă bucuram să îi văd cum se îngrămădeau în direcţia oricărei haite de *woolamandre* care se hotăra să mă hărţuiască.

Lucrul care mi-a plăcut cel mai mult la alergări a fost că mi-a oferit un lucru pe care să-l fac, care era în mod distinct al meu şi pentru mine. Asta suna egoist, însă Luke începuse să sublinieze faptul că fiecare dintre noi va descoperi că are talente în anumite domenii ale Forţei – talente pe care nimeni altcineva nu le-ar putea împărtăşi, de fapt. Descoperirea lor ar fi doar o mică parte din descoperirea de sine şi din dezvoltarea noastră ca Jedi. Alergările mi-au oferit ceva care să facă legătura între viaţa mea trecută şi cea nouă şi mi-au oferit, de asemenea, şansa de a

mă gândi la ceea ce învăţam şi unde voiam să-mi îndrept eforturile în viitor. Alergarea îmi făcea bine, indiferent de ceea ce credea Gantoris, sau oricine altcineva, despre eforturile mele.

Kam şi cu mine am venit cu un plan de predare a unor tehnici de luptă de bază pentru ceilalţi recruţi, iar Maestrul Skywalker l-a aprobat cu câteva mici modificări. I-am supus pe ceilalţi procedurilor standard, trecându-i prin exerciţii în ritm lent, apoi lucrând din ce în ce mai repede, până când reflexele li se ascuţiră şi răspunsurile la atacuri veniră automat. În tot acest amestec, Luke ne-a insuflat Forţa, cerându-ne să ne simţim adversarii prin intermediul Forţei şi să monitorizăm ceea ce li se întâmpla.

În timpul demonstraţiilor am avut mari probleme în a face ceea ce mi-a cerut. Îmi amintesc că m-am confruntat cu Tionne, femeia zveltă, cu părul argintiu, care era cântăreaţă şi mai mult erudită decât ar fi fost vreodată războinică. Cu toate astea, entuziasmul ei de a deveni Jedi şi râsul ei plăcut au făcut din ea o bună studentă şi o camaradă mai bună. Veni spre mine, cu mâinile ridicate, de parcă ar fi vrut să mă doboare cu lovituri peste mână. I-am simţit apropierea şi puteam simţi schimbări subtile în echilibrul ei pe măsură ce se apropia, dar ceea ce simţeam nu avea prea multă importanţă pentru mine, deoarece era foarte uşor să mă întorc în direcţia atacului ei şi să mă folosesc de impulsul ei pentru a o arunca peste şoldul meu.

Ceea ce constituia exact ceea ce ea şi eu ştiam că se va întâmpla în secunda în care a început exerciţiul.

Pe măsură ce Kam începuse să adauge lecţii despre lupta cu sabia, simţirea adversarului meu a devenit mai importantă. Abilitatea mea în acest domeniu a început să crească, dar nu aveam suficientă încredere în ea încât să mă las în voia ei.

Deşi ne antrenam cu săbii de antrenament din lemn căptuşit, am tratat fiecare tăietură sau înţepătură ca şi cum ar fi fost de la o sabie adevărată. Foarte defensiv, m-am bazat pe elementele de bază pe care mi le-a predat Kam şi am constatat că mă ajutau în aproape nouăzeci la sută din timp.

În celelalte zece procente, Gantoris mi-a provocat câteva vânătăi urâte.

Instrucţia lui Kam nu putea fi criticată deloc în această privinţă, pentru că ne învăţase temeinic cele trei inele de apărare. Cel mai din afară inel era format din patru poziţii de gardă: dreapta sus, stânga sus, dreapta jos şi stânga jos. Mânerul sabiei se termina în largul corpului, cu vârful revenind spre mijloc pentru a prelua loviturile cu efect de măturare, care sunt foarte puternice, dar care cer şi mai mult timp pentru a fi date. Inelul din mijloc implica, de asemenea, patru poziţii de gardă: sus, jos, stânga şi dreapta. În timp ce în inelul exterior, lama tindea să fie ţinută în diagonală, în inelul de mijloc, sus şi jos se afla paralel cu solul, la înălţimea capului şi a genunchilor, în timp ce stânga şi dreapta erau perpendiculare pe acestea.

Ideea inelului de mijloc era de a prelua loviturile mai rapide şi de a le opri înainte ca acestea să se intersecteze cu corpul. Luke ne-a spus, de asemenea, că inelul din mijloc era eficient pentru a opri loviturile de blaster.

Inelul interior presupunea manevre de parare a loviturilor în loc de a le bloca şi era bun împotriva loviturilor de atac. Pentru această a treia linie de apărare, sabia era ţinută aproape, cu mânerul acoperind buricul. Prin înclinarea vârfului lamei şi prin preluarea atacurilor în treimea inferioară a acesteia, atacurile puteau fi îndepărtate, iar o ripostă la pieptul sau stomacul adversarului devenea o posibilitate foarte reală.

Inelul interior era ultima linie de apărare, periculoasă atât pentru a te apăra, cât şi pentru a ataca.

În acea după-amiază, m-am confruntat cu Gantoris într-un meci de luptă de bază. Pentru că era mai înalt decât mine, avea un oarecare avantaj în ceea ce priveşte puterea şi raza de acoperire. Singura mea salvare o reprezentau rapiditatea şi anii pe care îi petrecusem implicat în lupte dure şi tumultoase ca ofițer CorSec. De asemenea, m-a ajutat şi faptul că, datorită experienței în CorSec, ştiam că pot învinge pe cineva atât de mare ca el, îndoindu-mă în acelaşi timp că Gantoris se aflase vreodată într-o luptă reală cu cineva ca mine.

Ne-am înclinat unul în fața celuilalt în timp ce intram în cercul descris de camarazii noştri care gâfâiau şi transpirau. M-am întors spre dreapta şi l-am salutat pe Maestrul Skywalker, apoi spre stânga şi l-am salutat pe Kam. Kam şi-a ridicat mâna dreaptă, apoi a coborât-o rapid şi a strigat:

— Începeți.

Aşteptându-mă la o ofensivă, am făcut un pas înapoi. Ochii lui Gantoris străluceau de triumf, de parcă această concesie de un metru de teritoriu ar fi fost cumva o mare victorie. Mi-a aruncat un zâmbet rece, apoi a început să înainteze încet, la fel ca un *stintaril* care urmăreşte o căpuşă. Îşi ținea picioarele depărtate la lățimea umerilor în timp ce se apropia, cu genunchii îndoiți, dar ştiam că atacul nu avea să vină decât atunci când se ridica pe vârfurile picioarelor şi se pregătea să lovească.

Presimțirea mea că avea să facă exact asta a venit cu câteva nanosecunde înainte de a-l vedea pregătindu-se pentru atac. Aproape că am fost pe punctul de a pierde percepția în violența atacului său, dar începusem să reacționez la semnalele Forței înainte ca atacul să se producă. Lama mea s-a înălțat până la garda superioară dreaptă, în timp ce eu alunecam spre stânga. Am preluat atacul lui şi l-am dat la o parte atât de repede încât m-am surprins chiar şi pe mine însumi. Pentru că am ieşit din linia atacului său şi deja alunecam pe lângă flancul său stâng, cu o întoarcere a încheieturilor aş fi putut să cobor lama de lemn şi să i-o trec peste stomac, dar nu am făcut-o. În schimb, încercând să mă agăț de avertismentul pe care îl primisem, am dansat pe lângă el şi m-am pregătit pentru un nou atac.

Un alt atac a venit puternic şi rapid. Lama lui Gantoris a urcat, s-a învârtit şi a coborât într-o lovitură care m-ar fi despicat de la craniu până la buric. Mi-am ridicat lama în garda înaltă, pregătindu-mă să primesc lovitura, dar nu a mai venit. Dovedindu-se mult mai rapid decât mă aşteptam, Gantoris a răsucit sabia de antrenament din lemn în mâna stângă şi mi-a fulgerat tibia dreaptă. În ciuda căptuşelii de pe lamă, lovitura m-a durut foarte tare. În timp ce durerea îşi croia drum pe piciorul meu, am încercat să-mi amintesc unele dintre tehnicile Jedi de înlăturare a ei pe care le învățasem, dar faptul că mă aflam în mijlocul unei lupte nu era cea mai propice circumstanță pentru artele meditative. În timp ce mă rostogoleam, Gantoris m-a retezat din nou, lovindu-mă în partea din spate a coapselor şi făcându-mă să țip cu putere. Fața îmi ardea de ruşine. Iată-mă aici, cineva care-i ajuta pe ceilalți să se instruiască în autoapărare, iar Gantoris mă tăia fără probleme. Mă rănise, iar eu eram răvăşit şi vulnerabil. Încrederea în mine însumi a făcut implozie când am citit şocul, groaza şi zâmbetele comice de pe fețele prietenilor mei. În mintea lor eram victimă şi clovn, iar aceste două imagini reuşiră să macine în bucățele mici şi mărunte imaginea pe care o aveam despre mine – Keiran Halcyon, Erou Jedi.

Apoi am avut impresia foarte clară că următoarea lovitură urma să aterizeze pe urechea mea dreaptă şi să facă tot posibilul pentru a mi-o înfige în creier. Fără să mă gândesc în mod conştient, m-am aruncat în față pe burtă, apoi mi-am încrucişat picioarele şi m-am rostogolit pe spate. Picioarele mele s-au încrucişat cu picioarele lui Gantoris şi l-am trântit pe bărbatul mai mare la pământ. Mi-am învârtit propriul băț şi l-am lovit peste fese, apoi i-am eliberat picioarele de ale mele cu un şut.

Gantoris s-a ridicat, cu ochii îngustați, în timp ce eu doar m-am aşezat jos şi mi-am adus genunchii până la bărbie. Am rezistat impulsului de a-mi freca tibia şi m-am forțat să gândesc dincolo de durere, la ceea ce tocmai se întâmplase. În momentul în care fusesem cel mai vulnerabil, când fusesem bătut, am ştiut ce avea de gând să facă şi am fost în stare să reacționez la asta. Ceea ce m-a surprins a fost faptul că accesul meu la Forță venise într-un moment în care fusesem forțat să renunț la imaginea pe care încercasem să o afişez în fața celorlalți. Odată ce am trecut de prefăcătorie, Forța a curs mai liber. Era ca şi cum rolul pe care mi-l creasem inhibase fluxul, în timp ce abandonarea rolului m-a adus mai aproape de el.

Poate că nu trebuie să sculptez fluxul Forței în funcție de scopurile mele, ci mai degrabă trebuie să fiu sculptat pentru a deveni ceva ce conlucrează mai uşor cu Forța.

Gantoris îşi îndreptă sabia de exercițiu spre mine.

— Să începem din nou.

Mi-am azvârlit lama de lemn la o parte.

— Sunt pregătit. Vino.

— Ia-ți sabia, Keiran.

Am clătinat din cap.

— Oricând vrei, sunt aici.

Gantoris s-a uitat la Maestrul Jedi.

— Spune-i să se apere, Maestre Skywalker.

Privirea ochilor albaştri ai lui Luke a trecut de la Gantoris la mine, apoi s-a întors din nou.

— Se pare că este mulțumit cu poziția sa defensivă, Gantoris.

Bărbatul mai înalt îşi înălță bărbia.

— Este dezonorant pentru mine să lovesc pe cineva care este lipsit de apărare.

Luke surâse.

— Atunci, dacă nu vei lovi, el a câştigat. Te-a învins fără să dea o lovitură. Aceasta este o lecție pe care trebuie să o înveți, Gantoris.

— Da, Maestre.

Luke făcu un gest către sabia mea şi aceasta pluti înapoi spre mine.

— Aceasta, însă, nu este lecția pe care trebuie să o învețe Keiran. Dacă vrei, Keiran, apără-te singur.

Am smuls sabia din aer şi m-am ridicat în picioare. Am început să zâmbesc şi să îi ofer o provocare lui Gantoris, dar mi-am dat seama că asta însemna doar să ajut la reconstruirea iluziei care îmi sufoca accesul la Forță. M-am calmat şi i-am oferit lui Gantoris un salut rapid.

— Oricând vrei să începi.

Acesta s-a apropiat cu prudență, dar în timp ce îl priveam, fragmente din perspectiva mea vizuală se schimbau. Am văzut apărând o a doua şi o a treia imagine a lui, fiecare dintre ele mişcându-se la dreapta sau la stânga, cu brațele ridicându-se sau rotindu-se şi numai când forma lui adevărată s-a ridicat pentru a se potrivi cu una dintre ele, am ştiut de unde venea atacul său. Mi-am dat seama că

imaginile pe care le vedeam erau o senzație a proceselor sale de gândire, o reflectare a strategiilor cântărite şi respinse. Când îşi alesese opțiunea, eu o văzusem deja şi am putut să o evit cu uşurință.

În următoarele zece minute am continuat să ne luptăm. Modul în care îi citeam intențiile era departe de a fi infailibil, dovadă fiind vânătăile pe care le aveam. Am observat un tipar: după patru sau cinci eschive reuşite, deveneam încrezător şi chiar înfumurat, moment în care simțul mă înşela şi plăteam un preț chinuitor pentru aroganța mea. Păstrându-mi calmul şi concentrarea, lăsându-mi simțurile să se proiecteze dincolo de carapacea mea de muritor, puteam să-l simt pe Gantoris, precum şi să-l văd, să-l aud şi să-l miros. În cele din urmă m-am ferit de el timp de un minut întreg, fiind lovit doar de briza lamei sale.

Cu pieptul abia tresăltând şi transpirația pătându-i hainele kaki, Gantoris se aplecă puternic în față pe sabie.

— Această eschivare şi evitare funcționează bine împotriva loviturilor cu bastoane, dar nu te va proteja împotriva unei săbii de lumină.

Simțindu-mă la fel de secătuit, m-am aşezat pe iarbă.

— Nu mă aştept să mă confrunt cu mulți inamici care mânuiesc săbii.

Ochii lui Gantoris se ascuțiră.

— Dar într-o zi se va întâmpla asta. Când se va întâmpla, să ai grijă.

Luke pătrunse în cerc şi se lăsă în genunchi între noi doi.

— Când va veni acea zi, progresul vostru în Forță va însemna ca veți avea şi alte instrumente mai bune de folosit în apărare. Țineți minte, astăzi sunteți la începuturile voastre în Forță. Lecțiile învățate aici sunt doar începutul.

Capitolul 10

Dacă eram în faza de pruncie în Forță, nu mă dovedeam a fi băiatul precoce. Avertismentele pe care reuşisem să le folosesc, simțul slab al celorlalți creştea uşor, apoi se plafona. Dacă mă concentram sau dacă nu gândeam deloc, puteam simți pe cineva apropiindu-se de uşa camerei mele. Aceasta era cu siguranță o îmbunătățire față de avertismentele de o fracțiune de secundă pe care le primeam uneori când zburam sau când eram în CorSec, dar nu era genul de aplicare practică a unei abilități care să-mi permită să o găsesc pe Mirax. Măsurat în raport cu acest obiectiv, progresul meu părea mult prea mic, mult prea tardiv. Asta nu înseamnă că antrenamentul mi s-a părut dezamăgitor. Nu, în niciun caz. De fapt, am descoperit în el multe lucruri despre mine care m-au surprins. Nu am descoperit noi talente sau noi fațete ale mele, dar am redescoperit lucruri pe care le uitasem de mult timp.

Maestrul Skywalker ne-a condus pe toți printr-o serie de exerciții pe care spunea că le învățase de la profesorii săi, Obi-Wan Kenobi şi Yoda. Exercițiile erau, de obicei, chestii mărunte care păreau, la suprafață, o joacă de copii. Încercarea unora dintre ele părea o prostie, dar Tionne şi Kirana Ti – vrăjitoarea cu ochi verzi de pe Dathomir – şi chiar şi pustnicul prospector de gaze de pe Bespin, Streen, abordară aceste lucruri cu o admirație deschisă şi cu un umor care au făcut să fie mult mai uşor să mă prostesc.

Maestrul Skywalker stătea în fața noastră, după ce ne dispusese în semicerc pe luminişul cu iarbă de lângă Marele Templu.

— Acesta este un exercițiu structurat în două părți, care se va baza pe ceea ce am învățat acum o săptămână. Ceea ce v-am arătat atunci a fost o tehnică simplă pentru a înlătura durerea. Utilizarea ei este evidentă. Aceeaşi abilitate vă permite, de asemenea, să opriți intrările senzoriale. De ce ați vrea să faceți asta? Brakiss?

Bărbatul blond îi aruncă lui Luke un zâmbet.

— Colegul tău de cameră ar putea sforăi, aşa că ai putea să-ți opreşti auzul pentru a dormi.

Maestrul Jedi surâse.

— Foarte bine. Îmi amintesc că şi eu am folosit-o pentru asta de câteva ori. Un alt motiv?

Kirana Ti ridică o mână.

— Din moment ce ne bazăm foarte mult pe simțurile vizuale, o iluzie vizuală ne-ar putea orbi cu privire la ceea ce se întâmplă cu adevărat. A fi capabili să diminuăm sau să ne tăiem vederea ne-ar permite să determinăm ce se întâmplă cu adevărat.

Gantoris se încruntă.

— Dar asta v-ar lăsa orbi.

Kam nu fu de acord.

— Te-ai baza pe capacitatea ta de a simți lucrurile prin intermediul Forței pentru a compensa lipsa. Fără confuzia vizuală, acel simț ar trebui să vină mult mai clar.

Luke ridică o mână şi aprobă din cap.

— Aveți cu toții puncte de vedere bune. Cheia aici este să înveți să controlezi percepțiile. Mai întâi trebuie să vă asigurați că datele care vin sunt corecte. Filtrarea distragerilor sau ascuțirea unui simț pentru a aduna mai multe informații vă va permite să faceți asta. Vom lucra acum la acest aspect. Al doilea lucru de care ne vom ocupa, mai târziu, este determinarea adevărului sau falsității a ceea ce percepeți.

M-am scărpinat la ceafă.

— Adevărul şi falsitatea mi se par destul de simple.

— La suprafață sunt destul de clare, dar adevărul poate depinde de un anumit punct de vedere. Aşa cum mi-a spus Obi-Wan Kenobi: *Multe dintre adevărurile de care ne agățăm depind în mare măsură de propriul nostru punct de vedere*. Luke îmi zâmbi cu compasiune. Ai vrea să dai un exemplu pentru a demonstra acest lucru?

Am aprobat din cap.

— Lucrez mai bine cu duracretă decât cu vapori.

— Bine. Ochii albaştri ai lui Luke se îngustară până când deveniră cioburi de gheață în fântâni umbrite. Cu toții îl ştiți pe Darth Vader ca fiind cea mai malefică creatură care a trăit vreodată. A devenit un simbol al răului Împăratului. A personificat răul în mintea multora, inclusiv a voastră. Vocea lui Luke scăzu până la o şoaptă aspră, forțându-ne să ne străduim să-l auzim. Dar vă pot spune un lucru, a fost bun.

Mi-a căzut maxilarul, complet neîncrezător.

— Ce punct de vedere este ăsta.

Maestrul Jedi dădu din cap.

— Înțelegeți, vă rog, un lucru: în adâncul inimii lui Darth Vader se afla nucleul omului care fusese cândva. Deşi învelit în straturi de rău, acel om încă exista. În ultimele clipe de viață ale lui Vader, acesta a învins. A respins răul care îi transformase viața. L-a respins pe Stăpânul său, Împăratul, şi l-a ucis.

Capul lui Brakiss se ridică.

— Credeam că tu l-ai ucis pe Împărat?

Luke clătină din cap.

— Am contribuit la distrugerea Împăratului, apelând la binele din Darth Vader şi făcându-l să-şi schimbe inima. Am fost doar instrumentul schimbării care i-a permis lui Darth Vader să se răscumpere.

Mi-am amintit vag că Luke spusese că fusese întors din partea întunecată de dragostea surorii şi prietenilor săi.

— Trebuie să fi făcut un apel puternic la el.

— Da. Iubirea este un instrument puternic de folosit împotriva părții întunecate. Dragostea surorii mele m-a salvat. Luke ezită o clipă. Iar iubirea unui fiu pentru tatăl său este cea care l-a salvat pe Darth Vader.

Mi-ar plăcea să afirm că am desluşit instantaneu întreaga semnificație a celor spuse de Luke, pentru că am fost antrenat ca detectiv să analizez mărturisirile şi să îmi dau seama ce spun cu adevărat ființele. Adevărul este, însă, că odată cu cuvintele lui au venit raze de mândrie şi compasiune şi doar o urmă de teamă care au căzut asupra mea ca o explozie de ioni. Carnea mi s-a încrețit şi mi-am reprimat un fior când în creierul meu a explodat, în sfârşit, conştientizarea faptului că Luke Skywalker era fiul lui Darth Vader. Am aprobat din nou din cap.

— Iată o perspectivă pe cinste.

Ştiind cât de mult îl veneram pe tatăl meu şi memoria lui, nu puteam avea

decât simpatie pentru Luke. Fusesem destul de norocos să-mi cunosc tatăl, ca el să mă ghideze. Chiar şi în timp ce ne croiam drum prin aceste exerciţii simple, îmi amintesc că l-am văzut pe tatăl meu făcând unele dintre ele când eram copil. Aşa cum face orice copil, l-am imitat, iar el m-a instruit, spunându-mi că era jocul nostru secret şi că nu trebuia să îl dezvălui nimănui. Nu m-a învăţat nimic din ceea ce, într-o manifestare de entuziasm tineresc, ar fi putut dezvălui înclinaţiile mele Jedi oricăruia dintre vânătorii de Jedi ai Împăratului. Chiar şi aşa, acestea au format o bază pentru pregătirea mea actuală, fără de care aş fi fost complet inutil.

Aveam un milion de întrebări pe care voiam să i le pun despre *când* şi *unde* a aflat despre tatăl său. Voiam să ştiu totul pentru a completa trecutul cunoscutului *erou orfan dintr-o lume deşertică*, o biografie pe care o auzisem cu toţii de nenumărate ori despre el. Revelaţia despre Vader a adăugat brusc profunzime la ceea ce ni se spusese. În momentul celei mai mari victorii ale sale, a pierdut scopul pe care îl urmărise. Şi-a răscumpărat tatăl şi l-a pierdut în acelaşi timp. Cel puţin în cazul meu, deşi mi-am pierdut tatăl, am avut toate lucrurile bune despre el pe care să mi le amintesc şi să le preţuiesc.

Luke se uită la pământ, aproape căindu-se.

— V-am spus acest lucru pentru a-i oferi lui Keiran exemplul său şi pentru a coborî bariera dintre noi. Vreau să înţelegeţi că nicio decizie nu este definitivă. Dacă vreţi să evitaţi ispitele părţii întunecate, trebuie să fiţi în permanenţă vigilenţi. Dacă veţi cădea în partea întunecată, puteţi fi readuşi înapoi. Eu am fost răscumpărat. Am fost şi un izbăvitor. Doresc să vă ghidez astfel încât să nu trebuiască să cădeţi niciodată în ea. Acum cunoaşteţi şi ultimele mele secrete. Am încredere în voi şi aştept cu nerăbdare momentul în care îmi veti încredinţa orice secret care vă tulbură.

Îşi ridică capul şi faţa i se lumină, spulberând atmosfera mohorâtă care se instalase peste noi.

— Rumegând la asta o să pierdem ziua, aşa că vreau să ne întoarcem la exerciţii. Vă veţi alege un partener şi fiecare dintre voi va dezveli un antebraţ. Veţi închide ochii şi vă veţi folosi de ceea ce aţi fost învăţaţi pentru a bloca senzaţiile la nivelul acelui antebraţ. Apoi, fiecare dintre voi va lua o pietricică şi o va ţine între degetul mare şi arătător al braţului care nu este blocat. Folosind celelalte simţuri rămase – şi concentrându-vă asupra simţurilor celeilalte persoane prin intermediul Forţei – veţi aduce acea piatră cât mai aproape posibil de a atinge pielea celeilalte persoane. Odată ce simţiţi atingerea pietrei prin intermediul Forţei, întindeţi uşor mâna şi atingeţi braţul partenerului dumneavoastră. Scopul este să te apropii cât mai mult posibil de atingere fără a face acest lucru şi să reacţionezi doar atunci când o atingere este percepută prin Forţă, dar nu simţită fizic.

M-am asociat cu Tionne şi am îngenuncheat alături de ea. Amândoi ne-am suflecat mânecile de pe antebraţele stângi şi le-am arătat celuilalt, cu încheieturile mâinilor în sus. Am localizat destul de uşor pietricele cu mâinile noastre libere şi le-am ţinut în echilibru deasupra antebraţului celuilalt. Oferindu-i un zâmbet curajos, am închis ochii şi mi-am suprimat senzaţia la nivelul antebraţului stâng. Apoi am încercat să simt prezenţa lui Tionne. Să spun că m-am întins cu simţurile mele ar fi într-adevăr o exagerare. Am vrut să produc un efect de câmp, permiţând simţurilor mele să se extindă şi să o cuprindă pe Tionne, dar efortul mi s-a părut la fel de dificil şi dureros ca şi cum aş fi încercat să vreau să mi se desprindă carnea pentru ca muşchii mei să se extindă spre exterior. Am inspirat adânc şi am lăsat aerul să iasă

încet, focusându-mă asupra ei pentru a-mi recăpăta concentrarea.

M-am întrebat pentru o clipă ce să fac, apoi mi-am dat seama că încercam cu adevărat prea mult să mă întind. În primul rând, trebuia să fiu în stare să simt brațele lui Tionne, nu întregul ei corp şi prezența ei. Restrângerea sarcinii a făcut-o mult mai uşor de gestionat şi imediat am simțit cum o explozie de încredere de sine pompează mai multă energie în mine. Apoi, urmând aceeaşi linie de gândire, mi-am dat seama că nu era nevoie să simt la microni unde se afla mâna sau brațul ei, întrucât ambele erau destul de mari. Mi-am mutat gândirea într-o nouă paradigmă în care am văzut firele de păr de pe brațul meu emanând mici fire de Forță care se împleteau într-o plasă luminoasă. Când simțeam un contact, făceam plasa şi mai fină sub el şi îi adăugam profunzime, astfel încât, în timp ce pietricica ei se apropia de pielea mea, o vedeam cum pătrunde în straturile ecranului meu.

Un zâmbet îmi înflori pe față. Diferența dintre contact şi non-contact era doar un strat, un strat definit ca un micron, dar un strat care era uşor de perceput atunci când reuşeam să mă concentrez. Când piatra ei mi-a atins pielea şi ultimul strat s-a despărțit sub ea, am ridicat un deget şi i-am atins cotul. Asta a adus un mic oftat din partea ei şi am zâmbit un pic mai mult. Apoi mi-am mutat concentrarea pe mâna dreaptă. Am proiectat din degetele mele nişte ramificații similare, formând o capsulă care a înconjurat piatra. Am modelat-o folosind ceea ce puteam simți din ea cu degetele mele. Rezoluția în punctul de contact al pielii mele cu ea a devenit foarte fină, dar a rămas indistinctă acolo unde mi-am imaginat că se afla punctul pietrei.

Cu toate astea, am coborât piatra spre brațul ei şi am început să injectez culoare în capsula mea senzorială. În punctul de contact cu pielea ei, am făcut capsula să devină verde. Pe măsură ce piatra se apropia din ce în ce mai mult de pielea ei, culoarea s-a schimbat în galben. Apoi, ultimul strat a devenit roşu şi mi-am oprit mişcarea fără să o ating. Apoi m-a bătut pe cot.

Am tresărit brusc înapoi şi capsula mea senzorială a dispărut pentru o clipă. Am restabilit-o şi am redefinit forma de piatră. Din nou m-am apropiat şi m-am oprit înainte de ceea ce am crezut că este contactul, dar abia a şasea oară am reuşit să definesc forma pietrei cu suficientă precizie încât m-am oprit înainte să o ating.

Am continuat exercițiul şi râsetele rapide şi strigătele triumfătoare au răsunat curând dinspre perechi. Am devenit aproape jucăuşi în ceea ce făceam, tachinându-ne unul pe celălalt. Pe măsură ce devenea mai mult un joc, mi s-a părut mai uşor să-mi proiectez ecranul şi să-l împing mai departe. O parte din mine voia să încerce să îl folosească pentru a citi contururile feței lui Tionne, pentru a vedea când zâmbea şi să-i văd fruntea încruntată de concentrare, dar m-am abținut.

Faptul că nu voiam să obțin o mai mare percepție a lui Tionne m-a surprins, pentru că m-am trezit reacționând la ea ca şi cum ar fi fost un pericol. Cu siguranță era frumoasă şi categoric atrăgătoare, deşi culoarea pielii o situa în afara a ceea ce văzusem până atunci ca fiind *genul meu*. Frumusețea ei fizică era totuşi un motiv mai puțin periculos, mi-am dat seama, decât modul ei foarte deschis şi prietenos de a se purta cu toată lumea. Dacă, în acest stadiu, ar fi fost posibil să identific pe cineva care să formeze inima grupului, aş fi ales-o pe ea. Ca atare, dacă ar fi ştiut cine eram şi motivele pentru care mă aflam la academie, mi-ar fi oferit alinare.

Un confort pe care l-aş fi savurat. Un confort care m-ar fi costat.

Nu-mi făceam griji că aş putea fi sedus de ea – presupuneam că Tionne nu era interesată de mine, iar eu nu eram interesat de nimeni în afară de soția mea. Ceea ce mă îngrijora era să accept simpatia pe care mi-o oferea. Din momentul morții tatălui

meu, mă ţinusem închis faţă de toţi, cu excepţia câtorva prieteni foarte buni. Cu Mirax mă deschisesem şi mai mult şi, deşi puteam fi foarte deschis cu prietenii, glumind cu ei şi acceptându-le ironiile, vulnerabilitatea încă mă speria.

În parte, asta venea din cauza slujbelor pe care le avusesem. În CorSec, ultimul lucru pe care vrei să laşi să-l vadă un infractor este că poate ajunge la tine şi că te poate răni emoţional. Pentru a combate acest lucru, ai tendinţa de a-ţi amorţi sentimentele şi de a trata lumea pe care o întâlneşti în cadrul profesiei ca fiind *ei*. *Ei* nu fac parte din familia ta sau din organizaţia ta. *Ei* nu sunt la fel de reali şi, prin urmare, ceea ce gândesc şi spun *ei* nu te poate afecta. Era o dezumanizare care permitea detaşarea; o detaşare de care aveai nevoie dacă voiai să supravieţuieşti în timp ce te confruntai cu tragedii şi cruzimi mari.

Chiar şi în *Escadrila Vagabond* am căzut pradă acelei detaşări. Când ne-au murit prietenii, m-a durut foarte mult, aşa că m-am abţinut să nu mă implic cu noii piloţi. Nici măcar nu mi-am dat seama că făceam asta până când mi-a atras Wedge atenţia într-o zi. A zâmbit şi mi-a spus că s-a surpins şi pe el făcând acelaşi lucru, dar că, depăşind această tendinţă naturală, a descoperit că poate să se apropie de piloţi, să îi ajute să fie mai buni, astfel încât să nu îi piardă.

Sentimentul că Tionne era un astfel de pericol s-a instalat ca un alt zid în jurul inimii mele. Bănuiam că va interfera cu accesarea şi simţirea Forţei, în acelaşi mod în care o făcuse anterior concepţia mea exacerbată despre mine însumi.

Teama de vulnerabilitate era de fapt doar un alt aspect al personalităţii mele de bază. Pentru a-mi atinge potenţialul maxim ca Jedi, ştiam că va trebui să o ocolesc sau să o depăşesc, dar nu mă simţeam încă pregătit să decid cum vreau să fac asta.

Sunetul vocii lui Luke m-a scos din introspecţia mea.

— Fără să deschideţi ochii sau să vă îndepărtaţi de partenerul vostru, vreau să vă puneţi pietricica în palma partenerului vostru. Vreau ca apoi să vă întindeţi cu simţurile, să găsiţi acea pietricică şi să folosiţi Forţa pentru a o face să se mişte. Acesta este un pas mare. Până acum aţi folosit Forţa într-un sens pasiv, pentru a vă îmbunătăţi percepţiile. Acum veţi aplica Forţa mai direct şi veţi folosi energia ei pentru a face piatra să se mişte. Dacă o puteţi ridica din palma partenerului vostru, cu atât mai bine.

Am simţit piatra lui Tionne aterizând în mâna mea.

— Asta va fi fantastic, Keiran. Poveştile despre Jedi care levitează tot felul de lucruri sunt numeroase.

— Sunt sigur.

Mi-am lăsat piatra în mâna ei şi imediat am pierdut orice simţ al ei. Acest lucru era de rău augur pentru mine. M-am aplecat şi am atins-o doar cu un deget, sperând să aprind ecouri ale simţului meu tactil al acesteia. *Nimic.*

— Ai atins-o cu degetul, Keiran.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Am inspirat adânc şi am lăsat-o să cadă încet. Mi-am adunat gândurile şi mi-am reconstruit ecranul senzorial. L-am proiectat în afară şi în jos spre palma ei şi i-am cartografiat mâna. Îi puteam simţi carnea şi modul în care Forţa curgea prin ea. Între noi puteam simţi o rezonanţă şi puteam chiar să detectez un punct mort în mijlocul ei. Piatra, trebuia să fie piatra. Am zâmbit şi mi-am *aplecat* voinţa pentru a muta piatra. *Nimic.* Nu a ajutat deloc faptul că în acel moment piatra ei dansa în palma mea ca şi cum un cutremur de pământ ar fi zguduit planeta. Râsul ei ascuţit –

pe jumătate țipăt, pe jumătate râset – mi-a dat de înțeles că ea simțise mişcarea pietrei. Am simțit cum bucuria pură se revarsă din ea şi nu m-am putut abține să nu zâmbesc, chiar dacă piatra mea stătea nemişcată ca pietrele de temelie ale Marelui Templu.

Am încercat să împing şi să o fac să se mişte din nou, dar nu am obținut nimic.

Am deschis ochii şi m-am uitat la Maestrul Skywalker.

— Cred că nu se întâmplă nimic.

El surâse.

— Nu gândi, *simte-o*. Se va întâmpla.

Am ridicat din umeri.

— Nu mişc nici măcar praful de pe piatra asta.

— Nu crezi, de aceea eşuezi.

Luke îşi deschise brațele pentru a-i cuprinde pe ceilalți studenți. Când m-am uitat în jur, am văzut că salturile scurte pe care le făcuse piatra lui Tionne erau nesemnificative în comparație cu ceea ce realizaseră ceilalți. Cel mai rău, Gantoris avea un halou de pietricele care se roteau cu viteze diferite în jurul capului său.

— Vezi, mărimea nu contează, numărul nu contează. Dacă crezi, deschizi calea pentru ca Forța să curgă prin tine.

Am clătinat din cap.

— Cred, dar se pare că nu suficient de mult.

Ochii lui Gantoris se deschiseră şi se holbă la mine dincolo de capul lui Streen.

— Tu crezi în eşec, Keiran, şi de aceea eşuezi. Este un ciclu fără sfârşit.

Luke făcu un gest spre Gantoris şi pietrele care orbitau în jurul capului lui zburară în aer. Se împletiră într-un model complicat aproape prea rapid pentru a fi urmărite cu privirea. Ar fi fost aproape imposibil de privit, dar Luke lovea pietrele una de alta, creând scântei în diverse puncte. Apoi, ca un roi de gândaci piranha la vânătoare, pietrele zburară şi dispărură în pădurea tropicală.

— Există un singur ciclu fără sfârşit, Gantoris. Acel ciclu este viața, iar viața este cea care creează Forța. Succesul vine atunci când simți, înțelegi şi controlezi Forța. Apoi zâmbi. Ritmul poate fi diferit, dar progresul este acelaşi pentru voi toți. Eşecurile sunt de aşteptat. Succesul şi eşecul vor face întotdeauna parte din antrenamentul vostru.

— Nu şi pentru mine. Gantoris clătină din cap cu hotărâre. Eu aleg să nu eşuez.

Declarația lui Gantoris mi-a provocat un fior pe şira spinării. Auzisem acel ton de multe ori înainte, deşi cuvintele fuseseră diferite. *Niciodată nu mă vei prinde în viață, CorSec.* Aşa spuneau mereu, iar dezastrul urma aproape de fiecare dată. Aici, la Academia Jedi, unde învățam să manipulăm energia care lega universul, nici nu voiam să mă gândesc ce fel de tragedie ar fi putut să provoace Gantoris.

Capitolul 11

În seara aceea, după cină, m-am trezit gândindu-mă la ceea ce spusese Luke. Ideea că trebuia mai întâi să simt Forța înainte să o pot folosi m-a făcut să reevaluez ceea ce învățasem până atunci. Luke mai spusese că, înainte de ceea ce încercasem mai devreme, folosisem Forța doar în mod pasiv, pentru a îmi spori simțurile. Acest lucru m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva am utilizat rezervorul de energie a Forței pe care corpul meu îl producea. M-am gândit că fiecare creatură vie genera suficientă Forță pentru a fi conştientă şi în contact cu lumea, dar pentru a depăşi acest nivel era nevoie de un flux de energie sporit. Era necesar să se pătrundă în Forța însăşi. Luke spusese că trebuia să cred, dar asta însemna să renunț la propriile îndoieli. Acest lucru m-a readus la conştientizarea faptului că îndoielile mele făceau parte integrantă din ceea ce eram şi, dacă nu reuşeam să le depăşesc sau *până când nu reuşeam să le depăşesc*, urma să am blocat accesul la Forță. Simțeam că trebuie să mă sacrific pentru a putea simți Forța şi a o folosi, şi totuşi nu voiam să fac asta.

Cu toate astea, mica mea cameră emana *sacrificiu*. Numele încrustate în piatră o arătau foarte clar. Porkins şi Biggs muriseră lângă Yavin, sacrificând tot ce erau şi tot ce ar fi putut fi vreodată. Viața lui Wedge fusese sacrificată pentru Rebeliune; visele sale fuseseră amânate, accesul său la o viață pe care alții ar fi considerat-o normală îi fusese interzis. Iar dacă îl includeam şi pe Luke în acest grup, el rămăsese cu misiunea de a recrea un Ordin de pacificatori pe care tatăl său îl distrusese, pentru a putea reconstrui o galaxie la a cărei scindare ajutase tatăl său.

Dintr-o dată, spațiul camerei mele a devenit sufocant şi închis. Aici, trei bărbați juraseră să pună capăt Imperiului sau să moară. Ştiind probabil mai puțin despre viitorul lor decât ştiam eu despre al meu, trăind o viață mult inferioară celei pe care am cunoscut-o eu, ei au făcut alegerea; şi o alegere similară tocmai mi s-a cerut şi mie.

Iar alegerea mea a fost mai uşoară, deoarece nu trebuia să renunț decât la preconcepțiile şi prejudecățile mele, nu la carnea, sângele, creierul şi viața mea.

Trebuie să nu mai gândesc ci să simt. Trebuie să-i dau frâu liber. Am suspinat cu voce tare. *Poate că Iella are dreptate, poate că soarele de pe Coruscant va deveni nouă înainte ca eu să pot face asta.*

Am fugit din camera mea şi m-am trezit rapid în turboliftul care ducea pe acoperiş. Luna noastră se strecura în spatele gigantului gazos şi îşi întorsese fața de la el, aşa că intram în *Noaptea Adevărată*, nu doar în *Noaptea Crepusculară*. Mă aşteptam să fie frig şi am resimțit o rafală zdravănă de aer rece când uşa liftului se deschise. M-am bucurat de felul în care briza mi-a absorbit căldura şi am sperat ca gândurile mele să fie la fel de reci ca şi trupul meu.

Ştiam că teama mea de schimbare era o prostie. Din punct de vedere intelectual, puteam vedea transformarea ca pe cea a unei insecte care trece de la un stadiu de viață la altul. Creatura era aceeaşi, avea acelaşi cod genetic, dar trecea la o fază care îi dădea abilități mai mari. În cazul meu, abilitățile mai mari ar fi adus responsabilități mai mari. Nu credeam că mi-e teamă de ele, dar în starea de

frământare în care mă aflam, nu eram sigur de nimic în privința mea. Am început să fac un traseu lent în jurul vârfului pătrat al Templului şi am văzut o siluetă aşezată în colțul de nord-est. Am încercat să-mi întind simțurile pentru a vedea cine era, dar acestea nu au ajuns prea departe. Silueta s-a întors cu fața spre mine, lăsând vântul să-i fluture barba pufoasă, apoi s-a întors să privească spre pădure şi spre pătura neagră de cer în care se cuibăreau miliarde de stele.

M-am apropiat de el, dar m-am retras câțiva paşi pentru a-i lăsa spațiu.

— Nu credeam că mai e cineva aici sus, Streen.

Bătrânul ridică din umeri.

— Sunt atât de obişnuit să fiu singur, încât nu pot suporta prea multă companie.

— Te las, atunci.

— Nu, nu e nevoie. Deşi umbrele îi ascundeau fața când se întoarse din nou spre mine, am simțit o intensitate care radia din ochii lui invizibili. Te stăpâneşti suficient de bine încât prezența ta să nu fie dureroasă.

— Mulțumesc.

— Iartă-mă. Abilitățile mele de relaționare personală nu sunt ceea ce ar trebui să fie. Zâmbi în timp ce strigătul unduitor al *stintarililor* la vânătoare părea să râdă de el. Ani de zile, singurii mei tovarăşi au fost *rawwkii* de pe Bespin… necrofagi mari negri cu aripi de piele. Au un sistem rudimentar de inteligență. Nu i-am învățat niciodată vreun truc util, dar veneau când aveam mâncare pentru a-i hrăni.

Am zâmbit şi m-am aşezat pe piatra rece.

— Am avut prieteni despre care nu aş putea spune la fel de multe.

— Prospectarea gazului pe Bespin a fost o muncă singuratică, dar nu m-a deranjat. Bătrânul îşi bătu capul cu un deget. Tot auzeam voci în cap, simțeam stările de spirit ale ființelor. Numai dacă mă îndepărtam de ele reuşeam să le fac să tacă. Acum, antrenamentul Maestrului Luke mă ajută să fac asta în mod conştient. Să nu ratezi asta. Readuce misterul în viață.

I-am aruncat un zâmbet nedumerit.

— Misterul?

— Da. Ca tine, de exemplu.

— Eu?

— Eşti foarte introvertit, şi totuşi unele părți se scurg din tine. Mândria e destul de fierbinte ca să topească oțelul dur. Streen ridică din umeri. Şi durerea. Simțul judecății taie ca o sabie de lumină.

— Serios. Expresia mea deveni tăioasă. Streen putea fi luat cu uşurință drept un bătrân prost, dar în mod clar era perspicace. Să-l resping ar însemna să-mi fac un deserviciu. Ce vrei să spui?

Streen chicoti.

— Nu-ți place Gantoris.

— Nu e nevoie de abilități de Jedi ca să-ți dai seama de asta.

— Nu, cred că nu. Nici el nu te place prea mult. Streen se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe coate şi pe antebrațe. Îți aminteşti exercițiul de azi?

— Cu Gantoris plasând pietre pe orbită?

— Exact. Nu ar trebui să te descurajezi. Când Maestrul Luke şi Gantoris au venit pe Bespin să mă găsească, mi-au făcut o demonstrație practică a modului în care poate fi folosită Forța. Gantoris a învățat cum să împingă cu mintea pentru a face ceva să se mişte la distanță.

Mi-am ridicat capul.

— Înțeleg.

Gantoris ştia deja cum să folosească Forța pentru a manipula materia, motiv pentru care a excelat la acest exercițiu. Luke nu s-a luat de el din cauza acestui avantaj, în momentul în care Gantoris a început să mă atace. Ar fi putut avea o mie de motive pentru a nu face asta, inclusiv acela de a permite ca vorbele lui Gantoris să-mi stimuleze simțul competitivității. Nu ştiam dacă acesta era scopul lui Luke sau dacă ceea ce se întâmplase ar fi îndeplinit acest scop, dar faptul că ştiam deja că Gantoris nu avea probleme să profite de o oportunitate reprezenta un alt punct de vedere pe care l-am luat în considerare bucuros. Oricum, nici măcar acea informație nu mă aducea mai aproape de a simți Forța.

— Pot să-ți pun o întrebare, Streen?

— Tocmai ai făcut-o, însă îți voi da un răspuns.

— Mulțumesc. M-am aplecat în față, sprijinindu-mi coatele pe genunchi. Cum se simte Forța pentru tine?

— Se simte ca zece kilograme de viață într-o cutie de cinci kilograme. Vocea lui căpătă forță şi se lumină în tonalitate. Acum nu mai simt decât un firicel, ca niste particule de praf care plutesc într-o rază de soare, unul câte unul, doar trecând prin mine, dar este atât de bine încât nu se poate descrie. Mă gâdilă puțin, mă simt ca la primul sărut, sau ca zvâcnetul pe care îl simți atunci când fluxul obținut la sabacc face ca mâna ta să fie mai bună decât cea pe care pariai deja.

Am vrut să chicotesc spunând că şi eu am avut întâlniri de genul ăsta, dar uimirea pură din vocea lui ar fi făcut ca gluma să sune amară.

— Uau.

— Cum o simți tu?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Nu o simt. Cred că Forța din mine este suficient de puternică pentru a-mi permite să fac lucruri mărunte, dar nu am simțit ceea ce descrii tu. Nici măcar pe aproape.

— Vei simți.

— Sper că da.

— Vei simți. Vocea lui Streen coborî din nou la tonul său mai scăzut. Lasă-mă să te întreb ceva.

— Schimb echitabil.

— Maestrul Skywalker ne-a vorbit mult despre partea întunecată şi despre cum este egoistă, rea şi crudă.

— Corect.

— Bine, acum îți aminteşti de *rawwkii* de care ți-am pomenit, cum că nu am putut niciodată să-i învăț un truc? Ei bine, a fost o dată când unul părea mai deştept decât ceilalți. Doar un pic, nu foarte mult, doar un pic. Şi am crezut că promitea mult, aşa că am încercat să-l învăț să-şi desfacă o aripă, apoi pe cealaltă şi să salte în sus şi în jos în ritmul unei melodii pe care o fluieram. Am vrut doar să-l văd dansând puțin, doar puțin.

Singurătatea din vocea lui Streen începu să-mi strângă inima.

— Te ascult.

— Acum mă gândeam, poate, cumva, că dacă aş putea să-l conving să o facă o dată şi să-l recompensez, ar face-o mai des. Devenisem foarte frustrat şi chiar furios. Şi cred că am folosit Forța pentru a-l face să danseze pe muzică. Doar o singură

dată. Şi nu l-am rănit şi i-am dat mâncare şi toate alea. Vocea lui Streen se stinse în mijlocul unei cacofonii de urlete de *stintaril*. Am folosit partea întunecată? Am făcut rău?

— Nu sunt sigur că este o întrebare la care pot răspunde.

— Încearcă.

Am dat din cap şi am oftat greu, privindu-mi respirația contopindu-se într-un nor de vapori albi.

— Într-un sens absolut, pe baza a ceea ce ne-a spus Maestrul Skywalker, da, s-ar putea să fi atins partea întunecată. Într-un sens foarte real, însă, ceea ce ai făcut a fost egoist, însă atât de neînsemnat, încât pe o scară de la unu la *distrugerea Alderaanului*, nu reprezintă nici măcar o zecimală.

Silueta bătrânului care dădea din cap eclipsa stelele.

— Şi unde ai clasifica afirmațiile tale despre trecutul tău?

— Poftim?

— Mi s-a spus că te tragi dintr-o familie de Jedi Corellieni şi că ai luptat alături de Rebeliune.

— Toate astea sunt adevărate.

— Dar această mândrie din tine, este genul de mândrie acumulată în urma unui lucru pe care l-ai făcut. Povestea care se spune despre tine nu o susține prea bine.

— Înțeleg asta. Cred că totul este o chestiune de perspectivă. M-am ridicat din nou în picioare. Adevărul este că, probabil, ceea ce am fost înainte nu este atât de important. Aş putea să-ți spun tot felul de lucruri despre mine. Pe unele le-ai putea crede. Pe altele nu le vei crede. În cele din urmă, însă, niciunul dintre ele nu ne va ajuta să devenim Cavaleri Jedi. Sunt mândru de ceea ce am făcut, dar voi fi mai mândru să fiu un Jedi.

Streen râse puțin.

— Aşadar, nu minți, doar că nu spui tot adevărul pentru că nu va însemna prea mult acum.

— Cred că în linii mari, da.

— Pot trăi cu asta. Streen se ridică în picioare şi arătă spre turbolift. Ei bine, am putea la fel de bine să le arătăm celorlalți că suntem suficient de deştepți încât să ne întoarcem înăuntru atunci când se face frig.

— Nu ar fi bine ca nişte Cavaleri Jedi să fie văzuți ca fiind atât de prostuți, nu-i aşa? am întrebat eu în timp ce am luat-o la pas cu el.

— Nu, n-ar fi deloc bine.

* * *

În următoarele câteva zile am trecut prin rotație printr-o serie de exerciții care au subliniat incapacitatea mea de a simți Forța. Alți studenți aveau dificultăți cu diverse aspecte ale ceea ce am ajuns să numesc *împingere*. Fie că trebuia să trimit ceva departe, să îl aduc aproape, să îl ridic, să îl cobor, să îl mişc de la distanță sau de aproape, m-am dovedit a fi îngrozitor de inapt în această privință. Din când în când, Luke folosea aforismul *mărimea nu contează*, pentru a-i încuraja pe ceilalți să uite de îndoielile lor; la mine a devenit o bucurie chiar şi cea mai mică zvâcnire a unei pietre.

Adevărul era, totuşi, că nu puteam face nici măcar o ondulație într-un pahar cu apă. Şi, deşi capacitatea mea de a simți duşmanii şi ceea ce plănuiau aceştia să facă începuse să se îmbunătățească, totuşi nu simțeam Forța intrând în mine din afară. Progresul meu în ceea ce priveşte aspectele defensive venea ca urmare a deschiderii mai mult a Forței din interiorul meu, dar această deschidere părea să vină ca parte a dorinței mele instinctuale de autoconservare.

Iar eu eram blocat de dorința internă de păstrare a sinelui.

Ceva trebuia să cedeze, iar eu credeam că am găsit o cale de a o face să cedeze.

Luke ne aranjase în cerc în jurul unui bolovan uriaş îngropat pe jumătate în pământ. Apoi făcu semn cu capul spre el.

— Vi s-a spus în repetate rânduri că mărimea nu contează. Acest lucru este adevărat. Totuşi, asta nu înseamnă că toate sarcinile vor fi simple. Acest bolovan, din câte ştim noi, este de fapt doar vârful unui soclu adânc înfipt în pământ. Nu ştim cât de mare este. Mutarea acestuia poate necesita nu doar un efort titanic, ci şi un efort susținut. Cu Forța care curge prin voi, veți fi capabili să îl mutați. Dacă Forța nu curge, sarcina nu va fi îndeplinită.

Ne-a privit pe fiecare dintre noi în mod sincer.

— Cine va fi primul care va încerca?

Gantoris făcu un pas înainte.

— Maestre, aş vrea eu.

— Maestre, dacă îmi permiteți. Mi-am plecat capul spre el. Eu aş fi primul care să *o facă*.

Gantoris rânji în direcția mea.

— Tu? Tu nu vei *face* nimic.

Luke se uită la mine.

— Crezi că eşti pregătit?

Am ridicat din umeri.

— Cred că *trebuie* să o fac. Poate că, concentrându-mă pe lucruri mărunte, mi-am închis calea către Forță. Pentru a o simți, trebuie să mă deschid către ceva mai mare. M-am uitat în jurul meu, făcând contact vizual cu toată lumea. Trebuie să mişc această stâncă, prin urmare o *voi* mişca. Asta cred.

Mizam foarte mult pe impulsurile interne de a nu vrea să dau greş. Acceptam că eşecul era posibil şi eram dispus să trăiesc cu consecințele eşecului, ceea ce însemna că încercarea mea nu va fi frenetică sau plină de emoțiile negative care anunțau partea întunecată. Aş fi depus doar cel mai bun şi sincer efort al meu. Aş fi făcut toate lucrurile pe care fusesem învățat să le fac şi aş fi reuşit.

Maestrul Jedi aprobă din cap.

— Atunci, este al tău să îl mişti.

Închizând ochii, m-am concentrat şi am inspirat adânc. Expirând încet, mi-am lăsat simțurile să se extindă şi i-am atins pe Tionne şi pe Streen de o parte şi de alta a mea. Apoi conştiința mea a sărit, legătură cu legătură, până când am reuşit să simt unde se aflau toți cei din cerc. De acolo am început să lucrez în interiorul meu şi, pe măsură ce făceam asta, am început să simt primele furnicături firave de energie.

Am simțit aproape ca şi cum un fulger ionic ar fi lovit în apropiere. Mi s-a ridicat părul de pe brațe. Nu am presat, nu am alergat după Forță, ci m-am întins pentru a o lăsa să vină la mine. Pe măsură ce mi-am deschis mintea, pe măsură ce am perceput tot mai mult din Forță, precum o velă solară captează lumina soarelui,

percepția mea despre lume a devenit mai completă. Întunericul din fața ochilor mei nu s-a înseninat sau iluminat, dar am găsit acolo structuri şi lucruri. Petele care se mişcau erau insecte. Liniile care se târau pe sub pământ erau râme. Urmăream tufişuri şi ierburi de la vârful frunzelor până la rădăcină. Dacă era ceva viu, îl simțeam, iar ceea ce simțeam în afară simțeam şi în interior.

Felul în care Luke îşi modelase gândurile asupra mea pentru a mă sonda în legătură cu absența lui Mirax mi-a revenit brusc în minte. M-am uitat la curenții de Forță din interiorul meu şi la cei care se învârteau în exterior. Încetul cu încetul, modificând încet un gând aici, calmând o îndoială acolo, lăsând la o parte frica şi încurajând speranța, am schimbat felul în care Forța curgea în mine. Am lăsat să erodeze din interior spre exterior toate zidurile care mă izolau de torentul universal de energie a Forței. La prima breşă în apărarea mea, Forța a pătruns în mine ca un fluid de înaltă presiune care se revarsă printr-o gaură într-o conductă. M-a umplut într-o clipă şi mi-am imaginat că mi se revarsă prin ochi, nas şi gură. Îmi venea să țip şi să dansez de bucurie, pentru că era exact ceea ce descrisese Streen. Era ceea ce am simțit când Mirax mi-a spus prima dată că mă iubeşte. Era mirosul parfumului pe care îl purta mama mea, şi râsul cald pe care tatăl meu îl avea când era mândru de mine. A fost palma zdravănă pe spate de la Wedge după o misiune şi chiar şi un strop din serenadele triumfătoare ale lui Whistler. Era tot ceea ce era bun, corect, pozitiv şi viu; şi aştepta ca eu să îl supun voinței mele. Cu noi puteri, m-am întins spre bolovan. Într-o clipă am pătruns în adâncurile acestuia. Îi cunoşteam mărimea şi masa, îi cunoşteam contururile şi punctele slabe. Ştiam că puteam să transform Forța într-un ciocan şi să îl sparg, dar nu asta era sarcina pe care o aveam de făcut. Sarcina mea era să îl mişc, să îl smulg din pământ, să îl ridic pentru ca toți să vadă ce am făcut.

Am revărsat Forța în efortul meu. La început am simțit rezistență, dar mă aşteptam la asta. Bolovanul fusese ferm țintuit în pământ timp de ani de zile. Am tras de el şi l-am văzut legănându-se înainte şi înapoi. Pietricele mici se desprindeau de pe el, ricoşând în ierburile de la bază. L-am frământat ca pe un dinte slăbit, apoi m-am pregătit să îl ridic. Am strâns din dinți de efort. Am simțit cum bolovanul se mişcă. În fața ochilor minții mele, l-am văzut fremătând şi clătinându-se. Încet, mai întâi lent, a început să se mişte în sus. Un micron aici, un milimetru acolo, apoi un centimetru, apoi doi. Apoi patru, şase şi douăzeci. Pământul brun şi abundent a căzut de pe el pe măsură ce jumătatea inferioară a bolovanului a început să se ridice deasupra. Acum se mişca mai repede, încetinit doar de câte o alunecare neîndemânatică de partea laterală a găurii în care stătuse. Controlul meu încă nu era bun, dar ştiam că va deveni mai bun, aşa că am continuat, lucrând pentru a îl ridica mai sus. Bolovanul a ajuns să se desprindă complet de pământ, dar asta nu era suficient pentru mine. Simțeam cum Forța pulsa în mine, puternică şi insistentă. Am canalizat-o înapoi prin mintea mea şi am făcut ca urcarea bolovanului să fie uşoară. L-am ridicat şi l-am înălțat atât de sus încât, atunci când voi deschide ochii, am ştiut că voi putea vedea pe sub el şi că îl voi vedea pe Maestrul Luke de cealaltă parte a cercului. Îl voi ridica atât de sus, de fapt, încât nici măcar Gantoris nu va putea nega ceea ce am făcut.

În cele din urmă am reuşit. Bolovanul atârna în aer la mai bine de doi metri deasupra solului. L-am ținut acolo şi mi-am intensificat efortul de a potoli tremurul. Voiam ca bolovanul să fie la fel de bine ancorat în Forță şi în aer precum fusese în pământ. Când încetă să se mai mişte, am zâmbit şi am deschis ochii.

Bolovanul rămăsese în pământ. M-am holbat la el şi am încercat să-mi amintesc dacă îl auzisem prăbuşindu-se înapoi în pământ. Nu-mi aminteam un asemenea sunet şi nici nu-mi aminteam să fi simțit unda de şoc care ar fi rezultat în urma unei aterizări forțate. M-am uitat în sus, la locul unde ar fi trebuit să fie bolovanul, apoi m-am uitat înapoi în jos. Nu-mi venea să cred că nu se mişcase, pentru că ştiam că simțisem Forța şi ştiam că bolovanul plutise. Apoi am observat că toți ceilalți, fiecare dintre ei, se uitau la locul din aer în care eu văzusem bolovanul plutind. Tionne şi Streen purtau expresii deschise de uimire. Kam afişa zâmbetul cu care răsplătea eforturile bune. Gantoris arăta de parcă ar fi văzut o fantomă, iar ceilalți păreau doar uimiți.

Vizavi de mine, Luke clătină din cap, apoi îşi trecu o mână peste ochi. S-a uitat înapoi la locul din aer unde ar fi trebuit să fie piatra, apoi privirea i-a alunecat spre locul unde se afla cu adevărat. Se uită în jur la ceilalți elevi, apoi îşi trecu uşor o mână prin aer, făcându-i să clipească şi să se frece la ochi.

Gantoris se uită la piatră şi apoi acuzator la mine.

— Ce ai făcut?

— Ceea ce a făcut Keiran a fost să simtă Forța. Maestrul Jedi aprobă din cap către mine, apoi înaintă şi îşi aşeză o mână pe umărul lui Gantoris. A deschis calea către viitorul său. Ceea ce a făcut sau nu a făcut aici nu ar trebui să vă preocupe. În schimb, fiți fericiți ştiind că încă unul dintre voi a trecut de primul obstacol pe drumul spre a deveni un Cavaler Jedi.

Capitolul 12

A doua zi dimineață l-am găsit pe Maestrul Skywalker aşteptându-mă în camera mea după ce mi-am terminat alergarea. Picurând de sudoare şi gâfâind de efort, m-am înclinat în fața lui, apoi am rămas aplecat, cu mâinile aşezate pe genunchi.

— Este o onoare, Maestre.

Îmbrăcat în negru, mi-a făcut semn din cap.

— Poți să apelezi la Forță pentru a te revitaliza, ştii asta.

M-am îndreptat încet şi am zâmbit.

— Ştiu, dar am ales să nu o fac. Oboseala şi micile dureri îmi fac bine. Îmi amintesc că sunt om şi muritor şi cred că este un lucru bun în acest moment.

— Cu siguranță că nu este unul rău.

Mâna lui dreaptă ieşi de sub mantie. Plutind deasupra palmei sale întinse, am văzut un bloc de cristal de jad lăptos. Se rotea încet acolo, în aer, şi strălucea cu o lumină internă care dădea pielii lui Luke o culoare verde dezagreabilă.

— Îți aminteşti ce este ăsta?

— Un Holocron Jedi. Conține istorii, înțelepciune şi informații despre Cavalerii Jedi, adunate de-a lungul anilor. Mi-am răsucit trunchiul la stânga şi la dreapta pentru a-mi întinde o parte din muşchii spatelui. Tionne l-a folosit pentru a cerceta istoria Jedi. A spus că Gardianul este un extraterestru Jedi pe nume Vodo Baas.

— Exact aşa e.

Luke îşi strânse mâinile laolaltă şi atinse cubul plutitor cu vârful degetelor. Cristalul străluci pentru o clipă în alb, apoi holograma unei creaturi insectoide cocoşate cu o carapace bulbucată încremeni deasupra lui ca o fantomă verde. Creatura se orienta în direcția lui Luke.

— Salutări, Jedi, intonă aceasta. Sunt Vodo Baas, Gardianul Holocronului. Ai o întrebare pentru mine?

Luke m-a privit prin hologramă.

— Un model al lui Vodo Baas funcționează ca program de căutare, recuperare şi stocare a datelor. Există destul de multe informații stocate aici. Am petrecut ceva timp cercetând aseară pentru a vedea dacă ceea ce ai făcut tu ieri a mai fost făcut înainte.

— A fost?

Maestrul Jedi zâmbi.

— Da. De fapt, una dintre primele manifestări ale abilităților Jedi pe care mi le-a arătat Obi-Wan Kenobi a fost foarte asemănătoare. Gardianule, explică-i lui Keiran Halcyon puterea clasificată ca fiind *Alterarea Minții.*

Gardianul se întoarse spre mine. Ochii săi negri m-au fixat imobili.

— Abilitățile Jedi în Forță sunt axate pe trei ramuri. *Controlul* este intern. Este abilitatea Jediului de a recunoaşte Forța din el însuşi şi de a o folosi în beneficiul său. *Simțirea* implică următorul pas, în care Jediul recunoaşte Forța în universul din afara sa. Atunci percepe Forța şi este capabil să se bazeze pe ea pentru a obține informații despre lumea înconjurătoare. Prin intermediul acesteia, se conectează la

restul universului. *Alterarea* este a treia şi cea mai dificilă ramură de stăpânit, deoarece implică abilitatea studentului de a modifica Forța şi de a-i redistribui energiile. Prin aceste abilități, un Jedi poate influența universul, făcând schimbările necesare pentru a-şi îndeplini obiectivele. Puterea cunoscută sub numele de *Alterarea Minții* face legătura între toate aceste domenii de abilități. Prin ea, un Jedi poate proiecta propria percepție a realității în mintea altuia, sau o iluzie sau o concluzie pe care are nevoie ca celălalt să o considere adevărată. Aceasta este o putere magnifică şi utilă, dar este şi una plină de pericole. Supunerea voinței altcuiva pentru un scop inofensiv poate fi nobilă şi bună. Însă partea întunecată pândeşte în preajma acestei puteri, aşa că trebuie folosită cu prudență.

Am clipit din ochi.

— Ei bine, asta e foarte interesant.

Luke clătină din cap.

— Atunci când a fost abordat de un soldat Imperial din trupele de şoc care căuta droizii pe Tatooine, Obi-Wan a folosit această putere pentru a-l convinge că droizii noştri nu erau cei pe care îi căuta.

— Îmi amintesc când un soldat din trupele de şoc mă căuta în timpul evadării mele de pe *Lusankya*. Am făcut tot ce am putut să mă fac nevăzut şi el nu m-a văzut.

Ochii Maestrului Jedi se îngustară pentru o clipă.

— Crezi că ai folosit inconştient această putere înainte să începi antrenamentul?

— Cred că da. E de rău?

— Nu, de fapt, este bine. Explică unele lucruri. Luke dădu din cap spre imaginea lui Vodo Baas. Aşa cum a indicat şi Gardianul, este o puternică abilitate a Forței. Unii indivizi prezintă o anumită aptitudine pentru sferele de putere Jedi – au un talent înnăscut pentru ele. S-ar putea ca talentul tău să se încadreze în această sferă.

— S-ar putea. Este bine că am aptitudini în ceva, pentru că sunt inutil când vine vorba de telekinezie. Pe de altă parte, nu sunt sigur cât de priceput sunt la influențarea minților. Îmi amintesc că am încercat să influențez un soldat din trupele de asalt pe Thyferra cu rezultate dezastruoase.

— Doar pentru că ai un talent pentru asta nu înseamnă că vei reuşi întotdeauna. Luke zâmbi oarecum stânjenit. Când am vizitat vizuina Huttului Jabba, am reuşit să îl folosesc pe ajutorul său Twi'lek pentru a-mi obține o audiență. Încercarea mea de a mă folosi de Jabba a eşuat imediat după aceea. Se poate ca Huttul să fi avut o voință mai puternică, iar tiparele de gândire ale unui Hutt sunt puțin diferite de cele ale unui om sau de cele ale unui Twi'lek. Succesul nu a fost garantat nici pentru mine.

Am aprobat din cap.

— Ar trebui să țin cont şi de avertismentul privind partea întunecată.

— Da, cu siguranță. Luke închise Holocronul şi Gardianul se evaporă. Partea întunecată este seducătoare pentru cei care vor prea mult, prea repede. Am fost îngrijorat de uşurința cu care ai reuşit să ne faci pe toți să vedem ceea ce voiai să vedem, motiv pentru care am consultat Holocronul cu privire la abilitatea ta. Cred că ar trebui să fii foarte atent la modul în care îți foloseşti abilitatea. Aş dori să faci echipă cu un alt elev şi să încercați să modificați percepția culorilor sau a unor lucruri simple care nu contează, pentru a-ți testa limitele. Bineînțeles, vreau să lucrezi doar cu permisiunea şi în deplina cunoştință de cauză a acelui elev.

— Am înțeles. Am zâmbit. Totuşi, tentația de a-l face pe Gantoris să creadă că este deja îmbrăcat când de fapt nu este, va exista întotdeauna.

Luke râse uşor pentru o clipă, apoi îndepărtă Holocronul de la vedere.

— Încă gândeşti ca un pilot – poate că această cameră nu a fost o idee bună până la urmă. Te rog să nu-i faci asta lui Gantoris. Puterile Jedi nu sunt pentru a face farse. Mai târziu, testarea voastră unul împotriva celuilalt vă va perfecționa abilitățile, dar acum trebuie să lucrăm împreună. Rivalitatea ta cu Gantoris mă îngrijorează.

Mi-am ridicat mâinile.

— Maestre, eu nu-l consider pe Gantoris un rival. Nici nu-l plac în mod deosebit. Îmi aminteşte de un pilot pe care l-am cunoscut când m-am alăturat pentru prima dată *Escadrilei Vagabond*. Bror Jace şi cu mine nu ne-am plăcut încă la început, dar am ajuns să ne înțelegem unul pe celălalt. Nu am devenit niciodată prieteni buni, dar am reuşit să lucrăm împreună şi am reuşit să-i salvăm planeta de sub controlul lui Isard.

Maestrul Jedi îşi coborî capul pentru o clipă.

— Gantoris a avut parte de multe greutăți în viața lui. A reuşit să mențină în viață poporul de pe Eol Sha într-un loc foarte neprielnic. I-am mutat colonia pe Dantooine şi l-am eliberat de responsabilitatea pe care o avea pentru ei. În ciuda acestui fapt, se forțează şi îşi menține nivelul strict de disciplină care l-a ținut în viață pe Eol Sha. Acum vede că tu te străduieşti mai mult decât el, iar efortul tău este răsplătit cu succese surprinzătoare. Nu te poate învinge din punct de vedere fizic. Deşi nu ai reuşit să ridici bolovanul, ai dat dovadă de o putere pentru care el nu are aptitudini şi pe care nu poate să o înțeleagă.

— Vrei să spui că are probleme în a se bucura de libertatea pe care o are acum pentru că este ceva nou pentru el. Toate măsurile pentru conduita lui pe care le-ar fi folosit înainte nu au nicio valoare aici, aşa că m-a luat pe mine pe post de cântar pentru a se putea măsura? Am clătinat din cap. Este mai rău decât aş fi crezut.

— Poate că poți face ceva ca să-l ajuți.

Am simțit un curent de aer rece infiltrându-se prin tunica mea transpirată.

— Pot să încerc.

— Ar trebui *să o faci.*

— Dacă mă lasă el. Voi face tot ce pot, însă dacă el nu este receptiv, eforturile mele vor eşua.

— Apreciez ceea ce vei face. Maestrul Jedi dădu din cap spre baia comună de dincolo de mine. Du-te să te speli şi adu ceva de mâncare. Va fi o zi plină pentru toată lumea. Dacă lucrurile merg aşa cum intenționez, mai mulți vor învăța ceea ce ai învățat tu şi vom putea trece la următoarea etapă de dezvoltare a Cavalerilor Jedi.

* * *

În cele câteva zile care au urmat conversației noastre, o serie de lucruri mi-au devenit imediat evidente. Primul a fost că abilitatea mea de a simți Forța urma un tipar simplu: atunci când se exercita presiune, puteam să o ating şi să o folosesc. Când doar exersam, o găseam evazivă. Am reuşit să fac florile de orhidee nebuloase să-şi schimbe culorile pentru Kirana Ti şi am lăsat-o pe Tionne să vadă cum ar arăta dacă şi-ar schimba culoarea părului, dar chiar şi aceste eforturi simple m-au obosit.

Maestrul Skywalker găsea această problemă mai alarmantă decât o consideram

eu. Cred că am reuşit să o pun în perspectivă datorită antrenamentului meu pentru CorSec. Acolo toți recruții erau învățați cum să mânuiască o varietate de blastere.

Ni s-a băgat în cap de nenumărate ori că singurul moment în care ar trebui să scoatem un blaster şi să îl îndreptăm spre cineva era dacă aveam intenția de a-l folosi sau dacă eram dispuşi să îl folosim. Ni s-a explicat că folosirea unor metode care sporesc tensiunea într-o situație este un lucru rău, ceea ce înseamnă că modul meu implicit era să mă stăpânesc. Doar atunci când *trebuia* să reuşesc, mă dezlănțuiam.

Acestea fiind spuse, am reuşit să accesez Forța mai mult decât o făcusem înainte. Luke avea dreptate: accesarea Forței mă putea revigora după o alergare lungă. Mă putea revigora atunci când mă simțeam somnoros. Îmi putea convinge corpul că nu am nevoie să mănânc şi îmi putea atenua problemele şi durerile vieții. Cea mai mică picătură de energie a Forței era suficientă pentru a realiza acele lucruri simple şi, neavând nevoie de puterea aceea imensă înainte, nu am apelat la ea.

Ştiu că Maestrul Skywalker a vrut ca noi toți să ne simțim cât mai în largul nostru în Forță şi să progresăm în ritmul nostru pentru a afla cum să o folosim, dar eu am vrut un pic mai multă disciplină în antrenamentul nostru. Nu aveam o bază de referință în raport cu care să ne măsurăm – în multe privințe, problema lui Gantoris era una pe care o împărtăşeam cu toții. Progresul era dificil de determinat, iar cu o abordare mai organizată am fi putut încerca să repetăm eforturile anterioare şi să învățăm cum să le facem realmente din nou. Nu cred că a ajutat faptul că Luke se antrenase cu doi profesori, în condiții extreme. Ne-a arătat lecțiile pe care i le predaseră Yoda şi Obi-Wan, dar acestea nu erau întotdeauna în mod direct adaptate la ceea ce aveam nevoie în acel moment. Tionne ne-a ajutat mult, oferindu-ne alte exemple din Holocron, dar au fost momente în care Luke a avut dificultăți în a-şi transmite mesajul.

Într-o noapte, în cea mai adâncă *Noapte Adevărată*, Maestrul Skywalker ne-a chemat pe toți fără să scoată un cuvânt. Purtând doar o mantie cu glugă, m-am alăturat celorlalți camarazi şi am păşit în tăcere în urma lor. Cu mult înaintea mea, conducând drumul cu o lampă, Maestrul Skywalker ne-a condus prin Marele Templu şi printr-un tunel pe care nu-l observasem până atunci. Pietrele prăfuite absorbeau căldura din picioarele mele, iar micile adieri de curent de aer rece care se strecurau prin deschizătura mantiei mele îmi tensionau trupul. Am continuat să coborâm, adânc în măruntaiele lunii. Treptele erau uzate, dar nu alunecoase, şi cumva am avut impresia că această potecă era mai veche chiar şi decât Templul însuşi. În cele din urmă, coborârea noastră s-a încheiat, iar eu am simțit apropierea lui Tionne cu o secundă înainte să mă lovesc de ea. Dincolo de umărul ei, am putut vedea un cerc de lumină care se juca cu ceea ce părea a fi un perete solid de piatră, însă o urmă de abur şi un miros de sulf sugerau că dincolo de el se afla ceva mai mult.

Luke îi lăudă pe Gantoris şi pe Kam pentru că îşi exprimaseră suspiciunile că poteca nu se terminase, apoi acționă un fel de comutator care făcu să gliseze un panou de piatră. Gaura rezultată înghiți lumina lămpii sale. Şirul nostru începu să se mişte din nou şi, pe măsură ce poteca se curba spre stânga, mirosul de sulf se intensifica. Odată cu el veni şi o senzație de umiditate şi căldură. Condensul se prelingea pe pietrele de pe potecă. Am intrat ultimul în grota subterană şi mi-am găsit un loc în care eram cu spatele la tunel, cu fața la Luke, de cealaltă parte a cercului. Lumina lămpii lui dansa pe suprafața unui izvor mineral cu bule. Aburii se scurgeau peste apă şi se revărsau pentru a ne tachina cu mângâieri calde. Pocnetul

aleatoriu al bulelor care se spargeau umplea liniştea, iar aerul înțepător începu să-mi ardă fundul gâtului. Sub lumina lămpii incandescente, apa părea a fi de un albastru primitor, care contrasta uşor cu crusta minerală albă de pe rocile şi marginile vizibile ale bazinului.

— Aceasta este destinația noastră, intonă Luke cu solemnitate.

Apoi stinse lampa, cufundându-ne în întuneric. Câțiva dintre elevi oftară, dar mă aşteptasem ca el să facă asta. Orice ar fi avut de gând să facă cu noi în acel loc, ceva mecanic precum lampa părea puțin probabil să facă parte din exercițiu.

După un timp, lumina îndepărtată a stelelor se prelinse printr-o crăpătură din tavanul de piatră de deasupra noastră, permițându-ne să percepem formele şi reflexiile unduitoare ale stelelor în oglinda cu bule a bazinului. Algele din bazin emiteau ele însele o strălucire slabă, conturând marginea bazinului, dar nu făceau nimic pentru a risipi întunericul negru al adâncurilor sale.

Vocea lui Luke umplu grota.

— Acesta este un exercițiu pentru a vă ajuta să vă concentrați şi să vă armonizați cu Forța. Apa are o temperatură perfectă: veți pluti, în derivă, vă veți întinde şi veți atinge restul universului.

În timp ce ultimele lui cuvinte răsunară cu ecou prin peşteră, apa se undui spre exterior din locul în care stătea, indicând că alunecase cumva în tăcere în apă.

Fără să aştept vreo invitație, am renunțat la halat şi m-am băgat în bazin. Apa mi s-a părut la început foarte fierbinte, dar ştiam că asta era doar pentru că îmi fusese frig după ce mă dezbrăcasem de halat. M-am scufundat cu grijă până la brâu, apoi m-am eliberat de marginea bazinului şi m-am scufundat sub suprafață. Apa mi-a spălat şi ultimul strop de frig din păr şi din barbă, în timp ce bulele se rostogoleau prin părul de pe piept. Am ieşit din nou la suprafață şi mi-am scuturat capul pentru a-mi îndepărta apa din ochi. Bazinul mi-a alintat cu uşurință durerile şi frământările, căldura pătrunzând prin carnea mea pentru a încălzi muşchii şi oasele. Mi-am întins brațele şi mi-am înălțat picioarele, făcând tot posibilul să mă relaxez pentru a putea pluti acolo. Înclinându-mi capul pe spate, am privit stelele şi m-am întrebat cu nesaț câte dintre ele vizitasem în timpul vieții mele. Din când în când auzeam câte un clipocit şi scuze şoptite în timp ce un ucenic plutea şi intra în altul. Căldura apei şi felul în care ne ținea sus, făcea să fie foarte uşor să uităm de corpurile noastre fizice. Îmi amintesc că Luke a remarcat că Yoda îi spusese că suntem cu toții creaturi luminoase, nu conglomerate grosiere de carne şi oase. Aici, în piscina din grotă, caldă şi izolată în întuneric, era mai uşor ca oricând să uităm de sinele nostru fizic.

Şi în lipsa contactului cu sinele nostru fizic, rămânem să simțim Forța din noi.

Vocea lui Luke rupse din nou tăcerea.

— *Nu există emoție, doar pace. Nu există ignoranță, doar cunoaştere. Nu există pasiune, doar seninătate. Nu există moarte, doar Forța.*

Rosti cuvintele Codului Jedi cu atâta putere şi solemnitate, încât m-am trezit şoptindu-le împreună cu el. Vocea mea s-a alăturat celorlalți studenți, până când afirmațiile noastre au umplut grota, legându-ne împreună.

Maestrul Skywalker ne-a îndemnat să folosim apa şi căldura pentru a ne elibera, astfel încât să *simțim*, să percepem cu adevărat Forța. M-am întins pe spate şi puteam auzi ecourile bătăilor inimii mele răsunându-mi în urechi. M-am concentrat asupra lor, ştiind că sunt un semn că trăiesc. Mi-am lăsat bătăile inimii să se contopească cu ritmurile Forței şi i-am simțit freamătul pătrunzând în mine. L-

am auzit pe Luke spunând mai multe, însă cuvintele şi-au pierdut sensul în ceea ce percepeam prin intermediul Forței. În loc să aud fiecare silabă, să le înşirui, apoi să traduc sunetele în concepte, prin intermediul Forței am văzut cum intenția lui crea vârtejuri şi curenți. Ne îndrepta atenția spre stelele de deasupra noastră, apoi ne redirecționă înapoi în jos şi în bazin. M-am răsucit şi am plutit pe verticală, privind în jos în piscină. Reflexia cerului s-a scufundat sub suprafața ondulată, apoi a căpătat adâncime.

Fărâma de cer s-a extins ca şi cum rocile de deasupra noastră ar fi fost din oțel transparent. În momentul în care Luke a întrebat: *Puteți vedea?*, bazinul a dispărut şi m-am trezit plutind în adâncurile nelimitate ale spațiului. M-am întins cu mintea şi mi-am unit gândurile cu cele ale Maestrului Jedi. M-am agățat de energia lui în timp ce ne ducea prin diverse sisteme solare. Nebuloasele dădeau naştere la stele în timp ce treceam pe lângă ele, iar sorii deveneau nove, consumând sisteme planetare întregi. Prin fața mea au trecut planete, unele pe care le-am recunoscut, pe altele nu. Am vizitat sisteme în care Lorzii Războinici Imperiali se luptau între ei pentru supremație şi planete pe care refugiații căutau o nouă viață. În timpul călătoriei noastre, am surprins o sclipire a ceva ce am recunoscut. Am vrut să zăbovesc pentru o secundă, în timp ce am identificat atingerea uşoară ca o pană a conştiinței mele. A fost nevoie de o secundă pentru a lua contactul cu ea, dar s-a dovedit a fi prea mult timp, pentru că, deşi ştiam că am simțit prezența lui Mirax, Luke mă îndepărtase de ea. M-am învârtit în jur, încercând să o găsesc din nou, dar nu am mai reuşit. În locul ei am simțit răutate şi pericol. La început a venit din locul în care o simțisem pe Mirax, apoi s-a scufundat adânc în lună şi s-a focalizat sub noi. Ştiam că ceea ce simțisem fusese un pericol, iar ceea ce simțeam acum făcea parte dintr-un avertisment al Maestrului Skywalker cu privire la un altul. Simțise o amenințare, una mai apropiată şi imediată. Undeva, în adâncul scoarței lunare, se eliberaseră gaze extrem de fierbinți, care îşi croiau drum în sus. Acestea urcau şi intrau în bazin prin aceleaşi fisuri care permiteau apei să umple bazinul. Într-o clipă sau mai mult, apa urma să fie inundată de gaze fierbinți, prăjindu-ne de vii. M-am luptat cu panica şi nu aş fi reuşit dacă nu ar fi fost două lucruri. Deasupra împroşcării celorlalți care se loveau de marginea bazinului, Maestrul Skywalker îşi ridică vocea.

— Un Jedi nu simte nici căldura, nici frigul. Un Jedi poate opri durerea. Întăriți-vă prin Forță.

Forța calmă a cuvintelor sale alungă frica şi îmi permise să mă concentrez.

Al doilea lucru a fost un oftat înecat al lui Tionne. Se năpustise spre marginea bazinului, dar degetele ei subțiri nu reuşiră să se agațe. Se scufundă brusc şi reveni la suprafață, scuipând. Tuşi cu putere şi aspiră zgomotos aer, apoi îşi dădu seama că nu va mai ieşi niciodată la suprafață. În lumina algelor reflectată de ochii ei perlați, am realizat că ştia că va muri. Am refuzat să o las să moară. Frustrarea, durerea şi tristețea care mă torturaseră atunci când îmi murise tatăl în brațe s-au transformat într-o hotărâre ca Tionne să nu moară aici. Ştiam că puteam, folosind Forța, să împiedic moartea ei. M-am deschis către Forță, hotărât că voi face tot ce trebuie să fac – chiar şi să mor – pentru a o salva.

Forța a pătruns în mine pe măsură ce gazele supraîncălzite loveau bazinul. Am simțit căldura lovindu-mi mai întâi picioarele şi mă aşteptam ca Forța să o canalizeze în jurul meu. În schimb, căldura s-a revărsat prin mine. Forța m-a izolat de potențialul distructiv al gazelor, apoi a părut că le transformă în energie pe care o puteam folosi. Fără să mă gândesc, am făcut un gest către Tionne cu mâna mea

dreaptă şi am ridicat-o. Ca şi cum ar fi fost pe o canapea cu repulsor, ucenica cu păr argintiu s-a ridicat din apă şi a plutit în derivă într-o parte. Am aşezat-o la sol cât de uşor am putut. A căzut într-un genunchi şi a tuşit din nou, cu părul ei argintiu curgând ca o perdea între noi.

M-am întors să văd dacă mai era cineva care avea nevoie de ajutor, dar suprafața agitată a apei reveni la o stare mai liniştită şi toți ceilalți păreau să fie bine. Nu am simțit nicio durere, doar... surpriză, recunoştință şi încredere. Un zâmbet înflori pe fața mea când mi-am dat seama că şi eu supraviețuisem unei provocări letale, folosindu-mă de Forță.

— Destul pentru seara asta. Am auzit stropii în timp ce Luke se ridica din bazin. Gândiți-vă la ceea ce ați învățat.

Încă o dată, am descoperit că, atunci când era necesar, eram capabil să folosesc Forța. Ridicarea lui Tionne departe de pericol m-a surprins, făcându-mă să presupun că energia pe care o absorbisem trebuia să fie consumată într-un fel. O folosisem pentru a alimenta telekinezia – ceva la care nu am arătat niciun talent în trecut.

Era plăcut să ştiu că, odată ce aveam un impuls de energie, puteam să realizez telekinezia, însă fără ea totul ar fi fost fără speranță. Totuşi, asta nu conta. Tionne era în siguranță şi eram destul de mulțumit de asta. Am înotat până la marginea piscinei şi am ieşit din apă. Aerul rece trecu imediat cu ghearele sale înghețate peste mine, încrețindu-mi carnea. M-am uitat în jur după halat, apoi l-am găsit plutind în aer spre mine. L-am tras pe mine şi i-am mulțumit din cap lui Luke. Maestrul Jedi m-a privit precaut, cu ochii lui de un albastru intens chiar şi în lumina slabă.

— Ştii ce ai făcut aici?

— Din câte îmi dau seama, Forța mi-a permis să servesc drept conductă pentru căldură.

— Foarte bine. Există o altă putere Jedi care se manifestă prin absorbția şi disiparea energiei. Tatăl meu avea abilități în acest domeniu. Putea să absoarbă sau să devieze o lovitură de blaster fără să fie rănit. Vocea lui Luke deveni mai rece. Reuşea chiar şi trucuri telekinetice cu energia pe care o absorbea.

— Nu-mi place cum sună asta, Maestre. Mi-am deschis mâinile spre el. Ştiam doar că Tionne ar fi murit dacă nu făceam nimic. S-o ridic din apă mi s-a părut cea mai directă metodă de a o salva. Nu m-am gândit, doar am acționat.

— Ştiu, şi asta e foarte bine. Forța înseamnă mai mult inimă decât creier. Nu am vrut ca ceea ce am spus să sune ca o critică. Vocea lui se înmuie un pic. Doar că a face ceva în grabă poate duce la nerăbdare, iar asta atrage partea întunecată. Ți-ar fi mai bine să laşi puterea să se scurgă înapoi în galaxie prin intermediul Forței. Dacă ai de gând să o foloseşti în felul în care ai făcut-o, evită graba, astfel încât să eviți problemele.

— Da, Maestre.

Luke se apropie şi mă bătu pe umăr.

— Te-ai descurcat bine. Gantoris s-a descurcat şi el bine şi l-a salvat pe Dorsk 81, iar ceilalți au supraviețuit şi ei acestei provocări neaşteptate. Acesta este un semn bun pentru viitorul nostru.

— Sunt sigur că ai dreptate, Maestre, m-am trezit spunând, dar răcoarea care mi se strecura în picioare în timp ce urcam înapoi spre Templu m-a lăsat să mă întreb dacă nu cumva ne pândea un alt dezastru pentru a ne dezbina.

Capitolul 13

În dimineața următoare m-am trezit buimac şi, ca urmare, nu mi-am dat seama că am început să alerg mai târziu decât de obicei. Pe la jumătatea alergării, la punctul din traseul meu cel mai îndepărtat de Marele Templu, mi-am dat seama cât era ceasul. Deşi Luke încă ne permitea o anumită flexibilitate în ceea ce priveşte orele de antrenament, în timpul dimineții aprecia, de obicei, faptul că începeam programul mai devreme. Am încercat să-mi accelerez ritmul, dar ştiam că voi ajunge înapoi la Templu mult după ce toți ceilalți se adunaseră pentru a începe să lucreze. Îmi venea să-mi dau un şut în fund pentru că am fost atât de prost. Seara precedentă fusese o victorie impresionantă în încercarea noastră de a ne deschide către Forță. Chiar dacă starea de urgență mă deschisese şi mai mult către Forță, o simțisem şi înainte de asta. Ştiam că puteam face progrese mari şi aşteptam cu nerăbdare exercițiile din acea dimineață pentru a vedea dacă puteam valorifica ceea ce învățasem în seara precedentă.

Motivul pentru care mă trezisem mai degrabă amorțit era că nu dormisem prea mult. Maestrul Skywalker menționase că visele rareori tulburau somnul unui Jedi. Nu ştiu de ce, însă eu nu visasem niciodată prea mult. Când visam, aveam tendința de a avea coşmaruri care îmi ruinau somnul. Coşmarurile îmi menținuseră somnul neliniştit şi fragmentat. Mă întorceam mereu în locul în care simțisem prezența lui Mirax. Am încercat să opresc stelele pe loc ca să-mi dau seama unde ar fi trebuit să mă aflu, dar una câte una se stingeau. M-au lăsat singur şi în întuneric. Când am încercat să mă uit la mâinile mele, am văzut prin carnea mea cum oasele îmi erau mâncate de putreziciune, apoi am căzut în neant, continuând să trăiesc pentru totdeauna cu convingerea că atunci când Mirax avusese nevoie de mine, eu o dezamăgisem. Cam asta era definiția mea pentru un coşmar.

Apropiindu-mă de Marele Templu la întoarcere, am auzit ceva care m-a făcut să mă forțez şi să măresc viteza. Zumzetul unei săbii de lumină şi sunetul produs când taie ceva – era de neuitat odată ce era auzit. Nu-mi puteam imagina că Luke şi Kam ar fi început să învețe pe cineva cum să lupte cu săbiile fără ca eu să fiu acolo. Mi-am dat seama într-o clipă că un astfel de gând era lipsit de respect şi arogant, dar, din moment ce eu aveam cealaltă sabie de pe Yavin, era logic să mă includă.

Am intrat în luminiş chiar în momentul în care Luke îl împingea pe Gantoris înapoi într-un copac Massassi cu nervuri purpurii.

De unde a făcut Gantoris rost de o sabie de lumină?

Cu împletitura de păr negru biciuind aerul, ucenicul căzuse, împrăştiind bucăți purpurii din scoarța copacului. Cu genunchii sprijinindu-se pe o rădăcină groasă şi coatele ținându-i spatele departe de pământ, se uita fix la Luke, în timp ce Maestrul Jedi se apropia. Lama alb-violetă a lui Gantoris era încă îndreptată în sus, spre Luke, dar din locul în care se afla, ucenicul nu avea cum să-l lovească pe Maestru.

Apoi Gantoris făcu ceva care mări lama, dublându-i lungimea. Lovi cu sabia în Luke, însă Maestrul Jedi se mişcă mai repede decât am crezut vreodată că este posibil. Mâneca costumului de zbor gri al lui Luke fumega din locul în care lama

sabiei îl atinsese, dar Gantoris nu-i cauzase nicio rană reală. Luke se stabiliză, ținându-şi lama verde între el şi elevul său, pregătit pentru un alt atac.

Gantoris se rostogolise pentru a se ridica în picioare – în timp ce Luke se retrase puțin – şi apoi avansă încrezător. Lungimea lamei sabiei sale îi dădea un avantaj şi era clar că intenționa să îl folosească. Se năpusti spre Luke, aplicând lovitură după lovitură cu o ferocitate pe care nu o mai văzusem decât la un drogat cuprins de paranoia mirodeniilor. Deşi Luke respingea fiecare lovitură cu uşurință, fără să-l lase niciodată pe Gantoris să-l facă să se apere în *Inelul Interior*, ucenicul continua să vină. Intensitatea şi determinarea acestuia îl făcură pe Luke să se retragă până în punctul în care singura scăpare a Maestrului Jedi a fost să sară şi să ajungă pe o creangă a unui copac Massassi.

Am privit, uimit, cum Gantoris aşteptă ca Luke să coboare din nou. Toți ceilalți elevi se împinseseră înapoi, îndepărtându-se de luminiş. Stăteau la pândă la marginea pădurii, aşteptând, nesiguri ce să facă. Ca şi mine, Kam nu avea sabia la el. Când se uită la mine, am ştiut că amândoi cântăream şansele de a putea să alergăm în Templu, să ne luăm săbiile şi să reuşim să ne întoarcem la timp pentru a interveni.

Şi dacă Gantoris poate ucide un Maestru Jedi, ce şanse aş avea eu să-l opresc?

Luke îi adresă o întrebare lui Gantoris, dar zumzetul săbiilor i-o acoperi, laolaltă cu răspunsul strigat al lui Gantoris. Apoi, ucenicul tăie copacul Massassi cu sabia, secționându-l în întregime. *Stintarilii* din cele mai înalte ramuri strigară în timp ce săreau departe. Mirosul picant de sevă ajunse la mine cam în acelaşi timp în care copacul se prăbuşi încet în pădurea tropicală, cu un pocnet şi o izbitură bruscă a tufişurilor şi puieților prinşi sub el.

Maestrul Skywalker pluti la pământ nevătămat şi se pregăti din nou să primească atacurile lui Gantoris. Gantoris îşi scurtă lama şi se apropie. Luke cedă teren, blocând atacurile mai aproape de el decât o făcuse înainte. Dădea impresia că oboseşte, că slăbeşte. Am bănuit că era o stratagemă pentru a-l amăgi pe Gantoris, dar ucenicul nu gândea suficient de clar pentru a observa asta. Continuă să înainteze, croindu-şi drum printre ferigile pline de frunze şi spintecând orhideele nebuloase.

Dintr-o dată, Luke se lăsă la pământ şi nu l-am mai văzut. Gantoris se năpusti înainte, cu lama spulberând jungla. Am început să sprintez spre ei, blestemând faptul că nu-l puteam ridica pe Gantoris aşa cum o făcusem cu Tionne cu doar câteva ore în urmă. Am încercat să mă gândesc ce imagine aş putea proiecta în mintea lui Gantoris pentru a-l distrage şi a-l dezorienta, dar nu am avut ocazia. Lama purpurie a lui Gantoris coborî într-o lovitură peste umăr care îşi făcu drum prin tufişuri. Am auzit un țipăt speriat, apoi un *runyip* cu blană portocalie izbucni din tufişuri, năpustindu-se în luminiş chiar în spatele lui Gantoris. În timp ce el se întorcea să înfrunte această nouă amenințare, sabia îi zbură din mâini şi lama se stinse. Luke culese sabia din aer, apoi îşi stinse propria lamă. Cei doi rămaseră acolo, unul în fața celuilalt. Sudoarea le curgea pe față şi respirația le era îngreunată, însă niciunul dintre ei nu voia să dea vreun semn de slăbiciune. În absența şuieratului sabiei, sunetele stinse ale chițăitului *runyipului* şi sunetul firesc al pădurii tropicale se luptau pentru supremație.

Luke răsuci sabia lui Gantoris şi i-o întinse cu mânerul înainte. Gantoris o acceptă cu timiditate, strângând-o cu ambele mâini. O examină, răsucind-o şi

întorcând-o ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată, apoi se uită înapoi la Luke.

Maestrul Jedi dădu din cap.

— Bun exercițiu, Gantoris, dar trebuie să înveți să-ți controlezi furia. Altfel, ar putea să te ducă la pieire.

Am căzut în genunchi, complet uimit. L-am privit pe Gantoris întorcându-se şi retrăgându-se în pădurea tropicală. Ceilalți ucenici păreau la fel de surprinşi ca şi mine de ceea ce se întâmplase. Şopteau între ei când Luke apăru din tufişuri, îşi agăță sabia la centură şi îşi trase mantia la loc. Ne privi pe toți cu calm şi ne oferi chiar şi o urmă de zâmbet.

— Poate că, după seara trecută, am început ziua de azi prea devreme. Ne vom reuni din nou în această după-amiază.

În cuvintele lui am simțit un îndemn blând să mă întorc în camera mea, dar m-am împotrivit. Ceilalți nu o făcură şi se topiră nevăzuți în pădurea tropicală.

Luke se întoarse cu privirea spre mine, cu o jumătate de zâmbet pe față.

— M-am gândit că vei fi încă aici. Nu ai văzut începutul?

Am clătinat din cap.

— Sfârşitul a fost mai mult decât suficient. Ce ai de gând să faci?

— Să fac? Totul este deja făcut.

Mi-a căzut falca.

— Dacă nu cumva mi-a scăpat ceva, unul dintre ucenicii tăi a găsit sau a construit cumva o sabie şi tocmai a încercat să te ucidă cu ea. Nu vezi asta ca pe un motiv de alarmă?

— Cum te poate surprinde faptul că Gantoris a găsit o modalitate de a confecționa o sabie? Tu şi Kam posedați deja una. Am vorbit deja despre competiția dintre tine şi Gantoris.

Mi-am ridicat mâinile.

— Asta ar putea fi o problemă, dar nu cea esențială, aşa cum văd eu lucrurile.

Ochii lui Luke se îngustară.

— Deci viziunea ta în această privință este primordială.

Am ezitat şi am simțit cum mi se strânge stomacul.

— Nu, Maestre Skywalker, nu este. Nu vreau să fiu lipsit de respect. Am suspinat. Vreau doar să înțeleg. Gantoris s-a băgat în ceva în care nu ar fi trebuit să se bage. Trebuie să-l disciplinezi.

— Va fi Cavaler Jedi. Nu pot să-l tratez ca pe un copil. Luke clătină din cap. Făcând asta i-aş împiedica dezvoltarea. Este foarte talentat şi unul dintre cei mai buni elevi de aici. Are nevoie doar de îndrumare.

— Atunci dă-i-o. Mâinile mele se transformară în pumni, apoi le-am forțat din nou să se deschidă. Presupui că îşi va da seama de greşeala pe care a făcut-o şi nu o va mai face niciodată. Te-a atacat! A demonstrat deja că nu discerne în mod corect binele de rău. Nu poate nici măcar să înceapă să îşi dea seama unde este linia dintre ele dacă nu găseşti o modalitate de a-l pedepsi atunci când depăşeşte acea linie.

Maestrul clătină încet din cap.

— Pot să îți spun doar că Gantoris regretă deja ceea ce a făcut aici. Întinde-te cu propriile simțuri. Vei simți şi tu. El învață singur unde este linia şi cum să rămână de partea luminoasă a acesteia.

Am făcut cum mi-a fost spus şi am simțit atât remuşcări, cât şi confuzie din partea lui Gantoris.

— Aveți dreptate, Maestre. Ştiu că tu crezi în răscumpărare. Ceea ce spui

despre Gantoris este adevărat. Cred că nu văd de ce nu ar trebui să fie pedepsit pentru că a făcut ceva greşit.

— Nu ar trebui să o vezi, Keiran, ci să o *simţi.* Luke îşi frecă o mână de frunte. Răzbunarea duce spre partea întunecată.

Am suspinat.

— Ştiu. Aş putea susţine că o mică pedeapsă acum ar putea preveni un dezastru mai târziu, dar nu cred că asta mă va duce undeva.

— Vezi, Keiran, tu creşti în înţelepciune la fel ca şi în Forţă.

Nu am vrut să râd, dar comentariul lui era amuzant. Totuşi, venind de la cineva de vârsta mea, m-a şi iritat puţin. Luke merita în mod evident titlul de Maestru Jedi, dar o parte din mine îşi dorea să nu fi fost noi grupul pe care exersa pentru prima dată rolul de învăţător. Avea în mod clar ideile lui despre cum ar trebui să învăţăm, iar noi toţi făceam progrese. *Unii mai rapid decât alţii.*

Chiar şi aşa, nu eram obişnuit cu metodele lui. Mi-am amintit de separarea inimii şi a minţii din spusele Iellei şi am ştiut că era o cheie a problemei mele.

— Mă voi gândi mai mult la ignoranţa mea, Maestre, ca să văd câtă înţelepciune mai am de învăţat. Dacă îmi permiţi, totuşi, vreau să-ţi pun o întrebare.

— Te rog.

M-am scărpinat la ceafă.

— Ce l-ai întrebat pe Gantoris şi ce ţi-a strigat înainte să taie copacul?

— L-am întrebat cum a învăţat ceea ce trebuia să ştie pentru a face o sabie. Luke îşi mişcă umerii cu rigiditate. Mi-a răspuns că nu eram singurul lui învăţător în căile Jedi.

— Nu e un răspuns prea bun. Crezi că a fi obţinut cunoştinţele din Holocron?

— Nu văd cum. Holocronul detectează abilităţile unui student şi reţine lucrurile pe care acesta nu este pregătit să le cunoască. Zâmbi cu prudenţă. Funcţionează atât de bine, de fapt, încât cred că există acolo lucruri pe care ar trebui să le învăţ eu însumi.

— Dacă nu de la Vodo Baas, atunci de la cine a învăţat? M-am încruntat. Nu l-am învăţat eu. Nu cred că ar fi făcut-o Kam, iar tu, înţeleg că nu ai făcut-o. Cine a făcut-o?

Luke rămase foarte nemişcat pentru o clipă, apoi clătină încet din cap.

— Nu ştiu.

— Dar ar trebui să fie un Jedi, sau cineva cu cunoştinţe despre căile Jedi şi, probabil, cu o putere considerabilă în Forţă.

— Aşa cred, da.

— Şi totuşi, noaptea trecută, când am fost cu toţii atât de deschişi către Forţă încât am putut vedea stelele, nu am putut simţi prezenţa unui astfel de individ chiar aici.

Ochii lui Luke deveniră nişte fante de safir.

— Nu.

Am tremurat, şi nu din cauză că eram îmbibat de sudoare.

— Asta te îngrijorează la fel de mult ca pe mine?

— Mai mult, cred, Keiran. Mantia lui Luke se ondulă cu o tresărire. Mult mai mult.

Capitolul 14

Alergând de-a lungul holului spre camera lui Gantoris, am simțit mirosul otrăvitor de dulce pe care îl mai simțisem de câteva ori în timpul zilelor mele în CorSec. Nu am vrut să mă uit în interiorul camerei pentru că ştiam ce urma să văd. Nodul de studenți de la uşă m-a protejat de vedere, dar nu a făcut nimic pentru a opri mirosul.

L-am auzit pe Maestrul Skywalker spunând:

— Feriți-vă de partea întunecată, apoi un fir de fum unsuros se strecură printre ucenici, îndepărtându-i.

Mai mulți dintre ei se întoarseră şi se împleticiră înapoi pe coridor, cu mâinile la gură. Streen şi Kam Solusar rămăseseră fixați de o parte şi de alta a uşii, cu fețele cenuşii şi cu ochii priponiți înăuntru. M-am strecurat printre ei, ridicându-mi gulerul tunicii pentru a-mi acoperi nasul. Aceştia se îndepărtară, lăsându-mă singur cu Luke şi cu ceea ce mai rămăsese din Gantoris. Trupul lui Gantoris zăcea lângă peretele îndepărtat al micii sale camere – cel puțin am presupus că era Gantoris, pentru că nu prea semăna cu el.

Fusese ars de viu. Carnea carbonizată se făcuse scrum în unele puncte, lăsând la vedere oasele înnegrite. Căldura îi contractase muşchii, arcuindu-i coloana vertebrală şi trăgându-i capul pe spate. Gura îi rămăsese deschisă într-un țipăt fără cuvinte. Fumul încă se ridica din rămăşițele carbonizate ale hainelor sale Jedi, iar sabia sa se rostogolise pentru a se opri chiar lângă perete.

Luke Skywalker stătea deasupra acestuia, privindu-i rămăşițele înnegrite.

— Ce s-a întâmplat aici? Te-a atacat din nou?

Luke se întoarse să se uite la mine cu ochii bântuiți şi înroşiți şi mi-am dat seama că nu era prima dată când vedea un cadavru în starea asta.

— Crezi că eu am făcut asta?

Durerea din vocea lui m-a străpuns.

— Nu te acuzam. Voiam doar să ştiu ce s-a întâmplat. M-am ghemuit lângă cadavru. Riscurile meseriei. Cine l-a găsit?

— Dorsk 81 a venit după mine, aşa că presupun că el l-a găsit. Ceilalți s-au adunat după ce am ajuns aici.

Am aprobat din cap.

— Vreau să vorbesc cu ei.

Luke clipi din ochi pentru a îndepărta o parte din şocul din ei.

— Ai de gând să investighezi această situație?

Mi-am ridicat capul.

— N-ar trebui?

Maestrul Jedi ezită o clipă, apoi aprobă din cap.

— Ba da, bineînțeles că ar trebui. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat aici.

— Bine. Mi-am îndreptat degetul spre cadavru şi am făcut un cerc cu degetul în jurul zonei respective. Pot să-ți ofer câteva date sumare chiar acum. Lipsa unui tipar uniform de carbonizare, precum şi absența unui miros chimic, sugerează că nu a fost folosit niciun element care să fi provocat arderea. Cu alte cuvinte, nimeni nu a

turnat ceva inflamabil peste el şi l-a transformat într-o torță.

Luke tresări la această descriere.

— Înțeleg.

— Uită-te la degete şi la urechi.

— Arsuri grave.

— Corect, dar nu au dispărut. La cadavrele incendiate există tendința ca aceste mici bucățele să ardă rapid. Şi faptul că încă mai are haine pe el, chiar dacă sunt carbonizate rău de tot… Mi-am lăsat vocea să se stingă, deoarece concluzia spre care eram îndrumat contrazicea experiența mea anterioară. Se pare că aproape a ars din interior spre exterior. Pentru asta ar fi nevoie de o cantitate incredibilă de energie: un fulger sau o cantitate mare de microunde, iar noi nu avem niciuna dintre ele aici.

— Da, dar el avea o astfel de energie. Vocea lui Luke scăzu până la o şoaptă. Furia lui.

— Crezi că a fost consumat de furia lui?

— Da, aşa cred. Cred că a folosit-o pentru a dezlănțui forțele părții întunecate pe care nu le putea controla. Dacă nu ai fi reuşit să respingi energiile pe care le-ai absorbit aseară în grotă, ai fi putut fi ars şi tu de ele.

Am întins o mână spre sabie, dar nu am simțit nicio căldură emanată din ea şi nici nu am văzut niciun semn că ar fi fost deteriorată de foc.

— Aş vrea să fac o analiză completă de laborator asupra sabiei. Amprente digitale, reziduuri de țesut, toate cele necesare, atât din interior cât şi din exterior.

Luke clătină din cap.

— Vei afla cu siguranță că doar eu şi Gantoris am atins sabia aceea.

— De unde ştii?

— *Ştiu*. Luke îşi ridică mâinile. Dacă te deschizi asupra acestei camere, poți simți reziduurile ultimelor clipe ale lui Gantoris. Există multă durere şi multă furie, precum şi îndoială şi indignare. Durerea este fizică, bineînțeles, şi mentală. Se simte ca şi cum ar fi fost torturat înainte să moară.

M-am ridicat din nou în picioare. Trupul lui Gantoris se afla între noi ca un zid.

— Cine i-ar fi putut face asta?

Luke clătină din cap.

— Niciunul dintre voi. Şocul, surpriza şi groaza radiau foarte deschis din toți ceilalți. Ei nu au fost implicați.

— Şi eu?

— Simt o oarecare surpriză, cu siguranță, dar şi o determinare de a rezolva această enigmă. Luke mă privi cu ochii întredeschişi. Dacă voiai să-l omori, l-ai fi provocat la un duel sau ai fi folosit o iluzie pentru a-l face să aibă un accident fatal. Nu ai fi fost atât de neîndemânatic şi nu ai fi lăsat astfel de dovezi, ci ai fi fost subtil.

— Mulțumesc, cred. Mi-am încrucişat brațele la piept. Deci, dacă nu am făcut-o noi, cine a făcut-o?

— Nu ştiu. Fața lui Luke se întunecă. Totuşi, Gantoris a avut premoniții legate de dezastru. Chiar şi atunci când l-am întâlnit pentru prima dată, se întreba dacă nu cumva eu eram *omul întunecat* care îl va aduce la ruină. A spus: *Sunt pierdut dacă merg cu tine*. La vremea aceea am crezut că se temea de ce s-ar putea întâmpla cu poporul său dacă îl părăseşte. Apoi, aseară, când a plecat din grotă, mi-a spus că nu sunt eu *omul întunecat*.

Mi-am mestecat buza inferioară pentru o clipă.

— Aşadar, Gantoris şi-a identificat cu certitudine *omul întunecat.* Mi-ai spus că Gantoris ți-a menționat, de asemenea, că nu eşti singurul învățător al căilor Jedi. Nu cred că este o exagerare să cred că acest *om întunecat* ar putea fi celălalt instructor. Faptul că nu-l poți simți pe acest alt individ aici nu este un semn bun.

— Nu poate rămâne ascuns la nesfârşit.

— Nu cred că asta intenționează să facă.

— Ce vrei să spui?

M-am uitat în jos la corpul lui Gantoris.

— Ai spus că, dacă eu aş fi vrut să-l omor pe Gantoris, aş fi fost subtil. Această moarte este orice, dar nu deloc subtilă. Avem pe cineva decedat din cauze imposibile şi a fost ucis chiar aici, în inima Academiei. Poți observa, după tăietura diagonală de pe perete, că Gantoris a încercat să-l lovească pe atacator, dar nu a reuşit. În perioada în care am lucrat în CorSec am ajutat la depistarea unui criminal sociopat sau doi. A lăsa un cadavru aşa, la vedere, era o provocare. Era un fel de a spune că ucigaşul este mai inteligent decât noi, mai puternic şi mai viclean. Gantoris a încercat să-l ucidă cu sabia şi a eşuat. Asta înseamnă că noi ceilalți avem puține şanse să-l rănim. Ne provoacă pe noi şi te provoacă şi pe tine. Este evident că a câştigat unul dintre elevii tăi de partea întunecată, apoi l-a lăsat aici ca pe o jucărie aruncată pentru a-şi arăta disprețul față de tine.

Luke îşi strânse brațele în jurul lui.

— Cred că ar fi putut fi chiar mai direct.

Am clătinat din cap.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— În seara asta am avut un coşmar. Stăteam cu tatăl meu în vârful acestui templu, dar era pe vremea când încă trăia poporul Massassi. Trebuie să fi fost acum câteva milenii. Tatăl meu a încercat să-mi explice că era vina lui Obi-Wan că el fusese corupt de faptul că studiase materiale Sith. Ceea ce mi-a spus părea să aibă sens în mare parte, dar apoi m-a invitat să îl urmez pe acea cale, ceea ce ştiam că tatăl meu nu ar fi făcut niciodată. L-am acuzat că nu este tatăl meu. Imaginea s-a transformat apoi în cea a unei umbre care înghițea totul. În acel moment m-a trezit R2, aşa că nu ştiu ce s-a mai întâmplat.

— A devenit o umbră? M-am cutremurat. *Omul întunecat* al lui Gantoris?

— Obi-Wan a sugerat că nu există coincidențe. Ar trebui să presupun că toate astea au legătură. Expresia lui Luke se înăspri. Trebuie să decid cu mare atenție cum să procedez de aici înainte.

— Dacă vrei, lasă-mă să-ți sugerez două lucruri.

— Dă-i drumul.

— În primul rând, acest *om întunecat* se pare că a reuşit să-l convingă pe Gantoris că îi poate oferi lucruri pe care tu nu poți sau nu vrei să i le oferi. Cunoştințele lui Gantoris despre Forță şi controlul asupra ei era insuficiente pentru a-i permite să evite astfel de idei seducătoare. Cred că trebuie să foloseşti Holocronul ca o modalitate de a ne insufla un sentiment de istorie şi un scop pentru ceea ce facem, astfel încât să fim şi mai motivați să ajutăm la reconstruirea Ordinului Jedi.

— Şi să evităm soluțiile uşoare oferite de partea întunecată.

— Exact.

Maestrul Jedi reflectă pentru o clipă, apoi aprobă din cap.

— Şi celălalt lucru?

— În acest vis ai spus că ai văzut Massassi şi piramidele aşa cum erau acum câteva milenii. Cred că ar fi bine să facem nişte investigații pentru a vedea ce putem afla despre Yavin 4 şi templele sale. Holocronul ar putea foarte bine să ne ofere informații. Dacă putem să-i dăm un chip şi un nume acestui *om întunecat*, sau să ne dăm seama ce urmăreşte aici, măcar vom avea mai multe şanse să-l oprim.

— Ambele scenarii par să aibă sens. Luke îmi zâmbi încruntat. Voi lucra la primul. Tionne îşi petrece mult timp căutând legende în Holocron, aşa că mă poate ajuta. Cu trecutul tău de investigator, tu ar trebui să te ocupi de strângerea de informații despre *omul* nostru *întunecat*.

— Voi construi un profil al lui. Dacă ne putem da seama ce vrea şi cum gândeşte, îl avem în mână.

— Bine. Luke aruncă din nou o privire în jos, spre corpul lui Gantoris, apoi în sus, spre mine. Dacă vrem ca Noua Republică să prospere, nu putem permite ca Jedii să fie distruşi.

* * *

Nu m-am mai întors la somn în acea noapte, aşa că m-am îndreptat spre mica bibliotecă în care studiam Holocronul Jedi. Chiar nu mă simțeam în stare să încep nicio investigație în acel moment, însă jucându-mă un pic cu Holocronul şi învățând cum funcționa părea să fie ceva cu care mă puteam ocupa. Strălucirea verzuie care îşi făcea loc pe coridor mi-a spus că altcineva folosea dispozitivul, iar curiozitatea m-a purtat direct în cameră. Acolo, scăldată în strălucirea verde emanată de Vodo Baas, stătea Tionne. Părea înaltă, slabă şi drăguță, iar nuanța verzuie pe care lumina i-o imprima părului ei părea mult mai frumoasă pe ea decât arătase vreodată pe mine. Ar fi fost incontestabil frumoasă, doar că mâinile îi acopereau fața şi umerii îi tremurau de plâns. Imaginea lui Vodo Baas întinse un membru cu gheare spre ea.

— Pentru un Jedi, nu există emoții, există doar pace.

Tionne îşi ridică privirea, cu fața umedă de lacrimi.

— A fost mai oribil decât ți-ai putea imagina.

Simulacrul Jedi clătină din cap.

— Dar lacrimile sunt pentru camaradul tău căzut sau pentru tine?

— Ce?

Şocul îi străbătu vocea. Îşi şterse lacrimile şi arătă cu degetul spre hologramă, apoi mă zări cu coada ochiului. Prezența mea întrerupse orice voia să spună. În loc să răspundă, îşi aplecă capul spre mine şi tresări.

— Cum a putut cineva să-i facă aşa ceva lui Gantoris?

Am dat din cap spre Vodo Baas, apoi am îngenuncheat lângă Tionne. Am strâns-o în brațe şi am ținut-o acolo, lăsându-i lacrimile să-mi păteze tunica de culoarea smaraldului. La început s-a agățat de mine cu ferocitate, îngropându-şi capul în gâtul meu. I-am mângâiat părul şi am rezistat impulsului de a-i săruta creştetul capului.

— Ia-o uşor, Tionne. Ce i s-a întâmplat lui Gantoris a fost hidos, dar nu i se va întâmpla nimănui altcuiva.

Privirea inumană a lui Vodo Baas o surprinse şi o fixă pe a mea.

— Vorbeşti de certitudini, Jedi, acolo unde există multe necunoscute.

Am citat din nou o parte din Codul Jedi.

— Nu există ignoranță, există cunoaştere.

— Da, şuieră Gardianul. Ai o întrebare pentru mine?

— Un moment. Mi-am coborât mâinile pe umerii lui Tionne şi m-am îndepărtat puțin de ea. Poți să mă ajuți cu Holocronul? Tu ştii mai multe despre el decât mine.

Ea pufni şi-şi şterse lacrimile cu degetele delicate şi lungi.

— Cum poți fi atât de calm după tot ce ai văzut?

Pentru doar o secundă, nu o mai țineam în brațe, ci țineam trupul fără viață al tatălui meu.

— Trecutul ne pregăteşte pentru prezent. Nu-mi place să spun asta, dar am văzut şi alte trupuri la fel de oribile. Ceea ce am văzut în camera lui Gantoris a fost îngrozitor. Mă sperie şi pe mine, dar fac tot posibilul să țin lucrurile sub control.

Tionne pufni din nou şi se lăsă în spate, rezemată de peretele rece de piatră al camerei mici. Îşi încrucişă brațele la piept şi se uită în față, la baza piedestalului pe care se odihnea Holocronul.

— Probabil că mă crezi o persoană slabă.

— Deloc.

— Nu minți. A trebuit să mă salvezi aseară, iar acum mă găseşti aici, în halul ăsta. Se uită la mine acuzatoare. Nu ştiu cum reuşeşti să-ți ascunzi disprețul față de mine.

— Poți să crezi că este ascuns sau poți crede că nu există. M-am forțat să rămân calm. A doua variantă este cea corectă.

Întinse mâna spre mine, iar eu i-am luat-o în a mea. Tionne închise ochii şi am simțit cum conştiința ei se îndreaptă spre mine. Atingerea minții ei nu era decât o şoaptă slabă a ceea ce simțisem din partea lui Luke, însă reuşi să se infuzeze în gândurile mele de suprafață. Le-am lăsat în mod conştient deschise pentru ea, iar sub ele s-a întărit stratul pe care îl reprezenta Keiran Halcyon. Chiar dacă am încercat să o împiedic să se scufunde mai adânc, a reuşit să răzbată prin gândurile mele despre ea şi m-a străpuns adânc în inimă. S-a dat brusc înapoi, întrerupând contactul nostru, şi s-a uitat la mine cu ochii mari şi sălbatici.

— Ai fost rănit, chiar foarte rău.

Am ridicat din umeri.

— Am supraviețuit.

— Dar sunt atât de multe lucruri ascunse în tine. Ea clipi, privindu-mă. Maestrul Skywalker ne-a spus că tatăl său a fost Darth Vader. Ce secrete ai putea avea tu care ar fi mai periculoase de împărtăşit decât asta?

— Nu periculoase, ci doar plictisitoare. Ți-ar distrage atenția, iar antrenamentul de aici este destul de greu şi fără distrageri.

Tionne zâmbi şi m-am bucurat să văd că animația îi revenea pe chip.

— Ar putea să-i distragă pe alții, dar nu şi pe mine. Am de gând să cânt despre isprăvile Jedi, aşa că trebuie să ştiu despre Keiran Halcyon.

Înainte să pot nega că merită să ştie despre mine, Vodo Baas vorbi.

— Keiran Halcyon a fost un renumit Jedi Corellian. A reuşit să pună capăt cu succes Sectei Afarathu de pe Selonia şi jafurilor acesteia în sistemul Corellian.

În timp ce vorbea, Holocronul prezentă o imagine a unui bărbat cu o constituție mai solidă decât mine, dar care purta acelaşi tip de mustață şi cioc pe care alesesem să mi le las să crească. Părul său lung şi negru fusese strâns la spate într-o coadă liberă, iar sabia pe care o ținea în mână avea o lamă argintie. Un zâmbet mi se ivi inconştient pe buze. Luke spusese că Keiran Halcyon era numele unuia

dintre strămoşii mei. Problema Afarathu avusese loc cu patru secole în urmă şi fusese aproape uitată până când oficialii Imperiali folosiseră spectrul problemei pentru a incita la xenofobie în rândul populațiilor umane din sistemul Corellian. Din fericire pentru Selonieni, aceştia nu mai fuseseră războinici de atât de mult timp, încât puțini dintre noi îi percepeam ca pe o adevărată amenințare.

Ochii lui Tionne străluciră cu încântare absolută.

— Ăsta e secretul tău? Tu eşti acest Keiran Halcyon care s-a întors la noi?

— Cred că nici măcar congelarea în carbonită nu m-ar fi *păstrat* atât de mult timp. Am râs uşor. Am fost botezat după el. Înseamnă că am pe cineva ca model.

— Ei bine, putem afla totul despre el, dacă vrei. Pot chiar să compun o baladă despre el.

Am făcut o grimasă.

— S-ar putea să-i deranjeze pe unii dintre ceilalți, deşi mi-ar plăcea să aflu mai multe despre el. De fapt, ceea ce speram să studiez prin intermediul Holocronului era orice informație pe care o are despre această lume şi despre Massassi. Mă vei ajuta cu asta?

— Cu plăcere. Părul ei strălucea cu reflexe verzi în timp ce dădea din cap. Mi-ar face plăcere şi va fi un mod de a te răsplăti pentru că m-ai salvat în grotă.

— Nu trebuie să mă răsplăteşti pentru asta. Întinzându-mi mâna dreaptă, i-am strâns umărul stâng. Şi vreau să ştii că nu te consider o fire slabă. Natura ta este să fii mult mai deschisă şi mai receptivă emoțional decât mine. Acesta este motivul pentru care ai un acces mai deschis la Forță decât mine. S-ar putea să-ți fie dificil să te concentrezi uneori, dar este mai uşor să înveți să te concentrezi decât să înveți să te deschizi.

— Nu mi-ar plăcea să cred că ai dreptate, Keiran, pentru că nu mi-ar plăcea să cred că nu poți să te deschizi emoțiilor tale. Zâmbetul ei prietenos mă încălzi. Ai prieteni aici cu care poți fi deschis. Poți avea încredere în noi, aşa cum şi noi avem încredere în tine.

— Ştiu. I-am oferit un zâmbet încurajator, dar ştiam, de asemenea, că nu puteam să-mi împărtăşesc adevărata identitate nici cu ea, nici cu altcineva.

Luke Skywalker, când îmi sugerase să adopt un alt nume, avusese dreptate să creadă că aş putea fi o distragere a atenției celorlalți. Asta avea, de asemenea, un alt scop – unul înrădăcinat în înțelegerea sa despre piloții de vânătoare şi Corellieni. Cerându-mi să fiu altcineva, a făcut să nu mai fie cazul ca eu să rămân legenda care devenisem. Oricât de mult văzusem că imaginea mea despre mine însumi mă izola de Forță, Luke o văzuse cu mult înainte şi luase măsuri pentru a rezolva problema înainte ca eu să îmi dau seama că o aveam.

Am dat din cap către Tionne.

— Crede-mă, când voi putea să mă deschid, vei fi prima care va afla. Dacă va exista o *baladă* a acestui Keiran Halcyon, vreau ca tu să o compui şi să o cânți.

— Cu plăcere, Keiran. Îşi ridică capul spre Vodo Baas. Acum hai să vedem ce putem afla despre această lume şi despre predecesorii noştri de aici. Această planetă are la fel de multe secrete ca şi tine, dacă nu chiar mai multe, şi am sentimentul că desluşirea lor va oferi o bază pentru o baladă foarte importantă.

Capitolul 15

Tragedia morţii lui Gantoris i-a apropiat într-adevăr pe ucenicii rămaşi. Nimeni nu şopti măcar ceva rău despre Gantoris, însă cu toţii am încercat să fim mai amabili şi să ne sprijinim mai mult unii pe alţii. Orice victorie a unuia – indiferent de importanţă – a devenit o victorie pentru toţi. Am devenit nu atât o echipă, cât o uniune de egali, uniţi în căutările noastre de a deveni Cavaleri Jedi.

Ca parte a investigaţiei mele, am sugerat faptul că toţi Cavalerii Jedi trebuie să fie foarte vigilenţi. În acest scop, am organizat misiuni de recunoaştere în toată zona înconjurătoare. Am început cu datele colectate de un cercetaş Rebel, un Sullustan pe nume Dr'uun Unnh, pe vremea când cerceta luna în timp ce Rebelii se pregăteau să o folosească drept cartier general. Folosindu-i informaţiile, am cercetat zona apropiată, luând notiţe detaliate despre floră, faună, aflorimente naturale de piatră şi diverse structuri făcute de Massassi.

Încă de la început, Luke luă decizia de a nu le spune celorlalţi studenţi despre *omul întunecat* sau despre visul său. Am fost de acord cu acea decizie în primul rând pentru că panica nu ar fi făcut decât să ajute o făptură aparţinând părţii întunecate.

Pentru a combate panica, Luke ne-a pus să exersăm tehnici de calmare şi concentrare şi a lucrat pentru a ne face să simţim Forţa mai bine. S-a străduit să ne laude pentru succesele noastre. Oferindu-ne un astfel de sprijin, am simţit cu toţii că facem progrese mari, chiar dacă câştigurile noastre reale erau greu de măsurat.

Progresul meu în anumite domenii aproape că părea negativ. Când alţii erau capabili să facă să leviteze pietre în timp ce stăteau în mâini sau să împletească ramuri de copaci Massassi prin intermediul Forţei, eu nu aveam nici forţă şi nici rezistenţă când venea vorba de telechinezie. Din nefericire pentru mine, această incapacitate s-a manifestat şi prin faptul că nu reuşeam să levitez singur sau să fac genul de salt extraordinar care îl purtase pe Luke departe de lama lui Gantoris în duelul lor.

Mai rău, Tionne a descoperit că această lipsă părea să fie o caracteristică a liniei Halcyon. Drept urmare, eram cunoscuţi pentru încăpăţânarea cu care rămâneam fermi în diverse situaţii periculoase. De câteva ori, acest lucru a avut ca rezultat o mobilizare a forţelor din partea noastră, respingând inamicul şi învingându-l. De cele mai multe ori, însă, asta însemna că un Halcyon se oferea cu curaj să acţioneze ca ariergardă şi să-şi pună la bătaie cu vitejie viaţa sa pentru cea a camarazilor săi.

Tionne considera că această idee era un material excelent pentru o baladă. Ştiind că un individ foarte puternic, cu un apetit pentru ucenici, era undeva acolo, am găsit poveştile din tradiţia familiei mele un pic tulburătoare. Dar, în spiritul tradiţiei Halcyon, nu am lăsat asta să mă oprească din căutarea celui care îl omorâse pe Gantoris.

După o dimineaţă grea, în care am încercat să mut pietricele pe lungimea umbrei mele şi am reuşit doar când se apropiase amiaza, am luat câteva provizii de campanie şi apă, apoi m-am pregătit să pornesc într-o cercetare a *Templului Frunzelor Albastre*. Notiţele lui Unnh raportaseră nişte anomalii ciudate acolo –

suficient de ciudate încât Generalul Jan Dodonna ordonase ca Templul să fie sigilat şi interzis accesului întregului personal. Intenționam să merg singur, dar Kam Solusar şi Brakiss mi s-au alăturat în ultimul moment.

— Probabil că este încă bine sigilat, băieți. Ar putea fi foarte plictisitor.

Kam zâmbi şi arătă spre sabia prinsă la centura mea.

— Am sentimentul că plănuieşti să redeschizi Templul.

— Nu este chiar ceea ce aveam în minte, decât dacă circumstanțele o cer. Am ridicat uşor din umeri. Hai să mergem.

Am pornit cu o cadență destul de bună, apoi am încetinit puțin ritmul întrucât Brakiss se chinuia să țină pasul. Fiind atât de înalt cum era, rădăcinile orhideelor îi făceau probleme. Kam, deşi era trecut de vârsta a doua, era într-o formă mai bună decât Brakiss, dar şi el părea să prefere un ritm mai lent. Am traversat râul care despărțea Marele Templu de *Templul Frunzelor Albastre* mergând de-a lungul trunchiului unui copac Massassi care fusese dezrădăcinat de râu. Râul în sine era de fapt suficient de adânc în dreptul unui vad din apropiere pentru ca eu să mă îmbăiez atunci când alergam, însă Brakiss nu părea dispus să-şi ude picioarele. Kam şi cu mine am glumit cu el, întrebându-l dacă vrea să ne folosim săbiile pentru a-i tăia nişte trepte şi să nivelăm părțile contorsionate ale copacului, dar el doar a roşit şi ne-a sugerat să mergem mai departe. Marele Templu eclipsa *Templul Frunzelor Albastre*, dar clădirea din urmă avea o eleganță deosebită în construcție. Se înălța doar la jumătate din înălțimea Marelui Templu, dar, proporțional, avea o suprafață desfăşurată mai mare. O mulțime de tufişuri şi arbuşti de mărăciniş crescuseră în jurul lui, dar nu suficient pentru a ne împiedica să ajungem la el.

Brakiss ne-a condus spre partea de est a structurii.

— Sondarea Sullustanului a spus că intrarea principală era orientată spre est, astfel încât lumina portocalie a gigantului gazos să umple camera inferioară seara.

Am ajuns la intrare şi am putut vedea unde o sigilaseră Rebelii cu blocuri mari de piatră. În mod clar, intenționau ca nimeni să nu mai poată intra vreodată în el. Şi la fel de clar, echipa de cercetare Imperială care studiase pe Yavin 4 după ce o abandonaseră Rebelii fusese la fel de determinată să intre. Pentru a face asta, topiseră o gaură direct în interiorul clădirii.

Kam îşi aprinse sabia şi mătură câteva pânze de păianjen din deschizătură.

— Pânzele nu sunt atât de groase pe cât ne-am fi aşteptat. E posibil ca Gantoris să fi fost aici şi păianjenii să se fi ocupat intrare de atunci.

Mi-am desfăcut o baghetă luminoasă de la centură şi i-am dat-o.

— Presupun că vrei să intri tu primul.

— Sigur.

Kam porni, apoi îşi coborî capul şi îşi croi drum înăuntru. Fiind mai mic şi ceva mai slab, m-am strecurat prin deschizătură destul de uşor după el. Brakiss a venit ultimul şi ni s-a alăturat, ştergând praful de pe umerii robei sale.

Lumina verde a sabiei lui Kam şi raza aurie a baghetei luminoase nu pătrunseră prea departe. Ne-am trezit pe un palier cu scări în fața noastră care se îndreptau în jos. Întinzându-se până la fundația *Templului* se găsea o cameră imensă cu mici alcovuri construite în pereți. Nu le puteam vedea decât slab pe cele mai apropiate de poziția noastră, dar păreau mai mici şi ceva mai înghesuite decât camerele pe care le aveam în Marele Templu. De o parte şi de alta a noastră, scările se dublau până la nivelul următor. Am luat bagheta luminoasă de la Kam şi am proiectat lumina peste scările care coborau şi peste cele două seturi care urcau.

— Praful pare destul de netulburat. Dacă Gantoris a intrat, a plutit pe aici, deşi nu cred că era chiar atât de bun la asta.

— Poate că nu a ajuns până aici. Brakiss ridică din umeri. Poate că nu a îndrăznit să meargă mai departe.

— Eu nu cred asta. Kam indică cu sabia spre scările care urcau. Mergem?

Brakiss surâse.

— Până la urmă, pentru asta am venit.

Kam deschise drumul. Paşii noştri răsunau sec prin *Templu* şi pielea începea să mi se înfioare pe măsură ce urcam. După ce citisem raportul de cercetare al lui Unnh, ştiam la ce să ne aşteptăm, iar anticiparea mă speria puțin. Ştiind că răul ne aştepta şi că ne îndreptăm spre motivul pentru care Generalul Dodonna ordonase ca locul acesta să fie sigilat, am simțit că ne pregăteam pentru un dezastru.

Cu toate acestea, dovedind că eram un adevărat Halcyon, nu aveam nicio intenție de a mă retrage. Scările dădeau într-un alt palier care servea drept foaier pentru Marea Sală de Audiență a *Templului.* Pereții exteriori înclinați brusc se uneau la mare înălțime deasupra podelei camerei pentru a contura tavanul.

Trei turnuri aşezate echidistant de-a lungul liniei mediane a camerei ajungeau la un punct situat mult sub culmea acoperişului, dar totuşi păreau să susțină cumva acoperişul. Turnul cel mai apropiat de noi şi perechea sa de la capătul îndepărtat al camerei aveau inele de rune şi simboluri ciudate pe care nu le-am putut identifica, şi nici măcar citi. Fantele ferestrelor din peretele vestic lăsau lumina soarelui să picteze linii aurii pe toată lungimea podelei, oferind o strălucire caldă încăperii. Oricât de caldă ar fi fost acea strălucire, totuşi, nu reuşea să disipeze răceala pe care o simțeam venind de la principala şi cea mai tulburătoare caracteristică a *Templului.*

Al treilea turn – de asemenea un con înalt şi îngust – fusese sculptat în întregime dintr-un cristal albastru. Aproape că l-aş fi numit safir, pentru că strălucea cu propria sa lumină internă, dar lumina nu se schimba pe măsură ce ne apropiam. În schimb, părea mai degrabă să curgă ca şi cum ar fi fost un lichid care bolborosea în interiorul cristalului, învârtindu-se într-o mare tornadă.

— Sullustanul a spus că piatra pare uleioasă şi că poți simți furnicăturile de energie care pulsează din ea.

Brakiss îşi ciupea mâinile.

— Vrei să confirmi veridicitatea acestui raport?

M-am cutremurat.

— Nu. Nu încă.

Kam stinse lama sabiei sale şi o agăță înapoi la centură.

— Renunț şi eu. Probabil că nici tu nu ar trebui să o atingi.

Brakiss se încruntă.

— Nu eşti amuzant.

— Să atingi chestia aia nu va fi distractiv.

M-am apropiat de cristal, având grijă să nu calc în puțul circular care îl înconjura. Cu cât mă apropiam mai mult de el, cu atât simțeam mai mult frig. Energia care pulsa din el nu era palpabil de malefică, dar puteam simți o mulțime de emoții negative, cum ar fi disperarea şi furia. Mai rău, în timp ce priveam în adâncurile pietrei translucide, am văzut imagini fantomatice care treceau în derivă. Unele păreau cu totul necunoscute: creaturi găunoase cu mâini şi picioare cu gheare. Altele erau mai familiare, adesea umane, cu fețele distruse de leziuni sau pur

şi simplu contorsionate în agonie. Chiar şi aşa, am crezut că recunosc unele dintre ele. Câțiva camarazi care pieriseră de-a lungul timpului şi mai mulți duşmani pe care îi ucisesem. Apoi apăru chipul lui Gantoris şi se holbă la mine cu ochi morți. Am tresărit înapoi şi am arătat cu degetul.

— Îl vedeți? Îl vedeți pe Gantoris?

Capul lui Kam se răsuci pentru mă privi, ochii lui concentrându-se încet.

— Nu l-am văzut. Am văzut... pe alții.

O urmă de zâmbet străbătu chipul lui Brakiss în timp ce se întorcea spre noi.

— Chiar nu am văzut mare lucru.

M-am uitat înapoi la piatră şi imaginea lui Gantoris dispăruse.

— Aş fi putut jura că l-am văzut.

Brakiss ridică din umeri.

— Un truc al luminii.

Vocea lui era calmă, biciuindu-mă cu o notă de dispreț. L-am fixat cu o privire de smarald.

— Mai vrei să-l atingi?

El clătină din cap.

— Nu, e în regulă.

Kam arborase o expresie sumbră.

— Nu ştiu ce este chestia asta sau de ce este aici, dar ştiu că nu mă simt bine. Apoi întoarse un deget spre dungile de lumină de pe podea. Şi din felul în care s-a mişcat lumina soarelui între momentul în care am început să ne uităm şi momentul prezent, am stat cu ochii la chestia aia timp de un sfert de oră.

Am clătinat din cap.

— Nu e posibil.

— E foarte posibil. Şi foarte ciudat. Kam se încruntă puternic. Sunt de acord să plecăm.

Brakiss fu de acord.

— Nu este niciun semn că Gantoris a fost vreodată aici.

— Corect. Să mergem, atunci.

Nu era bine să sugerăm că trei oameni în toată firea, toți ucenici Jedi şi doi dintre ei înarmați cu săbii, fugiseră dintr-un templu pustiu. Preferam să mă gândesc că ne-am mişcat rapid pentru a zădărnici planurile oricui se pregătea să ne întindă o ambuscadă. Faptul că nu ştiam dacă mai era cineva pe această lume, în afară de prietenii noştri, nu excludea această posibilitate şi am considerat că precauția noastră este admirabilă.

În timp ce ne retrăgeam, Brakiss aruncă o privire lungă înapoi spre *Templul Frunzelor Albastre*.

— Este destul de uimitor, cred eu, că nişte creaturi lipsite de tehnologie sofisticată au putut construi un astfel de monument şi că acesta a rezistat testului timpului. Comentariul lui Unnh sugerează că toate aceste ruine sunt vechi de milenii.

— Vechea Republică era bine întemeiată la acea vreme. Am îndepărtat o creangă, deschizând calea către poteca care ne adusese la templu. Din câte ştim noi, ar fi putut folosi lasere pentru a exploata roca şi a o sculpta, apoi să o plaseze la locul ei cu ajutorul tehnologiei repulsorlift.

— Mai mult decât atât, spuse Kam, ar fi putut folosi Forța. Oricât de masive ar fi acele blocuri, crezi că ar fi fost imposibil pentru Maestrul Skywalker să le mute?

— Imposibil pentru el să le mute, nu, deloc. Am perceput îndoială în vocea lui Brakiss. Totuşi, nu ştiu dacă îl pot crede pe Maestrul Skywalker capabil să creeze un asemenea templu.

Am râs.

— Ai uitat că *mărimea nu contează*?

— Nu am uitat deloc, dar nu asta e ideea mea. Brakiss rupse o creangă moartă dintr-un arbore Massassi, lungă de patruzeci de centimetri. Poate că Maestrul Skywalker are putere, dar e un băiat de fermă de pe un bulgăre de silicon uscat. Ar fi incapabil să creeze o asemenea operă de viziune şi eleganță.

În timp ce Brakiss vorbea, flutură bățul prin aer. Kam şi cu mine am schimbat zâmbete secrete în spatele lui, apoi Kam îşi drese vocea.

— Deci nu crezi că Maestrul Skywalker ar putea învăța să creeze aşa ceva?

— Cu siguranță că ar putea, dar i-ar lua o veşnicie.

— Înțeleg. Mi-am îngustat ochii. Şi conul de cristal, ar putea să creeze unul?

Umerii lui Brakiss tresăriră printr-o ridicare din umeri.

— Nu ştiu, dar mi-ar plăcea să încerc. Cred că acel cristal a fost un lucru incredibil. Aş ezita să îl numesc operă de artă, pentru că era tulburător. Se întoarse, cu ochii înflăcărați. Imaginează-ți să ai puterea de a crea aşa ceva.

— Eu n-aş vrea. Kam clătină din cap. Nu mi-a plăcut deloc cristalul.

— Da, dar imaginează-ți puterea de a crea ceva asemănător, ceva ce ți-ar plăcea. Să foloseşti Forța pentru a crea o astfel de lucrare care să reziste atât de mult timp. Brakiss râse cu voce tare şi se roti ca şi cum ar fi dansat pe o muzică pe care nici Kam şi nici eu nu o puteam auzi. Ar fi fantastic.

I-am aruncat o privire rece şi dură, pe care însă nu o observă.

— Atracția unei astfel de puteri poate fi seducătoare, dar totuşi greu de obținut.

— Doar dacă nu apelezi la partea întunecată. Kam îşi încovoie umerii în față. Ştiu cum este şi, oricât de tentant ar fi, te lasă gol. Mai bine să lucrezi pentru adevărata Forță decât să te mulțumeşti cu umbra ei.

— Da, dar gândeşte-te la ce poți face cu acea putere. Brakiss îşi împinse bastonul spre cer. Un Maestru Jedi cu suficientă putere ar fi putut să se întindă de aici şi să smulgă inima *Stelei Morții*. Nu ar fi contat dacă ar fi folosit partea întunecată, ar fi făcut un lucru bun.

Am întins mâna şi am apucat ceafa lui Brakiss.

— Aşteaptă un minut. Ceea ce spui tu este că *scopul justifică mijloacele* folosite pentru atingerea lui, iar asta este pur şi simplu greşit. Este la fel de greşit ca orice altceva, pentru că îți permite să justifici orice comportament ca fiind bun. *Sigur, haideți să-l ucidem pe acest criminal pentru că ştim că a ucis în trecut sau probabil că va ucide în viitor. Sau să distrugem această planetă deoarece ştim că, într-o zi, se va izbi de alta. Ce contează dacă ființele de pe planeta pe care o distrugem mor – ar fi murit oricum, iar în felul nostru ființele de pe cealaltă lume vor fi salvate.*

Brakiss se răsuci şi aproape că mă tăie cu bățul pe față. Din fericire pentru mine, fusesem avertizat cu privire la traiectoria brațului şi m-am ferit. O mască momentană de furie îi alunecă pe față, dar aproape imediat se dizolvă în şoc şi remuşcare.

— Keiran, îmi pare rău.

— Este în regulă, Brakiss. Dacă nu e sânge, nu e nicio problemă.

Kam se întoarse şi îşi trecu un braț destul de greu peste umerii lui Brakiss.

— Ceea ce-ți spune Keiran are dreptate, puştiule. Lumea începe să-şi spună că acumulează putere pentru un scop sau altul şi se convinge că este un lucru bun. Apoi, când reuşesc să obțină suficient, constată că circumstanțele s-au schimbat. Descoperă că au nevoie de mai multă putere sau trebuie să folosească această putere în moduri la care nu se gândeau înainte. Un adversar care nu vrea să asculte de rațiune devine un gândac care trebuie strivit în loc de un prieten care doar trebuie să fie convins. Puterea ajunge să îi otrăvească pe cei care o acaparează. Vor presupune că alții vor puterea lor, astfel încât vor recurge la orice mijloace pentru a o obține, iar acest lucru le lasă pe ființe libere să se răzbune în orice mod posibil.

Am aprobat din cap.

— Şi nu există niciun bine care să se nască din rău. Exemplul tău despre cineva care foloseşte puterea părții întunecate pentru a distruge *Steaua Morții* este bun până când te întrebi de ce ar face asta. Este pentru binele lui şi al poporului său? Dacă da, cum va face față următoarei amenințări la adresa lor? Dacă aude de o altă *Stea a Morții* şi ştie că o construieşte cineva precum poporul Caamasi… O va distruge?

Kam se încruntă.

— Este un exemplu prost. Toată lumea ştie că ei erau pacifişti convinşi.

— Ştiu, Kam, dar cineva ar putea să-i catalogheze ca fiind răi şi să meargă după ei. Mi-am deschis mâinile. Recunoaşte, cineva s-a dus după ei şi aproape că i-a exterminat pe toți. Am auzit chiar că a existat un mare grup de refugiați Caamasi pe Alderaan când a fost distrus. Dacă cineva ar fi putut să-i vadă pe Caamasi ca pe o amenințare, ar fi putut vedea pe oricine ca pe o amenințare. Un copil. Oricine.

Brakiss îşi încruntă sprâncenele.

— Înțeleg ce spui şi vreau să te cred. O parte din mine spune, totuşi, că nu poți să argumentezi un caz absolut conform căruia niciun bine nu poate rezulta din mânuirea puterilor părții întunecate. Trebuie să existe un moment în care acest lucru s-ar putea întâmpla.

— Asta e o teorie, Brakiss, dar trebuie să ne confruntăm cu realitățile practice ale manipulării Forței. Am clătinat din cap. Nu vreau să mă gândesc la ideea că aş putea rămâne necorupt dacă aş folosi ceva rău pentru ceea ce eu consider a fi un scop bun. Asta înseamnă să pui primul pas pe o pantă foarte abruptă şi alunecoasă. Poate că, având ajutorul Maestrului Skywalker, ar fi posibil să mă întorc în cele din urmă înapoi în vârf, dar cineva va plăti un preț înfricoşător pentru mine în timpul coborârii, iar eu nu vreau să provoc asta nimănui. Şi nici tu nu ar trebui să vrei.

Capitolul 16

O scurtă explozie a jeturilor de aterizare ale transportorului ridică molozul pe un curent arzător care îi făcu pe unii dintre ucenici să se ferească sau să-şi ridice mâinile pentru a-şi proteja fețele. Am absorbit căldura şi am folosit imediat acea energie pentru a pune un mic scut de Forță în fața mea. Acesta a despicat vântul şi m-a scutit de neplăcerea de a trebui să clipesc pentru a scoate nisipul din ochi şi să scuip mizeria din gură.

Transportul de tip cutie ateriză la fel de uşor ca o pană, dar nu mă aşteptam la mai puțin de la pilotul aflat la cârmă. În timp ce nava se stabiliza pe lonjeroanele de aterizare iar rampa compartimentului pasagerilor cobora încet, ucenicii se mutară în spatele Maestrului Skywalker. Kam îi îndruma pe toți, mai puțin pe mine, spre trapa de marfă care se deschidea. M-am apropiat de Luke şi am zâmbit în timp ce Wedge cobora din interiorul navei.

Luke făcu semn cu mâna pentru a-l saluta pe Wedge şi pe femeia cu pielea albastră care îl urma. Tânărul cu ochii strălucitori care coborî al treilea pe rampă stârni un zâmbet din partea lui Luke.

— Bine ai venit, Kyp Durron.

Tânărul zvelt îi întoarse zâmbetul lui Luke.

— Sunt pregătit, Maestre Skywalker. Învață-mă căile Jedi.

— Va fi plăcerea mea. Luke îi făcu semn cu mâna spre şirul de ucenici care transportau provizii din cala de marfă a transportorului. Vom începe prin a descărca nava. Keiran, dacă vrei să te ocupi de confortul Generalului Antilles şi al lui Qwi Xux.

— Cum doreşti, Maestre. I-am zâmbit lui Wedge şi i-am făcut semn cu mâna spre Marele Templu. Vei vedea că locuințele noastre sunt mai puțin primitive decât erau când ai lăsat ultima dată proviziile. Pe aici, te rog.

Wedge aprobă solemn din cap.

— Se pare că ați făcut multe progrese.

Qwi Xux păşea în pas cu Wedge.

— Wedge, poți să-mi spui, te rog, când îl vom întâlni pe acest prieten al tău pe care erai nerăbdător să-l revezi.

Wedge se uită în jur să vadă dacă ne auzeau ceilalți, apoi zâmbetul i se lărgi cu căldură.

— Ați făcut-o, doamnă Doctor Xux. Qwi Xux, fă cunoştință cu Corran Horn.

Femeia extraterestră se încruntă.

— Dar Maestrul Skywalker i-a spus Keiran.

Wedge aprobă din cap.

— Se află aici sub un pseudonim din diverse motive. Corran, ea este Qwi Xux.

M-am întors pe jumătate şi m-am închinat în fața ei. Tonul prietenos din vocea lui Wedge când mi-a prezentat-o m-a făcut să mă întreb dacă nu ar trebui să-i ofer mâna, dar mă simțeam reticent să fac asta. Fiind la fel de strălucitoare pe atât era de frumoasă, fusese totuşi un cercetător cheie în *Instalația din Foale* – grupul de experți Imperiali care creaseră *Stelele Morții*, *Devastoarele de Lumi* care devastaseră Mon Calamari şi invincibilul *Zdrobitor de Soare*, de mărimea unei nave de vânătoare, pe

care Kyp Durron tocmai îl scufundase în adâncurile lui Yavin pentru a-l păstra în siguranță. Puținele bârfe pe care le-am aflat sugerau că ea fusese prinsă involuntar în capcană de Imperiali, fiind o persoană interesată doar de cercetare. S-ar putea să fi fost adevărat, dar trebuia să mă întreb cum putea cineva atât de inteligent ca ea să nu observe că toate proiectele la care lucrase aveau nume hidoase şi puteau fi incredibil de letale.

— Bine ai venit pe Yavin 4. Am arătat spre cer. Prima *Stea a Morții* a murit acolo sus înainte să poată distruge acest loc.

O urmă de durere trecu prin ochii lui Wedge în timp ce vorbeam, dar Qwi se întoarse doar să privească în sus, spre locul spre care arătasem.

— Cea mai mare parte a resturilor a căzut în gigantul gazos, bănuiesc, dar o parte trebuie să fi căzut aici.

Ea mă privi cu ochii ei albaştri.

— Ați găsit astfel de resturi?

Am clătinat din cap.

— Nu am căutat. Au venit una sau două echipe Imperiale de cercetare aici după ce Rebeliunea a abandonat planeta, aşa că presupun că au luat tot ce au putut pentru analiză.

— Păcat.

— Da. I-am condus pe cei doi în Marele Templu şi am luat turboliftul până la al doilea nivel. Aici avem băi şi camere pentru voi, dacă doriți să dormiți. Pot să vă aduc şi mâncare.

Doamna doctor zâmbi.

— Aş dori să trag un pui de somn rapid, dacă se poate.

Wedge aprobă din cap.

— O să vin să te iau într-o oră, ce zici de asta?

Ea aprobă din cap.

— Bine. Mă bucur să te cunosc, Cor... ăăă, Keiran.

— Somn uşor, doamnă Doctor Xux.

I-am arătat camera pe care i-o pregătisem mai devreme, apoi l-am îndrumat pe Wedge spre camera pe care o pregătisem pentru el.

Înăuntru, Wedge îşi luă un scaun şi se aşeză, înclinându-l pe spate, astfel încât se sprijini de perete, iar picioarele îi atârnau deasupra podelei.

— Nu-ți place de ea, nu-i aşa?

Am surprins o mică urmă de iritare în vocea lui Wedge.

— Nu o cunosc suficient de bine ca să-mi fac o părere, dar *jucăriile* ei mi-au făcut o impresie destul de rea. Poate pentru că ai participat la distrugerea a două dintre ele ai o perspectivă diferită asupra ei, dar nu mă consider un mare fan al operelor ei.

— Ea chiar nu ştia în ce se bagă, ce făceau cu cercetările ei.

— Eşti sigur? Numele de cod ar fi trebuit să-i spună despre ce era vorba. Ar fi trebuit măcar să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă, din greşeală, aceste chestii ar fi fost folosite pe planete locuite. Avem senzori de semne de viață. Cât de greu ar fi fost să fi pus un sistem de blocare a senzorilor de viață pe *Steaua Morții*, astfel încât să nu poată distruge planeta Alderaan? Mi-am dat seama că furia se strecura în vocea mea şi am ridicat ambele mâini. N-ar fi trebuit să spun asta, îmi pare rău.

Wedge îşi privi mâinile.

— Să nu-ți pară rău. Nu e nimic din ceea ce nu m-am întrebat eu însumi de un

milion de ori de când am început să fiu garda ei de corp. Când e prin preajmă, când vorbesc cu ea, e atât de luminoasă şi inocentă – o antiteză a *Stelei Morții*, a *Devastoarelor de Lumi* şi a *Zdrobitorului de Soare*. Cred că ea a crezut că *Zdrobitorul de Soare* va fi folosit pentru a elimina stelele beta din sistemele binare pentru a asigura stabilitatea sistemului sau pentru a elimina sistemele nelocuite de pe rutele de navigație.

Ochii mei se îngustară.

— Oh, nu. Îți *place* de ea.

Wedge îşi ridică capul.

— Ce?

Am răsucit celălalt scaun din cameră şi m-am lăsat pe el, lăsându-mi pieptul să se preseze pe spătar.

— Se presupune că ar trebui să fii garda ei de corp şi tu te-ai îndrăgostit de ea.

— Ți-ar plăcea de ea dacă ai petrece mai mult timp în preajma ei.

— Nu o face, Wedge, nu o face.

Se uită la mine, lăsând un zâmbet neglijent să i se strecoare în colțul gurii.

— De ce nu? Nu ar fi asta o reconciliere finală a Rebelilor cu Imperialii.

— Wedge, vorbesc din experiență. M-am lăsat pe spătarul scaunului. Când eram în CorSec am avut mai multe misiuni în care trebuia să mă ocup de siguranța personală a unei persoane importante. De fapt, odată a trebuit să mă ocup de sora ta, aflată într-o vizită pe Corellia. Nu ştiam însă că era sora ta la momentul respectiv.

— Dacă ai de gând să-mi spui că te-ai îndrăgostit de sora mea în timp ce o păzeai, nu vreau să aud.

— Nu, nu de ea. Era fiica magnatului de transport care deținea compania Tinta Lines. Era ținta unui răpitor. Bineînțeles, când păzeam pe cineva, găseam o văgăună şi ne strecuram în ea, nu galopam prin galaxie.

— O țintă în mişcare e mai greu de lovit.

— Bine spus. Am zâmbit. Oricum, Siolle Tinta şi cu mine ne-am înțeles de minune odată ce am descoperit că aveam păreri similare despre artă. Fiind apropiați, ne-am susținut reciproc ideile şi am devenit rapid *noi împotriva lumii*. Afară, Iella l-a încolțit pe răpitor, aşa că nu am petrecut decât trei zile împreună, dar dacă m-ai fi întrebat la sfârşitul acelui timp dacă a fost dragoste pe viață, ți-aş fi spus că totul era în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Deşi aveam un lucru în comun, aveam tot felul de lucruri care nu erau. Eu eram în CorSec, ceea ce însemna că nu puteam să plec şi să mă duc la un centru spa pe Selonia, sau să călătoresc la Centrul Imperial pentru deschiderea unei expoziții de artă în Muzeul Galactic. Prăpastia dintre noi s-a dovedit a fi insurmontabilă. Ne-am despărțit prieteni, dar amândoi ştiam că ceea ce avusesem cât timp am fost împreună fusese o supernovă care se prăbuşise în sine. Poate că am fi generat multă căldură şi lumină, dar în cele din urmă gaura neagră ne-ar fi sfâşiat.

Wedge aprobă din cap, dar se holba dincolo de mine.

— Îmi permiți să-mi trasez singur cursul în această situație?

— Nu te pot opri.

— Dar am crezut că voi, Jedi, puteți influența cu uşurință mințile slabe.

Am râs cu poftă împreună cu el.

— *Acest* Jedi ştie că nu trebuie să considere mintea ta ca fiind slabă şi nu am

nicio dorință să fac mişmaşuri fără un motiv întemeiat. Eşti un băiat mare. Dacă funcționează, e minunat. Dacă nu, ai prieteni. Îmi imaginez că soția mea ți-ar da ceva bătaie de cap în privința asta.

— Da, şi Mirax poate fi mai convingătoare decât tine. Îşi înclină scaunul în față pe toate cele patru picioare. Încă nu am primit nicio veste de la Han şi de la contactele sale despre Mirax. Îmi pare rău.

Am oftat cu tristețe.

— Nu mă aşteptam să aibă prea multe de spus, având în vedere că a fost recent pe Kessel. Booster nu a vorbit cu tine?

— Am fost greu de găsit, dar nu am primit niciun mesaj.

— Cel mai bine ar fi să-i lăsăm pe Huttii adormiți să sforăie. Am simțit cum se adună furia, dar am risipit-o cu o respirație rapidă de calmare. O să mă anunți dacă auzi ceva, nu?

— De îndată ce voi primi veşti, vei şti. Wedge zâmbi solemn. Măcar atât pot face pentru un prieten.

* * *

Wedge şi Xux plecară seara şi mi-a părut rău să-i văd plecând. Singurul aspect cu adevărat dificil la Academie pentru mine a fost să fiu izolat de ştirile din exterior.

Aventura lui Han Solo pe Kessel şi furtul *Zdrobitorului de Soare* ne fuseseră prezentate ca nişte aspecte secundare, ca nişte note de subsol la lecțiile pe care ni le preda Maestrul Skywalker. Mai multe informații ieşiră la iveală acum, când Kyp Durron era cu noi ca elev, dar chiar şi acestea erau foarte puține.

Şi mai puține erau veştile despre *Invidioşi*.

Prezența lui Kyp păru să readucă scânteia în inima Maestrului Skywalker – scânteie care fusese diminuată de moartea lui Gantoris. Kyp s-a dovedit aproape imediat a fi cel mai bun dintre ucenicii adunați aici. Cu un minim de antrenament, ne-a depăşit pe toți în tot ceea ce putea face. Sprijinindu-se doar pe o singură mână, putea să țină în echilibru cu uşurință pietre şi trunchiuri de copaci căzuți. Având în vedere lipsa mea de abilități în acest domeniu, abilitățile lui mi s-au părut cumva intimidante.

Maestrul Skywalker găsea abilitățile lui Kyp aproape hipnotizante şi îşi dedica mult timp pentru a-i îndruma eforturile. Cred că acest lucru era logic din mai multe puncte de vedere. Am bănuit că Luke vedea în Kyp mult din el însuşi. Amândoi proveneau de pe lumi dure – Tatooine şi, respectiv, Kessel. Kyp primise instrucțiuni inițial de la o Jedi decăzută, Vima-Da-Boda, la fel cum Obi-Wan îl învățase pe Luke.

Kyp se dovedise, de asemenea, priceput la pilotarea unei nave şi îi salvase viața lui Han Solo – o apreciere pozitivă, cu siguranță. În cele din urmă, puterea lui Kyp o eclipsa pe cea a lui Gantoris, ceea ce îl făcea candidatul perfect pentru a eclipsa amintirea primului eşec al Academiei. Bineînțeles, nimeni nu afirma asta în mod direct şi nici nu ne gândeam la Gantoris în acest fel. Rămăşițele lui Gantoris fuseseră înmormântate în mijlocul unei frumoase poieni, iar Maestrul Skywalker însuşi înfipsese un soclu de culoare gri în pământ pentru a marca locul. Ştiam că era genul de loc paradisiac pe care Gantoris şi l-ar fi dorit pentru el şi poporul său. Câțiva dintre noi au menționat că nu ne-ar deranja să fim îngropați acolo când vom muri, dar niciunul dintre noi nu spera că asta se va întâmpla prea curând. Totuşi, spectrul eşecului lui Gantoris ne bântuia pe toți, într-o măsură mai mare sau mai mică.

Luke îi încredințase o mare parte din instruirea celorlalți ucenici lui Kam Solusar, iar Kam făcu o treabă bună. Ca Maestru se dovedea a fi corect, dar ferm, şi toți progresară constant sub îndrumarea sa. Luke se folosea foarte bine de cercetările lui Tionne pentru a ne insufla un sentiment de comunitate şi continuitate. Am început să ne gândim la Imperiu ca la *Amurgul Jedilor*, iar noi reprezentam zorii unei noi ere.

Luke îi permise lui Kam să înceapă să mă antreneze în lupta cu sabia. Am folosit sabia bunicului meu şi m-am bucurat de greutatea ei rece şi netedă în mână. Puteam simți vechimea armei şi aproape că simțeam mâinile lui Nejaa Halcyon apăsate alături de ale mele. Cred că acea senzație a sfărâmat ultimul zid pentru mine, permițându-mi să-mi accept poziția în marea tradiție Jedi. Dacă am putut simți esența bunicului meu în arma pe care o mânuise, atunci am simțit şi greutatea responsabilităților sale asupra mea. Am început antrenamentul cu telecomenzi. Începusem să mă familiarizez cu micile sfere plutitoare care te puteau înțepa cu un ac rapid de energie arzătoare. În cadrul Academiei CorSec, dispozitivele telecomandate aveau rolul lor în antrenamentul cu blasterele. Un blaster setat pe paralizant putea doborî una dintre ele, aşa că stagiarii le foloseau ca ținte. În timpul petrecut la academie am devenit foarte bun la orientarea pe mişcare şi la lovirea unei sfere telecomandate cu un fulger albastru.

— Scopul exercițiului de aici, Keiran, nu este să elimini telecomanda, ci să te aperi de loviturile ei. Kam lăsă una dintre sferele mici să planeze deasupra palmei sale întinse. Foloseşte-ți sabia pentru a bloca loviturile înțepătoare. După ce vei reuşi să faci asta cu un singur dispozitiv telecomandat, vom lucra cu mai multe. Şi odată ce te vei putea apăra de ele, vom lucra la redirecționarea fulgerelor către diverse ținte.

I-am oferit lui Kam un zâmbet.

— Asta chiar este o țintă.

Kam eliberă sfera telecomandată şi eu mi-am aprins sabia. Lama argintie îşi împrăştie lumina rece în interiorul a ceea ce fusese hangarul Rebelilor din Marele Templu. Am ales să ne antrenăm înăuntru în loc să o facem afară pentru că pereții Templului ar fi oprit fulgerele sferei. Deşi nu ar fi făcut decât să-mi rănească vanitatea, o lovitură rătăcită ar fi putut să amețească un *woolamander* şi probabil să ucidă un *stintaril*. Din moment ce eram un pericol pentru mine la fel de mare cu sabia cum eram cu orice altceva, era o idee bună să fac tot posibilul să evit victimele colaterale.

Sfera telecomandată şuiera şi vuia în timp ce plutea prin aer. Se învârti, apoi scuipă rapid o săgeată rubinie care îmi străpunse coapsa. Am înjurat şi am sărit înapoi, dar sfera a revenit, forțând atacul. M-am liniştit şi am vrut să alung durerea, apoi m-am străduit să simt sfera telecomandată şi următoarea sa lovitură. Deşi sfera, fiind lipsită de viață, nu avea o legătură directă cu Forța, exista în universul Forței.

M-am forțat să nu mă mai focusez în mod direct asupra ei, ci să-mi imaginez unde s-ar fi încadrat în zona imediată. M-am deschis către Forță, permițându-i să se infiltreze şi să-mi extindă percepția senzorială. Apoi, am văzut sfera mişcându-se prin Forță, lăsând mici oscilații prin ea, ca o molie care se mişcă prin fum. Observând perturbațiile pe care le crea, am putut să o detectez şi să o urmăresc. De asemenea, în interiorul ei, transferul de energie crea vibrații şi mai mici în interiorul Forței. Am simțit micile vibrații de energie care se adunau pentru a lansa o

înțepătură. Am localizat unde se afla acel rezervor de energie şi am început să-mi ridic sabia în sus şi în jurul meu. În timp ce dioda înțepătoare scuipa focul stacojiu, am măturat sabia într-un arc de cerc care a distrus săgeata ce se îndrepta spre stomacul meu. O nanosecundă mai târziu am detectat o altă săgeată, dar am ratat blocarea ei.

Săgeata mi-a țintuit piciorul stâng pe podea. Am țipat – iar râsul lui Kam nu m-a ajutat să îmi alin durerea – şi am sărit înapoi. Retragerea m-a izbit de un stâlp care nu mă aşteptam să fie acolo, proiectându-mă înapoi spre sferă. Aceasta trase din nou, dar saltul pe care l-am făcut spre ea a fost suficient de mare pentru a devia fulgerul peste umărul meu drept şi chiar pe lângă urechea dreaptă a lui Kam. El ridică o sprânceană spre mine şi apăsă un buton de pe sfera telecomandată, oprind unitatea.

— Ai reuşit să faci asta intenționat?

Am căzut într-un genunchi şi mi-am frecat piciorul.

— Mi-ar plăcea să-mi revendic meritele, dar nu sunt geniul Forței care este Kyp.

— Asta se vede imediat. Kam se apropie şi smulse sfera din aer. Gândeşte-te o clipă. Nu ştiai unde se află stâlpul. Ți-ai extins simțurile suficient de mult încât să ştii unde mă aflu?

M-am încruntat şi am încercat să-mi amintesc.

— Nu. Cred că sfera mea senzorială era de aproximativ doi metri, iar tu erai în afara ei. La fel şi stâlpul, până când am sărit înapoi.

— Şi când ai fost rănit, probabil că ai încolțit sfera şi mai tare. Deschise un panou de pe sferă şi răsuci un mic cadran. O să o mut la patru metri. Trebuie să poți să-ți împingi sfera senzorială tot mai mult în afară şi să urmăreşti lucrurile din interior. Dacă nu ştii unde te afli şi ce faci, ai mari probleme.

— Am înțeles. Piloții îi spun *conştientizarea situației*. Dacă nu poți să-ți urmăreşti proprii piloți şi inamicul în vâltoarea luptei, sfârşeşti prin a face un prăpăd.

— Exact asta e. Tatăl meu obişnuia să-i spună *sferă de responsabilitate*. Obişnuia să-mi spună că, în calitate de Jedi, sfera noastră de responsabilitate era la fel de mare ca galaxia, iar cei mai buni Jedi puteau să înțeleagă şi să vadă sisteme solare întregi. Nu simțisem asta până noaptea trecută, în grotă.

Am aprobat din cap.

— Am înțeles. Ca pilot, aveam tendința de a fi destul de bun în domeniul *conştientizării situațiilor*, dar să folosesc Forța este ca şi cum aş încerca să învăț să văd după ce am fost orb cea mai mare parte a vieții mele.

— Nu e uşor, dar poți s-o faci. Kam mă plesni pe umăr. Şi nu lăsa ca progresul lui Kyp să te deranjeze.

— Să mă deranjeze? I-am aruncat o privire supărată. Progresul lui Kyp nu mă deranjează. Chiar nu are niciun efect asupra mea.

— Chiar aşa. Ochii lui Kam se îngustară şi se scufundară din nou în umbră. Nu eşti deloc invidios pe atenția pe care i-o acordă Maestrul Skywalker?

Am ezitat o clipă şi am lăsat întrebarea să mi se învârtă prin creier. Apoi am clătinat din cap.

— Ştiu că sunt o persoană competitivă şi aş fi crezut că ai dreptate, dar nu-l văd pe Kyp ca pe cineva cu care să concurez. Am mai fost al doilea cel mai bun înainte. Este un rol pe care îl pot accepta. Îmi propun misiunea de a mă asigura că

cel din frunte nu se poate relaxa, dar sunt mai preocupat să dau tot ce am mai bun decât să îl întrec pe cel mai bun.

Expresia lui Kam se însenină considerabil.

— Asta arată o bună doză de maturitate.

— Cam înfricoşător, nu-i aşa?

— Nu şi la un Cavaler Jedi. Kam aruncă sfera telecomandată în aer şi aceasta se retrase la o distanță de patru metri. Dă-i drumul din nou, Keiran Halcyon. Concentrează-te. Arată-mi tot ce ai mai bun.

Capitolul 17

Bineînțeles, tot ce puteam da eu mai bun, era nimic în comparație cu ce putea da mai bun Kyp Durron. Creşterea lui Kyp în Forță era de-a dreptul incredibilă. În mai puțin de o săptămână depăşise cu ani lumină tot ce făceam noi ceilalți.

Maestrul Skywalker nu ştia ce să mai facă cu el, atât era de bun. Kyp ne-a dat speranța că restabilirea Ordinului Jedi *poate fi* şi *va fi* realizată. Am încercat să mă apropii de Kyp, dar el s-a ținut departe de mine. Îşi făcu alți prieteni printre noi. Dorsk 81 – clona cu piele galbenă de pe Khomm – fusese mai apropiat de Gantoris decât majoritatea, iar prietenia lui Kyp umplu acel gol din viața lui. Petreceau destul de mult timp împreună, plecând singuri în jungla din jur ca o echipă de cercetare.

Kyp crescuse în minele de mirodenii de pe Kessel şi era foarte puternic în Forță. Faptul că a crescut în închisoare l-a făcut să fie foarte închis şi nu accepta ca cineva să îşi bage nasul în viața lui. Încercările mele de apropiere nu au făcut decât să-l îndepărteze de mine, aşa că am renunțat. Nu am vrut să fac nimic care să facă imposibilă cunoaşterea lui mai târziu.

Şi nu era ca şi cum n-aş fi avut alte lucruri de făcut. Gantoris murise de mai bine de două săptămâni şi nu eram cu adevărat mai aproape de a afla cine sau ce îl omorâse decât atunci când fumul încă se încolăcea din trupul lui. Încă mai simțeam că aveam un ucigaş sociopat pe Yavin 4, dar nimeni nu găsise niciun indiciu că cineva ar fi pândit aici. Aveam cadavrul lui Gantoris, dar ucigaşul său dispăruse fără urmă.

Holocronul nu a fost de prea mare ajutor în rezolvarea crimei, dar ne-a oferit câteva informații despre istoria planetei. Se pare că Yavin 4 fusese sediul puterii unui formidabil Lord Întunecat Sith, un Jedi decăzut cunoscut sub numele de Exar Kun. El fusese sedus de partea întunecată când studiase căile Sith şi încorporase magiile lor în manipularea Forței. Venise pe Yavin 4 şi înrobise poporul Massassi. Îi folosise pe aceştia pentru a crea toate templele de pe planetă, pentru a-şi putea focusa puterea. Numai că, atunci când Jedii din Vechea Republică au venit după el în ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Războiul Sith, a fost învins şi răul său a fost înlăturat din galaxie pentru totdeauna. Avertismentul lui Luke despre partea întunecată atunci când văzuse cadavrul lui Gantoris m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva Gantoris reuşise să dezgroape, să descifreze şi să studieze unele artefacte sau manuale Sith. Învățase undeva să creeze o sabie de lumină. Nu voiam să cred că unul dintre Jedi Întunecați ai Împăratului reuşise să se strecoare pe Yavin 4 şi să dea lecții elevilor. Să mă gândesc că Gantoris intrase singur în necazuri era o teorie alternativă mai plăcută.

Din nefericire pentru liniştea mea sufletească, ideea că trupul lui Gantoris reprezenta o batjocură şi o provocare se potrivea mult prea bine cu tiparele pe care le mai văzusem. Tatăl meu îmi spusese întotdeauna să-mi urmez instinctul. Îmi încurajase cu adevărat încrederea în Forță, aşa că am pornit de la presupunerea că o inteligență activă îl instruise pe Gantoris şi apoi îl omorâse. Problema cu această presupunere a rămas aceeaşi ca întotdeauna: dacă exista o astfel de persoană, Maestrul Skywalker ar fi trebuit să o depisteze. Un droid însărcinat cu predarea ar

explica de ce nu l-am detectat în rețeaua vieții de pe Yavin 4. Un droid poate chiar avea cunoştințele necesare pentru a-l învăța pe Gantoris, dar, din moment ce nu putea manipula Forța, lecțiile învățate ar fi fost relativ inutile.

La celălalt capăt al scalei aveam posibilitatea ca cineva să fie atât de puternic în Forță încât să rămână nedetectat chiar şi de un Maestru Jedi. *Omul întunecat* al lui Gantoris şi persoana din coşmarul Maestrului Luke s-ar putea încadra în acest profil. Să-l plasez pe Exar Kun în fruntea listei de suspecți a fost uşor. Cu siguranță nu s-ar fi sfiit să-l prăjească de viu pe Gantoris, însă acesta era mort de patru mii de ani. Maestrul Luke făcuse aluzie la faptul că îl văzuse şi vorbise cu Obi-Wan Kenobi după ce Maestrul Jedi fusese ucis, dar la un deceniu după moartea sa, Obi-Wan dispăruse pentru totdeauna. Un Lord Întunecat al Sith ar putea avea putere să reziste mai mult de atât, însă patru milenii?

Pe lângă faptul că am lucrat cu Tionne pentru a descoperi mai multe date despre Cavalerii Jedi, am reuşit să petrec mai mult timp cu Kam învățând cum să folosesc sabia de lumină. Am reuşit să extindem sfera mea de influență până la şaisprezece metri pentru un control fin, ceea ce însemna că aş fi putut stăpâni aproape un bloc de locuințe. Dacă mă concentram într-o singură direcție, puteam să mă extind până la două sute cincizeci de metri pentru un control fin, pentru a respinge lovituri de blastere, sau în linie vizuală, pentru a detecta prezența. În cadrul unui experiment, am reuşit să implantez în mintea lui Dorsk 81 o viziune în care acesta era servit la cină, astfel încât i-am chemat pe el şi pe Kyp înapoi din una dintre drumețiile lor, deşi se aflau totuşi la o jumătate de kilometru distanță. Am încercat să intru în mintea lui Kyp cu acea ocazie, dar nu-l cunoşteam suficient de bine pentru a pătrunde. Asta a confirmat una dintre teoriile mele despre *pe cine puteam* şi *pe cine nu puteam influența*. Cu cât cunoşteam mai bine pe cineva, cu atât mai receptiv părea să fie la proiecțiile mele. Dacă persoanele erau ostile sau îmi erau necunoscute sau imaginea era teribil de complexă, aveam multe probleme în a-i face să vadă ceva.

După o zi deosebit de obositoare, am ajuns să mă relaxez cu restul studenților la lăsarea serii. Ne-am petrecut jumătate de zi ascultându-l pe unul dintre Gardienii auxiliari ai Holocronului care ne povestea despre intrigile de la curtea Vechii Republici – intrigi care trebuie să fi fost fascinante atunci când ştiai despre cine era vorba, dar incapacitatea uimitoare a Gardianului de a caracteriza pe cineva făcea ca eu să pierd şirul evenimentelor aproape imediat. După aceea, un alt Gardian a povestit cum devenise Yoda un Jedi. Această poveste a fost de fapt destul de bună şi, fără îndoială, a fost cea care mi-a salvat viața, pentru că dacă aş mai fi ascultat încă un minut din poveştile legate de Vechea Republică, aş fi intrat în comă. După aceea am ieşit să alerg zece kilometri doar pentru a mă convinge că sunt, de fapt, în viață.

Personalul Academiei se reunise în una dintre cele mai mari săli de seminar de la nivelul al doilea pentru a asculta cea mai recentă baladă a lui Tionne. Ştiam că o preluase din materialul pe care îl cercetasem împreună, dar îmi promisese că nu era o *baladă Halcyon*, motiv pentru care am fost dispus să vin să o ascult. De fapt, aş fi venit să o ascult chiar dacă ar fi cântat despre intrigile de la curtea Vechii Republici, pentru că atunci când vocea ei umplea încăperea, nu exista nicio îndoială: te simțeai foarte viu.

Se acompania cu un instrument unic, care avea două cutii de rezonanță montate pe un ax. Corzile treceau peste cutii, permițându-i să le ciupească sau să le

facă să vibreze. Aranjamentul aproape că făcea ca instrumentul să sune ca două instrumente separate, iar îndemânarea ei îl făcea să semene aproape cu unul de orchestră. Cele mai multe dintre baladele ei, cum era cea mai nouă, balada lui Nomi Sunrider, aveau o temă lirică măreață. Din când în când, Tionne mai izbucnea şi într-o melodie ceva mai vioaie care, de obicei, mă făcea să fredonez cu ea.

Balada lui Nomi Sunrider data tocmai din epoca lui Exar Kun şi a Războiului Sith. Aceasta fusese o femeie al cărei soț fusese ucis, aşa că îi luase locul într-un grup de pregătire Jedi. Mai târziu avea să devină un Jedi renumit care avea să joace un rol cheie în Războiul Sith. Cântecul despre ea ar fi putut fi considerat un sacrilegiu în Marele Templu de pe Yavin 4, dar nu credeam că va protesta cineva după patru mii de ani. M-am înşelat.

La jumătatea cântecului, Kyp se ridică de pe podea, cu fața plină de dezgust.

— Aş vrea să nu mai perpetuezi povestea asta ridicolă. Nomi Sunrider a fost o victimă. A luptat în Războaiele Sith fără să înțeleagă vreodată despre ce erau luptele. I-a ascultat orbeşte pe Maeştrii ei Jedi, care se temeau pentru că Exar Kun descoperise o modalitate prin care Jedii îşi puteau spori puterea.

Tionne îşi lăsă instrumentul jos, surprinsă şi puțin rănită. Îl întrebă pe Kyp de ce nu o ajuta să reconstruiască acea legendă, dacă avea astfel de informații speciale. Luke îl întrebă de unde aflase ceea ce tocmai spusese, în schimb întrebarea aceea primise deja un răspuns în sinea mea: Exar Kun. Fusesem acolo cu Tionne în timp ce îl asculta pe Vodo Baas vorbind despre Războiul Sith. Părerea lui Kyp era categoric pro Exar Kun şi, din câte am reuşit să descoperim, nu existau opinii minoritare pe această temă disponibile în Holocron.

Am ieşit din reverie când am simțit că privirea înflăcărată a lui Kyp trecea prin dreptul meu.

— ...nu ar fi fost măcelăriți cu toții. Jedii nu ar fi căzut niciodată, iar noi nu ne-am fi aflat aici, învățați de cineva care nu ştie mai mult decât noi.

Luke îl întrebă din nou pe Kyp unde învățase asta. Tânărul ezită o clipă, apoi mormăi ceva despre faptul că folosise Holocronul. I-am aruncat o privire lui Tionne, iar ea se încruntă. Între lecțiile pe care le învățasem cu toții din Holocron şi munca pe care o făcea ea cu ajutorul acestuia, dacă nu cumva Kyp era insomniac, el chiar nu avusese timp să îl studieze. Înainte să-i pot atrage atenția asupra acestei minciuni, unitatea R2 a Maestrului Skywalker intră în cameră şi fluieră la el. Am prins o parte din codul pentru *sosire* şi m-am întins cu simțurile. Chiar înainte ca Luke să ne anunțe că avem un vizitator, am sesizat o prezență puternică în Forță care cobora spre lună.

În momentul în care am părăsit Marele Templu, o navă Z-95 Headhunter se aşezase pe platforma de aterizare. Pilotul apăru purtând un costum de zbor argintiu, cu forme bine definite. Îşi scoase casca şi îşi scutură părul roşu-auriu. Chiar şi în amurg, am observat verdele ochilor ei – mai deschis şi mai izbitor decât al meu.

Arăta destul de frumoasă, deşi zâmbetul pe care i-l oferise Maestrului Skywalker părea să se odihnească inconfortabil pe buzele ei.

— Mara Jade, o salută Luke.

Am ratat răspunsul ei, deoarece neliniştea pe care o simțeam față de Kyp s-a accentuat brusc. Iella îmi povestise despre această Mara Jade. Fusese pregătită de Împărat pentru a fi un agent priceput în folosirea Forței. Însăşi existența ei fusese necunoscută tuturor, cu excepția câtorva dintre Imperiali, şi ar fi rămas ascunsă dacă nu ar fi avut un rol în înfrângerea Marelui Amiral Thrawn. Detaliile despre asta

erau foarte vagi, dar rămăsesem cu impresia că era foarte abilă, foarte letală şi nu foarte deschisă față de Jedi. În ciuda acestui fapt, scoase dintr-o pungă de lângă ea o robă Jedi. Luke zâmbi în timp ce se întoarse şi ne-o prezentă.

— Aceasta este Mara Jade. A venit aici pentru a învăța căile Jedi.

Toată lumea o aplaudă – chiar şi Kyp, deşi rămăsese încruntat. Se pare că Luke observase asta la fel de uşor ca şi mine, pentru că îmi făcu semn să mă apropii.

— Keiran, te rog să te ocupi de cazarea Mariei. Am ceva de care vreau să mă ocup, dacă nu te superi, Mara.

Ea îi făcu un semn rapid din cap, apoi se întoarse şi mă privi de sus în jos.

— Ne-am mai întâlnit înainte?

Ştiam că nu ne întâlnisem, dar totuşi mi s-a părut ceva tulburător de familiar la ea.

— Nu, nu cred.

— Ciudat, de obicei nu uit un chip.

— Şi eu cred că mi-aş aminti de tine. I-am făcut semn cu mâna spre Marele Templu. Avem o varietate de camere pregătite. Camerele Maestrului Skywalker sunt la al treilea nivel. La fel şi ale unora dintre studenți. Cei mai mulți vizitatori sunt cazați la al doilea nivel.

Am simțit tentaculele Forței şerpuind dinspre ea şi sondând marginile minții mele.

— Dar tu nu locuieşti acolo.

M-am concentrat pentru o nanosecundă şi am alungat-o din mintea mea.

— Nu. Eu am fost atras de vechile camere ale piloților de la parter.

Mara Jade îmi zâmbi, iar mie mi s-a părut un zâmbet de prădător.

— Atunci mă voi uita mai întâi acolo pentru un loc de cazare. Dacă nu te deranjează.

— Nu mă deranjează, ci doar mă supun dorințelor Maestrului meu.

Ea bătu din palme în mod batjocoritor.

— Oh, foarte bine. Vorbeşti ca un curtean Imperial servil.

I-am oferit un zâmbet rapid când am intrat în Marele Templu.

— Mă bucur că te fac să te simți *ca acasă*.

Această remarcă o făcu să ridice capul.

— Imperiul e mort.

— Dar nu toate loialitățile față de el.

Ea se opri în mijlocul podelei hangarului şi am observat cum costumul ei spațial trecuse la culori mai închise, mai şterse, pentru a se amesteca cu mediul înconjurător.

— Ai spus că nu ne-am cunoscut, dar e clar că ai o problemă cu mine. Să o rezolvăm acum?

Privirea înțepată pe care mi-a aruncat-o a fost ca un foc pur şi îmi smulse un zâmbet. Eram pe punctul de a mă ridica la înălțimea provocării ei şi de a-i oferi un inventar al lucrurilor hidoase pe care le făcuse Imperiul, începând cu moartea Cavalerilor Jedi şi până la uciderea lui Gantoris, însă mi-am recăpătat cumpătul. Mă aflam aici, în mijlocul locului de unde fusese lansată o lovitură disperată împotriva Imperiului. Şi care reuşise. Făcusem parte din următoarele atacuri împotriva Imperiului, atacuri care l-au îngenuncheat şi i-au acaparat capitala: Coruscantul. Ajutasem la distrugerea Imperiului care fusese casa ei şi nu exista niciun motiv pentru care să nu tânjească după lucruri din trecutul ei la fel de mult ca şi mine.

Am inspirat adânc, mi-am ținut respirația, apoi am expirat încet.

— Te rog, iartă-mă că am fost nepoliticos. Este foarte uşor, atunci când lucrurile nu merg aşa cum am plănuit, să dăm vina pe Imperiu. Tu nu eşti Imperiul. Să te acuz de loialitate sau simpatie este nedrept şi probabil stupid. Nu este prima dată când mi se întâmplă, dar încerc să nu le fac pe amândouă cu persoane pe care abia le-am cunoscut. I-am întins mâna. Eu sunt Corran Horn.

Numele meu adevărat aproape că mi-a rămas în gât, dar faptul că i l-am oferit a venit ca un semn de încredere. Luke avea în mod clar încredere în ea, iar instinctul îmi spunea că ar trebui să fac la fel. Mara Jade îmi strânse mâna şi mă privi din nou.

— Am auzit de tine. Îmi cer scuze pentru faptul că te-am sondat. Ştiam că îmi eşti cunoscut, dar numele *Keiran* parcă nu mi se părea a fi potrivit. Nu am ştiut de ce. Deoarece nu am simțit nicio înşelăciune din partea lui Luke – Maestrul Skywalker – m-am întrebat dacă ştia că te afli aici sub pretextul unei minciuni.

— El a sugerat asta. Am zâmbit. În multe feluri, cred că el mă consideră Keiran Halcyon. Se pare că Keiran Halcyon a fost un strămoş de-al meu şi un Jedi de seamă în sistemul Corellian.

— Înțeleg.

Zâmbetul de pe fața ei se stinse uşor şi am simțit cum se închide față de mine. Nu ştiam de ce şi eram destul de sigur că aş fi putut să încerc să o sondez timp de eoni fără să obțin de la ea nici măcar un semn de viață.

O parte din mine voia să redevină din nou foarte suspicios, dar am ținut această latură a mea la distanță. Am decis să am încredere în ea, aşa că am avut încredere. Poate că părea o prostie, dar mi s-a părut foarte corect.

— Maestrul Skywalker a considerat că ar trebui să intru în Academie sub acest pseudonim pentru a nu distrage atenția studenților.

— Şi mai erau şi alte motive pentru care nu voiai să atragi atenția?

— De ce întrebi asta?

— Socrul tău este Booster Terrik. Mara Jade lăsă cea mai mică umbră de zâmbet să i se strecoare în colțurile gurii. Ăsta e un motiv suficient pentru oricine să se ascundă. Nu-mi amintesc să mai fi auzit ceva despre Mirax de vreo şase săptămâni. Tu de când eşti aici, cam de o lună?

— Şi te întrebi dacă am omorât-o şi am venit aici să mă ascund?

— Nu. Cuvintele Marei veniră reci şi solemne. Mă întrebam dacă nu cumva a omorât-o altcineva şi tu ai venit aici să înveți cum să-i găseşti.

Faptul că a lovit atât de aproape de țintă a provocat în mine un fior.

— Cum se face că ştii de când a auzit ultima dată cineva despre soția mea?

Ea ridică uşor din umeri, în timp ce mergeam pe coridorul din spate care ducea la vechile camere ale piloților.

— Este foarte bună în ceea ce face, să ştii. Ca şi contrabandistă, are lejer o rată de nouăzeci şi cinci la sută în găsirea de bunuri exotice şi de cumpărători pentru ele. Talon Karrde încă mai vorbeşte despre *lanvarokul* Sith pe care l-a ajutat ea să-l vândă. Când cineva ca ea se retrage pentru mai mult de două săptămâni, ori pune la cale ceva important, ori e ca şi mort.

Am aprins lămpile incandescente într-o cămăruță.

— Această cameră a aparținut unei femei pilot Rebel. A murit înainte de bătălia cu *Steaua Morții*.

Mara aruncă o privire rapidă prin cameră, apoi aprobă din cap.

— Mi se va potrivi. Deci, ce s-a întâmplat cu Mirax?

— E în viață, dar asta e tot ce ştiu. M-am sprijinit de tocul uşii. Maestrul Skywalker şi Wedge cred că a fost răpită din motive necunoscute. Ei cred că cineva o ține în hibernare. E acolo, undeva, aşteptând.

Femeia cu părul de foc îşi încrucişă brațele la piept.

— Iar tu eşti aici să înveți tot ce poți ca să o găseşti.

— Să o găsesc şi să o salvez.

Mara dădu din cap.

— Norocoasă femeie.

— Aşa sper. Mi-am lăsat vocea să coboare într-un mârâit. Dacă nu, dacă ajung prea târziu, răpitorii ei vor descoperi că tot norocul din galaxie nu le va fi de folos.

Capitolul 18

Cred că Maestrul Skywalker plănuise sau sperase ceva oarecum festiv în materie de masă pentru oaspetele nostru. Asta a însemnat că am fost pus să mă ocup de gătit. Deşi nu aveam o pregătire formală în arta culinară – şi Holocronul nu dezvăluise nicio putere Jedi orientată spre a face mâncarea gustoasă – *fusesem* crescut pe Corellia şi văzusem destul de mult din galaxie. Luke s-a gândit că ştiam mai multe despre mâncăruri interesante decât un pustnic de pe Bespin sau Dorsk 81 – mai ales că sistemul digestiv al clonei era atât de specializat încât nu putea mânca decât produse alimentare procesate. *Ugh.*

Din fericire pentru mine, am învățat tot ce trebuia să ştiu despre gătit de la bucătarul de pe iahtul privat al lui Siolle Tinta. În timpul unei petreceri de care mă plictisisem, l-am întâlnit pe Chid – ca toți marii artişti, el susținea că are nevoie de un singur nume – şi am stat de vorbă despre invitații plini de sine aflați în croazieră. Am băut, de asemenea, şi, după multe discuții şi chiar mai multă băutură, Chid mi-a încredințat secretele pentru un mare succes în materie culinară.

— În primul rând, fă porții mici. Dacă mai vor, înseamnă că vor crede că a fost bun. Doi, dă-i felului de mâncare un nume exotic şi fă-l să pară că sunt condimente secrete acolo. Snobii îşi vor petrece mult timp încercând să afle dacă gustul lor este suficient de sofisticat pentru a detecta o parte dintr-un milion de şofran Ithorian şi nu vor îndrăzni să judece mâncarea, de teamă că cineva îi va considera bădărani. În al treilea rând, serveşte lucrurile care ar trebui să fie gătite *crude* şi serveşte *rece* mâncarea care ar fi trebuit să fie caldă. Îi face să creadă că e ceva special. Patru – cel mai important – spune-le că ai creat-o special pentru ei. Numai un Gamorrean ar protesta față de o asemenea onoare.

Proviziile Academiei nu erau foarte bogate în condimente – a le numi rații de supraviețuire ar fi de fapt o exagerare –, dar zdrobirea batoanelor de rație, amestecarea lor cu compoturi de fructe şi coacerea lor în pâini lungi şi subțiri, pe care le tăiam în felii înclinate, făceau o mâncare interesantă. Carnea uscată devenea un fel de tocăniță cu suficientă fierbere, iar aruncarea legumelor uscate în zeama de carne permitea să absoarbă ceva aromă. Şi pentru că ajunsesem cu toții să realizăm că terciul de cereale trimis de Noua Republică probabil că nu ne va ucide, m-am concentrat pe condimentarea lui şi am ornat o farfurie mare cu câteva crenguțe de frunze albastre care au făcut ca grămăjoara gălbuie de cereale să pară specială pentru această ocazie. Am inclus, de asemenea, şi salata obligatorie de verdețuri locale, dar numai pentru că Maestrul Skywalker părea să se bucure de ea.

Tocmai terminasem de servit totul şi mă întorceam din bucătărie după ce închisesem aragazul, când Kyp țâşni din sufragerie şi mă lovi cu umărul.

— Hei, Kyp, care-i problema?

Tânărul nu spuse nimic şi continuă să se furişeze pe coridor. Am alergat după el şi l-am ajuns din urmă după câțiva paşi. Mi-am lăsat mâna stângă pe umărul lui stâng.

— Kyp, răspunde-mi.

Kyp s-a răsucit brusc sub mâna mea, cu ochii lui întunecați arzând. Am simțit

ceva solid lovindu-mi pieptul, dar deja începusem să mă mişc spre dreapta. Lovitura de Forţă pe care a îndreptat-o spre mine a ricoşat în partea stângă a pieptului meu, dar a fost suficient de puternică pentru a mă trimite în peretele coridorului. M-am prins de pietrele aspre, dar nu înainte să alunec până la jumătatea distanţei spre podea.

— Tu nu eşti Maestrul meu. Kyp trecu de la a arăta spre mine la a arăta înapoi spre sufragerie. El nu este Maestrul meu. La ce bun să fii un Jedi dacă nu acţionezi?

— La ce bun să fim Jedi dacă acţionăm cu responsabilitate? M-am ridicat în picioare. Aminteşte-ţi, Kyp, *un Jedi de nimic* i-a dat un şut în fund lui Exar Kun.

Kyp m-a lovit din nou prin Forţă, dar de data asta mă aşteptam la aşa ceva. M-am relaxat şi am lăsat energia Forţei să curgă peste şi prin mine. Am absorbit destulă pentru a-mi permite să creez un scut care să împrăştie atacul.

Faptul că nu am sfârşit prin a fi trântit din nou de perete l-a surprins.

— Eşti bun, Kyp, dar nu eşti *cel mai bun*. Mi-am ridicat mâinile într-un gest neameninţător. Eşti înhăitat cu cineva care a pierdut cu mult timp în urmă. Nu-i continua greşeala.

— Şi cine mă va opri?

Am ezitat pentru că vorbele lui Kyp păreau să aibă un ecou propriu. Mi-a luat o secundă sau două ca să-mi dau seama că ecoul nu era un fenomen pur auditiv. Auzeam vocea lui Kyp prin urechi, dar subînţelesurile ajungeau la mine prin intermediul Forţei. Nu eram singuri, ceea ce însemna că mentorul lui Kyp venise să-şi ajute ucenicul.

— Eu o voi face, dacă este necesar.

Un rânjet ancestral de dispreţ îi contorsionă trăsăturile lui Kyp.

— Jedi neînsemnat, tu nu eşti o problemă pentru mine.

Chiar dacă m-am pregătit pentru un alt atac, nu a fost de niciun folos. Loviturile anterioare aplicate cu Forţa de Kyp au fost ca nişte brize uşoare în comparaţie cu o furtună în toată regula. Am fost izbit înapoi în perete cu un impact care mi-a zdruncinat dinţii. Pe măsură ce corpul meu absorbea energia Forţei şi o refula, scutul pe care îl creasem creştea în dimensiune. Mai important, surpriza şi instinctul meu de supravieţuire m-au deschis către Forţă şi au permis ca aceasta să curgă în scut. Chiar şi aşa, atacul lui Kyp a împins scutul înapoi împotriva zidului şi am văzut cum piatra se sfărâma la marginea lui. Zona de siguranţă pe care o aveam începea să se micşoreze, iar pieptul mi s-a strâns în timp ce îmi comprima coastele. L-am privit pe Kyp drept în ochi şi am încercat să-i proiectez în creier imaginea măştii de ură pe care o purta, dar lumea din jurul meu s-a întunecat înainte să-mi pot da seama dacă am avut succes.

* * *

M-am trezit probabil la mai puţin de un minut după aceea, judecând după cât de mult terci de cereale fusese consumat în absenţa mea. Stăteam rezemat de uşa de la sala de mese, cu coastele puţin dureroase. Streen se ridică de la locul lui şi mă ajută să mă aşez pe un scaun, în timp ce Tionne mă servi cu un pahar cu apă.

L-am băut, dorindu-mi să fie plin cu whisky Corellian.

Ochii albaştri ai lui Luke deveniră nişte fante.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Lui Kyp nu i-a plăcut meniul. Am tresărit în timp ce o înţepătură îmi

străbătea coastele. Am avut o discuție pe hol. Nu ați simțit nimic?

Capetele din jurul mesei se clătinară şi am simțit cum o spaimă rece începe să mi se închege în stomac. Dacă Exar Kun putuse masca atacul asupra mea în aşa fel încât Luke să nu-l simtă aflându-se la doar cincisprezece metri distanță, atunci ar fi putut să-l ucidă pe Gantoris şi ar fi putut să facă şi mai multe ravagii aici. Ne confruntam cu ceva mai puternic decât aş fi vrut vreodată să-mi imaginez că există.

M-am ridicat în picioare.

— Maestre Skywalker, aş vrea să vorbesc cu tine, între patru ochi.

Ceilalți ucenici începură să se ridice, dar Luke le făcu semn să se aşeze la locurile lor.

— Nu durează mai mult de o clipă. La bucătărie?

Am aprobat din cap şi l-am urmat. Odată rămaşi singuri în bucătărie, Luke se întoarse spre mine.

— Nu ar fi trebuit să încerci să intervii împotriva lui Kyp.

Am clipit cu surprindere.

— Nu încercam să intervin. El era supărat. Am întrebat doar ce se întâmplă.

— Dar ai făcut ceva care să provoace un atac, nu-i aşa?

Mi-am frecat o mână de-a lungul maxilarului şi m-am sprijinit cu spatele de un congelator.

— Este o tehnică veche de interogare. Am tras o concluzie din ceea ce am văzut mai devreme în această seară şi am încercat să o verific. I-am spus că Exar Kun fusese bătut de către Jedi şi că se înşela. A avut o reacție, una foarte puternică.

— Kyp este puternic în Forță. Luke îşi încrucişă brațele la piept. Are o anumită simpatie pentru Exar Kun. Reacția nu ar fi trebuit să fie neaşteptată.

— Aş putea să cred asta, dar am simțit o altă prezență. Nu puternică, dar era acolo şi a contribuit la următorul atac al lui Kyp.

— Şi crezi că era Exar Kun?

M-am gândit un moment înainte de a răspunde.

— Ori era Exar Kun, ori cineva care se numeşte pe sine Exar Kun, pentru că Kyp a reacționat la acest nume. Poate fi cineva care încearcă doar să se înveşmânteze în legenda lui Kun, la fel cum ți s-a înfățişat ție ca fiind tatăl tău. Oricum, e puternic. Cam ceea ce m-aş aştepta de la un Lord Întunecat Sith.

Luke clătină din cap.

— Faci o greşeală dacă te grăbeşti să tragi concluzia că avem de-a face cu Exar Kun. În cele din urmă nu ştim ce s-a întâmplat cu el.

— Uite, am fost cu Tionne şi am extras cât de multe informații am putut din Holocron despre Kun. El conducea societatea de aici şi o lovitură masivă a Cavalerilor Jedi a nimicit-o. Anumite concluzii par logice începând de acolo. Am ridicat din umeri. Cred că nu strică să ne gândim la cel mai rău scenariu.

— S-ar putea să existe Gardieni în Holocron care au date despre Exar Kun la care nici tu, nici Tionne să nu aveți acces. Va trebui să fac propria mea investigație în această privință.

Am sesizat o notă de ezitare în vocea lui.

— Nu cumva te gândeşti că, doar pentru că ai reuşit să-l izbăveşti pe ultimul Lord Întunecat Sith, ai crede că Exar Kun s-ar putea răzgândi, nu-i aşa?

Fața lui Luke deveni impasibilă.

— Acest lucru nu poate fi exclus.

— Stai puțin, nu poți vorbi serios. L-am privit cu atenție. Uite, dacă Exar Kun

nu a fost niciodată izbăvit, dacă niciun alt Lord Întunecat Sith nu şi-a conştientizat vreodată greşelile şi nu s-a întors spre partea luminoasă, asta nu înseamnă nimic în ceea ce-l priveşte pe tatăl tău. Îți permiți să crezi că dacă ai fi fost suficient de bun, dacă ai fi făcut totul cum trebuie, tatăl tău ar fi reuşit, *ar fi* supraviețuit. Te gândeşti că nu ai încercat suficient de mult să îl răscumperi, pentru că, dacă ai fi făcut-o, el ar fi fost încă aici. Şi te gândeşti că, dacă un alt Lord Întunecat ar fi izbăvit, atunci ai putea să compari ce ai făcut cu ce i s-a întâmplat lui şi să afli dacă ai făcut cu adevărat tot ce ai putut face.

— Nu, în niciun caz. Luke clătină din cap cu hotărâre. Ai înțeles greşit.

— S-ar putea, Maestre Skywalker, dar... Am înghițit în sec. Uite, ştiu exact cum se joacă acest joc, pentru că şi eu am făcut acelaşi lucru când a murit tatăl *meu*. Niciunul dintre noi nu poate fi sigur că am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru a-i salva, dar toate încercările din galaxie nu ne vor da o altă şansă de a-i salva. Singurul lucru pe care îl putem face e să acceptăm responsabilitatea şi să trăim cu consecințele.

Expresia lui Luke rămase impasibilă, dar chiar şi asta exprima o poveste.

Doar pentru o clipă am reuşit să îl văd drept ființa umană care era. Crescut de rude pe Tatooine, întotdeauna întrebându-se despre părinții săi, neştiind niciodată cum să se raporteze corect la o mamă sau la un tată. Trebuise să se întrebe în permanență de ce viața lui nu era *normală*, fără să-şi dea seama că *toată lumea* îşi punea această întrebare. Şi apoi, când descoperise cine era tatăl său, se dovedi a fi acolitul de încredere al celui mai detestat individ al galaxiei. Tatăl său nu numai că omorâse ființe, dar fusese şi trădătorul celei mai nobile tradiții din galaxie. Fusese hotărât să îşi salveze tatăl şi reuşise, la timp pentru a-l pierde iar pentru totdeauna.

M-am apropiat şi mi-am pus mâinile pe umerii lui.

— Ai făcut tot ce ai putut face. Ştii asta. Aici, cu această Academie, ajuți la ştergerea moştenirii pe care a lăsat-o în urmă tatăl tău. Ceea ce faci tu este un lucru bun şi vital, dar nu poți lăsa nevoia ta de reasigurare să te orbească față de ceea ce se petrece aici, acum. Kyp a scăpat de sub control şi se află sub influența cuiva care este învăluit în partea întunecată. Trebuie să vorbeşti cu el şi să-l aduci pe calea cea bună.

Am simțit un val de pace curgând peste Luke.

— Acum ai ajuns cu raționamentul la o concluzie pe care am luat-o înainte de confruntarea ta cu el. Kyp încă este într-o stare de tulburare. Cred că el ar vedea intervenția de acum ca pe o confruntare, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Să-l lăsăm să-şi rezolve singur problemele? Este un copil inteligent, aşa că ar putea funcționa, cu siguranță. Dacă pot fi de ajutor...

— Doar să nu-l provoci.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău că am intervenit, Maestre Skywalker. Îl voi lăsa cu plăcere în pace. Având în vedere cine este aliatul lui, oricum nu intră în categoria mea de greutate. Am zâmbit cu grijă. Nu aleg luptele în care ştiu că o s-o încasez.

Luke îmi întoarse zâmbetul.

— Cu excepția cazului în care există un motiv întemeiat.

— Corect, şi nu mă pot gândi la unul care să fie suficient de bun pentru a-i face față lui Kyp prea curând.

Privind retrospectiv, existau miliarde de motive pentru a-l înfrunta pe Kyp şi a

risca să-mi dea una peste cap. Luke era Maestrul Jedi şi îmi cerea să stau deoparte, aşa că am făcut-o pentru că eram de acord cu planurile lui.

Chiar şi acum îmi doresc să fi încercat să fac ceva, dar toate scenariile pe care le-am elaborat în mintea mea s-au dovedit la fel de sângeroase ca şi cele reale.

În afară de a-l ucide pe Kyp, nu aş fi putut schimba nimic.

Iar dacă l-aş fi ucis, m-aş fi schimbat irevocabil în rău.

* * *

M-am întors la cină, pe care am terminat-o într-o relativă tăcere. Comentariile făcute erau uşoare, deseori legate de amintiri plăcute ale zilelor din copilărie. Am observat că Maestrul Skywalker şi Mara Jade rămăseseră tăcuți în timpul acestor schimburi, la fel ca şi Brakiss şi cu mine. Mâncarea în sine era de fapt destul de bună, deşi nimeni nu părea să observe.

Şi oricât de mici ar fi fost porțiile, nimeni nu părea să termine ceea ce luase.

După ce am făcut curățenie, m-am retras în camera mea şi am auzit-o pe Mara mergând în cele din urmă în a ei. Am avut probleme să adorm şi era cât pe ce să ies să vorbesc cu ea, însă felul în care mi-a închis politicos gura, felul în care m-a îndepărtat mai devreme, mi-a dat un indiciu că aş fi fost respins. Era clar că nu aveam nevoie să fac asta, aşa că am rămas în camera mea, revizuind şi repetând mental diferitele mişcări pe care le învățasem în folosirea sabiei de lumină.

La un moment dat, bipăitul strident al unității R2 îmi penetră meditațiile. Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama că nu era Whistler. Mi-am luat sabia şi am ieşit în fugă din Marele Templu, pe urmele a două siluete care trebuiau să fie Maestrul Skywalker şi Mara Jade. Când am ieşit în aerul rece al nopții, am văzut nava Z-95 Headhunter al Marei Jade cum se îndepărta pe cerul înstelat.

— Îmi fură nava! Furia se revărsa în valuri din Mara Jade. Trebuie să mergem după el.

Luke clătină din cap.

— Nu putem.

— Ce vrei să spui?

Mi-am dres vocea.

— Nu mai avem nicio navă aici.

Mara rămase cu gura căscată.

— Nu avem nave. Nici măcar X-interceptoare? Voi doi nu aveți X-interceptoare?

— Aceasta este o şcoală pentru Jedi, nu pentru piloți. Fața lui Luke se încordă în timp ce ceilalți ucenici începură să se scurgă afară din Marele Templu. Kyp a plecat. Nu ştiu dacă se va întoarce sau nu. Sper că da.

— Şi eu la fel. Mara îşi înfipse încet un pumn în palma mâinii opuse. Mi-a furat nava, da?

Luke o fixă cu o privire dură.

— Mara, te rog, calmează-te. Nu te ajută cu nimic în această situație. Trebuie să mă ocup de ucenicii mei şi să le explic asta. După ce mă voi ocupa de ei…

Furia care pulsa din Mara se diminuă, însă aveam senzația că doar îşi masca acea izbucnire.

— Du-te, Luke. Am înțeles.

Maestrul Skywalker se întoarse spre Marele Templu şi nu mi-a aruncat nici măcar o privire. L-am privit plecând, dar nu am simțit nicio înclinație să îl urmez. Nu

ştiam ce avea de gând să le spună tuturor celorlalți, dar eram destul de sigur că ştiam deja mai multe decât avea de gând să le împărtăşească. Să fiu acolo şi să-i pun la îndoială motivele şi modul de gândire ar fi fost la fel de deranjant ca şi furia Marei, aşa că am rămas în urmă.

Ea mă fixă cu privirea.

— Poți să pleci şi tu.

Am clătinat din cap.

— Este o noapte cam rece. Să mă scufund în căldura mâniei tale pare o alegere mai bună.

— Şi dacă nu te vreau aici?

— Uşurel, Mara. Nava ta a fost furată, asta-i tot. Am păstrat un ton blând în voce. Nu e ca şi cum soarele ar fi devenit o supernovă.

— La fel de bine ar fi putut s-o facă.

M-am încruntat.

— Îmi scapă ceva? A fost doar un Z-95 Headhunter, nu?

— *Da. Nu a fost nimic.* Se încruntă şi apoi se lăsă să se topească cu un oftat. A însemnat totul.

— Nu te înțeleg.

— Bineînțeles că nu, niciodată nu ai fost nevoit *să înțelegi.* Mara mă onoră cu o privire dezgustată. Ai fost incredibil de norocos, ştii asta? Familia ta făcea parte din CorSec, aşa că viața ta a fost clar trasată. Ai avansat cât de mult ai putut acolo, apoi te-ai alăturat *Escadrilei Vagabond* şi ai înşirat victoriile cu ei. Apoi ai aflat că de fapt provii dintr-o familie de Jedi şi ai ajuns aici, antrenându-te pentru a deveni ceea ce ți-a fost destinat să fii încă de la naştere. Probabil că totul ți-a venit foarte uşor.

— Nu a fost deloc uşor.

— Dar cel puțin ai avut un curs trasat. Ai avut familia care te-a sprijinit în deciziile tale. Ea clătină din cap. Într-o galaxie care se destrăma la nivelul îmbinărilor, tu ai reuşit să te descurci fără probleme. Eşti chiar aici, studiind pentru a deveni un Jedi, în timp ce soția ta a fost răpită de lângă tine. Eşti atât de sigur că ceea ce faci este corect încât poți lăsa deoparte anxietatea şi te poți concentra *aici*, şi poți face asta pentru că aceasta este doar încă o încercare din viața unui erou.

Am început să protestez față de ceea ce spunea, dar ecourile slabe ale vorbelor ei răsunau ca fiind adevărate. Cu toate astea, au însemnat prea puțin pentru mine, din cauza frisoanelor care îmi străpungeau coloana vertebrală în timp ce înțelegeam cuvintele şi le percepeam în funcție de puținul pe care îl ştiam despre ea.

— Ai crezut că eşti pe aceeaşi cale a eroilor, făcând ceea ce trebuia să faci pentru a schimba ceva în Imperiu. Apoi, *bang*, totul a dispărut. Toate lucrurile pentru care ai lucrat şi tot ceea ce ai făcut dispare, tăindu-ți calea şi lăsându-te în derivă.

— Ți-ai spus punctul tău de vedere.

— Îmi pare rău. Mi-am îndepărtat privirea de la ea şi m-am orientat spre junglă. Eşti suficient de deşteaptă şi de pricepută pentru a avea grijă de tine însuți, dar nu mai ai reperele pe care le foloseai pentru a-ți măsura performanța.

— Corect, şi totul a fost schimbat în alb şi negru în galaxie. Se întoarse să privească în aceeaşi direcție ca şi mine, dar îndreptă un deget mare înapoi spre Marele Templu. Am venit aici pentru instruire şi pentru a afla unde mă încadrez în noua ordine a lucrurilor…

— Iar nava era o supapă de refulare. Dacă nu-ți plăcea, puteai să pleci.

Am simțit o urmă de resentiment din partea ei.

— Nu sunt genul care să renunțe la un proiect pe care îl încep.

— Nu am spus că eşti. Doar că s-ar putea să descoperi că ceea ce vei găsi aici nu este de fapt ceea ce îți doreşti sau ai nevoie. M-am întors cu fața la ea. Nu te înşeli întru totul în privința vieții mele, dar nici nu ai dreptate. Când părinții mei au murit, am rămas fără să ştiu cum să-mi calibrez busola morală. Am găsit pe alții care au intervenit şi m-au ajutat, dar căutarea unui astfel de sprijin este una care durează la nesfârşit. Tu vei continua să o faci. Eu voi continua să o fac. Chiar şi Maestrul Skywalker o va face.

— Chiar aşa?

— Da. Mi-am dat seama că mâinile mi se strânseseră în pumni, aşa că le-am deschis cu intenție. Noi doi suntem norocoşi că avem în preajmă pe cineva ca Maestrul Skywalker care să ne ajute să ne dăm seama unde ne aflăm şi încotro ne îndreptăm.

Vocea ei se înăspri.

— Dar nu crezi că se descurcă cum trebuie cu chestia asta legată de Kyp Durron.

— El nu o face aşa cum aş face-o eu, dar asta nu înseamnă că eu cred că inima lui Luke nu este la locul potrivit. Este. Ştie unde îşi doreşte să ajungă şi unde vrea să-i ducă pe Jedi. Doar că nu sunt sigur că navighează pe un curs atât de lin pe cât şi-ar dori pentru această călătorie.

Ea încuviință din cap, dar nu spuse nimic pentru o vreme. Am rămas în tăcere, ascultând strigătele de vânătoare ale *stintarililor* care despicau noaptea. Cu toată agitația din seara precedentă, odată ce Kyp plecase, lucrurile părură să se linişească. Am lăsat liniştea crescândă a serii să se infiltreze încet în mine.

— Nu-mi place să-mi pierd libertatea în felul ăsta.

— Înțeleg, dar chiar nu este o pierdere critică. Noua navă de aprovizionare va sosi peste o săptămână, iar lui Kyp i-a luat cel puțin atât de mult timp pentru a deveni atât de bun precum este. I-am oferit un zâmbet rapid. Acordă-ți şansa de a vedea dacă ceea ce îți oferă Maestrul Skywalker este într-adevăr ceea ce ai nevoie.

— Este un plan la fel de bun ca oricare altul.

— Având în vedere că nu există alternativă.

Mara Jade lăsă să-i scape un mic râset.

— Distrugi imaginea pe care o aveam despre tine ca fiind un luptător atletic şi prostuț.

— Tu eşti de vină. Ai ascultat lucrurile pe care le are de spus Booster Terrik despre mine.

— E adevărat. Se întoarse şi începu să se îndrepte spre Marele Templu. Am înțeles că te trezeşti devreme şi alergi dimineața.

— Odată cu răsăritul.

— Te deranjează compania?

— Ai veni să alergi cu mine? M-am grăbit şi am intrat în pas cu ea. În general, aleg un traseu destul de anevoios.

— Tu îl stabileşti, eu îl voi parcurge.

— Destul de corect, am zâmbit. Bine ai venit la Academia Jedi, Mara Jade. Sper să te bucuri de şederea ta aici.

Capitolul 19

Şi s-a bucurat de şedere, cel puţin după cum măsuram expresiile de pură plăcere pe care le afişa atunci când se dădea mare la alergările noastre, sau când ţinea la distanţă o sferă telecomandată mai mult decât puteam eu în timpul antrenamentelor cu sabia. Poate că nu prea era obişnuită să zâmbească, dar ştia să afişeze perfect un zâmbet triumfător, iar eu am ajuns să îl studiez suficient de mult pentru a i-l putea grava în piatră, doar din memorie. Acest fapt era cu atât mai *condamnabil* cu cât ne vedeam foarte puţin unul cu celălalt. Dimineaţa alergam împreună, apoi Luke se concentra asupra pregătirii cu Mara, aşa cum făcuse cu Kyp. Asta îl lăsa pe Kam să ne instruiască pe noi ceilalţi. După prânz, ascultam mai multe învăţături Jedi din Holocron, apoi Mara şi cu mine ne antrenam cu sabia. Deşi nu eram egalul ei cu lama strălucitoare, eram suficient de apropiaţi ca să ne rănim serios unul pe celălalt, motiv pentru care Kam ne-a pus să ne antrenăm doar împotriva sferelor telecomandate.

Dispariţia lui Kyp i-a neliniştit puţin pe ucenici. Sosirea unui nou ucenic, Ambasadoarea Mon Calamari, Cilghal, a adus atât uşurare în starea de spirit sumbră care se abătuse asupra studenţilor, cât şi o legătură cu restul galaxiei. Ne-a povestit despre asaltul Amiralului Daala asupra planetei Mon Calamari şi despre pierderea unuia dintre Distrugătoarele sale, ceea ce era o veste bună. Faptul că forţele pro Imperiale încă mai existau acolo ne-a întărit, de asemenea, hotărârea de a deveni Cavaleri Jedi, deoarece nevoia prezenţei noastre era foarte clară.

La începutul unei după-amiezi, stăteam în sala comună, ascultând-o pe Tionne exersându-şi baladele şi pe Mara Jade interogând-o pe Cilghal pentru a afla detalii despre asaltul Imperial asupra Mon Calamari, când R2 se rostogoli înăuntru şi mă apucă de umărul halatului, prinzându-mă cu cleştele lui. Mi-a ciripit scurt, apoi s-a învârtit şi a ieşit din nou din cameră. L-am urmat şi, deloc surprinzător, m-a condus spre camerele lui Luke. Din uşă am simţit mirosul acru de electronice topite. O băltoacă înnegrită de plasteel topit de pe masa din cameră constituia sursa mirosului. Încă fumega şi o parte din ea părea să fie încă lichidă. M-am uitat spre locul în care Luke stătea pe patul lui, cu sprâncenele încordate de concentrare.

— Ce s-a întâmplat?

Luke aruncă o privire spre micul droid.

— R2, închide uşa.

Aşteptă până când droidul se conformă dorinţelor sale înainte să continue.

— Îţi aminteşti că am spus că voi verifica Holocronul pentru mai multe informaţii despre Exar Kun?

— Da, îmi amintesc.

— Erau. Vodo-Siosk Baas a fost modelat după un Jedi care l-a antrenat pe Exar Kun. L-am folosit ca vector pentru investigaţiile mele despre ce s-a întâmplat cu Kun. Luke tăcu pentru o clipă. Baas s-a dus pe Coruscant, pentru a vorbi cu discipolul său, pentru a-l determina să se întoarcă la calea Jedi. Kun l-a ucis în Camera Senatului.

Am inspirat adânc pe nas.

— Asta nu e o ştire bună.

— Nu, nu este. Când am întrebat ce s-a întâmplat... Arătă cu degetul în tăcere spre dispozitivul topit. În focul şi lumina intensă rezultate, mi s-a părut că am văzut umbra *omului întunecat* şi i-am auzit râsul.

M-am uitat din nou la mizeria neagră şi am simţit că mi se usucă gura.

— Acela este Holocronul?

— Cred că *a fost* este timpul corect al verbului.

Mi-am trecut o mână prin păr.

— Cred că mă doare capul. Iar umbra pe care ai văzut-o, ar fi putut fi o iluzie?

Maestrul Jedi ridică din umeri neliniştit.

— S-ar putea să fi fost.

Mi-am trecut mâna pe deasupra Holocronului topit şi am perceput puţină căldură reziduală.

— Exar Kun este omul nostru?

Luke clătină din cap.

— Nu ştiu. Patru mii de ani este o perioadă lungă de timp. Aş prefera să cred că este mai degrabă cineva antrenat de Imperiu, cineva care a fost manipulat ca în cazul Marei, şi care a descoperit studiile lui Exar Kun şi s-a transformat într-un nou Lord Întunecat Sith.

— Nu trebuie să mergem prea departe pentru un candidat. Nările mi s-au umflat. Cred că Kyp va fi de ajuns.

— Să nu crezi că nu mi-a trecut asta prin minte. Era atât de puternic şi de nerăbdător, dar asta nu a făcut decât să-i hrănească nerăbdarea. Luke îşi ridică privirea spre mine. Tu ai spus zilele trecute că îmi era teamă că mi-am dezamăgit tatăl. Poate că e adevărat. Ştiu sigur că l-am dezamăgit pe Kyp.

— Nu, Kyp te-a dezamăgit pe tine. M-am lăsat în spate, sprijinindu-mă pe masă. Kyp a fost de acord să se supună unui antrenament serios, dar nu ştia în ce se bagă. A fost toată viaţa lui un sclav în minele de mirodenii. Tu i-ai arătat cât de puternic era. A învăţat cum să ia propriile decizii şi, dintr-o dată, i s-au deschis noi perspective măreţe. Este aproape imposibil pentru oameni ca mine, Kam sau Mara să se confrunte cu o asemenea putere, pe când Kyp...

Expresia lui Luke se întunecă.

— Nu îmbunătăţeşti lucrurile aici.

— Îmi pare rău. Tu eşti Maestrul Jedi şi ştii ce faci, dar cred că trebuie să te concentrezi din nou asupra studenţilor care încă sunt aici. Am suspinat cu voce tare. Kyp poate fi plecat pentru totdeauna, sau se poate întoarce. Nu ştim. Ceea ce ştim este că misiunea ta iniţială – motivul pentru care ai creat Academia – este încă valabilă. Cavalerii Jedi trebuie să se întoarcă în galaxie, iar tu eşti singura speranţă de a face asta.

Maestrul Jedi rămase tăcut pentru o clipă, apoi aprobă din cap o singură dată.

— Ordinul este ceea ce avem nevoie. Acesta trebuie să fie obiectivul meu.

— De acord. I-am aruncat o privire plină de speranţă. Cred, de asemenea, că trebuie să decidem ce vom face cu Exar Kun.

— Corect. Luke se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Mantia îi alunecă pe umeri şi în lateral, făcându-l să pară mai mic decât îl văzusem vreodată. Dovezile pe care le avem indică spre Exar Kun sau un discipol de-al său care pretinde că este el. Am cercetat acest templu şi am găsit urme minuscule de răutate. Nu suficiente pentru a-l incrimina pe Exar Kun.

M-am jucat o clipă cu bărbița mea.

— Mi s-a părut că am auzit pe cineva – Vodo Baas, poate – spunând că toate templele de aici au fost ridicate pentru a servi la focalizarea puterii lui Exar Kun. Poate că acest templu nu este focarul său, ci doar legat de el. Dacă legătura a fost făurită cu ajutorul magiei Sith, Exar Kun ar putea fi capabil să ne blocheze să-lurmărim. Un alt templu de aici ar fi punctul central al puterii sale.

Luke aprobă din cap, apoi se dădu în spate.

— Bună idee. Acel templu ar putea fi, de asemenea, locul unde au obținut instruirea Gantoris şi Kyp. Dacă am şti unde se află.

Am zâmbit.

— Cred că putem afla.

— Cum?

— Prin jurnalele de cercetare. Toată lumea a ieşit să cerceteze împrejurimile.

— Da, dar asta a fost după moartea lui Gantoris. Ochii lui Luke se îngustară. Iar Kyp ar fi falsificat jurnalele pentru a ascunde unde a fost.

— Adevărat, dar el a fost tot timpul însoțit de Dorsk 81, care nu ar fi avut niciun motiv să-şi falsifice rapoartele de cercetare. Am zâmbit încet. Dacă le ceri tuturor să predea jurnalele de recunoaştere arheologică şi le spui că este un exercițiu de observare, pot să le analizez şi să sortez locurile probabile în care se ascunde *clona noastră Kun*.

— Bine, aşa vom face. Luke se ridică în picioare şi veni să se uite la Holocronul distrus. Prin distrugerea Holocronului, inamicul nostru s-ar putea să fi făcut mai mult rău decât îşi imaginează.

— În cele mai frumoase vise ale sale. I-am afişat un zâmbet uşor. Ceea ce am învățat din istoria Jedi este benefic. Suntem siguri că suntem moştenitorii acestei tradiții. Acum trebuie să folosim ceea ce ştim pentru a ne transforma în cei care vor duce mai departe această legendă.

* * *

Simțind spatele Marei Jade lipit de al meu, am fost nevoit să zâmbesc.

— Kam nu face să fie uşor, nu-i aşa?

Sabia ei albastră zumzăi, apoi țâşni pentru a respinge săgeata de foc a unei sfere telecomandate.

— *Uşor* nu este ceva ce se pretează pentru Jedi, nu-i aşa?

— Nu.

Mi-am extins simțurile cât de mult am putut, cuprinzând cea mai mare parte din spațiul întunecat al hangarului. Kam închisese uşa şi stinsese toate luminile, lăsând săbiile noastre de lumină să asigure singura iluminare.

Opt sfere telecomandate pluteau prin întuneric, dansând printr-o împletire complexă de trasee care permiteau uneia să o eclipseze pe alta. Dacă nu ne concentram suficient de mult pentru a ne proiecta simțurile în golurile din jurul coloanelor sau a sferelor telecomandate, ne lăsam lamentabil de vulnerabili.

De asemenea, Kam transformase exercițiul într-unul de coordonare a muncii în echipă, pentru că de jumătate din sferele telecomandate urmau să mă ocup eu şi de cealaltă jumătate Mara, însă ele puteau să ne vizeze pe oricare dintre noi. Pentru fiecare săgeată pe care unul dintre noi o primea, pierdeam un punct – puncte pe care le câştigam prin blocarea loviturilor.

De fapt, eram mai puțin îngrijorat de faptul că pierdeam la scor în fața Marei decât de faptul că o aveam în spate cu o sabie atunci când sferele mele telecomandate o loveau în fund cu înțepături pe care ar fi trebuit să le blochez.

Acolo, în întuneric, am simțit o schimbare de energie. Cu sabia în dreapta mea, am fluturat-o paralel cu podeaua, respingând o lovitură joasă care venea în dreptul genunchiului meu drept. La linia mediană, am lovit cu sabia pe verticală, apoi am răsucit-o în dreapta şi în stânga, interceptând alte două lovituri care sfârâiră prin întuneric. Apoi, eliberând sabia cu mâna dreaptă, m-am lăsat pe genunchiul stâng şi am lovit, deviind o săgeată care venea dinspre flanc. Mi-am învârtit încheietura mâinii stângi, savurând zumzetul de tenor al sabiei şi readucând mâna dreaptă pe mâner. Deşi învățasem destule pentru a mă descurca destul de bine cu lama într-o singură mână, stânga încă era mâna mea *de rezervă* şi nu poseda controlul acela precis pe care mi-l doream. Lama în sine putea fi mânuită fără efort, însă asta o făcea înşelător de periculoasă. Să o manevrez între mâinile mele ar fi fost la fel de uşor ca şi cum aş fi învârtit un stilou printre degete, dar dacă aş fi scăpat sabia sau dacă s-ar fi clătinat în direcția feței sau a genunchilor, m-ar fi rănit. Foarte rău.

Am simțit o lovitură venind direct de deasupra mea. Reacția mea inițială a fost să ridic lama şi să aşez sabia în spatele capului, dar Mara stătea acolo. Neavând de ales, am sărit cât am putut de sus şi am îndreptat sabia deasupra capului meu. Lama argintie a preluat săgeata în vârf, infuzându-mi lama cu o strălucire roşie pentru o clipă. Am râs triumfător, apoi am văzut lama Marei rotindu-se într-un cerc complet, trecând pe sub mine, în timp ce culegea trei săgeți care se veneau din unghiuri ciudate. Am aterizat şi m-am aplecat din nou, apoi am pivotat spre stânga şi am blocat o altă lovitură cu o secundă înainte ca lama lui Mara să se întoarcă şi să o lovească pe a mea. Lumina s-a aprins în locul în care lamele noastre s-au intersectat, apoi am sărit în spate şi m-am rostogolit spre dreapta, lăsând ca puterea tăieturii ei să furnizeze energia pentru rostogolirea mea. Întorcându-mă şi ridicându-mă, am ținut lama doar cu mâna dreaptă, respingând alte două săgeți de la distanță, apoi am încasat una direct în stomac.

Am îndepărtat imediat durerea şi am făcut un pas înapoi. Am văzut-o pe Mara învârtindu-se din calea unui trio de săgeți, dintre care una o nimeri în umărul drept. Lama ei se mişcă puțin prea încet după aceea, permițând ca alte două să îi lovească şoldul drept. Rotirea ei, care începuse în mod voluntar, continuă fără consimțământul ei, aruncând-o pe podeaua hangarului. Lama ei se ridică şi respinse o altă lovitură, apoi o săgeată o nimeri în partea inferioară a spatelui, provocându-i prăbuşirea picioarelor în timp ce încerca să se ridice din nou. Am văzut-o întinsă pe burtă, cu picioarele răsucite, cu părul ca un văl care prelua reflexe argintii de la sabia mea de lumină. În acelaşi timp, am simțit trei sfere telecomandate apropiindu-se pentru a lovi. Două dintre ele se apropiau de picioarele ei şi una de cap. Sabia i se stinsese şi zăcea acolo, lângă mâna ei stângă, acum inutilă pentru apărare.

Mi-a rămas o singură alegere, care nu era o alegere pe de-a-ntregul normală.

Am plonjat spre ea, tăind cu sabia prin aer în apropierea picioarelor ei folosind mâna dreaptă. Lama de culoarea argintului blocă cele două săgeți menite să o paralizeze şi mai mult. Nu m-am putut abține să nu las un zâmbet să se înfiripe când s-a întâmplat asta, pentru că ştiam că nu va dura mult. La doi centimetri în fața chipului ei, mâna mea stângă înşfăcă a treia săgeată din aer. O durere usturătoare mi-a străbătut brațul, dar am absorbit energia în mine şi am transformat-o pentru a ajuta la calmarea nervilor excitați. Zâmbetul meu continuă să

crească pe măsură ce această transformare avea loc, iar spiritul meu se înălță datorită succesului meu.

Din nefericire, un spirit care se înalță nu face mare lucru pentru un corp care cade. M-am lovit destul de tare de podea, aterizând greoi pe piept. Am tresărit puțin, degetele de la picioare lovindu-se chiar înainte să-mi lovesc genunchii. Am încercat să mă răsucesc şi să aterizez pe şoldul stâng pentru a-mi putea păstra lama în aer şi activă, dar tot ce am reuşit să fac a fost să încep să mă rostogolesc, ceea ce a dus la faptul că m-am încolăcit în jurul unui stâlp. Sabia mi s-a rostogolit din strânsoare şi s-a oprit învârtindu-se la aproximativ zece metri distanță.

Strălucirea sa argintie lumină sferele telecomandate care se apropiau de mine.

Am suspinat.

— Am un presentiment rău în legătură cu asta.

Dar sferele nu au mai tras. M-am rostogolit şi m-am lăsat pe spate. În depărtare, între genunchii mei ridicați, o puteam zări pe Mara Jade pe o parte, târându-se în direcția mea. Transpirația îi lipise şuvițe de păr pe față şi îi dădea pielii o strălucire albastră ca de gheață în lumina de fundal a sabiei reaprinse. Pielea din jurul ochilor i se strângea când îşi mişca picioarele, dar nu dădea niciun alt indiciu că ar fi simțit vreun disconfort.

Vocea lui Kam răsună în cameră.

— E de ajuns pentru moment. V-ați descurcat destul de bine.

Am râs.

— Dacă e adevărat, de ce mă simt atât de rău?

— Pentru că tu, Keiran, nu te-ai descurcat îndeajuns de bine.

— Mulțumesc pentru clarificare, Kam.

M-am lăsat în genunchi şi am pus din nou capul pe podeaua rece de piatră. Mi-am trecut o mână prin barbă, îndepărtând sudoarea care se adunase în ea, apoi am simțit înțepătura transpirației care mi se scurgea în ochi. Mi-am lăsat capul să alunece spre stânga şi am zâmbit când Mara îşi făcu apariția.

— Te doare tare?

— Un Jedi nu cunoaşte durerea.

— Aşa e. La fel şi eu.

M-am uitat la sabia mea care încă se afla acolo. Am întins o mână în acea direcție şi am încercat să chem lama la mine, dar tot ce am obținut a fost o mică zvâcnire a mânerului.

— Acestea sunt momentele în care mi-ar prinde bine abilitățile de telekinezie.

— Eşti doar leneş. Du-te şi ia-o.

— Bine. Într-un minut.

Mara râse uşor, apoi suspină.

— Mulțumesc că m-ai salvat.

— Nicio problemă. Ai fi făcut la fel pentru mine.

Vocea ei se goli de tonul lejer.

— Oare?

A trebuit să mă gândesc o secundă.

— Ai fi făcut-o. Poate că universul pe care l-ai cunoscut în copilărie s-a schimbat, dar valorile tale fundamentale de datorie şi loialitate nu s-au schimbat. Nu că aş crede că ai avea vreodată sentimentul că ai fi atât de îndatorată față de altcineva, dar ai extinde acest tip de curtoazie față de cineva pe care îl vezi ca pe un prieten, nu?

Tăcerea mi-a răspuns. M-am răsucit pe cotul stâng şi mi-am sprijinit capul pe mâna stângă.

— Suntem prieteni, nu-i aşa?

Ochii i se îngustară, apoi sabia se stinse din nou, cufundând-o în umbră.

— Nu ştiu dacă înțeleg cu adevărat ce înseamnă să ai un prieten în acelaşi sens la care te gândeşti tu. Dar cred că am încredere în tine.

— O să fie îndeajuns.

— De aceea ți-ai sacrificat mâna ca să-mi protejezi fața, pentru că mă consideri o prietenă?

— În parte, da. O foarte mare parte. Mi-am ciugulit buza inferioară pentru o clipă, apoi am continuat. Am făcut-o, de asemenea, pentru că ştiam că pot şi, prin urmare, era de datoria mea să o fac. Chiar şi atunci când am intrat în CorSec, ştiam că sunt lucruri pe care urma să fiu chemat să le fac, lucruri periculoase, pe care aveam să le fac pentru că alții nu puteau. Rolul meu în societate era să acționez şi să îmi asum responsabilitatea pentru cei care nu puteau. Cred că, în adâncul sufletului, aceasta este esența de a fi Jedi. Un Jedi se plasează pe sine acolo unde poate apăra cel mai mare număr de ființe de cel mai mare rău.

— Chiar dacă asta îl costă viața?

Am expirat încet.

— Nu vrei să te gândeşti niciodată la asta, dar face parte din meserie. Îmi amintesc de câteva cazuri din viața mea, cu *Escadrila Vagabond* şi înainte, când am ştiut că era de datoria mea să duc o treabă la bun sfârşit. Eram destul de sigur că voi muri în acele încercări şi aproape am murit pe Talasea. Realitatea era, totuşi, că aveam prieteni care ar fi murit dacă nu aş fi făcut nimic şi, cumva, viața mea nu părea să conteze atât de mult în ecuație.

Mara pufni pe nas.

— Împăratul te-ar fi considerat un prost sentimental care merita să moară.

— O să-mi amintesc asta data viitoare când voi dansa pe mormântul lui. M-am ridicat în poziție de şezut şi mi-am încrucişat picioarele sub mine. Sunt momente în care sacrificiul pare potrivit. Aşa a fost atunci, aşa a fost şi astăzi. E doar o decizie pe care cred va trebui să o iei singură când va veni momentul.

— Nu e o decizie uşor de luat…

— Nu. M-am ridicat şi i-am oferit o mână. Ea o luă şi am sprijinit-o în timp ce se ridica pe picioare. Dar, aşa cum ai spus, *uşor* nu este ceva ce se pretează pentru Jedi, nu-i aşa?

Capitolul 20

Maestrul Skywalker îşi aruncă mantia spre Kam şi luă mânerul sabiei în mână.

— Îți mulțumesc, Kam. Te rog să te ocupi de ceilalți pentru o vreme.

— Cum doreşti, Maestre Skywalker.

Maestrul Jedi mă privea în timp ce îmi strecuram sabia în mâna dreaptă.

— Nu trebuie să facem asta, Keiran.

I-am oferit un zâmbet ironic.

— Eu cred că trebuie, Maestre. Şi cred că ai o întrebare pe care vrei să o pui.

Luke aprobă încet din cap.

— Este duelul nostru un preludiu al plecării tale, de asemenea?

Durerea pură din vocea lui mă pătrunse şi îmi lipi inima de coloana vertebrală. Luke îşi vedea visul Academiei Jedi prăbuşindu-se în jurul lui. Gantoris fusese prăjit de viu cu propria lui ură şi furie. Kyp, cel mai promițător student al său, căzuse sub influența unui străvechi spirit malefic şi dispăruse. Mara Jade, una dintre adeptele de încredere ale Împăratului, venise la Academie pentru instruire, dar în decurs de o săptămână alesese să plece din nou şi chiar în acea dimineață fusese luată la bordul *Şoimului Mileniului* de Han Solo şi Lando Calrissian.

Având în vedere că Academia fusese deschisă doar de puțin mai mult de o lună, rata de eşec a studenților promițători era uluitoare. Aş fi putut să iau întrebarea lui Luke ca pe o confirmare a abilităților mele, dar am simțit că arăta cu adevărat cât de lovit se simțea el în acel moment. Puteam să înțeleg asta, pentru că şi eu mă simțeam puțin trădat de plecarea Marei. O văzusem în acea dimineață când m-am dus la camera ei să o iau pentru alergarea noastră.

— Eşti gata de plecare?

— Da, replică ea, dar nu fug. Era în costumul de zbor de culoare schimbătoare cu care sosise. Patul îi era făcut, iar roba Jedi pe care o purtase fusese împăturită cu grijă şi aşezată la picioarele patului, lângă geanta ei grea. M-am gândit că un alt candidat ar putea să folosească roba.

M-am sprijinit de tocul uşii, folosindu-mi corpul pentru a bloca ieşirea.

— Credeam că mi-ai spus că eşti o persoană care nu renunță.

Un mic foc scânteietor îi apăruse în ochi, dar îl ținu sub control cu o uşurință care m-a surprins.

— Nu renunț. Am învățat multe aici, dar ceea ce am avut eu nevoie să învăț nu este exact ceea ce ai tu nevoie, sau ceea ce au nevoie ceilalți să învețe de aici.

— Vrei să-mi mai spui asta o dată, de data asta pe înțelesul meu?

Ea se relaxă uşor, mutându-şi greutatea pe piciorul din spate.

— Când m-a antrenat Imperiul, am învățat multe dintre lucrurile pe care voi toți le învățați acum. Le-am exersat şi le-am perfecționat. Tu şi cu mine ne-am antrenat împreună cu săbiile. Crezi că am învățat toate astea într-o după-amiază sau două de studiu rapid?

Am ridicat din umeri.

— Ei bine, cu Kam şi cu mine ca exemple, este posibil.

— Drăguț, Corran, dar ştii că nu e adevărat.

— Bine, un punct în favoarea Marei Jade.

Pielea din jurul ochilor i se strânse:

— Pregătirea Imperială m-a îndrumat spre folosirea tehnicilor părții întunecate a Forței. Am lăsat emoțiile să alimenteze ceea ce am făcut. Am venit aici crezând că Luke îmi va arăta lucruri noi pe care le pot face, noi abilități pe care să le învăț, dar ceea ce a făcut în schimb a fost să-mi arate cum să folosesc partea luminoasă. Fac în continuare aceleaşi lucruri, însă cu o nouă sursă de combustibil.

— Una care funcționează puțin mai slab, şi care nu e la fel de uşor de accesat.

— Corect, dar una care nu va arde motorul. Ea mă răsfăță cu o privire sinceră, cu ochii ei verzi, care mă surprinseră prin vulnerabilitatea lor. Zilele trecute, când vorbeai despre disponibilitatea de a te sacrifica pentru alții, ai menționat prietenii şi pe cei care nu-şi puteau asuma responsabilitatea pentru ei înşişi. Am început să mă gândesc la Alianța Contrabandiştilor. Am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

Am aprobat încet din cap.

— Iar scurtarea şederii tale aici a fost provocată, în parte, de faptul că nu te simți în largul tău cu această responsabilitate.

— Şi eu care credeam că toți agenții CorSec nu sunt atât de inteligenți.

— Avem momentele noastre.

— Până acum am fost responsabilă doar pentru mine. Am fost în măsură să iau decizii şi m-am simțit confortabil cu ele la nivel tactic. Acum că m-a pus Karrde la conducerea alianței, trebuie să gândesc mai strategic. El se bazează pe mine să fac ceea ce trebuie. Este mai multă presiune. Mă pot descurca – nu vreau să-l dezamăgesc – dar…

— Dar nu eşti sigură că te simți în largul tău să o faci. Am zâmbit. Înțeleg. Acesta este motivul pentru care sunt mulțumit să fiu doar pilot în *Escadrila Vagabond*, nu cineva care conduce propriul grup de piloți de vânătoare. Nu vreau să fiu atât de împovărat încât să nu pot face diferența atunci când este nevoie.

Privirea Marei se ascuți.

— Pun pariu că nici contrabandiştii care acționau în sectorul tău din sistemul Corellian nu te-au plăcut deloc.

— Nu înțeleg de ce. Trebuia să-mi fi pregătit operațiunea de asalt cu servicii de catering sau ceva de genul ăsta? Am clătinat din cap. Ei făceau comerț cu mărfuri rare, iar eu le-am oferit cea mai rară marfă dintre toate pentru munca lor: timpul.

— Da, pe Kessel. Timpul se scurge foarte greu acolo.

— Şi nici măcar nu am cerut bani în plus pentru asta. M-am îndreptat şi i-am oferit mâna. Îmi pare rău să te văd plecând. Am crezut că noi doi am putea impulsiona cu adevărat acest loc şi să-l ajutăm pe Luke să treacă elevii la următorul nivel de dezvoltare. Ezit să o spun, dar a fost distractiv să lucrez cu tine.

Mara îmi oferi unul dintre zâmbetele ei atent reținute.

— Pentru ceva ce a început cu disputa noastră şi cu furtul navei mele, experiența nu a fost atât de rea pe cât aş fi crezut. Mulțumesc pentru ajutorul dat. Dacă pot face ceva pentru tine…

— De fapt, poți. I-am oferit un zâmbet slab. Cu contactele tale în lumea contrabandiştilor, poate vei auzi ceva despre Mirax. Aş aprecia dacă mi-ai spune. Îți rămân dator.

— Ce zici de un troc? Ea şovăi pentru o secundă, apoi se uită în jos, la podea. Ai grijă de Luke pentru mine, da?

— Sigur, cu plăcere. M-am încruntat. Te referi la ceva anume? Ştiu că nu se va bucura că pleci...

— Asta, cu siguranță. Vocea ei scăzu un pic. Implicarea lui în partea întunecată. Ştiu că funcționează ca un stimulent pentru a-l determina să îşi instruiască elevii, dar nu cred că ştie cât de mult a fost afectat. Experiența trebuie să fi fost incredibil de traumatizantă, iar el încă se vindecă. Nu mă tem de o recidivă, dar e posibilă.

— Ar putea încerca să facă prea mult, prea repede?

— Asta ar fi în stilul lui.

Am aprobat din cap şi am vrut să-mi dau palme pentru că nu mi-am dat seama mai devreme. Pentru Luke, pentru oricine, călătoria spre partea întunecată şi înapoi ar fi fost ca şi cum ar fi fost împuşcat de mai multe ori de la mică distanță. Terapia bacta putea vindeca rănile fizice, dar amintirile şi coşmarurile rezultate ar fi avut nevoie de timp pentru a se vindeca. În timp ce tehnicile de calmare Jedi îl puteau scăpa de anxietatea rezultată, acestea tratau doar simptomele, fără a vindeca însă cauzele problemelor de fond. Doar timpul le putea vindeca; timpul, dragostea şi sprijinul prietenilor.

— O să am grijă de el pentru tine. Ai grijă de tine, bine?

— Aşa voi face.

— Şi dacă vreunul dintre amicii tăi contrabandişti reuşeşte să aibă ceva mâncare de rezervă, mâncare bună pe care trebuie să o descarce undeva, ştii bine unde ne-ar fi de folos.

Mara îşi luă ghiozdanul pe umeri şi se strecură pe lângă mine.

— S-a făcut, CorSec. Ne vedem peste câțiva parseci.

* * *

După ce Luke şi-a luat rămas bun de la ea, ne-a condus fără chef prin exercițiile de dimineață. În mod clar, încerca să facă tot ce putea cu noi, dar nu era cu sufletul alături de noi. Am recunoscut la el acelaşi tip de comportament pe care Iella îl sesizase la mine după moartea tatălui meu. El se gândea prea mult la ceea ce se întâmplase şi îşi permitea să zăbovească în trecut, în timp ce restul universului aluneca în viitor.

În cazul meu, Iella şi Gil Bastra m-au dus la una dintre cele mai sordide cantine de pe *Aleea Navei Comorilor*. Localul numit *Fel Swoop* era plin de o mulțime dură de motociclişti de speeder. După o cantitate mare de whisky Corellian, m-au făcut să cânt un cântecel despre lipsa de creier şi de rezistență intestinală a pasionaților de motociclete speeder. Vocea mea melodioasă, chiar şi în cele mai bune momente, ar putea provoca o revoltă în rândul unei audiențe receptive, iar încăierarea rezultată ar fi făcut locul să se transforme în haos. Adevărul era, totuşi, că durerile şi cicatricile care au rezultat m-au adus înapoi în lumea reală şi m-au ancorat de ea. Din nefericire pentru mine, nu aveam nicio cantină pe care să o vizităm şi nici whisky de băut. Am simțit că puțină activitate fizică i-ar face totuşi bine lui Luke şi l-ar ajuta să revină cu picioarele pe pământ, aşa că l-am provocat la un duel. Kam mi-a explicat că existau lucruri pe care trebuia să le învăț de la un adversar viu şi că el, Kam, nu avea controlul necesar pentru ca să se antreneze cu mine. Depindea de Luke să se asigure ca eu să nu-l lovesc şi ca el să nu mă lovească, făcându-l să se concentreze.

Mi-am aprins sabia, lăsând ca şuieratul ei să umple hangarul.

— E corect să întrebi, dacă plec sau nu. Ai suficiente motive să întrebi. Nu, nu plec nicăieri, decât dacă, desigur, lupta asta se termină prost pentru unul sau altul dintre noi.

Lama verde a lui Luke prinse viață.

— Lasă-mă să văd ce ai învățat.

M-am apropiat de el cu o lovitură în arc de cerc spre umărul său stâng. El veni şi o blocă sus, în stânga, în inelul exterior de apărare. Am revenit cu o lovitură fulgerătoare spre piciorul lui stâng, însă el coborî sabia şi o îndepărtă uşor pe a mea. Scânteia de lumină care explodase în urma contactului dintre cele două lame dezvălui umbre pe expresia dezinteresată a lui Luke. Era cum mă aşteptam. Mi-am mutat sabia în mâna dreaptă, m-am apropiat rapid şi am coborât lama într-o tăietură deasupra mâinii. Am intensificat viteza de tăiere, forțându-l pe Luke să mă blocheze în inelul din mijloc. Continuând să mă mişc înainte, am împins cu mâna dreaptă, apoi am glisat mânerul sabiei în jos. L-am lovit în plin stern cu mânerul sabiei, apoi mi-am trecut piciorul drept în spatele piciorului drept al lui Luke şi l-am aruncat la pământ.

M-am dat înapoi în timp ce lumina verde a sabiei sale dezvăluia surpriza de pe chipul lui. Am lăsat o nuanță tăioasă să se strecoare în vocea mea.

— Dacă nu ai de gând să mă respecți, măcar respectă ceea ce m-a învățat Kam.

Luke se ridică încet înapoi în picioare, dar făcu acest lucru cu sabia rămânând mereu între noi doi. Mi-am menținut sabia înclinată de-a curmezişul corpului, cu mâinile ținute lângă şoldul drept şi vârful sabiei rămânând suspendat lângă umărul stâng. Am mişcat piciorul drept, ca şi cum aş fi început o ofensivă, iar Luke se retrase cu o jumătate de pas. *Trebuie să se concentreze*. Am aşteptat ca el să se poziționeze, apoi am venit cu o abordare circulară care m-a dus spre stânga lui. Am tăiat de două ori, în cruce, înainte şi înapoi, pentru a-l ține departe de mine, apoi am înaintat direct spre el, întinzându-mă cu lama. Sabia verde a lui Luke se roti într-o paradă circulară care îmi împinse lama larg spre dreapta mea. Râsul lui triumfător dispăru brusc când piciorul meu drept îl lovi în burtă. În timp ce el parase, eu am revenit din fenta mea şi am lovit cu piciorul direct în abdomenul lui. S-a îndoit şi a căzut pe spate câțiva paşi, cu mâna stângă frecându-şi burta, dar nu i-am dat nicio şansă să-şi revină. Am atacat tare şi repede, biciuind cu lama argintie printr-o buclă infinită, lovind de sus în jos. Luke se uită la mine iar ochii i se oțeliră.

Şi atunci m-am lovit de un zid de Forță care m-a aruncat cu câțiva metri înapoi şi m-a trimis pe călcâie. Am simțit gustul sângelui pe buze, dar ştiam că de fapt venea de la nasul meu, care mă durea. Nu credeam că era spart, dar să-l loveşti de ceva solid, rareori era o experiență plăcută. L-am şters pe mâneca tunicii mele verzi, dar în penumbră atât aceasta, cât şi sângele păreau negre.

— Frumos truc.

Un rânjet sălbatic contorsionă gura lui Luke. Înaintă, fără cuvinte, mişcându-se cu o fluiditate pe care nu o mai văzusem la el. A țintit spre mine o tăietură care m-ar fi secționat de la umărul drept la şoldul stâng. Am surprins o străfulgerare momentană de surpriză din partea lui, pentru că se aşteptase să o blochez în dreapta sus, dar am lăsat-o să treacă prin inelele exterioare şi medii de apărare. Cu o paradă rapidă, am deviat-o în afara umărului meu drept, apoi am făcut un pas înainte şi mi-am trântit umărul drept în bărbia lui Luke. Acest lucru îl făcu să se îndrepte de

spate, pocnind puternic din dinți. I-am aplicat o lovitură uşoară cu mâna stângă în coaste, apoi m-am ferit de o tăietură care ar fi trebuit să-mi taie *părul* cam la nivelul lobilor urechilor. Căzând într-o poziție ghemuită, mi-am ridicat piciorul stâng şi i l-am trecut printre picioarele lui, lovindu-i gleznele una de alta şi făcându-l din nou să cadă pe spate. M-am îndepărtat şi m-am ridicat în picioare, uitându-mă la el.

— Aş fi crezut că eşti mai bun decât atât.

Luke se ridică încet şi îşi şterse cu mâna stângă un firicel de sânge de pe buza despicată.

— Nu am avut parte de prea multe bătăi dure în copilărie. Eu şi prietenii mei eram mai mult implicați în curse decât în lupte.

— Atunci poate că ar trebui să fii un *Jedi de Curse*, nu un Cavaler Jedi.

— Tu nu înțelegi. Luke scuipă nişte salivă însângerată. Sunt lucruri în joc aici, forțe care se schimbă.

— Poate că aş putea înțelege, dacă ai vorbi despre asta. Mi-am coborât lama. Tu eşti Maestrul Jedi, dar asta nu înseamnă că trebuie să porți toată responsabilitatea. Ştii asta deja: ai lăsat-o pe Tionne să învețe şi să ne împărtăşească istoria. Kam s-a ocupat de o parte din instruire şi m-ai pus pe mine să lucrez la problema *omului întunecat* – şi, apropo, cred că am localizat templul lui Exar Kun din jurnalele de cercetare ale lui Dorsk 81. M-am gândit să verific mai târziu în această după-amiază.

— Nu. Luke clătină din cap cu hotărâre. Nu trebuie să te duci acolo singur. Nu vreau ca vreunul dintre studenți să meargă acolo.

— Atunci du-te tu şi eu te voi susține.

El ezită, apoi clătină din cap.

— Nu pot, nu acum.

— De ce nu?

Luke închise ochii şi oftă.

— Îți aminteşti cum ți-am povestit despre faptul că ştiam că prietenii mei aveau probleme pe Bespin?

— Da. Ai spus că a fost o viziune a viitorului. Mi-am îngustat ochii. Ai spus că Darth Vader ți-a permis să o simți pentru a te atrage într-o capcană.

— Am avut şi alte viziuni, şi alte sentimente. Durerea înăspri expresia lui Luke. Se anunță un dezastru. Era ceva mai îndepărtat când se afla Mara aici, dar acum simt că este mult mai aproape.

— Fă ceva în privința asta.

— Ce? Întrebarea lui Luke veni aproape ca o rugăminte. Am acest sentiment apăsător că se apropie nenorocirea. Se va răsfrânge peste oricine şi orice. Toate lucrurile pe care mă gândesc să le fac nu par să o facă să dispară.

Mi-am şters cu mâna stângă mai mult sânge din nas.

— Încearcă să o iei mai încet pentru un moment. Ai idee dacă această nenorocire, acest viitor, este fix sau dacă are posibilitatea de a se schimba?

— Viitorul este întotdeauna în mişcare, dar nimic din tot ceea ce mă gândesc să fac nu-l va schimba.

— Sunt două lucruri pe care le treci cu vederea aici, Maestre Skywalker. În primul rând, a gândi este mai aproape de *a încerca* decât de *a face*, dacă înțelegi ce vreau să spun. Schimbarea viitorului trebuie să necesite acțiune, nu doar planificare pentru acțiune. În timp ce un Jedi acționează în apărare şi nu din agresiune, asta nu

înseamnă că a pune în aplicare o apărare agresivă este un lucru rău.

Luke aprobă încet din cap.

— Şi al doilea lucru?

— Poate că nu tu eşti cel care trebuie să acţioneze. Poate că sunt eu sau Kam sau noi toţi împreună. Am suspinat. Ne înveţi cum să folosim Forţa, ne deschizi calea către noi puteri şi ai stabilit că suntem moştenitorii unei tradiţii Jedi plină de responsabilitate. Adevărul este, totuşi, că nu ne-ai dat nicio responsabilitate. Înfrângerea acestei catastrofe pe care o simţi că se apropie, scăpând de Exar Kun sau de oricine ar fi *omul întunecat*, ar putea necesita ca noi toţi să ne acceptăm în sfârşit responsabilităţile de Jedi. Chiar acum, tu accepţi orice fel de responsabilitate aici. Eşti sub povara a ceea ce tu consideri a fi un şir de eşecuri. Mara Jade nu a plecat de aici pentru că ai dezamăgit-o, a plecat pentru că ai reuşit. A învăţat ce trebuia să înveţe... ceea ce poate că nu a fost ceea ce credeai tu că trebuie să înveţe. A plecat pentru că nu a vrut să-i dezamăgească pe ceilalţi faţă de care ea se simţea responsabilă.

Luke deschise ochii mari.

— Crezi că v-am tratat pe toţi ca pe nişte copii.

— Eşti mai aproape de adevăr decât vrei să ştii.

— Nu am vrut să fac asta, dar voi sunteţi copii în ceea ce priveşte Forţa.

— Asta e adevărat, Maestre Skywalker, dar suntem şi un grup eterogen de adulţi. Kyp a fost cel mai tânăr dintre noi, şi avea vârsta pe care o aveai tu când ai început antrenamentul. Avea vârsta pe care o aveam eu când am intrat la Academia CorSec. Eram destul de dezvoltaţi la acel moment, din punct de vedere al personalităţii. Cei care au venit aici să înveţe de la tine au ales deja să exploreze o nouă viaţă. Trebuie să ne laşi să facem asta. Trebuie să ne dai provocări, iar provocările în sine nu înseamnă doar mărimea stâncilor sau raza de acţiune a unei viziuni pe care o poate proiecta cineva. Aceste provocări ne testează abilităţile, nu caracterul, iar eşecurile de aici au fost eşecuri de caracter.

— Dar voi nu sunteţi pregătiţi pentru astfel de provocări.

— Nu şi dacă vrei să le faci să fie provocări care îţi fac să explodeze măduva. Am arătat spre mâna lui dreaptă. Ai învăţat multe din eşecul tău de la Bespin?

Degetele lui Luke se flexară.

— Da.

— Atunci hai să eşuăm puţin şi să învăţăm cum să ne descurcăm. Aşa cum obişnuiam să spunem în CorSec, există două tipuri de motociclişti speeder: cei care au căzut şi cei care urmează să cadă. Jedii vor eşua, iar dacă nu învaţă cum să se descurce cu eşecul, dacă nu au coloana vertebrală pentru a-şi reveni după asta, îi vei pierde.

Sabia lui Luke se stinse.

— Trebuie să mă gândesc la ceea ce ai spus.

— Nu te gândi doar, Maestre, *acţionează*. Mi-am oprit şi eu lama, lăsând întunericul să ne înghită. Dacă nu acţionezi, dezastrul pe care îl simţi ar putea fi de o asemenea amploare încât niciunul dintre noi nu-şi va mai putea reveni.

Capitolul 21

M-am trezit încet, simţindu-mă de parcă aş fi făcut tot posibilul să storc fiecare picătură de alcool dintr-o cantină în care băuturile nu erau îndoite cu apă, cănile nu erau spălate, sticlele nu erau etichetate, iar trusa de prim-ajutor se rezuma la un blaster cu care puteai să-ţi curmi suferinţa. De fapt, nu mă simţeam nici măcar atât de bine. Eram destul de sigur că nu fusesem la o asemenea beţie, pentru că nu găsisem niciun tatuaj sau cicatrice pe mine, iar vânătăile erau unele pe care le recunoşteam din antrenamentele mele. Faptul că cea mai apropiată cantină se afla la o distanţă de cinci parseci, cu un zbor cu *Şoimul*, împreună cu faptul că nu aveam nicio navă, contrazicea de asemenea starea de mahmureală. Dar, totuşi, mă simţeam de parcă aş fi fost mahmur. În ciuda gândurilor mele – care mă îndemnau doar să mă întind şi să mor –, am alunecat din pat şi mi-am îmbrăcat hainele de alergare. Asta m-a ajutat să mă trezesc, în mare parte pentru că erau încă umede, reci şi lipicioase de la scurta alergare pe care o făcusem cu o seară înainte pentru a-mi consuma o parte din frustrarea cu Maestrul Skywalker. Nimic nu se compară cu senzaţia ţesăturii umede pe trup dimineaţa pentru a-ţi reaminti că eşti viu.

Acest lucru nu ajută prea mult la îmbunătăţirea calităţii vieţii pe care unii oameni o consideră importantă, dar ajunsesem în acel punct în care am decis că a fi în viaţă era mai bine decât cea mai apropiată alternativă.

Am reuşit chiar să zâmbesc.

— Şi dacă mor, nu vreau să-mi petrec restul veşniciei blocat între stâncile acestui loc. Ar putea fi destul de bine pentru Exar Kun, dar nu şi pentru mine.

Muşchii mei se simţeau de parcă ar fi fost înveliţi în carbonită, dar am reuşit să-i pun în mişcare şi chiar am reuşit o poticneală vioaie când am ieşit din Marele Templu. Afară m-am poticnit de-a dreptul, aterizând în mâini şi genunchi, pentru că un Z-95 Headhunter se odihnea pe platforma de aterizare. M-am panicat pentru o secundă, gândindu-mă că, de fapt, s-ar putea să îl fi furat de lângă cantina unde am băut, dar m-am liniştit repede. Nici măcar nu a trebuit să folosesc o tehnică Jedi ca să reuşesc.

Ştiam că, dacă aş fi zburat în starea în care mă aflam, singura aterizare pe care aş fi reuşit să o fac ar fi fost o prăbuşire. *Iar Mara Jade nu ar fi vrut să i se întâmple una ca asta navei sale.*

Realizarea faptului că mă uitam la nava ei de luptă ei mi-a îndepărtat şi ultima ceaţă de pe creier. Kyp furase acea navă şi dacă nava se întorsese, asta însemna că şi el o făcuse. M-am ridicat şi am alergat spre navă, extinzându-mi simţurile pentru a vedea dacă puteam să-i detectez prezenţa. Am surprins câteva urme palide ale lui, dar acestea emanau mai ales de la comenzi, care păreau ca şi cum ar fi băgat o mână în ele şi le-ar fi strâns pur şi simplu. *Marei nu-i va plăcea deloc asta.* M-am întors, urmărind o fărâmă din esenţa lui Kyp până la baza Marelui Templu. O cărare fusese curăţată printre lujerii ruginii care acopereau o mare parte din templu. Lianele cele mai apropiate de treptele neacoperite păreau palide şi pipernicite. Se retrăseseră de pe trepte ca nişte şerpi care se pregăteau să lovească şi se ofiliseră considerabil în acest proces. Am parcurs treptele câte două pe rând. Nu aveam nicio idee despre ce

voi găsi în vârf sau ce voi face pentru a-l înfrunta pe Kyp dacă îl voi găsi acolo. M-am pregătit pentru o confruntare şi m-am străduit să apelez la Forţă pentru a mă fortifica. În timp ce făceam asta, aveam sentimentul că nicio pregătire nu va fi suficientă pentru a face faţă la ceea ce voi găsi. Pe măsură ce am urcat ultimele trepte, noi senzaţii au coborât în cascadă din vârful piramidei. I-am simţit pe ceilalţi studenţi de sus, iar emoţiile lor variau de la şoc şi indignare până la tristeţe şi disperare. Am ajuns sus şi am văzut-o pe femela Mon Calamari, Cilghal, legănând capul lui Luke în poala ei.

Streen, cu ochii mari de frică, stătea deasupra ei.

— Este în viaţă? Nu-l pot auzi.

Femela Mon Calamari se concentră asupra lui Luke, apoi îşi scutură capul de culoare portocaliu cu verde ca algele. Ne spuse că găsise o bătaie a inimii şi îi putea vedea pieptul mişcându-se cu o respiraţie superficială.

— Dar nu-l pot găsi înăuntru. Când îl ating cu Forţa, tot ce găsesc este un imens loc gol…

M-am întins cu simţurile mele şi am încercat să găsesc ceea ce ea nu putea.

Împingând cu putere, am împletit o parte din Forţa exterioară cu cea interioară şi am încercat să văd dacă pot găsi o scânteie a Maestrului Skywalker în trupul lui. Mi-am reamintit de remarca sa cu privire la faptul că fusese învăţat că noi eram fiinţe luminoase, nu creaturi din materie brută, totuşi îmi era greu să accept că îşi abandonase corpul. Totuşi, dovada acestui lucru era chiar acolo, din moment ce nu-l simţeam deloc.

Kirana Ti îşi strânse roba la gât.

— Ce putem face?

Cilghal clipi din ochi.

— Suntem singuri acum.

Disperarea din vocea ei îşi găsi un aliat în teama care mi se contorsiona în pântece. Nu mi se păruse niciodată ciudat faptul că a putut Kyp să mă trântească de un zid pentru că fusese întotdeauna mai puternic decât mine. Chiar şi atunci când simţisem cealaltă prezenţă care îl întărise şi fusesem lovit de combinaţia dintre ei, nu îmi imaginasem niciodată că puteau fi mai puternici decât Luke Skywalker. Mă gândisem chiar şi la abilitatea *omului întunecat* de a evita detectarea, considerând că era talentat în acest domeniu, aşa cum eu eram talentat în domeniul proiecţiei de imagini. Dacă aş fi visat măcar că Luke era în pericol, m-aş fi străduit şi mai mult să-l conving că trebuie să acţionăm. Saliva din gură mi s-a acrit.

Când o să începem să împărţim premii pentru eşec, lăsaţi-mă să fiu în fruntea listei. Îi spusesem lui Luke că aveam de-a face cu un criminal sociopat, dar nu-l convinsesem de gravitatea situaţiei. El păruse să fie în măsură să se descurce şi tot ce dorise de la mine fuseseră informaţiile care i-ar fi dat o direcţie.

Şi l-am lăsat să facă exact asta. Am închis ochii pentru o clipă şi am vrut să-mi pocnesc capul cu căuşul palmei. *La ce mă gândisem?* Eu eram cel care avea experienţă cu astfel de monştri, nu Luke Skywalker. I-am cedat responsabilitatea pentru astfel de lucruri când nu era în măsură să se ocupe de ele mai mult decât simţea că eram noi pregătiţi să ne ocupăm de soarta universului. Greşeala mea a fost inversă greşelii lui, însă a mea a *agravat-o* pe a lui. Aroganţa şi prostia pură a acelor idei m-au izbit puternic. Luke Skywalker avusese de-a face cu Darth Vader şi cu Împăratul, chiar şi cu Împăratul renăscut. Dacă ei nu erau monştri, atunci monştrii

nu existau. Maestrul Skywalker fusese mai mult decât capabil să se ocupe de ei, ceea ce făcea ca starea lui de acum să fie cu atât mai uimitoare şi mai terifiantă.

M-am uitat în jos la trupul său în timp ce Cilghal îi îndrepta membrele. O dădusem în bară rău de tot şi din cauza asta el zăcea acolo. Dacă aş fi procedat altfel, nu era nicio garanție că nu ar fi ajuns în acelaşi loc, dar lucrurile ar fi putut lua o altă întorsătură, una în bine. Îl dezamăgisem şi avusesem aroganța de a sugera că el ne dezamăgea pe noi.

Eşecul se opreşte aici şi acum. Muşchii mi s-au strâns la colțurile maxilarului.

— Nu suntem singuri. Ne avem unul pe celălalt. Poate că nu suntem Jedi, dar nu suntem nici neajutorați.

Vrăjitoarea de pe Dathomir se uită la mine şi îşi reluă întrebarea.

— Ce putem face?

— Putem face ceea ce este evident, nu-i aşa? Am îndreptat un deget în jos spre nava Marei. Kyp a fost aici şi, dacă ar fi să ghicesc, aş spune că el este responsabil pentru ceea ce i s-a întâmplat Maestrului Skywalker. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să anunțăm Coruscantul că Luke a fost rănit şi că a fost implicat Kyp Durron.

Ambasadoarea Mon Calamari îşi ridică privirea.

— Până când nu ai dovezi solide că a fost Kyp aici, să îl învinovățeşti pentru asta este greşit.

M-am încruntat la ea.

— Dar nava Headhunter…

— Ar fi putut fi furată de la el şi folosită de altcineva.

— Prudența ta este bună, Cilghal, dar nu este o concluzie atât de greu de tras că a fost Kyp aici.

Kam se apropie de marginea piramidei, se uită la platforma de aterizare, apoi mârâi.

— Crezi că încă se mai ascunde pe stânca asta?

Streen clătină din cap.

— Nu-l pot auzi pe Kyp.

— Mi-ar plăcea să sper că asta înseamnă că e mort, dar nu cred. M-am uitat la Kam. Te întrebi cum a plecat de pe luna asta dacă a lăsat în urmă nava de luptă.

— Da, iar singura altă navă din sistem, dacă nu cumva am ratat venirea lui cu aliați în miez de noapte, este *Zdrobitorul de Soare*. Mâinile i se contractară în pumni. Kyp ştia cum să o facă să funcționeze.

Tionne se cutremură.

— Ar fi putut fi suficient de puternic pentru a îl readuce din inima gigantului gazos?

Streen se ghemui şi culese de pe acoperişul templului o pietricică ce sclipea strălucitor în soarele din zori.

— Piatră prețioasă Corusca. Singurul loc din univers în care se formează astea este în inima gigantului Yavin. Ar fi putut să fie prinsă în marginea trapei şi să fi căzut când a intrat Kyp în *Zdrobitorul de Soare*.

Am gemut.

— Nu sunt veştile pe care aş fi vrut să le aud.

Cilghal ridică o mână.

— Pietrele prețioase Corusca pot fi găsite şi aici, pe Yavin 4, şi nu avem cum să ştim de cât timp se află aici această bucată. Mai important, nu avem cum să ştim

dacă *Zdrobitorul de Soare* mai este în gigantul gazos sau nu. Din nou, trageți concluzii pe baza celor mai circumstanțiale dovezi.

— Înțeleg de ce ați fost diplomat, doamnă Ambasador. Am suspinat greu. Bine, uite, trebuie să o luăm pas cu pas. În primul rând, îl ducem pe Maestrul Skywalker jos şi îl ținem departe de intemperii.

Tionne zâmbi.

— Ar trebui să-l aşezăm în *Marea Sală de Audiențe*.

Am tresărit.

— Nu va fi ca şi cum l-ai lăsa să zacă acolo ca mort? Nu este mort.

Zâmbetul ei se contractă.

— Mă gândeam doar că îi plăcea camera, iar acustica este bună pentru a cânta şi a fost locul în care a avut loc o mare sărbătorire a victoriei.

Kam veni în spate şi îşi aşeză mâinile pe umerii ei.

— Bine gândit, Tionne. Este suficient loc acolo încât să ne putem aduna cu toții şi să te ascultăm cântând. Vrem ca el să simtă că încă face parte din comunitatea noastră.

Kam se uită pe lângă ea la mine şi ridică o sprânceană.

— Da, exact. Azi gândeşti mult mai repede decât mine, Tionne. Am aruncat o privire spre femela Mon Calamari. Doamnă Ambasador, aveți talent pentru vindecare. Îl veți monitoriza pe Maestrul Skywalker şi ne veți spune ce trebuie să facem pentru a-l ajuta? Rezervele noastre medicale sunt limitate aici…

— Pot să mă ocup de îngrijirea lui în primă fază, da. Cu siguranță ar trebui să aducem aici o echipă medicală completă cât mai repede posibil. Cilghal clipi încet din ochi. De asemenea, trebuie să anunțăm Noua Republică şi pe Consilierul Organa Solo cu privire la ce i s-a întâmplat fratelui ei.

Brakiss adăugă:

— Şi să-i anunțăm că Kyp Durron are *Zdrobitorul de Soare*. Având în vedere ura lui față de rămăşițele Imperiului, nu se ştie ce va face cu o armă de o asemenea putere.

I-am tăiat lui Cilghal protestul față de remarcile lui Brakiss.

— Cel puțin trebuie să chemăm aici o echipă de cercetare care să verifice dacă *Zdrobitorul de Soare* mai este sau nu în gigantul gazos.

Kirana Ti se ghemui şi şterse sudoarea de pe fruntea lui Luke cu tivul robei Jedi.

— De asemenea, ar trebui să ne asigurăm că Maestrul Skywalker nu este niciodată singur. Ar trebui să aibă întotdeauna o gardă de onoare alături de el.

Dorsk 81 se uită la ea cu groază pe față.

— Crezi că Maestrul Skywalker este încă în pericol?

Mi-am dres gâtul.

— Nu putem exclude această posibilitate. Este posibil ca Kyp să-l fi vrut mort şi să se fi abținut în ultimul moment, din motive pe care nu putem începe să le desluşim. S-ar putea să se întoarcă pentru a-şi termina treaba. *Sau omul întunecat ar putea încerca.* Să avem pe cineva cu Maestrul Skywalker are sens şi din punct de vedere medical, în cazul în care va exista o schimbare.

Femela Mon Calamari aprobă din cap.

— Ar trebui să-l ducem acum. Este suficient de stabil pentru a fi mişcat, cred.

— Bine. Voi intra pe HoloNet şi voi vorbi cu Coruscantul pentru a-i anunța.

Doamnă Ambasador, aş vrea să vorbiţi mai târziu cu Consilierul Organa Solo. Îi puteţi răspunde mai bine decât mine la întrebările despre fratele ei, iar veştile despre ce s-a întâmplat aici ar trebui să vină de la cineva care o cunoaşte, nu de la un străin.

Brakiss se uită imperios la mine.

— Cum rămâne cu noi ceilalţi?

— Nu ştiu. Faceţi ce puteţi face. Ajutaţi-o pe Cilghal. Gătiţi mâncare. Meditaţi.

Bărbatul zvelt se încruntă.

— Să meditez? Nu prea ajută în această situaţie, nu crezi?

Kam clătină din cap cu vehemenţă.

— Trebuie să evităm panica şi să ne păstrăm cumpătul. Ar trebui să punem în practică ceea ce am învăţat până acum, întărindu-ne. Dacă se întoarce Kyp, dacă apare o altă problemă, trebuie să fim capabili să o rezolvăm. Îşi ridică capul. Mă aştept ca toţi cei care nu au alte sarcini să ne întâlnim pentru exerciţii, ca de obicei.

— Este un plan. Am aprobat din cap spre Kam. Şi încă unul bun. E clar pentru toată lumea? Bine. Să trecem la treabă.

Am coborât în centrul de comunicaţii şi am pornit sistemul. Unitatea R2 a lui Luke stătea credincioasă să mă ajute, dar anxietatea îl făcea să se bâţâie de pe un picior pe altul. Fluierăturile lui căpătară un ton strident, amintindu-mi de Whistler atunci când voia neapărat să i se lubrifieze angrenajele.

— Du-te, R2. Să fii lângă el îl va face pe Maestrul Skywalker să se simtă mult mai bine, sunt sigur. Iar tu poţi monitoriza semnele vitale mai bine decât oricare dintre noi.

Am zâmbit în timp ce droidul gonea din centrul de comunicaţii. Oricum, nu eram sigur că îl voiam în preajma mea în timp ce lucram. Am încercat mai întâi să dau de Wedge, dar nu am putut decât să las un mesaj în holocamera lui personală. Apoi am încercat să dau de Tycho şi am reuşit să dau de el la sediul escadrilei.

Mi-a oferit un zâmbet larg.

— Nu mă aşteptam să am veşti de la tine pentru o vreme. Cum merge antrenamentul?

Am dat din cap şi zâmbetul lui se atrofiase.

— Tocmai am primit o lovitură puternică. Luke Skywalker a fost doborât.

— Doborât?

— Rănit, dar nu ştim cât de grav. Putem doar să ghicim ce s-a întâmplat şi nu e de bine. Luke este stabil acum şi sperăm că îşi va reveni, dar vom avea nevoie de o echipă medicală completă, cât mai repede posibil.

Tycho aruncă o privire în afara cadrului hologramei, apoi aprobă din cap.

— Am o navetă care alimentează şi pregăteşte zborul chiar acum. O să alertez o echipă medicală şi o să o pilotez eu însumi.

— Bine. Am şi o listă cu alte lucruri pe care vreau să le aduci.

— Orice ai nevoie.

— Ar putea fi greu de obţinut. Am făcut o pauză pentru un moment. Am nevoie de suficiente încărcături de nergon 14 pentru a nivela ceva precum Marele Templu de aici.

Tycho se dădu în spate şi clipi pentru a nu mai fi surprins.

— Lucrurile sunt atât de drastice?

— Ar putea fi. Sper ca ceea ce cred eu că s-ar putea întâmpla să nu se întâmplă de fapt aici, dar dacă se întâmplă, s-ar putea să fie nevoie să dărâm un

templu pentru a servi drept *întrerupător de circuit*. Mi-am coborât vocea. Am nevoie şi de lăzi etichetate în mod eronat. Nu ştiu dacă pot avea încredere în toată lumea de aici...

— Deci nu poți avea încredere în nimeni în afară de tine.

— Cam asta e.

Tycho se uită la mine, apoi dădu încet din cap.

— Am încredere că ştii ce faci.

— Cred că da. Mi-am trecut mâinile înapoi prin păr. Ultimul lucru, vreau să-mi faci legătura cu Generalul Cracken. Este vital să vorbesc cu el.

— Bine, voi face asta acum. Tycho îmi oferi un zâmbet rapid. Ne vedem în aproximativ treizeci de ore.

— Mulțumesc, domnule Colonel.

* * *

Blazonul *Escadrilei Vagabond* atârna în aer deasupra plăcii de holoproiecție a unității de comunicații. Asta mi-a adus un zâmbet inconştient pe chip. Mi-am amintit când îl proiectase Gavin Darklighter, înconjurând stema Rebelilor cu douăsprezece X-interceptoare care se profilau spre exterior. Timp de aproape cinci ani, acel blazon a ajutat la definirea identității mele. Acum mă ajuta să-mi amintesc de unde veneam şi de o altă tradiție mândră pe care o țeseam în noua mea viață.

Chipul lui Cracken înlocui blazonul.

— Colonelul Celchu mi-a sugerat că aveți ceva urgent pentru mine.

Am dat din cap.

— Vă amintiți acel *Zdrobitor de Soare* despre care *credeați* că v-ați ocupat aruncându-l în gigantul gazos Yavin?

— Nu-mi place cum sună întrebarea asta, Căpitane.

— Atunci într-adevăr vei urî motivul pentru care te întreb. Mi-am transformat chipul într-o mască impasibilă. La ceva timp după miezul nopții, ora locală, o persoană sau persoane necunoscute au venit pe Yavin 4. L-au înfruntat pe Maestrul Skywalker, l-au învins şi au plecat mai departe. Au lăsat în urmă un Z-95 Headhunter cu comenzile distruse. Kyp Durron, unul dintre cei puțini, dacă nu cumva singurul, dintre cei care ştiu cum să piloteze acel *Zdrobitor de Soare*, a fost văzut ultima dată în posesia Headhunterului în cauză. Nu am încă mostre de țesut şi amprente care să dovedească faptul că el se afla în navă când a ajuns aici, dar, credeți-mă, el a fost.

Am simțit un mic sentiment de vinovăție pentru că am încălcat precauția lui Cilghal, dar dacă îndulceam faptele, asta nu avea să ajute Serviciile Secrete ale Noii Republici să facă față situației.

Chipul lui Cracken se relaxase şi îşi deschise uşor gura.

— Nu ai nicio idee unde s-a dus, sau cine a fost cu el?

— Nimic demn de crezut. Am lăsat o notă sumbră să se audă în vocea mea. Având în vedere lucrurile pe care le-a spus Kyp înainte să plece, furia lui pare îndreptată împotriva Imperiului. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că îl vânează pe ultimul care se autointitulează Lord Războinic, sau poate că se duce după rămăşițele flotei lui Thrawn. Când va găsi o țintă, vei şti.

— Un puşti de 18 ani care a crescut într-o mină penitenciar şi care controlează

o armă ce poate distruge sisteme stelare. Cracken îşi scărpină un punct de pe frunte. Cel puțin atunci când aveam de-a face cu Imperialii aveam o şansă de a le prezice comportamentul, dar un puşti care este supărat pe galaxie?

— Nu este una dintre cele mai bune zile pentru Noua Republică, recunosc.

— Ai spus că Luke Skywalker a fost înfrânt. Care este starea lui?

— Este rănit şi în comă. Nu se ştie când sau dacă îşi va reveni.

Cracken clătină obosit din cap.

— Deci suntem pe cont propriu în acest caz.

— Corect. Ambasadorul Cilghal îi va comunica Consilierei Organa Solo când vom avea mai multe informații despre starea Maestrului Skywalker. Colonelul Celchu va trimite o echipă medicală şi câteva provizii aici într-o zi de acum încolo. Am ridicat din umeri. Vă voi ține la curent pe măsură ce voi putea.

— Mulțumesc.

Am ezitat o secundă, apoi m-am uitat la el.

— Poate părea cam banal, având în vedere ceea ce tocmai v-am spus, dar aveți vreo veste despre Mirax?

— Deloc banal, Căpitane. Îți admir reținerea cu care ai întrebat. Generalul îmi aruncă o privire deschisă. Nicio veste, nicio pistă care să dea rezultate. Nicio cerere de răscumpărare. Încă mai căutăm şi avem speranțe.

— Sunt sigur că da, şi vă împărtăşesc speranța. Vă mulțumesc, domnule. I-am aruncat un salut rapid. Yavin 4, terminat.

Capitolul 22

Frustrarea caracteriză în mare parte săptămâna care urmă între momentul căderii Maestrului Skywalker şi sosirea surorii sale şi a familiei ei. Când îi spusese Ambasadoarea Cilghal ce se întâmplase, Leia Organa Solo dorise să vină imediat pe Yavin 4, însă solicitările impuse de poziția ei ministerială nu erau de aşa natură încât să poată fi înlăturate atât de uşor. Ambasadoarea Cilghal îi sugerase că ar putea aştepta până când ajungea echipa medicală şi făcea evaluarea, şi promisese că o va ține la curent cu orice schimbare. Această legătură directă cu sora lui Luke o făcea pe Cilghal, cea mai nouă studentă a noastră, liderul de facto al Academiei, cel puțin din punctul de vedere al Noii Republici. Kam Solusar continua să ne supravegheze instruirea, dar nu insista să dezvolte ceea ce ştiam, ci doar să ne perfecționeze.

I-am înțeles reticența de a ne preda mai mult în absența lui Luke, dar asta însemna că era înclinat să fie conservator în ceea ce permitea să se întâmple la Academie. Ne-a ținut pe toți aproape de Marele Templu şi chiar mi-a cerut să-mi limitez alergările. Am refuzat categoric să fac asta, dar mi-am găsit un traseu care mă ținea întotdeauna relativ aproape de casă.

Frustrarea se instalase, pentru că, cu Cilghal şi Kam la conducere, nu aveam cu adevărat poziția pe care o voiam eu. Când sosi echipa de cercetare să verifice dacă *Zdrobitorul de Soare* mai era în inima Yavinului, m-au ignorat cu desăvârşire.

Un locotenent mi-a spus că toate informațiile erau secrete şi că el va decide când sau dacă trebuie să le aflu. Dacă ar fi ştiut cine eram cu adevărat, mi-ar fi răspuns la întrebări cu *Da, domnule* şi *Nu, domnule* şi nu ar fi îndrăznit să respire decât dacă îi dădeam voie să o facă, însă, ca aspirant Jedi, eram perceput doar ca *parte a problemei*.

Desigur, ar fi fost un joc de copii să intru în mintea lui şi să-l fac să creadă că nu eram prezent în centrul de comunicații atunci când îi prezenta raportul Generalului Cracken, dar eram destul de sigur că o asemenea utilizare capricioasă a abilităților mele m-ar fi împins spre partea întunecată. Deşi voiam să ştiu ce avea de raportat, nu voiam să mă pun în pericol încercând acest lucru. Totuşi, am considerat că aveam nevoie să ştiu, aşa că am convins unitatea R2 a lui Luke să extragă raportul din computerul centrului de comunicații. Aş fi putut să mă scutesc pe mine şi pe R2 de necazuri dacă mi-aş fi amintit prima lecție despre ofițerii tineri: în cazul în care aceştia ştiu ceva interesant, abia aşteaptă să împărtăşească acest lucru. Dacă nu ştiu nimic, folosesc rangurile şi regulamentele pentru a-şi acoperi ignoranța. Acest Locotenent Morrs era la fel de ignorant pe cât este de urât un Hutt. Din cauza furtunilor care se dezlănțuiau în inima gigantului gazos, acesta nu putea fi sigur dacă *Zdrobitorul de Soare* era acolo, dacă fusese distrus sau dacă fusese sustras. Rezultatele anchetei sale au fost catalogate drept neconcludente şi acestea păreau să fi liniştit oarecum Noua Republică în ceea ce priveşte *Zdrobitorul de Soare*.

Deşi mi-ar fi plăcut să mă încurajez cu ideea că se putea ca *Zdrobitorul de Soare* să nu fi dispărut nicăieri, o altă realizare, sau lipsa ei de fapt, m-a îngrijorat. De la înfrângerea lui Luke, nu mai fusese niciun semn din partea *omului întunecat*. Acest lucru m-a speriat foarte tare, deoarece lipsa lui de activitate era oarecum

neobişnuită şi m-a făcut să cred că ne aflam în pragul dezastrului pe care îl prevăzuse Maestrul Skywalker. Încă mă gândeam la *omul întunecat* ca la un sociopat, şi tot ce aflasem despre Exar Kun sugera că se încadra perfect în acest tipar.

Ucigaşii sociopați tind să fie ciclici – îşi comit crimele după un program care are sens pentru ei. Pe măsură ce crimele lor devin din ce în ce mai oribile, ciclul tinde să se intensifice până când orice mic control pe care îl aveau asupra lor se erodează şi devin suficient de neglijenți pentru a fi capturați. Prejudiciile pe care le fac în tot acest timp sunt de-a dreptul devastatoare şi brutal de crude.

Gantoris fusese pe Yavin cu puțin peste două săptămâni înainte să moară, ceea ce ar putea fi considerat ca o etapă a unui ciclu. Kyp sosise o săptămână sau ceva mai târziu şi rămăsese aici cu puțin peste o săptămână înainte să fure Headhunterul. În decurs de o săptămână se întorsese şi îl doborâse pe Luke de parcă nu însemna nimic.

În mod normal, *omul întunecat* ar fi trebuit să se întoarcă să ne pândească la câteva zile după înfrângerea lui Luke, dar nu a fost aşa, iar acest lucru m-a speriat.

Existau numeroase explicații pentru care nu ne făcea probleme. Prima era că voia să ne lase timp să cădem pradă disperării cu privire la starea lui Luke. Asta ne-ar fi făcut mai vulnerabili în fața lui. Al doilea motiv, care m-a înfiorat până în măduva oaselor, a fost că îşi dedica energiile pentru a-l controla pe Kyp Durron şi *Zdrobitorul de Soare*. Dacă Exar Kun era cel care îl influențase pe Kyp, nu ştiam ce țintă ar fi ales pentru *Zdrobitorul de Soare*, dar n-aş fi vrut să mă aflu pe o lume pe care se hotărâse să se răzbune după patru mii de ani.

Singura explicație vag pozitivă pentru starea de inactivitate a lui Exar Kun pe care o puteam găsi era că efortul său de a scoate *Zdrobitorul de Soare* din Yavin şi de a-l doborî pe Luke îl epuizaseră. Nu aveam cum să determin cât de puternic putea fi Exar Kun, dar mi s-a părut posibil ca el să fi consumat multă energie pentru a învinge un Maestru Jedi. Nu se ştia cât timp îi va lua să-şi revină, dar cu fiecare zi care trecea, ucenicii deveneau şi ei mai puternici.

În cea mai întunecată noapte, orice lumină este binevenită.

* * *

Tycho aduse echipa medicală şi proviziile mele speciale cât de repede putuse. Mi-a spus că naveta pe care o adusese avea un sistem complet operațional de lansare a torpilelor protonice şi se oferi să mă ducă într-o razie de mitraliere a oricărui Templu pe care voiam să-l distrug, dar m-am abținut.

Probabil că torpilele protonice ar fi fost cea mai eficientă modalitate de a ne ocupa de fortăreața lui Exar Kun, dar încă îmi aminteam cât de categoric fusese Luke ca nici eu şi nici ceilalți studenți să nu mergem acolo. Dacă nu eram suficient de puternici pentru a face față problemei, nu voiam să-l pun pe Tycho în pericol.

— Vă las coordonatele, domnule Colonel. I-am adresat un salut în timp ce urca în navetă pentru a pleca. Dacă lucrurile merg foarte prost, convingeți-l pe Amiralul Ackbar să facă un bombardament planetar care să îl distrugă.

— Am înțeles. Mi-a întors salutul. Fie ca Forța să fie cu tine!

Echipa medicală pe care o adusese îl examinase pe Luke de la un capăt la altul, pe dinăuntru şi pe dinafară. La prima vedere, sistemele lui păreau să funcționeze foarte bine, dar în interior nu era niciun rezident. Doctorii, medicii,

tehnicienii medicali şi droizii ne-au ascultat cu toții încercând să le explicăm acest fapt, dar ei erau nişte creaturi ale ştiinței. În timp ce ne puteau privi cum facem lucruri simple cu Forța, ei căutau explicații fizice şi ştiințifice pentru fenomene spirituale. Să încercăm să le explicăm Forța era ca şi cum am încerca să-i explicăm altruismul unui rancor.

Plecarea lor nu ne-a lăsat nimic de făcut decât să aşteptăm sosirea Leiei Organa Solo. Ar fi putut veni în orice moment, aşa că ne-am petrecut cea mai bună parte a săptămânii aşteptând. Probabil că am petrecut săptămâni mai lungi în filaje plictisitoare, însă nanosecundele păreau să treacă în ore – şi chiar ore lungi.

Şi, în ciuda eforturilor lui Kam de a ne ține concentrați, moralul nostru începea să scadă.

* * *

Sosirea Prințesei Leia făcu minuni pentru noi. Arăta obosită şi un pic cam slăbită, dar era în continuare simbolul emoționant şi eroic care fusese în timpul Rebeliunii. Gemenii ei, cu părul închis la culoare şi ochi strălucitori, priveau cu un amestec de uimire şi nelinişte împrejurimile lui Yavin 4. Ultimul care coborî pe rampa *Şoimului Mileniului* fusese Han Solo. Mi s-a părut că slăbise puțin în urma recentei sale aventuri pe Kessel, dar avea totuşi o figură elegantă şi plină de vitalitate.

Ambasadoarea Cilghal conduse familia Solo în *Marea Sala de Audiențe*. Lumina soarelui umplea încăperea cu o strălucire aurie şi o căldură care contrazicea realitatea rece şi crudă a lui Luke întins pe un catafalc ca şi cum ar fi fost mort. Priveliştea păru să o debusoleze pe sora sa pentru o clipă. Am stat suficient de retras încât să nu pot auzi comentariile şoptite ale familiei, dar Jaina se strecură jos din brațele tatălui ei şi îi dădu unchiului ei un sărut. Cu toții am sperat că acel gest ar putea funcționa acolo unde puterile noastre şi ştiința medicală eşuaseră, iar inima m-a durut când copila s-a întors, dezamăgită.

Entuziasmul generat de sosirea familiei Solo se estompă în restul zilei, lăsând în urmă o companie mohorâtă şi epuizată până la momentul mesei de seară. Han Solo făcu tot ce putu pentru a ne ajuta, folosind unitatea de pregătire a mâncării de pe *Şoim* pentru a crea o cină cu mâncare Corelliană – *endwa* prăjită în sos de portocale şi *csolcir* fiert în unt cu felii de nuci *vweilu*. Deşi nu credeam că, în mod normal, aborda gătitul cu mai multă bucurie decât o făceam eu, faptul că era singura persoană de pe lună care nu era sensibilă la Forță trebuia să fie dificil pentru el. Conversațiile pe care le-am avut cu toții au fost, în retrospectivă, foarte îngăduitoare şi, pe termen lung, mai degrabă banale. Hrana oferită fu tot ce putea face pentru a ajuta într-o situație care nu mai putea fi ameliorată – şi asta l-a împiedicat să asculte ceea ce spuneam noi.

M-am apucat de mâncat, fără să-i ascult cu adevărat pe ceilalți. Le-am catalogat vocile şi m-am bazat pe memoria pe care o dezvoltasem ca detectiv pentru a-mi permite să reiau lucrurile mai târziu, când puteam să mă despart de temerile şi defetismul pe care le exprimau unii dintre colegii mei. Nu era cu adevărat corect față de ei, dar îmi petrecusem o săptămână încercând să înăbuş temerile şi mă săturasem de asta.

Leia nu toleră niciuna dintre aceste discuții pline de autocompătimire şi în

final le puse capăt dând cu palmele pe masa de piatră.

— Opriți această discuție!

Ne-a reproşat că ne eschivăm de la riscul pe care îl implica să devenim Cavaleri Jedi şi ne-a reamintit că Noua Republică contează pe noi.

— Trebuie să lucrați împreună, să descoperiți lucrurile pe care nu le ştiți, să luptați cu ceea ce trebuie luptat. Dar singurul lucru pe care nu-l puteți face este să renunțați!

Am vrut să aplaud, dar gura plină de *endwa* m-a împiedicat să fac asta cu demnitate. Am mestecat repede, am mai mestecat un pic şi am înghițit cu greu. *Endwa* mi-a alunecat încet pe gât – aşa cum o face o *endwa* bună – şi în cele din urmă mi-am recăpătat vocea. Exact la timp pentru ca să țip.

Luke Skywalker ne povestise că în momentul distrugerii Alderaanului, Maestrul său, Obi-Wan Kenobi, spusese că simțise *o tulburare în Forță.* Oricine putea cataloga ceea ce simțisem eu ca fiind o *tulburare* putea să creadă că Huttii sunt drăgălaşi. Şocul profund pe care îl simți când ți se spune de moartea subită a unui prieten apropiat se izbi de mine cu viteza luminii. Mintea mea conştientă căuta în zadar o identitate pe care să o ataşeze acelui sentiment, găsind o modalitate de a o stăpâni, dar golul se deschidea într-un vid fără fund. Nu numai că nu ştiam cine murise, dar nu aveam să am niciodată şansa de a-l cunoaşte, iar aceasta părea cea mai mare tragedie posibilă.

Străfulgerări de chipuri, frânturi de vise, râsete întrerupte şi mirosul dulce al cărnii unui nou-născut care suferea o transformare în carne friptă, toate au răsunat prin mine. Mii şi mii, milioane şi milioane, aceste imagini şi impresii veneau într-un vârtej care se înfigeau până în burta mea. Speranța s-a topit în frică, uimirea în teroare, iar inocența în neant. Fericirile unui viitor strălucit, toate planificate, s-au dovedit a fi ultimul răcnet al transformării atunci când un adevăr fundamental al acestor vieți s-a dovedit a fi un neadevăr. Pentru aceşti oameni nu se pusese niciodată problema dacă soarele va răsări mâine sau nu, şi totuşi, într-o clipă, li se dovedise că se înşelau, când soarele lor se întinsese şi le devorase lumea.

L-am auzit pe Streen țipând că erau prea multe voci pentru a le putea suporta, înainte să se prăbuşească pe podea. L-am invidiat în acel moment pentru că aceeaşi claritate a amintirilor pe care o prețuisem cu câteva secunde înainte făcea să însemne că priveam o imensă paradă de morți trecându-mi prin conştiință. O mamă, acționând din instinct, adăposti un copil în nanosecunda de dinainte ca amândoi să fie vaporizați. Tineri îndrăgostiți, care stăteau îmbrățişați în lumina momentului, sperând că ceea ce simțeau nu se va sfârşi niciodată, şi-au îndeplinit dorința când au fost sfâşiați în atomii lor constituenți. Infractorii, triumfători în urma unui mic succes, au fost reduşi la nişte animale speriate, în timp ce lumea lor se evapora.

Nu-mi amintesc să fi părăsit sala de mese, dar mintea nu-mi mai aparținea în timp ce Forța purta până la mine anihilarea unei lumi îndepărtate. Când claritatea a început să-mi revină, m-am trezit afară, în vârful Marelui Templu. Gâtul îmi ardea. Brațe tremurânde mă țineau deasupra unei bălți cu propria mea vomă şi aş fi vrut să mă prăbuşesc pe o parte, dar mâinile puternice de pe umerii mei m-au ținut pe loc.

— Nu credeam că mâncarea e atât de proastă. Han Solo lăsă un pahar cu apă pe piatra de lângă mine. Spală-ți gura.

Am vărsat jumătate din apa din recipient când l-am ridicat la buze, apoi mi-am clătit gura şi am scuipat apa viciată peste marginea piramidei.

— Mulțumesc, am spus.

Cel puțin aşa cred că am spus. Han m-a tras pe jumătate de lângă rămăşițele cinei mele.

— Leia a spus că a fost ceva oribil. *Zdrobitorul de Soare* a distrus un sistem?

Mi-am şters gura cu mâneca tunicii.

— Doar dacă nu cumva ştii vreo altă super-armă care să stea pe aici şi să poată face să explodeze o stea.

Un zâmbet începu să i se contureze pe chip şi ochii lui întunecați scânteiară pentru o secundă, în timp ce o remarcă deşteaptă i se înfiripase în minte, dar nu o lăsă să iasă. În schimb, zâmbetul i se topi într-o expresie mai serioasă.

— Trebuie să fie *Zdrobitorul de Soare* – asta sau există o altă super-armă acolo.

Imaginea fugară a cuiva care semăna cu Kyp îmi apăru în creier. Prin ochii lui am văzut nava subțire, i-am simțit bucuria de a-şi revedea fratele, durerea din cauza trădării care se prelungea într-o agonie de nedescris în timp ce trupul i se topea.

— Kyp a avut un frate?

Ochii lui Han se focalizară în depărtare.

— Imperialii l-au dus la Academia de pe Carida.

— A dispărut. La fel şi Carida.

— Atunci cred că nu mă vor mai invita la o reuniune de clasă.

Han se uită în jos la mine.

— Serviciile Secrete ale Noii Republici vor confirma asta, dar acum ştiu unde să încep să caut.

M-am uitat cu atenție la el.

— Te duci după Kyp?

— Trebuie să o fac. Mă va asculta.

— Speri.

— Hmmm, buzele tale se mişcă, dar eu aud vocea soției mele. Han oftă. Am o istorie cu puştiul. Este furios şi are nevoie de cineva în care să aibă încredere. Eu sunt acela.

Am aprobat încet, apoi am ridicat capul.

— Ia-mă cu tine.

— Uite, puştiule, eu lucrez cel mai bine singur.

— Aşa am auzit şi eu. Am proiectat o imagine a vechiului meu *eu* în creierul lui. Ne-am mai întâlnit, Căpitane Solo. Wedge Antilles ne-a prezentat. Sunt aici incognito la sugestia Maestrului Skywalker.

— Horn, da. Han clipi din ochi. Eşti o mână dibace pe un X-interceptor, dar nici măcar o *Stea a Morții* nu ar putea să doboare *Zdrobitorul de Soare*. Dacă aş avea nevoie de cineva cu mine, tu ai fi primul pe care l-aş contacta.

— Te duci după cineva cu o putere incredibilă, şi nu mă refer doar la acea navă. Nu-ți pot permite să mergi singur.

Fața lui Han se întunecă.

— Nu-mi poți permite? Nava mea, regulile mele, şi nu încerca să mă tragi pe sfoară. Am fost General în Rebeliune înainte ca tu să părăseşti Corellia. Mă pot descurca foarte bine cu Kyp. Şi nu sunt sigur dacă cel de care îți e teamă e Kyp.

Ochii mei se îngustară.

— Ce vrei să spui?

— Ai fost în CorSec. Pur şi simplu nu-ți place ideea ca cineva ca mine să pună

mâna pe *Zdrobitorul de Soare*.

Asta m-a pus pe gânduri. M-am uitat la el, apoi la jungla întunecată. *Oare permiteam vechilor mele prejudecăți să se trezească şi să mă influențeze?* Ani de zile am aşteptat cu nerăbdare să am o şansă de a-l înfrunta pe Han Solo, dacă s-ar fi aventurat vreodată să se întoarcă în sistemul Corellian. Chiar şi după ce mă alăturasem Rebeliunii, aveam mari rezerve față de el. Când l-am întâlnit pentru prima dată, am crezut că am pus capăt la toate astea.

M-am uitat din nou la el.

— A fost o vreme când ai fi avut dreptate. Nu şi acum. Dacă aş fi crezut asta, aş fi fost acolo jos, furând *Şoimul* şi mergând eu însumi după Kyp.

Han dădu încet din cap.

— Uite, puştiule, Corran; să mă duc după Kyp este singurul lucru pe care îl pot face. Tu eşti Jedi. Poți să fii aici şi să-l ajuți pe Luke în moduri în care eu nu pot. Trebuie să fac ceea ce pot face, la fel ca tine. O să te las aici ca să ai grijă de Luke; ca să-mi ajuți soția şi să ai grijă de copiii mei.

— I-ai permite cuiva din CorSec să aibă grijă de copiii tăi?

— Mă înmoi la bătrânețe, recunosc, dar înțeleg că e posibil să lăsăm să moară vechile noastre convingeri.

— Mulțumesc. Mi-am îngustat ochii. Ce se va întâmpla dacă…

— Kyp se va întoarce împotriva mea? Han clătină încet din cap. Cred că ți-am spus, tatăl tău m-a vânat odată. A trebuit să fug până pe Carida pentru a scăpa având un Horn pe urmele mele. Făcând ceea ce a făcut, Kyp a reuşit să distrugă chiar şi acel refugiu. Dacă se va ajunge la asta, îți doresc o vânătoare pe cinste.

Capitolul 23

În acea noapte, în timp ce căzusem în pat şi aşteptam să adorm, am refuzat să revăd conversația de la cină, cu toate că aveam sentimentul sâcâitor că în timpul ei se spusese ceva important. Nu voiam să mă apropii nici pe departe de a revedea ceea ce simțisem în timpul distrugerii Caridei. Cândva mă crezusem atât de întărit încât o tragedie atât de îndepărtată ca aceea s-ar fi putut cataloga drept o simplă statistică.

Antrenamentul meu în Forță schimbase toate astea. Nu mă făcuse mai moale sau mai fragil, ci doar mai *conştient.* Am devenit mai receptiv la legăturile dintre lucruri şi ființe. Durerea celor care muriseră pe Carida avea ecouri în durerea rudelor care nu-şi vor mai vedea niciodată apropiații, a expatriaților care nu se vor mai putea întoarce niciodată acasă, a celor asemenea lui Han Solo, ale căror amintiri despre Carida urmau să fie pătate pentru totdeauna din cauza a ceea ce făcuse Kyp. În timp ce toate astea ar fi fost evidente pentru cineva care s-ar fi aplecat să se gândească la ele, mie îmi veniseră din plin prin intermediul Forței. Asta m-a uimit şi, de asemenea, mi-a întărit importanța pe care o dobândisem în sfera mea de responsabilitate.

Când în sfârşit a sosit somnul, a fost, din fericire, lipsit de vise. M-am trezit un pic mai târziu şi am sărit peste alergare, ajutându-l în schimb pe Han să pregătească *Şoimul* pentru zbor. Mi-a împrumutat câteva scule hidraulice ca să pot lucra la Headhunterul Marei. Apoi şi-a luat rămas bun de la familia sa şi a plecat în fugă, lăsându-şi copiii lângă mama lor şi făcându-le cu mâna cu fervoare în timp ce *Şoimul* dispărea din peisaj. Mi-am petrecut mare parte din restul zilei lucrând la Headhunter. Când R2 nu era ocupat cu îndatoririle de dădacă, mă ajuta.

M-a salvat de la o greşeală în care am încrucişat două plăci din sistemul de navigație care ar fi transpus coordonatele, trimițându-mă în direcții pe care nu voiam să le urmez. La începutul serii, am reparat majoritatea lucrurilor pe care le stricase Kyp şi m-am gândit ca în dimineața următoare să reiau de unde am rămas. Am terminat ziua cu o alergare de seară şi o îmbăiere prelungită într-un pârâu răcoros, după care m-am băgat în pat.

* * *

Mai degrabă am simțit decât auzit țipetele copiilor. Am sărit din pat şi am fugit spre turbolift, dar liftul se deplasa deja în sus şi se îndepărta de nivelul meu. Am fugit spre scările interioare şi am început să sprintez în sus cât de repede am putut. Deasupra mea, în *Marea Sală de Audiențe*, simțeam cum se adună forțe şi am fost uimit de faptul că persoana care stătea cu Luke nu dăduse alarma.

Streen este suficient de isteț pentru a chema ajutoare.

În clipa în care mi-a apărut în minte imaginea bătrânului, o parte din conversația de la cină mi-a răsunat în cap.

— Nu pot scăpa de el, spusese disperat. *Omul întunecat.* Un *om întunecat*, o umbră. A vorbit cu Gantoris. A vorbit cu Kyp. Tu străluceşti în lumină, dar umbra rămâne mereu, şoptind, vorbind.

Mi s-a strâns pieptul.

Pe toate fantomele Alderaanului, l-am condamnat pe Maestrul Skywalker!

O furtună furioasă de vânt urla prin *Marea Sală de Audiențe* şi mă lovi în timp ce dădeam buzna pe uşa scărilor. Când am intrat în încăpere, am văzut-o pe Leia sărind spre picioarele fratelui ei şi fiind purtată în sus, spre tavan, de ciclon. În inima furtunii, Streen dansa în cerc, cu brațele întinse, cu ochii deschişi, dar fără să vadă. Era clar că intenționa să facă în aşa fel încât furtuna să-i arunce pe Luke şi pe Leia prin luminatoare şi să-i azvârle în junglă, unde căderea în gol avea să-i ucidă.

Şi, fără telekinezie, eram neputincios să opresc furtuna. La un moment dat, ceva m-a îndemnat să cad în disperare, dar am înlăturat acest gând.

Va trebui să-l fac pe Streen să o oprească el însuşi.

În timp ce uşa turboliftului se deschidea şi Kirana Ti intra în furtuna care îl înarma pe Streen, m-am pregătit şi m-am concentrat. Invocând Forța, am proiectat în creierul lui Streen o viziune a camerei care nu mă includea nici pe mine, nici pe Kirana şi nici pe ceilalți ucenici care ieşeau din lift. I-am arătat, de asemenea, că încăperea era goală în afară de el. Cei pe care dorea să-i arunce afară de aici dispăruseră, trimişi în soarta pe care le-o destinase. I-am insuflat sentimentul că misiunea lui fusese îndeplinită pe deplin şi total şi am simțit un val străin de satisfacție rostogolindu-se înapoi din el. Apoi, Kirana Ti îşi croi drum prin apărarea lui şi îl atacă.

Vântul se stinse, permițându-le lui Luke şi Leiei să plonjeze spre pământ.

Kam Solusar şi Tionne se năpustiră înainte şi îşi folosiră abilitățile telekinetice pentru a-i prinde pe frați şi a-i coborî încet pe sol. Maestrul Skywalker părea să nu fie rănit. Streen îşi reveni încet-încet şi ne explică faptul că, în coşmarul său, crezuse că se lupta cu *Omul întunecat*. Încercase să-l distrugă, crezuse că reuşise, iar apoi se trezise pentru a descoperi că, de fapt, încercase să-l ucidă pe Maestrul Skywalker.

Ridicându-se în picioare, Streen îşi făcu vocea mai ascuțită.

— Trebuie să-l distrugem pe *Omul Întunecat*, înainte ca el să ne ucidă pe toți!

M-am retras înapoi pe scări, meditând la cuvintele lui Streen. Întotdeauna am ştiut că se va ajunge la asta. Deşi foloseam criminalii sociopați ca modele mentale pentru Exar Kun, nu localizasem greşeala logică din gândirea mea. Atunci când vânam un criminal sociopat pe Corellia, puteam să ne setăm blasterele pe paralizie. Puteam să-l capturăm, să-l tratăm pentru tulburări mentale, să-l încarcerăm pentru a nu mai face rău sau chiar să-l exilăm pe Kessel sau într-o altă colonie penală hidoasă. De asemenea, puteam să-l ucidem, dar numai după proceduri şi revizuiri judiciare. Dacă era necesar, dacă nu aveam de ales, puteam folosi o forță mortală împotriva lui, însă puțini criminali în serie s-au luptat până la capăt.

Exar Kun tocmai petrecuse patru milenii prins pe această *piatră* – practic o veşnicie pentru a se gândi la ceea ce făcuse – şi dacă nu se hotărâse să se îndrepte în tot acest timp, nu avea să se întâmple aşa ceva dacă îl ruga frumos unul dintre noi. *Dar cum se poate ucide o creatură a părții întunecate?* Nu aveam niciun indiciu cu privire la răspunsul la această întrebare. Va trebui să găsim o cale şi apoi să o facem.

Chiar nu a fost o surpriză când, în timp ce mă întindeam în patul meu, o pată neagră, uleioasă şi strălucitoare, se prelinse pe tavanul de deasupra mea. Aceasta se transformă în imaginea întunecată a unui om înalt, subțire, zvelt, cu trăsături ascuțite. Purta haine arhaice şi avea părul lung. Îşi împreună degetele lungi în dreptul taliei.

— Trucul tău mental a fost destul de bun, Keiran Halcyon.

— O mare laudă din partea unui Lord Întunecat Sith. L-am privit cu ochii pe jumătate închişi. Chiar te-a păcălit, Exar Kun, sau ai fost prea încrezător în folosirea simțurilor lui Streen?

Lordul Întunecat îşi dădu capul pe spate într-un râs taciturn.

— Foc şi spirit, asta este bine. Te judecasem greşit pentru că Gantoris şi Kyp te dispreţuiseră atât de mult.

— Şi eu care credeam că un om ar trebui să fie cunoscut de duşmanii săi.

— Un adevăr pe care l-am respectat cândva. Umbra coborî din tavan şi se opri la picioarele patului meu. Am fost odată ca tine, un simplu om plin de ambiții.

M-am ridicat în şezut şi am pufnit.

— Dacă tu eşti reclama pentru *starea de după*, nu sunt interesat.

— Destul de nostim, Keiran, şi nu la fel de plin de furie sau frică ca ceilalți. Privirea de obsidian a lui Exar Kun mă străpunse. Am încercat să-mi înarmez mintea împotriva lui aşa cum o făcusem cu Mara Jade, dar acesta intra şi ieşea prea repede pentru ca eu să-l pot opri. Tu ai mai multă experiență şi mai multă maturitate. Eşti un fruct mai copt.

— Dar nu pentru a fi cules de tine. Mi-am tras genunchii în sus şi mi i-am strâns la piept. Continui să mă judeci greşit dacă tu crezi că există ceva ce aş vrea de la tine.

— Oh, există, doar că nu-ți dai seama.

Un zâmbet încrezător îi răsuci trăsăturile de ebonită. Făcu un gest dezinvolt cu mâna dreaptă şi o fereastră se deschise în aer, atârnând acolo, în centrul camerei mele. În limitele ei am văzut un Distrugător Imperial şi am ştiut că vedeam *Invidiosul*. Arăta mai uzat decât în imaginea pe care mi-o arătase Generalul Cracken, dar avariile de pe câmpul de luptă erau departe de a-l schilodi. Roiuri de Tri-Luptători de vânătoare zburau în jurul lui, asigurând protecția. Imaginea se mări, apropiindu-se de punte şi pătrunzând înăuntru prin fereastra din față. Acolo se afla Leonia Tavira, puțin mai în vârstă decât imaginea pe care o avea Cracken, dar cu atât mai frumoasă. Îşi purta părul negru mai lung, astfel încât îi cădea până la umflătura sânilor. Silueta ei devenise mai puțin zveltă şi mai rotunjită – deşi era încă micuță, se dezvoltase simetric, aşa că, fără alte lucruri sau oameni în jur pentru a judeca scara, părea perfect normală. Ochii ei violeți străluceau cu o viclenie sălbatică care străbătea electric imaginea care mi se înfățişa.

Lordul Sith mort acum mult timp râse uşor.

— Îți pot da puterea de a distruge *Invidioşii*. Să-i elimini. Sau... Imaginea Leoniei se lumină uşor. Îți pot da puterea de a o poseda şi de a domni alături de ea. Vă voi folosi pe amândoi ca punct central pentru un nou Imperiu pe care îl voi răspândi în toată galaxia.

Am simțit o agitație în coapse, apoi m-am forțat să râd şi să scutur din cap.

— A trecut ceva timp de la ultima escapadă, iar ea este drăguță, dar nu mă interesează.

— Nu, bineînțeles că nu te interesează. Eşti un om al datoriei. Totuşi, aici, pe *Invidiosul*, sunt lucruri pe care ți le doreşti.

Imaginea se retrase puțin şi alunecă pentru a se centra pe o siluetă în armură care stătea la ceva distanță de Tavira. Înalt de doi metri şi aparent de sex masculin, purta o pelerină gri peste o armură gri-oțel. Armura părea să fie făcută din acelaşi plasteel folosit în armura de soldat din trupele de şoc, dar fusese modelată diferit şi

stratificată cu un alt material care îi dădea textura şi culoarea gri. Stilul părea mai natural şi mai primitiv, ca şi cum ar fi fost conceput pentru a imita pielea blindată a vreunui animal. Acest lucru continua să fie valabil şi pentru masca facială pe care o purta silueta. Stilul şerpuit şi fantele diagonale ale ochilor îi dădeau un aspect foarte viperin. De îndată ce l-am văzut, am ştiut că el era motivul pentru care *Invidiosul* putea rămâne ascuns. În timp ce îl priveam, capul i se ridică şi se uită drept la mine. Capul lui coborî apoi şi imaginea dispăru pentru o clipă. Apoi l-am văzut cum înainta spre Tavira. Făcu un gest, iar ea începu să strige ordine care declanşară o avalanşă de activitate.

Exar Kun continuă.

— El e adevăratul duşman pe care îl căutaţi. El e responsabil pentru succesele ei. Cu puterea mea îl poţi învinge, îl poţi suplini, poţi face cu ea orice doreşti.

— Voi ajunge acolo fără niciun ajutor din partea ta, Exar Kun.

Vocea umbrei se ascuţi.

— Poate, dar nu vei ajunge *acolo* fără ajutorul meu.

Imaginea pe care mi-o prezentă se schimbase şi stomacul meu făcu implozie. O vedeam pe Mirax întinsă pe un catafalc, foarte asemănător cu cel al Maestrului Skywalker, de deasupra noastră. O lumină blândă argintie o scălda. Braţele ei se odihneau în lateral şi părea că doar aţipeşte. Singura trăsătură anormală din imagine era o mică bandă cenuşie aşezată pe fruntea ei, care pulsa cu lumini roşii şi verzi. Părea foarte liniştită şi, oricât am încercat, nu am putut simţi niciun fel de suferinţă din partea ei. Şi nimic altceva.

— Ţi-o pot dărui. Îţi pot spune exact unde se află. Exar Kun îşi contură chipul în ceea ce credea că este o expresie plină de compasiune. Ştii că Forţa îmi permite să-ţi arăt trecutul, prezentul şi viitorul. Aici se află ea, soţia ta, chiar acum. Ascunsă, unde nu o vei găsi niciodată fără ajutorul meu.

— Şi ce ai vrea să fac pentru ajutorul tău?

— Să-l omori pe Skywalker.

Am zâmbit.

— Viaţa lui Mirax pentru a lui? Nici pomeneală.

— Vrei mai mult? Lordul Întunecat râse sfidător. Pot să-ţi dau mai mult, îţi voi da mai mult. Ţi-o voi da pe soţia ta şi pe Tavira. Poţi să ai nava ei şi să-i distrugi flota. Poţi distruge nava socrului tău. Poţi să te întorci pe Corellia şi să-i distrugi pe cei care te urăsc acolo!

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Am suspinat. Nu înţelegi, nu-i aşa? Ai pierdut deja şi continui pe această cale a eşecului. Nu te-au învăţat nimic ultimii patru mii de ani?

— Ştiu mai mult decât ai putea spera să înveţi tu vreodată în patru mii de ani sau patruzeci de mii de ani.

— Poate că aşa este, dar eu ştiu un lucru pe care tu nu-l ştii. M-am ridicat din pat şi am îndreptat un deget spre el. Nu vei câştiga niciodată. Îi distrugi pe cei care ţi se opun, şi ce îţi rămâne?

— Credincioşii.

— Din rândul cărora se ridică un rival. Te confrunţi cu o schismă.

— Iar eu îi distrug pe eretici.

— Da, aşa e. Am dat din cap cu precauţie. Şi din nou şi din nou acest ciclu se

repetă şi tu îl laşi să continue pentru că ai uitat lucrul cel mai fundamental al realităţii: *Viaţa* creează Forţa. Când Kyp a distrus Carida, ţi-a diminuat puterea. Când l-ai distrus pe Gantoris, tu ţi-ai diminuat puterea. Eşti un prădător care-şi mănâncă prada în exces, dar nu te poţi opri pentru că partea întunecată te copleşeşte cu această foame dureroasă care nu va fi niciodată satisfăcută.

— Ha! Râsul lui Exar Kun mă străpunse, dar suna puţin prea strident. Nu poţi vorbi despre partea întunecată până nu o experimentezi. Alătură-te mie şi învaţă că te înşeli.

— Nu prea cred. Un droid medical 2-1B nu are nevoie să aibă o boală pentru a o diagnostica şi trata. Mi-am încrucişat braţele la piept şi am râs de el. Nu sunt hrană pentru fanteziile tale, pleacă.

Exar Kun îşi ridică capul.

— Am venit la tine, acum, invitându-te să mi te alături. Ţi-aş fi dat multe. Data viitoare când *tu* vei veni la *mine*, şi o vei face, nu voi fi atât de generos.

În timp ce vorbea, imaginea lui Mirax începu să se estompeze, dar o făcu într-un mod foarte oribil. Am privit-o cum zăcea acolo, îmbătrânind cu ani cu fiecare secundă care trecea. Părul ei întunecat deveni cenuşiu şi fragil, apoi căzu în smocuri. Carnea ei deveni cenuşie, iar ochii i se înfundară. Trupul ei curgea prin cusăturile hainelor, apoi acestea se despicară, lăsându-mă să văd doar oasele goale. O rafală de vânt se ivi, împrăştiindu-le, rotindu-i craniul ca pe o jucărie de copil. La final acesta se opri, cu dinţii deschişi, privindu-mă cu orbitele goale.

Am clipit şi am îndepărtat imaginea şi m-am trezit din nou singur. M-am aşezat din nou pe patul meu şi am constatat că tremuram. M-a surprins, aşa că m-am silit să râd. A trebuit să mă forţez la început, dar mai apoi mi-a venit mai uşor. Sunetul plăcut umplu camera mea mică şi am jurat că puteam auzi ecourile râsetelor pe care Biggs, Wedge şi Porkins le împărţiseră aici. Râseseră pentru că ştiau că deţineau secretul distrugerii *Stelei Morţii*.

Am râs împreună cu ei. Exar Kun venise la mine pentru a mă ademeni să mă alătur lui. Ceea ce nu ştia, ceea ce mi-a alimentat şi mai mult râsul, era că, făcând asta, îmi oferea secretul distrugerii lui.

* * *

Am sperat să rămân un moment singur cu Leia Organa Solo pentru a-i spune ce descoperisem despre Exar Kun, numai că, aflată între grija ei pentru copiii şi sosirea neaşteptată a unei nave de luptă B-interceptor, nu am avut ocazia să vorbesc cu ea. Am vrut să-i vorbesc între patru ochi pentru că porneam de la ipoteza că *omul întunecat* ar fi putut să fi influenţat alţi studenţi. Ea nu se afla pe Yavin de suficient de mult timp pentru a cădea sub influenţa lui şi nu aveam nicio îndoială că va fi în măsură să-i reziste. Să-i fac pe toţi să ştie că aveam o modalitate de a-l răni pe Kun era o modalitate bună de a face să ştie şi el asta, şi ne-am fi îndepărtat de arma noastră.

Pilotul navei B-interceptor se dovedi a fi un Mon Calamari pe nume Terpfen, care stoarse o mărturisire despre faptul că fusese un agent aflat sub control Imperial care le dezvăluise acestora locaţia planetei Anoth, unde Winter şi cel mai mic copil al lui Organa Solo, Anakin, fuseseră trimişi la adăpost. O îndemnă pe Leia să se îndrepte imediat spre Anoth, dar ea răspunse că nu-i cunoştea coordonatele. Doar

Winter, Maestrul Skywalker şi Amiralul Ackbar le ştiau. Ea decise să se îndrepte imediat spre Mon Calamari pentru a-l găsi pe Ackbar, iar apoi să plece să-l salveze pe cel mai mic copil al ei.

În timp ce ceilalţi studenţi se ocupau de gemeni şi îl ajutau pe Terpfen să-şi refacă forţele după călătorie, eu am reuşit să o întâlnesc în Marele Templu.

— Doamnă Consilier Organa Solo, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Să fie scurt. Plec de îndată ce îmi adun lucrurile.

Am apăsat butonul pentru turbolift.

— Nu puteţi merge cu Terpfen. E un trădător cunoscut.

M-a precedat în lift.

— Mă descurc şi singură în privinţa asta.

— În ciuda asigurărilor pe care vi le-a dat Ambasadoarea Cilghal că vă putem proteja gemenii, nu-i puteţi lăsa aici.

Ochii ei căprui scânteiară periculos.

— Deci, ce, îi îmbarc într-o navă de vânătoare cu un trădător cunoscut şi îi duc într-o lume în care asasinii Imperiali vor încerca să îi ucidă?

— Nu, dar nici să-i lăsaţi aici, unde un Lord Întunecat Sith de patru mii de ani transformă ucenicii în marionete, nu este o alegere prea bună. Am clătinat din cap. Nu ne cunoaşteţi pe niciunul dintre noi. Cum puteţi avea încredere în noi toţi în privinţa copiilor dumneavoastră?

— Nu pot avea încredere în voi toţi. Îmi înfipse un deget în piept. Am încredere în *tine*.

— Ce?

Expresia ei se acutiză în timp ce uşile liftului se deschiseră şi ea porni pe hol spre camera ei.

— Când soţul meu a plecat de aici, a spus că pot avea încredere în tine. Soţul meu nu este un om căruia să-i câştigi uşor încrederea. Asta m-a făcut să mă întreb şi ai fi surprinsă să afli ce poate afla Preşedinta Noii Republici atunci când este curioasă şi are o conexiune HoloNet. Faptul că fratele meu te-a ales să fii aici contează mult în favoarea ta, însă restul palmaresului tău nu strică deloc. Cred că cei doi copii ai mei sunt în siguranţă cu Corran Horn.

— Uite, dacă tot ştii cine sunt, lasă-mă să te duc eu cu nava pe Mon Calamari. Sunt o mână iscusită cu o navă de luptă. Te pot ajuta când ajungi la Anoth.

Ea clătină din cap.

— Nu pot face asta – şi asta pentru că ştiu cine eşti. *Ştiu* că, dacă ai fi vrut să fii pilotul meu, nu ai fi venit la mine în particular. Vrei altceva, şi sunt gata să pariez că acel altceva înseamnă că vei rămâne aici. Te ascult.

Am dat din cap în timp ce ea începu să înghesuie haine într-o geantă.

— În primul rând, cred că ucenicii care sunt vulnerabili în faţa lui Exar Kun sunt cei care au avut o oarecare atingere în trecut cu partea întunecată. Streen m-a întrebat odată despre o chestie pe care am considerat-o minoră, care însă ar fi putut fi vectorul de intrare pentru Exar Kun. Nu pot confirma asta despre Gantoris sau Kyp, dar ar avea sens, deoarece cei care au căzut o dată pot fi mai uşor atraşi înapoi pe vechile căi de comportament.

Leia făcu o pauză pentru o clipă.

— Asta l-ar pune pe Kam în pericol.

— Este destul de puternic, dar, da, există o şansă. Am aruncat o privire în jos. Streen rămâne un risc. Nu-i pot identifica pe ceilalţi, deşi Brakiss are un trecut

Imperial care l-ar putea face o pradă.

— Corect. Ce altceva?

— Avem o problemă de bază dacă vrem să găsim o modalitate de a ne descurca cu Exar Kun. Dacă îi excludem pe toți cei care sunt suspecți, el ar putea şti că se pune ceva la cale.

— Şi ar putea folosi orice paranoia care se dezvoltă ca o modalitate de a ajunge la cei care încă nu sunt compromişi. Închise fermoarul genții. Deci, există o soluție la această problemă sau evacuăm Yavin?

— Cu Kyp gonind pe o navă invincibilă? Nici vorbă de aşa ceva. Noi suntem tot ceea ce poate sta între el şi întoarcerea lui cu o modalitate de a-l îndepărta pe Exar Kun de această piatră.

— Evacuarea a căzut. Atunci problema rămâne în picioare. Ea observă cum îmi creştea un zâmbet pe chip. Urăsc când un Corellian zâmbeşte aşa. De obicei înseamnă că Han e pe cale să piardă *Şoimul* în fața lui Lando într-un joc de sabacc.

— Ei bine, de data asta e şansa lui Exar Kun să piardă, pentru că şi-a jucat prea mult cartea. Zâmbetul meu se lărgi. Fratele tău a identificat în mine o abilitate, aceea de a proiecta gânduri în alții. Felul în care îi cunosc, gradul de contact pe care îl simt pentru ei, determină măsura în care pot transmite. Exar Kun a venit la mine aseară, după ce am ajutat să-l doborâm pe Streen, proiectând în el ideea că a reuşit în ceea ce a încercat să facă. Kun a încercat să mă atragă de partea lui, dar m-am împotrivit. M-a citit bine şi a încercat să se joace cu mine.

Leia zâmbi şi îmi fu uşor să înțeleg de ce mii de inimi Rebele fuseseră frânte când se căsătorise cu Han Solo.

— Şi în timp ce el se juca cu tine, ai reuşit să-l citeşti bine. Poți să-l urmăreşti, când e activ?

— Cred că da. Cred, de asemenea, că aceste manifestări îl solicită foarte mult. Cred că va fi discret, probabil că îl va intercepta pe Streen, ca să afle ce facem.

Ea aprobă din cap.

— Şi tu poți transmite suficient de mult prin intermediul acestei conexiuni pentru a-l păcăli?

Am aprobat şi eu din cap.

— Dându-ne timp să găsim o modalitate de a ne ocupa de el.

— Bine, foarte bine. Ochii ei se îngustaseră. Nu te pot lăsa la conducere – ar observa schimbarea de rutină şi te-ar vedea ca pe un pericol.

— Aşa e. Va trebui să fiu cât mai discret. Voi păstra tăcerea dacă lucrurile nu vor funcționa sau dacă vor începe să meargă foarte prost. M-am mutat din uşă în timp ce ea se îndrepta spre turbolift. Ştiu că pot câştiga timp, dar nu prea mult. În ritmul în care se recuperează, Kun ar trebui să pregătească ceva pentru mâine, poate chiar diseară.

— Ştiu că vei face tot ce poți. Se opri în dreptul turboliftului şi îmi oferi mâna. Fie ca Forța să fie cu tine!

— Şi cu dumneavoastră.

— Sper că da. Îmi zâmbi sumbru când uşile turboliftului se închiseră. Am sentimentul că vom avea amândoi nevoie de ea.

Capitolul 24

Mi-am petrecut restul zilei lucrând la Headhunter şi terminând reparațiile. L-am rugat pe Streen să mă ajute. Nu aveam nevoie de ajutor, voiam doar să-l țin aproape. Unii dintre ceilalți elevi îl evitau şi, având în vedere ce se întâmplase, nu era de mirare. Cerându-i să mă ajute, puteam să-l supraveghez şi să-l monitorizez cu blândețe în cazul în care Exar Kun ar fi încercat să-l influențeze din nou. De asemenea, i-am oferit ca momeală lui Kun, Headhunterul, prin intermediul lui Streen. Bătrânul prospector de gaze ştia suficient de multe despre cum să piloteze o navă încât a reuşit să ridice nava de vânătoare şi să o aducă în hangarul propriu-zis de pe pista de aterizare, dar nu părea capabil să folosească armele. Nava Marei nu mai avea setul de arme standard în dotare, după cum fusese proiectată. Lansatoarele de rachete de şoc fuseseră înlocuite cu un tun ionic montat în centru. Fiecare aripă încă mai avea câte un blaster triplu, dar acestea erau conectate pentru modul de tragere dublă, ceea ce nu era o alegere pe care aş fi făcut-o eu.

I-am spus lui Streen destule despre arme pentru a-l face să creadă că le poate folosi, dar nu i-am spus despre faptul că am instalat un cod de comandă care era necesar atunci când trebuia să le folosească. Dacă armele erau activate fără codul de comandă, Headhunterul reducea la zero forța de propulsie, activa bobinele de repulsie şi se menținea în aer. Totodată, computerele de la bord aveau programat ca Marele Templu să fie desemnat ca *zonă de zbor pasiv*: astfel, nu ar fi fost posibil ca acesta să accelereze şi să se izbească de Templu. Sistemul de navigație ar fi preluat controlul şi ar fi făcut ca nava să aterizeze în cazul unei erori de pilotaj atât de evidente.

Mă gândeam că Exar Kun, încă obosit de faptul că a canalizat suficientă energie prin Streen pentru a crea acel ciclon, îşi va asuma riscul ca prospectorul să folosească Headhunterul pentru a-l ucide pe Luke. Am încercat să îi uşurez sarcina dându-i lui Streen mici sfaturi de zbor şi spunându-i poveşti despre piloții Rebeliunii, însă Exar Kun nu a muşcat deloc momeala. M-am simțit un pic dezamăgit din cauza asta, dar nu am insistat, de teamă să nu-i dau de bănuit cu privire la legătura noastră.

Abia în acea seară, în timp ce încercam să adorm, mi-am dat seama că Lordul Sith nu era chiar atât de sofisticat pe cât mă aşteptam. Alarmele declanşate de către R2, care staționa în *Marea Sală de Audiențe*, m-au trezit din pat. Mi-am întins simțurile şi am surprins impresii spinoase ale unor creaturi care pur şi simplu păreau a nu fi tocmai potrivite acolo sus, în vârful ziguratului.

Nici măcar nu m-am gândit să mă năpustesc pe scări sau să aştept turboliftul.

Am alergat spre Headhunter, am introdus codul de pornire şi am activat armele. Am trecut peste directivele de zbor pasive şi am ieşit din hangar în amurgul portocaliu al nopții. Am făcut o buclă şi am rostogolit nava de vânătoare pentru a trece deasupra Templului, dar tot ce am putut vedea a fost doar un vârf de aripă triunghiulară care se strecura prin unul dintre luminatoare. Frustrarea m-a cuprins, dar am îndepărtat-o. *Aceste creaturi nu sunt problema mea acum. Exar Kun este.* Extinzându-mi simțurile, am descoperit trei fire subțiri întunecate de influență,

conectate la creaturile pe care Lordul Întunecat le trimisese să-l ucidă pe Luke Skywalker. Creaturile erau fiare fără minte, mult mai uşor de controlat decât Streen, oferindu-i lui Kun distrugere maximă cu o cantitate minimă de energie consumată.

Am depăşit Templul, apoi am întrerupt propulsia şi am oprit bobinele repulsoarelor. Astfel, am rămas plutind la patru sute de metri deasupra solului. Folosind cârma eterică a Headhunterului, am învârtit nava până când vârful s-a îndreptat spre locul de unde simțeam că provine influența lui Kun. Am apăsat un buton de pe consolă, fixând direcția respectivă. Împingând manşa de accelerație înainte, m-am rotit spre dreapta şi am revenit pe lângă Marele Templu la o distanță de un kilometru. Am oprit din nou accelerația, am plutit şi am îndreptat botul spre direcția din care simțeam că provine influența lui Kun. Am înregistrat aceste coordonate în sistemul de navigație.

Unitatea mea de comunicații a emis un bip şi un semnal de *liber* de la R2 a apărut pe ecranul meu principal. Am zâmbit şi am simțit cum micile *fire de legătură* se ofilesc şi se retrag înapoi spre Exar Kun. Mi-am împins simțurile, concentrându-le puternic, sperând să sesizez o străfulgerare de furie sau dezamăgire din partea lui, dar nu am obținut nimic de acest gen. În schimb, am descoperit încă patru forme de viață anormale care se îndreptau spre Marele Templu din adâncul junglei.

Mi-am permis un râset uşor. Singura problemă cu sistemele de țintire ale navelor de luptă este că acestea sunt construite în jurul unui pachet de senzori care recunosc duroțelul şi alte componente care compun celelalte nave sau orice altceva care poate fi clasificat în mod legitim drept țintă. Actualizările suplimentare de software pot defini ținte noi, permițând actualizarea sistemelor pe măsură ce apar noi inamici şi devin operaționale echipamente noi. Şi, deşi aceste creaturi aveau gheare de metal, aveau de fapt un volum de metal mai mic decât cel al unui civil obişnuit care se plimba pe Coruscant. Din perspectiva Headhunterului, acestea nu erau cu adevărat ținte.

În calitate de Jedi, mi se părea că sunt nişte ținte mari şi late.

Au zburat spre Templu, fără să fie capabile să recunoască Headhunterul ca pe o amenințare, aşa cum nici nava nu era capabilă să le recunoască pe ele. Creaturile uriaşe erau cu uşurință la fel de înalte ca un om, cu o anvergură uriaşă de aripi urâte şi cărnoase. Aveau două capete, fiecare cu un craniu suficient de mic pentru a avea doar un centimetru cub de creier. De asemenea, fiecare dintre ele avea o coadă musculoasă care se termina cu un ac urât şi cristalin.

În mod decisiv înfricoşătoare şi letale.

Cu excepția cazului în care nu eşti pilotul unei nave de luptă.

Primul meu foc de armă a încrucişat două proiectile blaster în toracele creaturii din frunte. Carnea a fiert şi solzii s-au topit, apoi proiectilele au ieşit prin spate şi au zburat mai departe, doar puțin uzate. Capetele creaturii se încovoiară spre interior, privind gaura fumegândă din pieptul ei, apoi aripile se prăbuşiră. Creatura căzu la pământ cu viteza unui droid ejectat dintr-o navă de luptă şi se înfipse în crengile unui copac masiv Massassi de mai jos. Lovitura mea asupra următoarei bestii veni mai rapid şi mult mai neglijent – doar un singur proiectil reuşi să nimerească. Totuşi, singurul proiectil energetic îşi făcu treaba, arzându-i o aripă. Creatura se agită cu furie cu singura aripă bună, dar fără niciun beneficiu vizibil. Țipând, fiara se prăbuşi în spirală şi se izbi de baza de piatră a templului. Pentru ultimii doi monştri am folosit tunul ionic. Prima lovitură a acestuia îl lovi pe cel de-al treilea monstru în pelvis. Proiectilul ionic albastru se spulberă în mai multe sute de

mici fire de fulger, declanşând toți nervii creaturii deodată şi făcând ca membrele să aibă spasme. Coada i se zvârcolea înainte şi înapoi atât de violent încât se înjunghia singură. Capetele creaturii îşi loviră propria coadă, smulgând bucăți mari şi zimțate din ea, apoi aripile i se pliară şi fiara se prăbuşi pe partea de nord a piramidei.

Ultima fiară se dovedi mai agilă decât celelalte şi, eliberată de influența din ce în ce mai slabă a lui Kun, se roti pe cer şi se aruncă spre Headhunter. Am ridicat botul şi am acționat scuturile la timp pentru a-i intercepta atacul. Fiara ricoşă de pe scutul frontal, dar lovi cu un picior cu gheare şi se prinse de botul Headhunterului. Scânteile străbătură cabina de pilotaj când cedă scutul frontal, iar scurtcircuitul întrerupse tunul ionic. Bestia apucă botul cu celălalt picior, iar duroțelul țipă când îşi înfipse ghearele în el. Creatura se aplecă în față peste fuzelaj, cu aripile înfăşurând nava într-o îmbrățişare, în timp ce capetele sale se năpusteau asupra mea în cabină.

Armele de distrugere nu o puteau lovi, iar tunul ionic nu funcționa. Aş fi putut să suspend nava în aer, să deschid cupola cabinei de pilotaj şi să mă lupt cu monstrul folosind sabia, dacă nu cumva ar fi intrat în cabină. În timp ce un cap ricoşa în cupola din oțel transparent, am ştiut că era doar o chestiune de timp până când aceasta va ceda.

— Bine. Am zâmbit. Vrei să te joci? Hai să ne jucăm.

Am îndreptat botul în sus şi am pornit propulsoarele la maxim. La acea viteză, a durat doar câteva secunde pentru a ajunge la marginea atmosferei. Presiunea aerului izbi bestia de fuzelaj şi o ținu întinsă acolo ca pe o pătură. Frecarea încălzea corpul de duroțel al navei, făcând să se prăjească porțiuni din aripile creaturii.

Când aceasta încercă să se dea înapoi şi să-şi desfăşoare aripile pentru a le îndepărta de metalul încins, presiunea aerului le rupse pe amândouă şi le înfăşură împrejurul monstrului, apoi o azvârli în față şi o izbi din nou de fuzelaj.

Odată ieşită din atmosferă, creatura întâmpină o altă problemă. Vidul din spațiu îngheța efectiv corpul navei, aspirând toată căldura din el. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu creatura, lăsând expresiile de furie şi frică de pe ambele chipuri înghețate acolo pentru o eternitate. Am omorât propulsia, lăsând nava să plutească în derivă, în timp ce *ornamentul* de pe bot se răcea destul de repede.

Am fost destul de uşurat să văd că fiara nu era adaptată pentru a supraviețui în vidul rece al spațiului, dar nu credeam că ceva provenit de pe Yavin 4 ar putea fi.

În cele din urmă, când am crezut că se răcise suficient, am apăsat puternic pe cârma dreapta. În timp ce câmpul de amortizare inerțială al navei ne-a împiedicat pe mine şi Headhunterul să simțim efectele unei manevre atât de violente, creatura nu a fost la fel de norocoasă. Corpul ei se desprinse de la glezne şi începu să se rostogolească spre gigantul gazos, în timp ce eu am făcut o buclă cu Headhunterul şi am pornit înapoi spre Templu.

* * *

Kam mă întâmpină în hangar în timp ce aşezam Headhunterul pe platformă. Am deschis cupola cabinei de pilotaj şi am coborât. Kam mă privi cu ochi reci în timp ce mă învârteam pe sub nasul navei de vânătoare.

— A avut loc un atac asupra Maestrului Skywalker. Unde ai fost?

Am zâmbit, apoi am întins mâna şi am smuls o gheară din locul în care se

înfipsese în botul Headhunterului, aruncând-o către el.

— Antrenament la țintă.

— Nu e genul de lucru pe care să îl faci de unul singur.

M-am încruntat la el.

— A fost singurul lucru pe care l-am putut face, Kam. Nu puteam ajunge acolo sus suficient de repede ca să ajut înăuntru, aşa că am oprit întăririle lui Kun.

— Nu ştii că e Kun.

— *Ştiu.*

Kam clătină din cap şi îşi îndreptă degetul mare spre sala de audiență.

— Dar abia am aflat asta, de la Luke.

— Luke e treaz?

— Nu, dar nepotul şi nepoata lui îl pot auzi. A spus că Exar Kun a fost în spatele necazurilor. Fața lui Kam se întunecă. Trebuie să-l învingem pe Kun dacă vrem să-l recuperăm pe Luke. Pregătim un consiliu de război chiar acum pentru a stabili ce vom face.

— Consiliu de război, bine. Chiar acum, nu e bine. Am suspinat. Kun a fost învins în această seară. Nu se va întoarce imediat.

— De unde ştii asta?

Nuanțe de trădare şi de confuzie răzbăteau din întrebarea lui Kam.

— Ai încredere în mine, Kam. Ştiu foarte bine. Am întins o mână şi i-am pus-o pe umăr, dar el mi-o îndepărtă. Uite, dacă aş fi fost de partea lui Kun, nu aş fi vaporizat patru dintre animalele lui de companie, nu-i aşa? Am propria mea sabie şi l-aş fi putut spinteca pe Maestrul Skywalker la oricare dintre gărzile mele. Poți avea încredere în mine.

— Dar tu ai secrete. Ochii lui Kam deveniră nişte fante în semilună. Tu şi Maestrul Skywalker nu ați fost pe deplin deschişi.

— Este adevărat, dar există motive întemeiate pentru asta, motive pe care însuşi Maestrul Skywalker mi le-a transmis. Sora lui, în ciuda circumstanțelor cumplite de aici, a ales să nu încalce aceste confidențe. L-am privit drept în ochi. Tu ai motivele tale pentru care te afli aici, pentru a-ți putea consolida personalitatea împotriva slăbiciunilor care ți-au permis să fii sedus de partea întunecată. Motivele mele pentru care mă aflu aici sunt diferite, dar nu mai puțin importante pentru mine. Vreau la fel de mult ca şi tine ca influența lui Exar Kun să se sfârşească. Împreună putem realiza acest lucru, fiecare făcându-şi partea sa. Doar că partea mea va fi diferită de a voastră.

Kam mi-a analizat cuvintele pentru o clipă, apoi aprobă încet din cap.

— Le voi spune celorlalți că tu consideri că seara asta nu este un moment bun pentru a face planuri împotriva lui Kun.

— Nu mă amesteca în asta. În mod logic, a lucra la astfel lucruri în acest moment nu va fi în beneficiul nimănui. Hai să dormim puțin şi să facem planuri mâine, în timpul zilei. Kun nu pare să lovească eficient în timpul zilei.

I-am oferit un zâmbet solid.

— Vom învinge împotriva lui, să ştii.

— Nu avem de ales.

— De acord. I-am dat o palmă pe umăr. Kun a ales persoanele nepotrivite cu care să lupte, la momentul nepotrivit, iar asta este ultima greşeală pe care îi vom permite să o facă.

* * *

Consiliul de război se întruni în ceea ce fusese cândva postul de comandă al Rebelilor din timpul primului asalt asupra *Stelei Morții*. Praful învăluia diversele artefacte care nu fuseseră transportate de echipele de cercetare Imperiale sau de muzeografii din Noua Republică. Ceea ce rămăsese era în mare parte funcțional şi ne permitea ca toți paisprezece să stăm confortabil. În ciuda faptului că era loc suficient pentru mine la masa centrală, am stat deoparte şi mi-am împins sfera mea de responsabilitate pentru a umple încăperea şi a monitoriza ce se întâmpla cu colegii mei ucenici. Am prins imediat un fir negru precum un jet care îl lega pe Streen de Kun. Eram sigur că bătrânul prospector de gaze nu avea habar că se afla acolo. Era încă îngrozit de faptul că fusese cât pe ce să-l ucidă pe Maestrul Skywalker, iar faptul că stăruia asupra a ceea ce fusese cât pe ce să fi făcut, era ceea ce îi permitea lui Kun să mențină legătura. Mai mult, din fericire, tulburările emoționale ale lui Streen au însemnat că orice informație care ajungea la Kun pe această linie era nesigură, purtând cu ea impresii emoționale sumbre.

Dacă asta nu era suficient pentru a-l face pe Kun să creadă că suntem iremediabil de incompetenți, logica curioasă a doamnei Ambasador Cilghal trebuie să-l fi convins de asta. Ea respinsese teama lui Dorsk 81 conform căreia Kun ar putea asculta şedințele noastre de planificare, spunând:

— Trebuie să operăm pornind de la ipoteza că încă putem lupta cu el. Avem destule probleme reale cu care să ne confruntăm – nu este nevoie să fabricăm altele şi mai rele din imaginația noastră.

Ca războinic, nu-mi puteam imagina nimic mai rău decât ca partea noastră să rămână în mod voit ignorantă față de posibilitatea ca inamicul nostru să ştie ce plănuim, dar în lumea plină de spionaj a diplomației, acest lucru nu părea să fie atât de important. Am urmărit atent informațiile care treceau prin legătura dintre Streen şi Exar Kun şi am descoperit că trebuia să insuflu foarte puțin în ea sau să operez foarte puține modificări. Doisprezece ucenici pe jumătate antrenați şi doi copii mici care plănuiau să anihileze pe cineva care supraviețuise unui atac al puterilor combinate ale unor Jedi de vârsta lui, suna ridicol la suprafață. Tionne ne-a povestit cu precauție cum micul nostru consiliu îl oglindea pe cel al Marelui Consiliu de pe Deneb, când Cavalerii Jedi s-au unit pentru a-l învinge pe Kun. Ea făcea ca totul să sune măreț şi plin de speranță, în timp ce eu, cu doar un mic efort, reuşeam să fac să sune fără speranță. L-am lăsat pe Streen să-i transmită lui Kun hotărârea noastră de a ne uni şi de a-l învinge, iar disprețul lui Kun pentru noi a venit ca un ecou pe acea linie.

Acesta înfruntase flote de nave şi pe toți Jedii cunoscuți. Îşi ucisese propriul Maestru. Puterea lui era de neegalat. Îl învinsese pe Maestrul Luke şi, dincolo de hotărârea noastră de a lupta, nu aveam planuri operative şi nimic cu care să-l provocăm. Eram nişte gustări pe care le-ar fi devorat pe îndelete, nu bucățele care l-ar fi putut sufoca. Legătura lui cu Streen se atrofia şi murea pe măsură ce diverşi dintre noi ofereau planuri care nu ar fi prins în capcană nici măcar un *stintaril*.

Râsul meu liniştit din colț o făcu pe Cilghal să întoarcă capul spre mine.

— Aceasta nu este deloc o chestiune care să fie amuzantă, Keiran. Dacă nu vrei să contribui…

M-am ridicat în picioare şi mi-am îngustat ochii.

— Voi contribui. Ați trasat calea cea bună: unirea este singura cale de a-l

prinde. Asta e bine.

Brakiss pufni.

— Ne bucurăm că eşti de acord.

I-am ignorat comentariul.

— Ceea ce ați ratat este cheia. Streen, cum îi spui?

Prospectorul îşi trecu degetele prin părul său creț şi grizonat.

— *Omul Întunecat.*

— Da. Maestrul Skywalker mi l-a descris ca fiind o umbră, iar asta este aproape de ceea ce a raportat şi Gantoris. L-am urmărit cu atenție pe Kam. Şi asta am văzut şi eu când a venit să mă recruteze.

Kam îşi ridică capul.

— Deci, care este punctul tău de vedere?

— Ideea mea e că este o creatură a umbrelor, o creatură a părții întunecate. Ce ne-a inoculat Maestrul Skywalker încă din prima zi?

Kirana Ti făcu ochii mari.

— Antidotul pentru partea întunecată este partea luminoasă.

— Corect. Va trebui să strălucească atât de puternic încât nicio umbră să nu-i poată rezista. M-am uitat în jur la toți. Asta e treaba voastră. Când va veni din nou după Luke, îi veți da mai multă lumină decât va putea suporta vreodată.

Ambasadoarea Mon Calamari întoarse capul spre mine.

— Treaba *noastră*? Trebuie să fii cu noi, să faci parte din forța noastră unită.

— Nu se va întâmpla aşa ceva. M-am aplecat în față, susținându-mă pe brațe pe masă. Până în acest moment, Exar Kun a acționat după propriul program. S-a mişcat când a vrut să se mişte, a făcut ceea ce a vrut să facă. Nu şi de acum încolo. Mâine seară, pe măsură ce se apropie noaptea, îl vom forța să acționeze. Nu va fi pregătit, dar va crede că încă ne poate învinge. Se va înşela.

Tionne mă privea cu ochii ei perlați.

— Ce ai de gând să faci?

Am clătinat din cap.

— Nu ai cum să ştii, aşa cum nici eu nu pot şti exact ce vrei tu să faci. Cheia este că atunci când ne mişcăm, am arătat spre Streen, el va păzi corpul lui Luke Skywalker.

— Streen? Kam scutură din cap cu hotărâre. Imposibil.

— Eu?

Streen părea năucit.

— Tu, Streen. Vei fi exact ca în cazul vijeliilor pe care le-ai invocat noaptea trecută. Vei părea slab, dar vei fi puternic. Nu vei ceda, vei rezista. Am zâmbit. Veți rezista cu toții.

Vrăjitoarea de pe Dathomir mă privi cu atenție.

— Faci să sune ca şi cum te vei duce de unul singur după Exar Kun. Ştii că va fi imposibil să te lupți singur cu el.

Dorsk 81 aprobă din cap.

— L-a învins pe Maestrul Skywalker. Misiunea ta va fi imposibilă.

— Ar putea fi. Am zâmbit, amintindu-mi de evaluări similare ale misiunilor cu *Escadrila Vagabond*. Pe de altă parte, am mai fost pe tărâmul imposibilului. Dacă ne îndeplinim cu toții sarcinile, s-ar putea chiar să supraviețuiesc acelei mici vizite.

Capitolul 25

Am folosit blasterele Headhunterului pentru a arde destulă junglă de la marginea lacului pentru a-mi asigura un loc de aterizare, apoi am coborât nava de luptă. Aterizarea a fost un pic mai dură decât mi-aş fi dorit. Având în vedere că în compartimentul de marfă din burta navei se aflau o duzină de încărcături de nergon 14, toate pregătite să fie declanşate, ar fi trebuit să mă concentrez mai mult asupra zborului, dar nu am putut. Folosind aceeaşi tehnică pe care i-o arătase Luke lui Streen pentru a-şi proteja mintea împotriva preluării gândurilor din partea altora, îmi menţineam prezenţa în Forţă cât mai nedetectabilă. Mi se părea obositor, dar mă încurajam cu faptul că lui Exar Kun îi plăcea la fel de mult să rămână ascuns şi trebuia să cheltuiască şi el o parte din puterea sa pentru a face acest lucru.

Am ieşit din nava de luptă şi am deschis compartimentul de marfă. Am luat pe umeri două pachete cu explozibilii în ele, pe care le-am mutat cu grijă pentru a-mi permite să-mi menţin un echilibru bun. Nu aveam voie să fiu neglijent şi să alunec în drumul meu spre destinaţie. *Fă asta şi războiul nostru împotriva lui Exar Kun va fi pierdut înainte de a începe.* Am privit peste întinderea lacului spre mica insulă centrată pe el. O piramidă de obsidian cu laturile netede fusese ridicată acolo, în mijlocul căreia fusese apoi tăiată o fantă. De pe mal, unghiurile din interior îmi atrăgeau atenţia asupra unei statui masive a unui bărbat. Eram prea departe pentru a putea distinge mai multe detalii, dar nu aveam nicio îndoială că îl priveam pe Exar Kun – dacă nu pentru alt motiv decât acela că cineva cu orgoliul lui nu ar fi permis niciodată ca pe lumea sa să fie ridicată statuia altcuiva. Ştiam că îl voi găsi aici. Indiciile fuseseră dureros de uşor de pus cap la cap. Dorsk 81 raportase că se deplasase în această direcţie, dar jurnalele de cercetare pe care le întocmise Kyp Durron nu indicau nicio călătorie aici. Puţinele informaţii despre acest loc care fuseseră înregistrate de către Unnh, cercetaşul Rebel, indicau că i se părea neliniştitor şi probabil un monument al vreunui Lord antic. Faptul că scăpase de ravagiile timpului sugera şi mai mult că era un focar pentru puterea lui Kun.

În plus, când am trasat direcţia din care se scurgea puterea lui Kun în seara precedentă, cele două direcţii se intersectau în această locaţie. Şi, ca şi cum aş fi avut nevoie de o dovadă în plus, chiar nu aveam lăcerea de a merge acolo.

M-am încruntat în sinea mea.

— Ai supravieţuit avându-l ca socru pe Booster Terrik, vei supravieţui şi acum.

Apa din jurul insulei capta reflexe portocalii de la gigantul gazos, dar soarele muribund al sistemului încă o presăra cu jerbe de aur. Am înaintat, păşind pe prima dintre pietrele aşezate la câtiva centimetri sub suprafaţa apei. Un pas greşit m-ar fi cufundat în adâncurile îngheţate ale lacului, aşa că am înaintat cu prudenţă. M-am uitat pe unde păşeam şi am avut un moment de admiraţie reticentă pentru Exar Kun. Făcând drumul spre altarul său atât de complicat şi de dificil, îi obligase pe toţi cei care se apropiau de el să o facă cu capetele plecate pentru a-şi putea urmări cu atenţie paşii. Undele se propagau la fiecare pas al meu şi se prelingeau spre ţărmul îndepărtat, dar ele reprezentau singura activitate pe care o vedeam acolo. Acest lucru mă mulţumea, pentru că nu eram cu adevărat în poziţia de a mă confrunta cu

grozăviile înaripate ale lui Kun. Faptul că Jacen Solo, deşi nu împlinise încă trei ani, reuşise să țină la distanță un trio dintre ele cu sabia unchiului său nu mă făcea să cred că şansele mele de a le face față ar fi fost bune. Deşi mă credeam mai agil decât un copil mic, cu treizeci de kilograme de explozibili atârnând în spate ca nişte aripi de plumb, nu aş fi putut fi descris ca fiind grațios.

Am ajuns la țărmul insulei fără să întâmpin vreo piedică şi am urcat treptele spre templu. Hieroglifele Sith fuseseră gravate în pietre, la fel de clare ca în ziua în care le sculptaseră Massassi. Cercetaşul Sullustan tradusese unele dintre ele ca fiind un fel de magii pentru a păstra templul, iar altele pentru a invoca osânda asupra celor care îl profanau. Cumva, scrierea Massassi, cu cârlige şi țepuşe pe fiecare glifă, părea mai amenințătoare decât orice blesteme pe care le-ar fi putut invoca.

Odată ajuns în interiorul piramidei, am acționat rapid, distribuind încărcăturile cu nergon 14 şi armându-le. Am încercat să le plasez în imediata apropiere a unor puncte structurale care să favorizeze prăbuşirea întregului edificiu, dar cu un asemenea tip de construcție masivă de blocuri, nu puteam fi sigur că va funcționa. Detonatoarele puteau fi setate fie pentru un anumit timp şi declanşate manual, fie activate de la distanță prin intermediul unor coduri pe care le puteam transmite de la unitatea de comunicații a Headhunterului. După ce văzusem rezultatele produse de astfel de încărcături în trecut, nu voiam să fiu prin apropiere când se declanşau. Ultima încărcătură am adus-o în față ca pe o jertfă de sacrificiu. M-am deplasat rapid prin curtea deschisă şi am aşezat-o la baza piedestalului pe care se afla statuia colosală a lui Exar Kun. Am avut grijă să lipesc bine încărcătura de piedestal şi de podea, astfel încât, atunci când va exploda, să deschidă un crater suficient de mare pentru a prăbuşi statuia. Am măsurat cu privirea înălțimea piedestalului, apoi am aruncat o privire înapoi spre lac. Am zâmbit.

— Dacă va funcționa, turiştii Mon Calamari vor avea ocazia să te vadă cel mai bine.

M-am retras în centrul curții mici, apoi mi-am dezvăluit prezența. Mi-am împins sfera de responsabilitate în afară, dar abia dacă ajunsesem la doi metri înainte să îşi facă apariția Kun şi să-mi înghită reflexia în pietrele de obsidian ale piedestalului.

— Aşadar, ai venit la mine ca să mă rogi să te ajut. Aroganța sa ondulă prin Forță. Te-am avertizat că nu voi fi generos cu tine de data asta.

Am râs de el.

— Îmi amintesc. Nu de asta sunt aici.

Capul lui Kun se ridică în timp ce fața i se contorsionă într-o încruntare feroce.

— Ce? Atunci de ce mi-ai violat sanctuarul?

— Tocmai despre asta voiam să vorbesc cu tine. Mi-am mângâiat bărbița şi am început să mă plimb de colo-colo şi să comentez. Am verificat legile Noii Republici. Revendicările de proprietate sunt valabile de mai mult de patru milenii. Prin urmare, am depus o cerere de revendicare pentru acest loc, iar acum este al meu. Mi-ar plăcea să rămâi prin preajmă, dar statuia ta este chiar acolo unde soția va dori centrul de divertisment. Înțelegi, nu-i aşa?

— Gândac insolent! Kun îşi deschise larg brațele întunecate. Vorbeşti de parcă inteligența ta te-ar putea proteja împotriva puterii mele.

— Şi tu crezi că mă poți răni? L-am luat în derâdere. Acesta este avizul tău de evacuare.

— Te joci cu puteri mai titanice decât ai putea să ştii vreodată.

— Scuteşte-mă de ameninţări. Am căscat. Am trecut în revistă toate lucrurile pe care le-ai făcut şi mi-am dat seama care este slăbiciunea ta. Cât timp eşti fără trup, nu poţi afecta lumea fizică.

Expresia lui Kun se întunecă.

— Nu?

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Ah, atunci nu pot să fac asta. Spectrul flutură o mână eterică şi scântei ieşiră din fiecare dintre pachetele explozive pe care le împrăştiasem.

Flăcări albastre se aprinseră în timp ce fiecare detonator se topea.

La fel ca Holocronul Jedi!

Nasul mi s-a strâmbat în faţa mirosului de plastic topit şi m-am uitat la Kun.

— Ooops.

Kun flutură un deget, trimiţându-mă învârtindu-mă de-a lungul curţii. Am încercat să adun Forţa în jurul meu pentru a mă proteja, dar şocul provocat de eroare m-a împiedicat. M-am izbit de un perete de obsidian şi am auzit un os din antebraţul drept crăpând. Mi-am strâns membrul la piept, dar Kun m-a învârtit din nou, izbindu-mă de un perete de mai jos. Coastele s-au zdrobit în urma acelui impact şi am simţit cum ceva din interior cedează, de asemenea. Kun se distra, probabil pentru prima dată în milenii, iar simplul gând m-a făcut să vomit. Râsul lui Kun răsuna prin fortăreaţa lui în timp ce mă arunca prin jur, făcându-mă să dansez şi rostogolindu-mă înainte şi înapoi prin curte. Mi s-a părut că acţiunile lui erau hazardate, mai ales când m-a ridicat în aer, apoi m-a trântit jos, spulberându-mi piciorul stâng, dar chiar şi prin durere îmi păstram luciditatea minţii. Voia să pricep, nu să fiu mort, nu *încă*, iar asta m-a făcut să mi se revolte din nou stomacul.

În cele din urmă, ca un copil care se satură de o jucărie, mi-a dat drumul. M-am prăbuşit pe o parte şi am tresărit involuntar când umbra lui veni deasupra mea.

— Doar pentru că nu m-ai văzut niciodată afectând lumea materială, nu înseamnă că nu aş *putea.* Şi chiar dacă necesită un oarecare efort să o fac, aici, în *fortăreaţa* mea, este o plăcere dincolo de posibila ta cunoaştere.

Mi-am lăsat cuvintele să şuiere printre dinţii încleştaţi.

— Cred că voi pune un holoproiector cu vedere largă chiar în locul în care stai.

— Glume copilăreşti de la o minte copilăroasă. Făcu un gest nepăsător şi toate încărcăturile explozive pe care le plasasem zburară din templu şi se împrăştiară în lacul negru. Privind în jos spre mine, Kun lăsă ca vocea lui să devină glacială. Ai fi putut fi ridicat la nivelul divinităţii prin propria mea mână. Acum vei fi distrus de ea.

Chiar înainte să pot să-l batjocoresc din nou, făcu un gest şi am simţit o prezenţă în spatele meu. M-am rostogolit şi am văzut-o pe Mirax stând acolo, cu ochii plini de foc.

— Ar fi trebuit să ştiu, CorSec, că mă vei abandona. Ai spus că mă doreai mai mult decât moştenirea ta Jedi. Ţi-am dat tot ceea ce sunt. Îmi doresc să-ţi port copiii. Şi aşa mă răsplăteşti? Mă laşi singură – *murind* singură – în timp ce tu te joci cu pietre şi imagini?

Vehemenţa din vocea ei m-a sfâşiat. Mi-a strivit stomacul şi mi l-a împins prin coloana vertebrală. Mi-am înfăşurat mâinile în jurul burţii şi m-am încovoiat în faţă.

— Nu, Mirax, nu!

Strigătele de jale ale tuturor pruncilor care muriseră pe Carida s-au învârtit în

jurul meu pentru a-i acompania vocea.

— Ascultă-i, Corran. Ei sunt fiii şi fiicele tale. Ei sunt copiii pe care i-ai refuzat lumii. L-ai acuzat pe Exar Kun că este nebun pentru că distruge viaţa, dar tu eşti mai mult decât nebun. Tu ai fi putut să o creezi. Cu mine. *Dacă* m-ai fi vrut. *Dacă* m-ai fi iubit cu adevărat.

Mi-am îmbrăţişat coastele fracturate cu braţul rupt, încovoindu-mă în jurul durerii. Ştiam că nu era decât o iluzie pe care o invocase Kun din mintea mea, dar părea prea reală pentru ca să nu o cred. Kun îmi alimenta propria imagine a lui Mirax şi o infuza cu tot ceea ce îmi provoca teamă. Pentru că atacul venea din interior, nu aveam nicio armură emoţională cu care să mă apăr. Am auzit în vocea ei exact cuvintele care mă îngroziseră.

M-am întins spre ea cu mâna stângă, ridicându-mi faţa.

— Nu, Mirax, nu. Te iubesc!

— Cum poţi să *o* iubeşti? Vocea tatălui meu m-a străpuns din spate. Tatăl ei l-a angajat pe vânătorul de recompense care m-a ucis. O crimă pe care ai fi putut să o previi. Asta a fost? Te-a sedus şi atunci? Erai creatura ei? Stătea caldă în braţele tale, pentru ca eu să stau rece în ele?

M-am ridicat în poziţia şezând pentru a întâlni privirea acuzatoare a tatălui meu, apoi a trebuit să-mi desprind ochii de la el. Dispăruse bărbatul pe care îl cunoscusem în viaţă. Carnea lui devenise cenuşie, iar ochii săi nişte găuri. Singura culoare de pe el venea de la sângele care ţâşnea din rănile sale şi băltea în jurul lui. L-am auzit ţâşnind din el. Nu puteam să-mi scot din nări mirosul îmbâcsit şi mă temeam de atingerea râuleţului de sânge care îşi şerpuia încet drumul spre mine.

— Ştii că nu e adevărat!

— Ştiu doar că m-ai dezamăgit. M-ai lăsat să mor.

Mirax interveni.

— Aşa cum şi pe mine mă laşi să mor.

Vocea mamei mele li se alătură.

— Nu i-a păsat nici când am murit eu.

Râsetele joase şi reci răsunară din pereţii de obsidian. Mi-am ridicat privirea şi am văzut imaginea lui Lujayne Forge, una dintre primele mele prietene din E*scadrila Vagabond*. Partea dreaptă a feţei îi fusese arsă de focul de blaster.

— El m-a lăsat să mor. A vrut să joace rolul de erou, aşa că eu am plătit preţul.

— Nu!

Mi-am izbit pumnul drept de pietrele din curte, rupându-mi-l şi zdrobindu-mi oasele din braţ. M-am agăţat de durere şi am folosit-o pentru a-mi recăpăta controlul asupra minţii. Acuzaţiile lor au pătruns în mine, eliberând partea care se îndoia de tot ceea ce făceam. Cunoşteam bine acea parte din mine şi o detestam. Puteam să repet conversaţii în minte timp de ore întregi atunci când acea parte a mea deţinea controlul, dorindu-mi să fi spus *asta*, întrebându-mă de ce am spus *aia*, sperând că lucrurile nu vor fi interpretate în cel mai urât mod, dar temându-mă de faptul că vor fi. Când începeam să mă îndoiesc de mine însumi, eram paralizat. Ciclul se reconstruia mereu, crescând, trecând în revistă mai multe lucruri, până când mi-am disecat întreaga viaţă. *Şi continuă până când mă înfurii pe mine însumi şi mă opresc.*

Dorinţa de a ceda în faţa furiei şi de a-l stârpi definitiv pe Exar Kun aproape că m-a copleşit. Acea opţiune atârna acolo, ispitindu-mă. Aş putea să-mi folosesc furia ca pe o sabie de lumină. Aş putea tăia în bucăţi aceste spirite false, aceste fantome

înşelătoare. Aş putea să dobor armata lui Exar Kun, apoi aş putea să îl distrug. Ar fi nimic în fața mea şi a furiei mele. L-aş fi sfărâmat aşa cum explozibilii mei ar fi trebuit să-i distrugă altarul. *Şi apoi aş putea găsi alte ținte care să merite distrugerea...* Mi-am ridicat triumfător mâna dreaptă, apoi am strâns-o în pumn. Durerea mă străbătu din nou, iar în urma ei apăru indignarea. Mi-am trântit mâna de pământ şi am țipat, apoi i-am aruncat lui Exar Kun o privire cu coada ochiului.

— Nu. Furia mea nu este pentru ca să o foloseşti tu.

Lordul Întunecat se înălță deasupra mea.

— Mânia este un nectar foarte dulce. Disperarea va fi de asemenea suficientă.

O altă fantomă se contură în fața mea, arătând, simțind, mirosind şi părând mai reală decât eram eu însumi. Băiețelul, cu părul cârlionțat şi ochii cenuşii, abia mai mare decât Jacen Solo, se uita la mine cu buza de jos tremurând. Lacrimile i se formaseră la colțurile ochilor. Întinse mâinile sale cu degete mici şi dolofane şi îmi luă mâna ruptă în a lui.

— Cine te-a rănit, tati? Privirea lui inocentă mi-a scrutat chipul. Pot să o fac bine. Pot să o fac. Lasă-mă pe mine. Te rog...

Vocea lui deveni un geamăt plângăcios care se stinse odată cu imaginea lui. I-am simțit strânsoarea, plăpândă şi blândă, liniştitoare şi binevoitoare, care se estompa pentru a fi înlocuită de durere.

— De ce nu mă laşi să te ajut?

Ghemul care mi se ridica în gât m-a sugrumat. Prin imaginea băiatului care se estompa, am văzut-o pe Mirax, care nu mai era plină de ură, stând acolo. Purta o rochie albă simplă. Îşi trecea cu dragoste mâinile peste burta umflată, privirea de pe chipul ei fiind una de bucurie pură, neprefăcută. Imaginea se schimbă uşor când băiatul reapăru, mai mare, dar încă fiind copil, pentru a-şi pune mâna pe burta rotundă a mamei sale. Apoi, ambele imagini explodară într-un milion de fragmente cu muchii ascuțite, care m-au străpuns.

— Este mai bine aşa, l-am auzit pe tatăl meu spunând. Orice copil din acea uniune ar fi fost la fel de dezamăgitor ca şi tine.

Această simplă remarcă detonă asemenea unei bombe în mine. Sperasem întotdeauna că voi câştiga aprobarea tatălui meu, că mă va plăcea pentru cine şi ce eram. Nu se zgârcea niciodată în laudele sale, dar odată cu moartea lui rămăsesem să încerc să ghicesc ce ar fi crezut despre o acțiune sau alta. Chiar şi decizia mea de a deveni Jedi fusese luată pentru a-i câştiga aprecierea şi pentru a mă modela după el.

Totuşi, în vocea lui, am simțit că eşuasem. Suma şi totalul vieții mele, suma şi totalul vieții copiilor pe care voi încerca să îi creez, şi orice ar fi creat ei... toate astea erau fără valoare în ochii lui. Unul dintre punctele de ancorare ale vieții mele se prăbuşi, erodându-se în incertitudine, lăsându-mă în derivă fără nicio şansă de a mă recupera. Eram pierdut. Eram fără speranță. Eram eşecul suprem.

Nu mai puteam suporta mai mult.

— Asta e tot ce ai mai bun?

Tonul vocii avea suficientă asprime pentru a grava oțelul transparent şi m-ar fi ars de viu, însă ştiam că nu mi se adresa mie. Cu ochii umbriți de lacrimi am ridicat privirea şi am văzut-o pe Mara Jade intrând în templu.

— Bebeluşi plângând şi fantome care şoptesc minciuni de dincolo de mormânt? Lordul Întunecat Sith pe care îl ştiam eu ar fi fost ruşinat să folosească astfel de tactici.

— Ce? Vocea lui Exar Kun răcni, de parcă prin volum şi intensitate ar fi putut să o doboare. Cine îndrăzneşte?

— Cui îi *pasă*, mai corect. Ea arătă spre mine. Horn aici de faţă a fost supus la încercări de către cei mai buni din Imperiu şi nu a cedat niciodată. Isard ar fi pus să te digitalizeze, să te analizeze şi să te arunce la gunoi fără să se gândească o clipă, iar ea nici măcar nu era sensibilă la Forţă. Darth Vader te-ar fi găsit amuzant de ciudat, iar Împăratul... ei bine... Ochii Marei Jade străluciră fără milă. Împăratul a *reuşit* să-i distrugă pe Jedi, aşa că te-ar vedea ca fiind definiţia eşecului!

— Da, dar Împăratul tău mult lăudat este *mort*!

Mi-am recăpătat vocea.

— Este ceva ce voi doi aveţi în comun. M-am ridicat în picioare şi m-am echilibrat stângaci pe piciorul meu bun. Şi încă ceva: nici el nu a ştiut când a pierdut. S-a terminat!

Kun m-a privit din nou şi am simţit cum conştiinţa lui îmi înjunghie creierul. Se retrase repede, ca şi cum ar fi fost înţepat de gândul pe care îl cuibărisem acolo.

Lordul Sith râse cu voce tare.

— O capcană? Tu şi tovarăşii tăi căutaţi să *mă* prindeţi în capcană?

Kun îşi dublă dimensiunea imaginii şi ne zâmbi cu cea mai mare cruzime.

— Credeţi că planurile voastre meschine vor funcţiona împotriva mea? Credeaţi că venirea voastră aici mă va învinge? Niciodată. Se uită în depărtare, spre Marele Templu, apoi se întoarse spre noi. Poate că asta a fost o încercare curajoasă din partea voastră, dar prietenii voştri au făcut o greşeală gravă. Apărarea lui Skywalker de către ei este la fel de puternică ca şi cea mai slabă persoană care îl apără, iar ei l-au lăsat din nou vulnerabil.

Mara se uită la mine, în mod clar alarmată.

— Despre ce vorbeşte?

— Luke e rănit. Am tresărit în timp ce o durere îmi străbătea burta. Streen îl păzeşte.

Exar Kun râse din nou.

— Da, chiar Streen. Streen al *meu*. Imaginea Lordului Întunecat începu să se micşoreze înapoi în obsidianul templului său. Îl voi termina, apoi voi veni din nou după tine. Tremură de frică. Înfricoşează-te în aşteptare.

Prezenţa lui dispăru din Templu şi am încercat să mă îndrept. Am reuşit să fac un pas pe jumătate şovăitor, apoi am căzut într-un genunchi. Cred că am căzut mai tare sau mai repede decât mă aşteptam, pentru că apoi am constatat că Mara era îngenuncheată lângă mine.

— Haide, Horn, trezeşte-te. Ce-i cu Streen?

Am reuşit un zâmbet slab.

— Momeală. Kun se îndreaptă spre o capcană. O capcană mare.

Ea mi-a cântărit cuvintele.

— Există vreo şansă ca el să poată scăpa din ea?

— Nu ar trebui să poată. Chiar s-a terminat pentru el. Am tuşit o dată şi am simţit o durere în piept. Va trebui să mă ajuţi să ies de aici, pentru că nu pot reuşi singur.

— Cred că mă pot descurca.

Se întinse, mă ajută să mă ridic în picioare, apoi coborî un umăr şi mă săltă într-o poziţie în care să mă transporte mai uşor.

— Întotdeauna mă bucur să ajut un prieten.

Soarele apusese când ne-am întors la Headhunterul meu şi la celălalt care îl adusese pe Mara Jade pentru a doua ei călătorie pe Yavin 4. M-a cărat până la mal şi m-a lăsat la pământ fără să se plângă despre ce povară am fost. Apoi fugi la nava ei şi luă o trusă de prim ajutor.

— Îmi pare rău pentru felul cum te-am cărat.

— Nicio problemă. E mai bine decât să înot. Am tuşit uşor. În plus, un Jedi nu cunoaşte durerea.

— Trebuie să fii mai convingător când spui asta. Mara clătină din cap. Ți-ai dislocat brațul. Ar trebui să-l pun la loc – dacă nu vrei să o faci tu însuți.

M-am uitat fix la ea.

— Să-mi pun la loc singur brațul? Numai un idiot ar face asta singur.

— Unii ar spune că doar un idiot ar merge singur după un Lord Întunecat Sith.

— Ah, ar trebui să spui *mare idiot*, mulțumesc. Mi-am întins brațul spre ea. Fă ceea ce trebuie făcut – adică ceea ce făceam şi eu însumi aici.

Mara se ghemui lângă mine şi mă apucă de încheietura mâinii şi de cot.

— Te-a aranjat destul de bine. Puținul pe care l-am văzut nu a fost prea plăcut.

Imaginea feței băiatului mi-a apărut din nou în minte.

— Dacă nu voi mai trece niciodată prin situația asta, voi fi fericit. M-am uitat la ea. Mulțumesc că ai intervenit. Dacă nu ai fi venit în acel moment…

— Ți-ai fi frânt şi cealaltă mână. Ea ridică din umeri, apoi invocă Forța, trăgând de încheietura brațului meu şi răsucind osul la locul lui înainte ca eu să ştiu ce se întâmplă. Aşa.

M-am prăbuşit pe spate, hotărât să nu țip.

— *Bastard Sith!* Să nu te apuci niciodată de medicină.

— Cu plăcere, Horn. Mara îşi duse o şuviță de păr roşu-auriu după urechea dreaptă. Am aflat nişte lucruri despre Mirax, de aceea m-am întors. Detaliile sunt pe un datacard care poate fi consultat în timp ce te recuperezi. Oricum, când am intrat în atmosferă am simțit cum vă încleştați tu şi Kun. Forța era în fierbere.

— Şi totuşi ai venit?

— Îți eram datoare. Acum suntem chit.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am râs cât de mult am putut.

— Dacă aşa îți plăteşti datoriile, atunci mai bine prind eu sfere telecomandate în locul tău în orice zi.

— Dar nu astăzi. Ea se întinse şi îmi luă mâna stângă. Îți voi lega comenzile navei de a mea şi ne vom întoarce la Marele Templu.

— Bine, să vedem dacă Luke e bine.

Mara se opri o clipă, apoi aprobă din cap.

— E bine, iar ei ştiu că tu eşti rănit şi că te afli pe drum.

M-am rostogolit pe burtă şi m-am ridicat cu ajutorul ei.

— Au reuşit?

— Au reuşit. Exar Kun nu mai există. Mara zâmbi fără menajamente. Se pare că Academia Jedi a scăpat de un Lord Întunecat şi a produs o nouă generație de Jedi.

Capitolul 26

Atacurile lui Exar Kun m-au dat peste cap mai mult decât credeam. Piciorul stâng şi braţul drept îmi erau fracturate, la fel ca şi mâna dreaptă. Îmi fisurasem o jumătate de duzină de coaste şi aveam vânătăi şi plăgi la ficat şi la rinichi. Analizele chimice ale sângelui meu nu mai erau în regulă, iar droidul medical 2-1B care m-a examinat a crezut că mă ejectasem dintr-o navă de vânătoare care se prăbuşise şi că nu mi se deschisese paraşuta.

În realitate, mi-aş fi dorit să mă simt măcar pe jumătate atât de bine.

La întoarcere am fost imediat scufundat în cuva de bacta pe care Tycho o trimisese împreună cu echipa medicală pentru Luke cu doar o săptămână şi jumătate în urmă. Stătusem la viaţa mea, în cuve de bacta, de mai multe ori decât aş fi vrut să mă gândesc la asta, dar asta era pentru prima dată când mă aflam într-una dintre cele de urgenţă. Majoritatea cuvelor sunt tuburi verticale, dar acesta era o cutie orizontală. Trebuia să stau întins acolo, nemişcat, pentru că nu aveam unde să mă duc, iar tratamentul era împărţit în reprize de şase ore, deoarece bacta trebuia golită, filtrată şi înlocuită. Luke m-a vizitat de câteva ori, iar eu am citit datacardul Marei atunci când nu făceam baie în bacta, însă am fost destul de bine scos din joc.

Când am început să-mi revin, Kyp Durron se reîntorsese pe Yavin după ce Han Solo îl adusese ca să-l judece Luke Skywalker pentru crimele sale. Eram din nou în cuvă când a avut loc acest eveniment şi, până când am ieşit, Luke, Kyp şi Cilghal plecaseră de pe Yavin pentru a distruge *Zdrobitorul de Soare* şi a o vindeca pe Mon Mothma de o boală misterioasă.

Tionne făcu tot posibilul să-mi ţină companie după aceea şi să mă pună la curent cu detaliile legate de viaţa de la Academie, dar nu prea eram în apele mele. Rănile fizice pe care mi le făcuse Exar Kun se vindecaseră la timp – dacă aş fi avut acces la tehnicile de vindecare Jedi şi le-aş fi folosit, poate că aş fi fost mai repede în formă, dar asta chiar nu conta. Lovitura pe care o primise mintea mea mă zdruncinase puternic. Ştiam că Exar Kun nu făcuse decât să-mi smulgă fricile din minte şi să mi le arate în toată splendoarea lor oribilă, dar tot trebuia să mă confrunt cu faptul că erau fricile mele, generate de mine şi că era treaba mea să le înving.

Imediat după ce Maestrul Skywalker s-a întors cu Kyp după distrugerea *Zdrobitorului de Soare* şi după ce Kyp s-a vindecat de răni, am cerut să vorbesc cu Luke între patru ochi. Ne-am întâlnit în camera simplă în care locuia. Arăta puţin obosit, dar totuşi era optimist.

— Ce este, Keiran?

M-am sprijinit de tocul uşii cu umărul drept, luând presiunea de pe piciorul stâng.

— Nu mai pot sta aici.

Ridicându-şi privirea din patul în care stătea, Luke s-a uitat prin mine o clipă.

— Nu şi tu.

Nu eram sigur ce voia să spună prin această remarcă. Bănuiam că ar fi putut avea legătură cu Mara Jade şi cu plecarea ei rapidă după ce m-a adus înapoi la Marele Templu. Tionne spusese că Mara se uitase la Luke în timp ce dormea, dar

plecase fără să vorbească cu el. Luke presupusese în mod clar că ea venise pe Yavin când auzise că se îmbolnăvise, iar faptul că descoperise că nu fusese aşa părea să-i fi provocat un oarecare disconfort.

— Nu pot rămâne pentru că sunt lucruri aici care pur şi simplu nu funcționează. Am privit în jos şi am adăugat cu o voce mai joasă. Pentru mine, nu funcționează.

— Lucrurile nu au fost perfecte în niciun caz, dar ăsta nu este un motiv pentru ca să pleci. Luke mă privi încruntat. Mai pot fi îmbunătățiri. Putem îndrepta lucrurile.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că se poate.

— Dă-mi un exemplu.

Am păşit în cameră şi am constatat că ambele mâini mi se strânseseră în pumni.

— Sunt o mulțime de lucruri. Pur şi simplu felul în care conduci acest loc. Dacă nu ar fi fost gândacii, monştrii şi Lorzii Întunecați Sith, acest loc ar fi fost o stațiune de vacanță. Iar eu am avut multe dificultăți în a învăța cum să mănânc mâncare Twi'lek.

Lui Luke îi rămase gura căscată.

— Cum poți să spui asta?

Mi-am bătut sternul cu mâna dreaptă.

— Am mai trecut printr-o academie de antrenament, îți aminteşti? Îmi amintesc că mi-a schimbat radical viața. Tabăra de antrenament te doboară şi te reconstruieşte în persoana pe care o vrea echipa organizației să devii.

Fața Maestrului Jedi se întunecă.

— Nu vreau să produc clone Jedi.

— Nu înțelegi ce vreau să spun. Academiile de pregătire nu scot clone. Ele nu şterg personalitatea elevilor cu care au de-a face, ci doar se asigură că individul este pregătit să facă față tuturor provocărilor pe care le va impune noua lor slujbă. Mi-am întins larg brațele. Deşi am reuşit să ne ocupăm de Exar Kun, am fi putut face lucrurile mai eficient şi mai eficace dacă am fi fost o echipă înainte de asta, nu dacă am fi devenit una din cauza lui.

Luke închise ochii pentru o secundă, apoi dădu din cap.

— Înțeleg ceea ce îmi spui. Cu siguranță există loc pentru schimbare. Pot să iau ca model Academia CorSec şi să văd dacă sunt lucruri pe care trebuie să le adaptăm. Mă poți ajuta să fac asta.

— Poți pune instructori de antrenament din Forțele Armate ale Noii Republici să facă acest gen de lucruri. Am ezitat o clipă, apoi am privit în jos, spre podea. Adevărul este că nu pot rămâne aici cu Kyp.

— S-a schimbat, Keiran, s-a schimbat foarte mult.

— Nu mă îndoiesc de asta. Uciderea a miliarde de ființe îi face asta unui om. Ochii mei s-au îngustat când am privit în sus. Ştiu că Noua Republică ți l-a predat pentru a fi judecat şi că a trecut un fel de test...

— Da. L-am dus la templul lui Exar Kun...

— Cum ai făcut asta? Am rămas cu gura căscată. L-ai dus înapoi în fortăreața Sith?

Luke încuviință calm din cap.

— În acel domeniu al răului a reuşit să se confrunte cu partea lui întunecată.

A reuşit să-şi lase trecutul în urmă.
— Şi asta e *tot*?!
— Nu, s-a ispăşit mai departe, ajutând la distrugerea *Zdrobitorului de Soare*. Faţa lui Luke se ascuţi. Aproape că a murit făcând asta.
Am luat un scaun de lângă biroul lui Luke şi m-am lăsat pe el.
— Sunt sigur că a fost chinuitor pentru el, dar mi-e greu să cred că cineva care a distrus sisteme stelare poate fi numit Cavaler Jedi şi să fie dat ca exemplu pentru fiinţele din Noua Republică.
Luke încremeni.
— Nu crezi că ar putea fi răscumpărat? Nu crezi că este posibil ca fiinţele să-şi înveţe lecţiile şi să se abţină de la rău în viitor?
— Sigur. Am crezut asta despre mulţi dintre criminalii pe care i-am arestat când eram în CorSec, dar asta nu înseamnă că sunt de părere că ar trebui să fie eliberaţi de pe Kessel înainte de a-şi ispăşi pedeapsa.
— Compasiunea este punctul forte al unui Jedi.
— Şi cât de compătimitor este pentru prietenii şi rudele victimelor lui Kyp să îl vadă pe acesta liber şi *preamărit*?
Maestrul Jedi mă privea precaut.
— Sângele a milioane de fiinţe este şi pe mâinile mele. Echipajul de pe *Steaua Morţii*. Cei ucişi în timp ce îl serveam pe Împăratul renăscut.
M-am lăsat în faţă, sprijinindu-mi coatele pe genunchi.
— *Steaua Morţii* a fost o instalaţie militară şi de atac, pur şi simplu. În timp ce îl slujeai pe Împărat, da, au murit fiinţe – dar ai sabotat efortul Imperial, salvând vieţile a mult mai mulţi decât ai ucis. Într-o vreme în care toate alegerile sunt rele, alegerea răului cel mai mic este o virtute.
Am făcut o pauză pentru un moment.
— Pedeapsa pentru o crimă serveşte unei multitudini de scopuri. Demonstrează că există o consecinţă pentru încălcarea acelui contract social care ne leagă pe toţi. Serveşte drept factor de descurajare pentru alţii care se gândesc să comită astfel de acte. În cele din urmă, şi cel mai important aspect aici, este că aplicarea unei pedepse juste stabileşte şi susţine autoritatea morală a unui grup. Încercarea de a restabili Ordinul Cavalerilor Jedi... acest lucru este important.
Luke clătină din cap.
— Şi cred că este la fel de important să arătăm că răul poate fi iertat, că se pot face amendamente. Cred că trebuie să îţi aminteşti, de asemenea, că Kyp se afla sub controlul lui Exar Kun când a comis crimele.
Am clătinat din cap.
— Eu nu cred asta. Sub *influenţa* lui, poate, dar nu sub *controlul* lui.
— Cum poţi spune asta?
— E simplu. M-am uitat direct la Luke. Dacă Kyp ar fi fost sub controlul lui Exar Kun, tu ai fi fost mort.
— Ce?
— Gândeşte-te la asta, Maestre Skywalker. Kun îl foloseşte pe Kyp ca să te scoată cu forţa din corpul tău, apoi îşi petrece următoarele zece zile încercând să convingă pe altcineva să te ucidă? Se foloseşte de monştrii antici şi de sărmanul Streen pentru a-şi face treaba, când tot ce trebuia să facă era să-l pună pe Kyp să-ţi lege trupul de *Zdrobitorul de Soare* şi să zboare în spaţiu. Sau, ca să fie mai simplu,

deşi mai dur, Kyp putea coborî *Zdrobitorul de Soare* pe corpul tău inconştient. De ce nu s-a întâmplat asta? Pentru că nu a *vrut* Kyp să te ucidă. Nu erai duşmanul *lui*, ci doar al lui Exar Kun. Kyp nu te-ar fi atacat, cu excepția cazului în care l-ai fi împiedicat să scoată *Zdrobitorul de Soare* şi să-i ucidă pe Imperiali.

— Nu, asta nu este posibil. Luke se ridică în picioare şi începu să se plimbe pe lângă patul său, apoi se uită la mine. Cred că timpul petrecut în CorSec te-a făcut prea suspicios. Te gândeşti prea mult la chestiile astea.

— Oh? Mi-am ridicat capul şi am simțit cum începea să crească furia în mine. Cred că, uneori, tu nu gândeşti *suficient*, Maestre Skywalker.

Asta îl blocă.

— Serios? Ochii lui albaştri deveniseră la fel de glaciali ca şi tonul vocii lui. Ai vrea să mă lămureşti?

M-am lăsat în spate şi mi-am ridicat mâinile.

— Nu vrei să fac asta.

Luke dădu din cap şi îşi deschise mâinile spre mine.

— Nu, te rog, fă-o.

— Tu eşti Maestrul Jedi. Ştii mai bine decât mine ce faci.

Expresia lui Luke se înăspri.

— Spune-mi ce crezi, spune-mi unde crezi că greşesc.

— Bine. Făcându-mi curaj, mi-am păstrat fața impasibilă şi vocea egală. Obi-Wan Kenobi şi Yoda ştiau amândoi că tatăl tău fusese Anakin Skywalker şi că devenise Darth Vader. Tu şi sora ta ați fost separați la naştere şi ascunşi de el pentru a vă ține în siguranță, corect?

Luke încuviință din cap.

— Atunci cum se face că ai fost dus să trăieşti pe Tatooine? Era lumea natală a lui Obi-Wan Kenobi? Ți s-a permis să trăieşti sub numele de Skywalker. Se aşteptau oare ca agenții lui Vader să treacă cu vederea o asemenea referință? Şi nu încercai cumva să te înscrii la Academia Imperială de pe Carida? Nu ar fi observat agenții lui Vader acel nume pe cererea ta de înscriere?

Luke se concentră distant.

— Încerci să spui că mă foloseau ca momeală pentru a-l atrage pe Vader într-o capcană unde Obi-Wan să îl poată înfrunta?

— Nu ştiu, dar dintr-un *anumit punct de vedere*, ai putea părea că acesta este adevărul, nu-i aşa? Sau ar putea fi ceva la fel de inofensiv cum ar fi să vrea ca tu să creşti cu numele Skywalker pentru a-ți oferi o motivație mai mare de a dori să-l răscumperi. Şi ar fi putut să te fi ținut pe Tatooine, astfel încât să existe un motiv logic pentru ca urmele prezenței lui Obi-Wan să fie depistate acolo, în cazul în care încercările tutorelui tău de a se ține ascuns ar fi eşuat cumva. L-am privit cu atenție. Cred, totuşi, că educația ta ți-a direcționat gândirea pe anumite căi, la fel cum bănuieşti că pregătirea mea a reuşit să facă cu mine.

— Cum ar fi?

— Tu vezi totul în alb şi negru – absoluturi clar definite. Cred că, indiferent ce au intenționat la început, Obi-Wan şi Yoda au hotărât că trebuie să te transforme într-o armă pe care să o poată folosi împotriva lui Vader şi a Împăratului. De ce nu ți-au spus că Vader era tatăl tău? Ştiau că, în postura de orfan, voiai să ştii cine este tatăl tău. Nu te-au lăsat să-l vezi în acest fel pentru a nu fi vulnerabil. Când ți-a spus el cine este, le-a zădărnicit strategia, dar fără a se baza pe puterea ta. Ai văzut în

mărturisirea lui un strigăt ascuns de ajutor, o încercare de salvare. Din ceea ce ai spus, mentorii tăi s-au îndoit de asta, la fel ca şi Împăratul. I-ai păcălit pe toți şi ai reuşit. Acum ai transformat acest succes într-o validare a tot ceea ce ai fost învățat, chiar dacă ceea ce ai învățat nu susține rezultatele pe care le-ai obținut.

Luke se holbă la mine.

— Nu crezi că există doar lumină şi întuneric? Dacă pleci de aici cu acest gând în minte, vei fi vulnerabil în fața părții întunecate. Vei fi sedus de aceasta.

Am scuturat încet din cap.

— Nu am de ce să mă tem de partea întunecată.

Vocea lui Luke deveni rece.

— Atunci, eşti ca şi pierdut în fața ei. Nu ştii nimic despre puterea ei, despre atracția ei. Nu ştii nimic despre tentațiile ei.

M-am ridicat brusc în picioare, răsturnându-mi scaunul pe spate şi am îndreptat un deget spre pieptul lui.

— Nu, Maestre Skywalker, tu nu ştii nimic din ceea ce am trăit în viața mea. Am fost ochi în ochi cu partea întunecată mai mult decât vei şti tu vreodată. Tu stai deoparte şi vezi binele şi răul la o scară mare şi cosmică, dar eu am fost chiar acolo jos, chiar în punctul în care lumina se întâlneşte cu întunericul. Cunosc acea graniță îndeaproape şi, deşi am călcat pe linia de demarcație, nu m-am abătut nici măcar un micron peste ea.

Am încercat să-mi stăpânesc furia, dar mi-a fost foarte greu.

— Am fost chemat la o altercație domestică şi am intrat într-un apartament în care femeia din casă zăcea întinsă pe podea, într-o baltă de sânge şi vomă. Avea nasul pulverizat. Ochii ei au fost învinețiți şi de asemenea erau tumefiați. Gâtul ei prezenta vânătăi care indicau o mână şi degete, iar vânătăi estompate îi acopereau restul corpului. Deasupra ei stăteau doi copilaşi cu ochii în lacrimi, de vârsta nepoatei şi nepotului tău. Iar întins pe canapeaua aflată la o cameră distanță, se afla soțul ei cu ochii lucioşi, cu pumnii încă învinețiți şi însângerați de la bătaie, cu hainele stropite cu sângele ei. Sforăitul lui era suficient pentru a acoperi suspinele ei. Am văzut asta şi am simțit în fiecare fibră a ființei mele dorința de a-i da acelui animal cea mai grosolană trezire pe care a avut-o vreodată. Am vrut să-l bat atât de tare încât să arate ca o jucărie de mestecat a unui rancor, dar nu am făcut-o. M-am retras.

Am continuat.

— Am intrat într-un depozit şi am arestat un Lord al mirodeniilor în biroul său. Acesta a deschis o valiză şi avea în ea peste un milion de credite. Un milion... mai mulți bani decât voi vedea vreodată în viața mea. *Erau ai mei*, spunea el, dacă îi luam şi plecam. *Nimeni nu va şti niciodată*. Mi-am îngustat ochii. Dar aş fi ştiut eu, şi nu am făcut-o.

Luke începu să spună ceva, dar i-am tăiat vorba cu un gest din mână.

— Tatăl meu a murit în brațele mele, cu viața scurgându-se din el. Nu am avut parte de un rămas bun. Nu am avut ocazia să-i spun că-l iubesc. A trebuit să-l țin în brațe, simțind cum i se stinge viața, sperând la un răspuns, la ceva care să mă facă să ştiu că nu l-am dezamăgit, şi nu l-am primit. Am plecat şi l-am găsit pe nenorocitul de vânător de recompense care mi-a ucis tatăl şi l-am arestat. Nu ar fi existat nicio persoană în CorSec care să fi murmurat în semn de protest dacă l-aş fi împuşcat în timp ce se *opunea arestării*. L-aş fi putut duce pe Bossk în zona principală din CorSec, chiar acolo, în hol, şi i-aş fi zburat capul în fața a sute de

martori, iar toți ar fi spus că prizonierul *încercase să scape* şi că era o amenințare pentru ceilalți. Aş fi putut să-l omor, aş fi putut să-mi răzbun tatăl, dar nu am făcut-o. Iar când ofițerul nostru Imperial de legătură i-a dat drumul lui Bossk, nu i-am vânat pe niciunul dintre ei. M-am bătut din nou pe stern. Nu ştiu dacă tu crezi că asta mă face slab sau doar prost. Poate că, nevrând să mă răzbun, nu pot fi genul de Jedi pe care îl vrei, poate că, prin faptul că nu m-am complăcut în partea întunecată şi nu m-am întors, nu poți fi sigur de mine. Nu ştiu, însă nu-mi spune că nu cunosc partea întunecată, că nu-i cunosc tentațiile. Am fost acolo şi i-am întors spatele.

Luke părea să aibă o față cenuşie, apoi şi-a îndepărtat privirea de la mine.

— Nu cred că eşti slab sau prost. Cred că vei fi un bun Cavaler Jedi. Ezită o clipă, apoi continuă. Mă îngrijorează, totuşi, faptul că tu crezi că sunt un idiot incompetent. Nu-ți place cum conduc Academia, alegerile mele cu privire la ceilalți studenți şi viziunea mea despre modul în care funcționează universul.

Am scuturat încet din cap.

— Nu, pur şi simplu nu cred că aceste lucruri funcționează pentru mine. Sunt câteva puncte aici. Ai fost antrenat pentru a fi Cavaler Jedi şi ai devenit Maestru Jedi. Accept asta şi te respect pentru toate cele prin care ai trecut şi pe care le-ai învățat. Ceea ce ai făcut tu, eu nu aş putea face niciodată.

Mi-am îndulcit tonul când mi-am dat seama că mă năpusteam asupra lui în timp ce se afla într-un moment de cumpănă. Deşi avea probleme cu Academia, el nu merita să fie muştruluit.

— În ciuda tuturor acestor lucruri, nu există nicio garanție că vei fi un as în materie de predare, mai ales la prima experiență. Acestea fiind spuse, ai făcut o treabă bună cu majoritatea elevilor. Chiar şi dacă ne pui la socoteală pe Gantoris, pe mine, pe Mara, pe Cilghal şi pe Kyp, prima ta clasă are doar trei eşecuri din cincisprezece. Asta înseamnă o rată de eşec de doar 20%, şi nu cred că Mara a fost un eşec. Şi nici eu. În ceea ce priveşte ce am spus eu, este doar o părere. Aşa cum spuneam în CorSec, dacă un tip te numeşte Hutt, ignoră-l. Dacă un al doilea te numeşte Hutt, începi să te întrebi. Dacă un al treilea te numeşte Hutt, cumpără o găleată de salivă şi începe să faci rezerve de mirodenii.

Maestrul Jedi zâmbi pentru o secundă.

— Chiar ai de gând să pleci?

— Trebuie să plec. Am închis ochii pentru o secundă, apoi i-am deschis din nou. Tu mi-ai spus, Tionne mi-a spus şi chiar şi Holocronul mi-a spus despre cum tradiția Jedi Corelliană era diferită de alte tradiții. Noi avem creditele Jedi şi am avut tendința de a rămâne mai mult în sistemul nostru natal. M-ai invitat aici pentru a aduce cu mine o parte din această tradiție, deşi nu o urmez cu adevărat decât dacă plec şi descopăr eu însumi mai multe despre ea.

Luke dădu încet din cap.

— Sunt în continuare îngrijorat de tine şi de evoluția ta. Sunt lucruri, în viitor, provocări cu care te vei confrunta...

— Ştiu. Am ridicat din umeri. Nu pot decât să le înfrunt aşa cum le găsesc.

El suspină.

— Ei bine, ai ceva timp să te mai gândeşti. Va dura ceva timp până când va veni o navă care să te ia de aici.

— Am Headhunterul Marei.

Luke se încruntă.

— Credeam că motivatorul hiperpropulsorului a fost distrus.

— Aşa e.
Înainte să-mi termin această explicație, R2 intră în camera lui Luke, țipând frenetic. Luke se ghemui în fața droidului.
— Ce este, R2? Ce s-a întâmplat?
Afişajul holografic al droidului străluci. Plutind în spațiul dintre noi, am văzut imaginea unui Distrugător Imperial pe orbită deasupra Academiei.
Maestrul Jedi oftă.
— Acum ce mai este?
L-am bătut pe umăr.
— Eu nu mi-aş face prea multe griji, Maestre Skywalker.
— Un Distrugător Imperial apare aici şi nu ar trebui să ne îngrijorăm?
— Nu, am spus, lăsând un zâmbet să-mi crească pe față, ăsta e chiar mijlocul meu de transport.

Capitolul 27

De la o distanță suficient de mare, *Întreprinderea Rătăcitoare* arăta ca un Distrugător Imperial. Nu se putea confunda forma asemănătoare cu cea a unui pumnal sau puntea de comandă înaltă. Culoarea albă ca osul şi mărimea navei invocau amintiri din zilele în care Imperiul, din nevoia de disciplină, trimitea adesea astfel de nave pentru a pedepsi lumile care adăposteau Rebeli. Era cu adevărat o priveliște de admirat şi una de care aş fi fugit cât mai repede posibil dacă nu aş fi ştiut ce era cu adevărat *Întreprinderea Rătăcitoare*.

Am îndreptat Headhunterul în sus şi într-o buclă spre mijlocul Distrugătorului Imperial. Dotarea normală cu armament fusese redusă, lăsându-i doar două raze tractoare, zece tunuri ionice şi zece baterii grele de turbolasere. Această cantitate de putere de foc permitea navei să fie bine apărată, deşi, în timp ce făceam o survolare, am observat că unele dintre bateriile de lasere nu reuşeau să mă urmărească prea bine şi cel puțin una se blocă la mijloc în timp ce îmi urmărea zborul.

Ajungând deasupra, am rotit Headhunterul şi am redus accelerația. Am apelat unitatea de comunicații.

— Aici Headhunter 079, cer permisiunea de a intra şi ateriza.

— 079, aici este controlul navei *Întreprinderea Rătăcitoare*. Vă rugăm să precizați care este obiectul vizitei dumneavoastră.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Spuneți-i lui Booster Terrik să mă lase să aterizez nava de vânătoare pe nava lui, altfel va rămâne fără mai mult de trei baterii de turbolaser.

Tăcerea domni pe canalul de comunicații pentru o clipă, apoi vocea controlorului reveni cu un grad de oboseală în ea.

— 079, aveți permisiunea de a ateriza în hangarul de andocare 1127. Asigură-te că armele tale sunt dezactivate.

— Poftim?

— Acesta este mesajul, 079.

— Am înțeles.

Am dus Headhunterul spre cala de intrare şi am pornit repulsoarele. Am redus viteza la 10% şi am dus încet nava de luptă în hangarul de andocare. Hangarul 1127 era amplasat în spatele unui perete de separare şi m-ar fi obligat să fac o plimbare lungă în jurul calei pentru a ajunge la biroul lui Booster. *Dacă ar fi ştiut că mi-am fracturat piciorul, m-ar fi parcat în cala de gunoi şi aş fi mers şi mai mult.*

Pe măsură ce mă apropiam de locul meu de parcare, singurul lucru neobişnuit pe care l-am observat a fost că nicio altă navă nu era parcată în apropierea mea, iar puținele ființe din cală se îndepărtau în fugă. I-am ignorat – nimeni nu voia să fie prins sub jeturile de refulare ale motoarelor. M-am concentrat să las nava jos cu uşurință, ceea ce am şi făcut – nedându-i lui Booster vreun motiv să se plângă că i-am zgâriat prețioasa punte. Am procedat rapid la oprirea motoarelor şi am introdus o parolă de securitate pentru repornirea lor. Nu ar fi împiedicat pe nimeni să fure nava, dar i-ar fi putut încetini. Am zâmbit şi am tastat un mesaj pe ecranul de aprindere.

Acest Headhunter este proprietatea Marei Jade. Oricine e atât de nebun încât să

îl fure acum îşi va merita pedeapsa.

Am deschis trapa cabinei de pilotaj, moment în care am sesizat ceva mai degrabă ieşit din comun. Personalul de securitate al lui Booster purta uniforme în stilul Imperial, dar aveau o culoare verde deschis pe corpurile tunicilor, mâneci de un galben intens, pantaloni de un galben viu şi şepci verzi cu nasturi galbeni. Efectul era un pic tulburător, mai ales cu o asemenea mulțime în preajma navei. Blasterele lor, care nu erau nici pe departe la fel de colorate ca uniformele lor, erau toate îndreptate în direcția mea. Un Weequay a cărui față părea făcută din ceramică scorojită mi-a făcut semn să ies din Headhunter. Când m-am ridicat şi sabia mea a apărut la vedere, jumătate dintre gărzi se lăsară în genunchi, în timp ce ceilalți se mutară în spatele unui adăpost la îndemână. M-am uitat în jur la duzina de persoane şi am clătinat din cap.

— Nu caut probleme.

Pentru prima dată mi-am dorit cu adevărat să fi avut abilități în domeniul levitației Jedi, pentru că încercarea de a ieşi dintr-o navă de luptă care se afla la o distanță de trei metri de punte în timp ce aveam mâinile în aer nu era un lucru uşor de făcut. Aş fi sărit pur şi simplu, dar piciorul meu stâng încă nu era la sută la sută şi nu voiam să şchiopătez prin *Întreprinderea Rătăcitoare*. Până la urmă am sfârşit prin a mă aşeza pe o parte a cabinei de pilotaj şi am alunecat spre podea, sprijinindu-mi greutatea mai ales pe piciorul drept.

Weequayul m-a înțepat în spate cu un baston care, mi-am imaginat, putea să-mi provoace o descărcare urâtă dacă apăsa butonul roşu de lângă degetul mare.

— Şeful Booster vrea să te vadă.

— Bine, şi eu vreau să-l văd.

— Predă sabia.

M-am întors încet pe călcâie şi m-am oprit cu fața la el, pregătindu-mă.

— Nu se va întâmpla, sfert de creier.

M-a împuns din nou cu bastonul şi apoi apăsă butonul. Am simțit furnicătura electricității, dar am absorbit-o pur şi simplu. Am zâmbit în timp ce făceam asta.

— Celulele de energie sunt moarte. Serios. Nu simt nimic.

Weequay apăsă din nou pe buton, dar zâmbetul meu nu dispăru. Am scurs energia în punte, ceea ce ridică blana de pe capul unui Bothan care trecea pe acolo, dar niciuna dintre gărzi nu păru să observe. Weequayul se uită la bastonul paralizant ca şi cum l-ar fi trădat, apoi îşi lipi mâna liberă de vârf şi apăsă butonul.

Am smuls bastonul din aer înainte ca acesta să atingă podeaua şi am privit dincolo de forma contorsionată a Weequayului. Am răsucit bastonul şi i-am oferit mânerul unui alt gardian.

— În mod clar, este defect. Acum, dacă vrei să mă duci la Booster…

M-am întors pentru a mă îndrepta spre biroul acestuia, când am descoperit că persoana pentru care venisem aici se îndrepta spre mine. Acest aspect nu ar fi fost un lucru rău, dar pielea feței lui Booster era la fel de roşie ca ochiul său stâng artificial. M-a apucat cu mâinile lui mari de costumul meu de zbor verde, m-a ridicat de pe punte şi m-a trântit de un perete despărțitor.

— Unde e fiica mea? Părul lui alb, scurt şi ciufulit, şi barba lui de țap pe care se obişnuise să o poarte îl făceau să semene cu mine mai mult decât aş fi vrut să mă gândesc. Ce ai făcut cu Mirax?

Am gemut, mai puțin din cauza impactului, cât din cauza furiei pur şi simplu din cuvintele lui.

— Lasă-mă să-ți explic.

M-a împins din nou în perete.

— Crezi că eşti atât de convingător, CorSec?

Booster m-a eliberat şi am căzut pe podea. Se uită la gărzile sale şi dădu din cap.

— Fyg şi Kruqr, escortați-l în biroul meu. *Acum.*

Un alt Weequay şi un umanoid destul de sfrijit m-au apucat de brațe, m-au ridicat brusc în picioare şi împreună cu un Rybet m-au condus în camera de gardă pe care Booster o folosea ca birou în acel doc. Mi s-a părut ciudat să fiu condus la biroul lui în acelaşi mod în care cărasem atâția prizonieri la vremea mea. Ştiam că, fără să folosesc tehnici Jedi, puteam să le rup strânsoarea şi să scap de ei. Din cauza modului nedemn de a fi târât aşa, aproape că m-am gândit să evadez. Însă nu am făcut-o, pentru că mi-am dat seama că nu avea niciun rost. Da, poate că mă simțeam jenat că eram bruscat astfel, dar mai conta? Merita oare mândria mea să rănesc pe cineva? Nu.

Oricum mă conduceau acolo unde voiam să ajung. Ce credeau ei sau oricine altcineva despre mine era cu adevărat irelevant.

Am zâmbit. *O parte din antrenamentul Jedi îşi face efectul.*

Revenind la normal, am studiat împrejurimile. Cala de andocare avea suficient spațiu pentru nave şi o capacitate adecvată. Vechile rasteluri de lansare a navelor de luptă TIE încă mai aveau câteva TIE-uri în ele, dar multe dintre ele aveau componente lipsă. Alte nave mai mici fuseseră dotate cu coliere de suspensie neobişnuite care le permiteau să atârne şi ele de rasteluri.

În acest fel, Booster reuşise să bage mult mai multe nave în cala sa.

Marea majoritate a navelor din hangarul de andocare erau cargoboturi, deşi puține erau la fel de mari ca *Pulsar Skate* sau *Şoimul Mileniului*. Oricum, majoritatea navelor de asemenea dimensiuni nu-şi puteau permite un spațiu de andocare pe *Întreprinderea Rătăcitoare*. Navele prezente erau cele ale contrabandiştilor care se ocupau cu obiecte rare, exotice şi cu prețuri ridicate, sau ale bogaților trândavi care considerau că a fi pe *Întreprinderea Rătăcitoare* era ceva palpitant. Cele mai multe dintre navele care aduceau mărfuri pentru comerț şi transbordare pe *Întreprinderea Rătăcitoare* doar îşi descărcau bunurile într-una dintre calele de aprovizionare şi lăsau un membru al echipajului sau un agent la bordul navei pentru a se ocupa de tranzacții.

Băieții lui Booster m-au dus în biroul său, m-au aruncat înăuntru, apoi au închis uşa. A trebuit să apăs pe un întrerupător pentru a aprinde lumina şi când am făcut-o, m-am cutremurat. Dezordinea umplea încăperea – cutii de duraplast crăpate, din care se scurgeau fluide roşii şi vâscoase, grămezi de datacarduri sprijinite precar una de alta, scaune pline de haine aruncate, iar în colț se afla un droid 3PO dezactivat, împodobit cu o duzină de centuri de arme cu blastere în tocuri. Biroul lui Booster domina încăperea şi părea îngrijit în comparație cu restul. Toate datacardurile, datapadurile, cablurile şi alte mărunțişuri fuseseră îndepărtate într-un colț, exceptând un mic cub care proiecta diverse holograme ale lui Mirax.

Am mutat lucrurile de pe scaunul din fața biroului pe podea şi m-am aşezat, privind displayul în continuă schimbare. Cu toate că Booster ar fi negat că ar avea un singur os sentimental în corp, cubul videoproiector aranja imaginile după cronologie şi subiect. Apăreau intermitent la fiecare zece secunde sau cam aşa ceva.

Afişajul părea să urmeze o temă, cum ar fi imagini cu Mirax lucrând la *Skate*, apoi să se deplaseze de-a lungul vieții ei, înainte şi înapoi, până când se declanşa din nou pe o tangență tematică. Se țesea o pânză a vieții ei – o pânză în care mă simțeam pe deplin prins.

Urmărind afişajul, mi-am dat seama că distanțarea pe care o simțisem înainte, când ea dispăruse, se estompase în cele din urmă. *Orbirea fulgerătoare* pe care o diagnosticase Luke se atenuase, şi poate că aş fi observat-o mai devreme, însă pe Yavin 4 aveam atât de puține lucruri care să-mi amintească de ea. Probabil că era la fel de bine că această îndepărtare a existat în timp ce îmi începeam antrenamentul, pentru că nu aş fi reuşit să obțin nimic dacă aş fi fost distras.

Acum, însă, privind imaginile, toată greutatea dispariției ei se prăbuşi peste mine. Îi simțisem prezența în acea noapte în grotă, iar Exar Kun mi-o arătase, dar ştiam că nu puteam avea încredere în ceea ce văzusem prin puterea lui. Faptul că o simțisem atunci când ne-a condus Luke într-o călătorie prin univers m-a ajutat să mă consolez, dar acum îmi dădeam seama cât de singur mă simțeam.

Şi cât de singură trebuie să se simtă şi ea. Era acolo, undeva, aşteptând ca eu să o găsesc şi să o ajut, iar eu nu făcusem nimic. Am suspinat. *Poate că Booster ar fi trebuit să mă izbească şi mai tare de perete.*

Uşa de la birou se deschise şi intră Booster. Se uită lung la mine, apoi se aşeză la birou. Focul ardea în ochiul lui căprui la fel de puternic ca în cel electronic. M-a privit, apoi a dat încet din cap în timp ce-şi apăsa mâinile pe partea de sus a biroului.

Ca un arbitru mut, Mirax dansa de la o imagine la alta între noi.

— De dragul ei, nu-ți voi smulge capul, CorSec. Îşi ținea vocea joasă şi abia se controla. De cât timp a dispărut?

Am înghițit în sec.

— De zece săptămâni.

— Zece săptămâni! Pumnul lui drept izbi biroul, făcând holocubul să ricoşeze şi datacardurile să se unduiască precum dalele desprinse într-un cutremur de pământ. Îşi reveni şi îşi deschise încet mâna. Zece săptămâni, şi nu ai venit la mine să-mi spui.

M-am liniştit, abia reuşind să-mi stăpânesc bătăile inimii.

Gura îmi era uscată şi aveam un gust de parcă aş fi lins o bantha.

— În primul rând, am ştiut atunci şi ştiu şi acum că fiica ta este în viață. Consultându-mă cu mai multe persoane, s-a stabilit că cel mai bine ar fi să nu se afle despre dispariția ei.

Booster îşi arcui o sprânceană palidă.

— S-a stabilit? De către cine? Ce laş a decis că nu trebuie să ştiu că fetița mea a dispărut?

Mi-am ridicat bărbia.

— Eu am luat această decizie, Booster.

— Ai făcut-o, CorSec? Tu ai făcut-o? Booster se lăsă în spate. Nu cumva Generalul tău Cracken? Nu Luke Skywalker al tău? Nu Wedge? Tu ai făcut-o?

Am aprobat din cap.

— Le-am cântărit punctele de vedere. Am trecut în revistă scenariile pe care le-au sugerat şi cum să gestionez cel mai bine situația, apoi am luat decizia.

— Deci îți asumi întreaga responsabilitate pentru asta? Puteam să aud în vocea lui că îmi întinde o capcană. Îți asumi întreaga responsabilitate pentru orice i

s-ar întâmpla?

— Da.

Booster ezită, apoi zâmbi cu răceală.

— Cred că vei descoperi că nu prea îți pasă de consecințele acțiunilor tale.

Ceva mi s-a părut ciudat la Booster în acel moment. Reuşise să arunce în totalitate şi direct vina pe mine, ceea ce însemna că ar fi trebuit să-şi descarce toată furia şi frustrarea pe mine, dar nu o făcea. Mă identificase ca țintă şi mă avea în vizor, dar se abținea. *De ce?* Apoi răspunsul m-a izbit şi m-am aplecat în față.

— Accept consecințele acțiunilor mele şi vrei să ştii de ce? Pentru că Mirax este soția *mea*. Jurămintele noastre fac ca viața, fericirea şi siguranța ei să fie responsabilitatea mea, iar eu am făcut tot ce am putut pentru a mă achita de această responsabilitate. Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât să fi plecat imediat după ea, dar nu aveam unde să mă duc, nu aveam ce să fac. Generalul Cracken şi agenții lui erau în impas, la fel ca mine. Tot ce ştiam era că fiica ta trăia şi, atâta timp cât trăia, puteam să iau măsurile necesare pentru a o salva.

Expresia lui Booster se înăspri în fața provocării din cuvintele mele.

— Poate că tu o consideri soția ta, dar este fiica mea, carnea şi sângele meu, ceea ce mă face la fel de responsabil pentru ea ca şi tine, CorSec. Nu încerca să-mi furi această parte din viață aşa cum tatăl tău mi-a furat cinci ani. Dacă o vei face, vei regreta.

— Poate, dar nu în modul în care crezi tu că o voi face. Mi-am îngustat ochii. Iar în ceea ce priveşte responsabilitatea ta pentru Mirax, tocmai mi-am amintit ceva. În ultimele zece săptămâni, nu ai încercat niciodată să-mi trimiți vreun mesaj în care să mă întrebi de Mirax. Nici măcar lui Wedge nu i-ai trimis vreun mesaj despre ea.

M-am ridicat şi m-am aplecat în față pe biroul lui.

— Toată grija pe care ai arătat-o pentru ea a fost de la nava mea până aici, în acest birou. Şi asta îmi spune un singur lucru, Booster: ştiai deja! Ai ştiut tot timpul că ea lucra pentru Cracken pentru a-i urmări pe *Invidioşi*, nu-i aşa? Probabil că a operat de aici, folosind nava ta, *Întreprinderea Rătăcitoare*, ca bază de operațiuni.

Booster râse încet.

— Văd că sângele Horn îți curge puternic în vene. Foarte bine.

Recunoaşterea lui dezinvoltă m-a uimit. Mă înşfăcase, mă trântise de un perete şi mă acuzase de faptul că i-am abandonat fiica la orice soartă pe care duşmanii ei o aveau în vedere pentru ea. O parte din mine voia să sară peste birou şi să-l pocnească, în timp ce o altă parte voia să-mi alimentez furia prin Forță şi să-l trântesc de perete.

Niciuna dintre aceste părți nu a învins în războiul pentru control.

— M-ai caftit doar ca să te distrezi?

Booster clătină solemn din cap.

— Când mi-am dat seama că Mirax lipseşte şi am auzit că ai fost plecat să te dedici *jocurilor Jedi*, am fost suficient de furios încât să vin aici, pe Yavin, şi să te bat până la mai puțin de un micron de viață. O mare parte din mine este în continuare dornică, dar îl respect pe tatăl tău suficient de mult încât să cred că nu ai abandona-o pe Mirax. Chiar acum, punându-te în situația asta, ți-am dat şansa de a da vina pe alții pentru acțiunile tale. Nu ai făcut-o. Trebuie să admir un om care îşi acceptă responsabilitatea chiar şi atunci când ar putea să-l doară.

M-am îndreptat, încrucişându-mi brațele la piept.

— Şi motivul pentru acest mic test?

— Nu ştiam cât de mult te-a schimbat timpul petrecut acolo jos. Am vrut să mă asigur că încă mai poţi face ceea ce trebuie făcut pentru a o salva pe Mirax.

— Ce?

— Tu nu-ţi aminteşti de Cavalerii Jedi Corellieni, dar eu da. Un pic. Nu eram sigur că un Jedi ar mai avea grijă de fiica mea.

M-am uitat la el cu neîncredere.

— Ceea ce se învaţă la Academie nu-i face pe studenţi mai puţin *umani.*

— Spune-le asta celor de pe Carida.

Ecourile agoniei lor de moarte încă mă străbăteau.

— Ai dreptate.

Booster aprobă din cap.

— De unde ai ştiut că te testez?

— Atitudinea şi ceea ce am simţit la tine. Satisfacţie îngâmfată. Am ridicat din umeri. De asemenea, l-ai menţionat pe Generalul Cracken şi nu puteai să ştii motivul pentru care aş fi vorbit cu el decât dacă ştiai că Mirax lucra cu el. Din moment ce eu nu ştiusem asta şi din moment ce ea nu i se destăinuise lui Wedge, am presupus că ţi s-a destăinuit ţie. Probabil că i-ai învineţit urechile lui Cracken când ai aflat că a dispărut.

Booster zâmbi ca o wampa care adulmecă un tauntaun.

— I-am spus că am descoperit o rezervă importantă de arme pe care să le pun pe monstrul ăsta de navă înainte ca eu însumi să plec la vânătoare după Mirax.

Un Distrugător Imperial asemenea *Întreprinderii Rătăcitoare*, complet înarmat, era unul dintre coşmarurile recurente ale Generalului Cracken, mai ales cu Booster la cârmă.

— Ai obţinut ceva util de la el?

— Nu prea multe. Booster se încruntă. Ştiu că galaxia este un loc mare, dar nu se poate să fi dispărut atât de complet.

— Nu a dispărut.

— Ce vrei să spui?

— O femeie pe nume Mara Jade…

— Asociata lui Karrde?

Am dat din cap şi m-am aşezat la loc.

— Chiar ea. Mi-a spus că a primit informaţii de la un dealer de proprietăţi rare de pe Nal Hutta cu privire la o afacere legată de un obiect pe care îl ţinea pentru Mirax. Mirax cumpărase o opţiune de achiziţionare a obiectului şi se presupunea că trebuia să îl ridice în termen de câteva zile de la momentul dispariţiei ei. Pare a fi o afacere legitimă pe care ea ar fi pus-o la cale pentru a-şi întări acoperirea atunci când îi căuta pe *Invidioşi.*

Booster zâmbi.

— O parte din echipajele *Invidioşilor* operează în afara Nal Huttei, sau cel puţin aşa era. Multe dintre ele s-au relocat în ultimele două luni.

— Pentru că prezenţa lui Mirax a fost o confirmare a faptului că Noua Republică căuta în acea zonă.

Bărbatul mai în vârstă îşi mângâie barba de ţap.

— Este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a începe. Vom fi pe drum într-o oră.

— Nu.

Booster mă privi încruntat.

— Nu? Avem prima pistă care a apărut şi nu vrei să o urmăreşti?

— Vreau să o urmăresc, da, şi să urmăresc indiciul mai important. Mi-am strâns degetele arătătoare şi mi le-am apăsat pe mustață. Mirax este detectată pe Nal Hutta, capturată şi echipajele *Invidioşilor* de acolo se împrăştie. Acest lucru stabileşte cu fermitate o legătură între capturarea ei şi *Invidioşi*; şi sugerează, de asemenea, că este reținută pentru a mă împiedica să fac ceva necugetat.

— Tu nu vei face nimic, voi face eu.

Am clătinat din cap cu hotărâre.

— Booster, nu o vom găsi pe Mirax până nu-i găsim pe *Invidioşi*, iar tu nu vei avea mai mult noroc în a o găsi decât are Noua Republică. Tavira are oameni care pot folosi Forța. Vor şti când vei veni şi vor pleca sau, mai rău, îşi vor folosi navele de tip Imperial înarmate până-n dinți pentru a distruge *Întreprinderea Rătăcitoare*.

Booster bătu cu pumnul în mâna deschisă.

— Este fiica mea, CorSec, trebuie să fac ceva!

— Ştiu asta. Este soția mea şi trebuie să fac şi eu ceva. Trebuie să acționez, dar nu înainte să fiu pregătit. M-am aplecat în față. Întâlneşte-mă la jumătatea drumului, Booster. Dacă nu o faci, ea va muri, şi niciunul dintre noi nu va fi fericit pentru tot restul vieților noastre. În cazul tău nu va fi mult timp, pentru că te voi ucide.

Booster mă luă în derâdere.

— Vei încerca.

— Nu există încercare, Booster. Am lăsat ca nervii să mi se scurgă din voce. Vreau să faci două lucruri. În primul rând, foloseşte-ți rețeaua şi fă-mi rost de cât mai multe date despre echipajele *Invidioşilor*. Vreau să ştiu cine se îmbarcă pe ce şi de unde pleacă. Dacă se va ajunge la un punct în care va trebui să lovim, vreau să mă asigur că vom lovi puternic şi că îi vom răni rău.

— S-a făcut. Booster zâmbi. Poate că se crede Karrde stăpânul informațiilor din Noua Republică, dar eu am întors biți despre care el nici măcar nu ştie că există.

— Bine.

Socrul meu ridică holocubul şi îngheță o imagine recentă a lui Mirax, astfel încât ea ne zâmbi amândurora.

— Care este celălalt lucru?

Am încercat să par nonşalant.

— Du-mă pe Corellia şi apoi adu-mă înapoi.

Booster slăbi strânsoarea holocubului, lăsându-l să cadă pe birou.

— Să te fac să treci de paznicii Diktatului? Şi să te recuperez din nou? Ți-ai pierdut puțina minte pe care o mai ai?

— Sper că nu, pentru că dacă da, niciunul dintre noi nu o va mai vedea pe fiica ta. M-am ridicat în picioare şi mi-am ridicat sabia. Un Jedi Corellian va fi cel care o va salva pe fiica ta şi, dacă nu mă întorc acasă şi nu mă întorc din nou aici, pur şi simplu nu va fi niciun Jedi Corellian care să facă treaba asta.

Capitolul 28

Perspectiva de membru al Forței de Securitate Corelliene nu mă determinase niciodată să apreciez cum se cuvine cât de bine opera Booster Terrik. Animozitatea noastră protejase profesionalismul său. Acum, fiind galvanizat de efortul său de a-şi găsi şi salva fiica, Booster se forţă la capacitate maximă şi obţinu rezultate cu adevărat remarcabile. Obţinerea unor documente de identitate false pentru mine a necesitat mai puţin timp decât mi-aş fi imaginat. Băieţii lui Booster accesară o bază de date cu informaţii preexistente şi pur şi simplu au ataşat hologramele mele la ele. Folosind echipamentul Imperial de pe Distrugător pentru fabricarea documentele, au fost întocmite trei seturi în cel mai scurt timp. Unul pentru a mă duce pe Corellia, unul pentru a mă plimba pe Corellia şi un al treilea pentru a mă scoate din nou de acolo. Am zâmbit. Nici când Rebelii reuşiseră să insereze *Escadrila Vagabond* pe Coruscant, nu au avut la dispoziţie documente atât de bune.

După aceea, Booster m-a cazat la mijlocul celor trei nivele de punţi *de lux* de la bord. Aceste punţi erau dotate fiecare cu o varietate de stabilimente potrivite pentru clientela căreia i se permitea accesul la ele. Cea mai joasă dintre punţi făcea ca până şi nişte văgăuni ca Mos Eisley să pară luxoase.

Pe *Nivelul Negru*, ocupanţii constau în principal din echipaje fără loc de muncă, fiinţe sărace care căutau un mijloc de transport ieftin, infractori, hoţi mărunţi, escroci şi şarlatani. Nu ştiu exact de ce le permitea Booster să urce pe nava lui, dar chiar şi ei puteau avea informaţii pe care le-ar fi putut vinde în altă parte.

Nivel Albastru, unde m-a trimis, era un pic mai respectabil decât *Aleea Navei Comorilor* din Oraşul Coronet de pe Corellia. Am văzut destule personaje nesuferite – aspiranţi la funcţia de *Boba Fett*, aspiranţi la funcţia de *Han Solo* şi, deşi prea puţini, chiar aspiranţi la funcţia de *Prinţesa Leia*. Am văzut mai ales negustori şi traficanţi şi aventurieri care păreau să găsească plăcută călătoria la bordul unui Distrugător.

Iar *Aleea Negustorilor* – bazarul unde se plătea doar cu bani gheaţă – era un loc unde se putea găsi întotdeauna ceva interesant. În realitate, aceasta era legată de *Nivelul Diamant* de deasupra sa prin intermediul unui efort masiv de reamenajare care străbătea trei punţi din inima navei. În această zonă aerisită, era afişată în fiecare zi o prezentare holografică strălucitoare a campaniei Thyferra. Am observat că rolul lui Booster şi cel al *Întreprinderii Rătăcitoare* au fost accentuate, pe când rolul meu a fost aproape eliminat. Acest lucru m-a deranjat puţin, dar am decis că prezentarea era teatrală, nu istorică, aşa că era inevitabil să se strecoare o exagerare.

Pe *Nivelul Albastru* am vizitat un croitor care m-a scanat şi a început să-mi confecţioneze haine care să se potrivească identităţii mele. L-am pus să verifice de două ori măsura de la gulerul meu. Era ca şi cum Booster l-ar fi pus să taie trei – *sau şase* – centimetri astfel încât să mă sufoc în timpul călătoriei. Croitorul, un Sullustan, mi s-a plâns că nu ar face niciodată aşa ceva – la urma urmei, potrivirea perfectă era meseria lui.

Ultimul efort al lui Booster pentru a mă ajuta să ajung pe Corellia fusese o capodoperă. Nici măcar nu m-a lăsat să urc la *Nivelul Diamant* – mi-a spus că simpla prezenţă a cuiva din CorSec la *Nivelul Albastru* reducea abandonul hedonist al

pasagerilor de lux –, însă mi-a găsit ajutor acolo sus. A convins un cuplu Corellian că singura modalitate reală de a simți fiorul ilicit al contrabandei era să încerce să strecoare ceva ilegal pe Corellia. A mers atât de departe încât a spus că, deşi erau Corellieni, nu credea că ar putea reuşi. Au cerut să îi lase să încerce. El i-a refuzat, iar ei au insistat. Apoi a cedat, după ce aceştia l-au mituit şi chiar i-au mulțumit pentru că le-a găsit membri înlocuitori pentru doi dintre membrii echipajului iahtului lor care avuseseră probleme într-un local de divertisment de la *Nivelul Negru*.

Nu aveam nicio idee cu ce anume făceau contrabandă cei doi, în afară de mine, dar a fost destul de amuzant să-i urmăresc cum se prefăceau că sunt contrabandişti. Când am ajuns la portul spațial din Oraşul Coronet, au decis să se dea în spectacol, dând o mită consistentă inspectorului vamal care i-a întâmpinat. Inspectorul, luat prin surprindere de această mită, începu să-i chestioneze atent. Colegii săi de la Imigrări erau intrigați de ceea ce se întâmpla şi, fără îndoială, voiau partea lor de mită, aşa că au lăsat în pace echipajul fără să arunce mai mult decât o privire superficială la actele noastre de identitate, apoi s-au concentrat asupra cuplului. Luându-mi pe umeri cele două genți cu haine şi echipament, am părăsit portul spațial şi am găsit o locuință de tranzit destul de curată chiar lângă *Aleea Navei Comorilor*. În ciuda faptului că lucrasem acum câțiva ani pe această stradă, nu-mi făceam griji că mă voi întâlni cu vechi colegi şi că voi fi descoperit. CorSec se schimbase de-a lungul anilor – nici măcar nu mai exista Forța de Securitate Corelliană. Diktatul o transformase în Serviciul de Siguranță Publică şi schimbase uniformele tradiționale de smarald şi negru cu ceva mai întunecat şi mai Imperialist. Misiunea Serviciului de Siguranță Publică devenise să iscodească şi să se preocupe de menținerea ordinii publice, nu de rezolvarea crimelor. *Trecutul pe care l-am ştiut aici este mort.* Un fior mi-a trecut pe şira spinării.

Aleea Navei Comorilor se schimbase în cei şase ani în care fusesem plecat. Întotdeauna fusese un loc mizerabil şi lipsit de reputație, dar luminile strălucitoare dăduseră întregului loc un aer de carnaval. Ființe de toate felurile puteau veni aici şi să se distreze. Cu siguranță erau locuri în care oamenii de bine şi respectuoşi nu se duceau decât din întâmplare, însă aerul de uşoară amenințare făcea ca escapadele aici să fie mai memorabile – la fel ca transportul la bordul *Întreprinderii Rătăcitoare*.

Schimbările de pe *Aleea Navei Comorilor* ar fi putut părea pentru mulți ca fiind o îmbunătățire. Artera principală fusese curățată considerabil. Toată vopseaua era proaspătă, iar graffitiurile erau şterse înainte să aibă timp să se usuce. Iluminatul părea mai puțin strident, iar localurile aveau un ton mai blând. Se trecuse de la a fi un loc oarecare, la a fi un loc de spectacole, lăsând totul să fie artificial şi superficial.

Afară şi în jurul acesteia, în zona care nu fusese transformată, umbrele se adânciseră şi amenințarea se înrăutățise, încât oricine se aventura la o clădire distanță de zona de siguranță se îneca în realitate. Guvernul, făcând curățenie pe *Aleea Navei Comorilor*, credea în mod clar că scăpase de toate elementele nesociabile care obişnuiau să o numească *casă* şi se folosea de Serviciul de Siguranță Publică pentru a asigura izolarea de realitate şi de consecințele acesteia.

Singurul aspect pozitiv al acestei schimbări a reprezentat faptul că mi-a fost foarte uşor să contractez un speeder-taxi. I-am dat indicațiile pentru a ajunge la casa bunicului meu, iar şoferul, un Klatooinan, m-a onorat cu un zâmbet plin de dinți. M-am scufundat înapoi pe bancheta din spate, însă m-am abținut să inspir adânc pentru a mă relaxa. Un Jedi poate că nu cunoaşte durerea, dar mirosurile de pe

bancheta din spatele unui speeder-taxi puteau să adoarmă un Gamorrean. Speram să nu mă aflu într-o misiune nesăbuită. În timp ce mă aflam în cuva de bacta, mi-am dat seama că am perceput mesajul tatălui meu ca pe o încurajare de a mă alătura Academiei Jedi. Ceea ce îmi spusese Luke despre Forța care permitea să vezi fragmente din trecut, prezent sau viitor sugera că tatăl meu ştiuse cumva că Academia va lua naştere.

Era o presupunere nejustificată. În plus, tatăl meu întotdeauna îşi ascunsese atuurile. Ştiind că viitorul era schimbător, nu putea fi sigur că Academia va exista. Drept urmare, a trebuit să presupun că el făcuse aranjamente pentru ca informațiile să fie lăsate în urmă pentru mine, astfel încât să-mi pot recupera moştenirea.

Am zâmbit uşor. Chiar dacă tatăl meu nu lăsase nimic în urmă, să-l revăd pe bunicul meu urma să fie o experiență plăcută. Apropiindu-mă de casa lui, în cartierul de dealuri în care copilărisem, am început să realizez cât de mult îmi lipseau el şi Corellia. Plecasem – fusesem forțat să fug – pentru a evita încurcăturile cu Imperiul şi pedeapsa cu moartea. Din acel moment, mă ascunsesem destul de mult sau fusesem implicat până peste cap în misiuni cu *Escadrila Vagabond*. Deşi schimbasem saluturi prin holomesaje, cenzorii Diktatului tăiaseră mesajele suficient de mult astfel încât să nu se mai simtă prea mult din spiritul sau căldura bunicului.

Speederul-taxi se opri la o poartă care bloca întreaga stradă pe care copilărisem. Tatăl meu cumpărase o casă vizavi de cea a bunicului meu, iar în jurul acesteia mai erau alte opt case împrăştiate într-un cerc. Nu avusesem niciodată un zid care să înconjoare zona şi cu siguranță nici poartă.

— Sunteți sigur că acesta este locul?

Klatooinanul dădu din cap şi atinse unitatea de afişare de pe sistemul local de navigație al vehiculului său. Apoi întinse mâna, scoase un comunicator cu fir din suportul de lângă poartă şi îl întinse spre mine.

— Alo?

Mi-a răspuns o voce rigidă şi formală.

— Domeniul Horn.

Domeniul?

— Aş dori să vorbesc cu Rostek Horn, vă rog.

— Directorul Horn a cerut să nu fie deranjat.

Mi-am aplecat capul şi am încercat să privesc prin gratiile porții spre casele din depărtare, dar nu am putut vedea casa bunicului. Nu puteam vedea nici casa în care crescusem. În schimb, tot ce puteam vedea era o clădire imensă şi întinsă, de construcție foarte recentă. Strălucea puternic pe fundalul verde al dealurilor din spatele ei, albă cu argintiu, cu foi de oțel transparent colorate care țineau loc de pereți.

— Vă rog, spuneți-i că a venit... Am ezitat. Dacă spuneam *nepot*, aş fi putut crea probleme, deoarece încă mai aveam mandate de arestare pentru crimă în sistemul Corellian. Spuneți-i că e un vechi prieten. Keiran Halcyon.

— Directorul Horn nu cunoaşte pe nimeni cu acest nume.

Mi-am pus un ton mai tăios în voce.

— E clar că nu eşti de mult timp cu el. Am crescut în acest cartier. A fost ca un bunic pentru mine. Spune-i asta.

— Doar o clipă.

Klatooinanul îşi petrecu timpul punându-mă la curent cu clasamentul ligii locale de *Zoneball*. A încercat să mă impresioneze cu faptul că Staive Pedsten, vedeta

locală – care ştiam că fusese cândva implicat într-o legătură romantică cu Prințesa Leia – a stat pe locul unde stăteam eu acum. Am fost asigurat că atletul nu era la fel de chipeş ca mine, dar Klatooinanul îşi amintea de el pentru că era foarte generos cu bacşişurile.

I-am zâmbit şoferului meu şi am dat din cap, dar înainte ca acesta să mă încânte cu ultima lovitură a lui Pedsten, poarta se deschise. Klatooinanul apăsă accelerația, ceea ce ne zdruncină înainte şi îmi smulse din mâini comunicatorul cu fir. Acesta îl lovi în ceafă în timp ce sărea pe fereastră. A mârâit puțin în timp ce îşi masa umflătura care răsărea, dar cu toate astea a reuşit să mă ducă până la uşa principală a domeniului fără alte incidente. L-am plătit şi i-am dat un bacşiş foarte bun – erau banii lui Booster, la urma urmei, şi eram destul de sigur că nu erau falşi.

Odată ieşit din speeder, mi-am dat seama că vederea de departe a clădirii nu reuşise să transmită dimensiunea ei reală. Casa bunicului meu fusese doar o modestă clădire cu două etaje, în care tot capitalul de care dispunea şi tot timpul său liber era alocat pentru întreținerea superbelor grădini răsfirate în spatele ei. Clădirea în fața căreia mă aflam acum ocupa o suprafață de trei ori mai mare decât cea a vechii case şi se ridica cu încă un nivel întreg deasupra acoperişului acesteia. În structura ei puteam vedea fragmente de lucruri pe care bunicul meu le îndrăgise, însă, dacă ar fi avut banii necesari pentru a construi această casă, ar fi extins în schimb şi mai mult grădinile.

M-am îndreptat spre uşă, dar înainte să pot suna la sonerie, un bărbat mic şi zvelt, cu pielea măslinie, deschise uşa. Purta o uniformă neagră plină de nasturi albi. Mănuşi albe îi acopereau mâinile şi mă privi cu suspiciune. Nu mi-a zâmbit şi m-a privit cu atenție înainte să se dea la o parte şi să mă lase să intru în marele hol al casei. Bărbatul îmi vorbi pe acelaşi ton tăios pe care îl auzisem prin comunicator.

— Directorul Horn vă aşteaptă în grădină.

Porni cu paşi vioi, pantofii lui pocnind puternic pe podeaua de granit roz cu negru. În centrul acesteia, modelată din marmură neagră şi fâşii de malachit, vechiul logo CorSec era redat frumos. Am sărit peste el, întrerupându-mi pasul, ceea ce făcu ca bărbatul să-şi întoarcă capul pentru a vedea ce făceam.

Nu m-a surprins faptul că bunicul meu se afla în grădină. Când se pensionase spusese că voia să sape şi să planteze acolo, până când va ajunge el însuşi să fie *săpat* şi *plantat*. După o plimbare lungă, am ieşit pe o verandă care era amplu protejată de soarele de la amiază. Dincolo de ea, pe o scurtă alee verde care ducea la o fântână centrală în cadrul unui amfiteatru cu straturi de flori colorate, se afla bunicul meu.

Mai înalt decât mine – mai înalt chiar şi decât fusese tatăl meu – Rostek Horn avea o ținută slabă şi aristocratică. În ciuda vârstei sale, părul alb îi creştea des şi bogat. Ochii lui cenuşii păreau să nu se odihnească niciodată şi, deşi nu văzusem în ei decât dragoste şi afecțiune, colegii care avuseseră ocazia să fie disciplinați de bunicul meu spuneau că puteau fi mai reci decât cea mai întunecată gheață din galaxie. Deşi părea mai slab decât atunci când îl văzusem ultima oară, nu era mai puțin plin de vitalitate şi, pentru prima dată, l-am văzut ca pe prădătorul despre care îmi spuseseră colegii că ar putea fi. Ceea ce mi s-a părut cel mai neobişnuit a fost faptul că stătea acolo, în plin soare de amiază, purtând un costum negru formal, cu un guler înalt şi rigid. Nu era îmbrăcat pentru o zi în grădină, ci pentru o zi în care se ocupa de diverse lucruri care îi mâncaseră timpul pe când era în CorSec. Cu partea dreaptă îndreptată spre mine – pentru a oferi o țintă mai puțin vizibilă – şi-a

întors capul ca să mă privească. Ochii aceia gri şi reci m-au făcut să tresar din nou.

Am trecut pe lângă ghidul meu şi am pornit pe cărare, dar bărbatul mic mi-a pus o mână pe stomac, oprindu-mă. M-am uitat la bunicul meu şi am închis ochii pe jumătate. Am proiectat în mintea lui o imagine cu mine alergând, țipând, căzând şi râzând când eram copil, pe aceeaşi întindere verde care ne despărțea acum unul de altul. Deschizându-mi complet ochii, am spus:

— A trecut mult timp, domnule Director. Poate că nu-ți aminteşti de mine.

Bunicul meu a rămas nemişcat pentru o clipă, apoi a aprobat din cap.

— Tosruk, îmi este cunoscut. Poți pleca.

Ochii căprui ai lui Tosruk se îngustară.

— A fost scanat fără probleme la venire, dar s-ar putea să aibă abilități.

— Nu am de ce să mă tem de Halcyon în acest caz, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Nu, domnule.

Bunicul meu zâmbi uşor.

— Vezi, Tosruk, sunt în siguranță. Ocupă-te de celelalte îndatoriri ale tale. Spune-i bucătarului să ne pregătească un prânz uşor... şi vreau să spun mai *uşor*, nu doar cu mai puțin sos.

Tosruk aprobă înainte să facă o plecăciune, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

M-am apropiat încet de bunicul meu, fără să îndrăznesc să o iau la fugă cum aş fi preferat să o fac pentru a-l saluta. I-am întins mâna, iar el mi-a luat-o, apoi m-a tras într-o îmbrățişare fermă. Am vrut să spun ceva, dar am simțit un nod în gât şi lacrimi începând să-mi umple ochii. S-a retras şi m-a ținut la distanță de un braț.

— Pe oasele negre ale Împăratului, nu ar trebui să fii aici.

— Trebuia să vin. Am fost plecat prea mult timp. Am aruncat o privire înapoi spre casă. Sunt multe schimbări.

Zâmbetul bunicului meu se lărgi şi un râset sinistru îl însoți.

— Da, au fost multe schimbări. Îmi făcu semn cu mâna spre sera din cealaltă parte a grădinii. Dacă vrei să vii cu mine, îți voi arăta câteva dintre cele mai noi eforturi ale mele. Câştigătoare de premii, toate.

M-am alăturat lui şi nu am spus nimic până când am ajuns la seră şi am intrat înăuntru. Bunicul şi-a dezbrăcat jacheta şi a agățat-o pe un cuier în interiorul uşii. A apăsat câteva întrerupătoare şi s-au aprins beculețele luminoase la toate, mai puțin la unul dintre ele. Iluminarea crescândă dezvălui rând după rând de bănci de ghivece acoperite cu răsaduri, până în spate, până la mica hală de utilaje pe care le folosea pentru a manipula genetic florile în funcție de culoarea şi mărimea acestora.

Mi-a aruncat un zâmbet precaut.

— Putem vorbi în siguranță aici – o pun să fie curățată în fiecare săptămână.

— Bine. Am aruncat o privire înapoi spre casă. Ce s-a întâmplat cu casa ta?

— Poate îți aminteşti că aveam o oarecare reputație pentru că țineam tot felul de dosare despre politicieni locali, legături Imperiale şi altele asemenea? Când CorSec a devenit Serviciul de Siguranță Publică, s-a stabilit că dosarele mele ar fi fost o sursă de scandal. S-a presupus în continuare că le aveam în casă. Un incendiu misterios a mistuit casa, iar apoi casa în care ai crescut tu.

Îşi ținea vocea joasă, dar plină de tonuri curioase care sugerau că găsea oarecum amuzante respectivele incendii.

— Ceea ce au descoperit a fost că existau mai multe copii ale fişierelor mele peste tot, în sistemele informatice noi şi vechi. Cheile de criptare erau ceea ce le

lipsea. Câțiva oameni au găsit dintr-o dată fişiere interesante despre activități pe care ar fi preferat să le țină ascunse, care ajungeau pe datacarduri în casele lor, de obicei însoțite de o floare sau două care erau uşor de identificat ca fiind de fapt un hibrid creat de mine. Implicațiile erau clare, aşa că, drept răsplată pentru anii lungi de serviciu în CorSec şi pentru a mă proteja – întrucât acum sunt considerat o adevărată comoară pentru abilitățile mele horticole – guvernul a cumpărat şi mi-a cedat tot acest teren. Mi-au construit noua casă şi au împânzit-o cu tot felul de dispozitive de ascultare şi scanere interesante. Tosruk şi restul personalului raportează regulat oficialilor mărunți – deşi acei oficiali nu-şi dau seama că loialitatea personalului este față de mine. Fişierele folosite de oficiali pentru a alege angajații care puteau fi manipulați fuseseră create chiar de mine.

Am râs cu voce tare.

— Credeam că, atunci când te-ai pensionat, ai vrut să laşi în urmă toate chestiile de acest gen.

El aprobă din cap.

— Aş fi fost mai mult decât fericit să o fac, dar alții care îşi doresc puterea nu au fost mulțumiți să mă lase în pace. Din nefericire, nu au nici demnitatea şi nici bunul simț pentru ca eu să îi las în pace.

Întinse mâna şi mângâie frunzele unei plante mici.

— Acum pot să trimit un răsad cuiva cu o notă care să sugereze că am luat cunoştință de această opinie sau de cea pe care o are. Dacă spun că sunt dezamăgit, gândirea lor tinde să se schimbe. Dacă spun că îi susțin, ei se orientează mai puternic în acea direcție. Îmi aleg cu grijă țintele şi subiectele. Caut să pun frâu exceselor celor tineri şi nebuni – sau celor bătrâni şi nebuni. Există chiar discuții între cabala obscură a experților care îi consiliază pe lideri despre ce înseamnă pentru mine trimiterea unei plante vii față de un buchet tăiat, sau despre adevărata semnificație a unei flori care înfloreşte noaptea față de ceva care înfloreşte o dată şi moare.

Bunicul îmi zâmbi.

— Dar nu ai venit aici ca să întrebi de grădinile mele sau ca să mă asculți vorbind despre cum se deformează mințile înguste ale politicienilor, nu-i aşa?

— Mă bucur să te văd, bineînțeles, şi vreau să aflu despre viața ta şi să-ți povestesc despre a mea.

Zâmbetul lui se lărgi cu indulgență.

— Numele pe care l-ai ales pentru a mă saluta şi ceea ce ai făcut acolo îmi spune de ce te afli aici. Vrei să ştii ce anume ți-a lăsat tatăl tău în urmă, nu-i aşa?

Am aprobat încet din cap.

— Nu te deranjează?

Bunicul mă privi cu surprindere, apoi râse.

— Să mă deranjeze? Dragul meu băiat, mi-am petrecut aproape ultima jumătate de secol păstrând moştenirea pentru tine şi pentru tatăl tău. Aş fi fost dezamăgit dacă această zi nu ar fi venit niciodată.

Am zâmbit.

— Mi-ai fi trimis o floare ca să-mi spui cât de dezamăgit ai fost?

— Ți-aş fi trimis multe, multe flori. Îşi deschise brațele pentru a cuprinde sera şi grădinile. Aceste flori, Corran, sunt moştenirea Halcyon. Unde să depozităm mai bine cunoştințele Jedi şi ale Forței, decât în lucruri care trăiesc?

Capitolul 29

Mi-am privit bunicul cu atenție, pentru că nu prea înțelegeam ce spusese. Era bătrân şi era posibil să-şi fi pierdut mințile, deşi nu sesizasem nicio dovadă în acest sens până acum.

— Comentariile tale mă depăşesc.

Izbucni într-un râs încântător, un sunet profund şi bogat pe care mi-l aminteam foarte bine.

— Nu te simți dezamăgit, Corran. A trebuit să găsesc un sistem de depozitare care i-ar zăpăci chiar şi pe cei mai sârguincioşi dintre investigatori. Vino cu mine.

L-am urmat spre partea din spate a serei, spre computerele şi procesoarele de manipulare genetică.

— Probabil că nu-ți aminteşti acest lucru din şcoala ta, dar codul genetic al multor forme de viață este format din patru nucleotide dispuse în perechi. Acestea furnizează un tipar genetic care produce ceea ce suntem noi.

Am aprobat din cap.

— Ştiu. Imperialii s-au jucat cu genetica pentru a produce virusul Krytos.

— Da, a fost o chestie urâtă. Bunicul meu tastă ceva în computer şi holopadul ataşat îmi arătă un dublu helix care se rotea încet în aer. Arăta ca două scări răsucite care se învârteau în spirală una în jurul celeilalte. Ceea ce majoritatea ființelor nu realizează este că, deşi genele sunt foarte mici, ele sunt formate dintr-un număr imens de perechi de nucleotide de bază. Ceea ce nu ştiu, de asemenea, este că o mare parte din codificarea oricărei gene este redundantă, iar genele sunt adesea pline de fragmente de codificare fără sens, sau de fragmente de codificare rămase în urma evoluției. Aceste fragmente inconsecvente de cod sunt în esență inerte şi inutile.

Ceea ce am făcut eu a fost să fabric şiruri de perechi de baze înlocuitoare pentru a le pune în locul lor. Aceste şiruri înlocuitoare folosesc o pereche pentru a reprezenta zero şi alta pentru a reprezenta unu.

M-am uitat la el cu gura căscată.

— Ai digitalizat datele şi le-ai inserat în materialul genetic al unei plante, permițându-le plantelor să duplice codul la fiecare diviziune celulară.

— Corect. În timp ce mutațiile aleatorii ar putea distruge mici fragmente de date, există atât de multe eşantioane încât compararea lor va umple orice gol. Zâmbi larg. Îmi amintesc faptul că cel puțin un vânător de Jedi a venit aici şi a cerut nişte plante pentru grădina sa din Centrul Imperial. I-am dat tot ce a vrut din linia mea Jedi.

Ochii mei se îngustară.

— Florile pe care le trimiți politicienilor... conțin cheile de decriptare a fişierelor care îi privesc, nu-i aşa?

— Trebuie să mă distrez şi eu, nu? Îşi suflecă mânecile. Am petrecut suficient timp cu Nejaa pentru a şti că Jedii nu considera nimic întâmplător. Ştiam că dacă aş fi pus informațiile Jedi în aceste plante şi aş fi asigurat distribuirea lor, informațiile vor fi descoperite din nou. La momentul în care am început, am crezut că această

descoperire nu va avea loc în timpul vieții mele, dar am vrut să fie disponibilă.

Am zâmbit.

— Vreau să-mi povesteşti despre el, despre Nejaa.

— O voi face. Se uită la mine şi clătină din nou din cap. Aspectul tău, la început nu te-am recunoscut. Tatăl tău avea o vorbă, una pe care a preluat-o de la tatăl său. Ți-o aminteşti? *Dacă nu poți recunoaşte omul din oglindă, este timpul să faci un pas înapoi şi să vezi când ai încetat să mai fii tu însuți.*

Am aprobat din cap.

— Îmi amintesc.

— Ei bine, văzându-te acum, trebuie să-mi spui cine ai devenit. Arătă cu degetul spre casă. Mai întâi, însă, vom mânca ceva. Apoi vei veni cu mine să întorci grămada de compost.

— Mai sunt şi alte date ascunse acolo?

Îmi făcu cu ochiul.

— Cred că vei găsi munca plină de satisfacții.

* * *

Am vorbit mai ales despre florile lui şi despre cum era cartierul pe vremuri. Pentru că personalul său casnic se agita de colo-colo, Corran Horn era menționat la persoana a treia, ca şi cum Keiran Halcyon ar fi fost un coleg de joacă de-al său. Pe drept cuvânt, cred că ar fi trebuit să mi se pară ciudat acest subterfugiu, dar m-am strecurat în rolul lui Halcyon aşa cum m-aş fi strecurat în orice altă identitate sub acoperire. Era un joc pe care îl împărtăşeam şi amândurora ne făcea mare plăcere.

Bunicul l-a trimis pe Tosruk la hotel să-mi ia lucrurile, în timp ce noi doi am ieşit afară, la grămada de compost, înarmați cu lopeți. Bunicul m-a direcționat spre o grămadă de bălegar de bantha pe care o folosea ca îngrăşământ. Îl primea de la Grădina Zoologică şi Botanică din Oraşul Coronet de mai mult timp decât îmi puteam aminti, în schimbul furnizării celor mai noi hibrizi ai săi.

— Sapă adânc şi mută grămada în partea asta, aproximativ trei metri.

Sprijinindu-se pe o lopată, purtând pantaloni cu bretele şi cizme de cauciuc până la genunchi, îmi zâmbi.

— Dacă poți să o muți în alt mod, nu ezita.

Am clătinat din cap.

— Aş putea să te fac să crezi că s-a mişcat.

— Halcyonii au fost întotdeauna cunoscuți ca fiind slabi în domeniul abilităților telekinetice. Apoi râse. Zarurile erau singurul joc de noroc în care mă simțeam în siguranță jucând împotriva lui Nejaa.

— Într-o zi, aspir să fac zarurile să se mişte cu Forța.

Bunicul meu zâmbi.

— Halcyonii au punctele lor forte. Proiecția mentală de care faci aluzie era ceva ce Nejaa făcea foarte bine. De asemenea, putea absorbi energia. Mi s-a spus că aceasta era o abilitate foarte rară printre Jedi.

Am aprobat din cap.

— Asta am auzit şi eu. Ei bine, fără telekinezie, cred că va trebui să folosesc lopata asta şi efortul pentru a muta grămada aia.

În timp ce săpam, bunicul mi-a spus poveşti despre Nejaa Halcyon.

— Am colaborat mult timp, sau cel puțin aşa părea, înainte să fie chemat să

participe la Războiul Clonelor. Parteneriatul nostru a durat doar zece ani sau cam aşa ceva, din câte îmi amintesc. Cred că atunci când a plecat aveam şapte ani mai mult decât ai tu acum. El era puțin mai în vârstă decât mine şi soția lui – am copilărit alături de Scerra, aşa că o cunoşteam destul de bine înainte să se întâlnească ei. Tatăl tău avea doar zece ani în momentul în care a plecat Nejaa, dar lucrase cu el ani de zile pentru a-şi dezvolta abilitățile.

Mi-am şters sudoarea de pe frunte.

— Nejaa a murit în Războiul Clonelor, nu-i aşa?

— De fapt, a murit la scurt timp după aceea, înainte să se poată întoarce acasă. El şi cu mine glumeam pe seama plecării lui în Războiul Clonelor, căci se spunea că un Jedi Corellian care părăseşte sistemul o face pe propriul risc. Ochii bunicului meu se încețoşară. Nejaa ne-a promis mie şi soției sale că Războiul Clonelor nu-l va ucide. A avut dreptate, dar tot a suferit soarta acelor Jedi Corellieni care pleacă. Un prieten de-al lui, un Jedi Caamasi pe nume Ylenic It'kla, a venit aici, aducând acasă bunurile lui Nejaa. Şi-a cerut scuze pentru că nu a adus trupul lui Nejaa, dar trupurile Maeştrilor Jedi dispar la moarte. De asemenea, nu avea nici sabia lui Nejaa. A spus că Muzeul Galactic a cerut-o pentru colecția lor Jedi.

Zâmbi uşor.

— Presupun că încă este acolo.

Am clătinat din cap.

— Nu. Mi-a fost de folos în câteva ocazii. Mi-a salvat viața.

El bătu din palme.

— Şi pe a mea, de asemenea. Hoții fugeau speriați de lumina sa argintie. Obişnuiam să îl tachinez pe Nejaa în legătură cu asta.

Am zâmbit, dar am continuat să sap.

— Obişnuia să iasă cu tine când lucrai la cazuri?

— Tot timpul. De cele mai multe ori era îmbrăcat în haine de stradă, la fel ca mine. A descoperit că mulți oameni se fereau de Jedi şi se temeau de ei. Fără ca ei să ştie cine era, le putea ajuta pe victime. Când venea timpul să mergem după infractori, îşi punea mantia şi haina Jedi tradițională. De obicei, Scerra obişnuia să le numească *hainele lui de vânătoare*. Infractorii au învățat că nu doare atât de mult dacă nu opun rezistență, astfel că am reuşit să dezamorsăm multe situații tensionate doar prin faptul că el apărea ca Jedi. Desigur, poveştile despre ceea ce făcuse s-au răspândit în lumea interlopă şi au devenit rapid exagerate, aşa că lumea a reacționat la imaginea şi reputația lui, nu la realitate.

Am eliberat zona indicată de bunicul meu şi am desprins prelata plastifiată care se afla sub mormanul de bălegar. Am observat, pe partea inferioară, un luciu metalic.

— Ăsta e un dispozitiv de difuzie?

— Este? Nu remarcasem.

M-am încruntat. Dispozitivele de difuzie aveau toate formele şi dimensiunile şi pur şi simplu canalizau energia de la scanere, astfel încât semnalele de întoarcere ale scanerelor să nu dezvăluie ceea ce era ascuns de dispozitiv. Contrabandiştii le foloseau în mod regulat pentru a împiedica căutările superficiale să descopere contrabanda, dar puțin timp şi puțin efort făceau ca găsirea difuzorilor să fie uşoară, iar găsirea unuia dintre ele însemna găsirea a ceea ce acopereau.

În acest caz, difuzorul acoperea un petic de pământ gol.

— Lasă-mă să ghicesc: o uşă îngropată pe care nimeni nu a găsit-o pentru că

nu a vrut să sape prin balega de bantha?

— Vezi, un astfel de efort a fost cel care i-a permis tatălui tău să-l prindă pe Booster Terrik. Nu e de mirare că omul îi ura pe cei din familia Horn.

— Acum are mai multe motive.

Bunicul meu zâmbi.

— Da, ce părere are despre faptul că fiica lui s-a căsătorit cu un Horn?

Am întors o lopată de pământ, apoi l-am privit pe bunicul meu cu surprindere.

— Ştii?

— Corran, te iubesc foarte mult şi cred că-ți aminteşti că am petrecut multe şi lungi ore discutând despre viața ta sentimentală şi despre dezastrele care o însoțesc.

— Nu-mi aminti. Am mârâit către el. Hei, aia e doar o lopată de sprijinit pe ea, sau se poate săpa cu ea?

— Da, poate săpa. Vrei să o foloseşti? A ta e uzată?

Am arcuit o sprânceană la el.

— N-ai de gând să mă ajuți?

— Am făcut ceea ce trebuia să fac pentru a îngropa. Zâmbetul lui se relaxă uşor. Dă-i drumul, nu e atât de adânc. Revenind la subiect – când misivele tale confuze care îmi veneau nu mai menționau problemele romantice, am presupus că ai găsit pe cineva. Am făcut cercetări.

— Şi nu eşti dezamăgit?

— Dezamăgit? De ce aş fi?

— E fiica lui Booster Terrik.

Bunicul meu se apropie şi îşi aşeză mâna dreaptă pe ceafa mea.

— Corran, dacă ea a fost de ajuns să-ți câştige inima şi să ți-o păstreze, trebuie să fie minunată. Mă bucur pentru tine, sincer. Într-o zi o vei aduce aici, ca să o pot cunoaşte şi eu.

— Sigur, de îndată ce vor fi ridicate mandatele de arestare pentru crimă pe numele meu.

El se încruntă.

— Oh, da, munca lui Gil Bastra. O să mă ocup eu de asta. Poate că ofițerul Imperial de legătură pe care l-ați avut ar trebui să fie găsit vinovat.

— Loor? E mort.

— Cu atât mai bine. Se uită în jos la gaură în timp ce lopata mea lovea metalul. Poftim.

Am curățat gaura.

— Vechea pivniță de refugiu pe timp de furtună?

— Era aici când am cumpărat casa. Se ghemui şi mă ajută să trag uşa de metal pentru a o deschide. E destul de confortabil acolo jos. Poți să te duci tu primul.

Apoi scoase o baghetă luminoasă din buzunarul de la spate, o aprinse şi mi-o dădu. Am coborât pe scara ruginită construită în partea laterală a puțului de duracretă. În partea de jos, incinta se deschidea în zona de sub mormanul de bălegar. Încăperea de tip cutie era complet liberă, cu excepția unui cufăr vechi, prăfuit şi murdar din fibroplast. Părea să fie de genul celor pe care le văzusem foarte des folosite de contrabandişti – un echipament militar vechi, dinainte de Imperiu, ieftin şi uşor de procurat. L-am auzit pe bunicul meu coborând în spatele meu.

— Acest cufăr, ce este?

— Când Imperiul a decis că toți Jedii trebuie să moară, am luat nişte decizii. Unele, cum ar fi modificarea fişierelor pentru a-ți ascunde bunica şi tatăl de vânătorii

Imperiali, au fost decizii bune. Nu le regret câtuşi de puțin.

M-am uitat înapoi la el.

— Mai erau şi alte familii de Jedi Corellieni pe care le-ai ascuns?

— Nu sunt informații pe care trebuie să le ştii, Corran. Dacă există, şi dacă sunt menite să fie găsite, vor fi găsite. Mâinile lui se aşezară pe umerii mei. Alte decizii au fost pline de riscuri. Am ales, prosteşte, să-mi pun familia şi pe mine însumi în pericol ascunzând asta aici jos. Dacă ar fi fost descoperită, aş fi riscat să fim cu toții ucişi. Pe drept, ar fi trebuit să o distrug – bunica şi tatăl tău au crezut că am făcut-o pentru că le-am spus că am făcut-o, dar pur şi simplu nu am putut. Mâinile lui mi-au strâns umerii. Acolo, în cutia aceea, sunt toate lucrurile pe care le-a adus Ylenic It'kla aici după moartea lui Nejaa.

Am dat încet din cap, lumina legănându-se în sus şi în jos peste conturul întunecat al cutiei.

— Cum a murit Nejaa?

— Nu ştiu detaliile. Caamasiul mi-a cerut să nu mă documentez. Ceea ce mi-a mărturisit a fost că un mare om, un erou al Războiului Clonelor, i-a selectat pe ei în cadrul unei misiuni foarte speciale şi onorabile. Au plecat cu el şi toți trei au învins cei mai periculoşi duşmani, dar Nejaa a fost rănit mortal. Toate tehnicile de vindecare ale Jedilor nu l-au putut salva şi a murit.

— Apoi te-ai căsătorit cu soția lui şi i-ai adoptat fiul.

Vocea bunicului meu deveni distantă.

— O cunoşteam pe Scerra dintotdeauna. Întotdeauna am fost buni prieteni şi amândoi ne-am pierdut cel mai bun prieten în acelaşi timp. Durerea noastră comună ne-a apropiat şi mai mult, iar viețile noastre comune ne-au oferit rădăcini puternice împreună. Întotdeauna am ales să cred că Nejaa a avut o bănuială despre soarta lui şi despre ce avea să se întâmple cu noi după moartea lui. Îmi place să cred că faptul că ştia că prietenii lui vor salva dragostea din perioada lor de doliu a făcut ca moartea lui să fie mult mai uşoară.

M-a bătut pe umăr.

— Praful de aici de jos mi-a făcut ochii să lăcrimeze. Trebuie să mă întorc sus. Putem să scoatem cufărul de aici, dacă vrei, sau îl poți deschide şi să te uiți doar la lucrurile din el. E alegerea ta. Tu eşti ultimul Halcyon, aşa că îți aparțin.

— Mulțumesc. Am făcut un pas spre valiză, apoi m-am întors cu fața la bunicul meu. Totuşi, te înşeli în privința unui singur lucru.

Lacrimile străluciră în penumbră.

— Mă înşel?

Am aprobat din cap.

— Nu mă văd ca fiind ultimul Halcyon. Eu sunt ultimul Horn. Sper doar că, în acest cufăr şi în grădina de deasupra, există tot ce am nevoie pentru a garanta că ambele linii vor continua.

* * *

Rămas singur în întunericul liniştit, am deschis cufărul. Praful s-a scurs de pe capac, umplând aerul. Mă aşteptam la un miros de mucegai, de haine vechi care mucegăiseră de mult timp până la stadiul de nimic, dar, în schimb, am găsit un geamantan frumos împachetat. Toate hainele fuseseră împăturite cu precizie şi sigilate în pungi de plastină transparentă. Le-am scos cu grijă una după alta, dar nu

am deschis niciuna dintre ele. Totuşi, din ceea ce am putut vedea la lumina baghetei fosforescente, hainele fuseseră toate spălate, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că Jediul Caamasi se îngrijise cu multă atenție de lucrurile prietenului său.

Spre fundul cufărului am găsit nişte cizme învelite în plastină, precum şi o mantie şi o pătură la fel de bine împachetate. Mai jos am văzut capacul unui compartiment cu balamale pe care l-am ridicat. Înăuntru era o căptuşeală de spumă groasă, cu spații scobite pentru diverse obiecte. Am recunoscut cu uşurință fanta destinată sabiei lui Nejaa. O mică trusă de prim ajutor, o trusă de bărbierit şi un set de ustensile de mâncare, toate erau aşezate în locaşurile lor corespunzătoare. Monede ciudate umpleau alte locaşuri, la fel ca şi acumulatorii de energie pentru o varietate de dispozitive şi un comunicator antic. Totuşi, ceea ce mi-a atras imediat atenția a fost o fantă dreptunghiulară plină cu holograme statice. Le-am scos şi le-am dus înapoi spre locul unde lumina soarelui se filtra prin hornul lung. Le-am răsfoit una câte una şi m-am trezit zâmbind, deşi nu am recunoscut pe nimeni.

Mi-am dat seama care persoană trebuie să fi fost Nejaa după câteva fotografii.

Din alte detalii din fotografie, în special sabia prinsă la centură, mi-am dat seama că era puțin mai înalt decât mine, dar nu mai înalt decât tatăl meu, şi că avea constituția mea zveltă. Nu semănam chiar atât de mult cu excepția ochilor şi a bărbiei. Totuşi, stătea acolo cu dezinvoltură şi deschis, cu picioarele depărtate la lățimea umerilor, cu mâinile deschise, cu un zâmbet pe față şi cu ochii plini de viață. Am recunoscut în poziția lui felul în care tatăl meu obişnuia să stea în picioare şi am ştiut că am adoptat şi eu acea poziție. Cealaltă figură pe care am recunoscut-o cu uşurință era un Caamasi. Un puf auriu îl acoperea, cu excepția zonei din jurul ochilor, unde blana purpurie forma o mască în jurul lor, care se întindea în sus şi în spate, cuprinzându-i craniul. Ochii mari şi întunecați ai Caamasiului păreau plini de curiozitate, nicidecum de tristețea care îi marca pe Caamasi pe care îi văzusem eu; dar nu văzusem decât rareori Caamasi, iar acea fotografie fusese făcută înainte să fi fost nimiciți aproape toți. Cei doi – bunicul meu şi prietenul său – păreau obosiți în unele fotografii, dar asta era de aşteptat de la nişte persoane care luptau într-un război. Faptul că păreau, de asemenea, mulțumiți spunea multe despre angajamentul lor de a menține galaxia în siguranță.

În unele dintre fotografii apăreau persoane pe care le-am recunoscut. Am văzut un Jan Dodonna foarte tânăr alături de Nejaa. Mi-am amintit că Generalul m-a întrebat pe *Lusankya* despre bunicul meu. Într-adevăr, îl cunoscuse, dar eu nu ştiam cine era bunicul meu la acea vreme.

Jan mi-a salvat viața în acea închisoare. Ți-o salvase şi pe a ta, Nejaa, sau îți plătea cumva o datorie străveche când a salvat-o pe a mea?

Bail Organa apărea şi el într-o fotografie alături de Nejaa şi Caamasi. Alți indivizi li se alăturară în fotografii de grup şi individuale, dar nu am reuşit să-i identific cu certitudine pe niciunul dintre ei. Hainele în stil vechi, fețele tinereşti… Ar fi putut fi cu uşurință nenumărați Senatori şi lideri ale căror chipuri îmbătrânite le-aş fi recunoscut cu uşurință. Unii mi s-au părut foarte cunoscuți – într-un mod de-a dreptul enervant –, dar fără cineva care să-mi spună cine erau sau fără imagini pe care să le folosesc pentru comparație, am rămas neştiutor. Dintr-o dată, hologramele de război se terminară şi m-am trezit uitându-mă la imagini de pe timp de pace. Prima îl arăta pe bunicul meu stând acolo cu Nejaa. Nejaa îi înmâna unul dintre Medalioanele Jedi care marcau ridicarea lui la rangul de Maestru. Apoi l-am văzut pe Nejaa cu fața lipită, obraz lângă obraz, de cea a bunicii mele. M-a şocat, pentru că o

văzusem doar cu bunicul meu, Rostek.

Apoi, într-o fotografie în care imaginea se desfăşura mai larg, i-am văzut pe Scerra, Nejaa şi pe băiatul care avea să devină tatăl meu.

M-am sprijinit de perete şi mi-am închis ochii împotriva lacrimilor. De-a lungul vieții mele, auzisem de multe ori strigătele ființelor oprimate care spuneau că Imperiul le răpea viețile, demnitatea şi drepturile pe care le meritau prin simpla virtute a inteligenței lor. Îi ascultasem, dar nu prea atent, pentru că argumentele lor mi se păreau lipsite de substanță şi în interes propriu. Întotdeauna mă avertizau că într-o zi va veni rândul meu, că soldații din trupele de şoc vor veni după mine, iar în acea zi va fi prea târziu. Am râs de ei atunci pentru că, alături de familia mea, nu mi-am imaginat niciodată că Imperiul ne-ar putea face rău. Dar ne-a făcut rău. Imperiul nici măcar nu existase când a murit Nejaa, dar acțiunile Împăratului i-au forțat pe tatăl şi pe bunica mea să trăiască în minciună. Frica de a fi descoperit trebuie să-l fi măcinat pe bunicul meu în fiecare zi din viața lui. Poate faptul că ştia că a salvat unele persoane ar fi putut fi un antidot pentru asta, dar faptul că a trebuit să îndure acea frică atât de mult timp fusese incredibil. Respectul meu pentru el s-a dublat şi apoi s-a dublat din nou.

E un erou care nu va fi niciodată sărbătorit pentru ceea ce a făcut. Şi trebuie să existe mai mulți ca el în toată galaxia – eroi necunoscuți dintr-o perioadă întunecată.

Am strecurat hologramele în buzunar, apoi m-am întors şi am rearanjat totul, cu excepția uniformei Jedi Corelliene, a mantiei şi a cizmelor din cutie. Am resigilat-o, apoi am dus prada afară şi am ascuns-o în seră. Am închis uşa pivniței de furtună şi am reîngropat-o, aşezând din nou placa de difuzie şi întinzând gunoiul de grajd peste ea. Bunicul mi s-a alăturat în timp ce terminam treaba.

— Ai găsit ceva interesant acolo jos?

Am aprobat din cap.

— Un trecut despre care nu am ştiut niciodată. I-am oferit un zâmbet curajos. Şi un respect reînnoit pentru cineva care s-a dovedit a fi un prieten mai bun decât ar putea spera oricine să aibă vreodată.

Ochii i se încețoşară pentru o clipă, apoi surâse şi dădu încet din cap.

— Este o zi plină, atunci. Ai multe la care să te gândeşti.

Am zâmbit.

— Da, dar asta poate aştepta. În momentul de față, un nepot ar vrea să petreacă timp cu bunicul său, să planteze ghivece, să livreze flori, să cutreiere *Aleea Corabiei Comorilor* în căutare de necazuri. Ce părere ai?

Rostek Horn zâmbi larg şi îmi aruncă un braț peste umăr.

— Cred că în Oraşul Coronet se prefigurează ceva senzații tari. A trecut ceva vreme de când doi bărbați Horn nu şi-au mai făcut simțită prezența. Va fi o noapte de neuitat.

Capitolul 30

A fost o noapte de neuitat, dar nu doar pentru că m-am simțit minunat cu bunicul meu. Am ajuns în Oraşul Coronet şi am luat masa la cel mai bun restaurant din toată Corellia: *Nova Nova*. În mod normal, rezervările se făceau prin intermediul unui site de comenzi trimise cu câteva luni înainte, însă bunicul meu a apărut pur şi simplu, purtând un buchet de flori, iar noi am fost admişi într-o cameră privată. Mâncarea a fost servită în întregime în *tehnica porțiilor minuscule* aranjate pe farfurie ca şi cum ar fi fost artă. Senzorii din tacâmuri transmiteau date către holoproiectoare discrete, astfel încât se cunoştea conținutul exact al fiecărei îmbucături, inclusiv indicii privind aromele subtile la care trebuia să te aştepți sau anecdote referitoare la crearea felului de mâncare.

Asta m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva bucătarul şef al Siollei Tinta, şi anume Chid, lucra în bucătărie. După aceea am mers la clubul privat situat din vârful celei mai înalte clădiri ale planetei. *Clubul Lastdark* şi-a luat numele de la simplul fapt că era locul din oraş unde soarele apunea ultimul şi de la faptul că majoritatea membrilor se considerau cei mai învățați oameni de pe planetă. Pe vremea când lucram la CorSec, obişnuiam să glumim pe seama clubului, deoarece ştiam că niciunul dintre noi nu-şi va permite vreodată să se poată înscrie; dar bunicul meu devenise membru în ultimii trei ani, iar jumătate din plantele din acel loc erau hibrizi creați de el. Eleganța copleşitoare a ambianței din jurul meu contrasta puternic cu ceea ce cunoscusem la Academia Jedi, făcând ca Yavin 4 să pară doar o amintire îndepărtată. Oraşul Coronet mi se părea un loc mai potrivit, aici mă integram mai bine. Ambianța de junglă a Academiei mă lăsase mereu uşor neliniştit. Mi-am dat seama, stând pe un scaun de pluş din piele de nerf, sorbind coniac Corellian şi privind oraşul care se întindea sub mine, că, fiind născut şi crescut la oraş, aveam o anumită preferință pentru urbanitate şi civilizație.

Coruscantul era prea aglomerat pentru ca eu să mă simt confortabil acolo tot timpul, dar aici, pe Corellia, mă puteam simți din nou ca acasă.

Frumos loc pentru a creşte copii.

Bunicul meu îmi spuse poveşti despre Booster Terrik, cel dinainte ca tatăl meu să îl trimită pe Kessel, înainte ca Jorj Car'das să fi devorat organizația lui Booster, pentru ca la rândul său organizația lui să fie preluată de Talon Karrde.

— Aşa că, vezi tu, atunci când Hal l-a prins pe Booster prima dată, Booster a considerat că a fost pur noroc şi pentru totdeauna după aceea s-a străduit din greu să-l batjocorească şi să-l ocolească pe Hal. Bunicul meu zâmbi larg. Nu cred că Booster a apreciat vreodată cu adevărat abilitățile de detectiv ale tatălui tău.

Am vorbit despre multe lucruri în acea seară, chiar şi pe drumul de întoarcere la domeniu. Am descoperit în bunicul meu, în acea seară, pe cineva pe care nu-l mai cunoscusem până atunci. Desigur, prima mea relație cu el se stabilise ca de la copil la bărbat, ceea ce aducea cu sine anumite comportamente. În momentul în care am trecut la vârsta adultă, am intrat în CorSec, iar relația noastră s-a transformat într-una mai mult profesională. Aceasta nu a fost o schimbare deliberată, ci una naturală, întrucât slujbele noastre ne dominau viețile. Deşi puteam să îi vorbesc

despre aventurile mele romantice, acest lucru era din nou o discuție între un tânăr şi un bătrân. Şi apoi, când a murit tatăl meu, durerea pe care am simțit-o amândoi ne-a lovit emoțional până la punctul în care împărtăşirea sentimentelor a durut prea mult, aşa că, plini de stoicism, nu am atins subiecte care ar fi redeschis vechile răni.

În această seară, pentru prima dată, am putut să mă raportez la el ca de la adult la adult. A fost un sentiment ciudat, însă unul de care m-am mândrit foarte mult. Acesta era omul care îi cunoscuse pe tatăl meu şi pe Nejaa mai bine decât oricine altcineva. Dacă el mă putea plăcea, dacă putea respecta ceea ce făcusem, atunci existau şanse mari ca şi ei să mă fi plăcut. Această conştientizare domoli o parte din starea de disconfort pe care o simțeam de la ultima întâlnire cu Exar Kun, iar în acea noapte m-am dus la culcare cu un sentiment mai plăcut decât cel din ultima vreme.

* * *

Maestrul Skywalker spusese odată că Jedii nu visează, aşa că atunci când m-am trezit pe o planetă luminoasă şi aridă, cu sabia neaprinsă, dar ținută în mâna dreaptă, m-am întrebat cum ajunsesem acolo unde eram. Am văzut mânecile de smarald ale tunicii mele de Jedi Corellian, şi nici măcar asta nu părea nepotrivit, deşi materialul era mai fin decât cel al veşmintelor pe care le primisem pe Yavin 4. Abia când m-am uitat în dreapta mea şi l-am văzut pe Ylenic It'kla, strălucind în mantia sa purpurie, şi, dincolo de el, pe Generalul Jedi înveşmântat în roba sa maro cu kaki, de culoarea deşertului, mi-am dat seama că nu eram *eu.*

Noi trei, îndepărtaați unul de altul suficient de mult pentru a avea loc să luptăm, stăteam într-o depresiune prăfuită în formă de castron, sub o cupolă de duracretă. O duzină de stâlpi de trei metri înălțime, împrăştiați pe circumferință, țineau cupola în aer, permițând luminii din exterior să inunde arena. Corturi improvizate şi magazii de depozitare ocupau un sfert din arenă în direcția în care ne aflam. Ieşind din pavilionul central, trei siluete apărură pentru a sta în fața noastră. Fiecare dintre ele purta o sabie de lumină. Liderul lor, bărbatul blond, mai înalt şi îndreptat spre General, făcu un pas mai aproape de noi decât camarazii săi. Femeia roşcată se aliniase cu Ylenic, în timp ce individul Anzati, cu cele două proboscide[5] care tocmai începeau să iasă din pungile de obraz care le ascundeau, se aliniase pentru a mi se opune.

Generalul – numele lui îmi scăpa, deşi ştiam că recunosc ceva la el – vorbi foarte precis.

— Vă amestecați în lucruri pe care nu le puteți controla; lucruri care aproape i-au distrus pe Jedi cu milenii în urmă. Am venit să vă cerem să renunțați la răul vostru şi să vă întoarceți la lumină.

Liderul râse încet, cu vocea lui joasă şi încărcată de dispreț.

— Cei slabi se tem întotdeauna de cei puternici care se ridică pentru a-i înlocui.

— Iar cei nebuni se consideră întotdeauna puternici.

Cuvintele mi-au ieşit din gât şi puteam să-mi simt buzele cum le formează. Aproape că suna chiar ca ceva ce aş fi spus eu, deşi mai formal – mai arhaic şi mai explicit – decât mi-ar fi plăcut.

---

[5] Proboscidă – trompa unor insecte diptere.

Vocea lui Ylenic veni blândă, dar puternică.

— Frica marchează calea greşită. Noi vă oferim eliberarea de frică.

Conducătorul lor îşi aprinse sabia de lumină.

— Şi noi vă oferim şi vouă libertate.

Anzatiul, mai înalt decât mine, mai întunecat, în întregime umanoid, cu excepția proboscidelor care se desfăceau în entuziasmul său, îşi aprinse sabia albastră şi se apropie de mine. Nikkos Tyris – numele lui mi-a venit uşor – îşi ținea sabia într-o gardă pe care nu o mai văzusem până atunci. Avea mâna stângă pe mâner destul de aproape de lama strălucitoare, dar lama însăşi se întindea în jos de la marginea inferioară a mâinii sale spre pământ. Mâna sa dreaptă se afla şi ea pe mânerul sabiei. Ținând lama departe de corp, cu mâna dreaptă la nivelul bărbiei, putea să mânuiască lama de colo-colo într-un triunghi de acoperire care îl proteja bine. Acest stil triunghiular – gândul mi-a venit brusc ca o amintire demult pierdută – favoriza pe cineva care era rapid şi care ar fi combinat lovituri de atac la picioare cu o tăietură din încheietura mâinii care m-ar fi despicat de la inghinali până la bărbie.

Cunoşteam frica, dar persoana care eram în vis o respingea. Mi-am ținut lama argintie într-o gardă simplă, deşi am înclinat-o în față, îndreptând-o spre gâtul lui. Ne-am învârtit în cerc, apoi el lovi. Lama lui se îndreptă spre piciorul meu drept. Mi-am coborât lama pentru a bloca dreapta jos, zburând scântei în timp ce lamele noastre se ciocneau una de cealaltă. Şi-a ridicat lama în sus şi peste a mea şi a adus-o într-o tăietură menită să mă decapiteze. Am simțit mirosul înțepător când o parte din părul meu se topi sub mângâierea letală a sabiei, dar am evitat lovitura cu o mare siguranță. Rotindu-mi încheieturile, mi-am îndreptat sabia spre partea de jos, spre locul unde ar fi trebuit să fie picioarele lui, dar el sărise în sus şi se îndepărtă de lovitura mea. Zbură înapoi în aer, dând dovadă de o mare abilitate de levitație, şi ateriză cu uşurință la patru metri de mine. Ochii lui întunecați străluciră pentru o clipă, apoi un pumn invizibil îmi izbi pieptul, doborându-mă pe spate. Îşi eliberă mâna dreaptă de pe lama azurie şi îşi flutură degetele spre mine cu cel mai dezinvolt dintre gesturi. O piatră de mărimea unui pumn țâşni spre mine din pământ, lovindu-mă în umărul stâng. Durerea îmi străbătu brațul, lăsându-l amorțit. Râse şi aruncă o altă piatră spre mine. Am deviat-o cu sabia şi am zâmbit, apoi o altă piatră mi-a izbit partea stângă a capului. M-am prăbuşit brusc, ridicând un mic nor de praf când am lovit pământul. Sabia îmi sări din mână şi nu reuşisem să văd unde aterizase. Mi-am scuturat capul ca să încerc să mi-l limpezesc, dar durerea şi un uşor țiuit făceau acest lucru dificil. Simțeam cum sângele îmi acoperă partea stângă a feței şi mi-am şters-o cu mâneca stângă a tunicii. Am auzit pocnetul pietrişului sub cizmele lui Tyris, în timp ce se apropia. Aplecându-mă într-o poziție ghemuită, am aruncat o privire în dreapta mea şi mi-am văzut în cele din urmă sabia stând acolo, la doi metri distanță. Am vrut să o chem în mâna mea, dar ştiam că nu va veni niciodată. Aş fi putut să mă arunc după ea, dar sabia lui m-ar fi țintuit la pământ înainte să pot ajunge acolo.

— Aşadar, este adevărat ceea ce s-a spus despre linia Halcyon. Sunteți nişte *mynocki* cu aripile frânte. Un zâmbet malefic se aşternu pe fața lui Tyris în timp ce îşi pregătea sabia pentru a-mi arăta unealta distrugerii mele. Sunteți o linie slabă.

Am zâmbit, ştiind ce aveam de făcut.

— Avem punctele noastre forte.

— Oare? Întoarse lama în jurul mâinii stângi, pregătindu-se să o treacă prin mine. Ar fi cazul să invoci ceva rapid.

În secunda de viață pe care mi-a lăsat-o, am avut o viziune cu el stând deasupra mea şi a camarazilor mei morți. Trupurile noastre ucise au dispărut, însă nu şi râsul lui batjocoritor. Ştiam cu o certitudine la fel de clară şi de dură ca oțelul transparent că, dacă nu mă descurcam cu Tyris, prietenii mei urmau să fie pierduți şi la fel şi misiunea noastră aici. Nu puteam lăsa să se întâmple asta, aşa că am acționat.

M-am aruncat spre sabia mea, întinzând mâna dreaptă spre ea. Corpul meu se răsuci în aer în timp ce zburam. Am aterizat pe spate, alunecând pe ultimii centimetri până la locul unde mâna mea s-a strâns pe mânerul sabiei. Chiar dacă am apucat-o strâns şi chiar dacă am început să o întorc pentru a mă apăra, ştiam că va fi prea târziu. La fel şi Tyris. Îşi înfipse lama în pieptul meu. Lama azurie topi carnea şi fierse sângele pe măsură ce înainta, prefăcându-mi inima în fum şi aburi dulci. Înjunghie mai departe, explodând arterele şi arzându-mi coloana vertebrală. Partea de jos a corpului meu amorți, deşi abia am observat din cauza valului de agonie care mă străbătea şi îmi ajungea în creier. Amenința să mă copleşească, lăsând întunericul să-mi ciugulească vederea. Eram pe moarte şi ştiam asta, iar regretele se revărsau odată cu durerea. Dar nu eram încă mort. Eram un Halcyon. Eram un Jedi.

Jedii nu cunosc durerea.

Într-o clipă, toată agonia fizică încetă, ca şi cum aş fi apăsat pe un întrerupător şi mi-aş fi oprit toți receptorii de durere. Tot ce mi-a rămas a fost o incredibilă claritate a minții şi o unicitate a scopului. Îmi dedicasem viața în slujba celorlalți, în slujba Forței. Nu voi muri fără să-mi îndeplinesc datoria. M-am concentrat şi mi-am folosit cel mai mare dar Halcyon împotriva duşmanului meu. Am aspirat energia din sabia Anzatiului şi m-am forțat să zâmbesc în timp ce făceam asta. Am simțit gust de sânge în gură, dar acest fapt nu mi-a stârnit nicio panică. Era lipsit de importanță. Mai grăitoare a fost privirea de surpriză de pe fața lui Tyris, când lama lui albastră a pâlpâit o dată, de două ori, apoi s-a stins. O secasem până la ultima fărâmă de energie şi îl lăsasem să citească în ochii mei că ar trebui să se teamă brusc foarte tare.

Cu energia pe care o preluasem, l-am săltat de la pământ într-un pumn uriaş şi invizibil. A țipat, cred; cel puțin gura lui funcționă ca şi cum ar fi țipat. Am făcut pumnul să se convulsioneze o dată şi nu am simțit nicio rezistență în timp ce oasele lui se spulberau. L-am lăsat să atârne moale în aer pentru o clipă, apoi l-am aruncat înapoi pentru a-l trânti de cupolă şi de un stâlp de susținere. Am simțit o tresărire prin Forță şi am văzut o străfulgerare albastră de lumină, dar până atunci rezervele mele de energie se epuizaseră. La fel şi eu. Am simțit cum ghimpi roşii şi țepoşi se grăbeau să-mi umple conştiința, însă am alunecat din închisoarea mea de carne înainte ca aceştia să mă înlănțuie pentru totdeauna în acest loc.

M-am ridicat brusc în pat, cu sudoarea curgându-mi pe corp. Am pipăit gaura arsă şi plină de cruste din pieptul meu, dar nu am găsit nimic. Capul îmi bubuia cu putere, dar nu am găsit niciun scalp sfâşiat, nicio umflătură, nici sânge. Un fior mi-a străbătut coloana vertebrală şi mi-am dat seama că, de fapt, îmi puteam simți din nou partea inferioară a corpului. M-am dat jos din pat şi m-am îndreptat şovăind spre stația de reîmprospătare din camera mea. Am pornit apa rece şi mi-am spălat fața cu ea, în timp ce panourile luminoase ale stației se aprindeau. Am băut din căuşul palmelor, potolindu-mi setea intensă, apoi mi-am scufundat fața în bazinul de captare şi am lăsat apa să-mi curgă pe ceafă. În cele din urmă mi-am ridicat capul.

În timp ce apa se prelingea pe spate şi pe piept, m-am uitat în oglindă şi am văzut chipul bunicului meu în locul unde ar fi trebuit să fie al meu. Am închis ochii şi mi-am scuturat capul. Deschizându-i din nou, printre urmele de picături de apă lăsate pe oglindă, am văzut trăsăturile lui Nejaa estompându-se şi ale mele revenind.

M-am aplecat şi mi-am atins propria față, lăsându-mi degetele să confirme ceea ce vedeau ochii mei, iar asta mi-a provocat un fior prin umeri. M-am întors de la oglindă şi mi-am îngropat fața în mâini. În ultimele zece săptămâni fusesem un idiot. Dacă aş fi putut să văd, aş fi văzut, dar mergând la Academie m-am izolat de prietenii care m-ar fi ajutat să înțeleg totul.

Vorba tatălui meu – *dacă nu poți recunoaşte omul din oglindă, este timpul să faci un pas înapoi şi să vezi când ai încetat să mai fii tu însuți* – ar fi trebuit să mă ghideze tot timpul. Când m-am alăturat lui Luke, nu eram eu însumi, ci încercam să devin bunicul meu. Iar visul mi-a arătat foarte clar că a face asta era un dezastru. Corran Horn nu era un Jedi. Corran Horn era un investigator, antrenat de CorSec, care se ocupa de tot felul de probleme – cum ar fi *Invidioşii.* Dacă ar fi fost o bandă de pirați care operau în sectorul Corellian, m-aş fi infiltrat printre ei, le-aş fi aflat secretele şi i-aş fi arestat. Am făcut asta de zeci de ori în cariera mea. Desigur, nicio organizație cu care m-am confruntat nu a fost atât de mare, puternică sau evazivă, însă mărimea funcționează în detrimentul eficienței în cazul organizațiilor criminale, iar puterea permite ca lăcomia să fie îndreptată împotriva lăcomiei, creând discordie.

Mi-am petrecut zece săptămâni pierzându-mi timpul, când aş fi putut fi acolo, urmărindu-i pe răpitorii lui Mirax în cel mai bun mod pe care îl ştiam. Genul acesta de investigație cu siguranță ar fi luat timp – luni de zile, cel puțin, dar măcar aş fi făcut ceva care m-ar fi adus mai aproape de Mirax. Chestiile Jedi pe care le învățasem erau bune pentru salvarea galaxiei, dar eu voiam să salvez doar o singură persoană, şi puteam să o salvez.

M-am întors spre oglindă şi i-am făcut semn din cap omului pe care îl vedeam acolo.

— Mă bucur să te văd din nou, Corran Horn. E timpul ca această afacere cu *Invidioşii* să se termine odată pentru totdeauna.

Capitolul 31

Însoţitoarea de zbor din navetă îmi zâmbi şi se aplecă astfel încât vocea ei joasă să nu se audă prea departe. Chiar nu conta, din moment ce eu şi colegul meu de scaun eram singurele persoane care se îmbarcaseră şi se aflau în cabina Premier din navetă.

— Iertaţi-mă că îndrăznesc, domnule, dar legitimaţia dumneavoastră are un steguleţ cu ultraviolete pe ea, iar la *Compania de Zbor Tinta*, ne place să le oferim unele privilegii unor astfel de clienţi onorabili. Căpitanul nu este încă la bord, dar se întreba dacă aţi dori să vă alăturaţi lui în cabina de pilotaj pentru lansarea şi tranzitul spre *Curcubeul Tinta*?

Am zâmbit şi aş fi refuzat, dar Jenos Idanian, cel care devenisem pentru plecarea mea de pe Corellia, nu ar fi făcut-o niciodată.

— Aş fi încântat să mă alătur lui.

Din spate răsună un ton. Însoţitoarea de zbor, destul de strălucitoare în uniforma ei albastră cu auriu a *Companiei de Zbor Tinta*, aruncă o privire înapoi în cabina principală de pasageri. Acolo, o femelă Kuati făcea tot posibilul să înghesuie un bagaj de mână imens într-un compartiment de depozitare din dreapta, deasupra scaunului, şi să închidă uşa. Însoţitoarea de zbor suspină.

— Dumneavoastră, bineînţeles, ştiţi cum să vă descurcaţi într-o navetă de clasă de lux, aşa că puteţi merge oricând doriţi în faţă.

— Mulţumesc.

Colegul meu de scaun, un tânăr ale cărui trăsături mai proeminente erau laringele şi nasul mare, îmi zâmbi.

— Chiar ştii să te descurci pe una dintre navele astea? Le-am studiat la şcoala tehnică şi ştiu că au un sistem *Astronav P127*de stabilire a cursului, şi, desigur, nu îl vom folosi deoarece vom face doar un salt în sistem, dar este o frumuseţe şi poate calcula foarte repede cursurile, chiar şi pentru mai multe salturi, iar când l-am întrebuinţat pe cel de la şcoală am putut să trasez un curs dificil în câteva secunde.

Am ridicat o mână.

— Ia-o mai încet, respiră.

— Îmi pare rău. Îmi zâmbi cu sfială. Doar că mi-am dorit mereu să zbor. Încă de când eram mic, adică foarte mic, am auzit poveşti despre Rebeliune – ei bine, despre Noua Republică acum – şi despre *Escadrila Vagabond* şi despre toţi ceilalţi şi am vrut să zbor la fel ca ei. Şi când a apărut Marele Amiral Thrawn m-am oferit voluntar pentru a lupta împotriva lui, dar nu am obţinut rezultate foarte bune, aşa că m-am dus la şcoala tehnică pentru a învăţa cum să repar nave şi apoi au descoperit că pot efectua o astronavigaţie bună, aşa că m-au antrenat pentru asta, dar apoi Thrawn a dispărut şi forţele au fost demobilizate, aşa că mi-am căutat o slujbă civilă la linia *Tinta*...

— Serios, hei, doar respiră. I-am oferit mâna, pentru că Jenos făcea astfel de lucruri. Sunt Jenos Idanian.

— Keevy Spart.

Îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu o mână cu degete lungi. Pistruii îi

acopereau obrajii. Avea părul roşcat mai scurt decât al meu şi era suficient de firav încât aproape că îmi amintea de Kirtan Loor, dar puştiul ăsta nu era atât de neghiob sau de rău.

— Deci, ai zburat cu una dintre chestiile astea?

— Da, Keevy, în varianta militară. În timpul Rebeliunii. M-am uitat prin cabină. Acele navete nu aveau dotările pe care le are aceasta şi îi înghesuiam pe soldați destul de strâns. Iar navicomputerul nu era la fel de sofisticat ca cel pe care îl descrii tu.

— Oh, e atât de interesant.

Am zâmbit.

— Mie-mi spui.

— Bine..., începu el.

M-am scufundat înapoi în scaunul meu şi mi-am păstrat un zâmbet pe față, pentru că asta ar fi făcut Jenos. În dimineața de după coşmar mă alăturasem bunicului în seră şi îi spusesem ce hotărâsem să fac: să părăsesc Corellia şi să mă infiltrez printre *Invidioşi*. El aplaudase planul şi se apucase imediat să mă pregătească pentru a face asta. Aruncase o privire la cardul de identitate pe care mi-l furnizase Booster şi, deşi îl declară *marginal de adecvat*, se conectă la comunicator şi, în scurt timp, îmi prezentă documente care păreau destul de autentice.

— Sunt foarte autentice, Corran. Bunicul îmi zâmbi. Vor trece de cea mai riguroasă inspecție.

M-am uitat la cardul de identitate cu holograma mea pe el.

— Cine este Jenos Idanian?

— La origine? A fost un escroc de mică anvergură, puțin mai în vârstă decât tine. A dispărut, dar dosarul lui era încă în arhivă. Am ajustat detaliile şi vârsta pentru a se potrivi mai bine cu tine. Acum figurează în trecutul tău câteva indiscreții din tinerețe, inclusiv câteva probleme legate de furturi de nave şi câteva arestări pentru contrabandă. Nu suficient pentru a te face cunoscut, dar suficient pentru a sugera că ştii ce faci. Pentru scopurile tale, Jenos s-a îndreptat între timp, parțial din cauza participării la Rebeliune, şi acum lucrează ca broker care vinde nave folosite.

M-am gândit o clipă, apoi am aprobat. Contextul nu era atât de improbabil încât să nu mă pot băga în pielea personajului. Mai adaug o serie de ghinioane care se transformă în resentimente față de cei bogați care mi-au furat comisioanele şi devin un candidat probabil la piraterie, cu abilitățile de care au ei nevoie.

— Eşti sigur că acest Jenos nu va veni să mă caute?

— De Jenos nu s-a mai auzit nimic de peste douăzeci de ani. Dacă ar fi ieşit la suprafață, tatăl tău l-ar fi prins, din moment ce Hal a fost aproape de a-l aresta pe atunci. Zâmbetul lui Rostek Horn se diminuă doar puțin. Am aranjat, de asemenea, un transport pentru tine pe nava *Tinta Palette* a *Companiei de Zbor Tinta*. Te vei transfera în sistemul Bormea pe *Curcubeul Tinta* şi te vei îndrepta spre Coruscant. De acolo bănuiesc că vei putea găsi drumul spre *Întreprinderea Rătăcitoare* şi *Invidioşi*.

M-am încruntat.

— Navele *Tinta* sunt nave de lux şi îşi rezervă croazierele cu luni de zile înainte.

— Siolle Tinta iubeşte florile, Corran. Scoase un boboc dintr-un mic răsad. A fost fericită să se asigure că un prieten de-al tău va fi tratat ca un membru al familiei.

— Deşi poate că ai obținut anularea mandatelor de condamnare la moarte pentru mine, există încă simpatizanți Imperiali aici care nu s-ar supăra să mă captureze şi să mă vândă Marelui Amiral Teradoc sau oricărui alt Lord Războinic autointitulat. Nu ar trebui să am un profil mai mic decât îmbarcarea pe o navă de lux?

Bunicul meu râse uşor.

— Dragul meu băiat, trebuie să ții minte două lucruri despre simpatizanții Imperiali de pe Corellia: în primul rând, nu ar crede niciodată un Rebel atât de prost încât să vină pe Corellia şi, în al doilea rând, le-ar fi imposibil să creadă că vreun Rebel şi-ar putea permite un bilet la bordul unui vas de lux de linie. Simpatizanții Imperiali trăiesc aici într-o lume fantastică veche de 20 de ani. Ei se gândesc la zilele lui Moff Vorru ca la o *epocă de aur*. În afară de câțiva oficiali CorSec, mă îndoiesc că ştie cineva că eşti Rebel, iar acei oficiali nu ar pune niciodată mâna pe tine.

— Le e frică de flori?

— Câtorva. Cei mai mulți îşi amintesc foarte bine de tatăl tău.

— Înțeleg. Am suspinat. Nu pot să-ți spun cât de mult apreciez că faci asta pentru mine. Am fost un prost şi cred că ştii asta. Aş vrea să-ți mulțumesc că nu mi-ai trântit-o în nas.

Mă privi cu atenție, cu ochii lui cenuşii reci.

— De ce ai fost prost?

— Încercând să devin un Jedi pentru a o salva pe Mirax. Am pierdut atât de mult timp.

Rostek îşi şterse mâinile, apoi îşi puse pumnii în şolduri.

— Ar trebui să-ți fie foarte clar, Corran. Nu cred că ai fost un prost. Ceea ce ai învățat este ceea ce trebuia să înveți. S-ar putea ca nu tot ceea ce ai studiat la academie să te ajute să o găseşti şi să o salvezi pe Mirax, dar nu puteai să ştii asta dinainte. L-am văzut pe Nejaa făcând multe lucruri pentru a rezolva cazuri care nu aveau nimic de-a face cu Forța sau cu antrenamentul său Jedi – cu excepția cazurilor în care acest antrenament l-a făcut o persoană mai bună. Să treci prin această pregătire şi să fii capabil să iei decizia de a renunța la ea necesită o maturitate pe care nu am mai văzut-o la tine până acum. De acord, aventurile tale cu *Escadrila Vagabond* şi căsătoria cu Mirax probabil că ți-au transmis o mare parte din această maturitate; dar nu ar trebui să-ți subevaluezi pregătirea. Doar pentru că nu te-a dus acolo unde voiai să ajungi nu înseamnă că această călătorie nu a fost bună pentru tine.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te ofensez.

— Nu ai făcut-o. Îmi sunt foarte dragi amintirile cu Nejaa Halcyon. Consider că munca mea aici, păstrând cunoştințele sale despre Forță, este cel mai bun lucru pe care l-aş fi putut face în viața mea; şi mă bucur că vei avea acces la toate astea. Chiar voi împărtăşi totul inclusiv cu Luke Skywalker al tău, dacă doreşti.

— Te rog.

El aprobă din cap.

— Consideră asta ca şi făcut. Sunt foarte mândru de tine, Corran, şi de orice curs pe care îl vei alege în viața ta. Poate că vremurile nu s-au schimbat prea mult aici pe Corellia, dar capacitatea ta de a supraviețui în vârtejul războiului civil mă uimeşte.

M-am apropiat şi l-am îmbrățişat.

— Încă o dată, îți mulțumesc.

Ne-am despărțit zâmbind.

— Oh, în pachetul tău de documente, împreună cu fişierele de date ale jurnalului pe care ți l-am dat, am inclus o copie a dosarelor CorSec despre contrabandistul despre care ai întrebat, Jorj Car'das. Fişierele erau vechi... El a dispărut cu aproape la fel de mult timp în urmă ca şi Jenos Idanian. Sper că vor fi utile.

— Şi eu sper. Cu ele voi plăti o datorie.

L-am lăsat acolo, singur în seră, cu amintirile lui şi cu datele pe care le înmagazinase în plante. Tosruk m-a dus la portul spațial, unde m-am îmbarcat pe *Tinta Palette*, iar acum mă aflam, câteva zile mai târziu, aşezat lângă Keevy Spart, ascultând povestea sumbră a vieții sale.

— Nu mai spune, am spus.

— Da, da, totul este adevărat. Am adunat toate poveştile pe care le-am găsit despre *Escadrila Vagabond* şi vreau să alcătuiesc o istorie a unității. Ştiu toate profilurile piloților, câte victime au avut, de unde au venit...

— Felul în care arată...

— Bineînțeles. Se uita fix la mine cu atenție. Ai întâlnit vreodată pe vreunul dintre ei?

— Eu? Nu, nici măcar în trecere. Am dat din cap spre hubloul extern. Ai văzut *Curcubeul*?

Keevy tăcu şi îşi apăsă fața pe hubloul din oțel transparent. Naveta, *Tinta Albastru Şapte*, andocase pe partea exterioară a navei *Palette*, conectată în siguranță la nava mai mare printr-un colier de andocare. Pasarela navetei se întindea în jos în interiorul navei, permițând pasagerilor să urce în compartimente, în timp ce echipajul ne transfera bagajele din cala navetei. Odată ce toată lumea era la bord şi naveta era gata de plecare, ne îndreptam spre *Curcubeul Tinta* şi coboram prin intermediul unui aranjament de andocare similar. Pasagerii de pe *Curcubeu* care doreau să se alăture *Paletei* ar fi fost trimişi cu o altă navetă şi astfel ambele nave şi-ar fi continuat cursul cu un minim de întârziere.

— Încă nu văd nimic. Poziția sa la hublou adăugă tonuri nazale vocii sale. Nava ar trebui să apară în curând, totuşi.

— Ei bine, atunci cred că voi profita de ocazie pentru a vizita cabina de pilotaj.

Keevy se întoarse şi mă apucă de braț.

— Ia-mă cu tine, te rog?

— Nu ştiu dacă pot.

— Te rog? Mă privea cu nişte ochi căprui jalnic de mari şi trişti. Asta este probabil singura şansă pe care o voi avea de a vedea un *AP127CP* într-o navetă adevărată.

M-am încruntat la el.

— Nu vei atinge nimic, nu-i aşa?

Vocea lui deveni scăzută.

— Nu.

— Poate că voi vorbi cu căpitanul pentru tine. Ar trebui să urce la bord în curând. M-am răsucit pe scaun pentru a ieşi şi am surprins o străfulgerare de alb în spațiul de afară. De fapt, mă întreb ce îl reține. Ăla e *Curcubeul*?

Keevy se uită din nou afară.

— Nu, pare a fi un Distrugător Imperial Mark II şi o mulțime de nave mici cu

el. Venind în direcția asta.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am întors spre însoțitoarea de bord, dar în timp ce făceam acest lucru, doi bărbați veniră în fugă pe pasarelă şi apărură în cabina principale. Amândoi purtau blasterele în tocuri, iar unul, cel mai mare, flutura în mână o vibrolamă uriaşă.

— Rămâneți calmi, ne îndeamnă cel mai mic cu mâinile ridicate. Rămâneți calmi şi nimeni nu va fi rănit.

Însoțitoarea de zbor linişti două persoane, în timp ce bărbatul mai mic îmi făcea semn să vin din cabina Premier alături de restul pasagerilor. Se părea că îl ratase pe Keevy.

— Mă bucur că ai putut să ni te alături. Suntem băieții de pe *Invidiosul* şi am venit să vă uşurăm de averi.

Un bărbat mai în vârstă îndreptă un deget infirm către lider.

— Tu ai fost Laanars, însoțitorul meu de bord.

Laanars făcu un pas rapid spre culoarul din dreapta, se apropie de bărbat şi îl pălmui.

— Eu am fost, grămadă ordinară de gunoi de nerf. Am făcut pe menajera pentru tine, deoarece ştiam că va veni această zi.

— Nu trebuie să mai faci rău nimănui. Mi-am păstrat vocea rece în timp ce-i întâlneam privirea cu ochi căprui. Stăteam pe culoarul din stânga, privindu-l peste trei scaune. Eşti în control. Poți să iei tot ce vrei.

— Aşa este, eu dețin controlul. Tovarăşul mai mare al lui Laanars se strecură pe lângă el şi se opri lângă capul culoarului din dreapta. Laanars ridică o mână şi îşi mişcă degetele. Să mergem, hai să plecăm cu bijuteriile. Dacă nu le predați, Biril o să vă arate de ce nu-l mai lasă să lucreze ca manichiurist.

Simțeam cum potopul de anxietate țâşneşte din toată lumea şi am recurs la o tehnică Jedi rapidă pentru a nu mă lăsa copleşit de ea. Mi-am întins simțurile, extinzându-mi sfera de responsabilitate pentru a cuprinde întreaga navă. Mi-aş fi dorit să pot ajunge la toată lumea, inducându-le calmul sau făcându-i pe cei doi pirați să adoarmă, dar nu aveam astfel de abilități. Cel mai bun lucru pe care îl puteam face, ştiam din experiența îndelungată în situații de luare de ostatici, era să le permit piraților să obțină ceea ce îşi doreau. Apoi am simțit cum Keevy se încorda pentru un atac. Fără să fie văzut, îşi croise drum din cabina Premier şi se pregătea să se arunce asupra lui Biril. Piratul era îndeajuns de mare încât mă îndoiam că va simți impactul atacului lui Keevy. Fără niciun efort, Biril l-ar fi smuls pe Keevy de pe el, apoi probabil că l-ar fi ciopârțit pe puşti doar pentru că putea.

Iar Keevy, care crescuse toată viața dorindu-şi să fie erou, vedea în asta şansa vieții lui. Ar fi fost un erou, bineînțeles – dar unul mort.

— Hei, amice, l-am strigat pe Laanars. Asta este o ofertă unică. Pleacă acum şi nu vei fi rănit.

— Dacă cineva va fi rănit, nu eu voi fi acela. Laanars mă privi cu atenție. Stai jos şi taci din gură.

Am ridicat din umeri şi am dat din mâini.

— Oricând doreşti să mă obligi.

Laanars se uită în dreapta şi în stânga, cu neîncredere pe față.

— Cât de prost poți fi? Mâna lui dreaptă coborî spre mânerul blasterului în timp ce mă privea drept în ochi. Eşti mort!

Folosindu-mă de Forță, i-am umplut mintea cu imaginea blasterului său scos

şi îndreptat direct spre fruntea mea. Mi-am proiectat o expresie de teroare pe faţă, dar i-am dat impresia că ascunsesem un blaster de rezervă în mâneca dreaptă. L-a văzut apărând în mâna mea şi mişcându-se în dreptul corpului său. Nu a avut de ales. A apăsat pe trăgaci de trei ori. Dar blasterul său nu ieşise încă nici măcar pe jumătate din toc. Toate cele trei focuri îl loviră în coapsa dreaptă, făcându-l să cadă. Se prăbuşi ţipând şi se zbătea pe culoar. Biril alergă spre el şi se ghemui, depărtându-se de raza de atac a lui Keevy. Bărbatul mai mare se uită la camaradul său rănit, apoi la mine.

— Eşti mort.

— Puţin probabil.

Poate că linia Halcyon nu era foarte puternică în materie de telekinezie, dar niciodată nu avusese nevoie să depună un efort prea mare pentru a glisa zăvorul unui compartiment de marfă supraîncărcat. Panoul se deschise brusc, iar bagajul femelei Kuati se prăbuşi pentru a se izbi de umerii lui Biril. Acesta se răsuci furios, tăindu-l cu vibrolama, apoi se întoarse spre mine. Până atunci, însă, sărisem peste scaunele centrale şi l-am surprins în piept cu ambele picioare. Acesta zbură înapoi, împiedicându-se şi poticnindu-se de geanta femelei Kuati, chiar în momentul în care Keevy venea orbeşte dinspre cabina Premier. Fruntea lui Keevy îl lovi pe Biril drept în bărbie. Bărbatul mai mare se lăsă moale şi se prăbuşi pe podea, în timp ce Keevy se prăbuşi şi ateriză peste poalele a două femei tinere.

Am luat blasterul lui Laanars, l-am pus pe paralizant şi am tras un foc în el. Am mai tras două în Biril. M-am întors şi i-am aruncat arma însoţitoarei de bord.

— Poţi să retragi pasarela?

Ea apucă arma şi aprobă din cap cu ezitare.

— Pot, dar numai la ordinul Căpitanului.

M-am uitat la ecusonul ei.

— Bine, Annissya, ai primit ordinul.

— Domnule, ştiu că sunteţi calificat să pilotaţi una dintre aceste navete, dar...

Mi-am deschis mâinile.

— Vin şi mai mulţi piraţi, iar pilotul tău probabil că nu mai este. Aş vrea să plec de aici. Am putea la fel de bine să fugim, pentru că dacă aşteptăm aici nu ne va fi de niciun folos.

Se gândi o secundă, apoi aprobă din cap.

— Cum ordonaţi, Căpitane Idanian.

L-am apucat pe Keevy de guler şi l-am tras din poala celor două femei care, după privirile de pe feţele lor, erau convinse că le salvase de la o moarte sigură.

— Chiar ştii cum să te descurci cu un *AP127*... nu ştiu cum?

— *AP127CP*? Laringele îi sălta în sus şi în jos în timp ce vocea îi tremura. Da, domnule.

— Nu minţi, nu-i aşa? Sunt vieţi în joc aici.

Se îndreptă şi luă o poziţie pe care o considera în mod clar militară.

— Pot s-o fac.

Am zâmbit.

— În cabina de pilotaj atunci, băiete. Ai vrut să zbori în luptă? Uite că se va întâmpla.

Keevy îşi frecă umflătura de pe frunte.

— Vom încerca să depăşim un Distrugător Imperial?

— Asta e o problemă pentru tine?

Mi-am îngustat ochii.

— Ei bine, nu va fi uşor.

— Da, ei bine, dacă ar fi fost uşor, nu ar fi meritat să o facem. L-am împins spre partea din față a navetei. Tu doar trasează-mi un curs şi dă-mi un vector de ieşire. O să mă fixez pe el şi o să plecăm cu toții de aici.

Se uită înapoi la mine.

— Domnule, nici măcar un pilot al *Escadrilei Vagabond* nu ne-ar putea scoate de aici. Sunt convins.

— Şi după asta, vei şti şi mai multe. L-am bătut pe spate. Pune-ți centura, fiule, vei avea parte de călătoria vieții tale.

Capitolul 32

M-am lăsat în scaunul de comandă din cabina de pilotaj, mi-am pus căştile de comunicaţii şi am început să apăs întrerupătoarele. Configuraţia nu fusese modificată prea mult faţă de cea a navetei cu care zburasem spre Yavin. Am observat că panoul de control al armelor fusese înlocuit cu un sistem etichetat *Sistem de divertisment*. Ridicând din umeri, am apăsat un buton şi am pornit o holodramă care se difuza în partea din spate. Keevy se aşeză vizavi de mine, în poziţia de navigator. Îşi puse centura şi rămase acolo pentru o clipă, apoi îşi ridică privirea şi îngheţă.

Distrugătorul Imperial *Invidiosul* atârna acolo în spaţiu, cu forma sa de pumnal abia accentuată, deoarece priveam o imagine de profil a navei. Planul punţii sale se afla uşor sub al nostru – dacă am fi decolat în linie dreaptă, am fi trecut la o sută de metri pe deasupra punţilor principale. Am privit nava aşa cum aş fi făcut-o dacă aş fi stat în carlinga unui X-interceptor, verificând armele, localizând generatoarele de scuturi. Pe un monitor secundar am făcut o scanare a *Invidiosului* şi am văzut că nu avea scuturile ridicate.

O singură torpilă protonică şi ai plăti pentru aroganţa ta, Tavira. M-am uitat la Keevy, dar nu se clintise.

— Probleme, Keevy?

Clipi din ochi şi se cutremură.

— Nu, îmi pare rău.

— Poţi folosi sistemul de navigaţie?

— Da, sigur. Acesta începu să apese pe butoane. Încotro?

— Un salt scurt până la marginea sistemului, apoi ne întoarcem înapoi prin el. De acolo ne îndreptăm spre exterior. M-am încruntat şi m-am gândit pentru o secundă. Du-ne în sectorul Quence, pe Elshandruu Pica. Am prieteni acolo.

— Bine. Cursurile sunt trasate acum.

Consola mea sună şi am văzut că pasarela fusese retrasă.

— Keevy, apasă butonul verde de acolo.

Ridică privirea şi apasă pe butonul care elibera ghearele noastre de andocare după care le retrase.

— Gata.

— Bine. În dreapta ta, este unitatea de compensare inerţială. Pentru cabina de pilotaj, fixeaz-o la 0,95. Pentru pasageri, menţineţi-o la maxim. M-am uitat în jur. Trebuie să avem scuturi pe aici pe undeva, nu-i aşa?

Keevy zâmbi.

— Aici. Hei, astea sunt modele *Chepat Supreme Defender*. Foarte frumoase.

— Sper să nu avem nevoie de ele.

Am apăsat comutatorul de aprindere, alimentând unitatea de propulsie principală şi am redirecţionat energia repulsoarelor. Am apăsat butonul pentru interfonul navei şi am încercat să-mi păstrez vocea calmă.

— Pornim la drum. Staţi liniştiţi şi nu ar trebui să simţiţi nimic.

Am apăsat un buton de pe unitatea de comunicaţii pentru a încerca să fac un apel de ajutor, dar un ţiuit oribil umplu căştile.

— Bruiază canalele de comunicații.

Am activat filtrul de bruiaj al unității de comunicații, ceea ce întrerupse țiuitul.

Ochii lui Keevy se măriră.

— Nu putem chema ajutoare.

— Nu, suntem pe cont propriu.

Bineînțeles, dacă ajutorul era suficient de aproape pentru a fi chemat, Tavira ar fi plecat foarte repede de aici. Faptul că este chiar aici înseamnă că nu vine nicio salvare.

Annissya intră în cabina de pilotaj şi se fixă în scaunul de salt care îmi fusese oferit mai devreme.

— Toată lumea este aşezată şi pregătită.

— Bine. Am stat o clipă, m-am concentrat, apoi am aprobat din cap. Keevy, primul curs.

— Curs doi doi trei, unghi trei unu cinci.

— Am înțeles. Puterea în scuturi.

— Scuturile la maxim.

— Annissya, poți accesa scanerul? Vreau să obțin cât mai multe date până plecăm.

Mi-am aşezat mâinile pe manşa de direcție şi am privit spre *Invidiosul.*

— Am pornit.

Am împins accelerația înainte şi am tras de manşă, ridicând botul. Pe măsură ce naveta se ridica şi *Palette* se strecura pe sub noi, am apăsat comutatorul pentru a coborî aripile şi a le bloca în poziție. Ştiam că, dacă ridicarea scuturilor nu i-a alertat pe cei de pe *Invidiosul* asupra faptului că ceva nu era în regulă, coborârea aripilor cu siguranță o va face. O privire aruncată pe ecranul meu tactic indică faptul că trei nave de luptă de tip Tri-Luptător se desprinseră dintr-o patrulă şi începeau să se îndrepte spre noi. Aripile se blocară, aşa că am apăsat accelerația la maxim, apoi am lansat naveta într-un picaj în față. Unitatea noastră de comunicații pocni în timp ce bruiajul se estompa pe frecvența de comunicații de urgență.

— Naveta *Tinta Albastră*, aici *Invidiosul.* Opriți-vă acum şi nu vă vom distruge.

Keevy se holba la mine, îngrozit.

— N-ar trebui să le spui ceva?

Am dat din cap spre căştile de comunicații de lângă Keevy.

— Vorbeşte tu cu ei.

— Eu?

— Eu sunt ocupat.

Am rostogolit naveta şi am tras înapoi de manşă, spiralând şi îndepărtându-ne de scufundarea inițială. O corvetă Corelliană veche se deplasase pentru a ne bloca cursul şi umpluse spațiul din jurul nostru cu fascicule de lumină rubinie. Am văzut două rachete ionice albastre trecând pe lângă noi, aşa că am apăsat cârma eterică şi am virat spre dreapta, abătându-ne de la traiectoria de planare pe care o aveam. M-am întors din nou spre stânga cu o rostogolire bruscă, apoi am tras botul în sus pentru o secundă, după care am împins din nou manşa înainte. Acest lucru ne-a lăsat cu *Invidiosul* umplându-nu hublourile. Turbolaserele grele ale navei se întoarseră spre interior, încercând să tragă asupra noastră, însă ne apropiasem suficient de mult pentru ca tunurile montate pe lateral să aibă dificultăți în a ne urmări.

Cu atât mai bine, spectacolul de lumini pe care îl creaseră în încercarea de a ne doborî, făcuse în aşa fel încât *cuplajele* să se desprindă de noi pentru o clipă.

Keevy îşi puse căştile.

— Aici *Tinta Albastră Şapte*, către *Invidiosul.*

— Minunat, am murmurat eu. Vrei să-i întrebi dacă au intenții onorabile?

El ridică din umeri.

— Intențiile voastre sunt onorabile?

— *Tinta Albastră*, eşti nebun sau încerci să te sinucizi?

Keevy se încruntă.

— Este o întrebare destul de tautologică[6], nu-i aşa?

Zgomotele de confuzie rostite de ofițerul de comunicații al *Invidiosului* m-au determinat să zâmbesc.

— Ce mod de a-i lăsa să ghicească, Keevy.

Zâmbetul care creştea pe fața lui dispăru brusc când o voce feminină furioasă intră pe frecvență.

— Aici Amiralul Tavira, *Tinta Albastră*. Noi nu ne jucăm.

Am ridicat o mână pentru a-l linişti pe Keevy.

— Îmi pare rău, doamnă Amiral, dar noi da. Prindeți-ne dacă puteți.

Am apăsat pe butonul de închidere al unității de comunicații, apoi am rotit naveta astfel încât să ne deplasăm burtă pe burtă cu *Invidiosul.* Am tras de manşă pentru a ne îndepărta de Distrugător, apoi am tras uşor comenzile spre stânga, pornind nava într-o spirală care transformă stelele în cercuri albe în fața noastră. Atunci când le puteam vedea printre straturile stacojii de focuri de turbolaser, desigur.

Keevy îşi făcu curaj ca şi cum convergența fasciculelor dinspre stânga şi dreapta navetei ar fi fost un zid în care urma să ne izbim.

— O să murim!

— Nici măcar pe jumătate. Am tăiat accelerația, am inversat propulsia timp de două secunde, apoi am apăsat-o din nou la maxim şi am redresat zborul nostru.

Turbolaserele navei fulgerau spre noi, iar scuturile *Chepat* pocniră când o parte dintre focuri ne atinseră, cu toate astea, am trecut mai departe, cu carcasa intactă.

Odată ce am trecut de punctul de convergență, am început din nou să reiau răsucirea navetei.

— Porneşte hipermotorul când suntem în siguranță, Keevy.

Tânărul se holbă la mine.

— Cum am...?

— Mai târziu.

I-am oferit un zâmbet liniştitor şi am simțit şi eu o mare uşurare în interior. Tratasem naveta aşa cum aş fi tratat o navă de luptă – chiar dacă era un monstru mare, lent, care se bălăngănea. Manevrabilitatea ei îmi amintea de cea a unui Y-interceptor, la drept vorbind, dar mai lent şi mai neîndemânatic. Nu era o navă elegantă şi nici nu era destinată să fie. Adevărul era, totuşi, că era o navă mare, cu generatoare uriaşe de scuturi. Supraviețuirea unei lovituri directe de la o salvă din partea unui Distrugător ar fi fost imposibilă, dar oscilațiile de propulsie inversă de acolo i-au deranjat suficient de mult pe artileriştii de pe *Invidiosul* pentru ca focurile

[6] Tautologie – greşeală de limbă care constă în repetarea inutilă a aceleiaşi idei, formulată cu alte cuvinte.

lor să nu lovească toate în acelaşi timp. Am pierdut multă energie din scuturi, dar acestea nu au cedat, aşa că am scăpat. Deşi era mare şi lentă, singurul avantaj pe care îl avea naveta față de o navă de luptă era capacitatea de a supraviețui avariilor.

Keevy manevră maneta hipermotoarelor şi stelele se lungiră într-un tunel timp de câteva secunde, apoi revenirá la punctele de reper când am reintrat în spațiul real.

— Noua direcție de curs este unu trei şapte, unghi zero patru cinci.

— Am înțeles. Am tras de manşă şi am adus nava spre dreapta. Am aruncat o privire la ecranul tactic. Suntem liberi şi gata de plecare. Keevy, dacă vrei să faci onorurile.

Keevy apăsă din nou maneta şi pornirăm. La capătul îndepărtat al sistemului am mai făcut o corecție de curs, apoi ne-am fixat destinația pentru călătoria spre Elshandruu Pica. Mai fusesem acolo o dată, pe vremea când escadrila era pe cont propriu, luptându-se cu Ysanne Isard pentru controlul asupra cartelului Bacta. Keevy, cu interesul său pentru *Escadrila Vagabond*, ştia totul despre Elshandruu Pica şi ne-a *încântat* pe Annissya şi pe mine cu povestea aventurii *Escadrilei Vagabond* acolo. Povestirea lui a durat de fapt mai mult decât întreaga operațiune, dar aveam destul timp de pierdut. Iar la final, desigur, Annissya a vrut să-l omoare pe bietul Keevy.

Ne-am întors în spațiul real şi am stabilit un curs spre *Întreprinderea Rătăcitoare*. Pariasem pe faptul că se va afla aici şi m-am bucurat să o văd în sistem. Kina Margath deținea un complex turistic pe Elshandruu Pica şi era o cunoscătoare a tuturor chestiilor fine şi exotice, ceea ce însemna că Booster o găsea aproape la fel de fermecătoare ca şi banii pe care îi plătea. Clubul *Ora 27* din cadrul complexului ei lansa o provocare permanentă pentru clienți, aceea de a numi o băutură pe care personalul să nu o poată prepara, iar dacă aceştia reuşeau, nota de plată pentru client era din partea casei. În mod regulat, Booster îi furniza rețete de băuturi noi şi lichiorul folosit pentru a le compune. Cred, de asemenea, că Booster chiar se simțea atras de Kina, dar Mirax credea că era prea tânără pentru tatăl ei, aşa că nu abordam prea des acest subiect.

În timpul lungii recitări ale lui Keevy despre misiunea de la Elshandruu Pica, am tastat şi m-am pregătit să trimit către *Întreprinderea Rătăcitoare* un raport despre motivul pentru care ne aflam acolo şi despre ce voiam de la Booster. L-am transmis în timp ce ne apropiam, am aşteptat aproximativ cincisprezece minute pentru ca Booster să-l citească şi să pornească pregătirile, apoi am cerut permisiunea de a andoca. *Tinta Albastră* obținu imediat autorizația de aterizare şi am aşezat naveta la mai puțin de o sută de metri de un Headhunter. Booster însuşi ieşi din biroul său, strălucind în nişte haine foarte țipătoare şi elegante, deşi hidos de strălucitoare. El însuşi îi întâmpină călduros pe fiecare dintre pasageri, promițându-le cele mai bune condiții de cazare după cumplita lor experiență. I-a pus pe unii dintre oamenii săi să-i ducă imediat pe pasageri la *Nivelul Diamant*, împreună cu Annissya, lăsându-ne pe Keevy şi pe mine la navetă. Booster se prezentă lui Keevy şi ochii tânărului se aprinseră.

— Eşti socrul lui Corran Horn!

— Este căsătorit cu fiica mea, da. Booster reuşi să-şi păstreze un zâmbet pe față. Am primit un raport de la Idanian, aici de față, că vă pricepeți la echipamente de astronavigație. Este adevărat?

Keevy clipi o dată, apoi aprobă din cap.

— O navă ca asta foloseşte sistemul *Sienar Starpath*, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Booster zâmbi în direcția mea. Este un geniu, în mod clar.

— M-am gândit că aşa vei crede şi tu. L-am bătut pe Keevy pe umăr. Ne-a scos dintr-o încurcătură urâtă cu *Invidioşii*. Mă gândeam că, dacă *Linia Tinta* nu-i oferă o slujbă, s-ar putea să ai de lucru pentru el aici.

— Aici, pe *Întreprinderea Rătăcitoare*?! Eu? Aici? Pe această navă care a câştigat bătălia de la Thyferra? Keevy se agăța cu vârful degetelor de buza inferioară. Asta nu ar fi posibil, nu-i aşa? Vreau să spun, istoria acestei nave şi istoria ei cu *Escadrila Vagabond* şi toate lucrurile pe care le-ați făcut cu ea de atunci, ar fi ca şi cum am fi într-un muzeu sau într-o fantezie sau în ambele, un muzeu al fanteziei.

Ochii lui Booster se îngustară, dar îşi păstră zâmbetul pe față.

— Vom vorbi despre asta, dar deocamdată, Keevy, eşti invitatul meu. Hassla'tak, condu-l pe Keevy Spart aici de față, în apartamentul nostru de *Smarald*.

Hassla'tak, un Twi'lek ale cărui lekkuuri se mişcau ca nişte şerpi prinşi în ace, îi făcu semn lui Keevy să se îndrepte spre turbolifturi. L-am auzit pe Keevy cum începea să-l asalteze cu întrebări, dar Twi'lekul răspundea doar în limba lui.

Booster tresări.

— Nu l-am mai auzit pe Hassla'tak folosind un asemenea limbaj de când a venit în excursie ultimul grup căruia îi plăcea jocurile de noroc Sullustane.

— Keevy poate fi un pic cam exagerat. Mulțumesc că nu l-ai lăsat să ştie cine sunt.

— Îmi eşti dator.

— Pune-o în contul meu. Am îndreptat un deget spre navetă. Vreau ca băieții tăi să scoată memoria scanerului şi să vedem dacă vreuna dintre navele *Invidioşilor* ne poate da indicii despre locul unde se ascund.

— O să fac asta, la prima oră. Booster mă privi cu atenție. Mara Jade este aici. Ea şi Calrissian au sosit punând întrebări despre Jorj Car'das. Lando este sus, la *Nivelul Diamant*, încercând să spargă banca casei de pariuri.

Iritarea îi sublinia cuvintele.

— Cât de aproape este?

Booster ridică din umeri.

— Nu foarte aproape, dar mai aproape decât mi-aş dori. Cred, totuşi, că îl voi prezenta prietenului tău Keevy.

— Sigur, spune-i lui Keevy că asta este şansa lui de a afla punctul de vedere al lui Lando cu privire la faptul că l-a ajutat pe Wedge Antilles să distrugă *Steaua Morții* la Endor.

— Oooh, nici măcar tatăl tău nu a fost atât de crud, CorSec.

— Tu scoți tot ce e mai bun din mine, Booster. Am aruncat o privire spre Headhunter. Mara e supărată din cauza navei ei?

— Nu pare să fie, dar vrea să vorbească cu tine. Părea să ştie că erai în această navetă înainte să trimiți tu vorbă.

Ochii lui se îngustară.

— Nu ar putea să se folosească de chestiile alea Jedi ca să-l ajute pe Lando să câştige, nu-i aşa?

— Sincer, cred că ea ar vrea să-l cumpere pe Lando pentru ceea ce crede ea că valorează şi să-l vândă pentru ceea ce crede el că valorează. Am zâmbit. Nu cred că îl

ajută.

Dincolo de Booster am văzut un turbolift deschizându-se şi pe Mara Jade ieşind din el. Se îndreptă direct spre noi doi, cu o urmă de rigiditate în mersul ei. Asta nu mi s-a părut ciudat la ea, dar alegerea hainelor părea nepotrivită. Pantalonii negri şi tunica arămie păreau cam bărbăteşti, deşi felul în care purta pelerina neagră scurtă, atârnată astfel încât să-i acopere doar partea dreaptă a trunchiului, părea mai degrabă la modă. Nu i-am văzut sabia la vedere, dar ar fi putut fi ascunsă cu uşurință sub pelerină.

Booster făcu o plecăciune.

— Vă voi lăsa pe voi doi să discutați în timp ce eu mă ocup de confortul lui Calrissian.

Mara mârâi.

— Nu te mai preocupa atât de mult de el.

Am arcuit o sprânceană la ea.

— Nu eşti în vreo afacere cu el?

— Într-un fel, da. Îmi aruncă o privire dezgustată şi îşi ciupi hainele. Ajungem aici şi el se oferă să-mi facă rost de o ținută mai potrivită, aruncând puținul de garderobă pe care îl aveam deja. Croitorul de aici a trimis în apartamentul meu un rând întreg de rochii şi alte lucruri pe care Lando ar vrea să le port în preajma lui. M-am răzbunat jefuindu-i dulapul cu haine. Are gusturi bune în materie de țesături, dar tunicile sunt cam strâmte la umeri pentru mine.

Am râs.

— Pun pariu că îi place asta.

— Nu-i place, motiv pentru care voi continua să-i împrumut lucrurile din când în când. Între timp, uşoara urmă de zâmbet de pe fața ei se stinse încet. Cum era Luke când ai plecat de la Academie?

Am ridicat din umeri.

— Din punct de vedere fizic, şi-a revenit după calvarul său.

Mara mi-a aruncat o privire pe ocolite.

— Dar din punct de vedere mental?

— Are întrebări, iar despre unele dintre ele ştie că le are, însă despre altele nu. Mi-am încrucişat brațele la piept. A fost mulțumit că ai căutat să te asiguri că va fi bine înainte să pleci de pe Yavin 4, dar a fost confuz că nu ai rămas până când a fost din nou pe picioare. De fapt, ai petrecut mai mult timp cu mine în timpul recuperării mele decât ai petrecut cu el.

Ea îşi ridică capul.

— Doar nu crede că e ceva între noi doi, nu-i aşa?

— Nu am văzut niciun indiciu că ar fi aşa ceva. Am zâmbit şi am început să mă îndrept spre Headhunter. El ne cunoaşte pe amândoi şi ştie că nu ar funcționa niciodată ceva între noi. Tu şi cu mine putem fi camarazi de arme şi chiar prieteni.

— Corect, dar în interior suntem nişte arcuri care se răsucesc în direcții opuse. Zâmbetul îi reveni cu greu pe chip, în timp ce se alinia la pas cu mine. Dacă ne-am apropia, ar fi o încurcătură groaznică.

Am aprobat din cap.

— Şi am sfârşi prin a ne frânge.

— Şi apoi soția ta ne-ar ucide.

— Un alt punct de vedere bun. M-am *cutremurat*. Să revenim la întrebarea ta, totuşi: Luke este entuziasmat de Academie şi de cât de bine s-au descurcat studenții

în înfrângerea lui Exar Kun. Când am plecat, totuşi, i-am făcut un fel de critică de tip turbolaser asupra şcolii şi, ei bine, asupra tuturor lucrurilor, cred.

— Tuturor?

M-am încruntat şi m-am sprijinit de trenul de aterizare faţă al Headhunterului.

— Luke sugerase că, dacă aş fi părăsit Academia atunci când am făcut-o, aş fi făcut o mare greşeală şi că aş fi căzut pradă părţii întunecate. I-am răspuns destul de dur, arătându-i că am fost de mai multe ori aproape de partea întunecată şi am scăpat de ea. Cred că Luke a depus atât de multe eforturi pentru a-şi recâştiga tatăl, iar apoi s-a trezit recâştigat de dragostea surorii sale, încât perspectiva lui asupra părţii întunecate este distorsionată.

Ea mă privi foarte atentă.

— Ce vrei să spui?

Mi-am deschis braţele.

— Să presupunem că Jedii sunt ca toată lumea, cu excepţia sensibilităţii lor la Forţă. Dacă sunt aşa, atunci vor fi unii care se vor naşte în partea întunecată şi acolo vor rămâne. Se simt bine acolo şi nu vor învăţa niciodată că există un alt loc unde să meargă. Să spunem că este vorba de zece la sută din populaţie. Apoi, mai există încă zece procente la celălalt capăt al spectrului care încep prin a se afla de partea bună a lucrurilor şi nu se îndreaptă niciodată spre partea rea. Restul dintre noi ne încadrăm la mijloc. Dacă ni se oferă un stimulent potrivit, am putea trece de partea întunecată, dar momeala va trebui să fie mai substanţială pentru unii decât pentru alţii. Luke se îndreaptă spre partea cealaltă pentru a salva galaxia. Îmi imaginez că Darth Vader a făcut acelaşi lucru. Amândoi s-au întors. Faptul că Luke a plătit un preţ mare pentru că a trecut dincolo şi s-a întors înseamnă că el simte că toată lumea este la fel de vulnerabilă ca şi el, şi îşi face multe griji în legătură cu asta.

Am ridicat din umeri.

— Confruntarea cu partea întunecată a durat o mare parte din viaţa lui, mai ales viaţa lui de Jedi. Bineînţeles că îl îngrijorează. Cu toate astea, să sugerezi că toată lumea va face o călătorie spre partea întunecată nu este un mod clar de gândire.

— Înţeleg ce spui. Mara aprobă din cap şi întinse mâna în sus, smulgând una dintre ghearele monstrului din botul Headhunterului. Aminteşte-mi să nu îţi mai împrumut niciodată ceva.

— Fiara care a lăsat chestia aia în navă se gândea să facă o gustare din Luke. M-am scărpinat în barbă. Crezi că face prea mult caz despre partea întunecată?

— După ce am văzut ce poate face Împăratul, nu sunt sigură că se poate evidenţia prea mult pericolul părţii întunecate. Mara îşi trecu degetul mare de-a lungul vârfului neted al ghearei. Cred că Luke s-ar putea aştepta ca răul să fie mai profund decât este. Ai văzut şi tu. Răul poate fi destul de simplu.

— E adevărat. Unii pot avea un talent pentru el, dar nu trebuie să fii talentat ca să te complaci în el. Am aruncat o privire în jos. Gândirea ta în acest sens nu este atât de departe de a mea. Totuşi, ăsta a fost doar o parte din motivul pentru care am plecat. De asemenea, nu puteam să continui să stau cu Kyp fiind *preamărit* ca şi Cavaler Jedi, în timp ce a reuşit să evite, după mintea mea, pedeapsa pentru Carida şi pentru celălalt sistem pe care l-a distrus. Sunt conştient de faptul că urmărirea Imperialilor este populară în unele cercuri, dar pentru mine crima este crimă.

Faţa Marei deveni impasibilă.

— Va fi o problemă pe care o poţi rezolva?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Poate că expatriaţii Caridei vor înfiinţa un tribunal de judecată şi vor da un verdict. Nu am impresia că s-a făcut dreptate în acest caz, dar, ca să fiu sincer, nu sunt sigur care ar fi dreptatea într-un astfel de caz. Totuşi, toate astea sunt în viitor.

— Deci motivul real pentru care ai părăsit Academia a fost să te duci după Mirax?

Am aprobat din cap.

— Aveam lucruri de rezolvat şi direcţii de urmat pentru a mă apropia de ea. Pe drum am vizitat Corellia şi am strâns nişte date pentru tine despre acel Jorj Car'das de care m-ai întrebat în timpul perioadei în care eram scufundat în cuva cu bacta. Sunt toate vechile dosare ale CorSec despre el, dacă asta te ajută.

— Cu siguranţă nu poate face rău. Dădu repede din cap. Nu am auzit nimic nou despre Mirax, iar situaţia de pe Nal Hutta s-a schimbat.

— Ştiu, dar cel puţin am un punct de plecare. I-am oferit un zâmbet cât se poate de încrezător. Poate că încă mai caut un quark într-o concentraţie de deuteriu, dar restrâng zona în care trebuie să caut şi în acest moment este un progres considerabil. Voi ajunge la ceea ce vreau – o voi găsi. Fără să *încerc*, ci doar *făcând*.

Capitolul 33

Expresia de bucurie vădită de pe chipul lui Booster îmi aminti de situațiile dureroase anterioare în care reuşise să găsească o modalitate de a mă face de râs în fața soției mele. Totuşi, din moment ce nu mai erau alți martori în biroul lui, bănuiam că acea privire de bucurie răuvoitoare era rezervată altcuiva. Mi-a făcut semn să mă apropii de biroul său.

— Haide, am ceva aici.

În timp ce mă apropiam, apăsă un buton de pe micul datapad pe care lucra, iar un holoproiector afişă imaginea unei corvete Corelliene.

— Această imagine provine din datele pe care le-ai extras atunci când ai scos *Tinta Albastră Şapte* din ambuscadă. Transponderul de identificare prieten/inamic a etichetat această navă ca fiind *Scara Căpitanului*.

Am aprobat din cap.

— Sunt de acord cu tine până acum, dar trebuie să observ că acel transponder special a fost folosit fără îndoială doar pentru acea cursă.

— De ce nu-i spui unui Hutt cum să facă contrabandă cu mirodenii? Booster se uită la mine prin hologramă, cu ochiul său real rostogolindu-se spre tavan. Fiule, schimbam transponderele de pe nave înainte ca tatăl tău să se gândească să aibă copii. După cum ştii, transponderul nu e singura modalitate de a identifica o navă. Citirile pe care le-ai obținut au fost suficient de bune pentru ca băieții mei să reuşească o analiză spectrală a gazelor de eşapament a motoarelor subluminice ale navei. Dacă obții o citire bună, iar acestea au fost foarte bune, poți obține o analiză destul de clară despre navă, care poate fi comparată cu datele altor nave pentru a alege o potrivire.

— Şi ai găsit una?

Booster încuviință din cap şi apăsă un alt buton de pe datapadul său. O altă imagine a corvetei apăruse alături de prima, ambele rotindu-se încet pentru a arăta fiecare detaliu.

— Este *Junghiul*.

Am închis ochii pentru o secundă.

— Numele îmi este familiar, dar nu-mi pot da seama de unde.

— O dețineau pirații *Eyttyrmin Batiiv* care operează în sistemul Khuiumin. Au fost prinşi într-o operațiune Imperială – mai puțin de trei sute din cei opt mii de pirați din bandă au supraviețuit loviturii Imperialilor. Jacob Nive, Căpitanul navei, a devenit liderul implicit. *Supraviețuitorii*, aşa cum se autointitulează, au devenit mercenari pentru o vreme, lovind Imperiul, dar odată cu moartea Împăratului au revenit la obiceiurile lor de pirați, iar disciplina instituită de Nive a slăbit. Ei fac parte dintre *Invidioşi* şi i-au furnizat Tavirei unii dintre cei mai buni piloți de *cuplaje*.

Mi-am mângâiat barba de țap.

— Oricine a supraviețuit măcelului bandei trebuie să fi fost o mână de fier. Înțeleg de ce Tavira este fericită că s-a aliat cu ei. Ai vreo idee unde se află?

— Am una foarte bună. Sistemul Khuiumin a fost prea periculos pentru ei după ce au fost loviți de către Imperiali, aşa că şi-au stabilit baza lângă angajatorii

lor. Acum, având în vedere că Nal Hutta s-a dovedit a fi un loc de unde se ştie că se îmbarcă unii *Invidioşii*, Nive şi oamenii lui s-au întors la Khuiumin, făcând bază din nou pe a patra planetă. O serie de alte nave şi echipaje s-au dus şi ele acolo, ceea ce mă face să cred că este noua bază a *Invidioşilor*.

M-am sprijinit de spătarul scaunului de lângă biroul lui Booster.

— Cei mai mulți localnici au părăsit planeta după ce Imperialii i-au eliminat pe pirați, nu-i aşa?

— Sigur, toți, cu excepția celor care nu-şi puteau permite să plătească biletul de trecere sau nu-şi permiteau să fie văzuți pe o lume mai civilizată. Odată cu întoarcerea piraților, cei care au fost nevoiți să furnizeze bunuri şi servicii se întorc acolo. Booster zâmbi. Mă gândesc să mergem până acolo, să amenințăm că vom distruge un oraş şi să-i determinăm să ne-o aducă pe Mirax.

M-am încruntat.

— Doar nu vorbeşti serios?

— Corran, compania de pirați *Eyttyrmin Batiiv* a dispărut atunci când i-au zdrobit două Distrugătoare Imperiale de clasă *Victory*. Acesta este un Distrugător Imperial *Deuce*. *Supraviețuitorii* vor ceda.

— Nu cred că ăsta e planul pe care vrem să-l folosim, Booster. Am scuturat încet din cap. Nu cred că ei ştiu unde este Mirax, însă cred că există un culoar spațial pentru a ajunge acolo.

Booster se lăsă pe spate, punându-şi picioarele sale mari cu cizme pe birou.

— Deci, crezi că te vei plimba pe acolo, vei pune nişte întrebări, vei primi nişte răspunsuri şi vei pleca din nou? Nu-mi vine să cred – nu se poate ca tatăl tău să fi avut un copil atât de prost.

Mi-am înăbuşit un mârâit.

— În primul rând, nu sunt şi nici el nu a crescut unul. În al doilea rând, eu nu-ți dau lecții despre transpondere, tu nu-mi dai lecții despre infiltrarea într-o organizație criminală.

Booster îşi ridică mâinile.

— Sunt de acord că ai experiență în a te strecura acolo unde nu eşti dorit, dar pirații ăştia nu sunt nişte călăreți de dewback. Sunt duri şi răi, au cu toții caracterele potrivite pentru munca aia şi sunt bine securizați. Nu ştiu dacă te pot surclasa, dar cei mai mulți dintre ei au probabil la fel de multe ore de luptă ca şi tine. Sunt aproape de vârful lanțului trofic al *Invidioşilor*, aşa că va fi greu să intri acolo.

— Atunci va trebui să fiu şi mai dur. M-am îndreptat şi i-am făcut cu ochiul. Nu-ți face griji, Booster, ştiu cum să îi înmoi. Îi voi aduce lui Jacob Nive un mare cadou de bun venit şi ar trebui să se bucure să mă vadă.

* * *

A patra planetă din sistemul Khuiumin se numea Courkrus din motive cunoscute doar de cei care o colonizaseră cu mult timp în urmă. Cel mai mare oraş, Vlarnya, spre care am zburat, arăta ca în dimineața de după o petrecere care fusese întreruptă de o furtună de nisip. Planeta în sine nu era în întregime aridă, deşi secțiunea în care se afla Vlarnya chiar era. Irigațiile şi tehnicile agricole moderne au permis apariția fermelor în zonă, dar odată ce pirații au plecat şi economia s-a

prăbuşit, zona a redevenit în mare parte un adevărat bazin de praf.

Cu toate astea, era o zonă prăfuită care dispunea de spaţioport, aşa că m-am îndreptat într-acolo. Nu m-am deranjat să solicit autorizaţii de aterizare sau drepturi de acostare; am făcut doar o survolare, am ales o zonă de andocare şi am aterizat în ea. Acest lucru păru să-i alarmeze pe unii indivizi, dar, din moment ce acesta era scopul exerciţiului, am fost mulţumit de efect. Am oprit motorul principal al *Tintei Albastre*, am deschis rampa, apoi am ieşit din cabina de pilotaj şi m-am acomodat în cabina Premier. M-am servit cu o bere, apoi m-am aşezat şi am urmărit holocanalele locale pe ecranul de divertisment.

Booster şi cu mine am discutat despre modul în care ar trebui procedat în cazul furtului navetei. Mă simţeam prost că am sustras-o, dar trimiterea unui mesaj către Siolle pentru a-i explica, ar fi putut duce la anularea căutării ei. Dacă *Supravieţuitorii* ar fi aflat că naveta nu fusese furată, acoperirea mea s-ar fi năruit.

Stabilisem ca Booster să-i spună bunicului meu ce s-a întâmplat, apoi bunicul urma să decidă cum să procedeze de acolo. Nu a durat mult până când câţiva *Supravieţuitori* au luat cu asalt nava cu blasterele scoase. Le-am zâmbit, am ridicat berea spre ei, apoi mi-am golit paharul. Nu păreau să găsească acest lucru la fel de amuzant ca şi mine, aşa că m-au scos din navetă şi m-au târât pe străzi până la o clădire care, în ciuda faţadei estice prăbuşite, părea suficient de impresionantă pentru a fi fost cândva foarte importantă. M-au urcat pe nişte scări şi m-au dus într-un birou impunător, unde am fost aşezat fără ceremonie pe un scaun, iar cardul meu de identitate a fost azvârlit pe un birou mare.

Toţi însoţitorii mei, cu excepţia a doi, s-au retras spre uşă, lăsându-mă singur cu doi bărbaţi şi o femeie. Pe primul bărbat l-am recunoscut din dosare ca fiind Jacob Nive. Înalt şi bine făcut, cu părul lung şi blond adunat într-o împletitură groasă, semăna foarte mult cu genul de hologramă de pirat elegant şi chipeş prezentat în mediile de divertisment. La cât de aproape eram, puteam să-i văd murdăria de sub unghii şi cicatricile uşoare de pe faţă de la bătăliile din trecut. Cu toate astea, bărbatul cu ochi strălucitori mi s-a părut cumva atrăgător. Mai văzusem genul lui înainte şi ştiam că putea fi destul de fermecător. Lângă el stătea o femeie la fel de înaltă ca Lando Calrissian şi cu tenul mult mai închis. Îşi purta părul negru foarte bine coafat şi avea ochi negri tăioşi. Nu mi s-a părut deloc greu de privit, cu excepţia faptului că mâna dreaptă părea a fi una mecanică, peste care nu purta carne sintetică. Pocnetele pe care le făcea în timp ce învârtea între degete un cip de credit triunghiular îi subliniau nerăbdarea. Cea de-a treia persoană părea a fi un rezervor pentru toată nerăbdarea pe care femeia nu o putea risipi cu ticul ei nervos. Mai înalt chiar şi decât Nive... ceea ce-l făcea cu un cap mai înalt decât mine şi, probabil, cu treizeci la sută mai greu – tipul ăsta era chipeş şi, mai rău, nu se îndoia deloc de asta. Părul lui negru fusese tuns la o lungime medie şi era atât de negru încât aproape că părea albastru – deşi era o nuanţă de albastru mult mai închisă decât nuanţa de gheaţă a ochilor lui. Purta mustaţă şi cioc, iar mustăţile îi crescuseră ca nişte aripi care se lăsau pe spate de-a lungul obrajilor.

Nive se uită la mine, trăgându-şi manşetele de la haină. Toţi trei purtau ceea ce fusese cândva uniforma *Supravieţuitorilor* de pe Khuiumin – jachete gri cu manşete, gulere şi pieptare roşii, ornamente aurii în jurul manşetelor şi pe cusăturile pantalonilor gri – dar hainele lor avuseseră zile mult mai bune. Fuseseră făcute retuşuri cu cusături mari, evidente, din aur, ca şi cum ar fi marcat cicatricile de pe

corp aflate sub haine. Având în vedere cât de multe erau pe jacheta lui Nive, am fost surprins că încă se mai ţinea pe picioare, iar cercul de cusături din jurul cotului drept al femeii sugera cât de sus ajungea proteza ei.

Liderul piraţilor introduse cardul meu de identificare în datapadul de pe biroul său, citi o clipă, apoi îşi ridică privirea.

— Eşti un prost sau un sinucigaş, Jenos Idanian, dacă vii aici cu naveta aia.

— Nu, doar incredibil de îndrăzneţ. Mi-am aşternut un zâmbet uşor pe faţă şi mi-am încrucişat picioarele, ca şi cum piraţii ar fi fost în biroul meu şi nu invers. Oamenii tăi s-au străduit să obţină naveta, iar eu am decis să le-o livrez.

Bărbatul brunet râse.

— Şi crezi că îţi vom mulţumi pentru asta?

După o fracţiune de secundă în care am citit reacţiile celorlalţi doi la vorbele lui, i-am aruncat o privire rece.

— În primul rând, cred că tu, în mod special, nu gândeşti deloc. M-am uitat deliberat înapoi la Nive. Mi-aş cere scuze pentru neplăcerile pe care ţi le-am provocat, dar adevărul este că tu mi-ai provocat primul o neplăcere şi mai mare. Aveam nevoie să fiu departe de anumite persoane, iar operaţiunea ta m-ar fi împiedicat să plec. Nu puteam lăsa să se întâmple asta, aşa că am luat naveta şi am scăpat de tine.

Expresia lui Nive se înăspri.

— Ce s-a întâmplat cu cei doi bărbaţi care ar fi trebuit să fie la bordul navetei?

— Cel mic este mort. A îndreptat un blaster spre mine şi am fost constrâns să îl omor. Cel mare este cu nişte prieteni de-ai mei. Dacă nu mă prezint la timp, va fi ucis. Mi-am deschis mâinile. Vezi, nu sunt atât de prost pe cât ai putea crede sau pe cât şi-ar dori amicul tău de aici, în visele lui firave.

Nive ridică o mână şi îi tăie protestul subordonatului său.

— Şi de ce ne-ai adus naveta?

M-am aplecat în faţă pe scaun.

— Operaţiunea voastră m-a impresionat. Am văzut reportajele de la ştiri cu privire la raid – faptul că naveta a reuşit să scape nici măcar nu a fost menţionat. Aţi reuşit să jefuiţi cu succes navele *Palette* şi *Curcubeu*. Noua Republică nu a făcut nimic, sau nu a putut face nimic, pentru a vă opri. Am fost pe *Palette* cu acei oameni, aşa că ştiu ce fel de bogăţii aţi sustras de la ei. O organizaţie care poate conduce o operaţiune atât de mare, atât de uşor, are toată admiraţia mea. De asemenea, are nevoie de ajutorul meu.

Bărbatul brunet nu se putu abţine.

— Ajutorul tău? Ha! Noi suntem *Supravieţuitorii* Khuiumin. Noi suntem coloana vertebrală a forţei *Invidioşilor*. Pe *Inima Neagră a Împăratului*, ce te face să crezi că avem nevoie de tine?

I-am aruncat un zâmbet care era numai dinţi şi în niciun caz plăcut.

— V-am surclasat, nu-i aşa?

Asta aduse un zâmbet mai convenţional pe chipurile lui Nive şi ale femeii. Ea continuă să se joace cu moneda printre degete, deşi ritmul se intensificase.

— Te-ai gândit să-ţi oferi serviciile pentru noi? În calitate de ce anume?

— Pilot. Datacardul de acolo va confirma că pot pilota cam tot ce aveţi nevoie să pilotez. Încă nu am zburat pe unul dintre Tri-Luptătoare, dar pot învăţa repede.

Ea clătină din cap.

— Nu am niciun loc liber în escadrila mea.

— Fă-ți unul. L-am arătat cu degetul pe tipul cel mare. Îi pot lua locul *juniorului*.

— În visele tale.

— Visele mele, coşmarul tău.

Nive râse cu căldură, spulberând răceala care creştea între noi doi.

— Nu e tocmai aşa cum procedăm noi aici, Idanian. Căpitanul Tyresi Gurtt conduce aici escadrila noastră de elită, *Escadrila Fulger*. Membrii sunt aleşi în cadrul acesteia pe baza performanțelor, atunci când există un loc vacant. Locotenentul Remart Sasyru, aici de față, tocmai a fost ales pentru a ocupa singurul loc vacant din escadrilă. *Aripa* noastră de luptă are alte cinci escadrile şi există locuri vacante în ele. Poate că, Remart, *Escadrila Stânca* ar dori să îl primească.

— Încă un ratat nu le va face rău.

I-am aruncat din nou un zâmbet larg lui Remart.

— O să-mi facă plăcere să îți ard fundul.

— Nu! Vocea lui Nive căpătase o tentă glacială. Singurul lucru pe care ar fi bine să-l înțelegi cu privire la *Supraviețuitori*, Idanian, este acesta: noi nu ne prăpădim pe noi înşine. Oricine zboară împotriva sau ucide un alt pilot este adus sub acuzare, judecat şi executat. Noi nu suntem criminali ca agenții Imperiali. Suntem duri, da, dar nu ne temem de cei care fac parte dintre noi.

— Am înțeles. Am aruncat o privire către Remart şi am ştiut că va trebui să îmi păzesc în continuare spatele. O să vrei să-mi verifici dosarele şi să mă testezi pe un Tri-Luptător, dar vei descoperi că sunt o mână fierbinte pe manşă.

— S-ar putea să fie aşa. Nive ridică o mână şi am auzit cum piedicile de siguranță de la blasterele din spatele meu se desprindeau. Primul lucru pe care trebuie să-l ştiu, totuşi, este cum ne-ai găsit.

— Datele senzorilor mi-au permis să identific *Junghiul* după semnătura gazelor de ardere. Alte câteva cercetări au sugerat că *Supraviețuitorii* se întorceau aici de pe Nal Hutta. Am ridicat din umeri. Poate că informațiile despre relocarea voastră nu au fost foarte răspândite, dar nici nu erau imposibil de găsit. Mi se datorau nişte favoruri, aşa că m-am folosit de ele. Aşa stând lucrurile, numai înregistrările primite de la scanerul din navetă te pot asocia cu acel raid, iar acum le ai.

Nive zâmbi.

— Cu excepția copiei pe care ai lăsat-o la cei care îl țin pe Biril.

— Acum că ai adus vorba despre asta, da. Am aprobat din cap. Nu sunt un prost.

— Sper că nu. Jacob Nive îmi întinse mâna. Dacă eşti, venirea aici este probabil cel mai prostesc lucru pe care l-ai făcut vreodată. Partea bună este că probabil va fi şi ultimul lucru prostesc pe care îl vei face vreodată.

Capitolul 34

Supraviețuitorii ar fi putut fi cei mai buni dintre *Invidioşi*, dar asta nu însemna mare lucru prin prisma lucrurilor în ansamblu. Cei din *Escadrila Stânca* mi s-au părut ceea ce ar fi fost *Escadrila Vagabond* dacă am fi pierdut în fața Imperiului şi ne-am fi petrecut timpul prin oraşe mizerabile, aşteptând şansa de a jefui cetățenii jalnici care o duceau mai rău decât noi. Mai fusesem în preajma unor persoane morocănoase şi deprimate, dar era vorba despre prizonierii de pe *Lusankya*, cu puține speranțe de supraviețuire sau de salvare.

Toată lumea a mormăit şi a mârâit când am fost condus la hotelul unde era cazată escadrila şi am fost prezentat. Nakk Kech, liderul *Escadrilei Stânca*, mi-a indicat o cameră din hotel care fusese foarte folosită înaintea mea. Draperiile fuseseră trase bine, iar asta nu m-a deranjat deloc, pentru că nu voiam deloc să văd prea bine camera în sine. O grămadă de aşternuturi mototolite din colțul camerei părea să fi fost locul unde se culcase ocupantul anterior şi, dacă mirosul de la stația de reîmprospătare era un indiciu, ocupantul anterior înțelesese scopul camerei, dar nu se încumetase să folosească instalațiile sanitare interioare.

Kech mă urmări cu atenție, pregătit să mă judece după reacția mea față de cameră. Barba de pe chipul lui Kech se zbârlea maronie cu gri, la fel ca părul subțire de pe capul lui.

— E tot ce avem mai bun.

Am clătinat din cap.

— Este tot ce ai mai bun la dispoziție.

Kech zâmbi.

— Da, aşa e.

— Şi acest lucru nu este suficient de bun. Am mers pe hol şi am bătut în uşa de alături. Deschide.

O lupoaică Shistavanen smulse uşa şi mă mârâi. Avea blană albă şi ochi roz şi, deşi era puțin mai mică decât celelalte lupoaice Shistavanen pe care le întâlnisem, m-ar fi sfârtecat în câteva secunde. În timp ce rupea uşa, am adulmecat şi eu camera ei şi am aflat cine locuise în acea primă cameră. I-am afişat un zâmbet larg.

— Eu sunt vecinul tău. Mă bucur să te cunosc.

Râsul zgomotos al lui Kech înăbuşi răspunsul şoptit cu duritate de femela Shistavanen. Am dat din cap către albinoasă.

— Pe curând.

Kech clătină din cap, cu ochii lui căprui plini de veselie.

— Caet Shrovl va fi partenera ta. Este pricepută, mai ales în luptele în vid. Nu agreează prea multă lumină.

Am arătat cu degetul spre uşa următoare.

— O alegere mai bună?

Kech clătină din cap.

— De fapt, eu sunt cea mai bună alegere pentru tine.

M-am încruntat la el.

— Crezi că ar trebui să-ți iau camera?

Bărbatul mai în vârstă zâmbi uşor.

— Ai putea încerca şi poate că ai reuşi, dar asta ar însemna insubordonare şi agresarea unui ofițer superior, ceea ce este o infracțiune capitală printre *Invidioşi*. Nu ai trăi ca să culegi beneficiile postului tău. Cel mai bine ar fi să arunci câțiva bănuți unor localnici şi să-i pui să curețe cealaltă cameră pentru tine.

— Aşa crezi?

— Mă gândesc că vrei să dovedeşti că eşti un tip dur lovind pe cineva, dar eu nu conduc escadrila în acest fel. Dai un şut în fund cuiva, îi iei camera, se supără pe tine, provoacă discordie în unitate şi cineva trebuie să fie eliminat. Kech îşi încrucişă brațele la piept. Dacă vrei să dovedeşti că eşti dur, bate pe cineva din celelalte escadrile; sau, şi mai bine, pe cineva din celelalte companii de *Invidioşi* de aici. La *Supraviețuitori*, singurul lucru care contează este îndemânarea ta ca pilot.

Mi-am deschis larg brațele.

— Bine, atunci să trecem la zbor.

Kech dădu din cap.

— Credeam că nu o vei cere niciodată. O să pun pe cineva să-ți facă curat în cameră cât timp suntem la centrul de antrenament.

— Cât costă?

El ridică din umeri.

— Să vedem cât eşti de bun. Dacă eşti suficient de bun încât să vreau să te odihneşti pentru a-mi salva pielea, s-ar putea chiar să-ți acopăr eu costurile.

* * *

Supraviețuitorii nu aveau facilitățile de antrenament de ultimă generație în care eram obişnuit să mă antrenez. Kech şi cu mine ne-am urcat într-un speeder care ne-a dus la o anexă a spațioportului. Intră direct în hangar şi opri vehiculul roşu şi prăfuit lângă două nave de luptă Tri-Luptător învechite. De aproape acestea păreau versiuni gigantice ale unei jucării de copil – una care fusese supusă la multe încercări.

Kech smulse o cască de pe un suport de perete şi mi-o aruncă.

— Tu iei numărul unu şi eu iau numărul doi. Sistemul de comunicații este încorporat în cască. Ascultă ce-ți spun eu să faci şi apoi execută. Ai pilotat un TIE înainte, nu?

Am aprobat din cap. O făcusem într-o simulare, dar m-am gândit că era suficient de asemănător ca să pot face acest gen de lucruri.

— Arme?

— Simulări de țintire cu energie. În cazul în care te gândeşti că vrei să încerci ceva, te voi *corecta* imediat.

M-am urcat pe cabina sferică de pilotaj a navei şi m-am strecurat în ea. A treia aripă abia permitea deschiderea trapei şi făcea cam dificilă intrarea în navă, dar am reuşit oricum. Stând pe scaunul pilotului, am asigurat trapa superioară, apoi m-am lăsat în jos şi mi-am tras casca. M-am asigurat cu centura pe scaun şi am început să mă familiarizez cu carlinga şi comenzile. Primul lucru pe care l-am observat a fost cât de spațioasă părea cabina de pilotaj în comparație cu cea a unui Headhunter sau X-interceptor. Forma sferică a capsulei însemna, în mod natural, că ar fi existat spațiu liber. Însemna, de asemenea, că nu avea vârf, ceea ce necesită o perioadă de

acomodare. Mă simțeam ca şi cum aş fi fost legat de un motor în timpul zborului.

Manşa de direcție a modelului TIE fusese înlocuită cu o manetă care avea un trăgaci, un buton de control al țintei şi un comutator cu mai multe poziții pentru trecerea de la un sistem de armament la altul. Comanda părea modelată pentru mâna mea, iar maneta în sine avea un joc bun, dar limitat. Nu credeam că aparatul va zbura ca un X-interceptor, dar comenzile se simțeau asemănătoare, ceea ce era un avantaj. Parbrizul imens al carlingii şi panourile periferice ofereau un câmp de vizibilitate foarte bun. Monitorul senzorial principal şi cele două monitoare secundare erau aşezate pe o bară care secționa discul parbrizului, dar nu interferau cu adevărat cu ceea ce puteam vedea. Accelerația se afla în stânga, deşi funcționa prin răsucirea unui mâner în loc să împing o manetă în față. O manetă mai mică, construită în mod similar, controla bobinele motorului de propulsie. Panoul de comunicații era, de asemenea, în stânga, permițându-mi să îl accesez fără să-mi iau mâna dreaptă de pe manşă. Cu toate astea, comenzile scuturilor se aflau tot în dreapta, ceea ce putea duce la luarea unor decizii dificile în focul luptei. Pedalele cârmei eterice se aflau mai jos, sub monitoare.

Am conectat cablul de la cască la priza de pe panoul de comunicații.

— Aici Idanian.

— Aici Kech. În dreapta jos este panoul de ordine a pornirii. Când toate luminile sunt verzi, eşti gata de plecare. Mergi la zece la sută din putere, pe direcția zero doi şase şi aşteaptă-mă.

— Am înțeles.

Am coborât mâna şi am apăsat toate comutatoarele, apoi am aşteptat ca luminile sistemului să treacă prin roşu şi galben înainte să devină verzi. Odată ce s-a întâmplat asta, toate monitoarele prinseră viață. Am alimentat cu energie bobinele repulsorlift şi am ținut o mână fermă pe manşă. Am răsucit accelerația până la zece la sută din putere şi am ghidat *cuplajul* înainte până când a ieşit pe întinderea de ferrocretă din fața hangarului. Odată ajuns acolo, am încercat pedalele de cârmă şi am constatat că nava se mişca destul de bine la dreapta şi la stânga. Poate că nu era la fel de manevrabilă ca un interceptor, dar la categoria asta întrecea categoric X-interceptorul.

Kech scoase *cuplajul* şi trecu în viteză pe lângă al meu, aduse partea din față în sus şi lansă un jet de ioni prin evacuare.

— Nu este un speeder de teren, Idanian. Noi suntem piloți, nu şoferi. Bagă ceva atmosfera sub tine.

Am zâmbit şi am apăsat accelerația.

— La ordin, *Lider Stâncă.*

Mi-am intensificat ascensiunea, ridicându-mă în spirală, ceea ce mi-a permis să evaluez puterea şi manevrabilitatea pe măsură ce înaintam. Tri-Luptătorul, în comparație cu un X-interceptor, nu stătea chiar atât de rău. Raza de acțiune a senzorilor părea puțin cam mică, dar fără torpile protonice sau rachete de şoc, dispărea nevoia de a lovi la distanțe extreme. Rostogolirile navei erau puțin cam leneşe, dar rata de urcare era bună şi rata de scufundare era impresionantă.

Mai presus de toate, însă, agilitatea navei m-a uimit. Răspunsul manşei de direcție permitea schimbarea rapidă a direcției în care era îndreptată prova. Mai important, manetele de accelerație şi de ridicare a repulsorului funcționau în mai multe moduri. În cazul manetei de accelerație, dacă se trăgea de ea, în esență, nava trecea în poziție neutră, eliminând astfel forța de propulsie. Butonul din partea de

sus a manetei inversa împingerea, astfel încât, atunci când era coborâtă din nou, motoarele ar fi suflat înapoi. Cu această metodă de funcționare cu întrerupere rapidă, o manevră cum ar fi un salt cu manetă inversă nu necesita reducerea propulsiei şi apoi din nou accelerarea, ci doar oprirea atât timp cât era necesar.

De asemenea, bobinele repulsorlift puteau fi setate să aibă putere în ele, dar erau scoase din funcțiune până când aveai nevoie de ele. Se putea opri accelerația, se porneau bobinele şi *cuplajul* putea dansa. Era clar că *Invidioşii* cu care m-am confruntat înainte nu erau cei mai buni de pe piață.

Kech nu era rău şi i-am arătat că nici eu nu eram de duzină. După ce m-a ghidat prin elementele de bază, am încercat să ne jucăm de-a atacul. M-a învins la limită, dar ceea ce părea să-l impresioneze a fost că scorul era atât de mic.

— Nu eşti uşor de lovit, să ştii, Idanian.

— Am înțeles, *Lider*. Am râs cu voce tare în timp ce ne apropiam de centrul de antrenament. Promovez longevitatea.

— E bine că gândeşti aşa – avem o misiune.

— O misiune? Am tuşit uşor şi, ridicând mâna din reflex, am lovit-o de placa frontală a căştii. Am petrecut, cât, o oră pe această bestie?

— Mai bine decât unii dintre piloții din echipajul *Nova Roşie*. Ei s-au întâlnit cu *Escadrila Vagabond* în urmă cu câteva luni şi au fost loviți destul de tare. Am auzit un chicotit scăzut. Nu-ți face griji, nu vom face aşa ceva de data asta. E doar o simplă prăduială.

Am tăiat accelerația şi am activat bobinele repulsorlift în timp ce ne apropiam de hangar.

— *Invidiosul* va fi cu noi?

— Nu, e o treabă personală. Kech râse cu asprime. Nu va fi atât de profitabilă, dar ne vom simți foarte bine.

* * *

Misiunea s-a dovedit că îşi avea rădăcinile în atacul Imperial asupra piraților *Eyttyrmin Batiiv* – atac care i-a redus la compania jalnică cunoscută sub numele de *Supraviețuitorii Khuiumin*. Distrugătoarele Imperiale *Victory*, de clasa *Bombard* şi *Crusader* uciseseră peste nouăzeci şi şapte la sută dintre pirați, lăsându-i cu *Junghiul* şi o mână de nave de luptă. *Supraviețuitorii* juraseră că se vor răzbuna pe Căpitanii celor două Distrugătoare, iar unul dintre ei, Căpitanul Zlece Oonaar, obținuse un permis de liberă trecere pe *Şansa Galaxiei*. Cineva de pe *Şansă* decisese că a-l vinde pe Oonaar era un pariu mai bun decât tot ce putea oferi cazinoul de la bord, iar vorbele ajunseseră la Nive.

Şansa era o corvetă Corelliană pe care un rival al lui Booster o echipase ca pe o versiune în miniatură a *Întreprinderii Rătăcitoare*. Cred că Booster ar fi ignorat *Şansa* exceptând un singur lucru: proprietarul o vopsise în roşu aprins. Booster dorise să facă asta cu *Întreprinderea Rătăcitoare*, dar nicăieri în galaxie nu putuse găsi suficientă vopsea roşie pentru a reuşi. De fapt, singura culoare disponibilă în cantitate suficientă şi la prețuri rezonabile era albul de Distrugător Stelar – un fapt pe care Booster îl considera ca o dovadă că Împăratul voise tot timpul să-l enerveze, personal.

Să descrii informarea pe care am primit-o înainte de plecare ca fiind marginală

ar însemna să inventezi o nouă definiție pentru acest cuvânt. Am fost repartizat în grupa a treia, cu Caet şi alte două femei, ambele umane. Am primit indicativul de *Stâncă Nouă* din pură întâmplare, dar asta a fost bine, deoarece aveam să răspund la ea aproape din reflex, având în vedere că tot *Nouă* eram şi în *Escadrila Vagabond*. Grupei noastre i s-a dat sarcina de a survola zona de acoperire în timp ce celelalte două grupe *Stâncă* neutralizau armamentul *Şansei* şi eliminau cele patru *Urâte* – se specula că erau nave de tip TIE.

Junghiul ne-ar fi transportat până la locul faptei, iar o navă blindată Skipray ar fi trecut pe acolo şi l-ar fi cules pe Oonaar de pe *Şansă*. Celelalte nave au primit permisiunea să tragă în *Şansă* pentru că erau cu toți adevărați *Supraviețuitori*, nu doar nişte indivizi care li se alăturaseră mai târziu, ca mine. M-am gândit că o misiune de o asemenea importanță ar fi fost un lucru firesc pentru *Escadrila Fulger*, dar am fost informat că Nive trăsese la sorți o altă escadrilă pentru această onoare. Nu aveam nicio îndoială că Remart regreta trecerea sa la *Escadrila Fulger*. Aveam impresia că niciunul dintre ceilalți piloți din *Escadrila Stâncă* nu se simțeau vinovați de plecarea lui, şi nu puțini erau cei care credeau că disconfortul de a fi lăsat pe dinafară era mai degrabă delicios.

Am fost duşi cu naveta până la *Junghiul* şi am mers în stare de imponderabilitate pentru a ne urca în navele de luptă. La fel ca şi TIE-urile, Tri-Luptătoarele nu aveau echipamente de menținere a atmosferei sau de menținere a vieții, ceea ce ne obliga să le purtăm pe noi. Acest lucru făcea ca mersul în imponderavilitate şi înaintarea pe lângă înveliş pentru a intra în navele noastre să fie mai puțin dificilă decât în cazul în care piloții de X-interceptoare ar fi încercat acest lucru. Am reuşit să intru, mi-am asigurat trapa, am alimentat şi am raportat. Alții au procedat la fel, dar în niciun caz nu s-a cerut sau nu s-a respectat prea multă disciplină de comunicare.

Junghiul a trecut la viteză superluminică, a făcut un salt intermediar şi apoi s-a îndreptat spre locul unde trebuia să fie *Şansa*. Călătoria a durat trei ore întregi şi, pentru prima dată, am apreciat cu adevărat spațiul suplimentar din carlingă. L-aş fi apreciat şi mai mult dacă aş fi avut atmosferă, ca să-mi pot scoate casca, să mănânc ceva şi poate să trag un pui de somn. Deşi carlinga mi-a oferit o vizibilitate excelentă, în hiperspațiu nu prea aveai ce vedea. În timpul acelui zbor mi-am dat seama cât de mult îmi lipsea Whistler. Ştiu că oamenii nu ar trebui să devină sentimentali în legătură cu droizii astromeci, dar eu îl aveam de ani de zile. Pe vremea aceea primea obişnuitele ştergeri de memorie şi actualizări de programare, dar cred că găsise o modalitate de a descărca bucăți din personalitatea sa în serverul principal CorSec şi de a o recupera mai târziu. Whistler era şiret şi independent în acest fel, ceea ce era bine pentru mine. Dacă nu ar fi fost el, aş fi fost mort de zeci de ori.

În timpul zborurilor lungi, Whistler şi cu mine discutam diverse lucruri – cum ar fi paternitatea – şi puteam conta pe el ca pe o bună cutie de rezonanță. De fapt, era o oglindă în sensul vechii zicale a tatălui meu. Când începeam să depăşesc măsura, Whistler îmi spunea ce am făcut şi, de cele mai multe ori, avea dreptate. În puține cazuri, ei bine, sunt sigur că au fost şi momente în care nu avea dreptate.

Junghiul reveni în spațiul real chiar deasupra *Şansei*. *Grupele Unu* şi *Doi* se desfăşurară, atacând corveta. *Stâncă Patru* explodase când primise o lovitură directă de la unul dintre tunurile turbolaser duble ale navei. Proiectilele de energie verde decojiră pur şi simplu carlinga ca petalele unui boboc de floare, mărunțind-o şi

aruncând în spațiu șuvițe lungi și zimțate de armură. Motorul ionic al *cuplajului* a explodat, lăsând cele trei aripioare ale navei să se învârtă prin spațiu. Restul tunurilor de pe *Șansă* au umplut spațiul cu multă energie, dar *Stâncă Patru* a fost singurul pe care l-au lovit artileriștii de pe *Șansă* înainte să le distrugem armele.

Cele șase nave de luptă *TIE-interceptor* care făceau de santinelă în jurul *Șansei* ar fi trebuit să zboare de îndată ce am ajuns. Un *TIE-interceptor* era compus dintr-o carlingă de TIE care se îmbina cu nacela motorului de la un Y-interceptor. Își merita cu adevărat numele de *Urâtă*, iar în *Escadrila Vagabond* obișnuim să le numim *Die-interceptor*[7]. Leneșe și neîndemânatice, arătau ca niște nerfi sălbatici loviți de o turmă de taopari. Toate șase nu au rezistat mai mult de cinci minute. Mi s-a părut frustrant să urmăresc lupta dintre navele de vânătoare, deoarece colegii mei de escadrilă au ratat lovituri care ar fi trebuit să-i pună capăt mult mai devreme, iar doi dintre ei au plătit cu viața pentru tirul lor de proastă calitate.

Naveta Skipray care venise cu noi, *Vibrolama*, se îndreptă spre *Șansă* când o altă navă – un iaht privat – pătrunse în sistem pe vectorul nostru de intrare. Asta nu a fost o surpriză – nu știam unde ne aflam, dar erau destule corpuri planetare în zonă, astfel încât rutele de intrare și ieșire trebuiau să fie foarte limitate. Ceea ce a fost o surpriză a fost că o jumătate de duzină de nave Headhunter echipate cu hiperpropulsie protejau iahtul. Era clar că nu le plăcea să ne vadă acolo, așa că, în timp ce iahtul se întorcea și se îndepărta din nou, Headhunterele veniră spre noi trăgând cu suficiente blastere triple. Nu am așteptat permisiunea.

— *Zece*, la mine, am spus prin stație și am acționat accelerația.

Cuplajul țâșni înainte. M-am rostogolit și am plonjat spre navele Headhunter, iar două dintre ele au venit spre mine. Am apăsat cu degetul mare selectorul de armă pe tunul ionic, am acționat puțin cârma pentru a le arăta piloților care veneau flancul meu, apoi am îndreptat *cuplajul* și am apăsat pe trăgaci. Fulgerul ionic albastru lovi folia S din stânga Headhunterului din frunte. Un fulger azuriu trecu peste scutul din față, pârjolindu-l. Scutul nu se prăbuși, dar furtuna de fulgere făcu să fiu greu de văzut de pilotul advers. Loviturile sale de răspuns trecură pe lângă ambele părți ale navei mele, apoi am trecut unul pe lângă celălalt înainte ca el să mai poată trage.

Caet trase asupra celui de-al doilea Headhunter. Cele două rafale laser gemene ale ei prinseră Headhunterul în plin nas, străpungându-i scutul și provocând o scurtă străfulgerare de lumină. Chiar și fără ca Whistler să fie prezent pentru a mă anunța ce s-a întâmplat, știam că Headhunterul își pierduse setul de senzori de luptă. Pilotul ar fi fost orb în spațiu și, într-o situație de luptă, asta însemna că era ca și mort.

Am tras un foc rapid asupra unui alt Headhunter, apoi am tăiat accelerația și am tras înapoi de manșă. Am redus accelerația la jumătate, am repornit-o pentru a finaliza jumătatea de buclă, apoi am accelerat din nou și m-am rostogolit spre stânga. Asta m-a aruncat în coada uneia dintre Headhunterele care se îndreptau spre *Unsprezece*. Am trimis două proiectile ionice în scutul din spate al Headhunterului. Prima lovitură a doborât scutul, iar a doua a trecut pe toată lungimea navei. Scânteile ieșiră din capota motoarelor – dacă pilotul nu reușea să îl repornească, era terminat.

Proiectilele de blaster roșu-auriu mi-au incendiat scuturile din dreapta. Am

[7] Die – to die – a muri.

apăsat pe manetă spre dreapta şi am scos coada *cuplajului* din linia de atac a Headhunterului. Următoarele proiectile au trecut razant prin stânga, aşa că m-am rostogolit spre dreapta, am plonjat şi m-am răsucit într-o buclă lungă. Rostogolindu-mă spre stânga, am văzut un alt Headhunter care se îndrepta spre Caet. Pilotul era concentrat asupra ei, aşa că am venit dintr-un unghi oblic şi l-am lovit cu primul meu foc. Asta i-a doborât scutul din spate, aşa că s-a rostogolit spre dreapta pentru a scăpa de mine. Am manevrat mult cârma la stânga, apoi am rotit botul navei şi i-am fixat aripa stânga cu un alt proiectil. Arma lui laser de pe acea parte explodă şi nava începu să se rostogolească, ceea ce îmi spuse că şi propulsoarele de pe acea parte aveau probleme. M-am rotit spre stânga şi aş fi vrut să mă năpustesc asupra lui pentru a-l termina, dar o privire aruncată pe ecranul senzorilor tactici mi-a arătat un Headhunter care se îndrepta spre mine, şi aveam sentimentul că era tipul care încercase să mă prindă mai devreme. Mi-am păstrat rostogolirea lentă şi i-am arătat burta, apoi am tras înapoi de manşă şi am început un plonjon. El se rostogoli pentru a se pregăti să vină după mine şi am ştiut că l-am prins.

Am redus acceleraţia până la 30%, apoi am inversat viteza, anulându-mi impulsul. Am stat aşa timp de trei secunde, după care am revenit la viteză maximă. În timp ce făceam asta, *prietenul* meu din Headhunter a trecut în viteză pe lângă mine, iar eu am picat direct în urma lui. Prima mea lovitură l-a nimerit în scutul din spate. A deviat spre dreapta, aşa că m-am înălţat, apoi am revenit iar pe urma lui.

Caet trecu în viteză pe lângă el şi îi trimise două rafale laser. Una dintre ele îi prăbuşi scutul din spate, iar cealaltă îi străpunse scutul din dreapta. Rostogolirea sa încetini considerabil şi deveni instabilă, deoarece jeturile vectoriale din învelişul deteriorat nu se potriveau cu cele de pe partea cealaltă. Pilotul pur şi simplu accelera înainte pentru a se îndepărta, deoarece nu mai putea zbura cum trebuie. Headhunterul avea chiar suficientă viteză pentru a-mi depăşi *cuplajul*.

Pe de altă parte, să depăşeşti un fulger ionic este mult mai greu. Lovitura mea îi nimeri nava direct în spate. Micile firişoare albastre de electricitate se scurgeau peste nava de luptă ca nişte degete de coşmar, scoţând scântei şi mici bufnituri de vapori. Nava se dezactivă imediat, continuându-şi cursul.

Am văzut-o pe Caet întorcându-se pentru o nouă încercare, dar am oprit-o.

— Abandonează, *Zece*. E terminat.

— Nu e mort.

— A ieşit din luptă. Lasă-l. Am declanşat o explozie ionică care a trecut printre nava ei şi nava lovită. Poţi avea ocazia să ucizi, dar nu ai niciun motiv să omori un pilot care doar îşi face treaba.

— Dreptul de a ucide este al meu. Îşi rosti cuvintele ca şi cum ar fi suferit. Nu mă refuza.

— Îmi eşti îndatorată. Eu l-am luat de pe urmele tale. Am demarat *cuplajul* înainte, înclinându-mă spre ea. E al meu şi îl vreau viu.

Am auzit vocea lui Nive pe frecvenţa tactică.

— Toate ţintele sunt neutralizate. Rămâneţi pe loc *Grupa Trei Stâncă.*

— Am înţeles, am raportat.

— Recepţionat.

Mârâitul lui Caet nu mă entuziasma să vorbesc cu ea după ce ne întorceam acasă.

— *Nouă*, schimbă pe circuitul *Tactic Doi* şi aşteaptă.

— Precum ordonați, domnule.

Am comutat unitatea de comunicații pe frecvența tactică secundară şi am apăsat comutatorul de bruiaj. Cheia de criptare, care fusese încărcată pe fiecare navă de luptă de pe *Junghiul*, ar fi păstrat conversația privată între mine şi Nive.

— Aici *Nouă*, Căpitane.

— Frumoasă tragere, *Nouă*. De ce cu tunurile ionice? Ai fi putut să distrugi Headhunterele dintr-o singură lovitură, aşa cum pilotezi, dar ai folosit în schimb tunul ionic şi ai făcut să fie mai greu. Nive lăsă să i se strecoare puțină furie în glas. A fost un joc pentru tine?

— Nu, domnule. Am făcut o pauză pentru o clipă, nu atât pentru a-mi aduna gândurile, cât pentru a-mi da seama cum să le exprim. Piloții de pe Headhunter îşi făceau doar treaba. Dacă îi omorâm, suntem doar măcelari şi ucigaşi, iar orice gărzi ar fi ştiut pe viitor că trebui să vină peste noi cu toată forța, pentru că îi vom vâna. Iahtul a dispărut. *Şansa* îi poate lua pe tipii ăştia şi data viitoare când le vom da ocazia să se retragă, o vor face.

— Poate. Nive făcu o pauză. Are sens, desigur, dar puține lucruri în război au sens.

— Merită să riscăm dacă nu moare nimeni.

Nive pufni în nas.

— Eşti atât de sfios?

— Am partea mea de morți înregistrați în cont, Căpitane. Dacă pot învinge fără sânge, cred că e mai bine. Am clătinat din cap. Dacă asta nu e o gândire binevenită aici, pot să-mi iau naveta şi să plec.

— Nu, nu e nevoie de asta. O parte din tensiunea din vocea lui Nive se domolise. Acest tip de gândire este mai mult decât binevenit aici. Eşti unul dintre noi acum, Idanian, unul dintre *Invidioşi*. Să sperăm că se va răsfrânge mai mult din tine asupra noastră decât invers.

Capitolul 35

Caet şi cu mine am schimbat câteva cuvinte la întoarcerea pe Khuiumin 4 – ei bine, nu chiar cuvinte, însă cicatricile mi s-au vindecat în două săptămâni, iar cea de pe obrazul drept nu se putea observa decât dacă mă bronzam bine. Cu toate astea, chiar înainte ca dovezile fizice ale luptei noastre să dispară, Caet a votat, împreună cu alți patru supraviețuitori ai *Escadrilei Stâncă*, pentru a mă desemna liderul unei noi Grupe formată din alte trei nave. Kech m-a ajutat să aleg trei piloți pentru a completa grupa, iar Caet s-a mutat în prima grupă pentru a-l înlocui pe *Stâncă Patru*.

În următoarea lună, am petrecut mult timp cu noii mei recruți, antrenându-i. Trecusem prin aceeaşi rutină de nenumărate ori înainte cu noii piloți care intrau în *Escadrila Vagabond*, dar am descoperit că *Escadrila Stâncă* era partea întunecată a ceea ce cunoscusem în cadrul *Escadrilei Vagabond*. În ceea ce priveşte disciplina, Khuiumin 4 făcea ca Yavin 4 să semene mai degrabă cu *Lusankya*.

Să încerci să instruieşti piloții mahmuri este la fel de greu ca şi cum ai învăța un rancor să cânte şi să danseze – iar atitudinea rancorului față de întregul proces ar fi probabil mai bună. Piloții din *Grupa* mea credeau în mod clar că pot zbura şi, deşi nu erau răi, nu erau la nivelul pe care mi-l doream. Eram responsabil pentru viețile lor şi nu aveam nicio dorință să intru în luptă cu piloți slab antrenați care ar fi murit şi m-ar fi lăsat singur. Cea mai bun din lot era Timmser, o femeie înaltă care îşi purta părul foarte scurt şi foarte blond. Temperamentul ei era aproape la fel de *scurt* ca şi părul ei şi a iscat câteva altercații care au provocat distrugeri atunci când a intrat în cantina *Warren*, care era locul unde *Grupul Nova Roşie* şi *Zburătorii lui Riistar* aveau tendința de a se întâlni. Nu prea exista multă simpatie între cele două grupuri şi *Supraviețuitori*; iar statutul lui Timmser de fost *Zburător* nu a ajutat la diminuarea tensiunii. Într-un Tri-Luptător avea un bun simț a ceea ce se întâmpla în jurul ei şi avea un talent pentru a nimeri țintele aflate în mişcare.

De-a lungul primelor luni cu *Supraviețuitorii*, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în Vlarnya, care se dovedi a fi la fel de palpitantă precum suna. Zilele deveneau suficient de călduroase pentru ca majoritatea piloților să-şi petreacă timpul în cantinele semi-îngropate care serveau drept locuințe ale escadrilei. *Supraviețuitorii* îşi petreceau timpul mai ales în cantina *Crash*. Decorul era mai degrabă macabru – piloții aduceau bucăți şi resturi de la victoriile sau de la prăbuşirile cărora le supraviețuiseră. Din tavan atârnau bucăți de metale din oțel transparent sau din aliaj de quadanium care, în lumina slabă, reprezentau obstacole în calea deplasării chiar şi pentru cei de talie mică, aşa cum eram eu. Timmser chiar se lovise la frunte înainte să se obişnuiască să traverseze labirintul de fragmente.

Am vizitat cu regularitate cantina *Crash*, dar aveam tendința de a-mi petrece o bună parte din timpul liber hoinărind prin Vlarnya. În afară de *Aviary* – numele indigenilor pentru cartierul în care locuiau piloții – Vlarnya arăta cam ca orice alt oraş marginal care depindea de comerțul din porturile spațiale pentru a supraviețui. Pe câmpurile din afara oraşului se cultivau destule legume proaspete astfel încât prețurile pentru acestea nu erau în totalitate scandaloase. Vlarnya nu avea nicio

industrie autohtonă – cantinele şi sălile de jocuri de noroc nu mi se păreau a se încadra la acel capitol – cu excepția unei fabrici locale de bere care fabrica un produs decent de tip bere lomin. Era suficient de bună, de fapt, încât toate cele şapte echipaje de pirați care lucrau în Vlarnya au declarat-o – laolaltă cu câmpurile unde se cultiva ceea ce intra în compoziția berii – zonă de interdicție aeriană pentru a reduce şansele ca un accident aerian să o distrugă.

Noaptea, când atmosfera începea să se răcească şi când apăreau lunile gemene, îmi plăcea să mă plimb pe străzi. Vlarnya avea un aer de oraş de provincie. În timp ce spațioportul fusese construit conform cerințelor Imperiale, oraşul în sine fusese construit de zidarii şi muncitorii locali, folosind o mulțime de materiale autohtone. Străzile se împleteau şi se întorceau, şerpuind în canioane înguste create de clădirile de pe ambele părți, apoi se deschideau în piețe mici care aveau fântâni în centru. Lipsa unui iluminat municipal extins însemna că majoritatea aleilor erau scufundate în întuneric beznă pe timp de noapte, dar aceasta era Vlarnya, astfel încât aleile nu erau prea periculoase, cu excepția cazului în care te rătăceai prin *Aviary*.

Caet Shrovl mi se alătura ocazional în timp ce hoinăream. Afecțiunea ei o făcea să fie foarte sensibilă la lumină, aşa că, dacă ieşea în timpul zilei, purta o mantie care o acoperea complet şi îşi punea ochelari de protecție suficient de întunecați pentru a transforma amiaza în vidul spațiului. Deşi era foarte rezervată, am aflat că ea considera că albinismul ei era din vina Imperiului, deoarece mama ei fusese folosită cândva într-un gen de experiment de către oamenii de ştiință Imperiali. Se ştia că *Supraviețuitorii* aveau o ură puternică față de Imperiu, aşa că venise la ei şi îndurase viața pe Courkrus pentru şansa de a putea trage în Imperiali. Prin intermediul ei am aflat şi cum fusese votat Remart Sasyru să iasă din unitate şi să intre în *Escadrila Fulger*.

Ea şi cu mine eram retraşi într-unul dintre colțurile întunecate ale cantinei *Crash*, comparând datele despre performanțele zborurilor noastre într-o serie de exerciții, când Remart se apropie de masa noastră. Se apropie încet, cu un mers deliberat care îi permitea şoldurilor şi umerilor să se legene încet. Era cu siguranță un fanfaron – era acolo pentru a fi văzut, şi perceput ca şi cum ar fi urmărit o pradă. Purta pantalonii gri de uniformă, cizme negre şi o tunică gri fără mâneci care trebuia să fie cu vreo patru numere mai mică, pentru că era suficient de strâmtă pentru a scoate în evidență fiecare muşchi şi fiecare coastă pe care o poseda.

Îmi aruncă un zâmbet glacial.

— Îți petreci timpul cu *ea*? Ai grijă să nu iei *tiqc*[8].

Mi-am ridicat privirea din cana mea de bere.

— Ciudat, dar ea spune că nu a mai fost deranjată de când ai plecat tu. E o coincidență? Nu cred.

Remart se uită la mine, un pic surprins. Intenționase ca gluma să o înțepe pe Caet, dar eu o deviasem. Simțeam furia crescând în ea, şi erau urme şi de teamă acolo, dar nu ştiam de ce. M-am decis foarte repede, totuşi, că nu avea nevoie să fie provocată şi că eu puteam să previn asta. Am împins scaunul înapoi cu zgomot.

— Ce s-a întâmplat, Sasyru? Arunci o remarcă inteligentă şi nu poți face față unei replici? Sau comentariul meu te-a depăşit? Lasă-mă să-ți explic, atunci. Vezi tu, ea nu a mai fost deranjată de *paraziți* de când ai plecat din *Escadrila Stâncă*. Asta

[8] Tiqc – organisme care erau considerate paraziți.

înseamnă că, în opinia mea, tu eşti un purtătorul. E suficient de clar pentru tine?

Şocul mări ochii albaştri ai lui Remart, apoi îşi reveni şi îşi puse mâinile înmănuşate pe şolduri. Râse cu voce tare, umplând golul sonor din încăpere.

— Poți avea încredere că un Corellian va conduce *cu gura* şi se va aventura întotdeauna acolo unde nu este dorit.

M-am ridicat în picioare.

— Ce, n-ai niciun comentariu deştept cu privire la faptul că un Corellian nu are nevoie de şanse, aşa că nu ştie când sunt acestea împotriva lui? Nicio glumă despre faptul că cel mai faimos Corellian poartă numele de *Solo* deoarece niciun Corellian nu va avea încredere într-un alt Corellian? Ce alte insulte lipsite de originalitate şi mai vechi decât Imperiul ai fi putut oferi? Oh, da, ce zici dacă ai sugera că Leia Organa s-a cuplat cu un Corellian pentru că, hei, după distrugerea Alderaanului, nu mai avea nimic de pierdut. Am ieşit din spatele mesei. Ce zici de asta? De câți Corellieni este nevoie pentru a schimba un beculeț? Am aruncat o privire către Timmser, care stătea la o altă masă, dar ea ridică din umeri. De niciunul! Dacă încăperea e întunecată, nu poți vedea Corelienii care trişează la sabacc!

Asta stârni câteva râsete de la mesele din jur şi chiar şi Caet începu să se relaxeze.

— Ştii de ce atât de mulți Corelieni obişnuiau să fie arestați şi trimişi pe Kessel?

Ochii lui Remart se îngustară.

— Pentru că erau proşti?

— Nu, pentru că se simțeau singuri în absența celorlalți membri ai familiei lor! Am pocnit din degete la el. Haide, Remart, trebuie să fii mai rapid decât atât. Un Corellian a cumpărat un nek ca animal de companie, dar era atât de prost încât se lovea mereu de pereți. Cum l-a numit? Bărbatul mai înalt clătină din cap. *Remart*. Am zâmbit în timp ce făceam un pas spre el. Nu s-a putut gândi la un alt nume de prost.

Datorită Forței, ştiam că pumnul drept al lui Remart urma să vină chiar înainte ca el să ştie că avea de gând să-l trimită. M-am răsucit uşor în dreapta mea şi mi-am întors capul astfel încât pumnul să nu nimerească cu impact total. Tot am simțit lovitura – mi-a lovit bine maxilarul – dar nu m-a aruncat la podea aşa cum ar fi trebuit.

Mi-am întors încet capul spre el şi am zâmbit.

— Pe oasele negre ale Împăratului, ai lovit ca un Chadra-Fan. Fără recompensă, de data asta. I-am făcut semn dispreţuitor să plece şi am pornit înapoi spre masa mea. Întoarce-te altă dată, după ce înveți să dai un pumn.

L-am simțit venind spre spatele meu, aşa că m-am întors rapid spre dreapta şi am păşit lateral spre el, direct de-a lungul liniei sale de atac. L-am pocnit cu o lovitură de deget întărit direct în gât. El gâfâi şi se clătină înapoi, mai mult surprins decât rănit, şi se chinui să rămână în picioare. Se mai dădu înapoi câțiva paşi, apoi se sprijini greu de o masă la care mai erau aşezați alți doi piloți *Fulger*.

Am observat, cu satisfacție, că se dădeau la o parte de lângă el.

Am arătat cu degetul spre el.

— Ți-am dat voie să-mi tragi un pumn pe gratis. Nu o să se mai repete niciodată. Lasă-mă pe mine şi pe restul *Escadrilei Stâncă* în pace. Nu mai faci parte

dintre noi, aşa că ceea ce facem noi nu te priveşte. Dacă le spui ceva piloţilor mei – în afară de a le cere permisiunea de a-ţi îndepărta silueta dezgustătoare din faţa lor – o să avem probleme, tu şi cu mine. Înţelegi asta?

Fără să mai aştept un răspuns, m-am uitat la ceilalţi doi membrii *Fulger* de la acea masă:

— Scoateţi-l de aici – achit eu nota de plată – şi spuneţi-i Căpitanului Gurtt că voi vorbi cu ea despre această problemă oricând va dori.

M-am întors la scaunul meu şi l-am tras înapoi la masă. Mi-am luat cana de bere, am băut, apoi am ţinut-o în faţa gurii în timp ce mă uitam la Caet.

— Sper că nu ţi s-a părut jenant. Ştiu că ai fi putut să te ocupi de el.

Shistavanena albă clătină din cap şi una dintre urechi i se roti în direcţia mea.

— Galant. Recunoscătoare. Am observat că masa din fibroplast avea mici bucle de material acolo unde ghearele ei crestaseră brazde paralele până la margine. Vechi duşman, n-a învăţat niciodată să accepte *nu*.

Am dat din cap şi am mai băut puţin, stingând uscăciunea din gură şi din gât.

— Sunt surprins că l-ai votat în echipa *Fulger*.

— Nu l-am putut ucide, aşa că l-am scos dintre noi în felul ăsta. Caet mă privea cu atenţie. E un bătăuş şi un animal. Lui Kech îi era frică. Remart voia faimă, bani, putere. Era un pilot bun, aşa că nu a murit. Destul de bun pentru membrii echipei *Fulger*, aşa că l-am expediat.

Mi-am coborât cana.

— Faptul că s-a întors aici ca să se ia de tine înseamnă că membrii echipei *Fulger* nu-i mai suportă năzbâtiile. De ce a venit după tine?

Ea aruncă o privire în jos şi un mârâit scăzut îi ieşi din gât.

Mi-am ridicat mâna stângă.

— E în regulă, nu trebuie să ştiu.

Caet se ridică în picioare şi îşi trase mantia pe ea.

— Să mergem.

— Voi face cum *ordonaţi*. Mi-am golit halba de bere, apoi m-am îndreptat spre Timmser şi i-am înmânat câteva monede. Plăteşte tu nota mea de plată, pe cea pentru membrii echipei *Fulger* şi un rând pentru membrii *Stâncă*, da?

— Am înţeles. Timmser îmi oferi un zâmbet rapid. Bună treabă, Jen.

— Nu încerca să o repeţi. I-am făcut cu ochiul. Şi *Grupa Trei* va fi la centrul de antrenament în zori, iar tu vei avea restul de la ceea ce am plătit.

Am urmat-o pe Caet afară, în noaptea răcoroasă, şi am început să rătăcim fără ţintă, deşi mârâitul din stomac îmi spunea că voi dori ceva de mâncare în curând.

— Frumoasă noapte, nu-i aşa?

Ea dădu din cap şi se uită la duelul semilunilor.

— Pace. E bine să cunoşti un pic de pace.

— Mi-ar plăcea să sper că, într-o zi, va fi mai multă pace decât război în galaxie.

— Cu visul ăsta, te afli în locul greşit. Buzele ei se desprinseră într-un zâmbet, arătând o mulţime de dinţi albi. Nu există pace din partea lui Remart.

Am ridicat din umeri.

— Este viclean şi, în adâncul sufletului, un laş. Totuşi, nu-mi fac griji pentru el.

— A venit după mine pentru că m-a frânt.

Caet tăcu după această mărturisire şi am crezut că îşi epuizase cota de cuvinte pentru ziua respectivă. Am lăsat tăcerea să planeze între noi, fără să insist, pentru că ştiam că nu va mai spune nimic. Era aproape ca şi cum se odihnea după chinul de a face o declarație atât de deschisă şi se pregătea să fie bătută de mine pentru asta.

Câteva străzi mai târziu, pe culoarele curbate şi în pantă care ne-au îndepărtat mult de *Aviary*, ea vorbi din nou.

— M-a fermecat. Mi-a devenit prieten. A stat cu mine în întuneric. Nu m-a scos afară ca tine. Şi-a croit drum spre mine.

M-am încruntat.

— Ce a vrut?

— Posesie. Sunt diferită de toată lumea. Izolată.

— Din cauza fotosensibilității tale.

— Şi a felului cum am crescut. Mama mea a fost singura Shistavanen pe care am cunoscut-o de mică. Ezită, căutându-şi cuvintele. Când am venit pe Uvena 3, ea era ca acasă. Eu eram într-un loc nou. Mirosul meu nu era în regulă, înțelegi?

— Erai diferită. Pentru ceilalți era uşor să se ia de tine. M-am întins uşor şi mi-am aşezat mâna stângă pe umărul ei drept. L-ai lăsat pe Remart să ştie asta, iar el a întors-o împotriva ta.

— Un prieten fals. A făcut anumite avansuri.

Am simțit cum tensiunea începe să-i cutremure corpul, dar şi-a potolit-o repede.

— L-am respins. El m-a bătut. Rău de tot. Frică şi durere. Am fost fericită să-l elimin prin vot.

I-am strâns puțin umărul.

— Încrederea ta este în siguranță cu mine.

— Ştiu. Se întoarse spre mine şi am văzut o semilună reflectată în ochii ei. Şi tu ascunzi durere, secrete.

Am clipit.

— De unde ştii?

— Sunt suficient de Shistavanen pentru a citi semnele. Zâmbetul ei reveni. Mergi singur. Nu vizitezi, nu cauți companie. Nu bei mai mult decât e necesar pentru a te integra.

I-am oferit un zâmbet rapid.

— Un adevărat detectiv. De ce sunt vinovat?

— Ai o iubită departe. Cauți reîntâlnirea sau răscumpărarea.

Asta m-a oprit.

— Eşti o foarte bună investigatoare.

— Deci, mă gândesc, de ce eşti aici? Adulmecă de două ori, rapid. Iubita ta nu face parte dintre *Invidioşi.*

Am clătinat din cap, întrebându-mă cât de aproape de adevăr puteam să mă apropii fără să-mi pun în pericol întreaga misiune. Am decis că trebuia să ocolesc în mare măsură adevărul, dar am inventat rapid o poveste care să fie suficientă.

— Vărul ei controlează linia *Tinta* şi a declarat că nu poate fi cu mine fără ca întreaga ei ramură a familiei să fie exclusă din moştenirea *Tinta*. În ochii lui, sunt mai lacom decât un limax Hutt şi se presupune că urmăresc doar averea iubitei mele. Vreau să-i distrug pe membrii familiei *Tinta* şi văd în a fi un *Invidios* o modalitate de a face asta. Vreau ca ei să ştie că sunt instrumentul distrugerii lor şi

vreau să am averea lor în buzunarele mele atunci când îmi voi lua iubita de lângă familia ei săracă.

Caet mai adulmecă o dată, apoi dădu din nou din cap cu un lătrat ascuțit.

— Proştii luptă pentru dragoste, cei înțelepți pentru bani.

— Mulțumesc, cred.

— Un plan îndrăzneț. Va trebui să fii un *Adevărat Invidios* pentru a realiza asta.

Am simțit mirosul a ceva ce se gătea mai jos pe stradă şi m-am îndreptat spre el.

— Ce vrei să spui prin *Adevărat Invidios*?

— Echipajul de pe navă. Ea păşi în pas cu mine. În două moduri. Meritul în luptă.

— Asta se poate face.

— Nu cu *Stânca*. Noi suntem ignorați. *Fulger* nu este. Un mârâit jucăuş se rostogoli din gâtul ei. Poți deveni un *Fulger*.

— Sper că da. Care este cealaltă metodă?

— *Munca de a fi bun la pat*.

Am clătinat din cap.

— Nu înțeleg.

Caet se întinse şi îmi prinse bărbia cu mâna dreaptă. Mi-a întors fața spre stânga şi a dat din cap.

— Cicatrice minimă. S-ar putea să te descurci.

— Scuză-mă.

Încă o aprobare din cap.

— Amiralul Tavira are poftă de bărbați. Poți să devii un *Adevărat Invidios* în felul ăsta, de asemenea.

Am aprobat din cap, iar ea mi-a eliberat bărbia. Să devin un *Adevărat Invidios* şi să mă alătur echipajului de pe *Invidiosul* era ultimul pas pentru a o localiza pe Mirax. Ca membru al echipajului, aveam să aflu unde se duceau cei de pe Distrugătorul Imperial între atacuri. Ştiam că, în acea locație, o voi găsi pe Mirax. Voi face tot ce este necesar pentru a ajunge acolo şi a o salva, nu aveam nicio îndoială.

— Deci, Caet, spune-mi, am zâmbit în timp ce îi făceam semn spre micul restaurant din care emana mirosul de mâncare, cum facem ca să mă transform într-un *Fulger*?

Capitolul 36

Caet scorni un plan foarte simplu pentru a mă promova în rândurile *Escadrilei Fulger*, dar am dat de câteva complicații neaşteptate în următoarele câteva luni. Prima, şi cea mai frustrantă, era lipsa de misiuni provocatoare pentru noi. În timp ce *Invidiosul* efectua o serie de misiuni, *Supraviețuitorii* nu erau întotdeauna aleşi să însoțească grupul operativ al Tavirei. Echipajele *Nova Roşie*, *Lorzii Laser*, *Fastblast*, *Zburătorii lui Riistar*, *Pirații Stelei Negre* şi chiar şi banda Huttului Shala au avut şansa de a participa la misiuni. Rotația forțelor îi menținea pe toți în formă şi îi făcea pe toți să ştie că nu erau indispensabili.

Chiar şi atunci când *Supraviețuitorii* erau trimişi în misiune, *Escadrila Stâncă* nu mergea întotdeauna. Cu excepția cazurilor în care Tavira cerea în mod special să vină cei din *Fulger*, Nive alegea dintre noi prin tragere la sorți. *Escadrila Stâncă* primea aproximativ câte o misiune pe lună pentru *Invidioşi*. În celelalte misiuni zburam ca acoperire pentru navele mai mici, cam în acelaşi mod în care *Nova Roşie* zburaseră ca acoperire pentru *Jefuitorul*. *Escadrila Vagabond* nu ne-a atacat niciodată, dar într-una dintre misiuni *Invidiosul* dispăru din sistem la scurt timp după sosire. Ne-am trezit luptând cu un grup de Y-interceptoare şi *Urâte* de producție proprie în acel schimb de focuri şi am pierdut doi piloți dintr-o *Grupă*, inclusiv pe Căpitanul Kech.

Dacă ar fi existat nave capitale ale Noii Republici care să aştepte la marginea sistemului, nu am văzut nicio urmă a acestora şi nici în datele senzorilor pe care le-am extras din *Junghiul*. După ce am învins navele de luptă locale, am mitraliat o aşezare şi am jefuit câteva depozite, dar chiar şi cu câteva navete supraîncărcate, raidul nu părea să fi meritat.

Abia mai târziu, când *Escadrila Stâncă* m-a ales Căpitan, am aflat de la Jacob Nive că *Invidiosul* plecase pentru că o altă operațiune a *Invidioşilor* avusese probleme şi Tavira voia să le întindă o ambuscadă atacatorilor. Amenințarea la adresa noastră nu fusese suficient de serioasă pentru a o determina să rămână, iar eu nu puteam să nu fiu de acord. În cealaltă situație, trei corvete ale Noii Republici se angajaseră în luptă cu câteva nave de transport şi nave de luptă ale *Invidioşilor*, apoi se retrăseseră când apăruse *Invidiosul*. Au fost necesare câteva săptămâni, până am aflat detalii despre cealaltă operațiune. Gaşca lui Shala era pe poziție pentru a prelua un transport de mirodenii în sistemul Kessel când au apărut navele Noii Republici. Au purtat o luptă uşoară timp de douăzeci de minute, în timpul căreia una dintre navele de marfă ale lui Shala a fost avariată, pierzând manevrele şi a dispărut fiind aspirată în *Foale* – marele grup de găuri negre de lângă Kessel. Aproximativ în acel moment al bătăliei, *Invidiosul* sosi şi alungă navele Noii Republici, aproape distrugând *Eliberarea Sullustului*.

Acea salvare spori faima *Invidiosului* şi sentimentul general de imortalitate în rândul echipajelor, ceea ce îmi provocă un fior pe şira spinării. Mi se păru puțin probabil ca Noua Republică să trimită trei corvete într-un sistem în care se aşteptau să dea peste *Invidiosul*. Trei corvete nu ar fi fost neobişnuite pentru o patrulă, mai ales cu bătrâni Imperiali ca Teradoc şi Harssk sau chiar Amiralul Daala care încă se

mai agitau prin zonă. Instinctul meu îmi spunea că cele trei corvete nimeriseră din greşeală peste trupa lui Shala. Asta nu era atât de înspăimântător, dar aluzia că *Invidioşii* ajunseseră la timp pentru a îl salva pe Shala însemna ceva. Timpul de deplasare de la sistemul în care ne aflam până la Kessel era de optsprezece ore, şi asta dacă astropilotul voia să procedeze ca Solo şi să atingă marginile *Foalelor*.

Asta însemna că Amiralul Tavira ştia cumva de întâlnirea *întâmplătoare* cu optsprezece ore înainte şi îşi grăbise nava pentru a o duce acolo. Faptul că ar fi fost la fel de uşor să deschidă o conexiune HoloNet cu Shala şi să-l avertizeze să plece de la Kessel însemna că Tavirei îi plăcea în mod clar ideea unei salvări de ultim moment. Soluția îi îmbunătățea cu siguranță reputația printre noi, şi trebuie să fi fost cu atât mai supărătoare pentru Noua Republică. Întrebarea era, totuşi, *de unde* ştia că aveau să apară problemele cu optsprezece ore înainte? Mi se părea că există un singur răspuns: consilierul pe care mi-l arătase Exar Kun lângă ea era adeptul folosirii Forței şi o avertizase de pericol. Nu simțisem nicio folosire evidentă a Forței din partea *Invidiosului*, dar mă țineam la fel de izolat în aceste misiuni ca atunci când mă apropiasem de templul lui Exar Kun, aşa că nu era o surpriză faptul că nu am detectat nimic.

Sub conducerea mea, cu Timmser la conducerea *Grupei Trei* şi Caet la *Grupa Doi*, *Escadrila Stânca* deveni bună. Nu eram la fel de buni ca cei din *Fulger*, dar nu eram atât de mult în urma lor încât să se simtă confortabil. Am înăsprit metodele noastre de antrenament şi i-am scăpat pe piloți de obiceiurile proaste. Făcându-i mai buni, mi-am sporit şansele de a atrage atenția Tavirei, iar asta m-a adus mai aproape de găsirea şi eliberarea lui Mirax. Principalul avantaj pe care cei din *Fulger* îl aveau față de noi era reprezentat de numărul de ore de luptă, însă media noastră se apropia rapid de a lor. Aveau tendința de a fi incluşi în mai multe misiuni ale *Invidioşilor*, ceea ce le aducea mult prestigiu, dar prezența *Invidiosului* bloca adesea orice opoziție înainte să înceapă. Lipsa de pierderi de vieți rezultată în rândul celor din *Fulger* însemna că drumul meu în acea direcție rămânea efectiv blocat. Blocat, până la misiunea de la Xa Fel, o lume din sectorul Kanchen, care deservea şantierele Kuat ca producător important în materie de hipermotorizări pentru navele stelare. Marele Amiral Thrawn vizase acea lume din acelaşi motiv pentru care o atacase Tavira: hipermotoarele gata fabricate erau o binecuvântare pentru oricine putea să se folosească de ele. Datorită conexiunilor sale în cadrul comunității Imperiale, Tavira putea găsi nenumărați Lorzi Războinici dispuşi să le achiziționeze şi, în acelaşi timp, să-i fie datori. Am presupus că ultimul motiv era chiar mai motivant decât primul.

Seriozitatea asaltului fusese accentuată de Amiralul Tavira prin faptul că alesese Escadrilele *Fulger*, *Şoim* şi *Stâncă* din cadrul *Supraviețuitorilor*, şi ne permisese să venim pe *Invidiosul* şi să ne îmbarcăm la bordul Distrugătorului pentru asaltul asupra lumii. Corvetele şi crucişătoarele de mare tonaj ne-au însoțit într-o forță operațională uriaşă, *Escadrila Spintecare* acoperi *Junghiul*, iar celelalte echipaje de pe Courkrus aveau, în mod similar, o acoperire de nave de luptă. Gruparea de nave era cea mai mare forță operativă pe care o văzusem vreodată de când eram cu *Invidioşii* şi evidenția cât de serioasă era Tavira cu privire la organizarea acestui raid.

Cele trei escadrile de *Supraviețuitori* de la bordul *Invidiosului* au fost cuplate fiecare cu câte una dintre escadrilele de *cuplaje* autohtone ale *Invidiosului*. Piloții lor şi ai noştri s-au privit reciproc cu suspiciune. Am observat la câțiva dintre ei mânecile roşii care îi identificau ca fiind cei care serviseră cândva în cadrul *Grupului*

de Vânătoare Imperial 181, dar nimic altceva nu indica faptul că aceşti piloţi erau cu totul speciali. Cu toţii speram să avem şansa de a ne dovedi valoarea în faţa lor, deşi existau şanse ca oricine avea acces la o navă de luptă pe Xa Fel să o ţină la sol.

Nu prea aşteptam cu nerăbdare raidul din două motive. Primul era faptul că Xa Fel fusese atât de grav poluată de şantierele Kuat încât chiar şi vizitarea lumii ar fi fost un lucru dureros. Se recomandau măşti respiratorii şi îmbrăcăminte de protecţie şi, deşi costumul meu de pilot de *cuplaj* ar fi putut fi îndeajuns, să-mi petrec timpul jos, pe acea stâncă fierbinte, în echipamentul de protecţie a mediului nu părea distractiv. Deşi nu am nicio intenţie de a fi împuşcat sau de a mă prăbuşi, atunci când mă uitam la o potenţială situaţie de supravieţuire, uram ideea de a trebui să mă lupt cu o întreagă planetă pentru viaţa mea.

Al doilea motiv era unul care mă chinuia la fiecare misiune şi care fusese o preocupare chiar şi în timpul operaţiunilor sub acoperire în CorSec. Trebuia să mă întreb unde trasam linia în ceea ce aveam de gând să fac pentru a mă integra în rândul *Invidioşilor*. Într-o operaţiune sub acoperire în CorSec, termenii de responsabilitate erau foarte clari: puteam participa la infracţiuni împotriva proprietăţii, dar, odată ce o persoană era ameninţată cu moartea sau cu vătămări corporale grave, intervenea datoria de a o proteja. Aici, cu piraţii, lucrurile nu erau nici pe departe atât de clare sau de limpezi. Mi-am încurajat escadrila să folosească tunurile ionice, menţionând că dacă nu îi distrugem, îl puteam transporta oricând înapoi pe Courkrus. Aveam chiar şi două nave Headhunter cu hipermotoare recuperate dintr-un raid şi am pus tehnicianul unităţii mele să caute o modalitate de a monta motorul pe *cuplajul* meu. Cei mai buni piloţi din *Escadrila* mea mi-au urmat exemplul, dar încă mai aveam doi sau trei care optau pentru lasere în lupte. În misiunile de atac la sol am pus accentul pe minimizarea atacurilor asupra ţintelor civile.

— Da, o staţie de realimentare ar putea să explodeze foarte frumos şi ar putea chiar să incendieze jumătate de oraş, dar nu acesta este obiectivul aici. Am clătinat din cap într-o şedinţă de informare. Uite, poţi să omori un nerf lânos şi să faci din pielea lui o haină, sau poţi să tunzi lâna fiarei şi să te întorci an de an pentru mai multă lână. Dacă jucăm cum trebuie, peste şase luni apărem în sistem, trimitem o listă de cereri şi ei ne vor trimite prada cu cargoul.

Cei mai mulţi dintre piloţii mei păreau să înţeleagă mesajul şi doar de câteva ori a trebuit să-i îndepărtăm pe unii dintre ceilalţi *Invidioşi* din zonele noastre de control. O dată l-am prins pe Remart în timp ce trăgea pe o porţiune singuratică de drum, distrugând speedere pentru simpla plăcere pe care o găsea în acea activitate criminală. I-am trimis un proiectil ionic în *cuplaj* şi i-am cerut Căpitanului Gurtt să-l cheme înapoi, ceea ce ea a şi făcut. De asemenea, i-am luat partea de pradă din raid şi am cerut să fie expediată familiilor celor pe care îi omorâse, ca şi compensaţie. Şi, am jurat că îl voi aduce în faţa justiţiei pentru uciderea lor când totul va fi spus şi făcut.

Cu cincisprezece minute înainte de revenirea în spaţiul real, am primit ordinul de a intra în *cuplajele* noastre. M-am urcat, am pornit şi am adunat rapoartele de la piloţii mei. I le-am transmis Căpitanului Gurtt, care îndeplinea funcţia de comandant al *Grupului Supravieţuitorilor*. Grupul de pe *Invidiosul* era format din *Escadrilele Lamă, Sabie şi Viespe*, *Escadrilele Stâncă* şi *Viespe* fiind cuplate pentru îndeplinirea misiunii.

Am simțit o mică zdruncinătură care mi-a străbătut nava când am revenit din hiperspațiu cu şapte secunde mai devreme. Înainte să-mi pot da seama ce se întâmpla, Centrul de control al lansării ne dădu imediat permisiunea de lansare, ceea ce am şi făcut. Am virat spre stânga şi m-am îndreptat spre poziția mea de rendez-vous. Mi s-a uscat gura şi am ştiut că era mai mult decât o simpatie pentru planeta cenuşie, acoperită de un strat gros de praf care se afla sub mine. Ieşisem mai devreme din hiperspațiu pentru că un Crucişător Interdictor stătea în spațiu deasupra planetei Xa Fel. În formație cu el se aflau un Crucişător Mon Calamari şi un Distrugător Mark II din clasa *Victory*. O mulțime de nave mai mici înconjurau cele trei nave capitale, inclusiv mai multe navete de asalt care bănuiam că transportau trupe pe planeta de dedesubt. Prezența Interdictorului însemna că *Invidiosul* nu putea fugi, iar navele Noii Republici începuseră deja să se organizeze pentru luptă.

Mai rău, după părerea mea, arătau roiurile de nave de luptă care începeau să ne atace. Pe ecranele mele se revărsau gigabiți de date. Trebuiau să fie cel puțin două escadrile de Y-interceptoare şi A-interceptoare acolo. Am văzut alte nave care trebuiau să fie B-interceptoare. Acestea, împreună cu A-interceptoarele, se îndreptau spre escortele noastre, cum ar fi *Junghiul. Şi singurul motiv pentru care ar fi lăsat cuplajele în ghearele Y-interceptoarelor era dacă acestea din urmă ar fi avut ajutor.*

Apoi i-am văzut şi mi s-a strâns inima. Am pornit unitatea de comunicații.

— Avem probleme serioase aici, *Invidiosule*. Vin nave de luptă dinspre Xa Fel.

— Le va fi imposibil să treacă de ecranul nostru de luptători, *Lider Stâncă.*

— Nu spune *imposibil.* Am pregătit un flux de date şi l-am trimis către *Invidiosul.* E vorba de *Escadrila Vagabond*, iar *imposibilul* este ceea ce ei fac în mod normal.

Capitolul 37

Am apelat frecvența tactică a *Supraviețuitorilor*.

— Aici *Liderul Stâncă*. Nu vă apropiați de X-interceptoare. Luați în vizor Y-interceptoarele şi folosiți tunurile ionice. Lăsați-le să rămână ca şi moarte în spațiu, pentru ca piloții să nu poată să se smiorcăie.

Căpitanul Gurtt interveni rapid.

— De ce să nu-i omorâm?

— Suntem la egalitate aici, iar singura modalitate de a câştiga este să scăpăm. Dacă lăsăm piloții în derivă, Republicanii îi vor aduna. *Invidioşii* pot să se retragă din puțul gravitațional şi să fie gata să fugă. Republicanii vor vedea asta ca pe o victorie şi noi vom putea pleca de aici.

— Îi vom distruge pe toți! Vocea lui Sasyru răsună de bravadă. Nu mi-e frică de niciun pilot al Republicii.

— Bine, ia-i tu pe *Vagabonzi*. Mult noroc. M-am uitat în jos la monitor. Mai avem un minut până la contact, Căpitane. E decizia ta.

Gurtt aşteptă o clipă, apoi dădu ordinele.

— Țintiți Y-interceptoarele, folosiți doar tunurile ionice. Executați şi unele navete de asalt. Lăsați-i pe piloții Tavirei să se ocupe de X-interceptoare.

Am comutat unitatea de comunicații pe frecvența tactică a *Escadrilei Stânca*.

— Trageți cu tunurile ionice spre *wishbones*[9], stați departe de *pointers*[10], lăsați-i în pace pe slims[11] şi *cruci*[12]. Cereți ajutor şi vom trece peste asta.

Mai erau o mie de alte lucruri pe care aş fi vrut să le spun, dar aveam treizeci de secunde şi trebuia să încerc ceva mai întâi. De când părăsisem Academia Jedi nu mă mai deschisesem în mod serios către Forță. Ştiam că, dacă consilierii Tavirei erau sensibili la Forță, m-aş fi putut expune, dar totuşi am riscat. Mi-am împins sfera de responsabilitate înainte, spre navele de luptă care se apropiau. Am izolat X-interceptoarele, apoi am căutat printre ele. L-am găsit pe Colonelul Celchu şi i-am trimis o imagine în minte. I-am transmis imaginea unui *cuplaj* care se transforma într-un X-interceptor, cu însemnele X-interceptorului meu pe el. Nu aveam nicio idee despre felul în care va înțelege această viziune şi nu am putut să o mențin mai mult de o secundă, dar am sperat că va înțelege că sunt aici. L-am eliberat, dându-ne amândurora timp să ne revenim înainte de începerea bătăliei, apoi am zburat în miezul ei. Deasupra şi în jurul nostru, navele capital schimbau deja salve. Deşi Noua Republică avea trei nave mai mici prezente, puterea lor de foc combinată se apropia destul de mult de cea a *Invidiosului*. Fasciculele de turbolase roşii şi verzi făceau din spațiu o cursă cu obstacole în care un viraj greşit însemna dispariția.

Focurile care reuşeau să treacă prin norul de nave de luptă care se roteau şi se scufundau, loveau celelalte nave capital, însă scuturile păreau să reziste, cu excepția navelor mai mici. Ambele tabere păreau să țintească navele mai mici cu tunurile lor

---

[9] Wishbone – iadeş – osul din capul pieptului păsărilor – Y-interceptoare.
[10] Pointers – X-interceptoare.
[11] Slims – A-interceptoare.
[12] Cruci – B-interceptoare.

ionice, încercând să elimine neplăcerile, lăsând în acelaşi timp rămăşițe pe care să le adune după luptă.

Escadrila Stâncă intrase într-o luptă uşoară cu o escadrilă nerăbdătoare şi mai agresivă de Y-interceptoare. *Cuplajele* erau mai rapide decât Y-interceptoare, dar acei piloți nu erau deloc răi. L-am nimerit pe primul cu o lovitură din unghi înalt care l-a surprins în dreptul unuia dintre motoare. Nava s-a rostogolit imediat spre dreapta, făcându-mă să mă rostogolesc şi eu în acea direcție. Lăsând accelerația liberă, am inversat propulsia şi am lăsat-o din nou, anticipând o mişcare similară a inamicului meu. Acesta şi-a dat seama că îl întrecusem după doar o secundă sau două şi începuse o urcare cu toată viteza. Am apăsat pe manşă, mi-am rotit botul navei spre stânga şi l-am nimerit a doua oară chiar în spatele carlingii. Scuturile lui s-au prăbuşit şi nava îşi continuă drumul, ascensiunea îndepărtându-l de Xa Fel.

Am accelerat şi m-am rostogolit într-un picaj care m-a orientat spre coada unui inamic care încerca să aprindă unul dintre *cuplajele* mele.

— L-am prins, *Cinci*. Virează spre stânga.

— Ai grijă.

Fulgerele ionice albastre se îndreptau spre mine dinspre carlinga navei, lovindu-se de scutul meu din față. M-am rostogolit spre dreapta şi am coborât, folosind nacela motorului Y-interceptorului ca acoperire, apoi am pompat mai multă energie în scut.

— Atenție, *Stânci*. Unele dintre Y-interceptoare au câte două persoane şi au un artilerist în spate care controlează tunul ionic.

Rămânând la joasă înălțime, am accelerat, apoi am urcat şi am deschis focul asupra Y-interceptorului. Pilotul începuse să rostogolească nava pentru a-i permite artileristului să tragă în mine, dar l-am lovit eu primul. Rostogolindu-mă spre stânga şi acționând puțin manşa, l-am ținut în vizor şi am tras din nou. L-am nimerit doar parțial, ceea ce i-a doborât scutul din spate, dar l-a menținut în zbor.

Un alt proiectil ionic nimeri Y-interceptorul în coadă, lăsându-l să zboare în spirală prin spațiu. Am văzut *cuplajul* lui Caet trecând în viteză şi i-am transmis o mulțumire rapidă. Mi-a răspuns cu un urlet, apoi m-am trezit zburând în cealaltă parte a bătăliei şi un pic mai aproape de navele capitale ale Noii Republici decât aş fi vrut. M-am rostogolit şi am plonjat, apoi m-am întors şi am urcat, doborând cât de multe nave am putut şi nu am ținut nicio traiectorie mai mult de o secundă sau două. Niciuna dintre navele capitale nu trăgea în mine – aveau prăzi mai mari spre care să tragă – dar nu voiam să mă fac o țintă uşoară pentru a-i tenta.

Nu eram uşor de lovit, motiv pentru care, presupun, am atras atenția *Escadrilei Vagabond*. La un nivel elementar, acea atenție mi s-a părut foarte măgulitoare. Colegii mei hotărâseră că eram un adversar demn de a fi luat în seamă şi, din moment ce nu ştiau cine sunt, era genul de evaluare sinceră care era posibilă doar într-o situație anonimă. Problema pe care o aveam, bineînțeles, era că metoda lor de a-şi arăta aprecierea pentru abilitățile mele ar fi putut să mă ucidă. Asta nu era de acceptat, dar eram blocat. Deşi puteam să accesez frecvențele lor de comunicare, nu aş fi ştiut codurile de criptare. Dacă i-aş fi contactat pe o transmisiune largă, orice altă navă din flotă ar fi putut să o recepționeze, şi nici asta nu mi-ar fi fost de prea mare folos. Nici măcar nu puteam să-mi fac timp să mă concentrez şi să folosesc Forța pentru a proiecta un alt mesaj către Tycho, deoarece localizarea lui şi stabilirea contactului mi-ar fi consumat toată concentrarea de care

aveam nevoie pentru a rămâne în viață. Eram blocat, dar nu fără opțiuni. Când Forța este aliatul tău, nu eşti niciodată fără opțiuni. Mi-am păstrat mâna uşoară pe manşă şi mi-am extins sfera de responsabilitate. Totul în afara cabinei mele de pilotaj părea complet haotic, un caleidoscop de posibilități şi probabilități care se modificau la fiecare nanosecundă. Energia umplea golul, călătorind înainte şi înapoi între navele mari, în timp ce fulgere mai mici zburând în toate direcțiile. Torpilele protonice şi rachetele se năpusteau asupra țintelor, ca şi cum ar fi țintit frica celor care fuseseră vizați. Exaltare şi durere, speranță şi teroare, furie şi determinare, toate se învălmăşeau – acolo unde se intersectau puteam auzi țipete de moarte sau afirmații şoptite de supraviețuire.

Din toate astea am triat sentimentele îndreptate spre mine, energiile mentale concentrate asupra *cuplajului* meu. Pe măsură ce acestea se întăreau, pe măsură ce păreau să ajungă la un punct, ca şi cum lumina aluneca de-a lungul lamei înguste a unui cuțit, ştiam că trebuie să mă mişc la dreapta sau la stânga, în sus sau în jos. Ca răspuns, simțeam şoc şi furie sau neîncredere, apoi din nou concentrare.

Gavin coborî în spatele meu şi l-am perceput asemenea unui flux de date care curgeau pe un datapad cu ecran lat. În timp ce se pregătea să mă spulbere, am tăiat accelerația, am plonjat, apoi am tras din nou de manşă şi am urcat. M-am întors spre dreapta, deoarece ştiam că favoriza acea parte şi m-am apropiat de el. Am declanşat o rafală ionică, apoi am virat la stânga şi m-am îndepărtat de el.

Ooryl a urmat şi s-a dovedit mai dur decât m-aş fi aşteptat. Întotdeauna fusese un pilot bun şi devenise mult mai bun în timpul petrecut în escadrilă, dar eu am avut întotdeauna un avantaj față de el în simulări. Nu ştiam sigur de ce, dar, în timp ce lovea cu laserele scutul din spate, am început să mă întreb dacă nu cumva era din cauză că avea un blocaj mental pentru a nu mă împuşca în exerciții. Oricum ar fi fost, se ținea după mine ca un nek cu dinții înfipți în coada unui Hutt, iar eu aveam mari probleme în a-i citi intenția de tragere. *Dacă nu pot anticipa ce face, trebuie să-l fac pe el să anticipeze ce fac eu.* Am plonjat spre dreapta, lăsând nava să plutească în derivă, apoi am plonjat şi m-am rostogolit spre stânga. Am săltat *cuplajul* în sus şi în jos de câteva ori, apoi am evadat spre dreapta, m-am scufundat şi m-am rostogolit spre stânga. Am mai tras la întâmplare, apoi am repetat tactica a treia oară. Impresiile pe care le primeam de la Ooryl, deşi era încă de nepătruns, s-au schimbat şi am ştiut că avea tiparul. Zece secunde mai târziu, am virat la dreapta şi m-am scufundat. M-am rostogolit brusc la nouăzeci de grade spre stânga, ca şi cum aş fi început rostogolirea leneşă, apoi am tras din nou de manşă şi am tăiat accelerația.

Ooryl îşi începuse propria rostogolire spre stânga, săgetând spre locul în care ar fi trebuit să mă aflu eu, expunându-mi burta navei sale. L-am lovit cu o rafală ionică puternică, apoi o altă rafală a unui alt pilot îl nimeri şi nava lui rămase imobilizată.

— L-am prins pentru tine, *Lider*! zise Timmser. Nu e nevoie să-mi mulțumeşti.

Nu aveam de gând să o fac. Nava moartă a lui Ooryl se îndrepta spre Xa Fel în momentul în care fusese lovită şi, fără niciun control, s-ar fi izbit de atmosferă şi ar fi fost strivită. Avea mai puțin de un minut până la impact şi nu puteam face nimic pentru a-l salva. M-am rostogolit şi am privit cum nava lui lovită continua o spirală lentă spre ceea ce avea să fie moartea lui Ooryl.

Dacă aş putea folosi telekinezia pentru a-i devia nava pe orbită!

Apoi bolta cabinei sale de pilotaj explodă, iar scaunul de comandă al lui Ooryl

fu ejectat. O secundă mai târziu, unitatea sa R2 se ejectă de asemenea din X-interceptorul muribund. Racheta de ejecție îl purtă spre Interdictor, deşi aceasta urma să se consume cu mult înainte să ajungă acolo. *Totuşi, e în siguranță.*

O nouă prezență se concentră asupra mea şi am ştiut că aveam probleme serioase. Chiar şi fără să folosesc Forța, există oameni care au mințile atât de lente încât aproape că poți auzi sinapsele cum se activează într-un ritm toropit. Alții sunt atât de iuți la minte încât ajungi să te minunezi de conexiunile pe care le fac, dar numai după cele cinci sau zece minute necesare pentru a le desluşi procesele de gândire. Şi apoi există oameni ale căror minți se mişcă în mai multe dimensiuni, toate cu viteza luminii, lăsându-te incapabil să ghiceşti măcar cum funcționează mințile lor.

Tycho Celchu avea o astfel de minte, dar ceea ce m-a impresionat la el nu a fost viteza cu care gândea, ci deliberarea rece care definea modul în care gândea. Când m-a ales ca țintă, nu am simțit lama îngustă aşa cum o simțisem în cazul lui Gavin. În schimb, Tycho avea toată nava mea în interiorul cutiei şi, secundă de secundă, micşora acea cutie, eliminând datele străine, până când nava mea şi cutiuța pe care el o etichetase drept țintă deveniră unul şi acelaşi lucru. Mai impresionant decât asta, însă, a fost faptul că acea căsuță-țintă avea mai multe apendice, fiecare arătând spre direcția tuturor manevrelor pe care le puteam folosi pentru a scăpa de el. Dacă făceam o mişcare corectă, mă putea trage înapoi în căsuța lui de țintire. Dacă combinam două sau trei mişcări, apendicele curgeau departe de opțiunile eliminate şi creştea pentru a bloca noile căi de scăpare. Mintea lui funcționa ca legendarul demon de pe Mon Calamari, înlănțuindu-mă cu brațele, unul după altul, căutând să mă tragă înapoi în locul în care mă putea ucide. Singurul mod de a-l învinge era să-l fac pe el vânat. Am făcut o manevră de inversare şi am plonjat, apoi am accelerat din nou şi am urcat într-o buclă strânsă care ar fi trebuit să mă arunce pe coada lui. M-a anticipat, aşa că a virat la stânga, iar eu am virat imediat după el. Am accelerat din nou şi m-am apropiat mai repede de el decât ar fi trebuit, după care am lansat o lovitură care a ratat spre stânga, apoi m-am rostogolit tot spre stânga şi am tras manşa înapoi. Am ținut urcarea timp de trei secunde, apoi am făcut inversare şi m-am întors într-o buclă.

X-interceptorul lui Tycho trase înapoi spre partea din față a *cuplajului* meu, însă eu nu aveam nicio şansă de a trage asupra lui. Aveam impresia că mărea cutia în care încerca să mă prindă în capcană. Trebuia să se confrunte şi cu problema suplimentară de a fi o țintă, ceea ce îi oferea o varietate de tactici pe care să le folosească împotriva mea. Doar câteva dintre ele au funcționat pentru a mă readuce şi pe mine în cutia-țintă, motiv pentru care am făcut tot ce am putut pentru a îngreuna acele alegeri.

— *Lider Stâncă*, sunt *Invidiosul*. Vino înapoi dacă vrei să te ducem acasă.

— Am înțeles.

Am transmis mesajul către escadrila mea. Caet se întoarse.

— Ai nevoie de ajutor, *Lider*?

— Nu, sunt bine. Hai să plecăm de aici. Grăbiți-vă.

— La ordin.

M-am rostogolit spre dreapta, apoi am virat puternic la stânga şi am redus accelerația pentru a strânge virajul. Am accelerat când am ieşit din viraj, evitând o rafală de laser cvadruplă din partea lui Tycho, apoi am tăiat accelerația, am apăsat

suficient de mult pe manşă pentru a mă împinge în direcția lui şi am micşorat din nou accelerația. Am executat un foc rapid care i-a acoperit scuturile cu fulgere azurii, apoi am apăsat şi mai mult manşă, am efectuat o întoarcere şi m-am aruncat după el. Am mai tras o lovitură care l-a nimerit şi i-a prăbuşit scutul din spate.

În situația lui m-aş fi panicat, dar nu am perceput aşa ceva dinspre el. Ne-am mutat pur şi simplu într-o cutie şi mai mare, în care el îşi răsucea şi rostogolea X-interceptorul printr-o serie de manevre pe care nu le-aş fi putut urmări nici dacă le-aş fi programat în calculator. Ori de câte ori avea de făcut o alegere tactică, o făcea într-o fracțiune de secundă, prezentându-se cu o altă alegere. Traseele păreau alese la întâmplare, înlăturând orice capacitate de a-l anticipa, însă toate se îndreptau spre cutia de țintire. Ştiam bine că nu trebuia să rămân prin preajmă. M-am împins într-un viraj larg care mă îndrepta înapoi spre *Invidiosul*. Distrugătorul începuse să tragă foc defensiv care se desfăşura în valuri pentru a descuraja urmărirea. Teoretic, artileriştii noştri nu trăgeau în navele de luptă care se apropiau, dar îşi plasau focurile destul de aproape pentru a descuraja pe oricine venea după noi. În timp ce salvele navei mari nu aveau şanse să lovească niciuna dintre navele de vânătoare, totuşi, piloții trebuiau să se îngrijoreze de ele, ceea ce nu le dădea mână liberă în urmărirea țintelor. Şi, dacă un pilot care se apropia era suficient de bun, putea să-şi strecoare nava în spațiul prin care tocmai trecuseră focurile de turbolaser, lăsând ca razele de energie ale navei mari să îl protejeze de urmărire.

Alergând înapoi prin câmpul de luptă principal, am văzut nave distruse şi piloți ejectați peste tot. Numărul de Y-interceptoare care atârnau acolo făcea ca locul să arate ca un bârlog de rancor. Am văzut şi câteva carcase de *cuplaje* pe acolo, şi câteva corvete din fiecare parte. *Junghiul* nu era printre navele moarte, ceea ce am luat ca pe un lucru pozitiv – relativ vorbind. Deşi *Supraviețuitorii* erau o adunătură urâtă de mincinoşi, criminali, pirați şi hoți, unii dintre ei aproape că îmi deveniseră prieteni şi nu voiam să-i văd morți.

Brusc, am simțit un sentiment de victorie pulsând dinspre Tycho. Am apăsat cu degetul mare selectorul de ținte şi am examinat cele mai periculoase ținte. Ceea ce am primit au fost o pereche de torpile protonice care se apropiau rapid de *cuplajul* meu. În ciuda încercărilor mele, Tycho se întorsese şi mă fixase ca țintă, apoi îmi trimisese două cadouri de adio. Torpilele se deplasau considerabil mai repede decât *cuplajul* meu, ceea ce era marea lor putere şi, din fericire pentru mine, principala lor slăbiciune.

Am urmărit indicatorul de rază de acțiune al rachetei principale cum se deplasa în jos şi, când s-a apropiat la mai puțin de două sute de metri, am tras de manşă, apoi am înclinat-o spre stânga şi am intrat în picaj. Prima rachetă trecu în viteză prin fața mea, în timp ce a doua se rostogolise şi îşi corectase poziția. Mi-am blocat manşa înainte şi am plonjat, lăsând ca aceasta să treacă şi ea pe lângă mine, apoi am zâmbit.

Calea de ieşire din această capcană am învățat-o de la tine, Tycho.

Folosindu-mi scanerele, am localizat prima rachetă şi am fixat-o ca țintă. Mi-am adus *cuplajul* în aşa fel încât să mă îndrept direct spre ea şi am aşteptat până când s-a apropiat la mai puțin de un kilometru. Mi-am mutat armele pe laserele duble, am coborât ținta pe racheta care se apropia şi am tras de două ori. Prima mea pereche de fulgere a ratat, dar a doua a nimerit, făcând racheta bucăți la doar cinci sute de metri distanță. M-am rostogolit, am plonjat şi am localizat a doua torpilă. Am

nimerit-o cu prima lovitură, detonând-o la un kilometru, apoi am zburat prin mingea de foc auriu într-un picaj lung spre *Invidiosul*.

Am auzit vocea lui Tycho răzbătând pe o transmisie largă.

— Un zbor foarte fantezist, *cuplajule*.

— Nu am vrut să crezi că sunt un începător, *Lider Vagabond*. Pe data viitoare.

Mi-am băgat *cuplajul* într-o împletitură rapidă, apoi am pătruns sub umbrela de foc a *Invidiosului* şi am aterizat cu Tri-Luptătorul în mijlocul zonei de întâlnire pe care o primiseră *Supravieţuitorii*. Am observat, în timp ce aduceam nava de luptă în aşa fel încât partea din faţă să fie îndreptată spre trapa de ieşire, faptul că *Supravieţuitorii* pierduseră doar şase dintre cele treizeci şi şase de *cuplaje*, iar eu pierdusem doar două. Grupul de *cuplaje* Imperiale pierduse peste o duzină, iar prima linie a escadrilei lor de frunte – spaţiile rezervate ofiţerilor comandanţi – părea goală.

După ce am respirat adânc, mi-am scos casca şi echipamentul de protecţie ambientală, apoi am deschis trapa şi am coborât din *cuplaj*. Timmser şi Caet m-au ajutat să cobor pe punte şi m-au susţinut în timp ce picioarele îmi cedau. Mi-a luat o clipă să realizez cât de slăbit mă simţeam. Zborul împotriva lui Tycho fusese probabil cel mai dificil lucru pe care îl făcusem vreodată, iar eu aveam un avantaj în Forţă. Ceea ce făcuse el, ceea ce făcuse Wedge, fără să poată folosi Forţa, îi făcea mult mai speciali decât orice Jedi. Ei zburau cu inima, cu creierul şi cu întreaga lor fiinţă.

Timmser mă trase în picioare.

— Ceea ce ai făcut acolo, *Jen*, a fost foarte inteligent. Ai tras în torpile. Asta le-a dat de gândit.

Un claxon de avertizare răsună şi luminile roşii începură să clipească pe puntea hangarului. M-am întins înapoi şi m-am sprijinit de *cuplaj* în timp ce *Invidiosul* accelera până la viteza luminii. Generatoarele de gravitaţie ale navei anulau efectele fizice ale accelerării, dar faptul că priveam stelele trecând prin portul de ieşire era suficient pentru a mă dezorienta.

Caet îşi puse mantia cu glugă şi îşi trase gluga în sus, apoi îşi scoase ochelarii.

— Ne-am descurcat bine. *Fulger* a pierdut doar unul. *Şoim* a pierdut trei.

— Pe cine am pierdut?

— *Cinci* şi *Şapte*. Timmser ridică din umeri. S-au hotărât să se încurce cu nişte A-interceptoarele şi i-au făcut praf.

Am clătinat din cap.

— Sunt o pierdere.

— A-interceptoarele angajaseră *Junghiul*. Blook şi Yander au crezut că vor câştiga puncte cu Căpitanul Nive. Timmser îşi trecu o mână înainte şi înapoi prin părul ţepos, făcându-l să se ridice şi stropindu-mă cu puţină transpiraţie. Eşti bine acum, Căpitane?

M-am îndreptat puţin.

— Mai bine. Este uşor de uitat cât de obositor poate fi.

— De ce te-ai luat de X-interceptoare?

— Ei au venit după mine, Caet. Timmser l-a nimerit pe unul. Mulţumesc pentru ajutor.

— Doar te ţineam în viaţă, Căpitane. Femeia înaltă îmi oferi un zâmbet uşor. Desigur, la cum zbori, nu e chiar o problemă.

Un alt claxon răsună, apoi o voce puternică de bărbat se auzi în hangar prin interfon.

— Atenție. Amiralul pe punte.

Pocnetul cizmelor pe punte ne-a însoțit în timp ce ne grăbeam şi ne aliniam în fața zonei de reuniune a escadrilei. Vizavi de noi, escadrilele Imperiale se aliniau în mod similar. Toți arătau mai degrabă eleganți în uniformele lor negre, în timp ce noi arătam ca un echipaj destul de zdrențăros. Unii dintre noi aveau uniforme de *Supraviețuitori*, pline de cusături aurii cu gri şi roşu, dar majoritatea purtam un amestec pestriț de lucruri pe care le luasem de pe planetele pe care le jefuisem sau de la unitățile din care am dezertat în trecut. Escadrilele arătau la extreme, singurul nostru avantaj fiind acela că mai mulți dintre noi supraviețuiseră bătăliei.

Puțul turboliftului central se deschise şi doi soldați din trupele de şoc ieşiră în armuri atât de strălucitoare, încât aproape că i-am cerut lui Caet să-mi dea ochelarii ei de protecție. Aceştia se opriră, apoi se despărțiră, fiecare făcând un pas în lateral, ceea ce îi permise Amiralului Tavira să iasă pe punte. Soldații, atât cei care o flancau, cât şi cei doi care ieşiseră din turbolift pentru a se plasa în spatele ei, o eclipsau fizic; dar ceva din felul în care se mişca o făcea să pară departe de a fi minusculă. Purta o uniformă gri de amiral şi ținea strâns la baza spatelui o cravaşă. Chiar şi la o asemenea distanță, puteam simți electricitatea din privirea ei de ametist.

Îşi privi oamenii, apoi pe noi. Făcu un gest nepăsător cu mâna dreaptă cu mănuşi negre, arătând spre noi. Trupele deschiseră calea, mersul ei dezinvolt fiind în contrast puternic cu paşii lor precişi şi măsurați. Când s-a apropiat de noi şi a început să meargă prin fața rândului, mâinile ei ieşiră de la spate, jucându-se cu cravaşa în palma mâinii stângi sau bătând uşor şi tachinant pe podul palmei.

Mi-am păstrat fața impasibilă în timp ce trecea pe lângă mine, luptând împotriva oricărei reacții când aruncă o privire rapidă în direcția mea. Înălțimea ei ceda în fața mea cu zece centimetri buni, iar părul ei negru ca vidul strălucea cu reflexe argintii. Carnea ei palidă se întinsese peste oasele fine, fără ca la colțurile ochilor sau ale gurii să fi început să i se contureze vreo linie. Ca formă şi vârstă, părea să fie mai degrabă o copilă, dar siguranța rece a paşilor ei şi felul în care ne măsura pe toți cu o privire de o clipă, trădau kilobiți de date despre vârsta ei mentală.

Se opri în fața Căpitanului Tyresi Gurtt şi plesni cu cravaşa peste umărul ei.

— Tu ai fost cea care a comunicat planul de luptă, nu-i aşa?

— Eu am fost, doamnă Amiral.

Tyresi îşi păstră vocea echilibrată, dar am surprins în ea un indiciu de tremur. Tavira îi studie chipul pentru o clipă, lăsând tăcerea să persiste până la punctul în care deveni puțin incomodă.

— Ai sugerat o retragere în timp ce îi lăsai pe cei din Republică să se salveze.

— Aşa am făcut, doamnă Amiral.

Din nou tăcerea se prelungi, atât Tavira cât şi Tyresi rămânând nemişcate. Simțeam cum creşte presiunea.

Strategia pentru care era învinuită Tyresi era a mea şi orice pedeapsă pe care o primea pentru asta ar fi trebuit să fie a mea. Am tras aer în piept şi am vrut să spun ceva, dar am surprins o foarte mică contracție a cărnii în colțul gurii Tavirei.

— A fost o strategie câştigătoare, Căpitane Gurtt. Tavira arătă aproape nepăsătoare către proprii ei piloți. Colonelul Lamner nu a fost de acord cu ea şi s-a îndreptat direct spre X-interceptoare. Ai observat că nu este aici pentru a-şi apăra decizia.

— Nu, doamnă Amiral, nu este.

Cravaşa atinse din nou umărul lui Tyresi.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să-l înlocuiesc. Te voi pune în locul lui, Colonele Gurtt.

Ochii negri ai lui Tyresi se măriră.

— Eu, să mă mut pe *Invidiosul*?

— Sunt convinsă că Căpitanul Nive va fi de acord cu această schimbare.

— Da, doamnă Amiral. Tyresi se încruntă. Ar fi greşit, Amirale, dacă nu v-aş spune că strategia pe care am comunicat-o a venit de la Căpitanul Idanian. El a sugerat-o, iar eu am crezut că este bună şi v-am transmis-o.

— Da, toarse Tavira, Căpitanul Idanian, cel care a distrus torpilele protonice trase spre nava mea. Mă gândeam să-l numesc înlocuitorul tău în Escadrila *Fulger*.

Remart clătină din cap, iar Tavira se orientă spre el ca un şoim-liliac asupra unui melc de granit.

— Ai altceva de oferit, pilot?

— Îmi cer scuze, doamnă Amiral, dar nu aşa sunt selectați ofițerii în rândul *Supraviețuitorilor*.

— Oh, şi care este procedura?

Remart zâmbi fermecător.

— Mai întâi, cineva trebuie să fie votat în Escadrila *Fulger*, pentru că suntem o escadrilă de elită.

Tavira dădu din cap.

— El ar trebui ales de proprii săi piloți pentru a ocupa acest loc?

Remart făcu un semn din cap.

— Da, doamnă Amiral.

Ținând cravaşa apăsată gânditor pe buze, Tavira se roti şi se uită la escadrila mea.

— Toți cei care sunt în favoarea intrării Căpitanului Idanian în Escadrila *Fulger*, vă rog să ridicați orice membru vă convine.

Nouă mâini se ridicară de-a lungul liniei. A mea nu o făcu. Tavira se încruntă.

— Te opui alegerii tale?

— Am responsabilități față de piloții mei.

— Ai responsabilități față de *mine. Te vreau* în *Escadrila Fulger*.

— Voi face după cum ordonați, doamnă Amiral.

Se uită la Remart.

— Acum îmi spui că el ar trebui să fie ales lider al *Escadrilei Fulger*, da?

— Aşa se procedează, doamnă Amiral.

Zâmbetul Tavirei înflori plin de dinți.

— Iar poziția de comandant al acestei escadrile este una pe care o râvneşti pentru tine, nu?

Întregul corp al lui Remart înțepeni.

— Aş fi cel mai fidel şi mai aprig servitor al dumneavoastră, doamnă Amiral.

Tavira plesni cu cravaşa încet peste stomacul lui Remart.

— Şi totuşi ai putea fi, dar nu vreau ca tu să comanzi *Fulgerele*. Presiunea comenzii ar putea să-ți încrețească fruntea şi nu aş vrea să văd că ți se întâmplă asta. Toți cei din *Escadrila Fulger* care sunt în favoarea preluării comenzii de către Căpitanul Idanian, vă rog să ridicați un apendice.

Nouă mâini se ridicară şi, după o biciuire rapidă a cravaşei, acestora li se

alătură şi mâna lui Remart. Tavira zâmbi graţios.

— Deşi dispreţuiesc democraţia, este plăcut să văd că acest obicei ciudat are ca rezultat unanimitatea. Felicitări, Căpitane Idanian. Ai obţinut o nouă comandă. Acum poţi transmite planurile tale direct către *Invidiosul*.

— Este un privilegiu pe care îl voi exercita cu grijă, doamnă Amiral.

Ochii ei violeţi se îngustară.

— De ce am sentimentul că am făcut o greşeală când te-am ridicat în grad?

Mi-am păstrat expresia deschisă.

— Nu am nicio idee, doamnă Amiral.

— Ai grijă, Căpitane Idanian, să nu-mi dai motiv să mă mai gândesc la asta.

— Aşa cum ordonaţi, doamnă Amiral.

Mi-am aplecat capul spre ea şi nu l-am mai ridicat până când ea şi anturajul ei nu au plecat cu Tyresi pentru a o prezenta noului ei comandament. I-am aruncat o privire lui Remart şi l-am văzut tremurând de furie. Eu nu i-aş fi dat Tavirei niciun motiv să creadă că făcuse o greşeală. Remart, pe de altă parte, mai mult ca sigur că ar fi făcut-o. Din acest motiv, am ştiut atunci că atunci când va veni inevitabila noastră confruntare, doar unul dintre noi va scăpa.

Capitolul 38

Preluarea conducerii *Escadrilei Fulger* în locul lui Tyresi Gurtt s-a dovedit a fi atât dificilă, cât şi mai puţin dificilă decât aş fi crezut. Jacob Nive aprobase alegerea, ceea ce redusese resentimentele unora dintre membrii *Fulger*. Cei mai mulţi dintre ei aşteptau să vadă cât de bine puteam zbura şi, deşi datele senzorilor din zborul împotriva lui Tycho şi doborârea torpilelor îi convinseseră cu siguranţă pe cei mai mulţi, câţiva mai reţinuţi aşteptau până când am avut ocazia să ne antrenăm unul împotriva celuilalt. Remart şi alţi doi – cărora li se alătură curând şi celălalt pilot înlocuitor din *Escadrila Spintecare* – mi s-au opus hotărâţi. I-am adunat într-o *Grupă* şi abia aşteptam să îi pot trimite spre *Escadrila Vagabond* sau spre grupul de A-interceptoare al lui Pash Cracken. Ştiam că era o dorinţă categoric nepotrivită pentru un Jedi şi mă simţeam neliniştit în legătură cu asta, dar faptul că Remart complota să mă bage în bucluc adăuga un stres de care nu aveam nevoie în viaţa mea.

Din fericire pentru el şi pentru mine, *Invidiosul* nu a mai convocat pe nimeni pentru misiuni timp de peste o lună, lăsându-ne să lâncezim pe Courkrus. Am presupus cu toţii că Tyresi a avut nevoie de atâta timp pentru a reuni grupul de nave de luptă al *Invidiosului*. Lipsa de acţiune nu o împiedicase pe Amiralul Tavira să apară din când în când pe Courkrus pentru întâlniri cu diverşi lideri de bande, totuşi nu mi-a fost încredinţată nicio misiune în urma acestor întâlniri.

În afară de lucrul cu noua mea escadrilă, am folosit timpul liber pentru a trece în revistă diferitele evenimente ale raidului asupra Xa Fel. Am aflat mai târziu, prin diverse canale, că Noua Republică nu ne aşteptase pe Xa Fel. Organizaseră un raid surpriză asupra Xa Fel pentru a-i prinde în capcană pe oficialii de la *Kuat Drive Yards*, care primise diverse ordine judecătoreşti de a nu mai polua planeta şi de a începe campanii masive de decontaminare, dar nu făcuse aproape nimic pentru a se conforma. În timpul raidurilor lui Thrawn, nu se făcuseră prea multe pentru a pune în aplicare ordinele – la fel şi în cazul lui Thrawn, la fel şi în timpul tulburărilor legate de Împăratul renăscut. *Kuat Drive Yards* se lăsase în voia sorţii, aşa că Noua Republică intervenise, folosind un Interdictor pentru a ţine toate navele existente în sistem şi erau în plin proces de verificare a tuturor problemelor când am apărut noi.

Deşi m-am bucurat să văd că Xa Fel era pe cale să fie decontaminată, natura raidului şi faptul că ne-am poticnit de el au căpătat o semnificaţie mai mare pentru mine. Oamenii Tavirei rataseră prezenţa forţelor Noii Republici pentru că aceste forţe nu erau acolo pentru a prinde *Invidiosul*. Aceste forţe aveau o altă ţintă. Asta însemna că sfetnicii Tavirei erau capabili să citească ameninţările îndreptate spre ea, nu spre viitor în general. Simţeau aceeaşi intenţie ostilă pe care am primit-o de la Tycho, doar că ei au fost avertizaţi cu puţin timp înainte. Dacă ceva nu reprezenta o ameninţare directă la adresa Tavirei şi a *Invidiosului* – şi, prin extensie, a consilierului însuşi – pur şi simplu nu se consemna.

Oricât de buni erau aceştia în folosirea Forţei, păreau limitaţi şi doar pe jumătate antrenaţi. Consideraţia mea deşartă despre cum să folosesc această descoperire împotriva Tavirei mi-a ocupat o mare parte din timpul liber şi nu era o problemă pe care să o pot împărtăşi cu prietenii mei. Aceasta fusese scoasă din discuţie într-o

după-amiază, când Jacob Nive m-a chemat în biroul său. Ştiam că piloţii care fuseseră pe Xa Fel fuseseră chemaţi la propriile lor comandamente pentru a răspunde la întrebări despre bătălie, dar acest proces îi lăsase pe *Supravieţuitori* pentru final. Piloţii din celelalte trupe păstrau tăcerea în legătură cu ceea ce se întâmplase la interogatorii, dar am dedus că niciunul dintre ei nu avea cu adevărat vreo idee despre ceea ce li se întâmplase.

Am intrat în birou, i-am salutat pe Căpitanul Nive şi pe Amiralul Tavira, apoi m-am mutat pe al treilea scaun din setul de scaune din faţa biroului lui Nive, cel care era cu spatele la uşa care dădea spre un birou de legătură.

Amiralul Tavira, care purta o ţinută neagră de pilot, cu o jachetă scurtă şi o pelerină asortată, îşi încrucişă picioarele şi îşi lăsa piciorul stâng cu cizme să ţopăie oarecum nerăbdătoare.

— Mulţumim că ni te-ai alăturat, Căpitane Idanian.

Am dat din cap o dată.

— Plăcerea mea, doamnă Amiral. Cu ce vă pot fi de folos?

— Fac investigaţii cu privire la bătălia de la Xa Fel. După cum ştii, în trecut, consilierii mei au fost destul de isteţi în a ţine *Invidiosul* departe de pericol. Tavira mă privi cu ochii pe jumătate închişi, seducători. La Xa Fel au eşuat, dar au simţit o prezenţă acolo.

— O prezenţă? M-am încruntat. Nu sunt sigur că înţeleg.

— Ştii ce este un Cavaler Jedi?

Întrebarea ei veni moale şi aproape seducătoare. Vârful roz al limbii ei îi umezea buzele în timp ce aştepta răspunsul meu, privirea ei crescând în intensitate. Felul ei de a fi, ţinuta şi tonul vocii sugerau recompense pentru adevăr, iar eu m-am trezit surprinzător de dispus să-i fac pe plac. Promisiunea lui Exar Kun de a mă lăsa să o posed mi-a trecut prin minte, urmată rapid de imaginea lui Mirax, provocându-mi o mică tresărire. În urma acelei tresăriri, am simţit o prezenţă care mi se strecura în minte. Venise timid şi blând, sub forma unui tentacul rotofei care se rostogolea şi ţopăia pe suprafaţa conştiinţei mele. Dacă nu aş fi fost antrenat în căile Forţei, nu l-aş fi observat niciodată, sau aş fi pus totul pe seama privirii pătrunzătoare a Tavirei. Aşa cum era, chiar şi cu abilităţile mele rudimentare în Forţă, i-am simţit intruziunea şi am căutat să o deviez de la orice cercetare profundă.

Mi-am amintit cum Luke intrase în mintea mea, făcându-şi gândurile să curgă împreună cu ale mele. Am inversat acea tehnică. Din moment ce cel care mă verifica era în căutarea informaţiilor despre Forţă şi Cavalerii Jedi, i le-am furnizat. Am scos la iveală toate amintirile despre Jedi din toate holodramele şi documentarele de ştiri de doi bani de care îmi puteam aminti. Am creat un ansamblu de astfel de imagini, permiţând persoanei să pătrundă, apoi am înglobat-o în această bogăţie de date.

— Da, doamnă Amiral. Am roşit şi am privit în jos. Eram destul de fanatic în privinţa acestui subiect când eram copil. Mă uitam la tot ce puteam pentru că îmi înfuria familia. Pe atunci nu înţelegeam riscul pe care îl reprezentam pentru familia mea şi nici riscul pe care Jedii îl reprezentau pentru Imperiu. Ştiu că Noua Republică pretinde că are câţiva şi cred că unul dintre ei a fost responsabil pentru distrugerea Caridei.

— Într-adevăr, aşa a fost. Ochii Tavirei se luminară uşor. La bătălia care a avut loc la Xa Fel, oamenii mei au avut indicii despre prezenţa unui Jedi. Ştii ceva despre asta?

Mi-am dat capul pe spate şi am râs.

— Totul are sens, acum.

Ea se încruntă.

— Ce anume?

— Torpilele protonice. Astea ar fi fost ceva ce ar fi folosit împotriva *Invidiosului.*

Nive clătină din cap.

— Din nou, cu ajutorul navelor de sprijin.

I-am privit în mod deschis pe amândoi, alimentând şocul în bazinul de amintiri din creierul meu.

— Cavalerul acela Jedi, Luke Starkiller, Adam Darklighter, Biggs Skywalker, mă rog, cel care a distrus *Steaua Morții* la Yavin… A folosit torpile protonice. E logic că le-a tras asupra navei tale când a plecat. Eu zburam împotriva *Escadrilei Vagabond*, iar el a fost fondatorul *Escadrilei Vagabond*, la urma urmei.

Am simțit aceeaşi surpriză de pe chipul Tavirei derulându-se pe conexiunea din creierul meu. Acea prezență se retrase în timp ce surpriza Tavirei se topea într-un zâmbet apreciativ.

— Sunt impresionată, Căpitane Idanian. Nimeni altcineva nu a făcut legătura între *Escadrila Vagabond* şi Jedi.

— Nici măcar consilierii tăi?

— Nu, nici măcar ei. Cravaşa pocni în palma ei înmănuşată. Cum se face că ai reuşit să găseşti acest răspuns?

Mi-am îngustat ochii.

— Pilotul acela de X-interceptor aproape că m-a doborât. Ştiam că era din *Escadrila Vagabond*, dar când mi-am analizat prestația după eveniment, mi-am dat seama că trebuia să ştiu mai multe despre ei toți. Istoria lor reprezintă o lectură fascinantă. Chiar şi tu eşti menționată în ea.

Şi-a ridicat capul şi privirea ei deveni glacială.

— M-am confruntat cu ei de mai multe ori, dar niciodată cu un Jedi care zbura cu ei.

Am încercat, dar nu mi-am putut reprima un fior. Ea îl surprinse şi zâmbi.

— Ai supraviețuit unei întâlniri cu ei, ca şi mine. Asta ne face să fim spirite înrudite?

— Ne face pe amândoi supraviețuitori.

— Şi te mândreşti cu faptul că eşti un supraviețuitor?

Am clătinat din cap.

— Mă mândresc cu faptul că sunt *un învingător.*

Ochii ei se măriră uşor.

— Şi câştigi întotdeauna?

— Până acum da.

— Poate că nu ai fost provocat cum trebuie. Îşi strânse buzele pentru o clipă. Poate că ar trebui să găsesc o provocare pentru tine.

Căpitanul Nive se mişcă neliniştit pe scaunul său.

— Dacă doriți, pot să…

Am ridicat o mână.

— Vă cer scuze, domnule. Pot să vă vorbesc deschis, doamnă Amiral?

Tavira clipi la mine.

— Asta este ceva diferit. Continuă.

M-am ridicat în picioare.

— Am un mare respect pentru dumneavoastră, doamnă Amiral, ca tactician şi pentru că aţi reuşit să ţineţi laolaltă această coaliţie. Abilitatea dumneavoastră de a păstra *Invidiosul* intact în timp ce Noua Republică îl vânează este de-a dreptul miraculoasă. Şi, fără să vreau să par îndrăzneţ, dar cred că sunteţi... uimitor de frumoasă. Adevărul e că m-am alăturat *Invidioşilor* pentru a fi pilot şi pentru a face bani. Dacă provocarea pe care vă gândiţi să mi-o oferiţi îmi testează abilităţile de pilot, sunt omul dumneavoastră. Dacă nu, nu sunt interesat de slujbă.

Nive părea siderat şi sunt destul de sigur că a crezut că i se va ordona să mă ucidă chiar în acel moment. Tavira păru surprinsă. Doar pentru o secundă. După care se ridică în picioare şi mă plesni cu cravaşa peste faţă. Ştiam că urma o lovitură usturătoare – nici măcar nu era nevoie ca Forţa să-mi spună asta – şi am încasat-o pur şi simplu. Durerea s-a înfipt în carnea mea şi căldura i-a luat locul în obrazul meu drept. Nu am simţit niciun pic de sânge, dar ştiam că voi avea o vânătaie urâtă timp de o zi sau două şi o contuzie urâtă după aceea.

— Asta e pentru prezumţia ta, Căpitane. Tavira aduse înapoi cravaşa şi o apăsă sub bărbia mea. Dacă te-aş găsi atrăgător – şi deşi eşti departe de a fi urât, nu eşti de un tip pe care să-l agreez – şi aş fi vrut să mă acompaniezi, ai fi făcut-o. Nu vorbi. Să ştii că ceea ce-ţi spun este pur şi simplu un fapt. Ochii ei aproape că se închiseră în timp ce mă privea. Păcat că eşti atât de blond. Întotdeauna mi s-a părut că blonzii sunt un dezastru pentru mine.

Se îndepărtă brusc, lăsând cravaşa să mă atingă pe gât.

— În ceea ce priveşte provocările ca pilot, ţi le voi prezenta. În decurs de o săptămână, cred, îi voi pune pe *Supravieţuitori* să fie vârful de lance al unei misiuni pentru mine. Crezi că vei fi la înălţimea acestei provocări?

— Voi face cum mi se ordonă, doamnă Amiral.

Tavira se întoarse spre mine, încet, cu un zâmbet timid pe faţă.

— Îmi imaginez că aşa vei face, Căpitane, ceea ce înseamnă că există speranţa unui viitor pentru tine. Nu mă dezamăgi. Nu îţi va plăcea ce se întâmplă cu cei care mă dezamăgesc.

* * *

M-am retras din biroul lui Nive, trecând pe lângă Timmser, care aştepta să intre următoarea, şi am ieşit în lumina soarelui. Am început să mă îndrept spre un mic restaurant care îmi plăcea, dar când am început să mă gândesc, hoinăreala mea a devenit fără ţintă. Se întâmplaseră atât de multe lucruri în acea şedinţă, încât trebuia să le pun în ordine şi să-mi dau seama cum să procedez. În primul şi în primul rând, mi se confirmase ceea ce bănuiam: Consilierii Tavirei erau sensibili la Forţă şi erau instruiţi să o folosească. Eram destul de sigur că abaterea mea trecuse neobservată, ceea ce însemna că niciunul dintre consilieri nu era foarte priceput la acest tip de sondare. S-ar putea ca talentul lor de a descoperi ameninţări să fi fost unul pasiv, acţionând doar asupra ameninţărilor îndreptate împotriva lor. Ceea ce însemna că erau în mare parte reactivi, fiind genul de luptător care contraatacă.

Nu este rău, dar înseamnă că trebuie să fii lovit înainte să poţi riposta.

Faptul că detectaseră utilizarea Forţei de către mine în timpul luptei m-a deranjat şi m-a făcut să fiu recunoscător că am făcut eforturi pentru a-mi păstra protejată sensibilitatea la Forţă. Dacă presupunerea timpurie a lui Luke că Mirax

fusese luată pentru a preveni o intervenție din partea mea era adevărată, deoarece prezența mea în Forță mă putea identifica, aproape că îi anunțasem pe duşmanii mei că mă aflam aici. Faptul că erau dispuşi să accepte prezența Forței în timpul bătăliei ca fiind cea a lui Luke Skywalker nu rezolvase această problemă – ci doar însemna că nu aveau cum să mă diferențieze de Luke pentru moment.

De asemenea, mi s-a părut ciudat faptul că nu am avut niciodată o idee despre consilierii Tavira înainte de sondarea din birou, sau în timpul bătăliei. Dacă mă puteau detecta, atunci se aflau în raza mea de acțiune pentru a-i detecta, sau cel puțin aşa se părea. Probabil că şi ei trebuiau să se protejeze, rămânând ascunşi. Având în vedere că, până cu aproape o jumătate de deceniu în urmă, a fi un Jedi era o cale rapidă spre o moarte lentă, capacitatea de a rămâne ascuns era o virtute. Pentru mine, însă, această virtute însemna că puteam să mă aflu chiar lângă un inamic periculos şi să nu ştiu asta. În al doilea rând, şi la fel de important, învățasem că Tavirei nu-i plăcea să fie contrazisă. I-am zădărnicit preludiul unei propuneri, m-a pedepsit pentru asta, apoi mi-a spus să nu o mai sfidez niciodată. Nu a recunoscut că i-am dat peste nas şi nu a renunțat la controlul situației. Simțea în mod clar că ieşise învingătoare, iar eu nu voiam să ştiu cum avea de gând să îşi consolideze victoria.

M-am trezit în fața cantinei *Crash* şi am coborât în adâncurile ei reci. Mi-am lăsat ochii să se adapteze la lumina slabă, apoi m-am îndreptat spre partea din spate, la o masă unde Timmser stătea cu Caet. Înainte să pot ajunge acolo, Remart îmi puse o mână grea pe umărul stâng. M-am întors, dându-i mâna la o parte.

— Vrei ceva?

Bărbatul uriaş îmi zâmbi şiret.

— Doar să-ți fac cinste cu o băutură.

— Au o ofertă specială pentru neurotoxinele Alion, nu-i aşa?

Barmanul, un tip care avea destule răni pe față ca să fie de pe Xa Fel, râse.

— Noi nu suntem de-ai lui Margath. Sasyru face cinste. Ce vrei să iei?

— Bere lomin locală, mulțumesc. M-am uitat la Remart. De ce eşti atât de generos?

— Nu vreau să existe neînțelegeri între noi, Căpitane. Ridică un coniac cărămiziu în direcția mea în semn de salut. Fără resentimente.

— Sigur.

Am acceptat berea de la barman, i-am făcut semn din cap lui Remart, apoi mi-am continuat drumul spre spate. Timmser îmi strecură un scaun cu piciorul.

— Ce se întâmplă cu Remart?

Timmser pufni şi Caet mârâi.

— Sasyru a intrat în biroul lui Nive după mine, pentru a se întâlni cu Amiralul şi cu Căpitanul Nive. În urma întâlnirii a ieşit mulțumit. Se pare că Amiralul crede că îl va lăsa pe Remart să o distreze după următoarea noastră ieşire.

— Oh.

Am sorbit o parte din bere şi am lăsat carbonul să-mi atace limba. Berea mi s-a acrit în gură, dar ştiam că nu avea legătură cu prepararea berii. Nu-mi plăcea ideea că Remart era cu Amiralul Tavira şi m-am întors să mă uit încruntat la el.

Caet lăsă un mârâit scăzut să i se strecoare din gât.

— Gelozia nu ți se potriveşte, Jenos.

M-am uitat la ea, clipind surprins.

— Gelos? Eu? Pe Remart? În niciun caz.

Timmser clătină din cap.

— Ai luat-o rău, în mod clar, Jen.

— Nu, te înşeli. M-am încruntat la amândouă, apoi am băut. Am încercat să-mi spun că nu-mi plăcea ideea ca ei să fie împreună întrucât Remart mi-ar fi cauzat probleme cu Tavira. Cu Tavira sprijinindu-l, Remart va fi o teroare.

Timmser îmi făcu un semn exagerat din cap.

— Înțeleg, Căpitane Idanian, dar cred că datele senzorilor dumneavoastră sunt eronate.

Caet aprobă cu un zâmbet.

— Caută adevărul, Jenos. Nu zbura orbeşte.

Sprâncenele mele se încruntară când am luat în considerare posibilitatea de a fi gelos. Ştiam că era o nebunie. Nu o doream – eu o aveam pe Mirax şi eram foarte fericit. O refuzasem şi puteam să o văd cu uşurință întorcându-se spre Remart atât pentru a-şi mângâia orgoliul, cât şi pentru a se băga sub pielea mea, din moment ce antipatia noastră reciprocă era bine cunoscută. Totuşi, chiar dacă nu o doream, îmi doream şi mai puțin să fie cu el. *Sunt gelos!*

M-am cutremurat. O parte din mine ştia că toată gelozia mea era o chestie prestabilită şi genetică. Cucerind o femeie, un bărbat îşi garanta propria supraviețuire genetică, iar toți ceilalți bărbați sunt rivali de facto în această căutare a *nemuririi.* Oricât de mult aş fi vrut să cred că mă îndepărtasem de natura mea animală – oricât de mult m-aş fi agățat de dictonul lui Yoda că nu suntem creaturi primitive formate din materie – tot nu-mi plăcea Remart. De asemenea, simțeam o atracție puternică față de Leonia Tavira. Trebuia să recunosc. O parte din motivul pentru care îi întrerupsesem propunerea era pentru că o găseam dezirabilă. Era uşor de catalogat ca fiind atractivă, iar viclenia îi sporea atractivitatea. Firea ei capricioasă era periculoasă, dar tocmai acel pericol era o provocare: *Aş putea, dacă aş avea o relație mai apropiată cu ea, să-i evit mânia?* Înainte să-mi permit să urmez această linie de gândire, mi-am apăsat cana de bere rece pe obrazul drept şi am lăsat răcoarea să potolească focul de acolo. Am simțit mai degrabă o înțepătură când o parte din bere s-a scurs peste carnea julită, dar am lăsat-o să-mi amintească de latura meschină şi veninoasă a Tavirei. *Oare sunt atât de pierdut încât să o doresc cu adevărat?* Asta s-a înfipt ca o vibrolamă în orice dorință pe care o aveam pentru ea. Speram să fi lăsat o rană mortală, dar nu eram sigur de asta.

Caet adulmecă o dată în direcția mea.

— Fața ta. Cine?

Am coborât berea şi i-am oferit o privelişte bună a rănii.

— Colega de joacă a lui Remart. Nu i-a plăcut răspunsul meu la unele dintre întrebările ei.

Timmser răsuci coniacul în jurul paharului, apoi zâmbi.

— Le-am răspuns şi tot ce am primit a fost o durere de cap.

— Da, ei bine, i-am spus că mă durea capul şi am fost biciuit pentru asta.

— Nu e înțelept. Caet se aplecă în față. Fără milă pentru Remart. Pentru tine, mi-e teamă.

— Nu te teme pentru mine, Caet. Am clătinat din cap. Şi nu o face în preajma Tavirei. Cred că poate mirosi frica şi slăbiciunea. Dacă miroşi a una sau alta în preajma ei, ai putea la fel de bine să mesteci un foc de blaster – va fi mai rapid şi s-ar putea să nu doară la fel de mult.

Capitolul 39

Noul raid promitea să fie uşor şi probabil că nu necesita demonstrația de forță pe care urma să o facem, totuşi l-am urât. Amiralul Tavira stabilise că vom călători în sistemul Algara. Nu aveam de gând să lovim planeta principală, Algara 2, chiar dacă administrația planetară, blocată de birocrație, probabil că nu ar fi putut organiza nicio apărare. În schimb, ne-am îndreptat spre prima planetă din sistem, Kerilt, o lume junglă a cărei singură colonie era departe de a fi autonomă. Tocmai această lipsă de autonomie a făcut din Kerilt principala țintă. Colonia Morymento găzduia una dintre cele mai mari comunități de supraviețuitori Caamasi din galaxie. Cu mult înainte să mă nasc eu, imediat după Războiul Clonelor, planeta Caamas fusese atacată cu brutalitate şi lovită cu suficientă putere de foc încât vegetația de pe ea se topise, lăsând-o ca o piatră moartă, iar marea majoritate a populației Caamasi murise. Din cauza meticulozității şi ferocității atacului, nimeni nu a ştiut cine l-a ordonat sau executat. Şi nimeni nu ştia de ce a fost executat. De când se ştie, Caamasi fuseseră foarte pacifişti şi erau sufletul moderației şi al medierii. În timp ce câțiva dintre Caamasi s-au aventurat ca Jedi – printre care se număra, evident, şi prietenul bunicului meu, Ylenic It'kla – majoritatea celor care au părăsit planeta Caamas au făcut-o ca negustori sau savanți, negociatori şi diplomați. Erau atât de iubiți încât diverse limbi au adaptat cuvântul *Caamasi* pentru a însemna *prieten de departe* sau *străin de încredere*.

Facțiunile din cadrul Imperiului au făcut cu siguranță tot ce au putut pentru a-i ajuta pe supraviețuitorii Caamasi după arderea lumii lor. O serie de colonii precum Morymento au fost create, iar cei care erau predispuşi să vadă conspirații peste tot au mers chiar până la a sugera că Alderaan a fost distrusă pentru că găzduia una dintre cele mai mari comunități de refugiați Caamasi. Nu ştiam dacă a fost adevărat sau nu, dar îmi aminteam că mama mea strângea haine vechi pentru a le trimite în taberele Caamasi din alte părți ale galaxiei. Odată cu înfrângerea Imperiului, caritatea a continuat şi chiar s-a intensificat, ceea ce însemna că, în condițiile în care un transport semestrial de provizii tocmai sosise pe Kerilt, colonia Caamasi devenise o țintă perfectă pentru jafuri.

Pe măsură ce am revenit în spațiul real, am descoperit că nu eram singurii care considerau că proviziile Caamasi sunt un premiu care merită câştigat. Am zburat afară din *Invidiosul* şi am văzut un vechi crucişător de luptă din clasa *Kaloth* care orbita în jurul lui Kerilt. Transponderul indică faptul că se numea *Harmzuay*, iar eu ştiam de acea navă din vremea când eram în CorSec. Aparținea unui grup de negustori de sclavi Thalassieni care, chiar şi pentru nişte negustori de sclavi, aveau o reputație destul de neplăcută – selectau pe cele mai bune şi mai inteligente dintre victimele lor şi îi omorau pe ceilalți, garantând astfel o aprovizionare diminuată care le creştea prețurile.

— *Fulgerele*, după mine. Avem *craniile* lor. Ardeți-i, nu folosiți tunurile ionice. *Stâncă*, *Spintecare*, coborâți la sol şi atacați navele Thalassiene. Folosiți tunurile ionice – nu vreau ca navele de sclavi să fie distruse cu sclavi înăuntru.

Timmser şi Wallon confirmară ordinele mele şi se îndreptară spre atmosferă, în

timp ce noi, restul, ne apropiarăm direct spre cele două duzini de Z-95 Headhunter pe care le foloseau Thalassienii – modele destul de standard cu două blastere triple şi un lansator de rachete. Piloții Thalassieni nu erau răi, dar noi eram mai buni – mult mai buni. L-am nimerit pe primul meu atacator într-o confruntare față în față. Am tras primul, împroşcându-i scutul din față cu laser. Acesta se abătu puțin şi trase o rachetă spre mine, dar aceasta trecu fără să facă rău. Următoarele două proiectile i-au străpuns scutul. Unul a găurit carlinga, iar al doilea a topit o parte din motorul stâng. Bucăți din el se desprinseră, explodând prin carcasă, iar apoi, aripa se desprinse şi zbură în spațiu. *Craniul* continuă să se rotească, iar pilotul, dacă mai trăia, nu mai putea face nimic în acest sens.

Următorul pilot m-a lovit o dată cu rafalele roşii din blasterele sale triple, dar scuturile mele rezistară. Am ripostat, lovindu-l cu o pereche de rafale laser. El se rostogoli spre dreapta pentru a se îndepărta de mine, aşa că m-am rostogolit spre stânga pentru a mă plasa în coada lui. Am dezlănțuit o altă rafală care i-a ciugulit scutul de la pupa, apoi m-am rotit şi am urcat în bucla lui continuă. A încercat să se rostogolească spre stânga şi să se îndepărteze de mine, dar o împingere rapidă a manşei de direcție înainte şi o atingere a cârmei m-a adus înapoi peste el.

Ultimele mele salve i-au străpuns scuturile şi, dacă ar fi pilotat un X-interceptor, i-ar fi decapitat astromecul. Aşa, într-un *craniu*, i-am smuls cupola carlingii şi primii zece centimetri din cască.

Fulgere roşii de blaster trecură pe lângă mine dinspre dreapta. Am lăsat accelerația deconectată şi am mers cu prova în jos timp de două secunde, apoi am accelerat din nou şi am virat spre dreapta. *Craniul* care încercase să se strecoare în urma mea mă depăşi, oferindu-mi burta sa ca țintă liberă. Am pompat două seturi de proiectile în el, prăbuşind scutul din față şi distrugând prima treime din navă. Dacă nu cumva pilotul era foarte bun, tot ce urma să fie în stare să facă era să zboare drept spre sol. Cu toate astea, a funcționat, pentru că dacă ar fi coborât, ar fi revenit la lupta aeriană, iar dacă ar fi urcat, ar fi intrat în lupta dintre *Harmzuay* şi *Invidios*.

Dar nu pentru mult timp. Crucişătorul de luptă Kaloth fusese cândva considerat o navă foarte puternică, însă acesta fusese suficient de modificat pentru a putea lupta cu orice fregată *Nebulon-B* până la epuizare. În mâinile sclavagiştilor, era o armă foarte puternică şi, în condiții normale, ar fi fost un plus binevenit în flota *Invidioşilor*. Cu toate astea, sclavagistii Thalasieni încercaseră să fure ceea ce Amiralul Tavira considera a fi proprietatea ei, iar prețul plătit pentru acest afront a fost foarte mare. Chiar şi urmărind diferite fluxuri ale senzorilor după bătălie, mi s-a părut cu adevărat dificil să înțeleg capacitățile vaste şi distructive ale *Invidiosului*. Deşi ştiam câte tunuri avea nava şi puteam descrie cu uşurință efectele relative ale fiecăruia dintre ele, privindu-le folosite într-un mod atât de eficient şi letal, am rămas complet amorțit emoțional. *Harmzuay* lansă prima salvă, pulverizând lasere şi turbolasere pe toată lungimea *Invidiosului*. Câteva salve reuşiră să treacă prin scuturile Distrugătorului şi să distrugă blindajul carenei, dar am văzut pagube mai mari provocate în urma unui raid cu X-interceptoare. Artileriştii de pe *Harmzuay* nu îşi concentrau focul pentru a agrava pagubele produse. Tacticile lor ar fi putut funcționa în trecut pentru a speria o navă împotriva căreia se aflau la egalitate, dar nu şi împotriva *Invidiosului*. Şi nu cu Amiralul Tavira la comandă.

Barajul de ripostă al *Invidiosului* devastă nava care avea o cincime din mărimea Distrugătorului. Bateriile grele de turbolasere îşi concentrau focul pe partea din

spate a crucişătorului de luptă, lovind prin scuturi ca şi cum ar fi fost simple holograme, apoi producând găuri mari în fuzelaj. Atmosfera fu refulată, purtând cu ea resturi şi cadavre, după care explozii auxiliare aruncaseră în spaţiu alte schije şi piese. Tirurile de tunuri turbolaser grele de smarald ale *Invidiosului* loveau flancul drept al crucişătorului de luptă, străpungând scuturile şi arzând armamentul.

Fără scuturi şi fără arme, comandantul crucişătorului făcu singurul lucru care îi rămăsese la îndemână – îşi rostogoli nava pentru a expune scuturile de pe burtă şi încercă să se îndepărteze şi să fugă. În cazul său, însă, nu exista nicio încercare şi nicio acţiune. Exista doar moarte, iar crucişătorul de luptă muri în mod spectaculos.

În timp ce pupa se întorcea, *Invidiosul* îl lovi cu toate forţele. Pupa lui *Harmzuay* arăta ca o gaură neagră care absorbea fiecare fascicul de energie verde pe care îl scuipau tunurile *Invidiosului.* Motoarele crucişătorului de luptă explodară imediat, sfărâmând ultima treime a navei. Mingea aurie de gaz incandescent care se rotea împinsese de fapt *Harmzuay* mai departe pe cursul dorit de căpitan, însă nu mai rămăseseră decât spasmele unui cadavru. Tunurile *Invidiosului* străpungeau carcasa crucişătorului de luptă, topind totul. Duroţelul topit se solidifica în fire lungi şi răsucite care se desprindeau de epavă ca rădăcinile unei orhidee nebuloase. Chiar am crezut că am văzut, lucru confirmat ulterior prin revizuirea datelor senzorilor, proiectile turbolaser care ardeau prin botul crucişătorului de luptă. Mai multe fire de metal sângerau dinspre prova navei, apoi corpul gol se prăbuşi în el însuşi. Ceea ce fusese odată *Harmzuay* atârna în spaţiu ca o carcasă a unui animal metalic ciudat.

Am rotit *cuplajul* şi am intrat din nou în luptă, dar Thalassienii erau doborâţi. Jumătate din navele lor de luptă fuseseră deja distruse, iar faptul că asistaseră la sfârşitul lui *Harmzuay* îi făcuse pe ceilalţi să renunţe la luptă. Trioul ale căror *cranii* puteau să sară s-au desprins către un vector de ieşire, în timp ce restul se îndreptau spre Algara 2. De ce credeau că vor găsi acolo un refugiu nu aveam nici cea mai mică idee, dar orice ar fi înfruntat acolo probabil că era mai bine decât moartea pe care le-o dădeam noi.

— Lăsaţi-i să fugă, *Fulgere.* Noi intrăm în atmosferă şi vedem dacă e ceva de făcut acolo jos.

Cuplajul meu străpunse primul stratul de nori al planetei, oferindu-mi o privelişte bună asupra junglei verzi. Din mai multe puncte la nord puteam vedea fum şi *cuplaje* orbitând ocazional în picaj şi trăgând. Am apelat frecvenţa tactică a *Escadrilei Stâncă* pe frecvenţa de comunicaţii.

— Aici *Liderul Fulger. Lider Stâncă* raportează.

— Aici *Liderul Stâncă*. Câteva focuri de armă la sol. Avem o navetă afectată. Sclavii au scăpat în junglă şi îi îndepărtăm pe Thalasieni de ei.

— Bună treabă, Timmser.

Am apelat *Escadrila Spintecare* şi am primit un raport similar. Mi-am adus *cuplajul* pe o direcţie spre sud şi am făcut o survolare a districtului principal Morymento, care includea şi spaţioportul, dar nu am văzut nicio navă şi nu am întâmpinat niciun foc. Am trecut din nou pe frecvenţa tactică a *Escadrilei Fulger.*

— *Grupa Trei*, aterizează aici. *Grupa Doi*, patrulează în zona aerospaţială. *Grupa Unu*, vino cu mine şi setează pe senzorii în modul de căutare la sol.

Mi-am comutat comenzile senzorilor pe modul de căutare la sol, care îmi afişa o grilă pe monitor, suprapunând o hartă topografică a terenului, şi am început să introduc date despre structuri, modele de fluxuri de energie, citiri ale formelor de

viață, activitate şi orice altceva pe care programatorii îl considerau important. Am transmis datele obținute la unitatea mea de comunicații şi le-am trimis către *Invidiosul*. O lumină roşie de pe unitatea de comunicații se aprinsese pe frecvența flotei. Am apăsat pe ea.

— *Liderul Fulger* aici.

— *Lider Fulger*, aici Amiralul Tavira. Care e situația la sol?

— Scanez oraşul acum. Se pare că depozitele sunt încărcate. Dacă trimiteți jos navetele noastre de asalt, putem începe operațiunile de încărcare. Am aruncat o privire la monitorul senzorilor şi la datele care se derulau pe el. Districtul depozitelor pare să fie în mare parte abandonat. Caamasii trebuie să se fi îndreptat spre case când au început problemele.

— Lasă-i să rămână acolo şi nu va fi nevoie să fie răniți.

— Exact ce gândesc şi eu.

Ei bine, nu chiar. Luarea proviziilor şi echipamentelor din depozite ar putea întârzia progresul coloniei cu mulți ani. Caamasii erau cunoscuți ca fiind harnici, dar *domesticirea* unei lumi nu este o sarcină uşoară. Cu echipamentele adecvate ar fi putut face multe, aşa că prejudiciul pe care l-am face s-ar putea să nu fie iminent, însă ar fi durut.

— Mă bucur foarte mult că eşti de acord. Tavira, terminat.

Am comutat din nou pe frecvența tactică a *Fulgerelor*.

— *Grupa Trei*, raportați situația de la portul spațial.

Nu am primit niciun răspuns, ceea ce mi s-a părut ciudat.

— Aici *Lider Fulger* către *Grupa Trei*. Raportați situația.

Din nou, niciun răspuns.

— *Fulger Doi*, la mine, *Trei* şi *Patru*, continuați scanarea.

Mi-am rostogolit *cuplajul* şi m-am îndreptat înapoi spre spațioport, menținându-mi senzorii pe modul *sol* pentru a detecta orice foc de la sol care ar putea indica o confruntare uşoară în desfăşurare sau o ambuscadă a piloților mei. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Remart să fie ucis pentru că îi ordonasem să aterizeze la sol, deoarece ştiam că voi plăti scump pentru că i-am stricat mult aşteptata *repartizare* cu Amiralul Tavira. Scanarea la sol ieşi negativă, deşi indica faptul că toate cele patru *cuplaje* din *Grupa Trei* se aflau la sol şi erau intacte.

— Nu-mi place asta, *Doi*. Rămâi sus şi continuă să survolezi. Eu mă duc jos.

Am lăsat *cuplajul* jos, am deschis trapa, apoi mi-am scos mănuşile şi casca. Am luat comunicatorul de pe cască şi am verificat să mă asigur că era acordat pe frecvența escadrilei. L-am agățat de reverul roşu al costumului de zbor, apoi am scos din cutia de supraviețuire o carabină blaster şi o centură de acumulatori de energie.

Am ieşit din carlingă, am alunecat pe partea din față şi am luat-o la fugă. M-am îndreptat spre clădirea terminalului spațial şi, când am văzut cicatrice de blaster pe încuietoarea uşii, am avut un sentiment de strângere în stomac. Dându-mi seama că îmi asumam un risc, am apelat la sursa mea personală de Forță şi mi-am împins sfera de responsabilitate în afară. Am aplatizat-o în mod conştient, transformând-o mai mult sub forma unui disc mare, în speranța că nu o vor observa consilierii lui Tavira, apoi am concentrat-o şi mai mult spre înainte, ignorând facilitățile de aterizare ale spațioportului. Păstrând-o în semicerc, am împins-o în afară şi nu am simțit nimic în terminal. În jungla de dincolo am găsit tot felul de forme de viață şi diverse case Caamasi. Apoi, la o distanță care ar fi acoperit aproximativ două blocuri

de pe Coruscant, mi-am găsit piloţii. Alături de ei am simţit durere şi frică, dar care nu provenea de la ei. Am început să sprintez şi am virat după un colţ, pe o cărare pavată care urmărea terenul uşor accidentat până la o zonă circulară şi o zonă în care copacii fuseseră răriţi pentru a putea fi construite case. Remart şi colegii săi de *Grupă* stăteau în centrul luminişului, cu un semicerc de Caamasi care priveau oripilaţi la ei cu ochii lor mari şi întunecaţi. Un speeder se odihnea pe pământ între majoritatea Caamasilor şi piloţii mei, cu doi Thalassieni morţi la bord.

Un al treilea Thalassian, pilotul, zăcea la pământ. Vizavi de el zăcea un Caamasi care se ridicase pe un cot, cu braţul stâng ridicat pentru a se feri de o lovitură venită de la Remart. În spatele acelui Caamasi era ghemuit un alt Caamasi, mai mic şi cu oase mai delicate. Am ghicit că era o femelă şi poate chiar o adolescentă, din cauza uşoarei umflături a sânilor acoperiţi de puf. Semnele purpurii de pe faţa şi umerii ambilor Caamasi erau suficient de asemănătoare încât am presupus că exista un fel de legătură de sânge între ei.

— Raportează, Sasyru! Am strecurat mult venin în vocea mea şi toată comanda pe care o puteam aduna. Acum! Raportează!

Capul lui Remart se ridică şi se întoarse spre mine. Colegii lui de *Grupă* se împrăştiară, fiecare dintre ei pipăindu-şi carabinele blaster pe care le purtau agăţate pe umeri sau pe burtă. M-am uitat la fiecare dintre ei, dar nu mi-au susţinut privirea prea mult timp. Când m-am uitat la Remart, acesta zâmbi încrezător.

— Situaţia este sub control, Căpitane. Nu te priveşte.

Am continuat să merg spre el.

— Chiar aşa?

M-am uitat la Caamasiul doborât şi am văzut o scurgere întunecată de sânge de la una dintre nări. I-am dat rapid un gest din cap, apoi mi-am îngustat ochii.

— Explică-mi ce se întâmplă aici.

— Am spus că nu este treaba ta.

— Am notat. Fă să fie treaba mea.

Pe măsură ce mă apropiam de ei, am încetinit şi am observat câteva detalii care îmi scăpaseră de mai departe. Şoferul mort vărsase o geantă cu bijuterii când căzuse. Nu mai văzusem niciodată până atunci obiecte de metal Caamasi, iar piesele de argint şi aur care zăceau acolo erau cu totul deosebite de tot ceea ce văzusem vreodată. Nu aveam niciun motiv să bănuiesc că sclavul adusese bijuteriile cu el în scopuri comerciale. Deoarece niciunul dintre Caamasi pe care îi puteam vedea nu purta altceva în afară de sandale şi o haină asemănătoare unui kilt, presupun că Thalassienii tocmai jefuiau acest mic cartier când dădură Remart şi oamenii lui peste ei şi îi uciseseră.

Faţa lui Remart se încruntă.

— I-am găsit pe Thalassieni aici. S-au împotrivit şi ne-au atacat şi, conform regulamentului, i-am ucis. Sfârşitul raportului.

Am dat din cap către Caamasiul de pe pământ.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— M-a lovit, aşa că l-am lovit şi eu.

M-am încruntat.

— Ce motiv nenorocit ai avut pentru a fi aici?

Bărbatul rânji viclean şi i-am văzut pe ceilalţi prieteni ai lui cum începură şi ei să rânjească.

— Făceam cumpărături pentru Amiral.

— Deci te-ai gândit să vii şi să jefuieşti o casă sau două, dar i-ai găsit deja pe Thalassieni aici. I-ai ucis şi ai decis să le iei marfa. M-am holbat la el, incredul. Şi acest Caamasi nu a vrut să renunțe la ea, nu-i aşa?

— Voiam doar ca el să o împartă cu noi.

— Sigur, dar singurul lucru pe care îl tu ştii despre ce înseamnă *să împarți* vine la capitolul *boli transmisibile*. M-am încruntat. Ce v-a făcut să credeți că aveți vreun drept la bijuteriile alea?

Remart se uită la mine ca şi cum aş fi fost stupid.

— Noi suntem pirați. Luăm întotdeauna lucruri precum bijuteriile.

— Corect, dar toate lucrurile pe care le luăm ajung într-un fond comun şi sunt împărțite mai târziu. Ştii asta. Am clătinat din cap. Doar pentru că Amiralul Tavira şi-a pierdut mințile, nu înseamnă că regulile nu se mai aplică în cazul tău.

— Oh, pe bune?

Am aprobat din cap.

— Pe bune.

— Bine, atunci. Voi aplica nişte reguli. Îşi ridică carabina blaster şi o îndreptă spre bărbatul Caamasi pe care îl lovise. Ăsta m-a lovit pe mine. Se împotrivea, aşa că trebuie să-l omor.

— Nu.

— Nu? Ochii lui Remart se îngustară. Eşti selectiv în privința regulamentelor, nu-i aşa, Căpitane?

— Nu prea. Am arătat spre Caamasi cu mâna stângă. E al meu. Nu-l poți ucide.

Pilotul se încruntă.

— Este al *tău*?

— Da. Am nevoie de un servitor şi vreau ca el să îndeplinească acest rol. Nu-l poți ucide. Am urmărit cum furia urca pe chipul lui Remart. Şi ăsta e un *ordin*, Sasyru.

Remart îşi mişcă umerii.

— Ştii, nu cred că-mi plac ordinele tale. Şi, ştii, cred că ai putea fi doborât chiar acum şi am putea spune tuturor că Thalassienii ți-au întins o ambuscadă în timp ce tu ne conduceai cu curaj într-o recunoaştere a acestei zone. Cred că aş putea chiar să fiu ales să conduc *Escadrila Fulger* în locul tău.

— Este posibil, dar asta nu-ți va oferi ceea ce îți doreşti cu adevărat. Mi-am aruncat jos carabina blaster şi centura de acumulatori de energie odată cu ea. Chiar dacă mor aici, chiar dacă o să acoperi povestea asta, toată lumea îşi va aminti două lucruri. Unu, eu am ieşit pe primul loc şi doi: îşi vor aminti că am spus că ai lovit ca un Chandra-Fan. Niciodată nu vei trăi cu asta, doar dacă...

— Doar dacă?

Mi-am scuturat mâinile şi i-am făcut semn cu vârful degetelor să înainteze.

— Încearcă-mă. Doboară-mă cu pumnii tăi. Bineînțeles, nu cred că ai curajul să faci asta, din moment ce nu sunt inofensiv. Vrei să-mi dovedeşti că mă înşel?

Remart râse cu voce tare şi îi aruncă carabina camaradului său.

— Oh, am aşteptat această ocazie. M-ai păcălit pe întuneric, Idanian. Este o zi bună pentru ruperea oaselor şi vărsarea de sânge. Eşti al meu.

Primul său pumn veni de sus, un croşeu de dreapta în jos spre stânga. M-am ferit uşor de el, apoi m-am aplecat, l-am apucat de spatele costumului de zbor gri şi

l-am aruncat la pământ. El se rostogoli pe umăr şi se ridică, întorcându-se repede pentru a mă înfrunta, cu brațele pregătite să respingă orice pumn sau lovitură pe care aş fi putut să i-o dau. Am rămas pe loc şi am râs.

— Ți-am mai spus, ai dreptul la un pumn gratuit. Ai ratat, aşa că îl voi socoti doar ca jumătate de pumn. Ce zici?

Se apropie de mine cu mai multă atenție, ținându-şi picioarele ferme sub el. Se apropie cu pumnul stâng în față, iar cel drept încordat pentru a mă lovi cu putere. Dădu startul cu o directă scurtă din mâna stângă, la care eu a trebuit doar să-mi înclin capul pentru a o evita. Făcu un pas în față pentru a lovi cu dreapta, aşa că m-am ferit în dreapta, iar pumnul lui zbură peste umărul meu stâng. Când am ajuns sub brațul său stâng care se retrăgea, am sărit şi l-am izbit în partea laterală a feței cu o palmă care îl răsuci şi îl făcu să se prăbuşească într-un genunchi. Şi-a acoperit urma roşie de pe obraz cu propria mână, apoi scuipă pe jos. Remart se ridică încet şi se pregăti să continue lupta.

— Asta-i tot ce poți, Idanian?

— Doar mă încălzesc.

În timp ce se pregătea pentru atacul meu, am văzut miriadele de contramăsuri pe care le avea în minte. Spre deosebire de Tycho, Remart nu gândea în linii complicate. El evalua şi respingea atacurile nu în funcție de ceea ce puteam eu să fac, ci în funcție de ceea ce putea el să riposteze cel mai bine. Căuta să se apere împotriva loviturilor pe care *spera* că le voi da eu. Şi se pare că nu a înțeles niciodată cu adevărat că nu aveam nicio intenție de a-i îndeplini visele. L-am lovit cu piciorul drept, care l-a prins în rotula stângă. Acest lucru îi proiectă genunchiul înapoi până când se blocă, însă fără a-l rupe, pentru că începusem deja să-mi retrag piciorul. În timp ce el încerca să păşească înapoi, piciorul meu ieşi din nou, lovindu-l direct în stomac. Ochii i se umflară şi un geamăt strangulat îi izbucni din gură în timp ce cădea şi vomita.

— Hei, tu chiar *ai* stomac!

L-am lăsat la pământ, m-am îndreptat spre geanta cu bijuterii şi m-am aplecat. Piesele din ea păreau foarte frumoase, deopotrivă delicate şi totuşi posedând o forță viguroasă care se potrivea cu cea a poporului Caamasi.

— Ai fost dispus să i te opui lui Remart pentru aceste piese. De ce?

Caamasiul se uită de la mine la locul unde Remart se ridica încet în picioare şi din nou înapoi.

— Astea sunt obiecte moştenite. Familiile noastre au fost ucise pe Caamas, iar acestea sunt amintirile materiale pe care le avem despre ele. Arătă cu degetul spre o piesă anume, un colier, cu figuri de pisici întrepătrunse, fiecare cu o mică piatră de aur pe post de ochi. Fiica mea, a cerut ca acea piesă să-i fie returnată. Omul tău i-a cerut ceva în schimb şi încercat să obțină când ea a refuzat.

I-am aruncat piesa femelei Caamasi ghemuită lângă tatăl ei, apoi m-am ridicat şi m-am întors spre locul unde Remart era aplecat şi se ținea de burtă. Ştiam că încerca să mă tragă pe sfoară, aşa că m-am prefăcut că mai fac un pas înainte şi m-am oprit. El se aruncă înainte, încercând să mă placheze, doar că am alunecat spre stânga şi i-am înfipt pumnul drept cu putere în urechea dreaptă. Pumnul l-a aruncat la pământ fără probleme şi i-am auzit dinții trosnind când bărbia lui a lovit prima solul. Apoi l-am lovit puternic cu piciorul în coaste, după care m-am dat înapoi, trăgându-mi degetele zdrobite.

— Asta a fost pentru că te-ai gândit să o siluieşti.

M-am întors şi am luat restul bijuteriilor. I-am aruncat geanta unuia dintre Caamasii din mulțime.

— Asigură-te că piesele ajung înapoi la cei cărora le aparțin.

Colegul de *Grupă* al lui Remart, Dobberty, mârâi.

— Căpitane, astea sunt lucrurile noastre.

— Nu mai sunt.

M-am întors şi l-am văzut pe Remart apropiindu-se într-o poziție ghemuită.

— Vrei să vii la mine, sau vin eu la tine?

Veni şi o făcu în fugă. Brațele îi erau desfăcute ca nişte coarne, căutând să mă prindă, să mă agațe şi să mă trântească la pământ. În lupte corp la corp, luptând aşa, mărimea îi dădea un avantaj pe care voia să-l folosească. Putea să mă rănească grav făcând asta, aşa că nu m-am simțit dispus să intru în jocul lui. L-am lăsat să se apropie, apoi am început să mă retrag din fața atacului său. Când brațele lui s-au strâns în jurul meu, i-am apucat partea din față a costumului de zbor şi am tras. Rostogolindu-mă înapoi, mi-am postat piciorul drept în stomacul lui. În timp ce mă balansam înapoi pe coloana mea vertebrală, mi-am întins piciorul, aruncându-l în aer şi pe deasupra capului meu. Acesta se lovi puternic, împingându-i pe Caamasi şi pe fiica sa spre stânga mea şi mai departe de propriul lor grup. Înainte ca Remart să se ridice şi să se năpustească asupra lor, m-am apropiat de el şi l-am apucat cu o mână de păr pentru a-l ajuta să se ridice. Începu să se întoarcă spre mine, aşa că i-am dat drumul la păr şi l-am surprins cu o stângă în plin care îi spulberă nasul. El se răsuci, dar eu am continuat să-l urmăresc, îngropându-i pumnul drept în stomac, apoi lovindu-l din nou cu o stângă în partea laterală a capului. Pumnul acela ateriză ca un ciocan pe o nicovală fără să facă bine nici nicovalei, nici ciocanului.

Am simțit o trosnitură în mâna stângă şi am ştiut că îmi rupsesem ceva, dar, în ciuda durerii, nu mi-a mai păsat. O lovitură scurtă în gură îi zdrobi buzele lui Remart şi îi smulse câțiva dinți. Mâinile i se ridicară la nivelul feței, din care ieşiră urme de sânge, apoi se uită la mine o clipă, ca şi cum nu-i venea să creadă ce se întâmpla. Gura i se deschisese de surpriză, aşa că i-am închis-o cu o directă năprasnică care îl făcu să se clatine şi îl trimise la pământ.

Remart rămase întins acolo pentru o secundă, scuipând salivă însângerată şi un dinte. Înjură, împroşcând sângele pe iarba verde, apoi se uită pe lângă mine.

— Nu stați acolo, creiere de nerf. Aveți blastere. Împuşcați-l.

M-am răsucit, sperând să pot atinge Forța şi să absorb proiectilele, dar nici măcar nu am apucat să mă concentrez. Fulgere albastre învăluiră rând pe rând fiecare om, începând să-i facă să tresară şi să danseze ca nişte marionete controlate de un droid spastic. Armele loviră pământul chiar înaintea lor, iar Caamasiul sângerând continuă să țină blasterul meu îndreptat spre ei.

M-am întors pentru ultima oară spre Remart.

— Chiar dacă nu ştii, ți-a fost de ajuns.

Am sărit peste lovitura slabă pe care intenționase să mi-o aplice la picioare, apoi i-am aplicat o lovitură în partea laterală a capului. Acesta se prăbuşi la pământ şi mă pregăteam să-l lovesc din nou, dar un oftat şuierat din partea Caamasiului mă opri.

M-am uitat la Remart pentru o secundă şi am simțit cum mi se umflă mâinile. Mi-am şters sângele de pe mâna dreaptă, apoi mi-am dat seama că o stropisem pe tânăra femelă Caamasi. M-am uitat la ea pentru a-i cere scuze, şi am citit groaza din ochii ei, apoi privirea mea a alunecat dincolo de ea, spre locul unde tatăl ei stătea în

picioare, ținând în mână carabina mea blaster. Asupra mea.

— Mulțumesc că m-ai protejat. Mi-am deschis palmele spre el. Nu te-aş putea învinovăți dacă m-ai împuşca. În locul tău, probabil că aş fi făcut-o şi eu.

— Este foarte posibil. Caamasiul ridică uşor din umeri, coborî carabina, apoi o întorsese pentru a-mi oferi arma. Cu toate astea, printre Caamasi, un servitor nu-şi împuşcă stăpânul.

— Nu vorbeam serios în privința asta. Am spus asta doar ca să-l împiedic să te ucidă.

Ochii albaştri pe verde ai Caamasiului străluciră.

— Acest lucru îl ştiu, dar vorbesc serios. Ți-ai pus viața în pericol pentru a o proteja pe a mea, aşa cum am făcut-o şi eu pentru a-mi proteja fiica şi pe prietenii mei.

— Deci ar trebui să rămâi cu ei.

— Nu pot, pentru că dacă aş face asta, te-aş pune pe tine în pericol. Clipi din ochii lui mari şi ridică o mână cu trei degete. Le-ai spus acestor oameni că mă iei ca servitor, gest care a declanşat această luptă. Omul tău a încălcat un ordin, un ordin din care a decurs autoritatea ta de a-l disciplina. Dacă nu mă iei drept servitorul tău, atunci nu a existat nicio justificare, iar el şi prietenii lui vor fi liberi să născocească o poveste care să te distrugă. Mergând cu tine, eu sunt dovada poveştii tale.

Ochii mei se îngustară.

— Şi cum rămâne cu povestea pe care o vor spune despre bijuterii?

— Noi suntem tot ce a mai rămas dintr-un popor paşnic căruia i-a fost distrusă planeta. Cine ar crede că avem ceva de valoare? Cu ajutorul mâinii drepte indică spre oamenii săi. Eu sunt Elegos A'kla, *Încrezător* al domeniului Morymento. Tot ceea ce am de valoare sunt aceşti semeni şi, cred că, protejându-te pe *tine*, îi pot proteja pe *ei.*

Cuvintele lui, rostite cu o voce sobră, dar puternică şi sinceră, aveau mult sens. Totuşi, nu-mi plăcea ideea de a-l lua cu mine în compania *Supraviețuitorilor*. Chiar şi sub protecția mea, Courkrus nu era un loc pentru un civil.

— Nu vreau să te îndepărtez de fiica ta.

Elegos clătină din cap.

— Noi suntem Caamasi. Înțelegem bine durerea pierderii unei rude şi cum să uşurăm această durere. Ea nu va fi singură.

Am dat din cap şi am preluat carabina blaster de la el. M-am întors şi am tras o lovitură paralizantă în Remart, apoi am coborât din nou arma.

— Se pare că am un servitor. Voi fi la spațioport. Ai o oră la dispoziție pentru a-ți lua rămas bun. Dacă nu ajungi la timp şi rămâi în urmă, voi înțelege.

Caamasiul mă onoră cu un zâmbet cald.

— O oră. Voi fi punctual.

Am început să mă târăsc pe poteca care ducea spre spațioport şi mi-am trecut comunicatorul în mâna stângă.

— Aici *Liderul Fulger*. Când vom avea ocazia, am nevoie de nişte piloți care să adune nişte *cuplaje* şi am nevoie de o acțiune de evacuare a oamenilor doborâți.

Cineva din flotă mi-a răspuns după doar câteva secunde de întârziere.

— Ai probleme acolo jos, *Lider Fulger*?

— Puțin. Mi-am supt articulația unui deget. Nimic cu care să nu mă pot descurca, totuşi.

Capitolul 40

Câțiva dintre ofițerii de securitate internă ai *Invidiosului* coborâseră cu naveta de evacuare şi ne despărțiră pe Elegos şi pe mine de cei patru piloți ai mei care fuseseră doborâți. După ce ne-am întors pe Distrugător, am fost plasat într-o mică cameră de gardă şi interogat. Le-am spus întreaga poveste despre cum l-am găsit pe Remart jefuind Thalassienii morți, despre dezacordul nostru cu privire la soarta acelor Caamasi şi despre lupta care a urmat. Am eliminat orice mențiune despre bijuteriile Caamasi şi în schimb am sugerat că Remart se enervase pentru că nu avea nimic de jefuit de la Caamasii. Ştiam că Remart şi acoliții săi vor întoarce povestea în mod diferit. M-am bazat pe ideea că niciun pirat nu ar da prada înapoi, pentru a conferi ştampila adevărului ficțiunii mele despre lipsa de pradă. Contraargumentele lor ar fi părut pur şi simplu o poveste inventată pentru a-mi crea probleme.

Interogatoriul a durat câteva ore, timp în care mâinile mi-au înțepenit, sângele de pe ele formând o crustă, iar oasele zdrobite de la mâna stângă începură să pulseze destul de puternic. Interogatorii ştiau că mă doare şi îmi tot promiteau că voi avea parte de îngrijiri medicale după ce voi clarifica câteva detalii. Întrucât eu însumi efectuasem numeroase interogatorii, ştiam ce voiau să audă şi cum doreau să audă, aşa că le-am spus. În cele din urmă au plecat, aparent mulțumiți de ceea ce le spusesem. După ce au plecat, un droid 2-1B a intrat şi mi-a examinat mâinile. A observat că îmi rupsesem două oase la mâna stângă şi că aveam mult edem la ambele mâini, precum şi tăieturi şi escoriații. A fixat oasele rupte – şi a fost ceva mai blând decât fusese Mara Jade – dar m-a informat că nu voi avea acces la cuvele de bacta de pe navă pentru că nu eram suficient de rănit. Deşi nu voia să-mi dea detalii despre ce se întâmplase, din natura şi numărul de răni pe care le descria, am dedus că nişte Thalassieni trebuie să fi întins o ambuscadă uneia dintre echipele noastre de jefuitori, sau cineva întinsese o capcană, ceea ce explica toate persoanele care foloseau cuvele înaintea mea.

Droidul se retrase şi intră Elegos în cameră, cu bandaje, nişte pansamente, apă şi bureți pentru a-mi curăța mâinile.

— Deşi nu sunt în mod oficial un vindecător, întemeierea unei aşezări te învață să te descurci cu astfel de răni.

— Zămislirea unei noi vieți îi dă oricui abilități noi.

Am surâs cu precauție, puțin surprins de mirosul Caamasi. Mi s-a părut uşor picant şi lemnos, aproape ca whiskyul Corellian, dar un pic mai dulce, amintindu-mi de băuturile calde pe care ni le făcea mama mea atunci când familia se strângea laolaltă în nopțile de iarnă. Mirosul mi s-a părut reconfortant şi ceva care părea să facă încăperea gri în care ne aflam să pară mai puțin opresivă.

Aşezat pe masa din încăpere, m-am uitat în ochii lui Elegos în timp ce-mi curăța sângele de pe mâna dreaptă.

— Am o întrebare pentru tine.

— Voi face tot posibilul să-ți răspund.

— Când am ajuns la locul faptei acolo jos, erai la pământ, sângerând din nas. Remart a spus că l-ai lovit, dar aici, simțind forța din mâinile tale şi uitându-mă la

musculatura ta, ştiu că nu este adevărat. Nu eşti atât de departe – din punct de vedere fiziologic – de Selonieni încât să cred că Remart ar fi rămas în picioare dacă l-ai fi lovit.

Elegos îşi înclină uşor capul spre dreapta.

— L-am bătut pe umăr, dorind să-i mulțumesc. Cred că l-am surprins cu apropierea mea, motiv pentru care s-a întors şi m-a lovit.

— Dar, dacă ai fi vrut, i-ai fi putut rupe gâtul cu o singură lovitură, nu-i aşa?

Elegos îşi încruntă fruntea, apoi îşi coborî privirea în vasul cu apă însângerată.

— Pentru Caamasi, evenimentele importante produc amintiri care sunt foarte clare în detalii – le-ai putea considera holografice, dar pentru noi sunt mai mult decât atât. Sunt aproape tangibile. Să ai o astfel de amintire despre uciderea cuiva, indiferent de motiv, este o povară cumplită de purtat. O astfel de amintire nu s-ar estompa cu timpul ci ar deveni o povară grea, într-adevăr. Din cauza unor astfel de lucruri, am căutat întotdeauna să promovăm pacea şi înțelegerea, armonia şi unitatea.

Am aprobat din cap.

— Şi de aceea i-ai paralizat în loc să-i omori pe ceilalți de acolo.

Elegos se îndreptă.

— Am crezut că i-am ucis. I-am paralizat pentru că ai lăsat blasterul setat pe paralizare. Nu puteam să-i las să te ucidă şi aş fi acceptat povara unor astfel de amintiri în apărarea ta.

Asta m-a surprins un pic.

— Deci, când ai ținut blasterul îndreptat spre mine, ai crezut că o împuşcătură mă va ucide.

Şi-a aplecat capul înainte.

— Până când ai luat arma şi l-ai doborât pe Remart, am crezut că oamenii pe care îi împuşcasem erau morți. Abia atunci când ai împuşcat un om pe care l-ai fi putut ucide cu uşurință în bătaie, mi-am dat seama că cei pe care îi împuşcasem doar dormeau.

— Acum că ştii că ei trăiesc, acea amintire va dispărea?

Caamasiul îmi aruncă un zâmbet enigmatic. Carnea i se strânse în jurul ochilor, accentuând dungile purpurii care răzbăteau din colțurile lor.

— Cred că o voi păstra intactă din alte motive.

Începu să se întoarcă pentru a lucra la mâna mea stângă, când Amiralul Tavira intră în cameră şi îl împinse deoparte. Îmi apucă mâna stângă şi îmi strânse oasele rupte într-o strânsoare de cleşte.

— Nu sunt deloc mulțumită de tine, Jenos Idanian. Chiar deloc.

Mi-am încleştat maxilarul pentru a nu țipa în timp ce ea îşi sporea strânsoarea.

Printre dinții încleştați am spus:

— Îmi pare rău să aud asta, doamnă Amiral.

Mi-a dat drumul la mână şi m-a fixat cu privirea.

— Arăți ca un dezastru.

Am pufnit.

— Ar trebui să-l vedeți pe celălalt tip.

— L-am văzut, la naiba. Expresia ei trecu de la furie la ceva mai rece, antrenând odată cu asta şi un zâmbet. I-ai administrat o bătaie pe cinste lui Remart. Şi de ce? Ea întinse mâna, lovind sternul lui Elegos. Pentru o bucată de carne de

extraterestru? De ce?

I-am aruncat o privire rece.

— Aveam nevoie de un servitor, nimic mai mult.

Un foc se aprinsese în ochii ei.

— Aveai nevoie de un motiv pentru a-l folosi pe Remart. Îşi încrucişă braţele la piept. Eşti atât de uşor de citit, Idanian. Te cunosc prea bine.

— Serios? Măruntaiele mele începură să se frământe din motive pe care nu le puteam identifica. Presupun că ar trebui să-mi cer scuze pentru că v-am stricat distracţia, dar nu am văzut niciun motiv pentru a-l lăsa pe Remart să ucidă pe cineva care nu făcuse nimic.

— Remart a spus că el l-a lovit.

M-am încruntat la ea.

— Remart nu v-a spus nimic. Trebuie să fie încă în cuva bacta. Peste câteva ore, jucăria dumneavoastră va fi bine. Puteţi să vorbiţi cu el atunci.

Ea clătină din cap, iar părul îi perie umerii şi sânii ca o umbră lichidă.

— Nu mai poate vorbi.

— Ce?

Zâmbetul ei crud reapăru.

— Este mort.

Am clătinat din cap.

— Nu este posibil. Nu l-am lovit atât de tare.

Ea râse.

— Atâta grijă pentru cineva pe care în mod clar îl urai. Nu, nu l-ai ucis tu.

Tavira se opri o clipă şi se apropie de mine, aplecându-se în faţă cu mâinile sprijinite de masă de o parte şi de cealaltă a şoldurilor mele. Cuvintele ei veneau ca nişte şoapte, respiraţia ei pe obrazul meu stâng venind caldă şi blândă, în contrast puternic cu ceea spunea.

— Am pus să fie împuşcat. A fost insubordonat. Nu a respectat un ordin şi a lovit un ofiţer superior. Trebuia să moară şi ştiai că aşa va fi în momentul în care ai provocat acea încăierare, nu?

Mi-am tras capul înapoi, lăsând un centimetru de spaţiu între nasurile noastre.

— Dacă l-aş fi vrut mort, aş fi făcut eu însumi treaba.

— Poate că la asta te gândeai, Jenos, dar eu ştiu mai bine. Inima ta ştie mai bine. Îşi apropie capul până când nasul ei aproape îl atinse pe al meu. Mirosea a flori de mosc, cu o notă de dulceaţă de orhidee nebuloasă la bază. L-ai vrut mort şi ai vrut ca eu să-l omor, ca să mă pedepseşti pentru că l-am ales după ce m-ai respins.

— Greşit.

Se îndreptă, îşi ridică mâna dreaptă şi îşi plimbă degetul arătător de-a lungul maxilarului meu, începând de la urechea dreaptă.

— Voi, blonzii, provocaţi întotdeauna atâtea probleme. Toată lumea presupune că sunteţi proşti, dar asta pentru că nu pot înţelege complexitatea gândurilor voastre. Poate că nici măcar voi nu puteţi. În timp ce degetul ei se plimba, îmi prinsese bărbiţa între el şi degetul mare, trăgând-o într-un mod deloc blând. Ştiai că l-am ales pentru că ştiam că era un rival de-al tău. Ura lui faţă de tine era destul de patologică, la fel ca şi ura ta faţă de el. Pe fond, însă, semănaţi foarte mult. Confruntarea era de aşteptat şi ştiam că tu vei fi învingător.

M-am uitat adânc în ochii ei.

— Atunci de ce nu ați împiedicat-o?

— Am vrut să văd cum vei scăpa de el. Zâmbetul ei se lărgi. Dacă ai fi fost laş, i-ai fi dat misiuni imposibile, misiuni care l-ar fi ucis. Nu mă aşteptam la asta din partea ta.

Am simțit un fior care mă străbătu în timp ce vorbea.

— La ce v-ați fi aşteptat?

— Mă aşteptam să îl laşi să se prindă singur în capcană, aşa cum a făcut-o. Tavira se aplecă din nou în față şi îmi linse provocator obrazul stâng. Nu mă aşteptam să mă faci să-l omor. Credeam că îmi vei prezenta trupul lui ca dovadă că eşti cel superior lui. Prinzându-mă în capcană în felul în care ai făcut-o, ai vrut să dovedeşti că eşti şi superiorul meu.

Mi-am păstrat vocea egală.

— Puteți alege să credeți asta, dacă doriți.

Ea râse şi se dădu înapoi cu un pas, apoi îşi duse părul negru înapoi după urechea stângă.

— Şi tu poți alege să crezi că nu asta ai vrut să faci. Ea îşi linse buzele şi am simțit căldura poftei radiind din ea. Aşa că m-ai forțat să-mi distrug *diversiunea*, lăsându-mă cu nevoia unui înlocuitor. Cred că te voi face să devii noua mea *diversiune*.

Mi-am ridicat mâinile.

— Nu voi fi *diversiunea* nimănui timp de mai multe zile.

— Şi vei dori să foloseşti acele zile pentru a te gândi cum să scapi de mine, nu-i aşa? Ea dădu din cap. Ştiu povestea ta tragică despre pierderea iubitei şi răzbunarea ta plănuită. Ştiu ce-ți doreşti. Nu sunt o femeie proastă. Aş putea să te constrâng să fii alături de mine prin simpla amenințare că îi voi nimici pe *Supraviețuitori*. Ți-aş putea amenința servitorul, iar tu ai face ce vreau eu, dar asta nu este suficient. Aşadar, iată ce-ți spun, Jenos Idanian. Ştii că mă doreşti şi ştii că şi eu te doresc. Ştiu că vrei să distrugi stirpea *Tinta* şi să-ți revendici iubita care ți-a fost refuzată. Îți voi permite chiar să faci asta, punându-ți la dispoziție *Invidiosul* şi toate resursele mele. Tot ce trebuie să faci este să accepți de bunăvoie să vii la mine. Te vei bucura de compania mea – şi te asigur că te vei bucura foarte mult. Vei veni aici, pe *Invidios*, iar eu te voi face consortul meu. Prin mine, obiectivele tale vor fi îndeplinite.

Leonia Tavira zâmbi, apoi făcu un ultim pas înainte. Mi-a luat maxilarul în mâinile ei şi mi-a tras gura spre a ei. Limba ei s-a jucat pe buzele mele, apoi m-a sărutat, complet şi profund. Am vrut să-mi spun că nu am îndepărtat-o din cauza rănilor de la mâini, dar ştiam că nu acesta era adevărul. Fiorul pe care îl simțisem mai înainte explodă în interiorul meu, curgând din pântece până în creier şi înapoi în jos, transformând durerea mea în ceva nesemnificativ. Mi-am simțit nasul plin de parfumul ei şi puteam să simt fiecare fir de păr care se legăna uşor de obrajii mei.

Tot rănile de la mâini au fost motivul pentru care nu am tras-o mai aproape.

Fața îmi ardea când s-a îndepărtat de mine, cu un zâmbet victorios pe față.

Apoi se uită la Elegos.

— Ai mare grijă de el. Îl voi chema peste o lună pentru a lua o decizie, iar dacă nu se va vindeca, mă voi întoarce pe Kerilt şi voi distruge planeta.

Îşi sărută degetele şi le apăsă pe buzele mele.

— O lună, apoi tot ce-ți doreşti, în inima şi în mintea ta, va fi al tău.

Plecă din cameră şi, la câteva secunde după plecarea ei, focul din plămâni îmi

aminti că respirația era într-adevăr o parte necesară pentru continuarea existenței mele. Am aspirat cu lăcomie aerul şi l-am tras pe nas, încercând să scap de parfumul ei. Am făcut tot posibilul să-mi strâng pumnul stâng şi să-l lovesc de masă, dar Elegos mi-a prins încheietura mâinii şi m-a împiedicat să fac acest lucru la fel de uşor ca un părinte care pune frâu unei crize de furie a unui copil. Nu spuse nimic, ci doar începu să-mi spele mâna. Senzația de înțepătură a apei şi foşnetul buretelui pe carnea sfâşiată m-au ajutat să îmi revin în fire. Am vrut să aplic rapid o tehnică de calmare Jedi, dar dacă aş fi făcut-o, m-ar fi trădat în fața consilierilor Tavirei. Folosirea unei astfel de tehnici necesita, de asemenea, mai mult calm decât puteam să am în acest moment.

Nu puteam nega faptul că eram atras de Tavira. Era un lucru fizic, un lucru animalic, o atracție magnetică a unei *maşini* de carne față de o alta. Am vrut să mă gândesc la ea doar în acest fel, ca şi cum aş fi fost trădat de materia brută care îmi ținea spiritul, dar ştiam că nu era doar asta. Era ceva în spiritul ei care mă intriga. Mi-am spus că ceea ce mă atrăgea spre ea era conjunctural – ca şi atracția mea pentru Siolle Tinta sau atracția lui Wedge pentru Qwi. Cu toate astea, găseam ceva la Tavira absolut fascinant, ceea ce mă făcea să îmi fie greu să neg ispita carnală.

Ceea ce m-a tulburat mai mult decât sentimentul meu de atracție față de ea a fost analiza ei cu privire la motivul pentru care îl urâsem pe Remart şi de ce îi făcusem ceea ce îi făcusem. Chiar şi atunci când le-am descris lupta anchetatorilor mei, am negat detaliile rănilor pe care le provocasem. Lovindu-l în stomac, zdrobindu-i fața, toate astea erau cu siguranță o modalitate de a câştiga o luptă cu el, dar eu fusesem antrenat în moduri mult mai rapide şi mai eficiente de a trata pe cineva ca el. Chiar şi în prima noastră întâlnire, o lovitură în gât îl făcuse să se retragă. Aceeaşi lovitură, aplicată cu mai multă forță, i-ar fi putut zdrobi traheea şi l-ar fi ucis cu doar o fracțiune din daunele pe care i le făcusem. M-am uitat la mâinile mele şi am ştiut că aş fi putut să-l dobor cu uşurință fără să mă rănesc şi fără să-mi rup oase. Ştiusem dintotdeauna că lovirea cuiva în față era o modalitate excelentă de a-ți rupe o mână, dar am continuat să o fac. Îl lovisem acolo ca să-l pedepsesc şi îl lovisem ca să mă pedepsesc pe mine. Undeva, în adâncul sufletului meu, ştiam că bătaia pe care i-am dat-o a fost ceva greşit. Nu m-am putut opri, aşa că m-am pedepsit singur.

Tavira sugerase că l-am urât pe Remart pentru că semănam atât de mult. Nu-mi venea să cred asta, dar o evaluare la rece mi-a arătat totuşi că nu era teribil de greşită comparația ei. Necesitățile societății piratereşti îmi scoseseră la iveală cele mai rele trăsături. Îmi lăsasem aroganța şi îngâmfarea să mă acapareze şi să mă coboare la nivelul *Invidioşilor*.

Remart este ceea ce aş fi fost eu dacă aş fi intrat în rândurile Supraviețuitorilor şi nu în rândurile Rebeliunii. Un fior îmi trecu pe şira spinării. Ar fi fost atât de simplu, de asemenea, pentru că *Supraviețuitorii* nu iubeau Imperiul mai mult decât l-am iubit eu când eram fugar. Neavând unde să mă ascund, m-aş fi putut alătura cu uşurință lor pentru a riposta împotriva Imperiului. Dacă nu aş fi fost în poziția de a mă alătura Rebeliunii atunci când am fugit de pe Corellia, aş fi putut fi alături de *Supraviețuitori*. Fără o busolă morală, aş fi căzut în această societate sălbatică şi brutală cu un abandon absolut, prosperând printre gunoaiele pe care obişnuiam să le vânez.

Nu aş fi fost consortul Tavirei, ea ar fi fost consoarta mea.

Am şuierat, mai mult la această realizare decât la înțepătura unguentului pe care mi-l aplicase Elegos pe mâini. Aş fi fost o teroare, un Garm Bel Iblis, purtând propriul meu război cu Imperiul, dar fără noblețea lui Bel Iblis pentru a-mi ghida mâna. Întreaga galaxie ar fi fost îndreptată împotriva mea şi i-aş fi distrus pe toți.

Aş fi devenit ceea ce s-a oferit Exar Kun să mă transforme.

— Nu!

Elegos zâmbi.

— Pansamentul va ajuta la vindecare, Stăpâne.

— Nu asta. M-am încruntat. Şi nu-mi spune *Stăpâne*. Jenos va fi îndeajuns; *Căpitane* dacă vrei să fie formal.

— Foarte bine, Căpitane.

Elegos îmi ridică mâna dreaptă şi începu să o înfăşoare în steriplast[13].

Am suspinat şi l-am lăsat să îşi facă treaba. Ştiam că fusesem gelos pe Remart şi l-am bătut în aşa fel încât i-am distrus atracția fizică. Din câte am reuşit să desluşesc, Tavira avusese dreptate – îl bătusem ca să-i stric distracția şi să o pedepsesc pentru că îl alesese pe el în locul meu.

Chiar şi acceptând asta, ştiam că nu l-aş fi lăsat pe Remart în viață doar pentru ca ea să-l ucidă. Nu mă aşteptasem să se întâmple asta. Ea era suficient de lipsită de moralitate pentru a transforma mila din partea mea într-un şiretlic letal. Ştiam că şi alții ar fi crezut la fel ca ea – Caet şi Timmser, care probabil mă cunoşteau mai bine decât oricine altcineva dintre *Invidioşi*, ar fi acceptat în mod clar că fusesem viclean.

Dar eu nu am făcut asta. Nu am putut. M-am încruntat. *Aş fi putut oare?*

Am tresărit din nou şi am simțit o viperă de gheață zvâcnind prin măruntaiele mele. *Aş fi putut*, cu siguranță. M-am agățat de faptul că ştiam că nu o făcusem.

Dar acum aveam de înfruntat o nouă dilemă. Tavira îmi dăduse o lună pentru a mă decide dacă voi deveni consortul ei. Voi fi luat la bordul *Invidiosului*. Voi deveni parte a echipajului. Aş avea parte de încrederea ei. Aş putea afla toate secretele *Invidioşilor* şi aş putea afla chiar şi unde este ținută Mirax. Aş avea tot ce-mi doream – soția mea înapoi şi mijloacele de a-i distruge pe *Invidioşi*.

În alte operațiuni sub acoperire la care lucrasem înainte, problema delicată a intimității fizice cu subiecții investigației apăruse şi fusese abordată în diverse moduri. Uneori, un alt membru CorSec, cum ar fi Iella, era antrenată pentru a juca rolul de soție sau de iubită. Alteori, atunci când ieşeam cu o bandă şi eram cuplat cu cineva din grup, faptul de a-i îmbăta suficient de mult încât să îi inducă în incapacitate sau de a mă preface eu însumi că sunt atât de beat constituia o cale de ieşire. Alteori, însă, pretinzând că am o prietenă care nu ştia nimic despre activitatea mea infracțională putea fi suficient pentru a-i face pe oameni să mă lase în pace.

Dar au existat ocazii în care povestea de acoperire nu a fost suficientă. Tuturor agenților li se spunea că nu trebuie să facă nimic față de care să aibă obiecții din punct de vedere moral sau filozofic, iar noi primeam misiuni care să ne pună în cât mai puțin stres în acest sens, dar existau momente în care faptul de a te culca cu cineva era următorul pas logic pentru a aprofunda o relație care să permită continuarea anchetei. Deşi nu mă simțeam pe deplin confortabil în astfel de situații, nici nu vedeam sexul consensual între adulți ca fiind interzis, cu excepția cazului în

13 Steriplast – material medical folosit pentru a înfăşura membrele fracturate pentru a le ajuta să se fixeze.

care era sancționat de căsătorie. Mirax și cu mine ne bucuram de compania celuilalt cu mult înainte de a ne căsători, iar ea nu era prima femeie pe care o luasem vreodată în pat.

Puținele momente din timpul investigațiilor în care m-am culcat cu un subiect au fost diferite pentru mine, deoarece, în acele situații, nu aveam o relație stabilă cu nimeni altcineva. Nu aveam legături cu cineva din exterior, nu aveam înțelegeri sau jurăminte pe care să le încalc dacă o făceam. Şi m-a izbit faptul că, deşi astfel de legături mi-ar fi dat un alt nivel de îngrijorare, acestea ar fi putut să nu mă oprească.

Mirax era soția mea, căreia îi fusesem pe deplin credincios; totuşi, Tavira era calea cea mai directă pentru a obține libertatea lui Mirax. Nu ar fi fost ca şi cum m-aş fi îndrăgostit de Tavira – asta nu ar fi fost posibil. Din punct de vedere fizic aş putea fi cu ea, dar din punct de vedere emoțional nu am avea nicio legătură. I-aş da ceea ce-şi dorea pentru a mă pune în poziția de a obține ceea ce-mi doream. Ar fi o alianță de conveniență, care mi-ar permite să îndrept nedreptatea care i-a fost făcută soției mele.

Ar fi atât de simplu. Tot ce aş face ar fi să fiu cu Tavira, să o mulțumesc şi să o înşel. Ea m-ar conduce la soția mea. Şi i-aş fi refuzat Tavirei chiar ceea ce ea îşi dorea cel mai mult – devotamentul meu. Acesta era scopul pe care îl avea în minte, şi nu aş renunța la el în fața ei. Putea să aibă trupul meu şi, împreună, nu aveam nicio îndoială, am fi descoperit şi explorat galaxii vaste de pasiune, dar nu ar fi obținut niciodată tot ceea ce îşi dorea de la mine.

Toate aceste gânduri care îmi treceau prin creier păreau atât de evidente şi atât de îndreptățite, dar ceva țipa de groază la ideea de a mă lăsa pradă lor. Ceea ce ar fi fost atât de uşor de făcut, ceea ce m-ar fi adus mai aproape de Mirax decât orice făcusem până atunci, ar fi fost cumva şi greşit. Nu ştiam de ce. Nu am vrut să cred asta. Am vrut chiar să spun că fărădelegea de acolo ar fi fost nesemnificativă în comparație cu binele care ar fi rezultat. Alianța mea cu Tavira ar fi fost cu sens unic – aş fi obținut de la ea ceea ce îmi doream şi i-aş fi refuzat premiul pe care şi-l dorea cel mai mult. Asta era ceea ce aveam să fac, iar orice formă de protest putea fi considerată ca fiind slabă.

M-am cutremurat.

— Nu-mi vine să cred că mă gândesc la asta.

Elegos rupse şi înnodă bandajele de steriplast pe mâna mea dreaptă.

— Ce anume este *asta*, Căpitane?

Am clătinat din cap.

— Lucruri la care mă gândesc. Lucruri pe care trebuie să le fac, dar la care aproape că nu-mi vine să cred că mă gândesc. Nu *pot* să mă gândesc la ele.

Caamasiul aprobă încet din cap.

— Dacă îmi permiteți, noi, Caamasii, avem o vorbă.

— Da?

Îşi strânse mâinile în mod contemplativ.

— Dacă vântul nu te mai cheamă, e timpul să vezi dacă nu cumva ți-ai uitat numele.

Simplul proverb m-a lovit ca un ciocan şi găsi ecouri în vechea zicală a tatălui meu despre cum e să nu recunoşti omul din oglindă. Am început să tremur.

— Ai dreptate. Nu mai ştiu cine sunt.

Capitolul 41

— Atunci aş sugera că este timpul să începi să-ți aminteşti.

Am râs.

— E mai uşor de spus decât de făcut.

Caamasiul clătină din cap şi începu să-mi înfăşoare mâna stângă.

— Nici vorbă de aşa ceva. Începe de unde eşti şi urmăreşte-ți paşii înapoi până când recunoşti ultimul loc în care te-ai recunoscut.

Deşi sfatul lui părea înşelător de naiv, ceva din vocea lui sugera, de asemenea, că era singura soluție posibilă la dilema mea. M-am concentrat asupra sarcinii, dar am găsit o scurtătură. O legătură cu Tavira ar fi fost cea mai rapidă cale de salvare a lui Mirax, dar o parte din mine ştia că era greşit. Ştiam că partea din mine care se opunea cu înverşunare planului ar fi fost un pas înapoi către mine însămi, aşa că m-am luptat cu motivul pentru care acceptarea propunerii Tavirei ar fi fost greşită.

Răspunsul m-a izbit în față şi m-a lăsat consternat de faptul că omisesem să-l văd. Alegerea era *greşită* şi nu pentru că m-aş fi culcat cu Tavira de dragul lui Mirax, ci pentru că *aş fi vrut* să o fac – lăsam ca scopul să justifice mijloacele. Am reuşit să învălui o dorință egoistă în tot felul de motive nobile şi altruiste, dar realitatea era că atracția Tavirei față de mine mă încânta. M-am simțit flatat. Eram căsătorit cu Mirax de ceva mai puțin de patru ani şi nu avusesem niciodată dorința de a fi cu o altă femeie, dar asta nu însemna că nu voiam să fiu considerat atrăgător. Iar Tavira era o femeie dezirabilă, care putea avea oricare dintre sutele de bărbați, aşa că faptul că m-a ales pe mine, ei bine, era ceva foarte special. Iar faptul că aveam şansa de a-i dovedi că alesese corect, că eram într-adevăr cineva foarte special, era ceva care îmi putea umple ego-ul de Hutt.

Asta era partea întunecată. Aceste cuvinte răsunară în creierul meu prin vocea Maestrului Skywalker, iar înțelegerea mea despre partea întunecată se extinse exponențial. Exar Kun, Darth Vader şi Împăratul au reuşit să facă partea întunecată să pară atât de dinamică şi puternică, încât devenise uşor să o recunosc şi să o refuz. Aici, în societatea *Invidioşilor,* unde lumea se comporta mai mult ca nişte fiare decât ca nişte creaturi civilizate, linia de demarcație dintre bine şi rău nu era neapărat neclară, ci nu mergea întotdeauna drept. Fiecare situație trebuia abordată un pic diferit, iar ajustările trebuiau făcute treptat, altfel căderea în partea întunecată devenea aproape întâmplătoare. În bătaia pe care i-o administrasem lui Remart, probabil că depăşisem limita. Acționasem în apărarea lui Elegos, a fiicei lui, a poporului său şi chiar a mea. Dacă aş fi apelat la Forță pentru a mă întări în acea luptă, aş fi reuşit să-i antrenez puterea întunecată şi teribilă. I-aş fi făcut lui Remart lucruri pe care toată bacta din galaxie nu le-ar fi putut vindeca, şi m-aş fi bucurat de țipetele lui în timp ce o făceam. Aş fi măturat-o pe Tavira. Aş fi câştigat libertatea lui Mirax, dar numai cu prețul a tot ceea ce am avut vreodată împreună.

M-am încruntat, apoi m-am uitat la Elegos.

— Totul se reduce la natura răului, nu-i aşa? Răul înseamnă egoism, în timp ce binele înseamnă altruism. Dacă întreprind o acțiune care mă avantajează pe mine – doar pe mine – şi îi răneşte pe alții, sunt un om rău. Dacă fac ceea ce trebuie făcut

pentru a preveni răul celorlalţi, dacă devin un paravan între ei şi rău, atunci acţiunile mele vor fi bune.

Caamasiul îşi înclină capul spre stânga.

— Intenţiile tale vor fi bune. Totuşi, fără consideraţie şi previziune, acţiunile tale ar putea fi în continuare rele. Aceasta este problema, bineînţeles: răul este întotdeauna un lucru uşor, iar a te împotrivi lui nu este niciodată astfel. Răul este implacabil; şi oricine, dacă oboseşte, dacă nu este vigilent, poate cădea pradă lui.

Încrâncenarea mea se adânci.

— Şi există situaţii în care opunându-te răului poţi face rău celor nevinovaţi.

— Se întâmplă, da. Clipi din ochii lui mari, apoi îşi aşeză mâinile pe umerii mei. Viaţa nu e lipsită de durere, dar este important modul în care gestionăm acea durere, sau bucurie, sau confuzie, sau triumf. Viaţa este mai mult decât timpul care se scurge înaintea morţii, este suma şi totalitatea a tot ceea ce facem noi din ea. Deciziile pot să nu fie uşoare, dar sunt multe momentele în care a nu lua o decizie şi a nu întreprinde o acţiune, este mai rău decât o decizie proastă. Răul înfloreşte acolo unde nu i se opune nimeni, iar cei care sunt capabili să i se opună trebuie să îi protejeze pe cei care nu se pot proteja singuri.

Mi-am dat capul pe spate şi am râs cu voce tare.

Elegos mă privea cu o expresie nedumerită pe faţă.

— Nu credeam că ceea ce am spus era deosebit de amuzant.

— Nu era. Doar că am mai auzit aceste cuvinte înainte, de la familia şi prietenii mei şi chiar de la mine însumi. I-am oferit un zâmbet. Când te-ai înfăţişat mie, ai spus că eşti un *Încrezător* al poporului tău. Asta este o poziţie de responsabilitate şi de încredere?

Caamasiul aprobă solemn din cap.

— Este foarte bine văzută în rândul poporului meu.

— Şi am eu *încrederea* ta?

— Da.

— Deci pot avea încredere în tine în toate problemele, ca să mă ajuţi?

Elegos aprobă din nou din cap.

— Nu voi fi un servitor al răului.

— Atunci suntem împreună. Am aprobat din cap în faţa lui. Când vom ajunge acasă, îţi voi spune mai multe.

Îşi strânse din nou mâinile.

— Atunci aştept cu nerăbdare sfârşitul călătoriei.

— Mulţumesc că mi-ai îngrijit mâinile. La fel şi pentru capul meu.

— Plăcerea a fost numai a mea.

M-am răsucit şi m-am întins pe spate pe masă, agăţându-mi călcâiele de marginea ei şi lăsându-mi mâinile să se odihnească ca nişte bulgări de plumb pe pieptul meu. După ce mi-a citat lucruri pe care mi le spuseseră tatăl şi bunicul meu, lucruri pe care îl auzisem pe Wedge spunându-le şi lucruri pe care mi le spusesem mie şi altora, mi-am dat seama cine eram. Mi-am *văzut reflexia în oglindă* şi am auzit *vântul chemându-mă*. Încă de dinainte să-mi amintesc, am avut întotdeauna ca ideal suprem angajamentul de a-i servi pe ceilalţi. Ceea ce îmi doream eu era subordonat la ceea ce era bine pentru ceilalţi. Treaba mea era să le ofer celorlalţi adăpost şi umbră, să fiu o fortăreaţă împotriva tuturor cruzimilor şi fărădelegilor de afară. Viaţa în sine era destul de grea şi fără ca sociopaţii monosinaptici să-şi atace semenii.

Ceea ce am realizat atunci şi acolo a fost că făcusem erori grave în modul în care abordasem dispariția lui Mirax. Când m-am alăturat Academiei Jedi, am abandonat o mare parte din ceea ce fusesem. Aveam un nou nume, un nou mod de a fi, o nouă identitate şi învățam lucruri noi. Încercam să devin cineva care nu eram, deoarece credeam că numai cineva mai puternic, un Jedi, ar fi putut vreodată să o salveze pe Mirax.

Când Academia Jedi s-a dovedit dezamăgitoare şi am părăsit-o, m-am întors la rădăcinile mele. Am renunțat la ceea ce învățasem şi chiar mi-a lipsit ceea ce îmi dăduse bunicul meu prin informațiile pe care le păstrase.

Chiar am interpretat greşit visul ca fiind unul care prezicea un dezastru dacă aş fi încercat să fiu Jedi, dar nu acesta era mesajul visului. Mesajul acelui vis era pe cât de simplu, pe atât de crud: *altruismul este singurul antidot împotriva răului.* Acesta oferă lumina care distruge întunericul. La început am renunțat la trecutul meu CorSec, apoi am renunțat la moştenirea Jedi în favoarea antrenamentului CorSec. Îmi tratam identitățile ca şi cum CorSec şi Jedi ar fi fost stânga şi dreapta, ca şi cum aş fi putut lucra doar cu o parte a corpului meu sau cu cealaltă. Făceam ca jumătate din mine să se opună celeilalte jumătăți, când ar fi trebuit să le integrez pe amândouă.

Nu eram Corran Horn de la CorSec sau Keiran Halcyon, Cavaler Jedi. Eram amândoi. Trebuia să fiu unificat eu însumi şi cu eforturile mele. Cu siguranță, aşa cum îl descrisese bunicul meu pe Nejaa, care nu lăsa să se ştie că era un Jedi, existau momente în care o abordare funcționa mai bine decât cealaltă, dar trebuia să fiu capabil să le folosesc pe amândouă dacă plănuiam să reuşesc.

* * *

Invidiosul ne-a readus relativ repede la Courkrus, iar eu am fost transportat cu Elegos la jumătatea operațiunii de descărcare a contribuției *Supraviețuitorilor* din recompensa smulsă din depozitele de pe Kerilt. Aş fi putut coborî mai devreme, dar am rămas pe *Invidios* pentru a mă asigura că escadrila mea a plecat în siguranță şi pentru a afla de la Colonelul Gurtt ce auzise despre zvonurile care circulau printre membrii echipajului navei. Mi-a spus că nu a auzit prea multe, dar mi-a recomandat să încep cu antrenamentul fizic, urmărind să-mi îmbunătățesc cât mai mult rezistența şi vigoarea.

Când am ajuns la Vlarnya şi la apartamentul de hotel pe care îl rezervasem, dat fiind rangul meu, am descoperit că fusese vizitat în absența mea. O varietate de bunuri de lux fuseseră livrate în camerele mele, inclusiv nişte coniac Savareen vechi de un secol, într-un set cu un decantor şi nişte pahare asortate. Sticla şi cele patru pahare fuseseră decorate cu pietre prețioase exotice, inclusiv o bijuterie Durindfire[14] de mărimea unghiei mele. Bucăți de țesături exotice, statuete din diferite lumi şi o varietate de alimente conservate au fost aduse în camerele mele, împreună cu o scrisoare olografă de la Tavira care îmi ura o recuperare rapidă şi bună.

Am zâmbit. Cu doar câteva zeci de ore în urmă, acest lucru m-ar fi impresionat şi m-ar fi flatat. Aş fi simțit că o prinsesem exact unde voiam; că o ademenisem în capcană, astfel încât să-şi dedice atât de multă energie pentru a mă cuceri, încât nu ar fi observat niciodată cât de mult o păcăleam. Mi-aş fi turnat un pahar de coniac,

[14] Durindfire – cristal prețios găsit pe planeta Tatooine.

aş fi închinat pentru înfrângerea ei şi l-aş fi zvârlit triumfător.

Acum vedeam doar o grămadă de lucruri care fuseseră furate de la alții.

Ea nu avea dreptul la nimic din toate astea, iar faptul că mi le dădea mie, că îmi dădea lucruri pe care nu le deținea şi pentru care nu muncise ca să le câştige, nu avea nicio valoare. Luase ceea ce îşi dorise şi, deşi credea că voia ca eu să vin la ea de bunăvoie, adevărul era că va avea de la mine ceea ce îşi dorea sau mă va distruge. Gestul ei a fost la fel de gol de sentimente pe cât era de amoral; iar asta a făcut ca decizia mea de a mă ocupa de ea să fie cu atât mai importantă şi mai imperativă.

Elegos reveni în salonul apartamentului după ce terminase un circuit prin dormitor, prin stația de reîmprospătare şi prin stația de pregătire a hranei.

— Există mult mai multe în celelalte camere, inclusiv lucruri care sugerează o cantitate destul de mare de intimitate în stația de împrospătare şi în dormitor.

— În cele mai frumoase vise ale ei, Elegos. I-am oferit un zâmbet încrezător. Avem o lună la dispoziție. În acest timp, intenționez să devin cel mai rău coşmar al ei.

— Bine. Îți aplaud decizia. Caamasiul bătu din palme şi zâmbi. Ar trebui să adaug asta: cred că este chiar o decizie demnă de *bunicul* tău.

Capitolul 42

— Bunicul meu? M-am holbat la Elegos, cu gura căscată. Doar nu te referi la Rostek Horn, nu-i aşa?

Caamasiul clătină din cap şi îmi arătă spre unul dintre scaunele din apartament.

— M-ai întrebat dacă pot fi de încredere acum câteva ore şi m-ai informat despre o decizie care necesită ca eu să îți păstrez încrederea, altfel vei fi rănit şi poate chiar ucis. Îți ofer, acum, un lucru de o valoare similară.

M-am aşezat încet. Luminile sclipeau argintii pe puful lui auriu, în timp ce el se aşeza în mijlocul camerei. Am simțit o mare solemnitate în jurul lui şi am ştiut că ceea ce urma să facă nu era ceva ce făcea cu uşurință.

— Elegos, nu trebuie să-mi spui nimic care te-ar pune în pericol pe tine sau poporul tău. De fapt, ar fi mai bine să nu o faci.

— Nu, ştiu că pot avea încredere în tine. Caamasiul îmi oferi un zâmbet binevoitor. Chiar şi sub pedeapsa cu moartea nu ai renunța la acest secret.

Neştiind ce să spun, m-am lăsat în spate şi mi-am pus mâinile bandajate pe burtă.

— Îți aminteşti că ți-am spus despre faptul că amintirile evenimentelor importante devin puternice şi aproape tangibile pentru noi?

Am aprobat din cap.

— Uciderea cuiva ar crea o astfel de amintire.

— Corect, sau alte lucruri, cum ar fi naşterea unui copil, sau întâlnirea cu cineva celebru, sau prezența la un eveniment important. Expresia lui Elegos se îndulci uşor. Printre Caamasi ne referim la aceste amintiri ca fiind *memnii*. Sunt amintiri investite cu emoții şi informații senzoriale şi, uneori, chiar şi cu lucruri intangibile care scapă cuantificării. Ele sunt mai fine în detalii decât orice hologramă şi mai prețioase pentru noi decât orice posesiune materială.

Îşi trecu uşor vârful degetelor peste dungile purpurii de pe umeri şi din jurul ochilor săi.

— Lucrul cu adevărat semnificativ referitor la *memnii* este acela că le putem împărtăşi cu alții. Capacitatea de a le transfera este limitată de consangvinitate, motiv pentru care clanurile noastre se căsătoresc adesea între ele, asigurându-se că există căi deschise de comunicare între grupuri. Faptul că putem împărtăşi aceste *memnii*, că ele se transmit cu impact deplin, ne-a permis să comunicăm pe deplin în cadrul speciei noastre. Acesta este motivul pentru care am evitat violența şi căutăm să îi ajutăm pe alții să găsească pacea. Însemnele mele sunt comune printre Kla, clanul matern în care m-am născut. Este destul de uşor pentru mine să transfer un *memni* unui alt membru al clanului Kla sau clanului tatălui meu, clanul A.

Mi-am ridicat capul.

— Bunicul meu a cunoscut un Caamasi pe nume Ylenic It'kla.

— Fratele mamei mele. Împărțim linia maternă. L-am cunoscut bine şi eram foarte mândri că era Jedi. Pe chipul lui Elegos apăru o expresie foarte fericită. Trebuie să înțelegi că noi, Caamasii, am descoperit ceva special la Jedi. În timp ce

doar trei sau patru generații între ele puteau să blocheze aproape complet transferul de *memnii* între Caamasi, atunci când unul dintre noi ajungea să cunoască un Jedi şi să formeze o legătură cu el, putea să-i transfere un *memni*. Acest lucru nu este nimic mai puțin decât un miracol, iar când unchiul meu a devenit un Jedi, mândria clanului Kla s-a înălțat incredibil de mult. Te-am recunoscut prin intermediul unui *memni* pe care mi l-a dat unchiul meu. Ai ochii lui Nejaa, mirosul lui şi te simt la fel.

— Unchiul tău a fost Ylenic? Unde este? Poate să-mi spună mai multe despre Nejaa?

Elegos clipi rapid şi îşi acoperi fața cu mâinile pentru o secundă. Am început să mă ridic de pe scaun, dar el întinse o mână pentru a mă opri, apoi se linişti.

— Iartă-mă. Unchiul meu nu se afla pe Caamas când lumea noastră a fost arsă. Se afla în vizită la un prieten pe Alderaan şi l-a convins pe acel prieten să ofere un adăpost sigur pentru alți supraviețuitori Caamasi. El şi alți lideri ai noştri care au supraviețuit au decis că trebuie să ne răspândim şi să ne combinăm clanurile în toate aceste noi aşezări. Deşi Alderaan putea fi cea mai mare aşezare, nu avea să fie singura.

Am simțit cum îmi îngheață sângele.

— A murit pe Alderaan.

Elegos aprobă încet din cap.

— A scăpat ani de zile de vânătorii Jedi ai Împăratului, dar nu a putut scăpa de distrugerea unei lumi.

— Care a fost amintirea despre bunicul meu pe care ți-a dat-o? Poți să mi-o împărtăşeşti şi mie?

Elegos clătină din cap.

— Nu cred că eşti îndeajuns de Jedi şi nici îndeajuns de prieten pentru ca noi să putem face asta, nu încă. Ezită. Şi nu sunt sigur că ți-ai dori această amintire. Este vorba despre moartea bunicului tău.

M-am lăsat pe spate în scaun şi am închis ochii. Ceea ce ştiam despre moartea bunicului meu era un coşmar, dar cel puțin puteam să-l tratez ca pe un vis. Nu voiam nici măcar să mă gândesc să îl primesc plin de emoții de la prietenul bunicului meu.

— Ai dreptate. Poate că nu este o amintire la care să am dreptul.

— Încă.

Am aprobat din cap şi am deschis din nou ochii.

— Încă.

— Va trebui să remediem asta, atunci. Caamasiul zâmbi din nou, viclean de data asta, având o uşoară notă de prădător. Cum vom proceda?

Mi-am trecut o mână bandajată peste gură.

— Orice operațiune bună începe cu informații. *Invidioşii* atrag nave şi echipaje de peste tot, dar cei care au baza aici sunt cu siguranță coloana vertebrală a operațiunii Tavirei. Dacă îi spulberăm şi îi alungăm, ea va trebui să îşi asume riscuri din ce în ce mai mari, ceea ce înseamnă că va face greşeli.

— Distrugerea unei planete de pirați este o sarcină dificilă pentru un Cavaler Jedi singuratic şi cu o sabie de lumină.

— Adevărat, mai ales că eu nu am sabie. M-am încruntat. Nu cred că pot descărca planurile pentru o astfel de sabie de pe HoloNet şi nu cred că dacă îi trimit un mesaj lui Luke Skywalker în care să-l întreb cum să construiesc una, voi primi un

răspuns favorabil.

— Chiar şi pe Kerilt am auzit de Academia lui Jedi. Nu v-a învățat?

Am tresărit.

— Am fost acolo, dar nu am plecat chiar în cele mai bune relații cu el. Au Caamasi echivalentul Corellian pentru: *Mitraliezi spațioportul pe care tocmai l-ai părăsit?*

— Să dezrădăcinezi o plantă după ce ai cules o singură floare.

— Funcționează. Nu poți fi Jedi fără o sabie de lumină.

Elegos ridică din umeri.

— Poate că poți înrădăcina din nou planta.

Ceva în fundul creierului meu se declanşă.

— Nu înrădăcinat, ci doar să cresc una nouă.

M-am ridicat şi am alergat în dormitor. Acolo, pe o noptieră aveam un datapad şi un teanc de jurnale de date. Le-am luat şi am început să le sortez cu stângăcie, aruncându-le pe cele pe care nu le voiam pe pat. În cele din urmă am ajuns la cele de care aveam nevoie şi i le-am înmânat lui Elegos. El se încruntă.

— *Jurnale horticole Corelliene?*

Am aprobat din cap.

— Cel mai bun prieten al lui Nejaa, omul cu care am crescut şi pe care l-am considerat bunicul meu – omul care *este* bunicul meu – a fost suficient de înțelept să ştie că voi avea nevoie de genul de informații pe care am refuzat să le iau cu mine. Aceste jurnale au în ele articole scrise de el. Am crezut că mi le-a dat când am plecat pentru că voia să-mi împărtăşească munca lui, dar nu am ajuns niciodată până la capăt cu vreunul dintre ele. Sunt prea multe lucruri despre plante şi adnotări care fac referire la codurile genetice ale hibrizilor. În acele coduri a criptat învățăturile şi jurnalele lui Nejaa, iar instrucțiunile pentru crearea unei săbii trebuie să fie acolo.

Elegos ridică datapadul.

— Dacă îmi permiți, mă voi uita prin aceste jurnale şi voi vedea ce pot găsi.

— Bine. Mi-am ridicat mâinile. Din moment ce nu pot zbura pentru o vreme, am motive întemeiate pentru a mă plimba peste tot. Ştiu multe despre operațiunile de aici, dar nu atât de multe pe cât ar trebui. Odată ce voi şti unde sunt structurile de bază ale organizației *Invidioşilor*, le voi putea desființa. Nu va fi uşor, dar trebuie făcut.

— Aşa cum spunea adesea unchiul meu: *Există încercări şi există realizări. Istoriile o elogiază doar pe una.*

Am râs şi am bătut din palme, apoi mi-am reprimat durerea.

— Tu te ocupi de decodificări, eu mă ocup de vindecare, după care vom continua împreună.

* * *

De fapt, am reuşit să fac multe în perioada în care m-am vindecat, iar iminenta mea ascensiune alături de Tavira m-a ajutat incomensurabil. Când am fost întrebat, de exemplu, de ce nu am folosit cuvele bacta de pe Courkrus pentru a grăbi vindecarea, am spus că Tavira m-ar fi considerat slab dacă nu aş fi putut suporta durerea. Asta i-a mulțumit pe cei mai mulți, în timp ce tehnicile de vindecare Jedi pe care Elegos le descoperise din jurnale îmi permiteau de fapt să-mi accelerez

vindecarea. Ştiam, totuşi, că faptul că am mâinile înfăşurate în permanență în bandaje ar fi fost de ajutor, deoarece mă făcea mult mai puțin amenințător pentru majoritatea celorlalți. Am făcut turul numeroaselor grupuri staționate pe Courkrus şi am fost întâmpinat călduros de toți liderii. Era clar că ei simțeau că dacă ar fi curtenitori, ar fi bine pentru ei pe termen lung. Am petrecut ceva timp în Warren cu *Zburătorii lui Riistar* şi cu echipa *Nova Roşie*.

În afară de cruzimea gratuită exercitată asupra indigenilor, erau nişte indivizi destul de binevoitori. Nu erau chiar atât de dificili ca *Supraviețuitorii* şi nu păreau să aibă secrete sau comploturi pe care să le pot exploata.

În contrast direct, Huttul Shala şi gaşca lui de lichele erau răuvoitori până în măduva oaselor. Preluaseră un depozit din apropierea spațioportului şi îl remodelaseră într-o manieră pe care o puteam descrie cel mai bine ca fiind cea a Vechii Republici, deoarece părea că locul fusese distrus înainte de apariția Imperiului şi lăsat practic neatins de atunci. Dărâmăturile împânzeau locul, culoarea dominantă fiind portocaliul ruginit, iar negrul ars de laser fiind o a doua alegere. Lăzile de duraplast care păreau suficient de uzate pentru a fi resturi ale *Stelei Morții* erau împrăştiate peste tot, iar întregul loc mirosea a vegetație în stare de putrefacție.

Lespedea de duracretă din partea centrală fusese scufundată în formă de amfiteatru, cu o estradă aplatizată la capătul nordic unde stătea întins Shala. Am auzit spunându-se că tinerii Hutti puteau fi destul de musculoşi şi puternici, ceea ce trebuie să însemne că Shala era mai bătrân decât pământul. Dacă o stâncă ar putea fi descrisă ca fiind *obeză* şi dacă ar saliva, atunci ar fi Shala. Avea tendința de a mormăi mult, apoi de a râde, ceea ce îi făcea să râdă şi pe amicii săi. Droidul 3PO pe care îl avea ca traducător făcea o treabă destul de bună, dar Shala îl lovea atât de des pentru a-l corecta, încât brațul drept al droidului arăta de parcă ar fi fost târât în spatele unei motociclete speeder care mergea cu viteză mare pe străzile înguste din Vlarnya.

I-am zâmbit droidului.

— Spune-i stăpânului tău că ospitalitatea lui mi se pare foarte generoasă, dar o alergie la majoritatea insectelor înseamnă că trebuie să refuz să gust acele insecte crocante.

Am dat din cap către Shala şi i-am dat înapoi bolul cu insecte chițăitoare, lingându-mi buzele cu o invidie falsă. Mi-am îndreptat din nou atenția spre cele două mici mamifere cu colți care încercau să se sfâşie reciproc. Se luptau din greu, părând să nu ştie că Shala îl va mânca pe învingător.

Cel mai interesant lucru despre depozitul lui Shala era că, de fapt, clădirea era mai mică în interior decât în exterior. Abundența absolută de vechituri din acel loc făcea ca acest fapt să fie greu de observat din interior, iar mie mi-ar fi scăpat dacă nu mi-aş fi întins simțurile pentru a vedea dacă avea gărzi ascunse, amplasate în diverse locuri de unde puteau să tragă cu ochiul la intruşi. Nu am găsit niciunul în acel moment, dar am descoperit persoane care lucrau în spatele unor ziduri false şi în alte gropi aflate sub grămezi de fier vechi şi plastel.

Am zâmbit şi am îndepărtat cu blândețe o picătură de sânge de tuskette[15] care mi-a stropit obrazul drept. Tusketteul victorios țipă când Shala îi rupse coloana

15 Tuskette – specie de mamifer fără inteligență. Broscuțele erau suficient de mici pentru ca un Hutt să le poată smulge capul. Posedau colți, sânge şi coloană vertebrală şi erau, de asemenea, capabile să țipe.

vertebrală şi îi smulse capul. Mi-a oferit o coastă crudă, dar am refuzat-o, aşa că i-o aruncă unui alt locuitor al depozitului şi începu o luptă pentru ea.

Am sperat sincer, de dragul Rodianului care câştigase premiul, că Shala se va sătura de tuskette, ca nu cumva să ajungă vreun alt învingător în meniul serii.

De departe, cel mai secretos dintre grupurile din Vlarnya era *Pirații Stelei Negre*. Deşi îşi făcuseră sediu într-o cantină numită *Gaura Mynock*, cei mai mulți dintre ei treceau pe acolo în drum spre o altă locație. Departe, în spatele sălii comune, într-un colț unde vizitatorii nu se aşezau niciodată, membrii introduceau un cod pe o tastatură şi erau admişi dincolo de o uşă glisantă încastrată în perete. Nu aveam nicio idee despre ce se întâmpla acolo, cu toate că uşurarea piraților cărora li se permitea să părăsească locul destinat publicului şi să se retragă în spate radia din ei precum căldura de la un reactor de fuziune.

În timp ce colectam datele, am făcut tot posibilul să limitez utilizarea Forței. Am vrut să evit detectarea, bineînțeles, dar am vrut, de asemenea, să evit ca lucrurile care păreau a fi anormale să se întâmple înainte să încep să acționez în mod deschis.

Adevărul era că cea mai simplă soluție pentru a face față *Invidioşilor* era să construiesc o sabie de lumină şi să recoltez o grămadă de capete. Decapitarea piraților ar fi provocat cu siguranță o accelerare a prăbuşirii *Invidioşilor*, dar apoi aş fi fost singurul rămas pe Courkrus, ceea ce i-ar fi oferit Tavirei un indiciu important despre cine era sursa problemelor ei.

O problemă şi mai mare decât asta, desigur, era faptul că aş fi comis o crimă în masă. Deşi era adevărat că niciunul dintre aceşti pirați nu ar fi fost vreodată ales Umanitarul Anului, nu meritau cu toții moartea. Caet şi Timmser, de exemplu, erau doar nişte piloți buni care căzuseră în mâinile *Invidioşilor*. Dacă s-ar fi alăturat Rebeliunii, ar fi putut pune la cale căderea Tavirei. Cred că voiam să le dau o şansă de a se răscumpăra, ceea ce însemna că trebuia să le conving că ceea ce făceau era greşit şi să se îndepărteze, să fugă, să se strecoare sau să plece cât mai departe.

În acest sens am avut un aliat invizibil: toate țintele mele erau piloți. Ceva legat de călătoria prin imensitatea spațiului, fără să ştii niciodată dacă un salt va ieşi prost, aruncându-te într-un soare sau lăsându-te blocat în hiperspațiu pentru totdeauna, îi făcea pe piloți un pic superstițioşi. Ani de zile purtasem un medalion Jedi ca pe un talisman pentru noroc. M-am infiltrat printre *Invidioşi* pentru că am văzut un semn într-un vis. Dacă începeau să meargă prost destule lucruri, dacă existau destule semne ale unei nenorociri iminente, chiar şi *Invidioşii* cei mai duri ar fi început să caute în altă parte planete pe care să le jefuiască şi locuri unde să se stabilească.

Peste tot unde am fost, am făcut tot posibilul să memorez tot ce am putut.

Să ştiu cât mai multe despre diversele configurații era vital dacă voiam să mă infiltrez înăuntru şi să mă strecor din nou afară. Jocul pe care urma să îl joc era foarte periculos, dar era unul pe care trebuia să îl câştig, aşa că am făcut tot ce am putut pentru a controla toate variabilele. După o săptămână, aveam suficiente informații pentru a începe să-mi planific campania. Am pus totul la punct, m-am gândit pe cine voi lovi primul şi cum, după care unde voi acționa în continuare. Trebuia să lovesc puternic pentru a menține presiunea, dar trebuia să lovesc la întâmplare pentru a nu putea fi anticipat şi prins în capcană. Nu avea să fie uşor, dar dacă ar fi fost, nu ar fi fost o treabă pentru un Jedi. Doar un ultim lucru mai trebuia să fie îndeplinit înainte să încep. Aveam nevoie de o sabie.

Elegos descoperi destul de repede instrucțiunile bunicului meu despre cum să fac o sabie, iar inima aproape că mi s-a frânt. Fişierul de date era destul de specific cu privire la diversele materiale de care ar fi fost nevoie pentru a crea arma, aşa că aveam o listă de achiziții. Dincolo de asta, însă, fişierul detalia paşii necesari pentru a asambla arma şi includea diversele meditații şi exerciții prin care un ucenic Jedi ar trebui să treacă la fiecare pas parcurs. Procesul descris de Nejaa, dacă era urmat întocmai, ar fi durat aproape o lună, iar eu nu aveam o lună la dispoziție. Ştiam că nerăbdarea şi graba făceau parte din partea întunecată, dar speram ca lucrurile să poată fi scurtate, astfel încât să reuşesc cu adevărat să-mi îndeplinesc sarcina.

Am făcut primul pas, adunând diferitele piese. Sabia, deşi era o armă elegantă şi mortală, în realitate nu era chiar atât de complexă. Obținerea pieselor pentru a asambla una nu a fost deloc dificilă. Pentru a servi drept mâner, de exemplu, am recuperat setul de accelerație şi tubul ghidonului de la o motocicletă speeder dezafectată. Le-am luat din locul unde se aflau epavele în cantina *Crash* şi nimeni nu a observat că am plecat cu ele.

Am luat circuitele pentru sistemul dimetris de activare de la un vechi regulator de inițiere al tunului ionic de la o veche navă militară – am obținut acea vechitură de la Shala, pariind pe o altă luptă de tuskette. Conectorul de încărcare şi cablajul proveneau de la un comunicator. Un dispozitiv de blocare a luminii de întoarcere a laserului de luptă de la un Tri-Luptător refăcut a devenit orificiul parabolic a fluxului de mare energie pentru a stabiliza lama, iar cablul de alimentare al laserului dinoric l-am scos din acelaşi tun laser stricat pentru a acționa ca supraconductor pentru transferul de energie de la celula de putere la lamă. Butoanele şi întrerupătoarele au fost uşor de găsit, iar draga şi vechea mea prietenă, Amiralul Tavira, cu cadoul ei constând în carafa de coniac şi pahare, mi-a furnizat toate bijuteriile de care aveam nevoie pentru a face o jumătate de duzină de săbii de lumină.

Cea mai dificilă parte a creării unei săbii era producerea celulei de energie care stoca şi descărca cantitatea de energie necesară pentru a activa o lamă de sabie. Acestea fiind spuse, lista de piese cerea o baterie de energie destul de simplă – de fapt, din cauza vechimii instrucțiunilor, mi-a fost greu să găsesc una atât de veche. Bateriile de energie mai noi erau mai eficiente decât cea pe care o specificase bunicul meu, dar nu credeam că asta va reprezenta o problemă. La urma urmei, pe măsură ce citeam instrucțiunile, mi-am dat seama că natura bateriei nu era la fel de importantă ca şi modul în care era integrată cu restul componentelor. Esența ritualului Jedi de creare a unei săbii se reducea la încărcarea bateriei de energie pentru prima dată. Bunicul meu ridiculizase superstiția populară conform căreia un Jedi canaliza Forța prin sabia sa. El sugerase că aceasta era o neînțelegere a modului în care trebuia să o încarce inițial şi să o lege de restul armei. Un Jedi, manipulând cu atenție Forța, lega componentele între ele – la un nivel care depăşea nivelul mecanic sau material, astfel încât acestea funcționau cu o eficiență inimaginabilă. Fără această pregătire şi condiționare atentă a sabiei, lama ar fi fost defectă şi l-ar fi făcut pe Jedi să eşueze.

Înainte să mă gândesc cum să o amân pe Tavira încă o lună, Elegos decodificase o adnotare a instrucțiunilor de construcție a săbiilor. Se dovedi că în timpul Războiului Clonelor, Maeştrii Jedi dezvoltaseră o modalitate de a crea o sabie în două zile. Nejaa inclusese acea metodă, menționând că trebuia folosită doar în momente de nevoie urgentă, dar nu în grabă. Am citit-o şi am simțit că se aşterne o anumită pace asupra mea. Ştiam că acele cuvinte nu fuseseră scrise pentru mine,

dar mi-au pătruns adânc în suflet. *Urgență fără panică, acțiune însoțită de gândire.*

Am început prin a mă linişti şi prin a-mi simplifica stilul de viață. Am băut doar apă şi am mâncat paste care nu aveau niciun fel de aromă. Am îndepărtat cadourile Tavirei din dormitorul meu sau le-am ascuns în dulapuri. M-am aşezat în mijlocul podelei, cu piesele pentru sabie aşezate în semicerc în jurul meu. Le-am studiat pe fiecare în parte şi am folosit Forța pentru a le cuprinde şi a le lua în mine. Mâinile mele urmau să potrivească piesele, dar voiam ca acestea să se îmbine ca şi cum ar fi fost crescute împreună. Sabia va fi mai mult decât un amestec de piese, iar pentru a o face trebuia să simt că piesele aparțin una alteia.

Am montat butonul de activare la locul său pe axul ghidonului şi am fixat conectorii în locurile potrivite de pe placa de circuit dimetris. Am introdus-o în axul propriu-zis, apoi am introdus o bandă de ecranare pentru a o proteja chiar şi de cea mai mică scurgere de la supraconductor. Apoi am fixat la locul lor pietrele prețioase pe care le foloseam pentru a focaliza şi defini lama. În centru, pentru a funcționa ca o lentilă de energie continuă, am folosit o piatră Durindfire. Aceeaşi piatră dăduse lamei bunicului meu strălucirea argintie caracteristică. În celelalte două locaşuri am folosit un diamant şi un smarald. Nu eram sigur de ceea ce voi obține în materie de nuanțe de culoare de la smarald, iar cu diamantul speram la un efect de piatră corusca.

La capătul mânerului, unde urma să apară lama, am înşurubat diafragma de flux de mare energie. Aceasta ar fi purtat o sarcină negativă care ar fi stabilizat lama încărcată pozitiv şi i-ar fi oferit o bază solidă, fără a-i permite să-şi roadă drumul înapoi spre mâinile mele. Controlarea unei lame de sabie era destul de dificilă fără să fie nevoie ca aceasta să îmi sfârtece degetele.

Am fixat bateria descărcată pe poziție, apoi am conectat cablurile la priza de reîncărcare. Am înşurubat priza în partea de jos a mânerului, dar nu am fixat pe capătul de la ghidon original al acestuia capacul original al manşonului, care ar fi trebuit să îl protejeze, deoarece trebuia mai întâi să încarc bateria cu energie. M-am întins şi am luat cablul de încărcare de la micul transformator pe care îl împrumutasem de la compartimentul nostru tehnic şi am conectat sabia.

Cu degetul peste butonul transformatorului care ar fi pornit fluxul de energie, am inspirat adânc şi am intrat în transă. Ştiam că manipularea materiei suficient de mult pentru a contopi piesele şi a făuri arma ar fi fost aproape imposibilă pentru oricine altcineva în afară de un Maestru Jedi ca Yoda, dar să faci asta ca parte a construcției unei săbii fusese studiat şi ritualizat astfel încât chiar şi un elev să poată reuşi. Era o artă pierdută, o legătură cu un trecut care fusese aproape şters, iar prin realizarea ei mi-am completat moştenirea Jedi.

Am apăsat pe buton, lăsând un firicel lent de energie să umple bateria. M-am deschis către Forță şi, cu mâna atingând mânerul, am învăluit sabia cu Forța. În timp ce făceam asta, transformări subtile aveau loc în armă. Legăturile elementare se schimbară, permițând tot mai multă energie să curgă în baterie şi în toată arma. Nu eram sigur de modul în care se produceau schimbările, dar ştiam că, în acelaşi timp în care se produceau în sabie, se produceau şi în mine. Devenind un conductor al Forței în acest scop, am produs integrarea finală a tuturor oamenilor care fusesem. Fuziunea deveni persoana care urma să fiu pentru totdeauna. Încă eram pilot: un pic arogant, cu un ego sănătos şi cu dorința de a aborda misiuni dificile. Încă eram CorSec: un investigator şi un tampon între inocenții din galaxie şi mizeria care îi consuma.

Şi eram *Jedi*. Eram moştenitorul unei tradiţii care se întindea cale de zeci de mii de ani în urmă. Jedii au fost temelia stabilităţii în galaxie. Ei s-au opus întotdeauna celor care se bucurau de rău şi căutau puterea de dragul puterii. Persoane ca Exar Kun şi Palpatine, Darth Vader şi Thrawn, Isard şi Tavira – acestea erau plăgile societăţii pe care Jedii le vindecau. În absenţa Jedilor, răul prosperase. În prezenţa unui singur Jedi, răul se evapora. La fel ca şi în cazul sabiei, schimbările făcute în mine nu au fost fără costuri. Ceea ce îmi permitea Forţa să fac, îmi conferea, de asemenea mari poveri. Să acţionez fără să mă gândesc – şi fără să gândesc bine – nu mai era posibil. Trebuia să fiu foarte sigur de ceea ce făceam, pentru că un singur pas greşit putea fi un dezastru. Deşi ştiam că voi face greşeli, trebuia să fac tot ce-mi stătea în putinţă pentru a le minimiza impactul. Nu era suficient să fac cel mai mare bine pentru cel mai mare număr de persoane, trebuia să fac ce era mai bun pentru toată lumea. Nu aveam cum să mă sustrag noii responsabilităţi pe care o acceptasem.

La fel ca bunicul meu, puteam foarte bine să aleg când şi unde să dezvălui cine şi ce eram, dar nu puteam uita, nu puteam lăsa acea responsabilitate la birou. Angajamentul meu faţă de ceilalţi trebuia să fie total şi complet. Eram un agent al vieţii în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare secundă; atât timp cât trăiam, şi chiar după.

Am auzit un clic şi mi-am ridicat privirea, clipind din ochi.

— Elegos?

Elegos stătea deasupra mea, oferindu-mi un pahar cu apă.

— E gata.

Am clipit, apoi am luat apa şi am sorbit-o cu lăcomie. Am lăsat jos paharul şi am simţit cum apa se scurge în jurul bărbiţei mele. Am şters-o cu mâna dreaptă şi mi-am simţit barba de pe obraji.

— Cât timp?

— Două zile şi jumătate. Caamasiul îmi zâmbi şi îmi luă paharul înapoi. Nu la fel de repede ca bunicul tău, dar acceptabil.

— A observat cineva că am lipsit?

— Mai multe persoane au întrebat, dar le-am spus că ai fost răpus de agonia coniacului. Au spus că pot înţelege că sărbătoreşti schimbarea ta de noroc. Aşeză paharul pe dulapul meu, apoi se întoarse în salonul apartamentului. În timp ce tu erai ocupat aici, eu am găsit altceva de făcut şi m-am folosit de unul dintre darurile pe care ţi le-a făcut Tavira. Am estimat tiparul pe baza memoriilor mele despre bunicul tău.

Ridică în mână o robă Jedi verde, cu o centură neagră şi omantie neagră.

— Cred că ar trebui să ţi se potrivească bine.

Am aprobat din cap şi am fluturat sabia. Am apăsat butonul de sub degetul mare, dând naştere lamei argintii de 133 de centimetri lungime.

— O sabie şi o robă. Se pare că a ajuns puţină dreptate pe Courkrus şi era şi timpul.

Capitolul 43

M-am hotărât să mă bazez pe scuza pe care o născocise Elegos pentru mine, petrecând mai mult timp bând – sau, cel puțin, lăsând impresia că sunt beat. Un pic de coniac Savareen vărsat pe o tunică te va face să miroşi, iar dacă îl tot roteşti şi eşti neglijent când îl bei – vărsând şi mai mult pe tine în acest proces – lumea observă. Persoanele în preajma cărora îmi petreceam timpul nu aveau nicio problemă în a crede că eram tot timpul departe de a fi treaz. Faptul că eram beat îmi dădea mult mai multă libertate, deoarece, atâta timp cât nu eram insuportabil, pierdeam la sabacc şi eram generos cu banii sau cadourile primite de la Tavira, eram prietenul tuturor. Lumea aştepta cu nerăbdare să mă vadă, le era uşor să mă ignore şi chiar mă tratau ca şi cum nu aş fi fost acolo în acele ocazii în care mă prefăceam că dorm.

I-am ales pe *Supraviețuitori* ca primele mele ținte. Îi cunoşteam mai bine decât pe oricine altcineva, aşa că aveam un avantaj în a le intra în minte. *Supraviețuitorii* erau, de asemenea, cei mai disciplinați dintre *Invidioşi*, aşa că, dacă reuşeam să îi frâng, să îi fac să se sperie, nervozitatea s-ar fi transmis şi celorlalte grupuri. Mişcarea împotriva lor ar fi fost preludiul atacurilor mele asupra celorlalte grupuri, aşa că am vrut să fie deosebit de înfricoşătoare.

Elegos şi cu mine am lucrat din greu la acea acțiune, programând-o în datapadul meu, apoi proiectând-o pe holoproiectorul din apartamentul meu. Am rulat-o de nenumărate ori, permițându-mi să o memorez din toate unghiurile şi să-mi exersez rolul în ea. Trebuia să fiu atent şi rapid, dar dacă urma să funcționeze bine, avea să îi zguduie pe *Supraviețuitori* până în măduva oaselor.

M-am aşezat în cantina *Crash* la o masă situată mult în spate.

Căpitanul Nive stătea de obicei acolo şi, nu după mult timp, mi se alătură la masă. Jacob nu fusese curtenitor cu mine, aşa cum făcuseră ceilalți conducători de pirați – avea încredere în prietenia pe care o construisem în perioada în care el îmi comandase escadrila. Chiar îmi plăcea de el şi de felul în care îi conducea pe *Supraviețuitori*, dar, din conversațiile pe care le avusesem, ştiam că nu se simțea pe deplin confortabil cu tot ceea ce făcuse în viața lui. Această confidență, exprimată în fața mea într-o noapte târziu, era pe cale să se întoarcă şi să-l bântuie.

Jacob stătea cu spatele spre colțul camerei. Eu stăteam în stânga lui, cu spatele la perete, dar uşor expus de-a lungul corpului. În fața lui era amplasat un alt scaun, care nu putea fi văzut de majoritatea celorlalți din cameră din cauza unui stâlp. Aveam o sticlă de coniac Savereen aşezată în fața mea, iar în mâna dreaptă aveam un pahar de băutură. Jacob bea lum, dar niciodată suficient pentru a se îmbăta zdravăn, decât uşor amețit. Stăteam acolo, discutând cu voce joasă despre ultimele zvonuri referitoare la Huttul Shala, când am împins scaunul gol cu piciorul stâng, ca şi cum cineva l-ar fi tras înapoi pentru a se aşeza. Mi-am accesat Forța, lăsând-o să mă umple, apoi mi-am întors capul spre scaun şi departe de Jacob.

— Nu poți sta aici. Aceasta este o masă privată.

În timp ce spuneam asta, m-am întins cu simțurile şi am proiectat o imagine în creierul lui Jacob. Capul lui Jacob se ridică şi păli.

— Nu este posibil.

Figura pe care a văzut-o stând jos în fața lui aruncă o monedă de credit groasă de aur, care sări o dată pe masă. Mâna mea stângă se întinse pentru a o apuca, apoi am lovit de masă moneda pe care o luasem în palmă. Mâna mi se retrase.

— E rece.

Silueta de vizavi de Jacob purta o uniformă de Căpitan Imperial, deşi puțin prea mică, şi avea o rană sub ochiul stâng. De fapt, Căpitanul Zlece Oonaar de pe *Crusader* arăta exact aşa cum arătase după ce îl judecaseră *Supraviețuitorii* şi Jacob ordonase executarea lui. Jacob însuşi îi îndesase moneda de credit de aur în gură, urmând vechea superstiție de a cumpăra lucrurile rele pe care morții le-ar spune despre cei vii, apoi îl expulzase pe acesta prin sasul principal al *Junghiului.*

Zlece Oonaar se uită direct în ochii lui Nive.

— Îți poți primi aurul înapoi. Morții nu vorbesc de rău morții.

Am prins încheietura stângă a lui Jacob cu mâna dreaptă.

— Ce vrea să spună?

Gura lui Jacob rămăsese întredeschisă.

— Nu ştiu.

Zlece dădu încet din cap.

— Ştii tu. Ştii că ar fi trebuit să mori în ziua în care au murit toți prietenii tăi. Dacă ai fi luptat mai mult, ei ar fi putut trăit. I-ai dezamăgit, iar acum te vei alătura lor. Blestemul se apropie de Courkrus. Toate victimele tale vor fi răzbunate.

Jacob se ridică brusc în picioare, smulgându-şi încheietura mâinii din strânsoarea mea, şi îşi aruncă halba de lum prin fantomă. Am lăsat imaginea să se estompeze într-o ceață însângerată care dispărea în timp ce halba se spărgea de stâlp. Jacob rămase acolo, cu gura căscată şi tremurând, apoi se uită în jur la toți ceilalți din cantină. Atenția lor fusese atrasă spre el când explodase halba, dar nu văzuseră nimic înainte de acest moment.

Jacob îndreptă mâna spre scaun.

— L-ați văzut?

Ceilalți începură să dea din cap. El se uită la mine.

— Tu l-ai văzut, nu-i aşa, Jenos? Tu l-ai văzut.

Am tresărit şi mi-am golit paharul de coniac.

— L-am văzut. Era tipul pe care l-am capturat, cel pe care l-am judecat. Am pipăit moneda. I-ai pus asta în gură.

Jacob smulse moneda din strânsoarea mea şi o ținu sus.

— Corect, i-am pus asta în gură.

— Dar l-am abandonat în spațiu. Mi-am turnat mai mult coniac în pahar şi m-am uitat la Jacob, ignorând mulțimea tot mai mare care se apropia de noi. Ce a vrut să spună cu: *Blestemul vine asupra Courkrusului*?

Jacob îmi smulse coniacul din mână şi îl bău pe tot dintr-o înghițitură.

— Nu ştiu. Puse din nou paharul jos şi bătu pe margine pentru a-l umple din nou. Nu ştiu, dar nu e de bine. Nu e deloc bine.

* * *

În mai puțin de douăsprezece ore, povestea *vizitei* se răspândise peste tot în Vlarnya şi căpătase amploare. Lumea îmi povestea ce văzuse şi am ajuns să îi aud descriind o viziune pe care ştiam că nu o văzuseră niciodată. Chiar şi atunci când le-

am spus că era o viziune diferită de cea pe care o văzusem eu, mi-au spus că nu-mi aminteam bine, pentru că eram beat în acel moment. Ştiau care era adevărul şi părea să îi sperie cu adevărat până în măduva spinării.

Nimeni nu era foarte sigur de ceea ce văzuse. Unii credeau că era o fantomă, pur şi simplu, care se întorsese să-l bântuie pe Nive pentru că îl omorâse. Alţii luară în considerare avertismentul şi se întrebară de ce ar fi avertizat o fantomă când ar fi putut pur şi simplu să lovească şi să îi ucidă pe toţi – dacă o fantomă putea face asta. Avertismentul părea să se strecoare în mintea multora, ceea ce era şi intenţia mea. Am vrut ca ei să fie avertizaţi, astfel încât, atunci când lucrurile începeau să se întâmple, să le coreleze cu avertismentul. Am fost mulţumit că primul efort avusese un efect atât de mare, însă ştiam că nu mai puteam face aşa ceva din nou. Deşi aş fi putut folosi o iluzie pentru a îndepărta urmăritorii, simplele apariţii şi plecări fantomatice nu aveau să-i convingă pe *Invidioşi* că era timpul să o abandoneze pe Tavira. Moneda din palmă furnizase dovezi solide care convinsese o mulţime de persoane de veridicitatea vizitei. Din acest motiv, am decis că următoarele acţiuni pe care le voi întreprinde vor necesita dovezi fizice că se întâmplă ceva, iar o monedă nu avea să fie suficientă. Era timpul să se întâmple ceva mai direct şi mai dureros.

Am aşteptat până după ce Timmser şi Caet m-au târât acasă de la *Crash* şi m-au încredinţat lui Elegos înainte să acţionez. Mormăind cum că spera că nu voi vomita din nou pe aşternuturi, Caamasiul mă împoldi şi cele două fugiseră ca nu cumva să fie rugate să contribuie la curăţarea şi spălarea mea. După ce plecară, m-am îmbrăcat în uniforma de Jedi, am îmbrăcat mantia cu glugă şi m-am strecurat în noapte. Folosind Forţa, am reuşit să şterg memoria pe termen scurt a angajaţilor hotelului care m-au văzut, lăsându-le un gol nevinovat de opt secunde în memorie care a acoperit trecerea mea prin hol. Folosind Forţa atât în cantina *Crash*, cât şi în hol, riscam să fiu detectat de consilierii Tavirei, dar eram destul de sigur că nu se afla niciunul pe Courkrus. Ea nu ne trimisese niciunul până atunci şi nu avea niciun motiv să presupună că va fi o problemă pe Courkrus. Să lase unul aici *pentru orice eventualitate* ar însemna să ofere oricăruia dintre aceste grupuri şansa de a afla secretul ei şi de a porni pe cont propriu. Doar din acest motiv m-am simţit în siguranţă când am folosit Forţa în timp ce vânam.

Escapadele mele anterioare prin oraş mi-au fost de folos, deoarece m-am deplasat pe străduţe şi drumuri mai puţin circulate pentru a ajunge în unele dintre cele mai murdare zone ale *Aviarului.* M-am întins în interior pentru a accesa Forţa, astfel încât să-mi pot extinde sfera de responsabilitate şi să localizez pe cineva care avea nevoie de ajutor. Intenţia mea, desigur, era să ajut acea persoană şi să-i înlătur pe criminalii implicaţi. Era ca şi cum aş fi fost din nou în CorSec, făcând o percheziţie pe *Aleea Navei Comorilor*, doar că fără lumini.

Diferenţa era că, de data asta, aveam ca aliat Forţa. Percepţia mea asupra oraşului şi a zonei din jurul meu a devenit acută, permiţându-mi să detectez diferitele surse de viaţă. Dacă aş fi vrut, aş fi putut face în câteva secunde un recensământ al insectelor crocante sau al tuskettelor sălbatice. Nu l-am făcut, însă – alte date m-au împins mai departe în noapte. Când patrulam pentru CorSec, eram un prădător în căutarea prăzii, sperând că nu o voi găsi în cantitate suficientă pentru a mă ucide. Cu Forţa, aproape că mă simţeam un super-prădător. Simţeam unde se afla toată lumea, unde era îndreptată atenţia lor. Puteam să aleg căi de confruntare care să menţină lucrurile în linişte, sau să fac o mare demonstraţie. Pe

moment, am ales ceva mai mic şi mai intim, dar ştiam că în curând va veni ziua pentru a face ceva mai spectaculos.

Chiar dacă am simțit unde se aflau cei trei, am auzit suspinele ei înainte să îi văd. Doi *Lorzi Laser* beți prinseseră între ei o femeie indigenă şi o împinseseră pe o alee. Au pus-o cu spatele la un zid, prinzându-i mâinile deasupra capului, şi îi acopereau fața şi gâtul cu genul de sărutări neglijente pe care cei complet beți par să le stăpânească foarte bine. Cu excepția privirii de teroare de pe chipul ei, isprava lor ar fi putut părea comică. M-am deplasat pe alee, tăcut ca o umbră, şi l-am apucat pe primul bărbat de gât. L-am învârtit spre dreapta, peste corpul meu, şi i-am zdrobit fața de peretele opus al aleii. Ceva trosni când se lovi, apoi se prăbuşi la pământ.

Am făcut o jumătate de pas înainte şi am ridicat mânerul sabiei în mâna dreaptă, surprinzându-l pe al doilea cu o lovitură în partea superioară. Impactul cu capătul de metal greu al mânerului zdrobi maxilarul bărbatului şi îl trimise să se prăbuşească pe spate.

O mână i se duse la gură, iar cealaltă căută blasterul înfipt în tocul de pe şoldul drept. Când începu să scoată arma, am rotit mânerul sabiei în mână şi am aprins lama argintie. Şuieratul exploziv al acesteia umplu aleea, iar lumina pictă umbra liderului *Lord Laser* pe podeaua aleii şi de-a lungul peretelui din spate. Am coborât lama într-un arc de cerc, lovind la nivelul țevii şi al mânerului blasterul care se înălța, făcând să cadă la pământ bucăți din el şi două dintre degete. O lovitură laterală în maxilarul său deja rupt îl aruncă pe alee, apoi m-am răsucit şi m-am năpustit asupra partenerului său care se ridica. Înainte ca el să-şi poată scoate blasterul, sabia mea îi străpunse umărul, provocându-i o gaură foarte curată, de mărimea unui nasture, prin os şi carne. Mirosul de carne prăjită umplu aleea. Fața lui deveni absolut albă. Se holbă la lama de energie argintie care-i ieşea din umăr, apoi îşi dădu ochii peste cap şi leşină.

I-am smuls lama înainte ca trupul său în cădere să se poată elibera. Nu-l voiam mort – nu voiam să moară niciunul dintre ei. Doi morți ar fi reprezentat o statistică, dar vii ar fi rămas cu cicatrici şi ar fi spus o poveste minunată.

M-am întors spre femeia care se ghemuise. I-am întins o mână, iar ea mi-o luă. Tremuratul trupului ei se potrivea cu valurile de teroare care radiau din ea. Mi-am făcut vocea calmă şi pe cât de liniştitoare am putut.

— Nu ai de ce să te temi, copilă. Nu-ți vor mai face rău.

— C-cine eşti tu?

Am ghidat-o să se ridice în picioare şi am mers cu ea spre ieşirea de pe alee şi spre lumina străzii care se strecura în ea.

— Este de ajuns că se ştie că sunt aici.

Am lăsat-o să meargă spre lumină, dar am rămas în umbră când i-am dat drumul mâinii.

— Spune-le doar că a venit *osânda pe Courkrus*. Victimele lor vor fi răzbunate, iar cei care se tem de justiție nu vor mai dormi niciodată în siguranță aici.

Apoi am proiectat în mintea ei o iluzie a dispariției mele în neant, în timp ce mă strecuram pe lângă ea şi mă deplasam mai departe pe stradă. Am urmărit-o pentru a mă asigura că nu i se mai întâmplă nimic, apoi, când a fost în siguranță, m-am întors acasă.

În dimineața următoare, devreme, Timmser şi Caet veniră la apartamentul meu şi insistară ca Elegos să mă trezească. Am ieşit din dormitorul meu cu un aspect răvăşit şi cu ochii obosiți, apoi am înlemnit la expresiile serioase de pe fețele lor.

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Caet mârâi, iar Timmser îmi oferi o traducere bună.

— Doi *Lorzi Laser* au fost grav mutilați noaptea trecută. Osânda a venit pe Courkrus şi a adus cu ea o sabie de lumină.

Capitolul 44

Sabia făcuse o impresie deosebită asupra tuturor. Potrivit relatărilor celor doi *Lorzi Laser*, creatura Jedi care le căzuse pe cap avea peste doi metri înălţime şi fusese zămislită de noaptea însăşi. Sabia devenise un fulger îngheţat, iar ochii Jediului străluceau precum orizonturile găurilor negre binare. Îi atacase fără provocare şi promisese că va face acelaşi lucru cu toţi cei de pe planetă. Planurile mele, bineînţeles, erau mai puţin ambiţioase, dar poveştile lor au dat bine în *Aviary*. Am auzit o mulţime de laude goale despre ce ar face o persoană sau alta dacă s-ar confrunta cu acel *răzbunător*. Alţii ar putea fi speriaţi, dar vorbitorul spunea că nu e speriat. Îi va smulge capul *răzbunătorului*, apoi altcineva oferea o soartă şi mai teribilă pentru *răzbunător* şi aşa mai departe, ca la o licitaţie care ar o luase razna. Curajul mulţimii îi duse pe toţi la culmea exagerării. Apoi, într-un final, cineva – eu, uneori; alte persoane, cel mai des – s-ar fi cutremurat şi ar fi agăţat mâna de armă ca şi cum şi el şi-ar fi pierdut degetele.

Acest gest simplu putea linişti un grup. Iar simpla menţionare a cuvântului *Jedi* era suficientă pentru a-i trimite pe toţi lăudăroşii înapoi la băuturile lor şi la temerile lor private.

În calitate de ofiţer CorSec mai văzusem acest gen de bravadă şi o văzusem cum se estompa în prezenţa unui ofiţer în uniformă, dar niciodată nu se ridicase la asemenea culmi şi nici nu se coborâse la asemenea adâncimi. Efortul Imperiului de a-i defăima şi de a-i transforma pe Jedi în agenţi ai terorii a fost în avantajul meu. Dacă Imperiul, care era deja destul de malefic, se temuse suficient de mult de Jedi încât să-i elimine, atunci să ai un Jedi aici, care să se ocupe de *Invidioşi*, era cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Atât de rău, de fapt, încât căpitanii diferitelor grupuri din Vlarnya oferiseră o recompensă de zece mii de credite în schimbul capului Jediului.

Iar eu am hotărât să fac să fie mai mare, mult mai mare.

În următoarele câteva nopţi am urmărit şi am lovit ceea ce am considerat a fi ţinte *uşoare* – bande de piraţi care se plimbau pe străzi în căutare de probleme. Fiecare întâlnire avusese loc în mod diferit. Faptul că mulţi dintre piraţi îşi întăreau curajul cu multă bere sau whisky mă ajuta nespus de mult. Beţivii păreau adesea incredibil de norocoşi, iar în Vlarnya şi ei erau la fel – dar tot norocul lor era nefast.

Într-o seară, am lăsat un trio din echipajul *Fastblast* să mă vadă cum mă ascund pe o alee. Băusem cu ei mai devreme şi le vorbisem despre cum un grup ar putea merge la vânătoare de Jedi şi să-l prindă, câştigând acea mare recompensă. Cei trei – doi oameni, bărbat şi femeie, şi un mascul Kubaz – se ambalaseră până la disperare, apoi m-am scuzat făcând semn că vreau să plec acasă. Le-am urat noroc la vânătoare, sperând că îl vor găsi pe Jedi înaintea celorlalte grupuri de vânători, iar ei au muşcat momeala. *Fastblasterii* veniră în fugă şi, în timp ce dădeau colţul aleii, am proiectat în mintea lor imaginea mea fugind în faţa lor, cu mantia fluturând în spatele meu, cu apa dintr-o rigolă de canalizare stropind la fiecare pas.

Cei trei alergară după mine cu toată viteza. Kubazul, care nu prea văzuse imaginea pe care o proiectasem, încetinise şi ridicase o mână pentru a-şi avertiza

tovarăşii. Înainte ca el să poată face asta, m-am ridicat din umbrele care mă ascundeau lângă gura aleii şi l-am lovit în cap cu mânerul sabiei. Lipsiți de avertismentul său, cei doi tovarăşi ai lui alergară în plină viteză spre zidul de cărămidă şi tencuială pe care îl ascunsesem cu iluzia mea. Femeia ricoşă puternic din perete. Părul blond i se înfăşură în jurul feței în timp ce se răsucea prin aer şi se prăbuşea într-o groapă de gunoi. Bărbatul, care fusese la un pas în urma ei, începuse să se răsucească spre dreapta, aşa că încasă impactul în umăr. Chiar şi de la zece metri distanță, i-am auzit clavicula pocnind. Sări înapoi, făcu câțiva paşi poticniți în direcția mea, apoi căzu în genunchi.

Mâna lui dreaptă bâjbâi după blasterul prins sub brațul stâng, dar, cu osul rupt, nu putea să îl apuce. M-am apropiat mai mult şi am dat viață sabiei. Ochii lui deveniră mari şi se dădu în spate, în genunchi.

— Ți-ai pierdut controlul brațului. Nu e niciun motiv să pierzi totul, nu-i aşa?

El clătină încet din cap.

— Foarte bine. Am adus vârful lamei astfel încât să se aşeze la un centimetru de vârful nasului său turtit. Următorul *Fastblaster* pe care îl voi vedea pe străzi va muri. Transmite acest mesaj pentru mine, da?

Aprobă din cap, iar eu m-am îndepărtat de el, retrăgând lama sabiei. M-am întors pentru a mă îndrepta înapoi pe alee către stradă. Chiar şi fără Forță, aş fi auzit zgomotul blasterului său scos din toc. Fiind deja la trei metri distanță, m-am întors, mi-am aprins sabia şi am deviat primul foc de armă în peretele aleii, unde lăsă o mică flacără mocnită. Următoarele două împuşcături ratară mult, dar am blocat-o pe a patra în stânga mea cu sabia, apoi am văzut că a cincea avea să rateze în dreapta şi să-l nimerească pe Kubazul care se zbătea să se ridice în picioare.

M-am întins cu mâna dreaptă şi am blocat proiectilul, aspirând cât de multă energie puteam. Proiectilul m-a înțepat, trimițându-mi o zvâcnire în braț, dar am lăsat durerea deoparte şi am canalizat energia rămasă în telekinezie. Mi-am închis mâna dreaptă într-un pumn, apoi am tras. I-am smuls blasterul din mână, rupându-i câteva degete în timp ce o făceam, apoi l-am azvârlit pe un acoperiş.

— Ține minte mesajul meu.

M-am întors din nou, l-am plesnit iar pe Kubaz în cap cu mânerul sabiei şi am dispărut în noapte.

* * *

Trei zile mai târziu, echipajul *Fastblast* părăsea Courkrus spre destinații necunoscute. Alte echipaje nu se speriară atât de uşor. *Pirații Stelei Negre* se simțeau invincibili în sanctuarul lor din spatele *Găurii Mynock* şi ştiam că intervenția mea acolo îi va zgudui până în măduva oaselor. Într-o vizită anterioară, în calitate de Jenos Idanian, am ocupat un loc care mi-a oferit o vizibilitate clară asupra datapadului pe care îl foloseau pentru a intra în spate. Studiindu-i întâmplător pe cei care intrau am aflat că foloseau un cod din patru cifre, dar majoritatea piraților loveau numerele prea repede pentru ca eu să le pot citi cu exactitate. Am aşteptat ca un bărbat mai în vârstă, destul de beat, să se apropie de uşă şi m-am pregătit. Acesta tastă numărul şi aşteptă ca o lumină să se aprindă şi să sune un ton înainte să fie liber să împingă uşa. M-am întins cu Forța şi l-am făcut pur şi simplu să uite că văzuse lumina şi auzise tonul. Se încruntă, apoi, mai atent şi mai precis,

introduse codul cu mai multă atenție şi precizie, lăsându-mă să citesc din acțiunile lui care era combinația.

O furtună cu ploaie lovi Vlarnya în seara în care am decis să-mi pornesc războiul cu *Pirații Stelei Negre*, iar atmosfera cu siguranță că a sporit tensiunea care creştea în *Aviary*. De asemenea, ajuta şi faptul că practic toată lumea purta pelerine cu glugă, în timp ce torentele de ploaie biciuiau oraşul. Eram deja leoarcă când am ajuns la *Gaura Mynock*, dar am trecut neobservat printre celelalte siluete cu pelerine picurânde din cantină. Am mers chiar şi în zona din spate, păzită de pirați, fără să fiu subiectul unei verificări amănunțite. Mişcându-mă cu autoritate şi ridicând mâna spre datapad pentru a introduce combinația, păream normal pentru pirații aflați acolo, aşa că nu a fost nevoie să dedic decât o mică parte din Forță pentru a-i face să piardă secunde din viața lor în timp ce treceam pe lângă ei. Am introdus codul şi am împins uşa. Ceea ce am găsit dincolo de ea m-a surprins din cauza opulenței. Panourile strălucitoare roşii şi aurii în tonuri discrete dădeau un aer cald holului şi salonului de dincolo.

Uşile de vizavi de intrare şi cele din cei doi pereți laterali ofereau acces la coridoare care am presupus că duceau la camere destinate plăcerilor private. Am simțit în aer o aromă cât de cât suficientă de mirodenii pentru a ghici de ce se bucurau unii dintre pirați, iar o jumătate de duzină de bărbați şi femei îmbrăcați în costume nepotrivite pentru sezon, care se relaxau vioi pe mobilierul supraaglomerat, sugerau ceea ce ar fi putut găsi alții pentru a-i mulțumi.

Iar prin uşa de la capătul celălalt al salonului am auzit aclamațiile şi mormăielile pe care le asociasem de mult timp cu jocurile de noroc. Împreună cu micul bar cu autoservire din dreapta mea, paradisul *Piraților Stelei Negre* părea să pună la dispoziție cele mai multe dintre plăcerile din timpul liber considerate dezirabile în întreaga galaxie. Acesta era un loc în care toată lumea se putea distra.

În stânga mea, un droid argintiu 3PO cu un ochi lipsă schiță o scurtă plecăciune şi îşi întinse mâinile spre mine.

— Vă lăsați armele, Stăpâne?

Dincolo de el, am văzut o mică incintă cu o cuşcă plină de blastere de toate mărimile şi descrierile, şi cu un alt droid 3PO închis înăuntru, care depozita arme sau le returna.

— Nu cred.

— Trebuie să insist. Droidul 3PO îşi înclină capul spre mine. În conformitate cu toate reglementările din contractul dumneavoastră de client, în special clauza 35.6...

Am aprins sabia şi l-am despicat de la creştet până la vintre cu o singură lovitură. Scânteile zburară în timp ce ambele jumătăți se clătinau şi se prăbuşeau pe podea. Am păşit peste grămada de circuite tremurânde, vinovat în secret de cât de bine mă simțisem, apoi am pivotat spre dreapta şi am tăiat cu sabia prin sintetizatorul de băuturi. Rotindu-mă în cerc, am îndreptat lama argintie spre ocupanții salonului.

— Asta a fost ultima strigare. Acum cred că vreți să plecați. Am ridicat un deget la buze. În linişte.

S-au împrăştiat în tăcere în timp ce eu am intrat direct în sala de jocuri de noroc.

Jucătorii aplecați la mesele de sabacc mi-au ignorat cu desăvârşire, dar cei adunați

în jurul unei roți de jubileu nu o făcură. Am înfipt sabia argintie jos în roată şi am lăsat impulsul roții să cioplească marginea din butuc. Cercul se desprinse, clătinându-se în jurul mesei, împrăştiind pariurile, apoi se rostogoli pe podea şi se încurcă în picioarele unui Rodian care căra o tavă cu băuturi. Între prăbuşirea lui şi strigătele jucătorilor de la ruletă, am reuşit să atrag atenția tuturor piraților. Am ținut sabia în fața mea în aşa fel încât lumina ei puternică adâncea umbrele din interiorul glugii mele.

— Acesta nu mai este sanctuarul vostru. Acesta nu mai este un loc în care şansa deține controlul. *Osânda a venit pe Courkrus*, iar dacă rămâneți, singurul vostru pariu sigur este moartea.

Cu asta, m-am îndreptat spre o uşă din peretele exterior, am tăiat-o şi am lăsat ploaia să se strecoare înăuntru. Fulgerele cădeau şi tunetele răsunau în timp ce păşeam în noapte – sau cel puțin aşa părea pentru cei mai mulți dintre cei la care puteam ajunge – şi apoi am dispărut, cu excepția coşmarurilor lor.

Iar recompensa a ajuns să crească la o sută de mii de credite.

* * *

Slăbiciunea abordării mele a devenit foarte evidentă pentru mine şi, din păcate, pentru Huttul Shala. În timp ce tacticile mele erau foarte eficiente, iar dezertarea începea să ciugulească rândurile *Invidioşilor*, faptul că nu ucisesem pe nimeni începu să se întoarcă împotriva mea. Aveam de-a face cu indivizi complet nemiloşi, care ar fi ucis pe oricine într-o luptă pentru nişte resturi de la o groapă de gunoi. Întrucât viețile lor erau singurul lucru de valoare pe care mulți dintre *Invidioşi* îl aveau, faptul că nu omoram a devenit o frână în fața nivelului scăzut al moralului şi chiar a permis o revenire la normalitate.

Shala lăsase să se ştie că avea o metodă de a se ocupa de Jedi, dar o ținea secretă. Depozitul său deveni o fortăreață pe care nici măcar viitorul consort al Tavirei nu avea voie să îl viziteze. Acesta îşi trimitea diverse creaturi slugarnice pentru a teroriza părți ale oraşului în afara *Aviary* şi începu să transmită propriile sale mesaje.

Infracțiunile lor împotriva proprietății se transformară în jafuri şi agresiuni, cu crime din ce în ce mai odioase la orizont. Acțiunile sale deveniră o provocare deschisă pentru Jedi şi, chiar dacă am împiedicat câteva dintre grupurile sale de atac, el doar le făcu pe următoarele să devină mai puternice şi le trimise în continuare. Totul indica o confruntare directă între noi, care ştiam că va trebui să aibă loc în depozit. Am capturat un asociat de-al său Twi'lek – specialistul în explozibili al lui Shala, şi o adevărată pacoste – şi am trimis mesajul că mă voi întâlni cu Huttul la depozit. Nu am specificat o oră exactă, dar era evident că va trebui să fie cât mai curând.

Elegos era categoric împotrivă să mă duc.

— Surpriza a fost aliatul tău şi ți-a permis să te impui în situații în care nu ai fi putut să o faci. Intrarea în sanctuarul *Stelei Negre* a fost o prostie, pentru că nu mai fuseseşi acolo, dar surpriza te-a ajutat să treci cu bine. Dacă renunți la surpriză în acest caz, asta te-ar putea ucide.

Am clătinat din cap şi mi-am prins sabia la centură.

— Mai am şi eu câteva surprize, să ştii. Şi am fost în acel depozit. Am fost în preajma lui Shala.

— Tocmai de aceea ar trebui să fii mai atent. Ştii că echipa lui este formată în mare parte din non-umani, aşa că abilitatea ta de a le afecta minţile va fi foarte limitată. Probabil că nu te va ajuta deloc. Elegos se încruntă la mine în timp ce îmi înmâna mantia. Şi e în regulă să absorbi un proiectil blaster rătăcit sau două, dar ce se întâmplă dacă se dezlănţuie asupra ta cu o duzină de carabine?

— Nu va fi aşa. Uite, o să-mi formez o părere despre locul ăla înainte să intru. O să ştiu dacă are subalterni care aşteaptă să mă atace.

— Şi dacă are blastere controlate robotic, aşa că nu vei avea persoane înarmate pe care să-i simţi?

— O să mă gândesc la ceva. Răspunsul meu sună gol chiar şi în urechile mele, dar era singurul pe care îl aveam. Nu pot să nu-l înfrunt, Elegos. Dacă nu fac nimic, el câştigă şi mulţi indigeni vor avea de suferit. Pierd şansa de a-i distruge pe *Invidioşi*.

— Dacă mori, se întâmplă acelaşi lucru.

— Nu am de ales. Am ridicat din umeri. Ştiu că va ieşi urât şi sunt destul de sigur că va muri cineva. Va trebui doar să mă asigur că mor cei care merită să moară.

* * *

Am părăsit hotelul fără să fiu văzut şi am străbătut străzile întunecate pe care le-am găsit remarcabil de lipsite de viaţă – cel puţin din specia oamenilor. Se dusese clar vestea că Jediul fusese de acord cu provocarea lui Shala.

Din moment ce noi doi eram probabil cei mai detestaţi indivizi de pe planetă, nimeni nu voia să stea în calea confruntării noastre.

Depozitul nu arăta cu nimic diferit faţă de cum fusese înainte, doar că uşa laterală era deschisă şi nicio lumină nu mai pătrundea în noapte. Mi-am extins simţurile, lăsând Forţa să mă pătrundă, şi am detectat doar o jumătate de duzină de forme de viaţă mari, inclusiv pe Shala, aflat pe podiumul său. Ceilalţi rămăseseră ascunşi în adâncurile din jurul gropii centrale. Nervozitatea lor strălucea ca o baliză, dar l-am găsit pe Shala înspăimântător de calm. Mă aştepta, aşa că m-am învrednicit să nu-l mai las să aştepte. Am intrat în depozit pe uşa deschisă şi nu am fost surprins când aceasta se închise în urma mea. Mi-am croit rapid drum prin dâra încâlcită de resturi spre amfiteatrul central, croindu-mi drum printre butoaie cu chimicale şi grămezi de metal răsucit. Când am ajuns în centrul depozitului, am văzut o singură lumină aprinsă, care lumina spre Shala şi spre droidul traducător 3PO. Am coborât încet în bolul amfiteatrului şi m-am oprit la doi metri de Hutt. Mi-am aruncat în spate aripile mantiei şi mi-am adus sabia într-o strângere cu două mâini, însă fără să o aprind.

Shala murmură ceva, iar droidul traduse.

— Marele Hutt Shala vă urează bun venit. Vă sfătuieşte să lăsaţi arma jos şi să vă predaţi lui, altfel veţi plăti un preţ înfricoşător.

Mi-am activat sabia şi am îndreptat-o spre el.

— Spune-i lui Shala că am aici toate creditele de care am nevoie pentru a-i plăti preţul. Unde ar vrea să fie depozitate?

Huttul râse, ceea ce nu era genul de sunet cald şi prietenos pe care îl asociam de obicei cu râsul. Umerii îi săltau, iar grăsimea îi tresărea şi mai mult, iar o spumă verzuie îi ieşi pe buza de jos şi îi curse în cascadă pe bărbie. Cu toate astea, sunetul

acela era şi mai urât. Pe măsură ce se prelungea până la un şuierat, am auzit un clic şi l-am văzut pe Hutt ridicându-şi mâna dreaptă. În ea avea o telecomandă cu un buton mare şi roşu apăsat de degetul mare. Droidul vorbi din nou.

— Shala îmi cere să vă informez că acesta este un comutator automat care va declanşa o varietate de explozibili în caz că moare. Spune că are destui explozibili aici pentru a distruge totul pe o rază de un kilometru în jurul nostru. Dacă nu vă predați, vor muri multe persoane nevinovate.

Peste tot în jurul nostru am văzut luminițe roşii care se aprindeau şi începeau să clipească, făcându-mă să gem în sinea mea. În lumina de deasupra am surprins suficiente detalii – panouri încrucişate care se curbau spre interior cu o lumină roşie care clipea deasupra – pentru a şti că erau mine cu flechette *Merr-Sonn Munitions LX-1*, toate îndreptate în direcția mea. Când erau detonate, panourile absorbeau energia explozibililor, iar diodele laser pulverizau nori de fulgere laser. Pentru a complica lucrurile, minele aveau de regulă o rafală de trei metri de foc exploziv, care atingea butoaiele cu chimicale pe lângă care trecusem la intrare. Asta ar fi declanşat explozii secundare care ar fi fost o adevărată belea. Pe baza butoaielor pe care le văzusem şi din ceea ce ştiam despre acele mine, nu era chiar atât de multă putere explozivă aici pe cât spunea Shala. *Ori minte, ori...* Am aruncat o privire în sus şi deasupra reflectoarelor şi am surprins clipitul unui alt LX-1. *Ori i s-a spus că lucrurile sunt mult diferite decât sunt. Aici, în centrul prostiei, o să fim vaporizați, iar cartierul o să se cutremure, însă nu vorbim de kilometri pătrați de distrugeri.*

Am clătinat din cap.

— Twi'lekul tău a aranjat toate astea?

Huttul mormăi.

— Stăpânul Shala spune că este foarte mulțumit de munca lui Rach'talik.

— Eu aş vrea o despăgubire. I-am zâmbit lui Shala şi i-am oferit un râset rece la rândul meu. Ai făcut două greşeli, Shala. Una, te afli chiar tu în punctul zero. Doi, crezi că nu te pot opri.

Mi-am rotit încheietura mâinii drepte, răsucind mânerul în sus, şi am măturat cu sabia într-o fandare menită să taie în două întrerupătorul. Odată cu răsucirea am schimbat smaraldul din sabie şi l-am înlocuit cu diamantul Durindfire. Acest lucru extinse lama de la 133 de centimetri la 300, îngustând-o, însă aducând lejer mâna Huttului în raza de lovire. O mişcare rapidă a încheieturii mâinii, ar fi tăiat întrerupătorul în două şi nu ar mai fi fost probleme. Asta ar fi fost calea cea mai uşoară.

Dar uşor nu se pretează pentru un Jedi. Cu un iz de fum, lama sabiei zvâcni şi se stinse. Îmi amintesc privirea de surpriză de pe fața lui Shala. Sunt destul de sigur că provenea de la faptul că a văzut lama sabiei lungindu-se spre el, dar nu sunt pe deplin convins de asta. Cred, totuşi, că groaza care i-a nuanțat expresia, provenea din faptul că, în surpriza lui, scăpase telecomanda. Rach'talik, pe lângă faptul că voia să îl înlocuiască pe Shala, era un virtuoz al explozibililor. Minele LX-1 explodară în succesiune, nu toate odată, lovind zona centrală cu val după val de fulgere laser.

Fiecare explozie mătura centrul depozitului dintr-un unghi diferit, garantând că nicio mină nu va scăpa neexplodată, dar adăugând focuri de laser la incendiile chimice şi la butoaiele care explodau. De asemenea, păstrase explozia de deasupra pentru final, pentru a maximiza şansele ca Shala să trăiască suficient de mult pentru a şti că fusese trădat. Dacă Rach'talik ar fi mers pe cantitate în loc de calitate,

şi eu aş fi fost redus la o pată unsuroasă şi aburindă de pe pardoseala de duracretă. Am ştiut, din clipa în care am văzut telecomanda căzând, că aveam o singură şansă de supravieţuire şi o singură şansă de a încerca să stăvilesc pagubele. M-am scufundat în mine însumi, am atins Forţa, am lăsat-o să curgă şi am aspirat fiecare particulă rătăcită de energie care era pulverizată în direcţia mea. Am simţit înţepătură după înţepătură, ca şi cum aş fi alunecat prin gâtlejul unui Sarlacc, şi am simţit cum coboram într-o groapă neagră de durere. Am direcţionat o parte din Forţă pentru a mă ajuta să atenuez durerea, dar asta făcea mult mai dificil să păstrez toată energia pe care o absorbeam.

Ştiam că nu puteam să o păstrez prea mult timp şi ştiam că trebuia să o folosesc pentru a reţine forţa distructivă a exploziei. Am canalizat toată puterea în telekinezie şi mi-am ridicat mâna stângă. Am răsucit încheietura mâinii, făcând energia să se învârtă într-un vortex. Am simţit cum aerul începe să se învârtă în jurul meu, strângându-se, accelerând. Flăcările din jurul focurilor chimice saltară spre centrul camerei, învârtindu-se în vortex. Resturi libere, bucăţi de duraplast în flăcări şi bucăţi de fier vechi care zăngăneau, trosnind, zburau prin aer, umplând ciclonul de foc cu pete întunecate. Am împins vortexul în sus şi afară prin acoperiş, lărgind gaura pe care ultima mină o deschisese deja. Butoaiele cu chimicale se înălţară, explodând pe măsură ce urcau, pulsând foc verde şi violet prin pâlnia care se ridica. Flăcările m-au învăluit şi le-am aspirat căldura, apoi am refulat-o înapoi, în sus şi în afară, sporind puterea furtunii de foc până când aceasta spulberă acoperişul depozitului şi îl sfărâmă ca pe o bucată de flimiplast aruncată la gunoi. Uşile depozitului se deschiseră, apoi se desprinseră şi zburară ca nişte cărţi de sabacc într-un vârtej. Ferestrele depozitului făcură implozie pe măsură ce aerul intra înăuntru pentru a alimenta furtuna de foc. Nu mai aveam nevoie să împing, vortexul devenise un lucru de sine stătător, aproape viu, care cu siguranţă respira. Simţeam cum trăgea de mine, dar energia cu care mă hrănea mă ţinea ancorat pe loc. M-am întins cu mintea, aruncând în coloana de foc ultimele butoaie neexplodate, privindu-le cum înfloreau strălucitor, apoi am zâmbit. Explozia fusese controlată, focusată spre interior. Deşi pereţii de metal ondulat ai depozitului străluceau slab din cauza căldurii, nu se îndoiseră. Trepidaţiile provocate de explozii se răspândiseră în pământ, dar dincolo de asta – şi de coloana de foc întinsă spre cer – doar depozitul avea să fie afectat de capcana mortală a Huttului.

Am simţit cum puterea furtunii de foc începea să se diminueze şi am ştiut că lucrurile erau pe sfârşite, dar încă mai aveam destulă energie în mine pe care trebuia să o descarc cumva. Mi-am ridicat privirea şi mi-am lăsat zâmbetul să se lărgească.

Toată lumea ştie că acest Jedi a venit aici să moară. Hai să le arătăm că nu murit!

Mi-am extins sfera de responsabilitate şi am atins toate minţile pe care le-am găsit. În ele am proiectat o viziune simplă, una care îi va îngrozi pe mulţi şi îi va linişti pe alţii. I-am lăsat să vadă coloana de foc înjunghiind cerul, iar la baza ei aflându-se mânerul unei săbii de lumină. O siluetă uriaşă a unui bărbat îmbrăcat în verde şi negru s-a înălţat prin fumul negru, apoi focul a dispărut în timp ce îşi dezactiva sabia. Omul dispăru din nou în fum şi nu mai era. Am deschis ochii şi am dat din cap în timp ce priveam distrugerile. Shala întinsese o capcană şi, la rândul său, fusese el însuşi prins în ea. Ar fi trebuit să mor, dar am supravieţuit – am supravieţuit într-un mod în care Corran Horn din CorSec n-ar fi reuşit niciodată. Supravieţuisem… Ba nu, chiar *învinsesem*. Înfrângerea spectaculoasă a lui Shala ar

fi frânt cu siguranță hotărârea celorlalte grupuri. O împingere aici, un imbold colo, şi vor cădea.

Mi-am agățat sabia la centură, apoi am privit în jos când am auzit zgomotul produs de ea pe duracretă. Zăcea acolo, pe podeaua înnegrită de foc, când ar fi trebuit să fie pe şoldul meu. Şi nu era din cauză că nu aveam o curea de care să o prind. În timp ce Forța îmi permitea să absorb energie şi să evit să fiu rănit de ea – şi săbiile erau notorii ca fiind durabile – se pare că pelerina şi uniforma mea nu erau.

În momentul în care mi-am dat seama că eram dezbrăcat, m-a lovit primul val de epuizare şi am început să observ alte lucruri. Sub efectul imploziei, ferestrele se spărseseră în mici fragmente de oțel transparent care mă biciuiseră. Sângeram din zeci de tăieturi mici, inclusiv una peste nas şi alta undeva pe scalp. Ştiam că o simplă tehnică de vindecare Jedi le putea cicatriza şi accelera vindecarea, dar mi-am dat seama că aveam probleme de concentrare. Oboseala mă doborâse şi mă clătinam pe spate, până când ajunsesem să mă sprijin de unul dintre pereții amfiteatrului. În tot ceea ce făcusem, cred că îmi consumasem cea mai mare parte din rezervorul personal de Forță. Nu-l puteam folosi pentru a mă conecta la ea, pentru a mă reîmprospăta. Eram singur şi obosit, şi nu gândeam deosebit de clar, dar ştiam un lucru: dacă rămâneam unde eram, aş fi fost localizat şi descoperit.

Jediul supraviețuise în mod clar bătăliei cu Shala, dar Jenos Idanian nu avea cum să o facă. Mi-am luat sabia şi am fugit din depozit. M-am îndreptat spre nord; cel puțin, aşa credeam. M-am orientat după felul în care briza nopții sufla cea mai mare parte a fumului, permițându-i să mă acopere. De acolo m-am deplasat în umbră şi pe alei, stând ascuns şi privind cu atenție. Ştiam că o parte din faptul că mă simțeam expus venea din cauza faptului că eram dezbrăcat, dar o parte şi mai mare venea din cauza incapacității mele de a atinge Forța. Cu ea ca armură, m-aş fi putut plimba gol pe străzi şi nimeni nu m-ar fi privit. Acum eram doar un tip dezbrăcat, cu o sabie, ceea ce avea să fie considerat ciudat chiar şi pentru cei mai obosiți ochi de pe Courkrus.

Am crezut că mi-am dat seama unde mă aflu. Am traversat în fugă o stradă şi m-am oprit în umbra fațadei unui magazin pentru a-mi confirma orientarea, apoi am auzit un clic de încuietoare şi uşa începu să se deschidă spre exterior. Chiar dacă magazinul era închis de mult timp, angajații încă lucrau înăuntru.

Când au ieşit, am țipat şi am fugit după colț pe o alee... Care s-a dovedit a fi o fundătură. *Fundătura mea.* Şi *singura* alee din Vlarnya care avea o lumină funcțională.

Două femei veniră de după colț şi se holbară la mine. M-am uitat şi eu la ele. Apoi începură să chicotească şi să arate cu degetul. M-am sprijinit de un perete şi am încercat să-mi ascund sabia în spatele coapsei. Când începură să şuşotească între ele, m-am uitat în altă parte, cu speranța de a-mi ascunde fața pentru a nu mă putea identifica. Nu le-ar fi luat mult timp să constate că bărbatul cu sabie trebuia să fie Jediul vânat, iar o sută de mii de credite, chiar şi împărțite între ele, ar fi fost suficiente pentru a le permite să plece de pe Courkrus şi să-şi cumpere o viață de lux pe oricare dintr-o duzină de alte lumi. Eram terminat. Se terminase. Tavira avea să afle cine eram – de la mine sau de la Elegos. *Oh, Elegos, ce ți-am făcut? Va distruge Kerilt.* După ce se va ocupa de lumea lui, va ordona uciderea lui Mirax, probabil sub ochii mei, apoi mă va distruge şi pe mine. Reuşisem să-i salvez pe locuitorii din apropierea depozitului, dar, făcând asta, îi ucisesem pe cei pe care îi prețuiam cel mai mult.

Apoi am simțit nişte mâini puternice pe umerii mei. O pătură s-a înfăşurat în jurul meu şi am fost întors de la perete. M-am uitat în sus.

— Elegos?

— Aici erai! Vocea lui puternică răsună pe alee. Beat.

— Eu...

— Din nou! mă mustră el.

Se aplecă şi îmi smulse sabia din mâna dreaptă.

— Nu, Elegos!

Chiar dacă am încercat să o iau înapoi, el ridică arma şi se uită fix la mine.

— Deci, unde este? Unde este restul motocicletei tale speeder!?

Femeile de la intrarea pe alee izbucniră în râs. Râzând în hohote, acestea se îndepărtară pe stradă. Se uitară înapoi, râsul lor ascuțit răsunând din nou şi din nou, în timp ce se gândeau la piratul beat şi dezbrăcat care reuşise să distrugă o motocicletă speeder şi care nu mai avea decât maneta de accelerație ca dovadă.

Genunchii îmi cedară, dar Elegos mă ținu în picioare.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Am înghițit în sec, cu gâtul uscat.

— Cum m-ai găsit?

— Viziunea ta m-a atins şi am presupus că ai putea avea probleme.

Zâmbi şi îşi atinse nasul cu un deget.

— Mătasea Ottegan, din care au fost făcute hainele tale, are un miros distinctiv atunci când este arsă. În momentul de față, chiar puți.

— Oh, îmi pare rău.

— Voi suporta tot timp cât ne va lua să ne întoarcem acasă. Caamasiul începu să mă conducă înapoi spre hotel. Şi nu m-aş teme de descoperire, cel puțin nu în seara asta. O mulțime de persoane au văzut în această seară o viziune pe care sperau să nu o mai vadă niciodată şi chiar acum se gândesc dacă vor sau nu să rămână într-un loc în care ar putea ajunge să o vadă din nou.

I-am oferit un zâmbet.

— Şi nu te referi la cele două femei, nu-i aşa?

— Nu, nu. Caamasiul chicoti uşor. Munca ta s-a terminat pentru această noapte, dar repercusiunile ei vor continua pentru o bună bucată de timp.

Capitolul 45

Am înşurubat la loc deschizătorul de flux de mare energie din capul sabiei şi am aruncat spre Elegos bulgărele înnegrit şi deformat care fusese diamantul pe care îl pusesem în armă.

— E distrus, complet distrus.

— A funcționat bine când ai testat-o inițial. Luă piatra prețioasă topită din zbor, o mirosi, apoi îşi frecă degetul mare pe ea. Sintetică?

Am aprobat din cap.

— Xurkonia de Kubaz. Rețeaua cristalină a gestionat energia când am testat-o, dar era probabil gata să se prăbuşească oricând. Am avut prea multă încredere în comentariile bunicului meu despre diferitele pietre prețioase – ar fi trebuit să le testez mai întâi. De fapt, a fost vina mea că am încercat să confecționez o sabie complicată la prima mea încercare.

Elegos se încruntă.

— De ce ai făcut una cu lungimea variabilă a lamei?

Am ridicat din umeri, neliniştit.

— Ei bine, cred că a fost vorba de ego. Gantoris a făcut una cu două lungimi şi am vrut ca a mea să fie la fel de bună ca a lui.

— Credeam că ai spus că avea un Lord Întunecat Sith care îl instruia la vremea respectivă.

— Sigur, acum că ai adus în discuție acest aspect. Am clătinat din cap. Lungimea mai mare este utilă pentru a surprinde un inamic, dar nu este atât de practică într-o luptă. O simplă blocare a ei şi un spadasin bun ar ajunge în raza mea de acțiune şi m-ar ciopârți. O lamă atât de lungă va provoca, de asemenea, o mulțime de daune colaterale, ceea ce ar fi bine dacă aş avea nevoie să fac multe distrugeri de bunuri, dar în afară de asta este într-adevăr doar o noutate nefolositoare. *Bastard Sith*, nici măcar nu ştiu vreun stil de luptă în care să foloseşti o lamă atât de lungă.

Caamasiul aprobă din cap.

— Poate că vei putea concepe unul atunci când vei înlocui diamantul. Să găseşti un diamant adevărat nu ar trebui să fie atât de dificil – carbonul este unul dintre cele mai comune elemente.

— Adevărat, dar să găseşti o astfel de piatră cu o formă, culoare şi claritate corespunzătoare va fi greu. Am zâmbit. Sau să o obții de la cartelurile de pietre prețioase la un preț vag rezonabil, va fi la fel de greu.

— Când o vei elibera pe Mirax a ta, poate că îți va putea aduce una.

Am aprobat solemn din cap.

— Sper că vom testa această teorie cât mai curând. Am aruncat o privire rapidă asupra sabiei. Cel puțin am reuşit să fac să funcționeze din nou lama cu lungime normală.

Elegos acceptă arma de la mine şi o strânse în ambele mâini.

— Mă bucur că ai reuşit să o repari şi că ai supraviețuit calvarului tău. Acum poți să recunoşti că ai greşit în modul în care te-ai ocupat de Shala.

— Strategia mea de a mă ocupa de el a fost perfect întemeiată.

— *Perfect întemeiată* este o expresie rareori folosită pentru a descrie intratul într-o ambuscadă. Caamasiul clătină din cap. Te-ai înşelat.

— Deloc. M-am încruntat la el. De fapt, nu eu am fost cel care a fost prins în ambuscadă, ci Shala. Eu am fost acolo doar pentru a preveni daunele colaterale.

— O altă raționalizare. Mă aşteptam la ceva mai bun de la tine. Ochii lui se îngustară. *Te-ai înşelat.*

Am început să protestez, apoi mi-am încrucişat brațele la piept.

— Elegos, am fost polițist şi pilot de vânătoare. Să greşeşti nu face parte din asta.

— Dar acum eşti Cavaler Jedi.

Afirmația lui m-a şocat prin simplitatea şi adevărul ei.

— Ai dreptate, sunt Cavaler Jedi. Am greşit, chiar foarte mult, şi am fost al naibii de norocos că am scăpat cu viață de acolo.

Caamasiul zâmbi.

— Nu norocos, ci doar puternic în Forță. I-ai protejat pe alții şi astfel ai fost tu însuți protejat. Să nu uiți niciodată acest fapt.

— Nu, nu voi uita. I-am zâmbit. Iar *şmecherul* polițist/pilot din mine poate recunoaşte că îți este recunoscător. Mulțumesc din nou pentru că m-ai salvat.

— Totul într-o zi de muncă. Elegos ascunse sabia într-un compartiment din bufet, apoi se îndreptă spre stația de pregătire a mâncării. Am ieşit în această dimineață şi am aflat deja câteva lucruri importante care sunt rezultatul întâlnirii tale cu Huttul.

Mi-am pus pe mine halatul şi mi-am înnodat cordonul de la brâu. Halatul fusese unul dintre cadourile Tavirei. Fusese confecționat din mătase Ottegan de culoare purpurie, cu ornamente aurii la guler şi la mâneci. L-am găsit un pic prea ostentativ pentru gustul meu, dar eram răvăşit de chinul din noaptea precedentă şi halatul era suficient de uşor ca să nu mă afecteze. Să merg după Elegos purtându-l era totuşi o bătaie de cap, deoarece materialul încerca să se înfăşoare în jurul picioarelor mele la fiecare pas.

— Ce ai auzit?

Elegos îmi întinse un mic platou cu produse proaspete de patiserie şi îmi dădu un recipient cu un sirop de *zureber* albăstrui care arăta oribil, dar avea un gust destul de bun.

— Distrugerea bandei lui Shala a cauzat probleme serioase. Se pare că apariția Jediului în oraş i-a încurajat pe unii localnici să formeze mici grupări de vânătoare. Mai mulți dintre *Pirații Stelei Negre* au fost bătuți şi atacați cu pietre când au părăsit *Aviary*. Sloganuri destul de răutăcioase au fost pictate pe pereții şi uşile unora dintre facilitățile de andocare ale *Invidioşilor* din portul spațial. Deşi localnicii iubesc banii pe care îi aduc *Invidioşii*, cei mai mulți se tem că, atâta timp cât ei sunt aici, Jediul va rămâne şi ar putea începe să se ia nu doar de *Invidioşi*.

Am suspinat.

— Am sperat că indigenii îl vor vedea pe Jedi ca pe un protector.

— Lumea de aici nu-şi doreşte atât de mult un protector, cât un binefăcător.

— Bine spus. Mi-a venit o idee şi am zâmbit. Pot să mă ocup de asta. Ce altceva?

— *Cuplajele* pe care le-ai echipat cu hipermotoare...

— Da?

— Au dispărut. Se pare că unii dintre *Supravieţuitori* au decis că le va fi mai uşor să supravieţuiască în altă parte.

Am zâmbit.

— Timmser şi Caet?

— *Erau* printre cei despre care ai insistat să fie antrenaţi pentru ca să îi poată instrui şi pe alţii. Caamasiul îmi aruncă un semn de apreciere din cap. Nu credeam că vor muşca momeala. Mă aşteptam ca ele să rămână şi să se opună Jediului.

— Cred că au auzit că exista un zvon că *ele* sunt motivul pentru care am cerut o lună de la Tavira înainte să devin consortul ei. Povestea spune că mi-am petrecut o mare parte din orele libere cu ele, într-o ultimă încercare de libertate înainte de a deveni *jucăria de noapte* a Tavirei. Amândouă sunt suficient de deştepte ca să ştie că Tavira nu va fi interesată dacă este sau nu adevărat – doar zvonul va fi de ajuns pentru a-i afecta imaginea şi va cere o pedeapsă.

Elegos îşi îngustă ochii.

— Şi de unde a venit acest zvon?

Am ridicat din umeri.

— Mă cunoşti, când beau nu pot să păstrez un secret şi sunt suficient de deprimat încât să-mi plâng viaţa amoroasă în public.

— Foarte bine. Sorbi dintr-un pahar cu sirop albastru, care îi înverzi puful auriu al buzei superioare până când îl linse. Te vei odihni astăzi sau vei menţine presiunea?

— Nimic nu generează mai mult succes decât succesul. Am luat o muşcătură mare dintr-o prăjitură, am mestecat, apoi am înghiţit. Sistemul *Invidioşilor* are o slăbiciune uriaşă şi trebuie să insist şi să o exploatez înainte să poată acţiona Tavira.

Defectul uriaş al modului în care Tavira controla membrii grupurilor consta în ceea ce ea considera că o menţinea în siguranţă: toate comunicaţiile erau practic unidirecţionale. Prin HoloNet putea fi informată cu privire la evenimentele mari din galaxie, cum ar fi o ofensivă majoră a Noii Republici împotriva grupurilor ei subsidiare, sau evenimente precum *Zdrobitorul de Soare* şi distrugerea acestuia; dar era oarbă la ştirile locale de pe Courkrus. Vestea unei operaţiuni iminente ajungea la noi când o navă mică, asemănătoare unei nave de luptă Skipray, intra în sistem şi comunica direct cu cartierele generale ale diferitelor grupuri. În timpul acestor curse, nava prelua ştirile locale, dar până când nu venea una dintre aceste curse, nu ştia nimic despre ceea ce făceam eu.

M-am ocupat destul de repede de problema *binefăcătorului* şi, în acelaşi timp, am lichidat şi restul echipei lui Shala. Rach'talik adunase o mică trupă în jurul său şi se instalase într-un depozit în care Shala depozitase o mare parte din prada pe care o strânsese grupul său. În noaptea de după *Frigerea Marelui Hutt* – aşa cum a devenit cunoscută pe plan local – am lovit depozitul, am dispersat diverşii locuitori, apoi am deschis locul pentru public. Acea acţiune deveni cunoscută sub numele de *Vânzarea lucrurilor arse*, deoarece se presupunea că tot ce rămăsese din acel loc era ars, iar locul fu curăţat în câteva ore. Izbucniseră o serie de încăierări minore, dar viziunile unei prezenţe din umbră prinse cu colţul ochiului au fost suficiente pentru a le potoli.

Două zile mai târziu, sosi o navă de comunicaţii de la Tavira. Mi-ar fi plăcut să fi fost acolo pentru a-l vedea pe ofiţerul de comunicaţii când încerca să îl contacteze

pe Shala şi pe cei din grupul *Fastblast* fără să primească vreun răspuns.

Informațiile pe care le obținuse de la ceilalți nu l-ar fi mulțumit mai mult, de vreme ce dezertările decimaseră *Pirații Stelei Negre* şi *Lorzii Laser*. Cea mai mare parte a echipajului *Nova Roşie* plecase, lăsându-i pe *Supraviețuitori* şi pe *Pirații lui Riistar* în cea mai bună situație dintre toate grupurile. În trei săptămâni de absență, vârful de lance al *Invidioşilor* fusese considerabil diminuat.

Elegos şi cu mine ne aşteptam la o reacție din partea Tavirei, şi am primit-o mai repede decât am crezut că este posibil. La o zi după ce nava ei de comunicații părăsise Courkrus, m-am trezit cu o bătaie în uşa apartamentului meu. Am auzit vocea lui Elegos, mi-am dat pătura jos şi mi-am tras halatul pe mine, dar nu am apucat nici măcar să îl leg când uşa dormitorului meu se deschise şi Tavira intră înăuntru. Mă împinse înapoi pe pat, apoi rămase acolo cu pumnii în şolduri, privindu-mă de sus.

— Eşti surprins să mă vezi?

Am clipit şi mi-am îndepărtat nisipul de somn din ochi.

— Surprins? Nu, cred că nu.

— Eşti mulțumit?

— Da.

— Hmmm. Mă privi cu ochi apreciativi. M-aş fi gândit că vei arăta mai mult asta.

Mi-am strâns halatul şi m-am aşezat la căpătâiul patului.

— E devreme.

— Şi tu ai avut o noapte lungă. Veni la picioarele patului meu. Singur?

— Complet.

Ea zâmbi scurt, la fel cum fac stăpânii de animale de companie când descoperă că animalul nu a stricat nimic în absența lor.

— Bine. Şi nu ai fost deranjat de acest Jedi?

Am clătinat din cap.

— Am auzit poveştile, am văzut ocazional lucruri, dar nu am pățit nimic, în niciun caz.

Ochii ei deveniră nişte semilune de ametist.

— Dar ai fost acolo când a apărut prima dată.

— Poftim?

Tavira îşi ridică triumfătoare bărbia.

— Vizita. Lumea a constatat că acela fusese Jediul. A avertizat despre propria lui campanie iminentă împotriva *Invidioşilor*. Ei bine, acest Skywalker nu va scăpa cu asta.

— Skywalker? Mi-a căzut falca. Crezi că este Luke Skywalker?

Ea întinse mâna şi îmi apucă degetul mare de la piciorul drept, clătinându-l jucăuş înainte şi înapoi în timp ce înainta.

— Bineînțeles că este Skywalker. Voi, blonzilor, uneori nu puteți gândi deloc. Skywalker este singurul Jedi cu suficientă putere pentru a putea face ceea ce s-a întâmplat aici. Noua Republică continuă să sugereze că este plecat să antreneze alți Jedi, dar chiar tu ai observat că a fost prezent la Xa Fel. Noi suntem cea mai mare problemă a Noii Republici, aşa că este logic că şi-ar folosi cea mai puternică armă împotriva noastră.

— Într-adevăr, este.

Se apropie de mine şi îşi sprijini bărbia pe genunchiul meu, zâmbind şiret.

— De fapt, ştirile despre distrugerea *Zdrobitorului de Soare* sunt dezinformări. Nimeni care ar deține o armă indestructibilă şi capabilă să anihileze sisteme stelare întregi nu ar distruge-o. Nu, ei aşteaptă până când vor descoperi unde țin *Invidiosul*, după care îl vor nimici.

M-am retras, lovindu-mă cu capul de tăblia patului.

— Ouch. Eşti sigură că Noua Republică ar face asta? Nu par să aibă curajul să facă aşa ceva.

— Carida a dispărut, nu-i aşa? Mă bătu pe celălalt genunchi. Ei au dat vina pentru distrugerea ei pe un pungaş, un copil, dar observi că acum este lăudat ca fiind Jedi. De când se acordă promovări celor care nu reuşesc să execute ordinele?

M-am cutremurat.

— Nu m-aş fi gândit niciodată la asta.

Tavira îşi puse mâinile de o parte şi de alta a şoldurilor mele şi mă sărută uşor pe nas.

— Oh, nu ai face-o, dragul meu.

— Mulțumesc.

Apoi mă pălmui. Tare. Mi-a dat capul spre dreapta şi, până când mi-am revenit, stătea din nou lângă patul meu şi mă privea fix. Mi-am apăsat mâna stângă pe obraz.

— Ce am făcut?

— Nu e vorba despre ceea ce ai făcut, ci despre ceea ce nu ai reuşit să faci! Se întoarse de la mine, dar furia se revărsă din ea. Ar fi trebuit să te ocupi de această problemă Jedi.

— Ce? Eu? Cum? M-am aplecat în față. Nu aveam cum să te contactez.

— Irelevant. Tot ce am auzit de când sunt aici este că nu ai respirat nici măcar o dată de când a sosit Cavalerul Jedi. În noaptea în care a murit Shala, erai atât de beat încât ai distrus o motocicletă speeder şi nici măcar nu mai ştii asta. Făcu un gest vag spre strada din fața hotelului. Apropo, ți-am mai adus alta. Să nu o distrugi şi pe asta.

— Îmi pare rău.

Se răsuci din nou, cu mâna ridicată pentru a mă pălmui, dar ezită.

— Îți pare rău şi mă aştept la o schimbare. Comportamentul tău trebuie să se îmbunătățească. Trebuie să dai un exemplu. Trebuie să le arăți că nu trebuie să se teamă de Jedi.

— Pe oasele negre ale Împăratului, a topit cartierul general al lui Shala. Acum două nopți încă era cald.

Îşi coborî mâna.

— Nu poți lăsa să ți se vadă frica. Aceşti Jedi, sunt ca nişte animale. Ei pot mirosi frica. E atât de densă aici, încât şi eu o pot mirosi şi urăsc asta.

— Să te lupți cu Jedii nu e uşor.

— Nu vreau să te lupți cu el, vreau să îi conduci pe ceilalți împotriva lui. Fă asta, iar eu mă voi ocupa de Jedi. Pumnii ei reveniră în şolduri. Oricât de mult mi-ar plăcea să mă alătur ție pentru o reuniune adecvată, am pregătiri de făcut. Mă voi întoarce în decurs de o săptămână. Mă aştept să te văd lucid şi stăpân pe situație.

Porni să iasă din cameră, apoi se opri şi se întoarse.

— Oh, omoară-l pe Jacob Nive şi preia comanda. Spiritul lui este frânt. Dacă nu poate fi îndreptat, este inutil.

— O să țin minte asta.

— Fă-o, dragule. Îmi făcu cu ochiul. Este o lecție pe care ar fi bine să nu o uiți niciodată.

* * *

Am făcut exact ceea ce a vrut Leonia Tavira. M-am spălat şi am început să fac turul grupurilor rămase pe Courkrus. I-am vizitat pe toți în fortărețele lor, dând ordine, inventând proceduri de securitate, amenințând, mituind, sugerând pe un ton sumbru că orice grup care nu se va conforma va fi unit cu alte grupuri, pierzându-şi autonomia. Iar despre acele grupuri care au fugit, ei bine, i-am întrebat pur şi simplu dacă cineva credea cu adevărat că galaxia este suficient de mare pentru a se putea ascunde de Leonia Tavira. Supraviețuitorii îşi luară imediat inima în dinți, şi chiar şi Jacob Nive păru să-şi fi recăpătat o parte din curaj. *Pirații Stelei Negre* rămăseseră încruntați, dar hotărâți să reziste. Echipajul *Nova Roşie* se mobilizase şi chiar începuse să discute cu *Lorzii Laser* despre o fuziune care să le permită celor două grupuri să funcționeze.

Zburătorii lui Riistar, pe care îi lăsasem în mare parte în pace, începură să comploteze pentru a-i depăşi pe *Supraviețuitori* şi începură să-mi facă propuneri pentru a-mi schimba loialitatea către ei.

Ceea ce fu cu adevărat grozav în legătură cu acest efort şi cu revenirea moralului era faptul că se sprijinea foarte mult pe laudele mele despre planurile Tavirei de a se ocupa de Jedi. Am lăsat lucrurile să evolueze rapid, astfel încât am trecut în poziția lui Shala de a-l înfrunta direct pe Jedi. Am promis o capcană care îl va distruge şi ştiam că, pe măsură ce *Invidioşii* îşi puneau încrederea în mine – transferând astfel o mare parte din încrederea lor în Tavira – dacă aş fi urmat calea lui Shala, moralul s-ar fi prăbuşit şi Tavira ar fi pierdut mâna de luptă a *Invidioşilor*.

Cum aş fi făcut ca să mă ucidă Jediul era ceva la care nu avusesem timp să mă gândesc încă, dar ştiam că va trebui să fie cu adevărat spectaculos sau foarte urât. Nu ştiam cu ce mă voi mulțumi – moartea lui Shala ar fi fost greu de depăşit şi puțin mai dureroasă pentru mine decât aş fi vrut să încerc. Macabru ar fi fost probabil cel mai bine şi voiam să las indicii despre Jediul care trăia în canalele oraşului, aşa că ar fi petrecut multă vreme vânându-l acolo, în timp ce eu aş fi putut trăi într-un loc ceva mai frumos. Pentru a spori tensiunea în ceea ce priveşte confruntarea, am decis să mă întorc la cantina *Crash*. Îi cunoşteam pe toți cei de acolo suficient de bine pentru a le şterge amintirile în timpul intrării mele şi pentru a-mi schimba trăsăturile pentru a nu fi recunoscut când apăream brusc în mijlocul lor. Am proiectat o ceață roşie care se condensa în forma mea pentru a-mi acoperi înfățişarea şi aproape că am râs cu voce tare când bărbații şi femeile curajoase de până atunci se retrăgeau din fața mea, îndepărtându-se de bar spre cele mai îndepărtate locuri din încăpere.

Mi-am aprins sabia şi am îndreptat-o spre Jacob Nive.

— Unde este Idanian?

Tot sângele se scursese de pe fața lui Jacob.

— Nu ştiu.

— A spus că va pune capăt acțiunilor mele. Unde este? Am măturat lama într-un arc de cerc, făcându-i pe oameni să se ferească sau să-şi acopere ochii cu

mâinile. Unde este?

Un cor de negații veni înapoi slab şi timid.

— Spune-i că mă voi întâlni cu el. Îl aşteaptă aceeaşi soartă care a avut-o Huttul Shala! Mi-am păstrat vocea foarte joasă şi pe cât de amenințătoare am putut. Când ne vom întâlni, timpul lui se va sfârşi.

Am tăiat cu sabia în jos, prin bar şi peste, biciuind lama prin zona în care erau ținute coniacul Savareen şi alte licori scumpe. Coniacul explodase imediat într-un jet de flăcări albastre, care lumină zona din spatele barului şi începuse să se împrăştie spre etajul principal. Mai multe sticle explodară şi barmanul începu să țipe, permițându-mi să mă retrag şi să fug. M-am strecurat în noapte, printre strigătele şi țipetele celor care încercau să se ocupe de incendiu, şi am început să aleg un traseu destul de rapid înapoi la hotel.

Peste drum am văzut un grup de cinci indivizi care se întorceau şi veneau în direcția mea. Faptul că imboldul curajos al lui Jenos generase bande de vânători nu m-a surprins, iar eu mai avusesem de-a face cu astfel de indivizi. M-am ascuns pe o alee, deplasându-mă pe jumătatea de drum spre locul unde aceasta cotea la dreapta şi ieşea pe o altă stradă, apoi m-am pregătit să proiectez o imagine a mea mergând efectiv mai departe pe o parte inexistentă a aleii. Faptul că îi făcusem să mă urmărească şi să se lovească de perete făcuse minuni înainte, însă dacă reuşeam să elimin câțiva dintre ei, restul sarcinii ar fi fost mult mai simplă.

Aceştia ajunseră la intrarea pe alee, dar nu pătrunseră pe ea. Când i-am lovit cu iluzia, nu au țipat, nu au arătat cu degetul şi nu şi-au scos blasterele. De fapt, păreau să se uite direct la mine, ceea ce însemna că iluzia nu avea efect. Asta mi s-a părut ciudat, pentru că păreau oameni, dar, din moment ce purtau pelerine cu glugă, nu puteam fi sigur ce specie umanoidă erau. Din moment ce mă reperaseră, m-am îndepărtat de perete şi m-am dus mai departe pe alee. Am lăsat Forța să curgă spre ei în timp ce înaintau, dar nu am perceput niciun sentiment de teamă sau anticipare din partea lor. Îi puteam simți în Forță, dar nu primeam nici pe departe genul de reacție la care mă aşteptam. *Ceva e tare ciudat aici. E timpul să provoc o reacție.*

Mi-am aruncat înapoi partea dreaptă a mantiei şi mi-am scos sabia. Am activat-o şi am mişcat lama zumzăitoare înainte şi înapoi în fața lor.

— Nu vreți să luați parte la asta, credeți-mă. Fugiți acum şi vă voi lăsa să trăiți.

Unul câte unul îşi eliberară şi ei armele. M-am pregătit să primesc focuri de blaster, însă nu erupse niciunul; niciun vuiet furios nu umplu aleea, niciun fulger roşu nu se îndreaptă spre mine. În schimb, în mâinile lor răsăriră săbii de lumină, cu lamă albastră, galbenă, roşie, portocalie şi purpurie. Cinci săbii, şuierând în concert, ca un dragon krayt înfometat după carnea înfăşurată în hainele mele.

Ei avansară, iar eu mi-am dat seama că lucrurile nu aveau cum să fie mai rele de atât.

Capitolul 46

Apoi, apăru o a şasea siluetă la intrarea pe alee şi o sabie verde îi răsări în mâini.

Minunat, acum avem reprezentat tot curcubeul. Mi-am ridicat mâna stângă de pe mânerul sabiei şi i-am făcut semn să înainteze.

— Haide, amice, încă unul nu va face nicio diferență.

Mi-aş fi dorit să mă simt la fel de curajos precum sunau aceste cuvinte.

Bărbatul de la gura aleii porni înainte.

— Nimeni nu trebuie să moară aici în seara asta.

Cunoşteam vocea aceea. *Luke!*

Şi am recunoscut în avertismentul lui pentru cei pe care îi înfruntam o indicație şi pentru mine. Am alunecat spre dreapta şi am blocat sabia de culoare roşie în partea dreaptă jos, direcționând lama departe şi în peretele de cărămidă. Pivotând pe piciorul stâng, am izbit în burta duşmanului meu cu o lovitură laterală, împingând-o înapoi. Am descoperit că *ea* purta o platoşă blindată, care o protejă parţial de puterea loviturii mele. Cu toate astea, armura nu o împiedicase să-şi prindă călcâiele în moloz şi să cadă la pământ, scoțând-o temporar din luptă.

Luke se angajase în luptă cu *Galben* şi *Purpuriu* în timp ce eu mă feream de o lovitură albastră şi mă răsuceam pentru a-mi ridica mâna stângă. Mi-am surprins inamicul în bărbie cu muchia palmei. Lovitura i-a deplasat masca pe care o purta cu câțiva centimetri mai sus, orbindu-l temporar. Un pumn rapid în gât îl sufocă, apoi l-am apucat de catarama pelerinei şi l-am aruncat în peretele aleii. Armura lui pocni puternic izbindu-se de cărămizi, apoi se prăbuşi pe spate, complet moale, iar comutatorul de stingere a sabiei sale de lumină se întrerupse.

Am parat lovitura *Portocaliului* şi i-am prins încheietura mâinii stângi. Mi-am ridicat mâna dreaptă în sus, apoi am coborât-o brusc şi l-am lovit. Mânerul greu al sabiei mele îl prinse pe *Portocaliu* chiar în spatele urechii drepte, sau unde ar fi fost urechea dreaptă la un om. În timp ce *Portocaliul* cădea fără simțuri la pământ, gluga îi alunecă pe spate şi am văzut că era un Rodian. M-am întins şi i-am dezactivat sabia, apoi m-am redresat în timp ce Luke se ridica deasupra *Roşiei.* De la ea am simțit doar pace, o pace care îmi amintea vag de pacea pe care mi-o imaginasem că o înconjura Mirax când mi-o arătase Exar Kun.

— Un truc nou?

Luke îşi opri sabia şi am făcut acelaşi lucru cu a mea, cufundând aleea în întuneric.

— Unul vechi, de-al tău. Am lovit-o şi am lăsat-o inconştientă. Îi mai uşurez puțin din durere.

— Frumos simț al sincronizării. Dacă nu ajungeai aici, cei cinci m-ar fi omorât, curat şi rapid. M-am cutremurat. Cum m-ai găsit?

În lumina slabă de pe stradă, am văzut expresia lui Luke cum se ascuțea.

— Ştiam că *dacă* ai fi învățat tot ce trebuia să înveți, aveam să te întâlnesc aici şi că vom fi aliați.

Am simțit un fior pe şira spinării.

— Înțeleg.

Vocea lui Luke se lumină uşor.

— Cât despre *când*, cu asta am avut nevoie de ajutor. Se întoarse înapoi pe alee. Suntem în siguranță?

O siluetă apăru pe alee, făcându-mă să râd.

— Nu văd să fim urmăriți.

— Ooryl? Am sărit peste trupul *Portocaliului* şi am alergat înainte. Ooryl, ce faci aici?

— Sunt un *Descoperitor*. Gandul ridică din umeri ca şi cum asta ar fi trebuit să explice totul. Lucrul important în a fi un *Descoperitor* nu este să ştii *unde* să cauți, căci asta este uşor. Este să ştii *când* să cauți. Am ştiut că acel *când* este acum şi m-am dus la Maestrul Skywalker pentru a-i spune asta. El mi-a indicat acest loc, iar eu l-am adus *acum.*

Luke ne făcu semn cu mâna să ne întoarcem pe alee.

— Trebuie să ne scoatem prietenii adormiți de aici. Avem o navă, dar am nevoie de un alt loc unde să-i reținem. Ei ştiu unde este Mirax.

Am încuviințat din cap.

— Nu poate fi departe de aici, pentru că Tavira i-a adus la o zi după ce a auzit că avem probleme cu un Jedi. Cine sunt?

— Nu ştiu. Luke clătină din cap. Ar fi bine să aflăm şi încă repede, pentru că, dacă nu o facem, dacă află cineva că au eşuat în misiunea lor, s-ar putea ca asta să o coste viața pe Mirax.

M-am întins şi l-am ridicat pe *Portocaliu* de centură, lăsându-l pe Ooryl să îi ia pe *Galben* şi pe *Purpuriu.*

— Ei ştiu cum să folosească Forța, şi nu sunt sigur că putem pătrunde in mintea lor pentru a afla ceea ce vrem să aflăm.

— Cred că am ceva care ne poate ajuta în această privință. Luke făcu un gest, făcându-i pe *Roşu* şi *Albastru* să plutească în aer. Condu-ne, Keiran. După cum mi-a explicat Ooryl, *când* este doar o breşă în timp pentru noi şi nu vrem ca aceasta să se închidă înainte să putem să ajungem la soția ta.

Ne-am dus cei cinci adversari înapoi la hotel. L-am apelat pe Elegos şi l-am rugat să ne întâlnim în spate, la liftul de marfă. Ooryl i-a lăsat pe cei doi pe care îi cărase în seama lui Elegos, apoi s-a întors la spațioport să aducă ceva pentru Luke. În aşteptarea întoarcerii sale, i-am dezbrăcat pe prizonierii noştri de armuri, i-am separat şi le-am tratat tăieturile şi vânătăile pe care le căpătaseră în luptă. Când Ooryl se întoarse, adusese cu el o cuşcă care avea suspendată înăuntru o mică reptilă cu blană. Un amestec de substanțe nutritive curgea printr-o rețea de tuburi, hrănind creatura care, dacă era capabilă de mişcare, părea foarte puțin dispusă să o arate. Am văzut-o clipind cu un ochi, dar chiar şi acea mişcare a fost mai lentă decât m-aş fi aşteptat la o ființă vie.

— Aceasta este un ysalamir, unul dintre cei doi pe care i-am adus cu mine. Luke îşi aşeză o mână pe cuşcă şi păru un pic obosit. Este unic printre creaturile vii – cel puțin eu nu ştiu despre altele – prin faptul că pare să proiecteze un câmp care anulează Forța. Pe lumea sa natală, unii prădători au evoluat cu un simț al Forței care le permite să vâneze, aşa că sfera sa de anulare acționează ca un camuflaj.

— Bine, de aceea mă simt atât de ciudat. Credeam că sunt obosit. Am încercat să accesez Forța din mine, dar nu am obținut nimic. E ca şi cum m-aş fi întors de

unde am pornit, înainte de Academie.

Luke încuviință din cap.

— Ești norocos că ți-ai petrecut cea mai mare parte a vieții având doar un simț marginal al Forței. Eu sunt implicat în asta de mult mai mult timp decât tine şi, în prezența unui ysalamiri, mă simt pierdut, ca şi cum mi-ar fi tăiat un membru. Luke îşi flexă mâna mecanică. Mai rău, de fapt.

— Cum crezi că îi va afecta asta pe oaspeții noştri?

Luke reuşi să zâmbească, dar asta păru să-l obosească.

— Cred că sunt conectați la Forță de mai mult timp decât mine. Se pare că se blindează bine cu ea. Bănuiesc că se vor simți foarte vulnerabili.

— Bine. I-am oferit un zâmbet sălbatic. Este exact ceea ce ne dorim dacă vrem să obținem ceva de la ei. Urmează-mi exemplul.

Maestrul Jedi mă prinse de umăr.

— Nu am mai făcut aşa ceva până acum, adică să interoghez prizonieri.

I-am făcut cu ochiul.

— Bine, ştiu eu destule pentru amândoi. Doar rămâi acolo, lângă uşă, şi arată cât de răuvoitor poți. Păstrează-ți expresia fermă şi chiar nu trebuie să spui nimic.

— Răuvoitor?

— Gândeşte ca un Hutt, dar cu sprâncene.

— Am înțeles.

* * *

Am luat-o pe *Roşu* pentru a fi primul subiect – de fapt, Elegos a făcut-o, din motive proprii – însă nu m-a deranjat acest lucru. Interogarea femeilor este întotdeauna dificilă, mai ales pentru că ele tind să fie suspicioase față de orice afirmație făcută de un bărbat şi adesea cred că îşi pot folosi înfățişarea şi şiretenia pentru a păcăli un detectiv. *Roşu*, care în realitate era o frumusețe zveltă, cu părul şaten ondulat şi ochii albaştri, ar fi putut topi inima de oțel a multor detectivi, dar surpriza şi teama care îi contorsionau chipul când se trezi îi răpeau frumusețea. Ysalamirul mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi văzut în alb şi negru, aşa că pentru ea trebuie să fi părut că era ca şi cum ar fi fost oarbă. Când i-am văzut ochii deschizându-se, m-am uitat înapoi la Luke şi am dat din cap ca şi cum aş fi primit un mesaj telepatic de la el.

— Da, voi vedea ce pot afla. Las-o un moment să-şi revină.

Luke mă privi fix pentru o secundă, apoi flutură nerăbdător o mână în direcția mea. I-am zâmbit. *Învață repede. Să sperăm că ea nu face la fel.*

M-am ghemuit lângă scaunul în care o legasem.

— Iartă-mă că trebuie să te rețin în acest mod. Aş vrea să pot face lucrurile mai plăcute, dar el e destul de insistent. Ştiu că te simți aiurea acum pentru că ți-ai pierdut anumite simțuri pe care le consideri parte din tine. *El* ți-a eliminat accesul la ele pentru a-mi permite să-ți cercetez mai uşor mintea, însă ştiu cât de neplăcut va fi acest lucru pentru tine.

Ea clătină din cap cu hotărâre.

— Nu-mi voi trăda semenii.

Cuvintele ei veneau încordate şi pronunțate uşor ciudat. *Precizie*, asta este. Aproape că părea că vorbeşte cu aceeaşi dicție foarte corectă pe care o folosea

bunicul meu. A fost un punct de reper – nu prea mare, dar totuşi un punct de reper.

— Nu, bineînțeles, nu că vrei să faci asta. Nici eu nu vreau să faci asta, dar trebuie să găsim *Invidiosul*, şi să îl găsim repede. Leonia Tavira trebuie să fie oprită... Să nu mai poată face rău nimănui. Aproape că îmi terminasem propoziția la cuvântul *oprită*, când am surprins o ezitare momentană a respirației ei, ceea ce m-a făcut să adaug fraza suplimentară. Chiar nu vrem ca ea să mai facă rău cuiva.

— Nu o puteți opri.

M-am uitat înapoi la Luke, apoi m-am întors spre ea.

— El spune că doar pentru că tu nu ai putut să o opreşti, nu înseamnă că nici noi nu putem. Îmi pare rău, el face întotdeauna ca lucrurile să sune mai groaznic, dar adevărul este că are dreptate. Am fost aici de luni de zile, în multe operațiuni în care tu sau un alt confrate de-al tău erați pe *Invidios*, şi nu m-ați detectat până acum. De ce nu? Pentru că el mă proteja. Ştii că ai căutat, ştii că ai încercat, dar abia în această seară, când am vrut să vă prindem în capcană, m-am dezvăluit suficient de mult încât să vă las să mă găsiți. Şi pe el nici măcar nu l-ați detectat.

M-am ridicat şi m-am dus să mă consult cu Luke, lăsând-o să se gândească la ceea ce îi spusesem. Am ridicat un deget la buze pentru a-l face pe Luke să tacă, dar m-am încruntat pentru a-l face să îmi adreseze aceeaşi expresie. Când m-a privit cu furie, m-am dat înapoi.

— Dar nu poți fi atât de crud. Să-i înlături pentru totdeauna accesul la Forță nu-i va face nici ei, nici nouă vreun bine. Sigur, s-ar putea să o învețe o lecție, dar la fel ar fi şi dacă ar fi călcată în picioare de o bantha. Nu cred că ar trebui să fie dată ca exemplu. Nu-i va face pe ceilalți mai uşor de abordat.

Luke intră cu adevărat în rol, înfigându-mi puternic două degete în piept. M-am răsucit, frecându-mă pe piept, după care m-am întors lângă *Roşu*.

— Sunt convins că pot să-l fac să îți deblocheze accesul la Forță, cu adevărat. Trebuie doar să ne spui unde ține Tavira *Invidiosul*. Adică, ştim deja că reuşiți să îl țineți ascuns... Vă pricepeți foarte bine la chestiile astea, la ascuns şi toate celelalte.

— Nu, nu pot să vă spun. Niciunul dintre noi nu-şi va trăda colegii.

Am suspinat şi i-am aşezat o mână pe umăr.

— Ei bine, ştiu că te gândeşti la aceste lucruri din punctul tău de vedere, şi poate chiar te gândeşti la ele din punctul de vedere al Tavirei. Acel Distrugător este foarte puternic, iar dacă lucrezi alături de ea, trebuie să-ți fie teamă că se va întoarce împotriva semenilor tăi dacă o trădezi. Înțeleg asta. E foarte clar.

Mi-am lăsat vocea să scadă puțin în ton şi volum în timp ce mă aplecam înainte.

— Totuşi, chestia e asta: nu m-ați prins. Nu l-ați prins nici pe el. Tavira, când nu va auzi că ați reuşit, va considera că ați eşuat. Şi o cunoşti – eşecul nu este un accident, ci o conspirație. După cum văd eu lucrurile, şi o cunosc aproape la fel de bine ca tine, se va considera trădată în acel moment şi va acționa. Ceea ce trebuie să te întrebi este următorul lucru: vrei să fii cauza pentru care ea îți va ucide toți prietenii sau vrei să-i laşi pe tipii care te-au învins să îşi continue drumul spre Tavira?

Capitolul 47

Roşu cedase câte ceva şi am putut folosi ceea ce am reuşit să aflăm de la ea pentru a-i *sparge* pe ceilalţi *Jensaarai* – aşa se numeau pe ei înşişi. Ceea ce am aflat de la ei era incredibil de interesant pentru că totul venea învelit într-un pachet filosofic ciudat conform căruia Obi-Wan Kenobi era asemuit cu Darth Vader în ceea ce priveşte rolul de exterminator Jedi. *Jensaaraii* fuseseră instruiţi ca Jedi, chiar până la punctul în care îşi construiseră săbii de lumină şi se antrenaseră cu ele, dar acela nu fusese nici pe departe un punct de tranziţie pentru ei, aşa cum era în tradiţia Jedi pe care o ştiam eu. Pentru *Jensaarai*, momentul de glorie, maturizarea lor deplină până la a deveni unul dintre *Apărătorii Jensaarai* – având *Ucenici*, *Apărători* şi *Saarai-kaar*, care părea a fi doar unul singur – fusese crearea armurii lor. Aceştia porniseră de la o armură de bază pe care o acoperiseră cu fibre de minereu de cortoză[16], asigurându-i un minim de protecţie împotriva a tot felul de arme. Îşi personalizau armura după creatura pe care credeau că o posedă cel mai bine sau care le exprima dorinţele personale de a servi comunitatea *Jensaarai*, iar dacă armura pe care o luasem de la ei era un indiciu, creaturile alese erau toate cu mentalitate defensivă – creaturi care rămâneau ascunse şi în stare latentă până când erau presate, după care se dovedeau foarte mortale.

Istoria implicării *Jensaarai* alături de Tavira fusese una plină de greşeli încă de la început. Tavira, fugind de o forţă operativă a Noii Republici, părăsise sistemul Suarbi, din sectorul Quence. A şaptea planetă, un gigant gazos, avea un inel mare de asteroizi în jurul ei şi peste o duzină de luni. Una dintre aceste luni, numită Suarbi 7/5, devenise cunoscută sub numele de Susevfi de către coloniştii care deciseseră să îmblânzească lumea cu secole în urmă. Deşi asemănătoare cu Yavin 4 în ceea ce priveşte mărimea şi viteza de rotaţie, Susevfi era mai mult o pajişte asemănătoare savanelor, la fel ca Noquivzor, planeta pe care fusesem cantonat înainte ca *Escadrila Vagabond* să preia controlul Coruscantului. Se dezvoltaseră câteva aşezări umane, iar *Jensaaraii* se aflau în afara marelui port, Yumfla. Tavira şi câţiva dintre oamenii ei veniseră la Yumfla, iar ea începuse imediat să lucreze cu guvernatorul Imperial local – un birocrat mărunt care făcuse ultima greşeală din viaţa lui respingându-i avansurile. Tavira pusese ca acesta să fie împuşcat, după care declară planeta eliberată de sub asuprirea Imperiului şi în opoziţie cu asuprirea Noii Republici. O parte dintre *Saarai-kaari* apaţinând *Jensaarailor* au mers la Tavira şi au ascultat tot ce a avut de spus Amiralul. Tavira le-a câştigat încrederea, apoi a trădat-o, punându-i pe *Jensaarai* în situaţia de a-şi proteja semenii – care nici măcar nu ştiau de existenţa lor –, după care au ajuns să o slujească astfel pe Tavira. Dacă nu o slujeau, ar fi provocat anihilarea oraşului Yumfla. *Jensaaraii* şi-au dat seama de intenţiile lui

[16] Cortoză – minereu care avea o capacitate foarte mare de absorbţie a energiei şi un coeficient de transmisie foarte ridicat, ceea ce permitea ca până şi energia unui proiectil de blaster să fie disipată în momentul contactului. Fiind unul dintre cele mai rezistente minerale din galaxie, cortoza putea chiar să reziste la lovitura unei săbii de lumină şi să scurtcircuiteze pentru scurt timp lama acesteia. În ciuda acestor avantaje, cortoza era foarte fragilă până la rafinare, ceea ce o făcea în mod normal inutilă ca armură, şi avea dificultăţi împotriva atacurilor energetice prelungite, cum ar fi cele ale tunurilor blaster, care ar fi supraîncărcat materialul.

Mirax când aceasta venise să-i vâneze pe *Invidioşi*. Au prins-o pe Nal Hutta şi au dus-o pe Susevfi. Tavira dorise să o ucidă, dar *Saarai-kaar* a insistat să o țină în viață şi să o întemnițeze în vechiul palat al guvernatorului planetar.

După ce am aflat ce se întâmplase, Luke şi cu mine am ştiut că trebuie să ne grăbim spre Susevfi şi că trebuie să luăm o decizie dificilă, deoarece nu îi puteam lua pe *Jensaarai* cu noi. O singură răzgândire a unuia dintre ei ar fi putut strica orice surpriză pe care am fi putut-o avea, spulberându-ne şansele de a intra în fortăreața în care Tavira o ținea pe Mirax. Am decis să-i lăsăm pe Courkrus în compania unui ysalamiri. Ştiam că trebua să avem încredere în cineva care să îi păzească, aşa că ne-am dus la Jacob Nive şi i-am dezvăluit identitatea mea ca şi Keiran Halcyon, Cavaler Jedi, şi pe cea de Luke Skywalker. I-am explicat că aveam de gând să terminăm cu *Invidioşii* şi să o oprim pe Tavira şi i-am oferit o alegere. Puteam să-i distrugem pe ultimii *Supraviețuitori* sau să le oferim aceeaşi şansă la un nou început pe care Noua Republică o oferise altor victime ale agresiunii şi coerciției Imperiale.

Nive acceptă şansa de a o lua de la capăt. Cu Noua Republică câştigând putere şi cu ultimele rămăşițe ale Imperiului în retragere, *Supraviețuitorii* îşi pierduseră motivația anti-Imperială şi deveniseră doar hoți. Fără protecția *Invidiosului*, Noua Republică ar fi putut şi i-ar fi zdrobit de zeci de ori. Jacob schimbă de bunăvoie găzduirea a cinci oaspeți şi un ysalamir pentru o viață nouă.

Se uită la mine cu atenție.

— Un singur lucru, Jenos, de unde ştiu că vei reuşi?

— De ce ai luptat cu Imperiul în toți aceşti ani?

— Pentru a răzbuna ceea ce s-a întâmplat cu prietenii mei.

Am aprobat din cap.

— Da. Leonia Tavira o are pe soția mea. Lupt pentru a nu mai fi nevoie să răzbun pe nimeni.

Ochii lui Nive se îngustară.

— Voi doi sunteți singuri?

I-am făcut cu ochiul lui Luke.

— Avem câțiva aliați, iar unul este cu adevărat mare. Ne vom descurca.

Înainte să plecăm de pe Courkrus, am transmis două mesaje. Unul era destinat Generalului Cracken, spunându-i că am localizat ascunzătoarea *Invidiosului* şi că urma să ne ocupăm de navă. Datele care îl anunțau unde mergem au fost lăsate la Nive, dar nu i le-am transmis direct lui Cracken pentru că nu voiam să sosească un grup operativ al Noii Republici şi să o alerteze pe Tavira despre ceea ce urma să se întâmple, înainte să avem şansa de a pătrunde şi de a o salva pe Mirax. Dacă Noua Republică făcea vreo mişcare, *Jensaaraii* de pe Susevfi ar fi putut totuşi să o detecteze şi să o alerteze pe Tavira, punând capăt încercării noastre de salvare. I-am trimis un mesaj şi lui Booster, spunându-i că am localizat-o pe Mirax şi că mă duc după ea. Nu i-am dat nici măcar la fel de multe detalii pe cât i-am dat lui Cracken, dar i-am spus că mă aştept să o aduc în deplină siguranță în câteva zile. Mesajul spunea că o voi duce pe *Întreprinderea Rătăcitoare* pentru odihnă şi recuperare.

Am vrut să-l lăsăm pe Elegos în urmă, dar el insistă să călătorească cu noi. El şi Ooryl începuseră să se înțeleagă de minune – o tendință pe care am găsit-o profund tulburătoare – ceea ce însemna că cei doi legaseră o prietenie în timp ce îşi împărtăşeau experiențele legate de împărțirea camerelor cu mine. Elegos subliniase

că mica navă pe care Luke şi Ooryl o aduseseră pe Courkrus era, după cum se ştie, dificil de manevrat de un singur pilot şi, din moment ce el ştia să zboare, ar trebui să-l secondeze pe Ooryl, de dragul aparenţelor, dacă nu de altceva.

Luke sau eu am fi putut îndeplini cu uşurinţă rolul *secundului*, dar urma să pătrundem pe Susevfi în bula protectoare a ysalamirilor. Aceasta ar fi ascuns în mod eficient orice urmă a noastră de oricare dintre *Apărătorii Jensaarai* staţionaţi în inelul planetar, precum şi de cei de la sol. *Apărătorii Inelului* îşi foloseau în mod regulat puterile Forţei pentru a sesiza navele care se apropiau şi pentru a le direcţiona subtil pentru a nu observa fantomele slabe ale senzorilor unui Distrugător ascuns în interiorul inelelor. Chiar şi fără *Jensaaraii* care ascundeau nava, *Invidiosul* ar fi fost greu de identificat printre inele. Cu *Jensaaraii* pe poziţie, o astfel de detectare era aproape imposibilă.

Luke se întinse pe o bancă capitonată din micul salon al navei şi îşi trecu un braţ peste ochi.

— Dacă am fi avut mai mulţi Jedi, am fi putut însoţi navele de cercetare şi probabil că am fi detectat eforturile *Jensaarailor* de a ascunde *Invidiosul*.

— S-ar putea, dar eu i-am observat doar când erau la distanţă mică şi încercau să mă sondeze. Când l-am contactat pe Tycho în bătălia de la Xa Fel, m-au simţit şi eu nici măcar nu le-am detectat prezenţa. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre staţia de preparare a mâncării. Am scos un recipient de sirop de zureber preambalat din unitatea de refrigerare. Vrei să bei ceva?

Luke se uită la mine şi aprobă din cap.

— Sigur, dă-mi.

L-am azvârlit spre el şi recipientul ateriză cu un pocnet pe burta lui. El şuieră zgomotos. Am zâmbit.

— Ar fi trebuit să-l prinzi...

Se ridică în picioare, smulse cu dinţii colţul ambalajului şi îl scuipă.

— Am încercat, dar în interiorul câmpului pe care îl fac ysalamirii, efortul meu a eşuat.

Am rupt colţul recipientului cu sirop şi am sorbit.

— E greu să fii din nou normal, nu-i aşa?

Luke oftă greu.

— În primii optsprezece ani din viaţa mea nu am avut nici cea mai mică idee despre Forţă. Eram doar un băiat de fermă căruia îi plăcea să zboare. Am vrut să mă înrolez în serviciul Imperial şi să devin pilot. Cavalerii Jedi erau parte din istoria veche, iar bătrânul unchi Owen nu m-a încurajat să studiez acea istorie.

— Ştiu, şi la mine acasă a fost cam la fel. M-am lăsat pe banca de la picioarele lui Luke. Doar că nu vorbeam prea mult despre Jedi. Ştiam că bunicul meu cunoscuse unul, lucrase odată cu unul, dar era ca şi cum ai menţiona despre o fostă soţie la o reuniune de familie.

— A familiei noii tale soţii, corect?

Am râs.

— Da, chiar aşa. Ştii, când l-am văzut pe bunicul meu acum câteva luni şi am remarcat mândria cu care a ajutat la ascunderea soţiei şi a copilului lui Nejaa Halcyon şi am aflat cât de dificil trebuie să fi fost pentru el să ţină ascunse toate aceste lucruri atât de mult timp. Cred că l-am dezamăgit când mi-am respins moştenirea Jedi pentru a-i urmări pe *Invidioşi* pe cont propriu. Va trebui să-l anunţ

că m-am răzgândit.

— Mă bucur că ai făcut-o. Luke se ridică şi mă bătu pe umăr. Este greu de spus ce m-a făcut să mă simt mai rău: să am un student care să se întoarcă spre partea întunecată sau să văd că cineva pleacă pur şi simplu din cauza învăţăturilor mele.

Am ridicat din umeri.

— Ne ştii pe noi, Jedii Corellieni – notorii ca fiind contra şi hotărâţi să mergem pe drumul nostru. Mi-a trecut prin minte conversaţia mea cu Elegos. Îţi datorez scuze, apropo. Nu am renunţat niciodată la aşteptările mele faţă de Academie, aşa că nu ţi-am dat cu adevărat şansa de a mă antrena.

— Scuzele sunt acceptate, dar nu sunt necesare. Luke dădu aprobator din cap. Nu ţi-am făcut viaţa uşoară. Trebuia să-mi amintesc că drumurile paralele nu sunt mai bune sau mai rele, ci doar diferite. Ne îndreptăm în continuare în aceeaşi direcţie.

— Adevărat, dar asta tot nu înseamnă că sunt pe deplin confortabil cu lucruri precum *calea lui Kyp*. Tavira susţine că el a distrus sistemul Carida la ordinul Noii Republici şi vor exista o mulţime de persoane care o vor crede.

— Ştiu şi înţeleg cum te simţi. Luke sorbi pentru o clipă, apoi linse o picătură de lichid albastru care i se formase în colţul gurii. S-ar putea sugera, totuşi, că înţelegerea pe care i-am propus-o lui Jacob Nive şi *Supravieţuitorilor* săi să fie într-adevăr foarte asemănătoare cu şansa care i-a fost oferită lui Kyp. Dedicându-şi viaţa pentru a fi un Jedi, ştii că băiatul este de fapt sub un fel de condamnare pe viaţă.

— Ştiu, şi va fi o sarcină grea. Uciderea lui nu ar face galaxia mai bună, aşa că asta este probabil cea mai bună soluţie. Am băut, mi-am lăsat capul pe spate şi am închis ochii pentru o clipă. Asta nu înseamnă că îmi convine şi nu înseamnă că incapacitatea mea de a găsi o soluţie mai bună nu este frustrantă.

— Tot ce putem face este să dăm tot ce avem mai bun. Luke râse obosit. Deci, spune-mi, ţi-ai imaginat vreodată că te vei avânta prin hiperspaţiu plănuind să ataci palatul unui guvernator Imperial, care este acum fortăreaţa unui Amiral Imperial renegat şi a echipajului său?

Am deschis un ochi şi l-am îndreptat spre el pentru a-l privi.

— Tatooine trebuie să fi fost un loc cu adevărat rău dacă ăsta este genul de viaţă fantastică pe care ţi-ai imaginat-o.

— Nu a fost chiar atât de nasol.

— Corect, am fost acolo o dată. În orice altă lume, Jawa ar fi fost de mărimea Huttilor, dar pe Tatooine, ei se micşorează.

— Mai bine aşa, sau imaginează-ţi cât ar fi putut căra. Luke zâmbi. De fapt, am amintiri frumoase de pe Tatooine, mai degrabă bune decât rele.

— Dar a trebuit să pleci de pe acea stâncă.

— În cel mai neplăcut mod. Zâmbetul lui se stinse. Şi am reuşit.

M-am întins şi l-am apucat de ceafă.

— Da, dar plecarea a scos la iveală ce e mai bun din tine, iar asta înseamnă că restul galaxiei are o şansă de a înţelege ce e mai bun din ea. Pierderea unchiului şi mătuşii tale trebuie să fi durut, dar pun pariu că sunt încântaţi de răsplata pe care investiţia vieţilor lor a avut-o prin tine.

— Aşa crezi?

— Da, fără îndoială.

I-am zâmbit. Aici, în interiorul bulei de ysalamiri, Luke părea să piardă o parte

din apăsarea melancolică care se instala asupra lui atunci când rămânea conştient de universul din jurul lui. Optimismul şi nesiguranța pe care le cunoscuse în copilărie străluceau pe chipul său.

— Nu ai avut frați şi surori, nu-i aşa – adică ai crescut singur?

— În afară de prieteni, da.

— Şi eu la fel. Am zâmbit. Şi, nu, nu mi-am imaginat niciodată că mă voi îndrepta spre palatul unui guvernator Imperial pentru a înfrunta un Amiral Imperial renegat.

— Oh.

— Pentru mine a fost o cursă spre Nal Hutta pentru a înfrunta un criminal Hutt în propriul său bârlog.

— Că tot vorbeam despre cum să pui toate şansele împotriva ta.

Am râs.

— Sunt Corellian, îți aminteşti?

— Bine, uită că am spus ceva despre şanse. Luke îşi termină băutura şi zdrobi recipientul. Cred că toți primim cărți pe care nu ni le dorim în viață.

— Destul de adevărat. Şmecheria constă în modul în care le joci. Unii au cele mai bune cărți din lume şi totuşi pierd. Am dat din cap. Pentru un băiat de la fermă care a crescut cu praf şi vise, nu te-ai descurcat deloc rău.

— Pentru un Corellian, asta e o remarcă pe cinste.

Comunicatorul dinspre puntea de comandă a navei prinse viață.

— Ooryl spune că mai avem cinci minute până la revenire, apoi aproximativ o oră pentru a tranzita către Susevfi. Ar fi bine să ne pregătim, ca nu cumva recepția noastră să fie mai fierbinte decât ne-am propus.

Am apăsat pe butonul de transmisie.

— Recepționat, Elegos. Suntem gata.

Luke se ridică, trecu la panoul unde îşi conectase sabia la un încărcător, eliberă arma şi o prinse la centură. La fel o deconectă şi pe a mea şi se uită la ea.

— Bună treabă. Cu două faze?

M-am încruntat.

— Am încercat să repet performanța inginerească a lui Gantoris. În momentul de față funcționează doar o singură fază. Trebuie să găsesc un diamant adevărat.

— Lamele cu două faze par să fi fost o modă printre Jedi în anumite momente. Mi-a aruncat sabia. Totuşi, îmi place arma şi pare bine făcută.

— Puțin cam urâtă, dar am folosit ce aveam la dispoziție. Am prins-o şi i-am înşurubat capacul de la mâner. M-am ridicat în picioare, m-am întins, apoi mi-am prins arma la centură. Am o întrebare înainte de a pleca, dacă nu te superi.

— Sigur.

— Bine, noi, Jedii, se presupune că trebuie să ne folosim puterile doar pentru a ne apăra, însă acum vom ataca o bază.

Luke aprobă din cap.

— În regulă. Acționăm pentru a apăra viața lui Mirax şi viețile viitoarelor victime ale Tavirei.

— Sunt de acord cu tine până acum, dar mă întreb dacă nu cumva avem o obligație morală puțin mai urgentă, să zicem, în ceea ce-i priveşte pe aceia care ne vor vedea ca pe nişte agresori. M-am încruntat. Eu păzesc ceva şi când văd un tip care vine spre mine cu o sabie de lumină, atunci am de gând să trag. Ştii, e chestia aia cu *punctul de vedere* al fiecăruia.

Maestrul Jedi se încruntă.

— Înţeleg problema ta. Când a trebuit să am de-a face cu Huttul Jabba, l-am avertizat să ne lase să plecăm sau va fi distrus. Nu a ascultat şi atunci ăla a fost, mai mult sau mai puţin, sfârşitul.

— Aşadar, să-i avertizăm pe cei care s-ar putea să nu-şi dea seama ce fac?

Luke aprobă din cap.

— Dacă găsim pe cineva acolo jos. O navă de tip *Impstar Deuce* transportă, cât, zece mii de soldaţi? Nu-mi imaginez ca *Invidiosul* să aibă echipaj complet, dar are o mulţime de oameni la dispoziţie. Vrei să ghiceşti câţi sunt jos, păzind palatul?

— Nu contează. Mi-am strâns cureaua de la robă. Împăratul nu a creat suficienţi oameni ca să mă împiedice să o salvez pe Mirax. Pot fugi sau pot muri, e alegerea lor.

— Corelienii. Luke clătină din cap. Nu e de mirare că ceilalţi Jedi au vrut ca voi să nu vă părăsiţi sistemul.

I-am făcut cu ochiul.

— Voi ceilalţi v-aţi temut că nu vă vom lăsa nimic de făcut după ce terminăm.

— Sper că ai dreptate, prietene. Luke îşi agăţă degetele în centură. Într-o misiune ca asta, vom avea amândoi mai mult decât suficient de făcut.

* * *

Luke şi cu mine încercasem, deşi pentru scurt timp şi în zadar, să-i facem pe Ooryl şi Elegos să rămână în urmă pe navă şi să monitorizeze traficul navelor care intrau şi ieşeau din sistem. Un apel prin comunicator ne-ar fi putut avertiza cu privire la deplasarea *Invidiosului* Tavirei sau orice altceva care ne-ar fi putut determina să ne schimbăm planurile. Ooryl şi Elegos ne-au anticipat în acest sens şi au programat computerul navei să extragă toate datele de trafic din sistem, apoi să le transmită printr-un canal de comunicaţii bruiat către datapadul pe care îl pregătise Elegos pentru a recepţiona semnalul. Tot el observase că, între simţul său olfactiv şi capacitatea lui Ooryl de a vedea dincolo de ceea ce noi, oamenii, numeam cu aroganţă *spectrul de lumină vizibilă*, ne puteam deplasa pe timp de noapte mai eficient şi fără să ne bazăm pe simţurile noastre îmbunătăţite de Forţă, întârziind astfel detectarea de către *Jensaarai*. Trebuia să fiu de acord cu acest punct de vedere şi, după ce îl mai văzusem pe Ooryl în luptă, faptul că îl aveam cu noi nu ne făcea deloc rău.

Purta o carabină blaster şi un şir de pachete de energie agăţate la piept.

Elegos ţinea în mână o carabină blaster şi îşi legase o centură de pachete de energie în jurul taliei subţiri. M-am uitat la el şi mi-am îngustat ochii.

— Nu vrei să iei parte la asta, nu-i aşa? Nu vrei să ai amintiri despre crimele de aici.

— Vin cu voi şi, dacă nu port o armă şi nu ajut la apărarea noastră, voi fi doar o povară. Dacă veţi eşua din cauza mea, acea amintire va fi mai rea şi nu vreau să o am. Intenţionez, în schimb, să am amintiri despre salvarea soţiei tale pe care să le port cu mine. Elegos ridică arma în mâna stângă şi apăsă o manetă. Şi funcţia de paralizare a acestei arme pare să funcţioneze.

Am zâmbit, apoi m-am uitat la el, la Ooryl şi la Luke.

— Înainte să plecăm, vreau să vă mulţumesc tuturor. Sunteţi prieteni mai buni

decât a avut vreodată cineva. Sunteți cu toții nebuni, dar prieteni deopotrivă.

Elegos se uită la Ooryl.

— Corelienii nu ştiu niciodată când să se oprească din vorbit, nu-i aşa?

Gura lui Ooryl îşi deschise gura.

— *Alți* Corellieni ştiu.

Luke râse, apoi îndreptă un deget spre trapa de ieşire.

— Să mergem să facem altceva ce Corellienii nu se sfiesc niciodată să facă. Hai să învingem nişte şanse potrivnice.

Am străbătut fără probleme străzile întunecate din Yumfla, trecând aproape neobservați. Cu câteva luni în urmă, mi s-ar fi părut curios, dar nu şi după timpul petrecut cu *Invidioşii*. În acest oraş, cei care nu făceau parte din echipajul *Invidioşilor* – care se bucurau de concediu sau care nu patrulau pe străzi – stăteau acasă. Trăiau într-un oraş sub ocupație şi, deşi unii dintre ei puteau face bani furnizând bunuri şi servicii echipajului *Invidiosului*, cei mai mulți nu voiau să aibă nimic de-a face cu foştii Imperiali. Simțisem acelaşi tip de tensiune în Vlarnya şi mă bucuram de izolarea pe care ne-o oferea față de localnici. Membrii echipajului nu reprezentau o problemă, deoarece erau în permisie şi căutau doar să se distreze. Acest lucru îi ținea înăuntru într-o seară caldă şi umedă, unde unitatea de control al mediului dintr-o cantină putea face noaptea suportabilă, băuturile o puteau face plăcută, iar compania o putea face rafinată. Patrulele de curățenie, menite să ridice marinarii bolnavi, proşti sau beligeranți şi să îi aducă înapoi pe navă, abia dacă ne aruncau vreo privire. Nasul lui Elegos detectă mirosul armurii cu mult înainte de a vedea trupele de şoc, dându-ne timp să ne strecurăm pe o stradă laterală sau să ne adunăm discret într-un colț.

În cele din urmă, am ajuns la o clădire despărțită de o mică alee verde de Palatul Guvernatorului Imperial. Clădirea în sine avea un zid de opt metri înălțime care o înconjura, cu turnuri la fiecare dintre cele patru colțuri care se ridicau încă doi metri. O intrare încastrată mare, arcuită, împărțea zidul în două, dar fusese închisă în seara aceea cu două uşi masive de metal. Soldații patrulau în perechi de-a lungul zidurilor, iar câte doi stăteau în turnurile din colțuri. Palatul în sine fusese amenajat într-un model triunghiular, cu turnuri în fiecare dintre puncte. În stânga şi în dreapta se aflau două turnuri mai mici, fiecare având o înălțime de cincisprezece metri şi un diametru de două ori mai mare. Direct în spatele porții, în cel mai îndepărtat punct al triunghiului se afla un turn dreptunghiular care se ridica la treizeci de metri înălțime. Treimea centrală a acestuia fusese micşorată cu câțiva metri de fiecare parte, ca şi cum un pumn uriaş s-ar fi închis în jurul său. Asta dădea un aspect arhitectural interesant, care diferenția palatul de majoritatea clădirilor locale. Toate cele trei turnuri erau conectate de o clădire cu fundație, având patru etaje, iar pe acoperişul turnului cel mare fusese construită o platformă privată pentru decolarea şi aterizarea navetelor, motiv pentru care era acoperită de lumini intermitente.

— Douăzeci de metri până la poartă. M-am ghemuit, desfăcându-mi mantia şi lăsând-o să alunece pe spate. Am aruncat în aer câteva fire de praf şi le-am privit cum suflă spre palat. Cel puțin avem un vânt din spate.

— Bine. Ooryl şi Elegos ne acoperă, noi ne croim drum până acolo.

Elegos îşi drese glasul.

— Poarta este închisă. Cum propuneți să intrăm?

Fiecare dintre noi îşi flutură săbiile de lumină.

— Vom bate foarte tare la uşă, se oferi Luke.

— Ce faceți acolo? Un soldat din trupele de şoc şi partenerul său apărură de nicăieri pe după colțul clădirii care ne proteja. Arătați-ne actele de identitate.

— Sigur. M-am ridicat încet şi mi-am ținut sabia ca pe o baghetă luminoasă în timp ce făceam semne cu mâna stângă ca şi cum aş fi scotocit după un act de identitate. Ştiu că am ceva aici...

M-am gândit că aş putea să proiectez o imagine în creierul lui care să-l facă să plece, dar mintea mi s-a blocat. Soldatul făcu o jumătate de pas spre mine.

— Îmi pari cunoscut.

— Eu? Nu, nu se poate.

— Încerci să faci pe deşteptul? Blasterul soldatului se ridică pentru a mă ținti. Vii cu noi.

M-am uitat la Luke, apoi am ridicat din umeri şi am apăsat degetul mare, lansând lama argintie direct prin pieptul soldatului. L-am împins înapoi în partenerul său, îndepărtându-i blasterul. Cel de-al doilea soldat continuă să apese pe trăgaci, pulverizând focuri de armă în noapte. Sabia mea trecu peste el şi îi reteză umerii până la nivelul subsuorilor, punând capăt atacului. Luke se holbă la mine.

— Trebuie să mai lucrezi la noțiunea de avertizare.

— Nu am avut nicio şansă cu ei.

M-am ferit când soldații de pe zidul palatului începură să strige şi să tragă focuri de armă în direcția noastră. Alarmele începură să sune.

— Dar ceilalți, cred că au fost oarecum avertizați... Sugerez să pornim, acum!

Luke şi cu mine am sprintat spre poarta palatului, în zigzag pentru a ne face ținte dificile. În timp ce alergam, m-am deschis către Forță şi am simțit un potop de informații. Am fandat pe piciorul drept, am deviat spre stânga şi mi-am mişcat sabia spre dreapta, respingând un proiectil blaster în noapte. Încă doi paşi, apoi ezitare când tirul de la un baster E-web de mare putere, montat în turnul din dreapta mi-a tăiat calea, dar am plonjat şi m-am rostogolit peste fluxul de proiectile care începea să se îndrepte spre mine. Am respins încă două proiectile, dorindu-mi să fi reuşit, aşa cum făcuse Luke, să le îndrept înapoi spre cei care le trăgeau, apoi am ajuns la sanctuarul reprezentat de poarta încastrată. Mi-am împins sfera de responsabilitate pentru a vedea ce ne aştepta de cealaltă parte, dar nu am descoperit pe nimeni.

Am împins mai departe şi apoi am zâmbit.

— Am găsit-o, Luke. Este aproape, o am pe Mirax. Turnul din partea ta, jos.

Maestrul Jedi zâmbi.

— Să nu o facem să aştepte.

În tandem, am tăiat în stânga şi în dreapta prin centrul porții şi am coborât prin uşile mari de metal, făcând o gaură suficient de mare pentru a permite accesul unui speeder. Am păşit înăuntru, apoi am retezat în sus şi prin cotul unui soldat care îşi îndrepta carabina blaster în jos pentru a ne pulveriza. Acesta țipă şi căzu pe spate. I-am smuls carabina din mâna care cădea şi am declanşat o rafală spre un soldat care se ascundea de focul de acoperire al lui Elegos. L-am nimerit, făcându-l să se răsucească de pe perete, apoi am sprintat după Luke.

Luke dispersase o jumătate de duzină de proiectile trase asupra lui, trimițând patru înapoi spre turnul de unde veniseră. Un soldat căzuse la pământ, celălalt doar se ferise, dar basterul E-web de mare putere scânteiase şi începuse să ardă.

Luke reteză țeava de la puşca blaster pe care o purta soldatul care alerga dinspre turnul în care zăcea Mirax, apoi îi aplică o lovitură cu reverul care îi separă

pelvisul de tot ceea ce se sprijinea în mod normal pe el.

Am trecut maneta selectorului pe paralizant, apoi l-am împuşcat pe următorul. Elegos intră pe poartă şi îi împuşcă pe următorii trei cu salve paralizante. Toţi se clătinară şi căzură. Luke se năpusti spre uşa turnului. Am văzut o străfulgerare şi am auzit un vuiet de blaster, dar sabia verde continuă să bâzâie.

Ooryl intră pe poartă şi trase un foc de acoperire spre cei care veneau dinspre turnul îndepărtat. Elegos şi cu mine l-am acoperit în timp ce se retrăgea spre turn, apoi am intrat şi am sprintat direct spre scările care duceau în jos. Acest lucru m-a dus pe lângă doi soldaţi ce aveau diferite organe împrăştiate în poziţii ciudate. Un nivel mai jos l-am ajuns din urmă pe Luke la gura unui coridor octogonal care se termina cu uşi. Stătea lângă un panou de control şi scruta o listă cu numele prizonierilor.

— Acum solicit o listă a deţinuţilor.

Am aruncat o privire pe listă şi am atins un nume.

— Ea este.

— Celula de detenţie 02021020.

Am aprobat din cap şi am fugit pe coridor.

— Aici este.

Am ajuns la uşă, am tras în sistemul de închidere şi am privit cum uşa se retrage în mijlocul unei ploi de scântei. Am făcut toţi cei trei paşi dintr-un salt, apoi m-am oprit chiar în pragul uşii.

Era acolo, întinsă, aşa cum îmi arătase Exar Kun. Micul dispozitiv gri de pe fruntea ei pâlpâia cu lumini verzi şi roşii, iar lumina argintie de deasupra o scălda într-o strălucire care îi lăsa pielea aproape albă. Aceasta reflecta cu adevărat din părul ei negru. Arăta perfectă şi adormită, şi am simţit cum mi se strânge gâtul.

Eşti incredibil de frumoasă, Mirax, şi ai fost plecată mult prea mult timp.

Luke se strecură pe lângă mine şi se aplecă spre chipul ei.

— Să nu crezi că asta e ceea ce o ţine adormită. Se simte ca o transă de hibernare Jedi. În mod normal, o persoană nu poate fi ţinută împotriva voinţei ei, însă dacă acest dispozitiv i-a înfrânt rezistenţa, ar fi posibil.

Am aprobat din cap.

— Am experienţă cu aparate care au înfrânt rezistenţa. Mi-am aşezat sabia şi blasterul pe masă. Scoate-i dispozitivul şi las-o să se trezească.

Luke îndepărtă dispozitivul şi îl izbi de perete.

— Va fi nevoie de ceva mai mult decât atât pentru a o trezi. Îşi întinse mâna spre fruntea ei. Există o tehnică Jedi…

L-am apucat de încheietura mâinii.

— Ştiu de ea. Am citit despre ea în notiţele bunicului meu. I-am zâmbit. E soţia mea, aş vrea să ajut. Scoate-o din starea asta, iar eu îi voi spune că i s-a simţit lipsa.

Luke încuviinţă din cap şi aşteptă să mă duc pe partea cealaltă a lui Mirax.

— Eşti pregătit?

— Să o facem.

Am aprobat din cap, apoi m-am aplecat şi mi-am sărutat soţia pe buze.

Capitolul 48

Ochii căprui ai lui Mirax clipiră şi ea începu să zâmbească. Ridică mâna dreaptă, mă înşfăcă cu un pumn de tunică şi mă trase înapoi în jos, acoperindu-şi gura cu a mea. Ne-am sărutat cu urgența unei iubiri pierdute şi regăsite, cu durerea inimii uşurate. I-am mângâiat părul şi ea m-a ținut aproape, apoi a trebuit să inspirăm amândoi. Retrăgându-mă ca să-i pot vedea tot chipul, am zâmbit.

— Salutare.

— Salutare şi ție. Eşti tare frumuşel. Îmi zâmbi din nou, provocându-mi un fior din cap până în picioare şi înapoi. Bineînțeles, dacă află soțul meu că m-ai sărutat aşa, vei avea mari probleme.

Luke izbucni în râs.

— Îmi place de ea.

Am sărutat-o pe vârful nasului.

— Ți-l aminteşti pe Luke Skywalker, nu?

— Da, desigur. Mă bucur să te revăd, deşi aş fi putut spera la circumstanțe mai bune. Mirax se îndreptă, îşi legănă picioarele peste marginea tărgi şi se întinse. Nici măcar nu vreau să ştiu unde se află stânca asta, vreau doar să ştiu că ai un plan pentru a ne scoate de pe ea.

Vuietul îndepărtat al blasterelor însoți intrarea lui Elegos în celula de detenție.

— Ooryl le-a tăiat calea pe palierul scărilor. Ar fi bine să ne mişcăm înainte ca ei să aducă întăriri.

Mirax înclină capul spre Caamasi.

— Un Caamasi?

— Elegos A'kla, *Încrezător* al comunității Caamasi de pe Kerilt. M-am uitat la ea. A avut mare grijă de mine.

Ea râse şi îi aruncă lui Elegos un salut.

— Aveți mulțumirile şi simpatia mea. Să ai grijă de el poate fi o adevărată povară.

Elegos ridică din umeri.

— Nu chiar, l-ai antrenat bine.

— Totuşi, încă mai lasă hainele murdare pe jos, nu?

Mi-am dres glasul.

— Putem avea această discuție mai târziu. Există vreo şansă să ne întoarcem la spațioport de aici?

Elegos clătină din cap.

— Nu prea cred.

Mirax ridică carabina blaster pe care o lăsasem pe targă.

— Atunci mergem în vârful turnului mare. Au o platformă de aterizare acolo – aşa m-au adus după ce m-au despărțit de *Skate*. Furăm nişte motociclete speeder sau o navetă şi o luăm la fugă spre nava ta.

Luke aprobă din cap.

— E un plan.

Mirax arătă spre uşă.

— Să mergem, atunci.

Maestrul Jedi mă privi.

— Observi vreo asemănare între ea şi Mara?

M-am cutremurat.

— Acum că ai adus vorba... să ne asigurăm că nu se vor uni niciodată, bine?

— Bine.

Din capătul îndepărtat al coridorului, Ooryl umplea casa scării cu o ploaie de rafale laser, provocând mici focuri pe peretele din spate al primului palier. Doi soldați zăceau grămadă pe scări, iar alții continuau să tragă cu ochiul de după margine, dar îşi trăgeau capetele înapoi când trăgea Ooryl asupra lor. Extinzându-mi simțurile, am perceput un nod format din soldați care aşteptau pe scări şi spre acel capăt al coridorului de deasupra noastră. Am zâmbit.

— Am o parte din plan. Mirax, blasterul, te rog. Am arătat spre tavan. Elegos, dacă poți să mă sprijini până acolo sus.

Luke întinse o mână.

— Permiteți-mi.

Cu un gest simplu mă ridică spre tavan la fel de stabil ca şi cum aş fi stat pe o platformă de piatră. Mi-am aprins sabia şi am făcut un cerc în tavanul de deasupra mea, apoi l-am dat la o parte în timp ce Luke mă împingea în sus prin el. Făcând un pas înainte, am ridicat carabina blaster şi am lansat o serie de săgeți energetice albastre dintr-o parte în alta a mulțimii de soldați cu armură care blocau capătul coridorului. Armurile lor deviau unele focuri de armă şi se erodau pentru a diminua puterea altora – reducând efectul de paralizie la ceva care doar îi amețea pe soldați, dar trăgeam atât de curat asupra lor încât erau la mila mea.

Elegos ieşi apoi prin gaură şi trase cu blasterul său. Fulgerele sale loveau ținte dezorientate, învăluindu-le într-o sferă albastră care îi făcea să se prăbuşească cu uşurință. Prinşi în capcană, aşa cum erau, nu reprezentau cu adevărat o forță de luptă, ci doar ținte care aşteptau să fie împuşcate. Mi-am concentrat focul asupra lor şi, împreună, i-am terminat.

Ooryl urcă scările, dar Mirax şi Luke o luară pe calea mai rapidă spre coridor. Mirax luă blasterul înapoi de la mine, îşi însuşi un pachet de energie de la Ooryl şi îl sărutase pe obraz. Se întoarse şi arătă înapoi spre scări.

— Pe aici este un coridor care duce spre clădirea principală. Pista de aterizare este în partea de sus.

Luke ne conduse.

— Trebuie să fim atenți. Pe soldați îi putem identifica cu ajutorul Forței, dar *Jensaaraii* sunt mai dificili.

— Dificili e puțin spus. Mirax aruncă vechiul acumulator de energie al blasterului la o parte şi îl bagă pe cel nou. Liderul lor, acea femeie pe care o numesc *Saarai-kaar*, crede cumva că dacă mă reține, asta mă împiedică să îi distrug familia. Când vorbea cu mine, când mă hrănea – şi ştiu că dormeam mult timp între mese – vorbea în trecut, prezent şi viitor. Spunea că un Halcyon era osânda sau destinul ei, dar nu intra în detalii. Era confuză, dar nu am crezut niciodată că era nebună.

Luke clătină din cap.

— Probabil că ea nu a înțeles mai bine decât ai înțeles tu sau decât a înțeles Keiran – Corran – când a pierdut contactul cu tine. El nu a avut cadrul mental necesar pentru ca totul să aibă sens.

— Încă nu sunt sigur că îl am.

— Nu, dar nici *Jensaarai* nu îl au. Luke se încruntă. Ei au antrenament, dar este distorsionat şi au mai adăugat unele lucruri. Nu este o tradiție independentă a Forței, precum vrăjitoarele de pe Dathomir, dar nu seamănă cu nimic altceva pe care îl ştiu. Ridică din umeri. Asta nu înseamnă prea mult.

— Tu!

Cuvântul strigat veni furios, deşi difuzoarele din unitatea de comunicații de la intersecția cu holul nu puteau să producă toată indignarea pe care trebuiau să o transmită. M-am uitat în stânga mea şi am văzut o hologramă a Tavirei stând acolo, aproape în mărime naturală, cu mâinile în şolduri.

— Tu ai fost Jediul de pe Courkrus.

Am aprobat din cap.

— La dispoziția ta. Mi-am mutat sabia în mâna stângă şi am făcut un gest cu dreapta către Luke şi Mirax. Aş vrea să ți-i prezint pe Luke Skywalker, Maestrul Jedi, şi pe Mirax Terrik şi... Dar, stai, noi suntem deja pe cale să te vedem. Prezentările sunt mult mai drăguțe în persoană.

— Cum îndrăzneşti!

— Oh, îndrăznesc. Am arătat spre cer. Noua Republică va fi aici în scurt timp. Zilele *Invidiosului* s-au terminat.

— Niciodată!

Am râs.

— Apropo, nu a trecut luna, iar răspunsul este nu.

— Ahhh! Când o să pun mâna pe tine...

— În visele tale, dragă. Mirax trase în unitatea de comunicații. Imperiul e mort de ani de zile şi ea încă se mai bazează pe acele amenințări Imperiale şchioape. *Când voi pune mâna pe tine!* Treci în pas cu vremurile, femeie...

— Îmi place mult de Mirax a ta, Corran. Luke zâmbi. Şi ai dreptate, ea şi Mara nu ar trebui să se unească niciodată.

Am accelerat ritmul, gonind în trombă prin clădirea principală şi am început să ne croim drum în sus. Treptele care se înfăşurau în interiorul atriumului înalt al clădirii aveau o balustradă suficient de groasă pentru a ne oferi o oarecare acoperire, de care am profitat, la fel ca şi indivizii care încercau să ne oprească. Fulgerele de blaster, roşii şi albastre, scânteiau şi vuiau, ricoşau şi scoteau fum în timp ce ardeau în stâlpii de marmură albă sau în plăcile negre ale pereților. Se părea că panta crescândă a scărilor însemna că acestea se învârteau la nesfârşit, însă nu era suficient pentru a ne încetini atât de mult. Nu aveau paliere propriu-zise, aşa că nu existau puncte uşoare de apărat, iar adversarii noştri trebuiau să suporte o problemă incredibil de enervantă: două dintre țintele lor purtau acele arme arhaice şi respingeau fulgerele de blaster din aer. Luke reuşea chiar să le redirecționeze pe ale sale spre inamicii noştri, doborându-i sau făcându-i să se ascundă suficient de mult timp pentru ca Ooryl, Elegos sau Mirax să îi împuşte din flancuri. În timp ce urcam spre partea superioară a clădirii, am simțit cum o străbate un cutremur.

— Decolează o navetă.

Elegos se încruntă.

— Probabil că fuge Tavira.

Ooryl şi cu mine am făcut un schimb de priviri.

— Asta, sau altcineva a plecat să ducă ordine pentru ea.

Am încercat să-mi forțez simțurile pentru a vedea dacă o pot găsi pe Tavira în

navetă sau în clădirea de deasupra noastră, dar nu am obținut nimic.

— Ceva mă blochează.

Luke aprobă din cap:

— Şi pe mine. *Jensaaraii.*

— Cu siguranță.

Am înaintat, am trecut de ultima porțiune de coridor, apoi am urcat câteva trepte care se deschideau spre foaierul unei camere mari. Aceasta fusese camera de audiență a guvernatorului Imperial şi, în mod clar, fusese concepută pentru a impresiona. În timp ce spațiul în sine era de construcție pătrată, designul interior era circular, de la aranjamentele pilonilor de bazalt răsuciți care susțineau tavanul, până la desenele realizate atât pe podea, cât şi pe tavan. În partea cealaltă, vizavi de treptele noastre, un alt set de trepte ducea la o punte de observație unde pereții erau din oțel transparent. Prin ferestrele panoramice puteam vedea gigantul gazos, inelul său şi o lumină strălucitoare care se îndrepta spre exterior.

La jumătatea treptelor, pe o platformă largă, se afla un birou masiv din granit roşu şi un scaun din aceeaşi piatră, cu perne, încorporat în fața acestuia. Mi s-a părut uşor să mi-l imaginez pe guvernator lucrând la birou, apoi deplasându-se în față pentru a se pronunța asupra oricăror probleme aduse în fața lui. Elevat şi Imperial, el ar fi condus ca singura autoritate de neopus de pe Susevfi. De jur împrejurul încăperii, aproape ca nişte curteni care aşteptau o hotărâre, bucăți ciudate de mobilier fin, cufere de credite, mici cufere de bijuterii şi stive de antichități adăugau o etalare rudimentară, dar opulentă, de bogăție ostentativă care mirosea a Tavira.

Însă, toate astea, pe care le-am cuprins dintr-o privire, păleau ca semnificație în comparație cu cele şase creaturi care stăteau în partea centrală deschisă a etajului. Una dintre ele, o femeie purtând o mantie cenuşie, cu dungi gri asortate în părul ei lung şi castaniu, stătea în centru. O mască îi ascundea fața, dar, spre deosebire de celelalte, nu fusese modelată după un animal, ci înfățişa o femeie tânără, frumoasă şi zâmbitoare. Focul care scânteia în ochii albaştri din spatele măştii sugera însă că femeia înaltă era orice altceva dar nu zâmbitoare. În spatele ei, dispuşi într-un arc de cerc, aşteptau cinci *Jensaarai* în mantiile lor gri, cu glugile ridicate. Lumina care sclipea din panourile luminoase încastrate deasupra arunca umbre lungi peste măştile lor, dar am surprins detalii reptiliene, insectoide şi mamifere. Figura cea mai din dreapta o văzusem pe puntea *Invidiosului* cu Tavira. Ceilalți, care erau în general mai mici, radiau mici indicii de anxietate.

Figura centrală îşi ridică brațul drept şi îndreptă spre mine o sabie de lumină. Lama aurie țâşni, dar se opri cu mult înainte de a traversa cei cinci metri care ne despărțeau.

— În sfârşit, ai venit, Halcyon. Pentru a ne distruge. Ochii ei erau concentrați dincolo de mine. Restul sunteți liberi să plecați. V-ați făcut treaba în a-l aduce aici.

M-am încruntat.

— Ai răpit-o pe Mirax ca să mă aduci aici? Ai fi putut să-mi dai indicații şi s-ar fi terminat mult mai repede.

Ooryl îmi lăsă o mână pe umăr.

— Nu *aici* era important, ci *când*.

— Alegerea viitorului se face în momentul în care se naşte acel viitor pe care îl doreşti.

Ea îşi lăsă mantia să alunece, dezvăluindu-şi silueta blindată. Armura, ca şi masca, fusese stilizată după o femeie frumoasă şi, deşi atrăgătoare, era totuşi mortală. Îşi înclină capul spre mine şi făcu o mişcare în gardă care mi s-a părut obsedant de familiară. Apucă mânerul sabiei ca pe un pumnal în mâna stângă, în timp ce mâna dreaptă prindea capătul într-un pumn, îndreptând lama spre podea.

— Acum este momentul.

Luke făcu o jumătate de pas înainte şi ajunse lângă mine.

— Aşteaptă, eu sunt Luke Skywalker. Nu este nevoie de mai multă violență aici.

— *Skywalker*. Intervenția ta aici nu este neaşteptată. Ea smuci capul. Elevii mei te vor distra, după care te voi distruge şi pe tine, pentru ca ei să trăiască.

Cei cinci care o însoțeau se deplasară spre stânga, lăsându-şi mantiile să cadă pe podea. Fiecare scoase câte o sabie de lumină şi se pregăti.

— *Saarai-kaar* al *Jensaarailor*, nu face asta. Luke făcu semn cu mâna spre elevii ei. Nu vreau să-i omor.

— Atunci va fi o problemă pentru tine, Skywalker. Ea făcu semn din cap către mine. Haide, Halcyon, distruge sau fii distrus, nu există alternativă în acest moment.

Mi-am aprins sabia în timp ce ea se îndrepta spre mine şi i-am blocat jos şi la dreapta prima lovitură de atac. Am anticipat răsucirea încheieturii mâinii care îi permisese să-şi treacă lama aurie prin locul în care mă aflasem. M-am ferit pe sub lovitura ei, apoi i-am retezat picioarele, dar ea sări peste lama mea. La ce nu se aştepta era să rămân jos, pivotând pe mâna stângă. Când ateriză, mi-am strecurat picioarele printre picioarele ei, pocnindu-i gleznele şi răsturnând-o. Am sărit în sus pentru a continua atacul, însă ea nu apucase să atingă pământul. Îşi transformase căderea într-un salt lent pe spate. În clipa în care aterizase, se îndreptă din nou spre mine, fentând la stânga şi la dreapta. M-am dat înapoi, pregătindu-mă să parez. Când în cele din urmă lovitura ei veni în stânga mea, am parat-o în punctul forte al sabiei mele şi am îndreptat-o în sus şi apoi în jos într-o mare lovitură circulară. În timp ce făceam asta, am alunecat înainte, astfel încât am stat umăr la umăr pentru o secundă. Mi-am îndreptat cotul stâng spre masca ei facială, împingând-o îndărăt, apoi am respins o lovitură rapidă.

În stânga mea, Luke se mişca printre *Jensaarai* cu atâta uşurință şi îndemânare încât mi-am dat seama că singurul ajutor de care avusese nevoie din partea mea pe Courkrus în acea noapte în care îi înfruntasem pe frații lor era ca eu să-i țin mantia. O paradă rapidă cu sabia lui şi apoi o împingere cu Forța şi doi dintre ei se prăbuşiră pe podea. O altă manevră de parare şi aplicarea capătului întunecat al sabiei asupra unui cap îl făcu pe posesor să cadă la podea. O smucitură telekinetică pe o mască îl orbi pe unul dintre ei, în timp ce se lupta cu un altul până la imobilizare, cu săbiile arcuindu-se şi țipând în timp ce se încrucişau.

Saarai-kaar venea spre mine cu o furie rece, cu lama ținută în stilul Anzatiului care îl ucisese pe bunicul meu. Ținti o tăietură spre mijloc, la care m-am dat înapoi, apoi o lansă în jos, spre piciorul meu. Lama aurie îmi tăie haina şi îmi prăji un strat sau două de piele de pe partea superioară a coapsei drepte, dar nu îmi provocă răni grave. Am pivotat pe acel picior şi mi-am arcuit piciorul stâng pentru a o lovi în lateral, proiectând-o în cealaltă parte a încăperii, unde se izbi de un cufăr din duraplast plin cu monede. Ea aruncă o mână de monede în direcția mea şi mi-am dat seama cu o secundă prea târziu ce făcea cu adevărat. Cu o împingere telekinetică

le accelerase spre mine. Mi-am ridicat sabia şi le-am deviat pe cele mai multe, dar două s-au lovit de pieptul meu şi una m-a izbit în frunte, provocându-mi o tăietură deasupra ochiului drept.

— Ajunge cu asta.

M-am deschis complet către Forţă şi am simţit-o curgând prin mine. M-am apropiat de ea, i-am parat lovitura şi i-am aplicat o lovitură frontală în abdomenul blindat. Ea însă sări înapoi cu un pas, dar apoi tăie în jos şi spre mine în timp ce înainta rapid. Am parat-o puternic şi la dreapta, apoi mi-am răsucit încheieturile şi am revenit cu o tăietură care ar fi trebuit să îi taie manşeta şi să îi smulgă mâna stângă. Am simţit un şoc care mi-a străbătut sabia, amorţindu-mi mâinile în timp ce lama pâlpâia şi murea. Ea se retrase, apucându-şi armura fumegândă, propria sabie stingându-se în timp ce-i cădea din mână. Rânjind, îmi făcu un semn din cap brusc, iar eu am auzit un foşnet. Una dintre mantiile aruncate ale elevilor ei îmi înfăşură gleznele şi mă aruncă fără ceremonie pe spate. Mi-am pierdut cunoştinţa pentru o secundă, apoi am văzut-o pe *Saarai-kaar* stând deasupra mea, cu lama ei aurie ridicată pentru o lovitură de deasupra capului care avea să îl despice pe al meu în două. Fără să mă gândesc, am reacţionat prin intermediul Forţei. Am proiectat în creierul ei o imagine a lui Nikkos Tyris zăcând acolo în locul meu. Ea ezită.

— Maestre?

Lovitura paralizantă a lui Mirax o nimeri pe *Saarai-kaar* drept în piept şi o scosese din raza mea vizuală. Mi-am eliberat picioarele de mantie şi m-am ridicat. Mirax alunecă pe lângă mine, cu carabina blaster încă îndreptată spre silueta femeii în armură. Mai trase un foc de armă în ea, făcându-i corpul să se contorsioneze.

— Frumoasă lovitură.

Mirax zâmbi.

— Mulţumesc. Am încercat să o împuşc mai devreme, dar nu am reuşit să mă concentrez suficient de mult pentru a o nimeri. Apoi lucrurile au devenit clare.

— Exact, chiar atunci când i-am întrerupt concentrarea prin plantarea unei imagini în minte. Am legat stilul ei de luptă de cel al ucigaşului bunicului meu, i-am transmis imaginea lui şi ea a ezitat. M-am rostogolit pe un genunchi şi am sărutat-o pe Mirax pe buze. Mulţumesc pentru salvare.

— Plăcerea mea. Mi-a trecut o mână prin păr. Apropo, poţi păstra părul de pe bărbie, dar schimbă-i culoarea.

Luke se apropie şi îngenunche lângă *Saarai-kaar.* Îi scoase masca dezvăluind un chip oarecum scorojit din cauza vârstei şi a expunerii, dar era clar că era doar o versiune mai bătrână a ceea ce arăta masca. Îi atinse fruntea şi dădu uşor din cap.

— Va fi bine. Ce s-a întâmplat cu lama ta?

— Nu ştiu. Am ridicat-o şi am apăsat pe buton. Lama prinse viaţă din nou, fără şocuri şi fără să scâncească. Am simţit o mulţime de reacţii. Ceva din armura ei a scurtcircuitat-o? Poate minereul de cortoză?

Mirax ridică masca.

— Sunt fibre de cortoză în asta? Nu prea există aşa ceva prin preajmă – ceea ce e bine, pentru că e destul de inutilă. Totuşi, este simpatică în ornamente ca acesta.

— Avem o problemă. Elegos se uită la noi de la biroul guvernatorului. Apăsă un buton şi o hologramă apăru deasupra unei plăci de holoproiector încorporat pe birou. Aceasta se transformă într-o imagine tactică a sistemului din jurul gigantului gazos. Am introdus datele de sistem de pe nava noastră în proiectorul de aici. Văd că

Invidiosul părăseşte inelul şi se îndreaptă în direcția asta.

Am clătinat din cap.

— Lui Tavira nu-i place să piardă şi ne va bombarda pentru a scăpa de noi. Yumfla e pierdută.

Dintr-o dată, apărură în cadru mai multe nave, îndreptându-se spre Susevfi, între cursul de atac al lui *Invidiosului* şi planetă.

— Am nave identificate ca fiind *Junghiul* şi *Întreprinderea Rătăcitoare* intrând în sistem. Desfăşoară nave de luptă: *cuplaje* şi X-interceptoare.

Luke se uită la mine.

— X-interceptoare?

Elegos aprobă din cap.

— De pe *Întreprinderea Rătăcitoare*. *Invidiosul* desfăşoară *cuplaje* şi se pregăteşte să atace *Întreprinderea Rătăcitoare*. Ar trebui să se apropie de raza de acțiune în cinci minute.

Mirax clătină din cap.

— Nu-i putem lăsa să facă asta.

Elegos îşi ridică capul.

— Ambele nave sunt la egalitate. Ambele sunt Distrugătoare de clasă Imperială.

Am mârâit şi m-am ridicat în picioare.

— Da, dar nava lui Booster nu are decât o serie simbolică de arme. Poți să deschizi o linie de comunicații cu el? Mirax, îl poți convinge pe tatăl tău să se retragă.

— Să ne lase aici, să fim distruşi de Tavira? Nu prea cred. Se cutremură. Va distruge *Întreprinderea*, apoi ne va distruge şi pe noi.

Luke se uită la mine.

— Încearcă să o apelezi pe Tavira. Poate că putem face o înțelegere cu ea.

— O înțelegere cu ea? Nu se poate. Am clătinat din cap. Dacă o cunosc cât de cât, n-avem cum s-o convingem... M-am oprit şi mi-am dat cu mâna peste frunte. *Bastard Sith*, sunt atât de prost.

— Ce?

I-am făcut cu ochiul lui Mirax şi am fugit spre scările care duceau la puntea de observație.

— Nu-ți face griji, mă descurc. O să mă ocup eu de asta. O să o expediez imediat de aici.

— Să o *expediezi*? Vocea Maestrului Jedi veni rece şi calmă. Vrei să te ajut?

— Nu.

— Ai *nevoie* de ajutor?

— Nu. I-am zâmbit. Ține minte, mărimea nu contează. Şi telekinezia nu este singura modalitate de a expedia *Invidiosul*.

Mi-am adunat Forța din mine şi mi-am proiectat conştiința într-un con care căuta pumnalul alb care înjunghia în jos dinspre inel. L-am găsit cu uşurință, pur şi simplu plin de viață şi frică, furie şi aroganță. Mi-am croit drum prin el până când am găsit un loc în care aroganța, furia şi indignarea păreau să se adune toate, apoi mi-am croit drum în mintea Tavirei şi am pătruns în locul în care locuiau temerile şi încrederea ei. I-am ascultat ofițerii ei de armament spunând distanțele şi pregătind ordinele de tragere, apoi am împins un pic de îndoială în mintea ei.

E imposibil, nu-i aşa, ca Noua Republică să trimită o forță atât de mică după

mine? Nu a spus Jenos că era pe drum o forță operativă? Părea încrezător într-un moment în care nu ar fi trebuit să aibă încredere deloc. A colaborat cu noi şi împotriva noastră, aflându-ne secretele. Ştie cum operăm şi a comunicat toate astea Noii Republici.

Am lăsat-o să-şi mai asculte puțin oamenii şi m-am agățat de neliniştea pe care o simțea față de cât de simplă urma să fie victoria ei. *Noi i-am folosit pe Jensaarai pentru a ne ascunde nava, dar Noua Republică se va folosi de Jedi. Au trimis doi după noi la sol, ca să elibereze prizoniera, dar cum rămâne cu ceilalți Jedi ai lor? Unde sunt? Ce fac? Ar îndrăzni oare să acționeze împotriva mea fără ei?*

Într-o clipă, ea ştiu că Noua Republică o vedea ca pe o amenințare atât de mare, încât nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a o prinde, ceea ce însemna că şi-ar fi folosit Cavalerii Jedi împotriva ei. Nu numai asta, dar îi vor folosi pe Jedi pentru a o prinde în capcană, inversând metodele pe care le folosise ea pentru a scăpa de Noua Republică. Am lăsat-o să simtă că, dacă îşi trezeşte inteligența, ar putea străpunge vălul de înşelăciune pe care Jedii îl aruncau asupra ei şi a echipajului ei. Ea se concentră şi se strădui, fără să realizeze nimic, însă am recompensat-o pentru asta.

Reprezentarea holografică a *Întreprinderii Rătăcitoare* se evaporă pentru a fi înlocuită de o navă mai mare, o navă mult mai mare: un Super Distrugător care îi va devora nava la fel de uşor cum *Invidiosul* distrusese *Harmzuay*. I-am transmis toate imaginile pe care le aveam întipărite în memorie despre *Lusankya*, vechiul Super Distrugător al lui Isard, şi i-am canalizat o doză bună de frică. I-am atins paranoia şi am lăsat una dintre propriile ei fantezii să-şi facă de cap. Din burta Super Distrugătorului ieşi o navă subțire, asemănătoare unui ac. I-am transmis imagini cu *Zdrobitorul de Soare* şi am lăsat-o să calculeze pagubele care ar putea fi provocate de acea navă indestructibilă de mărimea unei nave de vânătoare care accelera până la o viteză imediat inferioară vitezei luminii, apoi îi izbea nava. Ar fi trecut prin ea de la provă la pupa în câteva secunde, distrugând *Invidiosul*. Super Distrugătorul ar fi lovit doar fragmentele de metal topit până când s-ar fi contopit în resturi care ar fi făcut un spectacol de lumini fabulos când ar fi ars în atmosfera lui Susevfi.

— Anulez ordinele, am auzit-o strigând. Este o *capcană, o capcană Jedi*. Manevre evazive, trasează-mi un curs de ieşire de aici. Cât mai departe!

M-am retras în mine însumi şi m-am clătinat înapoi pe balustrada punții de observație. De jos l-am auzit pe Elegos.

— *Invidiosul* se întoarce spre punctul de salt. Tavira părăseşte sistemul.

M-am întors încet, apoi am încercat să mă sprijin cu nonşalanță de balustradă.

— Problemă rezolvată.

Mirax îşi arcui o sprânceană către mine.

— Aşa crezi, nu?

M-am uitat în jos la soția mea.

— A plecat, nu-i aşa?

— Sigur. Mirax zâmbi. Dar tata va crede că fuge de el. Va deveni insuportabil. Nu vei mai scăpa niciodată de povestea cum mi-a salvat el viața şi cum s-a întâmplat să o includă şi pe a ta în afacere.

— Nu mă deranjează, m-am forțat să spun. La urma urmei, un Jedi nu cunoaşte durerea.

Capitolul 49

Lucrurile s-au liniştit pe Susevfi destul de repede după ce a fugit *Invidiosul*.

L-am apelat pe Booster şi prin el am dat de Jacob Nive. Jacob şi-a cerut scuze pentru că l-a adus pe Booster la noi şi pentru că i-a dat datele pe care le lăsasem în urmă pentru Cracken, dar Booster fusese foarte insistent şi avea un Distrugător pentru a-şi susține punctul de vedere. Nive o contractase pe Colonelul Gurtt, o informase despre ceea ce se întâmpla şi se oferise să o considere pe ea şi pe orice alți foşti *Invidioşi* care încetau să mai lupte ca fiind membri ai *Supraviețuitorilor* în sensul înțelegerii pe care i-o oferisem eu şi Luke.

Colonelul Gurtt, fiind ofițerul *Invidios* de cel mai înalt rang, reuşise să determine rezistența terestră să se retragă, iar *Escadrila Vagabond* se stabilise în incinta palatului pentru a reține orice loialişti rătăciți până când Booster ar fi putut să transfere la sol o parte din personalul său de securitate şi Nive ar fi putut să aducă o parte din *Supraviețuitori* pentru a se ocupa de operațiunile de la sol.

Escadrila Vagabond efectua un lung circuit de patrulare când ajunsese Cracken la ei şi le indicase direcția către Courkrus. Deşi veneau de la o distanță mai mare, aceştia trasaseră un curs strâns care să-i aducă la Courkrus înaintea lui Booster. Acesta sosise şi le oferise o cursă spre Susevfi, astfel încât se îmbarcaseră la bord. Coloneii Celchu şi Gurtt se întâlniseră pentru prima dată la sol şi reuşiseră să stabilească condițiile în care *Supraviețuitorilor* să li se permită să-şi păstreze navele. Începuseră imediat să aducă politicieni locali la întâlniri şi nu aveam nicio îndoială că, în câteva săptămâni, Susevfi va solicita Noii Republici să intre ca membru cu drepturi depline, cu o forță de luptă, iar *Supraviețuitorii* îşi vor găsi o casă frumoasă.

În plus, Elegos precizase că Susevfi i se părea o lume mult mai frumoasă decât Kerilt. Posibilitatea de a transfera cel puțin o parte dintre *supraviețuitorii Caamasi* pe ea părea destul de probabilă. Cumva, m-am gândit că solidaritatea Caamasi şi îndrumarea *Supraviețuitorilor* şi a *Invidioşilor* ar contribui în mare măsură la a face Susevfi puternică şi paşnică.

Jensaaraii tot reprezentau o problemă, dar şi aici, atingerea Caamasi oferi o soluție care altfel nu ar fi fost posibilă. Până când mi-a fost tratată rana şi lucrurile s-au liniştit afară, *Jensaaraii* pe care îi adusese Nive cu el se reuniseră cu cei pe care îi învinsese Luke şi cu cei o jumătate de duzină care fuseseră staționați într-o mică bază de pe inel pentru a camufla *Invidiosul*. Aceştia ascunseseră de asemenea *Pulsar Skate* şi o folosiseră pentru a se întoarce la Susevfi.

Saarai-kaar, când îşi recăpătase cunoştința, păru cu adevărat surprinsă că era în viață. Faptul că elevii ei nu fuseseră ucişi şi că li se permisese să-şi păstreze în custodie armura şi săbiile o derută în mod clar. În timp ce se ridica pe canapeaua pe care fusese transportată în camerele private ale guvernatorului, se uită la studenții ei, apoi la Luke, Elegos şi, în cele din urmă, la mine.

— Aşa alegi să-ți bați joc de mine, Halcyon? Făcu un gest cu mâna către studenții ei. I-ai adus aici ca să-mi arăți că i-ai câştigat pentru căile tale criminale?

Orientarea ei spre mine mă derută, deoarece Luke era în mod clar Maestrul aici. Am clătinat din cap.

— Dacă zici că sunt căile unui criminal, de ce mai eşti în viaţă?

— Îţi place să ne torturezi înainte să ne ucizi. Vă numiţi Jedi, dar cei ca voi s-au îndepărtat de adevăratele căi Jedi acum o generaţie şi ceva. Iar cei care s-au ridicat în locul lor nu au fost cu nimic mai buni. Îşi ridică bărbia, cu ochii albaştri aprinşi şi strălucitori. Noi suntem adevăraţii Jedi, *Jensaaraii.* Aţi încercat şi înainte să ne distrugeţi, dar nu aţi reuşit.

M-am încruntat.

— Nu v-am mai văzut niciodată. Nu am mai fost niciodată aici şi cu siguranţă nu am mai încercat niciodată să vă fac rău vouă sau poporului vostru.

— Eşti exact ca un Halcyon care neagă răul pe care l-a moştenit.

M-am uitat la Luke.

— Eu nu mai pricep nimic.

— Nici eu.

Elegos îşi aşeză mâinile pe umerii noştri.

— Poate că îmi permiteţi.

Am ridicat din umeri.

— Dă-i drumul.

Caamasiul înaintă şi se lăsă în genunchi în faţa lui *Saarai-kaar.*

— *Jensaaraii* sunt creaţia ta. Tu i-ai modelat, pe ei şi învăţăturile lor, din ceea ce tu însuţi ai învăţat când te-ai antrenat. Elegos îşi păstră vocea joasă şi respectuoasă, iscoditoare, dar blândă şi liniştitoare. Tu eşti primul *Saarai-kaar,* dar ţii cu drag la amintirile celorlalţi, pentru a-i onora pe ei şi sacrificiul lor.

Ea clipi din ochi de câteva ori, apoi îşi plecă capul.

— Da, aşa este.

Am privit în jos, în timp ce elementele începeau să se potrivească între ele. Când mă avusese la mila ei, proiectasem imaginea lui Tyris din visul meu în creierul ei, pentru că îi recunoscusem stilul de luptă ca fiind cel al Jediului Anzati. O făcusem instinctiv şi îmi scăpase complet semnificaţia întrebării ei *Maestre?* în timp ce ezita. Se uita la mine, îmi vedea uniforma, sabia argintie şi mă vedea ca pe bunicul meu sau, în mod clar, ca pe cineva care venise să termine ceea ce începuse Nejaa Halcyon. Cu toate astea, oricât am încercat, am căutat în amintirea visului şi nu am putut să o plasez şi pe ea în el.

Elegos îşi strânse mâinile.

— Aceştia pe care îi cinsteşti au fost profesorii şi prietenii tăi. Moartea lor o pui pe seama unui Halcyon şi a altui Jedi, unul foarte asemănător cu mine, da?

În vocea ei reveni asprimea.

— Da. Îndreptă un deget spre mine. Un Halcyon a fost cel care i-a ucis pe Maestrul şi pe soţul meu în acea zi şi s-a retras pentru a ne lăsa singuri. Nu le-a păsat de noi, de răul pe care îl făcuseră. Trebuiau să slujească toate formele de viaţă şi creaturile vii, dar ne-au abandonat, dovedind minciuna Jedi. Ştiam deja – ne-au spus Maeştrii noştri – că suntem o ramură distinctă. Venirea Jedilor aici, pe Susevfi, nu a făcut decât să demonstreze că tot ce ne-au învăţat era adevărat.

Luke îşi deschise mâinile.

— Adevărul este adesea o chestiune legată de punctul de vedere.

Furia fulgeră în ochii lui *Saarai-kaar.*

— Tu nu ai fost acolo. Nu ai niciun punct de vedere.

Eram pe punctul de a menţiona visul meu, dar Elegos se întinse şi îi puse o

mână pe genunchi.

— Dar eu îl am. L-aş putea împărtăşi cu tine.

Ea se uită brusc la Elegos.

— Nu erai tu acel Jedi care se afla acolo în acea zi.

— Nu, nu am fost, dar voi împărtăşi cu tine un secret – îți voi da încrederea mea pe care tu o vei putea returna. Ştiu că nu vrei să faci rău nimănui, şi de aceea pot avea încredere în tine. Aş vrea să accepți încrederea mea pentru ca tu să te opreşti din a face rău.

Luke îmi aruncă o privire pe furiş, dar eu i-am răspuns cu un semn liniştitor din cap.

— Ştie ce face.

Vocea lui *Saarai-kaar* cedă sub greutatea suspiciunii.

— Ce vei face?

— Caamasii au un dar prin care amintirile semnificative devin prețioase şi, în circumstanțe speciale, pot fi împărtăşite. Am descoperit, ca popor, că le putem împărtăşi între noi, însă cu speciile non-Caamasi, acestea pot fi comunicate doar către Jedi. Cred că legătura lor cu Forța este cea care permite acest lucru, iar oricare dintre noi care a ajuns să cunoască cu adevărat un Jedi este privilegiat să poată împărtăşi aceste *memnii* cu el.

Se răsuci înapoi şi îmi prinse mâna dreaptă în mâna lui stângă, trăgându-mă înainte.

— Am ajuns să îl cunosc pe acest om sub diverse identități, una dintre ele fiind Keiran Halcyon – nepotul lui Nejaa Halcyon. Nejaa este acel Jedi Halcyon pe care îl acuzi că ar fi un criminal, iar Caamasiul care era cu el în acea zi a fost unchiul meu. El mi-a transmis *memniul* a ceea ce s-a întâmplat, împărtăşindu-mi amintirea morții prietenului său. Acesta este punctul de vedere pe care îl am asupra acelor evenimente şi aş vrea să ți-l împărtăşesc în speranța că vei înțelege celălalt punct de vedere.

Saarai-kaar îşi întinse mâna către Elegos.

— Arată-mi amintirea.

Elegos se ridică în picioare, dar nu renunță la strânsoarea de pe mâna mea.

— Nu te cunosc suficient de bine ca să-ți transfer amintirea. Îl cunosc pe Keiran suficient de bine pentru a o împărtăşi cu el şi ştii că o poate proiecta în mintea ta.

— Vrei ca şi eu să am încredere într-un Halcyon? Îmi ceri prea mult, Caamasi.

Elegos se uită în jos la ea.

— Este prea mult când asta te-ar putea elibera de o povară pe care o porți de peste patruzeci de ani? Este prea mult să ceri când nu te-a ucis nici pe tine şi nici pe tovarăşii tăi, şi totuşi ar fi putut cu uşurință să o facă – ținând cont că acesta este scopul pentru care pretinzi că a venit? Prudența ta este admirabilă, dar nu o lăsa să fie o barieră în calea unui adevăr mai mare.

Ea ezită, apoi aprobă o dată din cap.

— Voi analiza ceea ce voi vedea.

— Bine. Elegos se uită la mine. Pregăteşte-te.

— O transmit doar ei, sau îi includ şi pe Maestrul Skywalker şi pe ucenicii ei?

Luke zâmbi.

— Aş fi onorat să împărtăşesc acea amintire.

Ochii lui *Saarai-kaar* se strânseră, apoi aprobă din cap.

— Lasă-i să vadă.

— Bine. M-am aşezat. Sunt gata, cred.

Am simţit o furnicătură care mi-a străbătut mâna şi mi-a urcat în creier. Am atins Forţa şi am împletit-o cu ceea ce primeam de la Elegos, apoi am împins-o spre ceilalţi din cameră. Am simţit contactul cu toţi, cu unii mai degrabă fierbinte şi cu alţii atât de rece. Am folosit-o doar ca pe un canal şi am privit cum *memniul* se revărsa prin mintea mea. Chiar dacă aş fi intenţionat să îl prelucrez şi să îl modific, mă îndoiesc că aş fi putut să o fac. Din moment ce ceea ce vedeam trecea prin ochii Caamasi şi era învăluit în kinestezia şi simţurile Caamasi, orice modificare pe care aş fi făcut-o ar fi fost evident umană şi evident artificială. În plus, intensitatea şi volumul de intrare senzorială m-au copleşit. Am văzut şi am auzit, am gustat, am atins şi am mirosit – chiar *am mirosit* lucruri – atât de multe încât nu am putut să le categorisesc. *Memniul* a fost ca o prezentare holovideo atât de complexă încât numai urmărind-o din nou şi din nou am putut începe să înţeleg toate elementele.

M-am regăsit în locul lui Ylenic It'kla, cu colegii săi Jedi de o parte şi de alta a sa. Pe bunicul meu îl clasifica drept *Condiment* – îi cunoştea numele, desigur, dar simţul acut al mirosului Caamasi îl făcea să stocheze informaţii despre identitate, mirosul fiind mai important decât numele. Pe celălalt Jedi el îl identificase drept *Vântul-Deşertului*. L-am auzit pe *Vântul-Deşertului* avertizându-i pe Jedii întunecaţi pe care îi înfruntam şi toate răspunsurile lor, la fel ca în visul meu. Apoi bătălia începu să devină realitate, cu lamele sclipind, scoţând scântei, strălucind şi şuierând.

Intrarea în luptă în corpul unui Caamasi mi s-a părut complet străină. Membrele lui zvelte şi muşchii înşelător de subţiri ascundeau o putere şi o graţie incredibile. Picioarele lui se târâiau prin praf, menţinându-l mereu în echilibru, gata să se propulseze înainte într-o lovitură. Mi-am privit inamica cum se apropia, l-am urmărit cum îşi mişca lama încoace şi încolo, sondându-mi apărarea. Puteam spune că avea ceva îndemânare, dar cât de multă, rămânea un mister, iar o urmă de teamă mă străbătea în timp ce ea ataca. Durerea explodă pe flancul meu stâng când femeia roşcată – *Polen-de-Trandafir* – îmi trecea vârful sabiei albastre peste carne. Am simţit mirosul de arsură şi aproape că am învins durerea. M-am învârtit cu o rapiditate imposibilă, întorcându-mă într-un cerc complet şi aducându-mi sabia roşie-aurie pentru a-i respinge lama. Ea era bună, dar ştiam că eu eram mai bun.

Muşchii mei Caamasi s-au încordat, apoi am adus lama înapoi într-o tăietură ascendentă care s-a strecurat pe sub garda ei şi a deschis-o de la şold la umăr. *Polen-de-Trandafir* se dădu înapoi, apoi se prăbuşi la pământ. O explozie de energie albastră îi mistui instantaneu corpul, aruncându-mă înapoi şi doborându-mă. Prin legătura cu *Saarai-kaar* am simţit o tresărire de durere la moartea lui *Polen-de-Trandafir*, dar a fost nimic când m-am uitat în stânga. L-am văzut pe *Condiment* la pământ, cu sabia dincolo de raza de acţiune. Ştiam că, dacă mă puteam concentra, dacă puteam trece peste durere, puteam să împing sabia înapoi în mâna lui. Ar fi durat doar o clipă, iar din jubilaţia Anzatiului *Sudoarea-Nopţii* părea clar că îmi va oferi acel moment.

Apoi *Condiment* se aruncă spre sabie şi *Sudoarea-Nopţii* îl înjunghie mortal. Aproape că am putut simţi lama arzându-şi drumul prin prietenul meu, tăind legăturile pe care viaţa le avea cu trupul său. M-am aşteptat să moară pe loc, dar

reuşi să zâmbească. Lama azurie care îl fixa la pământ zvâcni şi se stinse şi într-o clipă am ştiut ce făcuse, cum folosise cel mai rar dintre toate darurile Jedi şi ce preț teribil plătise pentru asta. *Sudoarea-Nopții* se ridică în aer, apoi se convulsionă şi păru să facă implozie. I-am văzut corpul zburând înapoi printre corturile construite sub cupola de duracretă. *Sudoarea-Nopții* explodase, la fel ca şi Jediul întunecat pe care îl ucisese *Vântul-Deşertului*. Corpurile lor muritoare nu mai puteau să rețină energia părții întunecate, care se transformă într-o minge de foc albastră, spulberând cupola de duracretă. M-am repezit la *Condiment*, trăgându-l în timp ce domul începea să se prăbuşească. Am simțit cum *Vântul-Deşertului* susținea domul în jurul meu, apoi l-a lăsat să cadă în timp ce ne îndepărtam. Am îngenuncheat în țărână, legănând în poală capul prietenului meu. *Vântul-Deşertului* stătea lângă mine, cu o mână pe umărul meu.

— Cred că ştia că Tyris era un spadasin suficient de bun pentru a ne omorî pe unul sau pe celălalt. Nejaa ştia că nu-l poate învinge cu o sabie, aşa că a găsit un alt mijloc de a ne proteja.

I-am mângâiat fața bunicului meu, ştergând sângele de pe tăietura de la cap şi din colțul gurii.

— Să fi supraviețuit atât de mult pentru a muri aici. Este trist.

— Dar să mori în apărarea a tot ce este bun, trebuie sărbătorit şi amintit.

Am aprobat din cap.

— Va fi o zi mai tristă când va fi uitată o astfel de noblețe.

— Sau temută.

— Şi mai rău, da.

Am zâmbit, respirând adânc parfumul lui *Condiment*, apoi am fost conştient de diminuarea greutății lui pe coapsele mele. M-am uitat în jos şi l-am văzut dispărând, hainele lui arse căzând, sabia lui poposind în praf. Dincolo de cizmele lui, o ultimă secțiune a domului gemu şi se prăbuşi, câteva dintre dalele explodând în fragmente. Am ridicat una şi mi-am trecut degetul mare peste ea, simțind glifele ciudate inscripționate în ea. Am început să tremur, iar *Vântul-Deşertului* mă sprijini.

— Ai fost rănit, prietene. Trebuie să te luăm de aici. Într-un loc al răului ca acesta, nu poate exista vindecare.

— Pot să mă întorc la Yumfla.

— Bine, şi apoi pe Corellia. *Vântul-Deşertului* mă ajută să mă ridic. Familia lui Nejaa va şti că a murit ca un erou.

Amintirea dispăru în timp ce revenea viziunea mea asupra camerei. Am simțit gust de sare pe buze. M-am întins şi mi-am şters lacrimile. M-am întors să îi mulțumesc lui Elegos, dar nu am putut vorbi dincolo de strânsoarea din gât.

Elegos aprobă din cap.

— Ştiu.

Saarai-kaar începu să vorbească cu o voce joasă.

— Cunosc bine durerea camarazilor pierduți pe care a simțit-o unchiul tău, Caamasi. Îl jelesc, dar credința că el şi prietenii lui au avut dreptate nu înseamnă în niciun caz că au avut. Când acel dom s-a prăbuşit, soțul meu a fost zdrobit. Am pierdut o jumătate de duzină de prieteni, iar eu am rămas singură cu alți trei ucenici. Îşi apăsă mâna pe stomac. Şi cu băiatul care creştea în burta mea. Ne-am ascuns de Jedi, am jelit şi ne-am îngropat morții. Fusesem izolați împreună, legați de morți. Am luat un nou început din tragedie, şi totuşi, această... amintire a urmărit să

ne determine să credem că am urmat calea răului.

Am aprobat din cap.

— Amintirea o dovedeşte. Inscripția de pe dale, o recunosc de pe Yavin 4. Este de origine Sith.

Saarai-kaar aprobă din cap.

— Maeştrii noştri au descoperit informații despre tehnicile Sith de la un anticar care a recuperat artefacte. Au aflat că Jedii furaseră această disciplină de la Sith, că pervertiseră învățătura Sith şi că Maeştrii noştri ne întorceau pe adevărata cale. *Jensaarai* este un cuvânt Sith pentru *adepții ascunşi ai adevărului*. În calitate de *Saarai-kaar*, eu sunt păstrătorul acestui adevăr. Nu suntem malefici.

Luke clătină din cap.

— Chiar nu sunteți.

M-am încruntat la el.

— Urmau practicile Sith. Ai uitat de Exar Kun şi de toate astea?

— Deloc, Keiran. Ei erau învățați în calea Jedi de către persoane care acceptaseră gândurile şi filozofiile Sith, dar ei înşişi nu erau suficient de dezvoltați pentru a fi inițiați în ele. Maeştrii lor nu găsiseră încă uneltele prin care puteau fi deschişi către partea întunecată. Şi apoi, după moartea Maeştrilor lor, au continuat să învețe, dar au făcut-o cu orientarea de a se proteja de Jedi. S-au dedicat apărării… alegând calea corectă pentru motive greşite.

M-am cutremurat.

— Dar cu o asemenea ură împotriva Cavalerilor Jedi, ar fi trebuit să iasă în față şi să-l ajute pe Împărat să-i vâneze.

Saarai-kaar se aplecă în față, acoperindu-şi fața cu mâinile.

— Din nou am fost trădați.

În timp ce plângea, unul dintre ucenici – *Roşu* – îşi îndepărtă masca.

— Fiul lui *Saarai-kaar* era la vârsta la care putea fi independent atunci când Împăratul a început să-i vâneze pe Jedi. Împotriva dorinței mamei sale, a plecat de aici şi şi-a oferit serviciile lui Darth Vader. A fost ucis pe loc, iar vânătorii de Jedi au venit aici, dar nu ne-au găsit niciodată. Eram doar o copilă atunci, dar îmi amintesc că mă ascundeam, că mă temeam. Comunitatea noastră ne-a ținut puternici.

Am aprobat din cap.

— Şi când a început Rebeliunea, nu te-ai putut alătura, pentru că îi lăuda ca eroi pe aceiaşi Jedi care te-au *creat* pe tine.

Saarai-kaar îşi ridică privirea, ştergându-şi lacrimile.

— Noi nu suntem răi.

Luke se lăsă în genunchi în fața ei.

— Nu, *Jensaaraii* nu sunt, şi nici nu sunt în totalitate buni.

— Ce? Chipul ei se înăspri. Cum poți să spui asta?

— Este un adevăr simplu, din care tu ştii o parte, dar stai atât de aproape de el încât nu-l poți vedea în întregime. Eşti pe deplin devotată comunității tale, elevilor tăi, iar ei ție şi celorlalți. Asta este ceea ce v-a ținut departe de partea întunecată. Chiar şi atunci când prietenii tăi au ajutat-o pe Tavira, au făcut-o pentru a te proteja pe tine şi Susevfi. Acest lucru este bun, dar nu este adevăratul aspect al tradiției Jedi.

Luke îi oferi un zâmbet înduioşător.

— A fi un Jedi înseamnă să te dedici în apărarea *tuturor*. Datoriile noastre au

limite… Nejaa Halcyon şi-a limitat activitatea la sistemul Corellian, cu excepţia cazurilor în care circumstanţe extraordinare îl chemau dincolo de el. Când a venit, a fost dispus să-şi sacrifice viaţa pentru alţii. Aici nu aţi fost deschişi la aceste chemări, la aceste sacrificii, iar acest lucru v-a limitat accesul la Forţă şi la tot ce oferă ea. Am o Academie care te-ar putea învăţa pe tine sau pe unii dintre ucenicii tăi despre această tradiţie Jedi mai mare, dacă doreşti.

— Este o ofertă pe care o voi lua în considerare. Se cutremură. Oare m-am înşelat în toţi aceşti ani?

I-am zâmbit.

— Nu te-ai înşelat deloc. Ai făcut ceea ce ai simţit că este corect pentru a-i salva pe alţii de la a fi răniţi. Asta nu este niciodată greşit.

Maestrul meu Jedi se ridică.

— Este foarte corect. Putem doar să facem să fie şi mai mult. Keiran, este produsul unei tradiţii Jedi, iar eu sunt născut dintr-o tradiţie Jedi diferită. Tu şi *Jensaarai* tăi faceţi parte dintr-o a treia. Dacă ne permiteţi, v-am primi în marea tradiţie Jedi de slujire, astfel încât toate căile noastre, ţesute împreună, să ne facă atât de puternici încât să nu mai putem fi niciodată despărţiţi.

Epilog

Următoarea dată când l-am văzut pe Luke a fost după aproximativ trei zile. L-am întâlnit în Palatul Guvernatorului, nu din întâmplare. M-am dus să-l văd, dar l-am simțit vorbind cu *Saarai-kaar*, aşa că m-am îndreptat spre acoperiş şi spre platforma de lansare a navetelor. Priveam cerul nocturn al oraşului Yumfla şi mă uitam la inelul planetar curbat şi strălucitor care se întindea în sus şi în afara orizontului. Dincolo de inel, stelele păreau atât de strălucitoare şi de primitoare, iar spațiul dintre ele atât de negru şi de rece.

— Aici erai, Corran. Luke zâmbi în timp ce urca pe acoperiş. Soția ta are dreptate, şatenul e mai potrivit pentru părul tău.

Mi-am trecut din nou degetele prin el.

— Da. Îl voi lăsa, de asemenea, să crească puțin. Totuşi, nu mă pot hotărî în privința ciocului şi a mustății.

— Eu aş scăpa de ele. Luke ridică din umeri şi mi se alătură lângă perete. Speram să te văd în ultimele două zile.

— Îmi pare rău, Mirax şi cu mine eram... verificam *Pulsar Skate* şi ne asiguram că nava este pregătită pentru întoarcerea pe Coruscant. Am arătat vag spre spațioport. Te putem duce înapoi, dacă vrei.

— Nu. Veți dori să fiți singuri – sau *mai mult* timp singuri – şi Elegos a aflat despre ritualul Alderaanian de a lăsa bunuri funerare în *Cimitir*. Ooryl şi cu mine ne vom îndrepta spre Kerilt, o vom lua pe fiica lui Elegos, Releqy, şi îi vom duce acolo ca să pot lăsa lucruri pentru Ylenic It'kla.

Am aprobat din cap.

— Va trebui să fac şi eu această călătorie, la un moment dat. Să las ceva pentru Ylenic în numele bunicului meu.

— Cred că asta i-ar mulțumi pe amândoi. Maestrul Jedi privi în sus, spre stele. După aceea, cred că mi-ar plăcea să ajut *Escadrila Vagabond* să găsească *Invidiosul* şi să pun capăt carierei Tavirei.

Am ridicat din umeri.

— Fără *Jensaarai*, va fi doar un alt Lord Războinic care umblă de colo colo. Cineva o va prinde – Noua Republică, cel mai probabil. Poate îl va înfuria pe Pellaeon şi el ne va face o favoare luându-i jucăria.

— Asta ar fi convenabil, cu siguranță. Luke tăcu, pentru o clipă, apoi îşi odihni mâinile pe partea superioară a zidului de reținere. Este ceva important despre care trebuie să vorbesc cu tine.

— Şi eu am ceva.

I-am oferit un zâmbet. Petrecusem destul de mult timp gândindu-mă la viața mea şi la zicala tatălui meu despre *omul din oglindă*. De fapt, *mă recunoşteam*, ceea ce era bine, dar mă forța să fac nişte alegeri dificile. Am ridicat din umeri.

— Nu am de gând să mă întorc la Academie. Nu voi fi un Jedi cu normă întreagă.

— Interesant.

Am arcuit o sprânceană la el.

— Interesant?

— Da. Aveam de gând să te rog să nu te întorci la Academie.

Am rămas o secundă cu gura căscată, şocat.

— Sper că nu am fost chiar *atât* de deranjant, nu?

Maestrul Jedi clătină din cap.

— Deloc. Vezi tu, ai avut toată viața un antrenament care te-a îndreptat spre un scop după care încerc şi eu să-mi antrenez recruții. Ai o bază care înseamnă că a învăța să foloseşti tehnicile Jedi nu face decât să-ți adauge un alt nivel. Îți oferă mai multe lucruri de făcut, lucruri pentru care eşti deja bine antrenat. Venind aici, ai subliniat că Nejaa mergea deseori ca un om obişnuit, rezolvând probleme şi folosindu-şi abilitățile Jedi doar atunci când era nevoie – tocmai pentru că avea celelalte abilități necesare pentru a face aceste treburi şi nu trebuia să *se bazeze pe abilitățile sale Jedi.*

Am zâmbit în timp ce desluşeam ce voia să spună. *Atunci când singura unealtă pe care o ai este o hidrocheie fixă, orice problemă pare a fi ceva care trebuie strâns.*

— Cred că înțeleg ce vrei să spui.

— Mă aşteptam la asta de la un detectiv. Luke râse uşor. Ți-ai dat seama că Exar Kun trebuia să fie în spatele morții lui Gantoris şi a problemelor de pe Yavin 4 pentru că erai un investigator antrenat. Mie mi-au scăpat toate dovezile pe care le-ai văzut tu, sau nu am vrut să le cred pentru că nu vedeam cum se potrivesc. Această pregătire pentru *a potrivi lucrurile* este o parte din ceea ce vor avea nevoie noii Jedi. Rutina care este creată pentru a o asigura nu-ți va oferi nimic.

— S-ar putea să ai dreptate.

Îşi încrucişă brațele la piept.

— Dar vrei să ştii de ce nu vreau să te mai întorci?

Mi-am mişcat umerii cu nelinişte.

— Într-un fel, mă întorc la ceea ce ai spus despre Nejaa şi la o parte din ceea ce i-am făcut Tavirei pentru a o alunga de aici. În acest moment, cred că locul în care pot face cel mai mult bine este *Escadrila Vagabond.* Uită-te la tine, eşti mereu chemat să rezolvi o problemă care amenință galaxia, trebuie să laşi Academia pe mâna altcuiva când tu ai vrea să pregăteşti mai mulți Jedi. Rămânând Corran Horn şi rămânând în *Escadrila Vagabond*, îmi pot folosi abilitățile acolo unde vor fi esențiale pentru misiuni, şi totuşi nu voi fi atras în tot felul de direcții diferite.

— Şi vei putea să rămâi pe Coruscant şi să-ți întemeiezi o familie.

— Printre altele.

Am zâmbit, amintindu-mi cu plăcere cât de multe *verificări* şi cât de puțină muncă efectivă făcusem eu şi Mirax pe *Skate.*

— O parte din ceea ce a înspăimântat-o pe Tavira a fost faptul că nu credea că *Zdrobitorul de Soare* a fost distrus. Faptul că ştia că este acolo, fără să-l poată localiza, o făcuse să fie convinsă că o vânează. Cred că, stând ascuns, voi fi o surpriză pentru oricine are nevoie de una.

— Deci Keiran Halcyon moare aici?

— Nu *moare,* doar *se stinge.* Destul de puține persoane ştiu că eu sunt el, aşa că nu ar trebui să fie dificil să păstrez secretul. M-am întins şi mi-am aşezat mâna dreaptă pe umărul lui Luke. Dacă ai nevoie de Keiran pentru orice, el va fi acolo. Dacă ai nevoie de Corran Horn pentru orice, el va fi acolo. Adevărul este că, fără tine, eu aş fi fost mort, Mirax încă ar fi fost încarcerată şi Tavira ar fi făcut raiduri în

continuare.

Luke zâmbi.

— Iar fără tine, eu aş fi pe o lespede într-un templu de pe Yavin 4. Suntem chit. În acest timp, nepoata şi nepotul meu nu au păţit nimic rău, aşa că s-ar putea chiar să-ţi rămân dator.

— Speram să spui asta. I-am oferit un zâmbet larg. Mai e un lucru pe care vreau să-l fac pentru a încheia toată treaba asta, cu permisiunea ta.

Luke aprobă din cap.

— Spune-mi.

I-am spus.

* * *

Am îndreptat X-interceptorul spre ceea ce Whistler raporta a fi 19,52 metri deasupra peisajului de pe Yavin 4 şi am plutit acolo, faţă în faţă cu statuia lui Exar Kun. De fapt, se afla la o distanţă de cinci sute de metri de nasul X-interceptorului, totuşi, acei ochi negri şi goi mă priveau intens. I-am oferit un zâmbet larg.

— Whistler, ai toţi senzorii pe înregistrare şi transmiţi datele către *Skate* la Marele Templu?

Bipăitul său scurt îmi aminti că nu uita ordinele – şi nici nu pleca în goană prin galaxie, lăsându-şi prietenii în urmă să fie îngrijoraţi până ar avea probleme de circuit. Am aprobat din cap.

— Suntem pregătiţi şi putem trage.

Am mutat comanda armelor pe torpilele protonice şi am setat-o pentru un singur foc. Mi-am coborât reticulul de ţintire peste chipul lui Exar Kun, apoi am tăiat alimentarea unităţii de comunicaţii. Nu mă deranja că lumea se uita la ceea ce făceam, dar ceea ce aveam de spus, era doar între mine şi Exar Kun.

— Ştiu că ai dispărut, dar mai ştiu şi că ai plănuit asta, la un moment dat. Acest templu ar putea fi o descoperire arheologică de mare valoare, un monument de o minunăţie nemaivăzută, dar este, de asemenea, un monument al răului. L-ai folosit pentru a-l infecta pe Kyp, iar simplele amprente lăsate de hieroglife l-au infectat pe Jediul întunecat care l-a ucis pe bunicul meu. Răul tău a creat *Jensaaraii*, şi chiar dacă ei l-au depăşit, lumea tot a suferit şi a murit din cauza asta. Dar asta nu este o răzbunare, care sunt sigur că ţi-ar fi plăcut. Nu, este doar o măsură de precauţie. Mi-am aşezat degetul pe trăgaci. Nu aş lăsa o sabie undeva unde ar putea să o găsească un copil, iar acest templu al tău este de un milion de ori mai periculos decât atât.

Am apăsat pe trăgaci şi am trimis o torpilă protonică spre statuie. Focosul detonă când lovi vârful nasului său, spulberându-i craniul în mii de fragmente care s-au împrăştiat într-o ploaie de scântei şi un nor de fum albicios. Fragmentele capului lui Exar Kun plouară într-un triunghi îngust, agitând suprafaţa ca de oglindă a lacului şi spulberând pentru totdeauna ultimele imagini intacte ale acelei insule.

Încă două torpile protonice îl doborâră pe Exar Kun de la talie şi de la genunchi, apoi am lansat restul în baza obeliscului pe care se afla. Acesta se prăbuşi într-un mod minunat, spărgându-se în bucăţi pe măsură ce se prăbuşea. Bucăţile se izbiră de pământ şi zdrobiră pereţii, apoi ricoşară în interiorul templului, pulverizând placă după placă de scrieri Sith. Unele ricoşară în cele din urmă suficient de sus

pentru a scăpa din templu însuşi, împroşcând lacul rece şi întunecat.

Trecând la lasere, am deschis focul de la un capăt la altul al templului, încălzind piatra până când aceasta se prelinse ca apa. Nori mari de aburi se ridicară în timp ce piatra se desprindea de pe pereți şi se scufunda, fără formă şi fără contur şi acum nepătată de mâzgăliturile Sith. Când am terminat, rămăsese doar insula însăşi: tot neagră ca noaptea, dar acum toată netedă şi curbată, fără unghiuri şi slăbită.

Nu mai era un loc al puterii, ci doar un loc liniştit într-un lac care reflecta din nou stelele, iar acum putea reflecta pacea lor.

Mi-am activat din nou unitatea de comunicații.

— Aici *Vagabond Nouă*. Misiune îndeplinită.

Vocea lui Mirax îmi inundă casca.

— Am înțeles, *Vagabond Nouă*. Maestrul Skywalker spune: *Foarte bine lucrat.*

— Mulțumeşte-i din partea mea. Mi-a făcut plăcere. Am zâmbit. Exar Kun este terminat, *Invidioşii* au fugit, acest templu a dispărut şi tu eşti din nou acasă. Doar o ultimă treabă şi toate astea se pot termina.

— Şi care este aceasta?

— Este cea mai grea parte dintre toate, dragostea mea, am râs eu. Trebuie să-i spunem tatălui tău că primul nostru copil *nu* va fi numit după el.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre. ”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

